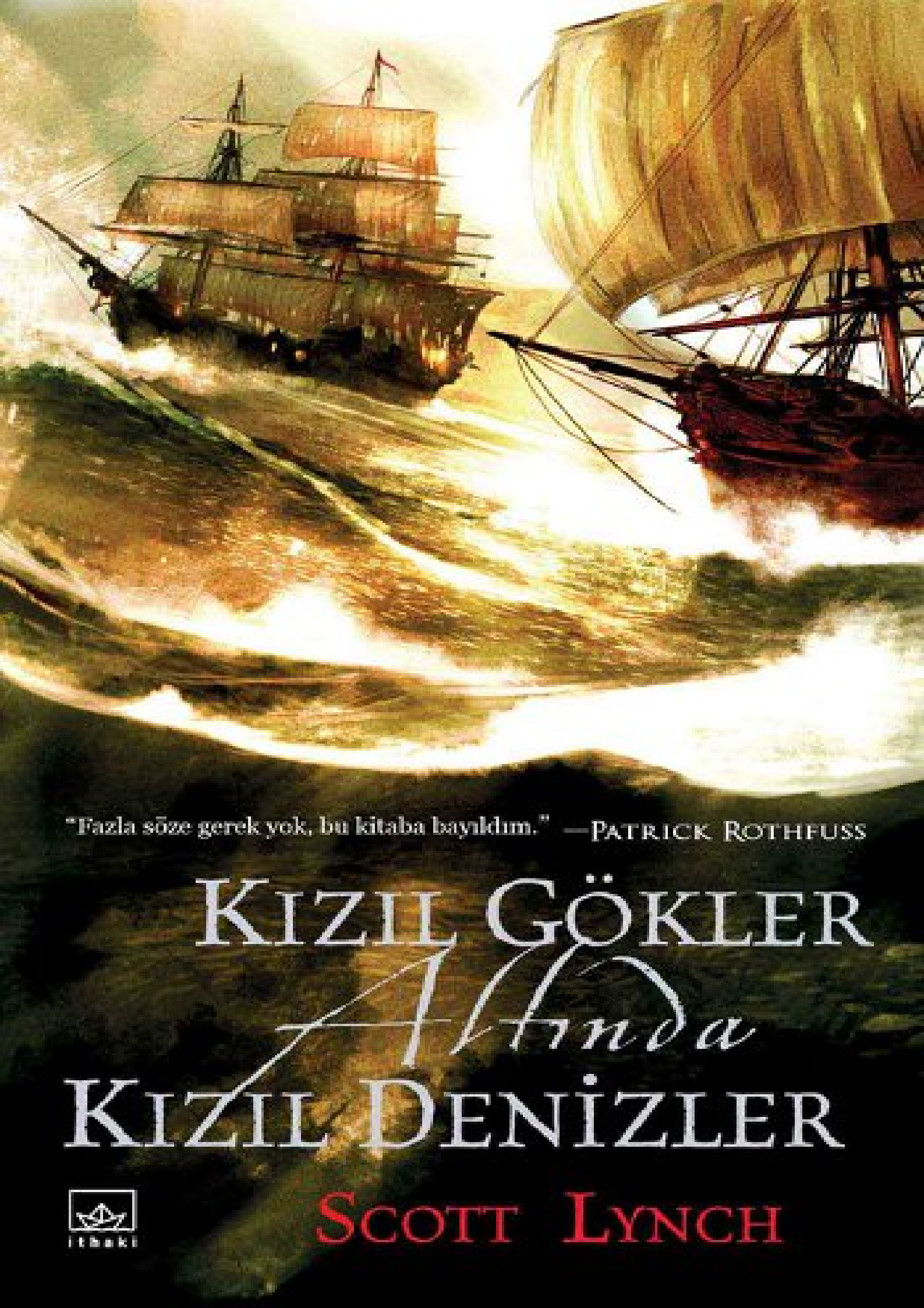

"Fazla söze gerek yok, bu kitaba bayıldım." —PATRICK ROTHFUSS

KIZIL GÖKLER Altında KIZIL DENİZLER

SCOTT LYNCH

İthaki

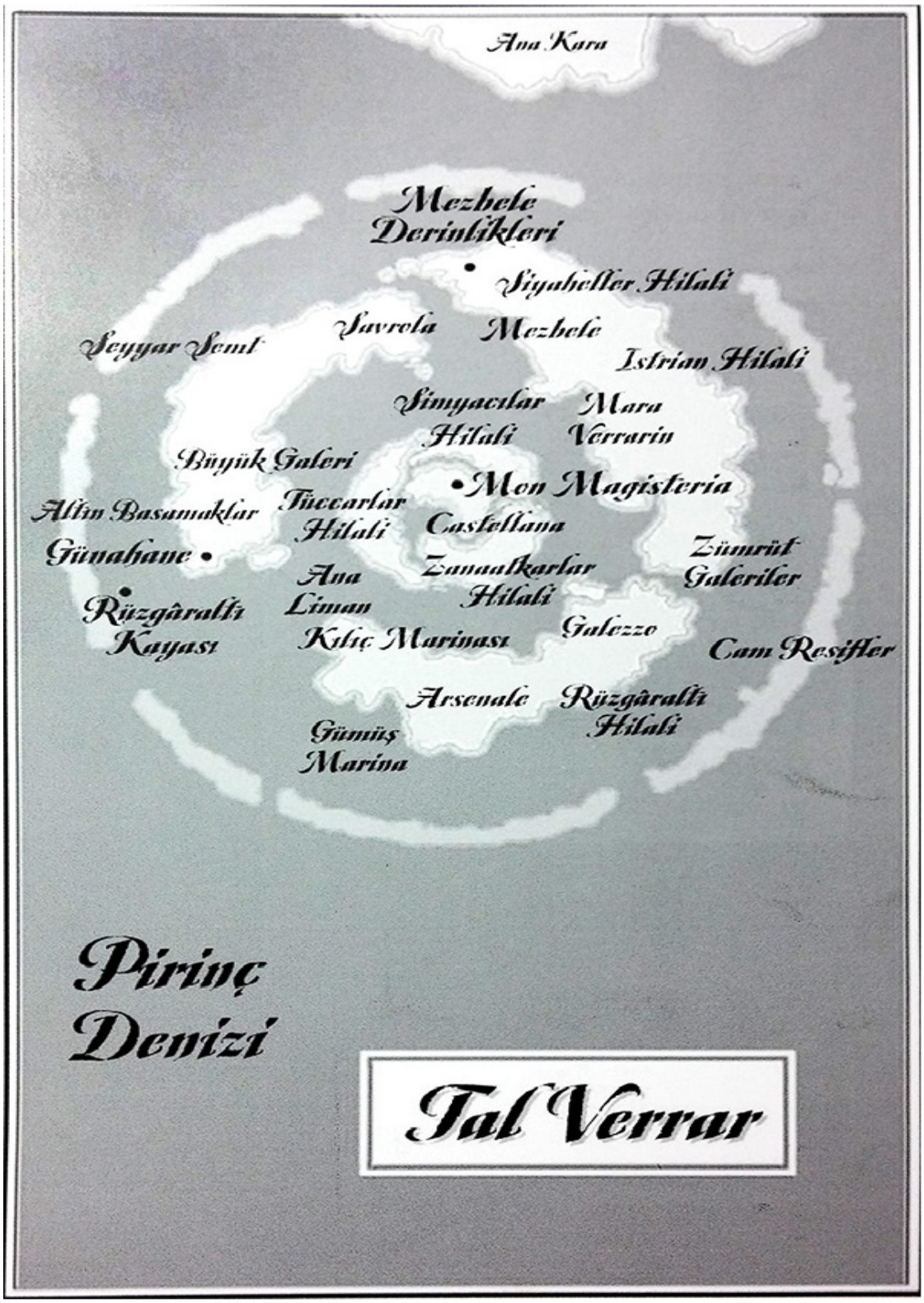
Ana Kara
Mezbele Derinlikleri
Siyahçeller Hilali
Savrola
Mezbele
Seyyar Semt
Istrian Hilali
Simyacılar Hilali
Mara Verrarin
Büyük Galeri
Mon Magisteria
Altın Basamaklar
Tüccarlar Hilali
Castellana
Günahane
Zümrüt Galeriler
Zanaatkarlar Hilali
Ana Liman
Rüzgâraltı Kayası
Kılıç Marinası
Galezzo
Cam Resifler
Arsenale
Rüzgâraltı Hilali
Gümüş Marina
Pirinç Denizi
Tal Verrar

Karthain
Lashain
Salon Corbeau
Vel Najara
Adaları
Tal Verrar
Vel Virazzo
Tamalek
Talisham
Iono
Issara
Nicora
Hayaletrüzgârı Adaları
Hovarda Limanı
Okanti
Adaları
Pirinç
Denizi

Scott Lynch

1978'de Minnesota'da doğan Scott Lynch, ilk romanı *Locke Lamora'nın* Yalanları yayımlanana kadar bulaşıkçılık, garsonluk, tasarımcılık gibi çeşitli işler yaptı. Centilmen Piç serisinin ilk kitabı olan bu romanın gösterdiği başarıyla birlikte fantastik kurgunun önemli isimlerinden birine dönüştü. 2007'de WFA (Dünya Fantezi Ödülü) finalisti olan *Locke Lamora'nın Yalanları'nın* film hakları Warner Brothers tarafından satın alındı. *Kızıl Gökler Altında Kızıl Denizler* serinin ikinci romanıdır.

Kızıl Gökler Altında Kızıl Denizler
Scott Lynch

Orijinal Adı: *Red Seas under Red Skies*

İthaki Yayınları - 1021

Yayın Koordinatörü: *Tuğçe Nida Sevin*
Editör: *Alican Saygı Ortanca*
Redaksiyon: M. *İhsan Tatari*
Kapak Uygulama: *Şükrü Karakoç*
Kapak Görseli: *Benjamin Carre*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *Kübra Tekeli*
1. Baskı, Haziran 2015, İstanbul

ISBN: 978-605-375-464-0

Sertifika No: 11407

Türkçe çeviri © **Cihan Karamancı**, 2015
© İthaki, 2015
© Scott Lynch, 2006

Bu eserin tüm hakları Anatolialit Telif Haklan Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul
Tel: (0216) 330 93 08 - 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com
Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Gümüşsüyü Cad. Topkapı Çenter, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97
Sertifika No: 29652

Scott Lynch

Centilmen Piç Serisi / İkinci Kitap

KIZIL GÖKLER ALTINDA KIZIL DENİZLER

Çeviren: Cihan Karamancı

Ufuktaki dost bir yelken olan
Matthew Woodring Stover için.

Non destiti, nunquam desistam.[1]

Giriş

GERGİN BİR DİYALOG

1

Locke Lamora sırtında yanan bir geminin sıcak rüzgârı, boğazındaysa fırlatılmaya hazır bir arbalet okunun soğuk ısırığıyla Tal Verrar'daki bir iskelede dikiliyordu.

Genç adam sırıtarak kendi arbaletini rakibinin sol gözüyle aynı hizada tutmaya yoğunlaştı. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki parmakları aynı anda tetiğe basacak olsa fışkıran kanın çoğu üzerlerine sıçrardı.

"Makul davranın," dedi karşısındaki adam. Ter damlaları kirli yanaklarından ve alnından aşağı akarken gözle görülür izler bırakıyordu. "Durumunuzun dezavantajlarını düşünün."

Locke alaycı bir homurtu çıkardı. "Göz yuvarların demirden yapılmadıysa dezavantaj karşılıklı demektir. Sence de öyle değil mi Jean?"

Locke ile Jean tıpkı saldırganları gibi iskelede yan yana duruyorlardı. Jean ve hasmı da arbaletlerini benzer şekilde doğrultmuş olarak burun burunaydılar. Gerili dört soğuk metal ok, anlaşılır bir tedirginlik içerisindeki dört adamın kafasından topu topu birkaç santim uzaklıktaydı. Göklerin üstündeki ve altındaki tüm tanrılar aksini isteseler bile bu mesafeden ıskalamalarına imkân yoktu.

"Görünüşe bakılırsa dördümüz de taşaklarımıza kadar çamura batmış durumdayız," dedi Jean.

Kükreyen alevler tarafından yakıp kül edilen eski kalyon arkalarındaki sularda inleyip gıcırdıyor, yüzlerce metrelik bir

alanda geceyi gündüze çeviriyordu. Ayrılmakta olan armuzlarının arasından taşan beyaz-turuncu çizgiler gövdesini çaprazlama kesiyor, o cehennemsi yarıklardan küçük siyah patlamalar hâlinde duman fışkırıyor ve çıkan ses ızdırap içinde can veren dev bir tahta hayvanın son titrek nefeslerini andırıyordu. Ne gariptir ki, iskelenin en ucunda duran bu dört adam bütün şehrin dikkatini oraya çeken ışığın ve gürültünün ortasında yapayalnızdı.

"Tanrılar aşkına, silahlarınızı indirin," dedi Locke'un rakibi. "Mecbur kalmadıkça sizi öldürmememiz emredildi."

"Tam tersi emredilseydi bile böyle söyleyeceğinden eminim," dedi Locke. Tebessümü genişledi. "Soluk boruma silah dayamış insanlara güvenmemek gibi bir huyum vardır. Kusura bakma."

"Elin benimkinden çok daha önce titremeye başlayacak."

"Merak etme, yorulduğumda okumun ucunu burnuna dayarım. Sizi kim gönderdi? Ne kadar para ödüyorlar? Biz de çulsuz sayılmayız; aramızda tatmin edici bir anlaşmaya varılabilir."

"Aslına bakarsan," dedi Jean, "onları kimin gönderdiğini biliyorum."

"Sahi mi?" Locke dostuna çabucak göz attıktan sonra bakışlarını tekrar düşmanına sabitledi.

"Ayrıca bir anlaşmaya varıldı da; fakat tatmin edici denebilir mi bilmiyorum. "

"Ah… Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum Jean. Korkarım az önce beni kaybettin."

"Hayır." Jean bir elini avucu ileri bakacak şekilde karşısındaki adama doğru kaldırdı, sonra da arbaletini yavaşça sola kaydırdı… ta ki okunun ucu Locke'un kafasıyla aynı hizaya gelene dek. Az öncesine kadar öldürmekle tehdit ettiği adam şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. "Sen beni kaybettin."

“Jean,” dedi Locke, suratındaki sırıtış kaybolurken, “bu hiç komik değil. ”

“Bence de. Silahını bana ver.”

“Jean—”

“Silahını bana ver dedim. Yavaşça. Hey sen, salak mısın nesin? Şu şeyi suratımdan çekip ona çevirsene.”

Jean’ın eski rakibi dudaklarını tedirginlikle yaladıysa da kıpırdamadı. Genç adam dişlerini sıktı. “Bana bak seni gidi sünger beyinli liman maymunu, burada senin işini yapıyorum. Arbaletini tanrıların cezası ortağıma doğrult ki bu iskeleden defolup gidebilelim!”

“Jean, bu gelişmeyi hiç de faydalı bulmuyorum,” dedi Locke.Aslında daha fazlasını da söyleyecekti ama Jean’ın rakibi o anda kendisine söylenileni yapmayı seçti.

Locke artık yüzünden aşağı oluk oluk ter boşalıyormuş gibi hissediyordu. Sanki vücudundaki kalleş nem daha kötü bir şey olmadan önce çekip gitmeye karar vermiş gibiydi.

“İşte. Üçe karşı bir.” Jean iskeleye tükürdü ve boştaki elini iki saldırgana doğru salladı. “Bana denize açılmadan önce bu beylerin işvereniyle anlaşma yapmaktan başka bir seçenek bırakmadın. .. Kahretsin, resmen beni buna mecbur ettin. Üzgünüm. Karşımıza dikilmeden önce iletişim kuracaklarını sanmıştım. Ver artık şu silahını.”

“Jean, sen ne halt yediğini—”

“Sus. Tek bir kahrolasıca kelime bile etme. Kanıma girmeye çalışma; seni konuşmana izin vermemem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Sus Locke. Parmağını tetikten çek ve silahını uzat.”

Hayretten ağzı bir karış açılan Locke, dostunun çelik uçlu okuna bakakaldı. Sanki etrafındaki dünya arkasındaki ankrajda[2] yanan alevlerin turuncu ışığını yansıtan o ufacık,

parıltılı noktaya indirgenmiş gibiydi. Eğer yalan söylüyor olsaydı Jean ona bir el işareti yapardı… O işaret hangi cehennemdeydi?

“İnanamıyorum,” diye fısıldadı. “Bu imkânsız.”

“Son kez söylüyorum Locke.” Jean çenesini sıktı ve Locke’un iki kaşının arasına nişan aldı. “Parmağını tetikten çek ve tanrıların cezası silahını teslim et. *Derhâl.”*

I

ELDEKİ KARTLAR

"İllâ ki oynayacaksan daha en başından üç şeye karar ver: oyunun kurallarına, gireceğin bahse ve ne zaman çıkacağına."

Bir Çin Atasözü

Birinci Bölüm

KÜÇÜK OYUNLAR

1

Oyunun adı Atlıkarınca Batağı'ydı. Bahisler Locke Lamora ile Jean Tannen'ın sahip olduğu tüm servetin yarısından biraz daha fazlaydı ve her ikisi de şu anda kelimenin tam anlamıyla tozlu birer halı gibi silkeleniyordu.

"Beşinci elin son teklifi," dedi kadife ceketli görevli, yuvarlak masanın karşı tarafındaki podyumundan. "Baylar yeni kart almak isterler mi?"

"Hayır, hayır… baylar kendi aralarında konuşmak istiyor," dedi Locke, sola doğru eğilip ağzını Jean'ın kulağına yaklaştırırken fısıldayarak. "Elin nasıl?"

"Kavrulmuş bir çöl gibi," diye mırıldandı Jean, sağ eliyle gelişigüzel bir şekilde ağzını kapatarak. "Ya seninki?"

"Buruk hüsranlarla dolu çorak topraklara benziyor."

"Kahretsin."

"Acaba bu haftaki dualarımızı ihmal mi ettik? Yoksa birimiz bir tapınakta falan mı osurdu?"

"Kaybetme ihtimalimizin planın bir parçası olduğunu sanıyordum."

"Öyle de. Sadece *bundan* daha iyi bir mücadele vereceğimizi düşünüyordum. "

Görevli mütevazı bir edayla sol eline öksürdü. Bu hareketin oyun masasındaki karşılığı, Locke ile Jean'ın enselerine atılan bir tokatla eşdeğerdi. Locke kafasını Jean'dan uzaklaştırdı,

kartlarını masanın lakeli yüzeyine hafifçe vurdu ve yüz ifadesi cephaneliğinde bulabildiği en düzgün ne-yaptığını-çok-iyi-bilen-kişi sırıtışını takındı. Bir taraftan da sessizce iç geçirerek masanın ortasından rakiplerinin istiflerine kadar kısa bir yolculuk yapmak üzere olan hatırı sayılır tahta marka yığınına göz attı.

"Tarihçiler ve şairler tarafından anılmaya değer, kahramanca bir metanet göstererek kaderimizle yüzleşmeye hazırız elbette," dedi.

Krupiye kafa salladı. "Bayanlar ve baylar son teklifi reddettiler. Müessese son ellerin gösterilmesini talep ediyor."

Dört oyuncu son ellerini sıralayıp önlerindeki masaya kapalı şekilde koyarken bir karma ve kâğıt atma silsilesi yaşandı.

"Pekâlâ," dedi görevli. "Çevirin ve açın."

Locke ile Jean'ın ayyuka çıkan mahcubiyetlerini adım adım seyretmek için arkalarındaki odayı doldurmuş olan Tal Verrar'ın en zengin aylaklarından altmış ya da yetmiş kadarı, ikilinin bu sefer ne kadar mahcup olacağını görme hevesiyle aynı anda öne eğildi.

2

Tal Verrar. Tanrıların Gülü. Therin halkının medeni dünya dediği şeyin en batı ucundaki şehir.

Eğer Tal Verrar'ın en yüksek kulelerinin bin metre kadar üstündeki boşlukta durabilseydiniz ya da şehrin gediklerini ve damlarını istila eden martı sürüleri gibi havada tembel tembel daireler çizebilseydiniz buranın kadim lâkabının nereden geldiğini anlardınız. Çünkü böylece kentin ortasından başlayarak dışa doğru burgu yapan koyu renkli ve devasa adaların tıpkı bir sanatçının mozaiğindeki gül motifleri gibi giderek büyüyen bir dizi hilale benzediğini kendi gözlerinizle görürdünüz.

O adalar doğal değildir. Ya da en azından birkaç kilometre kuzeydoğularında yükselen anakaranın doğal olduğunu varsayarsak… Zira anakara rüzgâr ve hava şartları karşısında çatlayarak yaşını gösterir. Ancak Tal Verrar'ın adaları hiç yıpranmadığı gibi muhtemelen asla yıpranmayacaktır da… Çünkü onlar Ataların siyah camının akıl almaz miktarlarda üst üste sıralanmasından, tünellerle bezenmesinden ve de insanlara ev sahipliği yapan taştan ve topraktan bir şehirle perdahlanmasından oluşur.

Tanrıların Gülü suni bir resifle, yani gölgeli dalgaların altındaki bir gölgeden ibaret olan beş kilometre çapında, kopuk bir halkayla çevrilidir. Çalkantılı Pirinç Denizi o gizli duvarda yumuşayarak yüz farklı krallığın ve hükümdarlığın bayraklarını taşıyan gemilere geçit verir. Katlı yelkenlerle beyaza çalan bu gemilerin direkleri ve serenleri ayaklarınızın altında bir orman misali yükselir.

Eğer gözünüzü şehrin batı adasına çevirebilseydiniz iç yüzeylerinin siyah renkli duvarlardan oluştuğunu, yumuşacık liman dalgalarının üstünde dimdik yükseldiklerini ve eteklerine bir tahta iskeleler ağının tutunduğunu görebilirdiniz. Lâkin adanın denize bakan tarafı boylu boyunca taraçalıdır. En üstteki hariç her biri on beş metrelik pürüzsüz dikliklerce desteklenen altı adet geniş ve yassı çıkıntı orada üst üste durmaktadır.

Bu adanın en güney semtine Altın Basamaklar denir. Altı katının her biri de birahanelerle, zar evleriyle, özel kulüplerle, genelevlerle ve dövüş çukurlarıyla doludur. Altın Basamaklar tüm Therin şehir devletlerinin kumar başkenti, erkeklerin ve kadınların en hafif zaaflardan tutun da en ahlaksızca suçlara kadar her şeye para yatırıp kaybedebilecekleri bir yer olarak bilinir. Tal Verrar'ın yetkilileri cömertçe bir konukseverlik örneği sergileyerek Altın Basamaklar'da hiçbir yabancının köleliğe zorlanamayacağına hükmetmişlerdir. O nedenle Camorr'un batısında yabancıların haşatları çıkana dek kafayı

çekebilecekleri ve gerek lağım oluklarında gerekse de bahçelerde sızıp kalabilecekleri daha güvenli bir yer bulmak güçtür.

Altın Basamaklar'da katı bir tabakalaşma sistemi mevcuttur; art arda gelen her taraçada işletmelerin kaliteleri gibi kapılarında bekleyen muhafızların cüssesi, sayısı ve sertliği de artar. Basamaklar'ın en üstündeyse eski taştan ve cadıtahtasından yapılmış, bakımlı bahçeler ile minyatür ormanların ıslak yeşiline gömülmüş bir düzine şatafatlı malikâne bulunur.

Bunlar 'lüks şans evleri,' yani para pul sahibi erkeklerle kadınların kredi teminatlarının imkân tanıdığı ölçüde kumar oynayabildikleri ayrıcalıklı kulüplerdir. Bahsi geçen evler asırlardır soyluların, bürokratların, tüccarların, gemi kaptanlarının, elçilerin ve casusların hem şahsi hem de siyasi servetlerle bahse tutuştukları gayriresmi güç merkezleri olagelmiştir.

Evler mümkün olan her türlü konforu içerir. Hatırı sayılır ziyaretçiler iç liman uçurumlarının dibindeki özel rıhtımlardan kapalı tahtırevanlara binerler ve pirinçten yapılma, ışıltılı su motorları vasıtasıyla yukarı çekilirler. Böylece ilk beş Basamak'ın denize dönük cephesindeki dar, dolambaçlı ve kalabalık rampaları kullanmak zorunda kalmazlar. Muhitte umumi bir düello bahçesi bile bulunur; en üst taraçanın tam ortasına geniş ve bakımlı bir çimenlik koyulmuştur ki birilerinin kanı kaynadığı zaman sağduyunun ağır basmasına fırsat kalmasın.

Şans evleri dokunulmazdır. Yasalardan bile daha eski ve katı âdetler, çok korkunç bir suç işlenmediği takdirde hiçbir askerin veya inzibatın buralara adım atmasına izin vermez. Buralar tüm kıtanın gıpta ettiği yerlerdir; ne kadar lüks veya ayrıcalıklı olursa olsun hiçbir ecnebi kulüp hakiki bir Verrar şans evinin kendine has atmosferini taklit edemez. Ve o evlerin hiçbiri Günahane'nin eline su dökemez.

Yaklaşık kırk beş metre yüksekliğindeki Günahane, zaten limanla arasında yetmiş beş metreden daha fazla bir irtifa bulunan Basamakların en üst taraçasının güney ucundan göğe doğru çıkıntı yapar. Günahane siyah incimsi tonda ışıldayan bir Atacam kuledir. Sekiz katının her biri simyasal fenerlerle bezeli, geniş birer balkonla çevrilidir. Geceleri tüm bina Tal Verrar'ın hanedanlık renkleri olan parlak kırmızı ve alacakaranlık mavisi ışıklarla parlayan bir takımyıldızı hâline gelir.

Günahane dünyadaki en seçkin, en namlı ve en korunaklı şans evidir. Kapıdaki görevlilerin nazını atlatabilecek kadar güçlü, zengin veya güzel olanlara günbatımından gündoğumuna kadar hizmet verilir. Her bir katı kendinden bir öncekini lükste, ayrıcalıkta ve izin verilen oyunların risk seviyesinde gölgede bırakır. Daha üst katlara erişim ancak yüksek kredi notuyla, eğlendirici davranışlarla ve kusursuz oyunculukla hak edilebilir. Buna heves eden bazı insanlar Günahane'nin efendisinin, yani acımasızca koruduğu eşsiz mevkii sayesinde kent tarihinin en güçlü sosyal itibar hakemi olup çıkmış kişinin dikkatini çekebilmek için hayatlarının pek çok yılını ve binlerce solariyi burada çarçur ederler.

Günahane'nin adap kuralları yazılı değilse bile dini bir tarikatınkiler kadar katıdır. Bunların en basiti ve en şaşmazı burada hile yaparken yakalanmanın cezasının ölüm olduğudur. Öyle ki Tal Verrar'ın arhonu bile yeninde bir kartla yakalansa tanrılar dahi onu suçunun cezasını çekmekten alıkoyamazlar. Kule görevlileri her birkaç ayda bir bu kuralın kendisi için geçerli olmadığını düşünen birilerine denk gelir; lâkin o kişi çok geçmeden ya tahtırevanında simyasal doz aşımı yüzünden sessiz sedasız ölür ya da trajik bir şekilde Günahane avlusunun sert, düz parkelerinin sekiz kat yukarısındaki balkondan 'kazara' düşüverir.

Locke Lamora ile Jean Tannen'ın hile hurdayla kulenin dördüncü katına kadar çıkabilmeleri için iki yıl harcamaları ve

yepyeni sahte kimlikler edinmeleri gerekmişti.

Aslına bakılırsa tam o anda da hile yapıyor, öyle bir yola başvurmaları gerekmeyen rakiplerine ayak uydurabilmek için var güçleriyle uğraşıyorlardı.

3

"Bayanlar bir Kule sırası ve bir Meç sırası açıp bunu Güneş Mührü'yle taçlandırıyorlar," dedi görevli. "Baylar ise bir Kadeh sırası ve karma bir el açıp bunu Kadeh beşlisiyle taçlandırıyorlar. Beşinci el bayanların."

Odanın sıcak havası alkışlarla dalgalanırken Locke yanağının içini ısırdı. Bayanlar şimdiye kadarki beş elin dördünü kazanmışlardı ve kalabalık Locke ile Jean'ın yegâne zaferini fark etmeye ucu ucuna lütfetmişti.

"Vay canına," dedi Jean, sahte fakat inandırıcı bir şaşkınlıkla.

Locke sağındaki rakibine doğru döndü. Maracosa Durenna otuzlu yaşlarının sonlarındaki ince yapılı, esmer tenli bir kadındı. Gür saçları yağ dumanı rengindeydi; boynunda ve kollarında pek çok yara izi göze çarpıyordu. Sağ elinde altın ipliğiyle sarılmış, siyah renkli, ince bir puro tutuyor ve yüzünde dalgın bir memnuniyetin sıkı tebessümünü taşıyordu. Oyunu kazanmak için azami bir çaba göstermesine gerek kalmadığı açıkça anlaşılıyordu.

Görevli uzun saplı bir sopa kullanarak Locke ile Jean'ın kaybettiği küçük tahta marka yığınını masanın bayanlara ait tarafına doğru itti, ardından aynı sopayla tüm kartları kendi ellerine topladı. Görevli bir eli açtırdıktan sonra oyuncuların kartlara dokunmaları kesinlikle yasaktı.

"Eh, Madam Durenna," dedi Locke, "giderek gürbüzleşen maddi durumunuz için sizi tebrik ederim. Başlamak üzere içki sersemliğimden daha hızlı büyüyen tek şey kesenizmiş gibi

gözüküyor.” Locke markalarından birini sağ elinin parmak eklemlerinde gezdirdi. Bu küçük tahta disk beş solari, yani sıradan bir işçinin aşağı yukarı sekiz aylık geliri değerindeydi.

“Bilhassa talihsiz gelen bu eliniz için taziyelerimi sunarım Efendi Kosta.” Madam Durenna purosundan uzun bir soluk çekti, sonra da Locke ile Jean’ın arasındaki boşlukta asılı kalan ve bariz bir hakaret anlamı taşımaktan ucu ucuna kurtulan bir duman bulutu üfledi. Kadının puro dumanını bir *strat péti,* yani ‘küçük oyun’ (oyun masasında rakipleri rahatsız etmek ya da öfkelendirmek ve böylece onları hata yapmaya itmek için geliştirilmiş sözüm ona medeni bir davranış tarzı) olarak kullanması Locke’un gözünden kaçmamıştı. Jean da kendi purolarını aynı amaçla kullanmayı planlamışsa da Durenna ondan daha iyi nişan alıyordu.

“Bu kadar güzel iki rakibin huzurunda hiçbir el tam anlamıyla talihsiz sayılamaz,” dedi Locke.

“Tüm gümüşlerini kaybederken böylesine cezbedici bir yalancılık sergileyebilen bir adama saygı duyasım geliyor,” dedi Durenna’nın sağında, onunla krupiyenin arasında oturan ortağı.

İri yapılı, al yanaklı bir kadın olan Izmila Corvaleur neredeyse Jean’la aynı cüssedeydi ve bir kadının olup olabileceği *her açıdan* dolgun denebilecek vücuduyla çekiciliği reddedilemezdi; fakat gözlerine yansıyan zekâsı keskin ve bir o kadar da küçümseyiciydi. Locke ona bakarken sokak dövüşçülerini hatırlatan ölçülü bir hırçınlık, zorlu çekişmelere yönelik bir iştah görebiliyordu. Corvaleur gümüş yaldızlı bir kutudaki çikolata tozuyla kaplı kirazlardan durmaksızın atıştırıyor, her seferinde de parmaklarını şapırtılı bir şekilde yalıyordu. Bu da onun *strat péti*’siydi elbette.

Bu kadın Atlıkarınca Batağı için hususi olarak yaratılmış, diye düşündü Locke. *Kartlara yatkın bir zihin* ve *oyunun*

kaybedilen ellerinde verilen eşsiz cezaya dayanabilecek türden bir beden.

"Ceza," dedi görevli ve podyumundaki bir mekanizmayı çalıştırarak atlıkarıncanın dönmesini sağladı. Masanın ortasındaki tertibat her biri gümüş renkli bir tıpaya sahip minik birer cam tüp sırası taşıyan bir dizi dairesel pirinç çerçeveden oluşuyordu. Aygıt oyun salonundaki loş fener ışıklarının altında giderek artan bir hızla, ta ki gümüşi tıpalar kesintisiz bir çizgi gibi görününceye dek dönmeye başladı. Sonra masanın altındaki mekanizmadan bir tıkırtı yükseldi, kalın cam tüpler birbirine çarparak şıkırdadı ve atlıkarınca içlerinden ikisi tanesini dışarı fırlattı. Locke ile Jean'a doğru yuvarlanan tüpler masanın hafifçe yükseltilmiş dış kenarına çarpıp durdu.

Atlıkarınca Batağı ikişer kişilik iki takımla oynanan, *pahalı* bir oyundu; zira mekanik atlıkarınca düzeneği çok kıymetli bir tertibattı. Her elin sonunda kaybeden takıma atlıkarıncanın engin küçük şişe stokundan rastgele iki tane tüp verilirdi, içlerinde sertliklerini gizlemek için tatlı yağlarla ve meyve sularıyla karıştırılmış alkollü içkiler bulunurdu. Kartlar oyunun unsurlarından sadece biriydi; oyuncular bir yandan da hınzırca hazırlanmış küçük tüplerin giderek artan etkisi altında dikkatlerini korumak zorundaydılar. Bir oyunun sona ermesinin tek yolu, oyunculardan birinin devam edemeyecek kadar sarhoş olmasıydı.

Teoride oyuna hile karıştırılması mümkün değildi. Mekanizmanın bakımı ve tüplerin hazırlanması Günahane'nin göreviydi; ufacık gümüş tıpalar balmumu mühürlerin üstüne sıkıca kapatılırdı. Oyuncuların atlıkarıncaya veya başka bir oyuncunun şişesine dokunmaları yasaktı ve böyle bir hareket anında cezalandırılmaları anlamına geliyordu. Tüketilen çikolataların ve puroların bile kumarhane tarafından temin edilmesi mecburiydi. Hatta Locke ile Jean isterlerse Madam Corvaleur'u düşkün olduğu tatlıların lüksünden mahrum bile

bırakabilirlerdi; fakat öyle bir hareket pek çok açıdan kötü bir fikir olurdu.

“Eh,” dedi Jean, minik tüpünün mührünü kırarken, “cezbedici mağlupların şerefine diyelim öyleyse.”

“Keşke öyle kimseleri nereden bulabileceğimizi bilseydik,” dedi Locke ve birlikte içkilerini kafalarına diktiler. Locke’unki boğazında sıcak, eriğimsi bir tat bıraktı; belli ki sert içkilerden biriydi. Genç adam iç geçirdi ve boş tüpü önüne bıraktı. Bire karşı dört tüp… dikkatinin yavaş yavaş dağılıyor olması da içkiden etkilenmeye başladığının belirtisiydi.

Görevli bir sonraki el için kartları dizip kararken Madam Durenna purosundan uzun, hoşnut bir nefes çekti ve külleri sağ elinin arkasındaki kaideye yerleştirilmiş som altından bir çanağa silkeledi. Burnundan iki tembel duman sütunu üfleyen kadın, oluşan gri perdenin arkasından atlıkarıncayı dikkatle süzdü. *Bu kadın pusuya yatarak avlanan, doğal bir yırtıcı,* diye düşündü Locke, *ancak bir tür kamuflajın arkasındayken kendini rahat hissediyor.* Elindeki istihbarata göre Durenna bir ticari spekülatör olarak şehirdeki yaşantısına daha yeni başlamıştı. Önceki mesleği emrindeki ödül avcılarıyla birlikte açık denizlere açılmak ve Jerem köle gemilerini avlayıp batırmaktı. O yara izlerini birilerinin salonunda oturup çay içerek elde etmemişti.

Onun gibi bir kadının, rakiplerinin oyunu kazanmak adına Locke’un ‘gizliden gizliye sıradışı yöntemler’ olarak adlandırmayı sevdiği bir şeye güvendiklerini öğrenmesi hiç ama hiç iyi olmazdı. Hatta oyunu demode yollardan kaybetmeleri veya Günahane’nin görevlilerince hile yaparken yakalanmaları bile daha iyiydi. Onlar en azından hızlı ve etkili cellatlardı. Ne de olsa işletmeleri gereken fazlasıyla yoğun bir müesseseleri vardı.

“Kartları beklet,” dedi Madam Corvaleur görevliye hitaben, Locke’u daldığı düşüncelerden çıkararak. “Mara, birkaç eldir

bayların şansı sahiden de hiç iyi gitmiyor. Mola vermeleri için onlara biraz süre tanısak mı?"

Locke hissettiği ani heyecanı gizledi; önde giden Atlıkarınca Batağı ortakları oyuna kısa bir süreliğine ara verilmesini teklif edebilirlerdi. Lâkin kaybeden tarafa içkinin etkilerini üzerlerinden bir nebze atma fırsatı sunduğu için bu nezaket nadiren gösterilirdi. Yoksa Corvaleur kendince bir sıkıntıyı mı saklamaya çalışıyordu?

"Bayların onca markayı tekrar tekrar sayıp bu tarafa iterek bizim adımıza epeyce zahmete girdikleri doğru." Durenna bir kez daha purosunu tüttürüp dumanını saldı. "Ferahlamanız ve toparlanmanız için kendinize biraz süre tanırsanız bizi onurlandırmış olursunuz baylar."

Ah. Locke gülümseyerek ellerini önündeki masada kavuşturdu. Demek oyunları buydu: kalabalığa yaltaklanmak ve rakiplerine ne kadar az saygı duyduklarını, zaferlerini ne denli kaçınılmaz kabul ettiklerini göstermek… Bu tam manasıyla bir adap düellosuydu ve Durenna az önce gırtlağa hamle yapmış kadar olmuştu. Açık bir ret hiç yakışık almazdı; Locke ile Jean'ın nazik bir savuşturmada bulunmaları gerekiyordu.

"Böylesine harikulade bir ortaklığa karşı oynamayı sürdürmekten daha ferahlatıcı ne olabilir ki?" dedi Jean.

"Çok naziksiniz Efendi de Ferra," dedi Madam Durenna. "Fakat adımızın kalpsize mi çıkmasını istiyorsunuz? Her iki konforumuzu da geri çevirmediniz." Kadın purosunu kullanarak Madam Corvaleur'un tatlılarını işaret etti. "Buna mukabil bizim de size bir konfor verme arzumuzu geri mi çevireceksiniz?"

"Hiçbir arzunuzu geri çevirecek değiliz madam; lâkin sizi bu gece uğruna buraya gelme zahmetine katladığınız *daha büyük* arzunuzdan, yani oyun oynama hevesinizden mahrum bırakmak da istemeyiz."

“Daha önümüzde pek çok el var,” diye ekledi Locke, “ve siz hanımları herhangi bir şekilde sıkıntıya sokmak hem Jerome’u hem de beni derinden yaralar.” Bunları söylerken krupiyeyle göz teması kurdu.

“Şu ana dek bizi hiçbir sıkıntıya sokmadınız,” dedi Madam Corvaleur tatlı bir dille.

Locke kalabalığın tüm dikkatinin rahatsız edici bir şekilde bu konuşmaya odaklandığının farkındaydı. O ve Jean pek çok kişinin Tal Verrar’daki en iyi Atlıkarınca Batağı oyuncuları olarak gördüğü iki kadına meydan okumuşlardı ve bunun sonucu olarak da Günahane’nin dördüncü katındaki diğer tüm masalar hatırı sayılır bir seyirci topluluğuyla dolmuştu. O masalarda da başka oyunların oynanması gerekiyordu ama işletme ile müşterileri arasındaki sözsüz bir mutabakat gereği salondaki diğer tüm faaliyetlere bu büyük kıyım süresince ara verilmişti.

“Pekâlâ,” dedi Durenna. “Şahsen bizim oyuna devam etmeye bir itirazımız yok. Hatta belki şansınız bile döner.”

Durenna’nın bu sözlü taktikten vazgeçtiğini görmek Locke için çok küçük bir rahatlamaydı. Ne de olsa kadın tıpkı bir un çuvalına vura vura ekinbitlerini döken bir aşçı gibi onu ve Jean’ı soyup soğana çevirme beklentisi içindeydi.

“Altıncı el,” dedi görevli. “Açılış potu on solari.” Her bir oyuncu iki tahta markayı ileri sürerken görevli de önlerine üçer kart attı.

Madam Corvaleur çikolata tozuyla kaplı kirazlarından birini daha mideye indirdi ve parmaklarına bulaşan tatlı kalıntıyı emdi. Jean kartlarına dokunmadan önce bir kaşıntıyı gidermek istercesine sol elinin parmaklarını ceketinin klapasının altından geçirdi. Birkaç saniye sonra Locke da aynını yaptı. Genç adam karşısında oturan Madam Durenna’nın onları seyrettiğini ve gözlerini devirdiğini fark etti. Oyuncuların arasındaki işaretleşmeler bütünüyle kabul edilebilir bir

davranıştı ama genellikle biraz daha incelikli davranılması yeğlenirdi.

Durenna, Locke ve Jean kartlarını neredeyse aynı anda gözden geçirdiler. Parmakları hâlâ nemli olan Corvaleur onları bir saniye geriden takip etti ve usulca güldü. Gerçekten şanslı mıydı, yoksa bu da mı *strat péti'*ydi? Durenna hâlinden fazlasıyla hoşnut gözükse de Locke kadının aynı ifadeyi uykusunda bile koruduğundan emindi, Jean'ın yüz ifadesiyse hiçbir şey belli etmiyordu. Üç açılış kartı da beş para etmemesine rağmen Locke ince bir sırıtış takınmaya çalıştı.

Salonun karşı tarafında beşinci kata çıkan, pirinç tırabzanlı, sarmal bir merdiven vardı. Başında irikıyım bir görevlinin beklediği bu merdiven kısa bir mesafenin ardından genişleyerek bir tür galeriye dönüşüyordu. O galerideki bir hareketlenme Locke'un dikkatini çekti; ince yapılı, iyi giyimli bir siluet gölgelerin arasına yarı yarıya gizlenmişti. Salonun fenerlerinden yayılan altın sarısı ışık bir çift gözlük camından yansıdı ve Locke sırtından bir heyecan ürpertisinin geçtiğini hissetti.

Acaba bu mümkün müydü? Locke bir yandan kartlarını düzenler gibi yaparken diğer yandan da bir gözünü gölgeli siluetin üstünde tutmaya çalıştı. Gözlüğün ışıltısı ne yer değiştirdi ne de azaldı; adam kesinlikle onların masasına bakıyordu.

Locke ile Jean en sonunda makamı sekizinci katta yer alan bu adamın dikkatine mazhar olmuşlardı (yahut şans eseri denk gelmişlerdi ve tanrılar biliyorlardı ki böyle bir şansa hayır demezlerdi). Günahane'nin efendisi, Tal Verrar'daki tüm hırsızların gizli hükümdarı, hem suç hem de lüks dünyalarını demirden pençesine almış kişi… Camorr'da olsalardı ona *çapa* denirdi ama bu adam hiçbir unvan benimsememişti. Kendi adı dışında…

Requin.

Locke genzini temizledi, gözlerini tekrar masaya çevirdi ve bir eh daha kibarca kaybetmeye hazırlandı. Dışarıdaki karanlık sularda akşamın onuncu saatini çalan gemi çanlarının hafif yankıları duyulabiliyordu.

4

"On sekizinci el," dedi krupiye. "Açılış potu on solari." Locke giriş bahsini ileri sürebilmek için önündeki on bir minik tüpü gözle görülür biçimde titreyen bir elle kenara çekmek zorunda kaldı. Kuru havuzdaki bir gemi kadar sabit duran Madam Durenna o geceki dördüncü purosunu tüttürüyordu. Madam Corvaleur ise sandalyesinde sallanır gibiydi; yanakları normalden daha mı kızarıktı yoksa? Kadın başlangıç potunu masaya sürerken Locke ona çok dikkatli bakmamaya çalıştı; belki de sallantı yalnızca kendi sarhoşluğundan kaynaklanıyordu. Vakit gece yarısına yaklaşmıştı ve boğucu salonun duman dolu havası Locke'un gözleriyle boğazını yün gibi kaşındırıyordu.

Her zamanki kadar duygusuz ve atik olan krupiye (adam sanki atlıkarıncadan daha mekanikti) Locke'un önüne üç kart bıraktı. Parmaklarını ceketinin klapasından geçiren Locke kartlarına şöyle bir göz attı, sonra da memnuniyet yansıtan bir ses tonuyla, "Ahhh-ha," dedi. Kartları hayret verici derecede çirkin olan bir takımyıldızını andırıyordu; o ana kadarki en berbat eliydi. Alkol doğru düzgün bir kart dizisini maskeliyor olabilir mi diye merak eden genç adam gözlerini kırpıştırıp kıstı; ama heyhat! Tekrar odaklandığında kartları az önceki kadar işe yaramazdı.

En son elde bayanların içmesi gerekmişti ama solunda oturan Jean'ın elinde büyük çaplı bir mucize gizlenmiyorsa bir başka küçük tüpün az sonra Locke'un titrek eline doğru neşeyle yuvarlanması işten bile değildi.

On sekiz elde kaybedilen dokuz yüz seksen solari, diye düşündü Locke. Genç adamın Günahane içkileriyle iyice

ıslanmış olan zihni ona danışmadan kendince hesaplara dalıp gitti. Yüksek mevkili bir adama bir sene boyunca yetecek kadar kaliteli giysiler. Küçük bir gemi. Çok büyük bir ev. Bir taş ustası gibi namuslu bir işçinin ömrü boyunca elde edeceği gelir. Acaba kendisi hiç taş ustası rolü yapmış mıydı?

"İlk tercihler," diyen krupiyenin sesi onu oyuna geri döndürdü.

"Kart," dedi Jean. Görevli ona bir tane attı, Jean karta baktı, kafa salladı ve masanın ortasına doğru bir başka tahta marka kaydırdı. "Artırıyorum."

"Ara," dedi Madam Durenna. Önündeki hatırı sayılır yığından iki tahta marka aldı. "Ortağa teşhir." Elindeki kartlardan ikisini Madam Corvaleur'a gösterdi. Ortağı kendini tebessüm etmekten alıkoyamadı.

"Kart," dedi Locke. Görevli bir tane de ona attı ve genç adam kartın kenarını ancak kendisinin görebileceği kadar kaldırdı. Kadeh İkilisi… şu durumda bu kart, tamı tamına hasta bir köpekten çıkan ıslak bir bok kadar değerliydi. Locke kendini gülümsemeye zorladı. "Artırıyorum," diyerek ileriye doğru iki marka daha kaydırdı. "Kendimi şanslı hissediyorum."

Tüm gözler azalan stokundan çikolata tozlu bir kiraz çeken, onu ağzına atan ve parmaklarını hızla emen Madam Corvaleur'a çevrildi beklentiyle. "Oh-ho," dedi kadın, kartlarına göz gezdirip yapış yapış parmaklarıyla masada tempo tutarken. "Oh… ho… oh… Mara, bu… çok tuhaf.

Ve ardından öne devrilip başını masanın üstündeki kocaman marka yığınına çarptı. Kartları ön yüzleri yukarı gelecek şekilde masaya saçıldı ve kadın elini beceriksizce indirerek onları örtmeye çalıştı.

"Izmila," dedi Madam Durenna, ivedi bir ses tonuyla. "Izmila!" Uzandı ve ortağını geniş omuzlarından tutarak sarstı.

‘“Zmila,” diye doğruladı Madam Corvaleur, uykulu bir sesle geveleyerek. Çenesi gevşekçe aşağı sarktı ve salyaya bulanmış çikolatalı kiraz kalıntıları beş solarilik markalarına aktı. “Mmmmmmilllaaaaaaaa. Çoook… çok… tuhaf…”

“Oynama sırası Madam Corvaleur’da,” dedi şaşkınlığını sesinden uzak tutamayan krupiye. “Madam Corvaleur tercihini belirtmeli.”

“Izmila! Toparlan!” diye fısıldadı Madam Durenna, ivedilikle.

“Ortada… kartlar var…” diye mırıldandı Corvaleur. “Dikkat et Mara…. Öyle çok… kart… var ki. Masada.”

Bunu bir, “Blembıl… na… fla… gah,” takip etti.

Ardından kadın şuurunu yitirdi.

“Son ceza,” dedi krupiye birkaç saniye sonra. Sopasıyla Madam Durenna’nın tüm fişlerini önünden çekerek hızla saydı. Masadaki her şey Locke ile Jean’a kalmıştı. Bin solarilik bir kaybın yaklaşmakta olan tehdidi bir anda ona eş bir kazanca dönüşmüştü. Locke huzurla iç geçirdi.

Krupiye tahta markalarını yastık niyetine kullanan Madam Corvaleur’un o hâlini şöyle bir değerlendirdi ve eliyle ağzını kapatarak öksürdü.

“Baylar,” dedi, “müessese, ah, hâlen… *kullanımda* olan markaların yerine uygun değerde yenilerini temin edecek.”

“Elbette,” dedi Jean, ansızın önüne yığılan Durenna’nın küçük marka dağını nazikçe okşarken. Locke arkalarındaki kalabalığın hayretle, dehşetle ve şaşkınlıkla fısıldaştığını duyabiliyordu. Sonunda diğerlerinden daha cömert bazı seyircilerin başlattığı hafif bir alkış dalgası yayıldı ama o da çabucak sona erdi. Madam Corvaleur gibi saygın bir kişinin yalnızca altı tüp içkiyle sızıp kaldığını görmek salondakileri coşturmaktan ziyade utandırmıştı.

“Hımmmff,” diyen Madam Durenna purosunu altın çanağa bastırarak söndürdü, ayağa kalktı ve o gece bahis oynadığı her şeyin önemli bir kısmı değerindeki platin düğmelerle ve gümüş ipliklerle süslü, siyah sırmalı kadife ceketini gösterişli bir edayla düzeltti. “Efendi Kosta, Efendi de Ferra… anlaşılan yenildiğimizi kabul etmekten başka çaremiz yok.”

“Ama kesinlikle altta kalmadınız,” dedi Locke, haşat olmuş zihninin elverdiği kadar baştan çıkarıcı bir tebessüm ederek. “Neredeyse… şey, boyumuzun ölçüsünü alacaktınız.”

“Üstelik tüm dünya gözlerimin önünde bir o yana bir bu yana sallanıyor,” dedi Jean, oyun boyunca olduğu gibi şimdi de bir mücevher ustasınınkiler kadar sabit ellerle.

“Baylar, heyecan verici ahbaplığınıza minnettarım,” dedi Madam Durenna, hiç de öyle olmadığını imâ eden bir ses tonuyla. “Bu hafta başka bir oyun oynar mıyız? Haysiyet icabı bize bir intikam fırsatı tanıyacağınızdan eminim.”

“Hiçbir şey bize bundan daha fazla zevk veremez,” dedi Jean. Locke da hevesle kafa sallayarak kafatasının içeriğini sızlattı. Madam Durenna bunun üzerine soğuk bir edayla elini uzattı ve üstündeki boşluğu öpmeleri için ikiliye izin verdi. Locke ile Jean bilhassa asabi bir yılana itaat edercesine kendilerinden istenileni yaptıktan sonra Requin’in görevlilerinden dördü horuldayan Madam Corvaleur’u daha münasip bir yere taşımak amacıyla yardıma geldi.

“Tanrılar aşkına… Her gece su gibi içki içip birbirimizi sızdırmaya çalışmamızı seyretmek seni canından bezdirmiş olmalı,” dedi Jean, krupiyeye doğru beş solarilik bir marka atarken. Oyun sonrasında görevlilere küçük bir bahşiş vermek âdettendi.

“Hiç de bile bayım. Para üstünüzü nasıl istersiniz?”

“Para üstü mü?” Jean gülümsedi. “Hepsi senin olsun.”

Görevli o gece ikinci kez insani duygularını belli etti. Hâli vakti nispeten yerinde olsa bile o küçük tahta markalardan biri onun bir yıllık maaşının yarısı kadardı. Locke ona bir düzine marka daha atınca ağzından bir hayret nidası kaçırmamak için kendini zor tuttu.

"Talih kucaktan kucağa gezdirilmekten hoşlanan bir kadın gibidir," dedi Locke. "Git kendine bir ev falan satın al. Şu an para saymakta biraz zorlanıyorum."

"Yüce tanrılar aşkına… çok çok teşekkür ederim baylar!" Görevli etrafa çabucak göz gezdirdi, sonra da bıyık altından konuştu. "O iki hanım pek sık oyun kaybetmez. Hatta hatırlayabildiğim kadarıyla bu ilk oluyor."

"Zaferin de bir bedeli vardır," dedi Locke. "Yarın sabah kalktığımda başımın o bedeli ödeyeceğini sanıyorum."

Madam Corvaleur basamaklardan dikkatle indirilirken Madam Durenna da peşlerinden giderek oyun ortağını taşıyan adamlardan gözünü ayırmıyordu. Kalabalık dağıldı; masalarında kalan seyircilerse seslenerek krupiye, yemek ve kendi oyunları için yeni kart desteleri istediler.

Locke ile Jean markalarını (görevliler Madam Corvaleur'unkileri çabucak değiştirip yerlerine salyasız olanları temin etmişti) içi kadife kaplı, geleneksel tahta kutularda toplayıp basamaklara doğru yöneldiler.

"Tebrikler baylar," dedi beşinci kata çıkan merdivenin başındaki görevli. Birbirine çarpan kadehlerin çınlamaları ve edilen sohbetlerin mırıltıları aşağıya kadar geliyordu.

"Sağol," dedi Locke. "Korkarım Madam Corvaleur benden bir-iki el önce pes etti."

İkili Günahane'nin dış duvarının iç yüzeyi boyunca kıvrılarak uzanan merdivenlerden yavaşça indi. İkisi de güncel Verrar yaz modasına uygun olarak para ve itibar sahibi adamlara yakışır şekilde giyinmişti. Saçları simya yoluyla

sarının açık bir tonuna boyanmış olan Locke'un üstünde diz hizasına kadar inen fırfırlı kuyruklara ve büzgülü bir bele sahip, karamel kahverengisi bir ceket vardı. Turuncu ve siyah tonlardaki üç katlı, kocaman manşetleri altın düğmelerle süslüydü. Yelek giymiyordu; sırtında sadece terden sırılsıklam olmuş, en kalitelisinden ipek bir tunik ve onun üstünde de siyah renkli, gevşek bir boyunbağı vardı. Jean da benzer bir tarzda giyinmesine rağmen onun ceketi bulutlu bir göğün altındaki denizlerin grimsi mavi tonundaydı ve göbeğine kısa kesilmiş sakalının kıvırcık kıllarıyla aynı renkte geniş, siyah bir kuşak sarılıydı.

Seçkin insanlarla dolu katları bir bir arkalarında bıraktılar: her iki cinsiyetten genç refakatçilerinin kollarına girip onları birer evcil hayvan gibi dolaştıran Verrarlı ticaret kraliçeleri; kartların ve şarap sürahilerinin üstünden Camorr'un düşük çaplı don ve donalarını süzen, parayla satın alınmış Lashain unvanlarına sahip erkeklerle kadınlar; denizdeyken edindikleri bronz tenlerini keskin ve solgun yüz hatlarının üstünde birer maske gibi taşıyan, dar siyah ceketler içindeki Vadralı armatörler. Locke teoride Tal Verrar'a hükmeden ticaret konseyi Priori'nin en az iki mensubunu tanıdı. Görünüşe bakılırsa kumarhaneye üye olabilmek için gereken başlıca vasıf derin ceplere sahip olmanızdı.

Zarlar yuvarlanıyor ve kadehler çınlıyordu; kumarbazlar gülüyor, öksürüyor, sövüyor ve iç geçiriyordu. Sıcak havada ağır ağır süzülen dumanlar parfüm, şarap, ter, kızarmış et ve yer yer de simyasal uyuşturucuların reçinemsi aromasını taşıyordu oradan oraya.

Locke'un daha önce hakiki saraylar ve malikâneler görmüşlüğü vardı; Günahane tüm o görkemine rağmen bu insanlardan çoğunun gece sona erip de oyunlar bittiği zaman geri dönecekleri evlerinden çok daha lüks bir yer değildi. Günahane'nin asıl büyüsü kaprisli seçiciliğinden ileri geliyordu. Yeteri kadar insanı bir şeyden mahrum bıraktığınız

takdirde o şey eninde sonunda sis kadar yoğun bir gizemle çevrelenirdi.

Zemin katın arka taraflarında alışılmadık derecede iri olan bazı görevlilerin başında beklediği, gizli denebilecek ahşap bir bölme bulunuyordu. Neyse ki önünde kuyruk yoktu. Locke kutusunu bölmenin yegâne penceresinin altındaki tezgâha gereğinden biraz sertçe bıraktı.

"Hepsini hesabıma aktarın."

"Hayhay Bay Kosta," dedi kutuyu alan baş görevli. Talishamlı bir ticaret spekülatörü olan Leocanto Kosta bu şarap buharları ve bahisler krallığında iyi tanınan biriydi. Görevli Locke'un tahta marka yığınını çabucak bir kayıt defterindeki birkaç işaretle değiştirdi. Krupiyeye verdiği bahşiş çıkarıldıktan sonra bile Durenna ve Corvaleur'u yenerek elde ettiği kazançtan Locke'a düşen pay neredeyse beş yüz solariyi buluyordu.

"Duyduğum kadarıyla her ikiniz de tebrik edilmeyi hak ediyormuşsunuz Efendi de Ferra," dedi görevli, Locke geri çekilerek Jean'ın kendi kutusuyla tezgâha yaklaşmasına izin verdiği sırada. Yine bir Talishamlı olan Jerome de Ferra, Leocanto Kosta'nın yakın dostuydu. Hayali bir elmanın iki yarısı gibiydiler.

Locke ansızın sol omzuna bir elin konduğunu hissetti. İhtiyatla döndüğünde kendini kıvırcık siyah saçlı bir kadına bakarken buldu. Günahane görevlileriyle aynı renklerde, pahalı bir elbise giyen kadının yüzünün bir tarafı göz alıcı bir güzelliğe sahipken diğer tarafıysa sanki feci şekilde yanmışçasına buruşmuş, kösele kahverengisi bir yarı maske gibiydi. Gülümsediğinde dudaklarının hasarlı kısmı hareket etmedi. Locke ona bakarken canlı bir kadının kilden yapılma bir heykelden çıkmak için çabaladığını görür gibi oldu.

Bu, Requin'in vekilharcı Selendri'ydi.

Locke'un omzuna koyduğu el (yanmış olan sol tarafındaki) gerçek değildi. Yekpare pirinçten bir taklitti ve kadın onu geri çektiği sırada fener ışıklarının altında donuk bir parıltı saçmaktaydı.

"Müessese sizi görgülü davranışlarınız kadar hatırı sayılır dirayetiniz için de tebrik eder," dedi kadın, o ürkütücü ve peltek sesiyle. "Ayrıca öyle bir ayrıcalıktan yararlanmayı seçerseniz sizin ve Efendi de Ferra'nın beşinci katta memnuniyetle karşılanacağınızı bildirmek ister."

Locke'un tebessümü oldukça içtendi. "Kendim ve ortağım adına teşekkürlerimi sunarım," dedi çakırkeyifliğinin neden olduğu bir süratle. "Müessesenin takdiri elbette ki son derece gurur verici."

Kadın farklı anlamlara yorulabilecek bir baş selamı verdi, sonra da geldiği kadar süratli bir şekilde kalabalığın arasına karışarak gözden kayboldu. Sağda solda kaşlar takdirle kalktı; Locke'un bildiği kadarıyla Requin'in misafirlerinden çok azı yükselen sosyal konumlarından bizzat Selendri tarafından haberdar edilirdi.

"Rağbet gören bir mal olup çıktık sevgili Jerome," dedi genç adam, kalabalığın arasından geçip ön kapıya doğru yürürlerken.

"Şimdilik," dedi Jean.

"Efendi de Ferra," dedi baş kapı görevlisi, onlar yaklaşırken gülümseyerek, "ve Efendi Kosta. Bir tahtırevan çağırmamı ister misiniz?"

"Gerek yok, sağol," dedi Locke. "Kafamı biraz gece havasıyla temizlemezsem düşüp kalacağım. Yürüyerek gideceğiz."

"Nasıl isterseniz bayım."

Dört görevli, askeri bir disiplinle kapıyı Locke ile Jean'ın geçmesi için açık tuttu ve iki hırsız kırmızı kadife halıyla

kaplı, geniş taş basamaklardan dikkatle indi. Bu halı her gece sökülüp bir yenisiyle değiştirilirdi. Bunun sonucunda da insan sadece Tal Verrar'da dilenci ordularını düzenli olarak kadife kumaş yığınlarının üstünde uyurken görebilirdi.

Manzara nefes kesiciydi; sağlarında, diğer şans evlerinin siluetlerinin arkasında, adanın hilal şeklindeki tüm kavisi görülebiliyordu. Kuzeyde Altın Basamaklar'ın halemsi parıltısına tezat teşkil eden nispi bir karanlık mevcuttu. Bulutsuz gökteki üç ayın aydınlattığı Pirinç Denizi şehrin ötesinde -güneyde, batıda ve kuzeyde- fosforlu denebilecek gümüşi bir renkle ışıldıyor, uzaklardaki gemilerin yelkenleri orada burada birer hayalet silikliğiyle bu cıva rengi tablodan yükseliyordu.

Locke isterse soluna dönüp aşağıya doğru bakabilir ve ayaklarının altındaki taşların sabitliğine rağmen adanın ilk beş taraçasındaki aşamalı çatıların baş döndürücü manzarasını seyredebilirdi. Etrafı insan sefahatinin uğultusuyla ve parke döşeli yollarda ilerleyen faytonların takırtısıyla sarılıydı (altıncı seviyedeki düz cadde boyunca hareket eden veya bekleyen en az bir düzine at arabası vardı). Günahane, tanrıların dikkatini çekmek için dikilmiş bir mum misali simyasal fenerlerinin parlaklığıyla donuk karanlığa doğru yükseliyordu.

"Ve şimdi, benim sevgili profesyonel kötümserim," dedi Locke, Günahane'den uzaklaşıp göreceli bir mahremiyete kavuştuklarında, "benim kaygı tüccarım, benim yorulmak bilmez şüphe ve küçümseme kaynağım… *buna* ne diyeceksin?"

"Ah, söyleyebileceğim ne var ki Efendi Kosta? Planınızın ulvi dehası karşısında böylesine huşuya kapılmışken düşünmek o kadar zor ki."

"Sözlerinde bir alaycılık gizli sanki."

“Ağzınızdan yel alsın,” dedi Jean. “Beni incitiyorsunuz! Suç konusundaki tarifsiz vasıflarınız bir medcezir kaçınılmazlığıyla tekrardan galip geldi. Kendimi ayaklarınızın dibine atıp sizden af diliyorum. Sizinkisi tüm dünyayı besleyen bir deha.”

“İşte bu tam bir—”

“Keşke yakınlarda bir cüzamlı olsaydı da,” diye onun sözünü kesti Jean, “ona dokunup zavallıcığı sihirli bir şekilde iyileştirebilseydiniz.”

“Ah, kıskançlıktan çatladığın için böyle boş konuşuyorsun.”

“Mümkündür,” dedi Jean. “Aslına bakarsan büyük ölçüde zenginleştik, yakalanmadık, ölmedik, şöhretimizi artırdık ve bir üst kata kabul edildik. Buna saçma sapan bir plan demekle hata yaptığımı itiraf etmeliyim.”

“Sahi mi? Hıh,” dedi Locke, ceket klapalarının altına uzanırken. “Çünkü ben de bunun saçma sapan bir plan olduğunu itiraf etmeliyim. Sorumsuzluğun daniskasıydı. Bir tüp daha içsek hapı yutmuştum. Hatta bu işin altından kalkabildiğimize şaştım kaldım desem yalan olmaz.”

Locke klapalarının altını bir-iki saniye daha kurcaladı, sonra da oradan yaklaşık başparmağı genişliğinde ve uzunluğunda küçük bir yün parçası çıkardı. Onu dış ceplerinden birine soktuğu sırada yünden küçük bir toz bulutu kalktı ve yürümeyi sürdürürlerken genç adam ellerini hızla yenlerine sildi.

“Kaybetmemize ramak kaldı demek, nihayet kazandık demenin bir başka yolu hepsi bu,” dedi Jean.

“Yine de içki neredeyse işimi bitiriyordu. Bir daha kendi kapasitem hakkında bu kadar iyimser davranırsam kafama bir nacak saplayarak hatamı düzeltiver.”

“İki tanesiyle birden düzeltmek beni daha çok mutlu eder.”

Planı mümkün kılan şey Madam Izmila Corvaleur olmuştu. ‘Leocanto Kosta’ ile yolları ilk kez birkaç hafta önce bir oyun masasında kesişen, kâğıt oynarken rakiplerini kızdırmak için parmaklarıyla bir şeyler atıştırmak gibi güvenilir bir huya sahip olan Madam Corvaleur…

Atlıkarınca Batağı’nda *sahiden de* geleneksel yöntemler kullanılarak hile yapılamazdı. Requin’in görevlilerinden hiçbiri bir dukalık karşılığında bile bir kart destesini işaretlemezdi. Ayrıca hiçbir oyuncu atlıkarıncayı kurcalayamaz, bir tüp yerine bir başkasını seçemez veya tüplerden birini başka bir oyuncuya ikram edemezdi. Rakiplere yabancı bir madde aşılamanın alışıldık tüm yolları kapalı olduğundan geriye kalan tek ihtimal bir oyuncunun göze çarpmayan sıradışı bir şeyi, geniş bir paranoyanın bile farkına varmayacağı bir yöntemle hedefine ulaştırılan bir maddeyi yavaşça ve kendi rızasıyla bedenine almasıydı.

Mesela Locke ile Jean tarafından ufacık oranlarda oyun kartlarının üstüne serpilen, sonra da oyun sırasında devamlı parmaklarını yalamaya meraklı bir kadına aktarılan narkotik bir toz gibi.

Bela paranella, ‘gece dostu’ adıyla bilinen renksiz ve tatsız bir simyasal tozdu. Onu derin ve dinlendirici bir uykuya dalmakta kullanan tedirgin mizaçlı, zengin insanlar arasında epey popülerdi. Alkolle karıştırıldığı zaman az miktarlarda dahi olsa çok çabuk etki gösterirdi; bu iki madde, ateş ile kuru parşömen kadar birbirinin bütünleyicisiydi. Suç amacıyla yaygın bir şekilde kullanılmamasının tek sebebi ağırlığının yirmi katı ak demire satılıyor olmasıydı.

“Tanrılar aşkına, o kadın bir savaş kadırgası kadar dayanıklıydı,” dedi Locke. “Tozu üçüncü veya dördüncü elde hafif hafif almaya başlamış olmalı. Herhâlde daha azıyla bir çift azgın yaban domuzunu öldürebilirsin.”

“En azından amacımıza ulaştık,” dedi Jean, kendi toz rezervuarını ceketinden çıkarırken. Yün parçasını bir anlığına süzdü, omuz silkti ve onu ceplerinden birine koydu.

“Öyle… üstelik onu gördüm!” dedi Locke. “Requin’i. Oyunun ortalarında merdivenlerden bizi seyrediyordu. Adamda şahsi bir ilgi uyandırmış olmalıyız.” Bu durumun heyecan verici olasılıkları Locke’un zihnindeki pusun biraz dağılmasını sağladı. “Yoksa neden sırtımızı sıvazlasın diye Selendri’yi göndersin ki?”

“Eh, diyelim ki haklısın. Şimdi ne olacak? Daha önce bahsettiğin gibi şansını zorlamak mı istiyorsun, yoksa ağırdan almak mı? Belki birkaç hafta daha dördüncü ve beşinci katlarda takılabiliriz, ne dersin?”

“Birkaç hafta daha mı? Yok daha neler. İki senedir bu tanrıların cezası şehirdeyiz; hazır Requin’in kabuğunu çatlatabilmişken sonuna kadar gidelim derim.”

“Yarın gece harekete geçmemizi önereceksin, değil mi?”

“Herifin merakı kabardı. Gel kılıç ocaktan yeni çıkmışken onu sıcağı sıcağına dövelim.”

“Galiba o içkiler seni fevri yaptı.”

“İçkiler başımı döndürdü hepsi bu, beni fevri yapan tanrılar.”

“Hey, siz,” diye geldi bir ses, önlerindeki sokaktan. “Durun!”

Locke gerildi. “Pardon?”

Telaşlı görünen genç bir Verrarlı, avuçları Locke ile Jean’a bakacak şekilde ellerini kaldırmıştı. Uzun siyah saçlı adamın hemen yanında, Locke’un düello alanı olarak tanıdığı kırpılmış çimenliğin kıyısında, küçük ve iyi giyimli bir kalabalık toplanmıştı.

“Lütfen durun baylar,” dedi genç adam. “Korkarım ki bir anlaşmazlık çıktı ve üstümüze ok gelebilir. Biraz beklemenizi rica edebilir miyim?”

“Ah. *Ah*.” Locke ile Jean aynı anda gevşediler. Birileri arbaletlerle düelloya tutuştuğunda atışlar yapılana dek alanın yanında beklemek görgü kurallarına uygun olduğu kadar akıllıca bir davranıştı da. Böylece ne arka plandaki bir hareket düellocuların dikkatini dağıtır ne de oradan geçen birine kazara ok saplanırdı.

Yaklaşık kırk metre uzunluğundaki ve onun yarısı genişliğindeki düello çimenliği, dört köşesindeki siyah çerçevelere asılmış fenerlerin loş beyaz ışığıyla aydınlatılıyordu. İki düellocu, şahitleriyle beraber çimenliğin ortasında duruyor ve her adam yere birbiriyle kesişen dört soluk gri gölge düşürüyordu. Locke böyle bir olayı seyretmeye hevesli değilse de o sırada Leocanto Kosta, yani birbirlerinin üstünde delikler açan yabancılara karşı kayıtsızca bir tutum takınan bir adam gibi davranması gerektiğini hatırlattı kendi kendine. O ve Jean olabildiğince az rahatsızlık verecek şekilde kalabalığın arasına sıkıştılar. Çimenliğin karşı tarafında da benzer bir kalabalık toplanmıştı.

Düellocuların biri modaya uygun, kaliteli ve bol bir beyefendi kıyafeti giymiş çok genç bir adamdı. Gözünde gözlük vardı ve saçları bakımlı lüleler hâlinde omuzlarına kadar iniyordu.

Kırmızı ceketli rakibi çok daha yaşlı, biraz kambur ve epey yıpranmış bir adamdı. Buna rağmen tehdit teşkil edecek kadar dinç ve azimli görünüyordu. Dört adamın elinde de Camorrlu hırsızların sokakyayı dedikleri cinsten hafif bir arbalet bulunuyordu.

“Baylar,” dedi genç düellocunun şahidi. “Lütfen. Bir uzlaşmaya varılamaz mı?”

“Lashainli beyefendi ettiği bedduayı geri alırsa olabilir,” dedi genç düellocu. Sesi tiz ve tedirgindi. “Olayın talihsizce bir yanlış anlaşılma olduğuna yönelik en ufak bir—”

“Hayır, *varılamaz*,” dedi yaşlı düellocunun yanında duran adam. “Lord hazretlerinin sırf apaçık bir gerçeği dile getirdiği için özür dilemek gibi bir huyu yoktur.”

“… en *ufak bir,”* diye çaresizce devam etti genç düellocu, “beyan bile beni ziyadesiyle tatmin edecek ve—”

“Eğer lord hazretleri seninle tekrar konuşmaya tenezzül etseydi,” dedi yaşlı düellocunun şahidi, “hiç şüphesiz bir *sokak iti* gibi sızlandığını belirtir ve aynı bir it gibi ısırıp ısıramayacağını sual ederdi.”

Genç düellocunun birkaç saniyeliğine nutku tutuldu, sonra da boştaki eliyle yaşlı adama kabaca bir el hareketi yaptı.

“Bir uzlaşmaya,” dedi şahidi, “bir uzlaşmaya, ah, varılamadığını… kabul etmek mecburiyetindeyim. Lütfen baylar… sırt sırta versinler.”

İki rakip birbirlerine doğru yürüdü; yaşlı adam adımlarını şevkle atarken genç olan hâlâ tereddüt ediyordu. Ardından sırt sırta verdiler.

“On adım atacaksınız,” dedi genç adamın şahidi, buruk bir teslimiyetle. “Sonra bekleyeceksiniz ve işaretimle birlikte dönüp okunuzu atacaksınız.”

Adam adımları tek tek saydı ve iki rakip yavaşça birbirinden uzaklaştı. Genç adam sahiden de çok fena titriyordu. Locke karnına alışık olmadığı bir tedirginlik yumağının oturduğunu hissetti. Ne zamandan beri kahrolasıca bir yufka yürekli olup çıkmıştı? Sırf seyretmeyi yeğlememesi, öyle yapmaktan korkmasını gerektirmezdi… yine de içindeki his, kafasındaki düşüncelere aldırış etmedi.

“… dokuz… on. Hazır ol,” dedi genç düellocunun şahidi. “Hazır ol… *Dön ve fırlat!”*

İlk önce suratı bir dehşet maskesini andıran genç adam arkasına döndü ve sağ elini kaldırdığı gibi okunu attı. Çimenlikte sert bir tınlama duyuldu. Arbalet oku ıslık çalarak başının en az bir karış yanından geçerken rakibi irkilmedi bile.

Kırmızı ceketli adam kendi dönüşünü daha yavaş bir şekilde tamamladı. Gözleri çakmak çakmak, dişleri sıkılıydı. Genç rakibi okunun eğitimli bir kuş misali uçarak geri gelmesini beklercesine adama birkaç saniye boyunca baktı. Sonra baştan aşağı ürperdi, arbaletini indirdi ve silahı çimenlerin üstüne attı. Ellerini beline dayadı ve derin, gürültülü yutkunuşlarla öylece bekledi.

Rakibi onu şöyle bir süzdü, sonra alaycı bir sesle homurdandı. "Siktir ol git," dedi ve arbaletini iki eliyle birden kaldırdı. Atışı mükemmeldi; ıslak bir çatırtı yükseldi ve genç düellocu göğsünün tam ortasında tüylü bir arbalet okuyla yere devrildi. Sırtüstü düşen adam koyu renkli kanlar tükürerek ceketini ve tuniğini çekiştirdi. Yarım düzine seyirci ona doğru koşarken gümüşi bir gece elbisesinin içindeki genç bir kadın dizlerinin üstüne çöküp çığlık attı.

"Hemen geri dönersek akşam yemeğine yetişiriz," dedi yaşlı düellocu, belirli birine hitap etmeksizin. Arbaletini umursamazca yere attı ve yanında şahidiyle beraber yakındaki şans evlerinden birine doğru çekip gitti.

"Sevgili Perelandro aşkına," dedi Locke, bir an için Leocanto Kosta'yı unutup sesli düşünerek. "Meseleleri çözmek için ne yol ama."

"Tasvip etmiyor musunuz bayım?" diye sordu siyah renkli, ipek bir elbise giyen güzeller güzeli bir kadın, yürek hoplatacak kadar delici gözlerle Locke'u süzerken. Yaşı on sekiz veya on dokuzdan büyük olamazdı.

"Bazı fikir ayrılıklarının ancak çelikle giderilebileceğinin farkındayım," diye lafa karıştı Jean. Locke'un hâlâ biraz fazla çakırkeyif olduğunu fark etmişe benziyordu. "Ama bir arbalet

okunun önünde dikilmek bana biraz aptalca geliyor. Beceriyi sınamak için kılıçları hep daha uygun bulmuşumdur.”

“Meçler zahmetli şeylerdir; kavga uzadıkça uzar ve bir ölüm darbesinin derhâl indiği pek nadirdir,” dedi genç kadın. “Oklarsa hızlı, temiz ve acısızdır. Birini bütün gece boyunca bir meçle kesip biçseniz bile onu öldürmeyi başaramayabilirsiniz.”

“Sizinle hemfikir olmaktan kendimi alamıyorum,” diye mırıldandı Locke.

Genç kadın bir kaşını kaldırmasına rağmen hiçbir şey demedi. Bir an sonraysa dağılan kalabalığa karışarak ortadan kayboldu.

Gecenin hoşnut uğultuları, yıldızların altında flört eden küçük erkek ve kadın kümelerinin kahkahalarıyla sohbetleri düello esnasında kısa bir süreliğine kesilmesine karşın şimdi tekrar yükseliyordu. Gümüşi elbisesinin içindeki kadın ağlayarak yumruklarını çimenlere vururken ölü düellocunun etrafındaki kalabalık aynı anda boynunu büker gibi oldu. Ok belli ki görevini yerine getirmişti.

“Hızlı, temiz ve acısız,” dedi Locke usulca. “Ahmaklar.”

Jean iç geçirdi. “Büyük bir ihtimalle mezar taşlarımıza ‘tanrıların cezası ahmaklar’ lafı kazınacağına göre ikimizin de bu tür bir gözlemde bulunmaya hakkı yok.”

“Yaptığımı yapmak için kendimce sebeplerim vardı. Tabii senin de.”

“O düellocuların da aynen öyle düşündüklerinden eminim.”

“Artık buradan defolup gidelim,” dedi Locke. “Biraz daha yürüyüp kafamdaki sisi dağıtalım ve hana geri dönelim. Tanrılar aşkına, kendimi yaşlı ve hasta hissediyorum. Böyle bir şey gördüğümde o oğlanın yaşındayken benim de o kadar aptal olup olmadığımı merak ediyorum.”

“Daha beterdin,” dedi Jean. “Hem de kısa bir süre öncesine kadar. Muhtemelen hâlâ da öylesindir.”

5

Altın Basamaklar’dan inerek kuzey-kuzeydoğu yönündeki Büyük Galeri’ye doğru yürürlerken Locke’un melankolisi, kapıldığı alkol buhranının bir kısmıyla beraber yavaşça buharlaştı. Tal Verrar’ın inşasından sorumlu olan Ataların zanaatkar erkekleri (Yoksa zanaatkâr kadınları mı demeliydi? Ya da zanaatkâr şeyler?) tüm mahalleyi yan tarafı açık bir Atacam çatıyla kaplamışlardı. Altıncı taraçanın üstündeki zirvesinden başlayarak aşağı doğru meyillenen ve batı adasının tabanından denizin içine kadar giren çatı, aradaki tüm noktalarda en az dokuz metrelik bir yüksekliğe sahipti. Düzensiz aralıklarla yükselen tuhaf görünümlü, sarmal biçimli cam sütunlar buzdan oyulmuş yapraksız sarmaşıkları andırıyordu. Boylu boyunca hesap edildiğinde Galeri’nin cam tavanı rahatlıkla bin metre uzunluğundaydı.

Büyük Galeri’nin ötesinde ve adanın daha alçak katmanlarında Seyyar Semt yer alıyordu. Orası cebinde beş parası olmayanların gecekondularını ve atık malzemelerden denkleştirebildikleri diğer her türlü barınaklarını inşa etmelerine izin verilen önü açık taraçalardan oluşuyordu. Ama özellikle yağmurlu kış aylarında kuzeyden esen güçlü bir rüzgârın tüm muhiti baştan aşağı değiştirebilmesi gibi bir sorun mevcuttu.

Seyyar Semt’in yukarısında ve hemen güneydoğusundaysa buna nispet yaparcasına Savrola Mahallesi, yani çarçur edecek parası bol olan ecnebilerle dolu pahalı bir gurbetçi yerleşimi kuruluydu. Locke ile Jean’ın para babası alternatif kimlikleri için kullandıkları han da dahil olmak üzere şehirdeki en iyi konaklama mekânlarının tümü oradaydı. Savrola Mahallesi, Seyyar Semt’ten yüksek taş duvarlarla ayrılırdı ve hem Verrar

inzibatları hem de paralı askerler tarafından sıkı bir koruma altında tutulurdu.

Büyük Galeri gündüzleri Tal Verrar'ın pazaryeri olarak kullanılır, binlerce tüccar her sabah çatısının altında tezgâh açardı. Üstelik şehir o kadar genişleyecek olsa bile beş bin kişiye daha yer kalırdı. Kurnazca bir tesadüf eseri, Savrola'da kalan ziyaretçilerin tekneyle yolculuk etmedikleri takdirde Altın Basamaklar'a gelip giderken pazaryerini baştan sona katetmeleri gerekirdi.

O gece anakaradan gelerek cam adaları aşan ve Galeri'yi dolduran bir doğu rüzgârı esiyordu. Locke ile Jean'ın ayak sesleri engin boşlukta yankılanıyor, cam sütunlardan bazılarının üstündeki loş fenerler düzensiz ışık adacıkları yaratıyordu. Uçuşan çerçöpler ikilinin ayaklarının yanından geçip gidiyor ve görünmeyen ateşlerden yükselen odun dumanları burunlarına kadar geliyordu. Bazı tüccarlar bilhassa cazip olan tezgâh konumlarını kapabilmek için aile mensuplarını bütün gece burada uyuturdu… ve Seyyar Semt'ten gelerek boş Galeri'nin gölgelerinde mahremiyet arayan evsizler de hiç eksik olmazdı elbette. Devriyeler her gece Galeri'yi pek çok kez arşınlasa da şimdilik görünürde bir tane bile yoktu.

"Hava karardıktan sonra burası ne kadar da garip ve ıssız bir yer olup çıkıyor," dedi Jean. "Beni rahatsız mı ediyor yoksa büyülüyor mu, bir türlü karar veremiyorum."

"Ceketinin arkasında bir çift nacak saklı olmasaydı büyülenmeye bu kadar hevesli olmazdın."

"Hmm."

Birkaç dakika daha yürüdüler. Locke karnını sıvazlayarak kendi kendine mırıldandı.

"Jean… şans eseri sen de acıkmış olabilir misin?"

“Ben genellikle açımdır. Yoksa midendeki içkiye biraz daha safra mı katmak istiyorsun?”

“Bak bu iyi bir fikir olabilir. Lanet olası atlıkarınca. Bir el daha kaybetseydik ağzından duman püskürten o tanrıların cezası ejderhaya evlenme teklif edebilirdim. Veya sandalyemden düşer kalırdım.”

“Madem öyle, gel Gece Çarşısı’nı yağmalayalım.”

Locke, Büyük Galeri’nin en üst taraçasına, yani üstü kapalı olan kısmının kuzeydoğu ucuna baktığında fıçılarda yakılan ateşlerin ve fenerlerin titrek ışıklarına ilaveten pek çok kişinin gölgeli siluetini seçebiliyordu. Tal Verrar’da ticaret asla tamamen durmazdı; Altın Basamaklar’a binlerce insan gelip gittiğinden birkaç düzine gece pazarcısını her akşam günbatımından hemen sonra bir yer kapmaya teşvik edecek kadar para el değiştirirdi. Gece Çarşısı büyük bir kolaylıktı ve daima gündüz emsalinden daha eksantrik bir yer olurdu.

Locke ile Jean, karşılarından esen gece rüzgârı eşliğinde pazaryerine doğru aheste aheste yürürken karanlık bir ormanı andıran gemi direkleriyle dolu iç limanın güzel bir manzarası serildi ayaklarının altında. Onun ötesindeyse, Altın Basamaklar’ın müsrifçe aydınlığının aksine tek tük ışık noktalarıyla bezenmiş olan ve makul bir uyku çeken şehrin diğer adaları görülüyordu. Büyük Loncalar’ın (Simyacılar, Zanaatkârlar ve Tüccarlar) hilal şeklindeki üç adası, uyuklayan hayvanlar misali şehrin ortasındaki yüksek ve kayalık Castellana’nın tabanının çevresine kıvrılmıştı. Castellana’nın tepesindeyse bir malikâneler tarlasının ortasına dikilmiş taş bir tepeyi andıran Mon Magisteria’nın, yani Arhon’un kalesinin dış hatları belli belirsiz seçilebiliyordu.

Tal Verrar sözüm ona Priori tarafından yönetilirdi; fakat iktidarın önemli bir kısmı gerçekte o sarayda kalan adamın, yani şehrin silahtarbaşının elindeydi. Arhonluk makamı, Tal Verrar’ın Camorr’a karşı verdiği Bin Gün Savaşı’ndaki ilk

yenilgilerin ardından hem kara kuvvetlerinin hem de donanmanın kontrolünü münakaşa içindeki tüccar konseylerinden devralmak amacıyla kurulmuştu. Fakat Locke'un da bildiği gibi askeri bir diktatörlük yaratmanın başlıca sorunu, o acil kriz anı geçtikten sonra onlardan kurtulmaktı. İlk Arhon emekliliği 'reddetmiş,' halefiyse kentsel meselelere müdahale etme konusunda ondan bile daha meraklı çıkmıştı. Arhon ile Priori arasındaki anlaşmazlıklar, şehrin Altın Basamaklar gibi iyi korunan uçarılık merkezlerinin ve Savrola gibi gurbetçi barınaklarının dışında kalan yerlerini diken üstünde tutmaktaydı.

"Baylar!" diye geldi sollarından bir ses, Locke'un kafasındaki düşünceleri dağıtarak. "Saygıdeğer baylar. Büyük Galeri'de yapılan bir gezinti, yiyecek-içecek olmadan asla tamamına eremez." İki dost Gece Çarşısı'nın sınırına ulaşmıştı. Görünürde başka bir müşteri yoktu ve en az bir düzine tüccarın suratı küçük ateş çemberlerinin yahut fenerlerin saçtığı ışıkların arasından hevesle onlara bakıyordu.

Sağduyularının kale kapılarına hücum eden ilk Verrarlı, yaşı ilerlemiş ve tek kollu bir adamdı. Uzun beyaz saçları beline kadar örülmüş olan tüccar tahta bir kepçeyi onlara doğru sallıyor, üstü düz bir el arabasına benzeyen seyyar bir tezgâhtaki dört küçük fıçıyı gösteriyordu.

"Ne satıyorsun?"

"Bizzat Iono'nun sofrasından çıkmış mezelikler. Denizin sunup sunabileceği en güzel tatlar. Hepsi de taze taze toplanıp salamura edilmiş köpekbalığı gözleri. Kabukları çıtır çıtır, özleri yumuşacık, suları tatlı mı tatlı."

"Köpekbalığı gözleri mi? Tanrılar aşkına, hayır," dedi Locke, yüzünü buruşturarak. "Daha yaygın bir etin var mı? Karaciğer? Solungaç? Solungaç böreğine hayır demem."

"Solungaç mı? Bayım, gözdeki meziyetlerin hiçbiri solungaçta yoktur. Kasları şekle sokan, kolerayı önleyen ve bir

adama, ah, zevcelik görevlerini yerine getirmesi için kuvvet veren şey göz etidir.”

“O konuda kuvvet kazanmaya ihtiyacım yok,” dedi Locke, “ve korkarım midem şu anda köpekbalığı gözlerinin harikalarını kaldıramayacak kadar rahatsız durumda.”

“Çok yazık bayım. Keşke size sunacak biraz solungacım olsaydı fakat elimde gözden başka bir şey bulunmuyor. Ama farklı türlerim var; tırpan köpekbalıkları, kurt köpekbalıkları, mavi dullar…”

“Şimdilik kalsın ahbap,” dedi Jean, Locke’la beraber yola devam ederlerken.

“Meyve alır mısınız kıymetli efendiler?” Güzergâhlarının üzerinde yer alan bir sonraki tüccar kendisine birkaç beden bol gelen, krem rengi ve uzun bir cekete sarınmış ufak tefek bir genç kadındı. Kafasındaki dört köşeli şapkaya sol omzunun hemen üstüne kadar inen bir zincir takılıydı ve ucundan küçük bir simyasal küre sallanıyordu. Kadın çok sayıda hasır sepetin başında nöbet tutuyordu. “Simyasal meyveler, taze melezler. Hiç Camorr’un Sofia Portakalı’nı gördünüz mü? Kendi içkisini salgılar. Çok tatlı ve serttir.”

“Şey… duymuşluğumuz var,” dedi Locke. “Fakat daha fazla içkiye ihtiyacım olduğunu söyleyemeyeceğim. Bulanan bir mideye ne tavsiye edersiniz?”

“Armut bayım. Hepimiz günde birkaç tane armut yiyecek kadar akıllı olsaydık dünyada bulanan bir mide kalmazdı.”

Kadın neredeyse yarısına kadar dolu olan bir sepeti eline alıp ona uzattı. Locke yeterince sert ve taze görünen armutları eşeleyip üç tanesini seçti. “Beş sentira,” dedi meyve satıcısı.

“Yani bir tam volani mi?” dedi Locke, yalandan bir öfke sergileyerek. “Arhon’un en gözde fahişesi onları bacaklarının arasına kıstırıp kıvırtsa bile o kadar vermem. Üçü bile bir sentira etmez.”

“Bir sentiraya saplarını bile alamazsınız. Dört sentira verirseniz en azından zarar etmem.”

“Size iki sentira vermem bile olağanüstü bir yüce gönüllülük olur. Şansınıza bugün cömertliğim tuttu; o kadarı size hediyem olsun.”

“İki sentira bunları Siyaheller Hilali’nin sıcak cam bahçelerinde yetiştiren adamlarla kadınlara hakarettir. Ama elbet üçte anlaşabiliriz, değil mi?”

“Üç,” dedi Locke, gülümseyerek. “Daha önce Tal Verrar’da hiç soyulmamıştım ama size bu şerefi bahşedecek kadar açım.” Bir yandan armutlardan ikisini ona bakmadan Jean’a uzatırken diğer yandan da ceketinin ceplerinden birini karıştırarak bakır arandı. Üç sikkeyi yavaşça meyve satıcısına doğru attığında kadın minnetle kafa salladı.

“İyi akşamlar Efendi Lamora.”

Donakalan Locke gözünü kadına dikti. “Efendim?”

“İyi akşamlar dedim saygıdeğer bayım.”

“Yani az önce şey demediniz mi…”

“Ne demedim mi?”

“Ah, boş verin.” Locke tedirginlikle iç geçirdi. “Biraz fazla içtim, hepsi bu. Size de iyi akşamlar.”

Locke dostuyla beraber oradan uzaklaşırken armudundan çekingen bir ısırık aldı. Ne çok sert ve kuru ne de çok olgun ve yapış yapış olan meyve tam kıvamındaydı. “Jean,” dedi, ısırıklarının arasından, “o kadının az önce bana ne dediğini duydun mu?”

“Korkarım bu şanssız armudun ölüm çığlığından başka hiçbir şey duymadım. Yakından dinle: ‘Hayıır, beni yeme, lütfen, hayıır…’” Jean ilk armudunu çoktan koçanına kadar yemişti. Locke’un gözü önünde onu da ağzına attı, yüksek

sesle çiğnedi ve parmağıyla fırlatıp attığı sapı hariç komple yuttu.

"On üç tanrı aşkına," dedi Locke. "Bunu *her seferinde* yapmak zorunda mısın?"

"Meyvelerin göbeğini severim," dedi Jean, surat asarak. "Kütür kütür eden yerleri hoşuma gidiyor."

"Kütür kütür eden o yerleri kahrolası keçiler yer."

"Sana ne, annem değilsin ya."

"Eh, doğru. Annen çok çirkin bir kadın olsa gerek. Ah, bana öyle bakma. Hadi, diğer göbeği de ye. Etrafına sulu bir armut sarılı ama olsun o kadar."

"O kadın sana ne dedi?"

"Dedi ki… ah, tanrılar aşkına, hiçbir şey demedi. Biraz kafam kıyak, hepsi bu."

"Simyasal fener ister misiniz bayım?" Sakallı bir adam, yaldızlı çerçevelere geçirilmiş en az yarım düzine küçük fener asılı kolunu onlara doğru uzatıyordu. "İyi giyimli bir çift beyefendi ışıksız kalmamalı; sadece fareler önlerini görmeden karanlıkta gezinir! Ne gece ne de gündüz vakti Galeri'de daha iyi fenerler bulamazsınız."

Jean elini sallayarak adamı başlarından savdı, sonra da birlikte armutlarını bitirmeye koyuldular. Locke elindeki koçanı omzunun üstünden kayıtsızca fırlatıp atarken Jean kendininkini ağzına tıktı ve dostunun bunu gördüğünden emin oldu.

"Mmmmmm," diye mırıldandı, yarı dolu ağzıyla. "Şahane. Ama sen ve senin gibi gıda korkakları bunu asla anlayamayacaksınız."

"Beyler, akrep ister misiniz?"

İşte bu söz Locke ile Jean'ı bir anda durdurdu. Konuşan kişi Okanti Adaları'na mensup kimselerin kahverengi tenine sahip,

pelerinli ve kel biriydi. Adam belli ki evinden binlerce kilometre uzaktaydı. Gülümseyerek mallarının üstüne hafifçe eğilirken bakımlı ve beyaz dişleri hemen dikkat çekiyordu. Önünde bir düzine küçük tahta kafes vardı ve bazılarının içinde kıpırdayan, koyu renkli şekiller olduğu görülebiliyordu.

"Akrep mi? Gerçek akrep mi? Kanlı canlı mı?" Locke daha iyi görebilmek için eğildi ama aradaki mesafeyi de korudu, "iyi de niçin?"

"Buralarda yeni olmalısınız." Adamın Therincesi hafif aksanlıydı. "Pirinç Denizi'ndeki çoğu kimse gri kaya akrebine fazlasıyla aşinadır. Yoksa Karthainli misiniz? Ya da Camorrlu?"

"Talishamlı," dedi Jean. "Bunlar bu civardan toplanmış gri kaya akrepleri, öyle mi?"

"Anakaradan," dedi tüccar, "ve başlıca kullanımları, ah, eğlence amaçlıdır."

"Eğlence mi? Yoksa bunlar evcil hayvan mı?"

"Ah, hayır. Pek sayılmaz. Kerametleri iğnelerinde gizlidir; gri kaya akrebinin sokuşu karmaşık bir şeydir. Tahmin edebileceğiniz gibi önce keskin ve sıcak bir acı hissedersiniz; ama birkaç dakika sonra üzerinize hoş bir uyuşukluk, hayalsi bir hararet çöker. Jeremlilerin içtiği bazı tozlardan çok da farklı değildir. Birkaç sokuşun ardından vücut buna biraz alışır. Acı azalır ve hayaller derinleşir."

"Ne kadar ilginç!"

"Buralarda epey yaygındır," dedi tüccar. "Tal Verrar'da pek çok kişi alenen duyurmasa da elinin altında bir tane bulundurur. Etkisi içki kadar hoştur ama uzun vadede çok daha ucuza gelir."

"Hımmm." Locke çenesini sıvazladı. "Yine de şimdiye kadar kendime bir şişe şarap batırmam hiç gerekmedi. Yani bu

bir tür hile, yol yordam bilmeyen ziyaretçileri kazıklamanın bir yolu değil, öyle mi?"

Tüccarın tebessümü genişledi ve sağ kolunu uzatıp pelerininin yenini geriye çekti. İnce önkolunun koyu teni küçük ve yuvarlak yara izleriyle bezeliydi. "Bizzat kefil olamayacağım hiçbir ürünü müşterilerime sunmam."

"Takdire değer bir anlayış," dedi Locke, "ve de büyüleyici. Ama… belki de Tal Verrar'ın bazı gelenekleri hiç keşfedilmese daha iyi olacak."

"Zevkler ve renkler tartışılmaz." Gülümsemeyi sürdüren adam pelerininin yenini düzeltip ellerini önünde kavuşturdu. "Ne de olsa akrep şahininden de hiç hazzetmemiştin Efendi Lamora."

Locke göğsünde aniden beliren soğuk bir basınç hissetti. Jean'a şöyle bir göz attığında iriyarı dostunun da derhâl gerildiğini gördü. Sakin görünümünü korumaya çalışarak genzini temizledi. "Efendim?"

"Kusura bakmayın." Tüccar içtenlikle gözlerini kırpıştırdı. "Yalnızca size iyi bir gece diledim beyler."

"Tabii." Locke adamı birkaç saniye daha süzdü, sonra geri çekilip gerisingeri döndü ve bir kez daha Gece Çarşısı'ın katetmeye koyuldu. Jean hemen yanında belirdi.

"Bunu sen de duydun," diye fısıldadı Locke.

"Hem de gayet net bir şekilde," dedi Jean. "Dost canlısı akrep tüccarımız kimin hesabına çalışıyor acaba?"

"Sadece o değil," diye mırıldandı Locke. "Meyve satıcısı da bana 'Lamora' diye hitap etti. Sen onu duymadın ama ben pekâlâ duydum."

"Kahretsin. Geri dönüp onlardan birini yakalamamızı ister misin?"

"Bir yere mi gidiyorsun Efendi Lamora?"

Locke derhâl dönerek sağ taraflarından üzerlerine doğru gelen orta yaşlı kadınla yüzleşti; ceketinin yeninde gizlediği on beş santimlik kamayı refleks icabı eline düşürmesine ramak kalmıştı. Jean bir kolunu ceketinin arkasına attı.

"Beni biriyle karıştırıyor olmalısınız madam," dedi Locke. "Benim adım Leocanto Kosta."

Kadın onlara daha fazla yaklaşmadan tebessüm etmekle ve gevrek gevrek gülmekle yetindi. "Lamora… Locke Lamora."

"Jean Tannen," dedi kafeslerle dolu küçük tezgâhının arkasından çıkmış olan akrep satıcısı. Arkalarındaki diğer tüccarlar da yavaşça hareketlenmiş, gözlerini Locke ile Jean'a dikmişlerdi.

"Ortada bir, ah, *yanlış anlaşılma* var galiba," diyen Jean sağ elini ceketinin altından çıkardı. Locke tecrübelerine dayanarak dostunun nacaklarından birinin başını avucunda tuttuğunu, sapınıysa yeninde gizlediğini biliyordu.

"Yanlış anlaşılma falan yok," dedi akrep tüccarı.

"Camorr'un Belası…" dedi küçük bir kız, Büyük Galeri'nin Savrola tarafına doğru yaptıkları ilerleyişi durdurmak için yollarına çıkarak.

"Camorr'un Belası…" dedi orta yaşlı kadın.

"Centilmen Piçler," dedi akrep tüccarı. "Evlerinden çok uzaktalar."

Kalbi göğsünde deli gibi çarpan Locke etrafına bakındı. İhtiyatlı davranma zamanının sona erdiğine karar vererek kamasının karıncalanan parmaklarına düşmesine izin verdi. Gece Çarşısı'ndaki tüm satıcıların odak noktası hâline gelmişlerdi; etrafları sarılmıştı ve tüccarlar çemberi yavaş yavaş daraltıyordu. Locke ile Jean'ın ayaklarının dibindeki taşlara koyu renkli uzun gölgeler düşürüyorlardı. Acaba Locke hayal mi görüyordu, yoksa ışıklardan bazıları loşlaşıyor muydu? Büyük Galeri daha şimdiden kararmışa benziyordu.

Kahretsin, fenerlerden bazıları sahiden de gözlerinin önünde sönüp gidiyordu.

“Bu kadar yaklaştığınız yeter,” dedi Jean, nacağını görülür şekilde sağ eline alarak. O ve Locke sırt sırta verdiler.

“Yaklaşmayın!” diye bağırdı Locke. “Bu saçmalığı kesin yoksa kan dökülecek!”

“Kan zaten döküldü…” dedi küçük kız.

“Locke Lamora…” diye hafifçe mırıldandı etraflarındaki insan kalabalığı.

“Kan zaten döküldü Locke Lamora,” dedi orta yaşlı kadın.

Gece Çarşısı’nın dış sınırındaki simyasal fenerlerden sonuncusu da soluklaştı ve yanmakta olan son birkaç ateş de sönmeye yüz tuttu. Locke ile Jean artık tüccar çemberini yalnızca iç limandan gelen donuk parıltıyla ve engin, ıssız Galeri’nin altındaki uzak fenerlerin ürkütücü titrekliğiyle seçebiliyorlardı. Her iki ışık kaynağı da huzur vermeyecek kadar uzaktı.

Küçük kız gri ve kırpışmayan gözlerle onlara doğru son bir adım attı.

“Efendi Lamora, Efendi Tannen,” dedi berrak ve yumuşak bir sesle, “Karthainli Şahinci selamlarını yolladı.”

6

Locke çenesi yarı yarıya açılmış vaziyette küçük kıza bakakaldı. Kız aralarında sadece iki adım kalana dek bir hayalet gibi ileri doğru süzüldü. Locke boyu daha bir metreyi bile bulmayan bir çocuğa kama doğrulttuğu için bir anlığına kendini budala gibi hissetti; fakat sonra kız o yarı karanlıkta buz gibi gülümsedi ve tebessümünün arkasındaki garez, kamanın sapını daha sıkı kavramasına neden oldu. Küçük kız elini kaldırıp çenesine dokundu.

“Kendisi konuşamasa da,” dedi.

“Kendi adına konuşamasa da…” dedi artık karanlıkların arasında hareketsiz duran tüccar çemberi, koro hâlinde.

“Aklını kaçırmış olsa da,” dedi kız, avuçları dışa bakacak şekilde ellerini yavaşça Locke ile Jean’a doğru açarak.

“Aklını topyekûn kaçırmış olsa da…” diye fısıldadı çember.

“Dostları onun yanında,” dedi kız. “Dostları hatırlıyor.”

Jean, Locke’un yanına geçti. Artık nacaklarının her ikisi de ellerindeydi; karartılmış çelik başlar gecenin karşısında çıplaktı. “Bu insanlar birer kukla. Yakınımızda bir yerde Bağlıbüyücüler var,” diye tısladı.

“Gösterin kendinizi kahrolasıca korkaklar!” dedi Locke, kıza hitaben.

“Gücümüzü gösteriyoruz,” karşılığını verdi kız.

“Daha başka ne gerekiyor?” diye fısıldadı çarpık çemberdeki koro, durgun göletler kadar boş gözlerle.

“Daha başka ne görmen gerekiyor Efendi Lamora?” Küçük kız bir reveransın meşumca bir taklidini yaptı.

“İstediğiniz her neyse,” dedi Locke, “bu insanlara dokunmayın. Direkt bizimle konuşun kahrolasıcalar. Onlara zarar vermek istemiyoruz.”

“Elbette Efendi Lamora…”

“Elbette…” diye fısıldadı çember.

“Elbette, zaten *amaç* da o,” dedi kız. “Söyleyeceklerimizi dinleyesiniz diye.”

“Madem öyle, her ne bok söylemek istiyorsanız söyleyin.”

“Hesap vermelisin,” dedi kız.

“Şahinci için hesap vermelisin,” dedi koro.

“Hesap vermelisiniz. İkiniz de.”

“Demek bunun için… *Siktirin gidin!”* dedi Locke, sesini yükselterek. “Şahinci için *zaten* hesap verdik. Hesabımız üç ölü dosta karşılık on parmak ve bir dildi. Onu canlı olarak geri aldınız ve bu bile hak ettiğinden fazlaydı!”

“Hüküm vermek sana düşmez,” diye tısladı kız.

“… Karthain Büyücüleri adına hüküm vermek…” diye fısıldadı çember.

“Hüküm vermek sana düşmez; yasalarımızı anladığını farz etmek sana düşmez,” dedi kız.

“Tüm dünya bir Bağlıbüyücü’nün canını almanın ölüm anlamına geldiğini bilir,” dedi Jean. “Ama hepsi bu kadar. Şahinci’nin yaşamasına izin verdik ve onu size geri gönderme zahmetine katlandık. Sizinle işimiz bitti. Bundan daha karmaşık bir muamele istiyorsanız kahrolası bir belge yollamanız gerekirdi.”

“Bu bir iş meselesi değil,” dedi kız.

“Kişisel bir mesele,” dedi çember.

“Kişisel,” diye tekrarladı kız. “Bir kardeşimizin kanı döküldü. Böyle bir şeyi karşılıksız bırakamayız.”

“Sizi gidi orospu çocukları,” dedi Locke. “Sahiden de kahrolasıca birer tanrı olduğunuzu sanıyorsunuz, değil mi? Şahinci’yi bir ara sokakta kıstırıp soymadım. *Dostlarımın katledilmesine yardım etti!* Ne aklını kaçırdığına üzüldüm ne de sizin adınıza üzgünüm! Bizi öldürüp işinize bakın veya bu insanları rahat bırakıp defolun gidin.”

“Hayır,” dedi akrep tüccarı. Çemberden de koro hâlinde bir “hayır” fısıltısı yükseldi.

“Ödlekler. Aşağılık herifler!” Jean konuşurken nacaklarından birini küçük kıza doğrulttu. “Bizi böyle ucuz tiyatrolarla korkutamazsınız! ”

“Eğer bizi buna mecbur ederseniz,” dedi Locke, “ellerimizde silahlarla sizinle Karthain’e kadar dövüşürüz. Herkes gibi sizin de kanınız akıyor. Bana kalırsa yapabileceğiniz tek şey bizi öldürmek.”

“Hayır,” dedi kız, kıkırdayarak.

“Daha kötüsünü de yapabiliriz,” dedi meyve satıcısı.

“Yaşamanıza izin verebiliriz,” dedi akrep tüccarı.

“Korkuyla yaşamanıza,” dedi kız.

“Korkuyla…” dedi tüccar korosu, geri çekilmeye başlayıp halkayı genişleterek.

“Gözetlenerek,” dedi kız.

“Takip edilerek,” dedi çember.

“Bekleyin,” dedi kız. “Küçük oyunlarınızı oynayın ve talihinizin peşinden koşun…”

“Ve bekleyin,” diye fısıldadı koro. “Vereceğimiz karşılığı bekleyin.”

“Zamanımızın gelmesini bekleyin.”

“Daima elimizin altındasınız,” dedi küçük kız, “ve daima gözümüzün önünde.”

“Daima,” diye fısıldayan çember yavaşça tezgâhlarına, birkaç dakika önceki konumlarına dağıldı.

“Bahtsızlıkla karşılaşacaksınız,” dedi küçük kız, oradan uzaklaşırken. “Karthainli Şahinci için.”

Tüccarlar Gece Çarşısı’ndaki yerlerine geçer ve fenerlerle fıçı ateşleri gitgide güçlenerek etrafı bir kez daha sıcak bir ışığa boğarken Locke ile Jean hiçbir şey söylemediler. Nihayet mesele sonlandı; tüccarlar yoğun ilgi ile dikkatli bezginlik arasında değişen eski tutumlarını takındılar ve sohbet mırıltıları tekrar yükseldi. Locke ile Jean kimse farkına varmadan evvel silahlarını sakladılar.

“Tanrılar aşkına,” dedi Jean, gözle görülür bir biçimde titreyerek.

“Aniden o kahrolası atlıkarıncanın içkilerini yeterince içmemiş gibi hissetmeye başladım,” dedi Locke usulca. Görüş alanının kenarlarında bir bulanıklık vardı. Elini yanaklarına koyduğunda ağladığını fark ederek şaşırdı. “Piç kuruları,” diye homurdandı. “Çocuk akıllılar. Gösteriş meraklısı sefil korkaklar.”

“Evet,” dedi Jean.

İki dost etraflarına ihtiyatla bakınıp bir kez daha yürümeye koyuldu. Bağlıbüyücüler adına en çok konuşan küçük kız artık yaşlıca bir adamın yanında oturuyor, onun gözetiminde kuru incir dolu küçük sepetleri düzenliyordu. Önünden geçerlerken kız ikiliye utangaç bir tebessüm etti.

“Onlardan nefret ediyorum,” diye fısıldadı Locke. *“Bundan* nefret ediyorum. Sence gerçekten de bizim için bir şeyler planlamışlar mıdır, yoksa sadece rol mü kestiler?”

“Sanırım her ikisi de mümkün,” dedi Jean, iç geçirerek. “Tanrılar aşkına. *Strat péti.* Korkup çekilecek miyiz, yoksa oynamaya devam mı edeceğiz? Günahane’deki kayıtlarda en kötü ihtimalle birkaç bin solarimiz var. Paramızı alıp bir gemiye atlayabilir ve yarın öğleden önce çekip gidebiliriz.”

“Nereye?”

“Neresi olursa.”

“Eğer ciddilerse o götoşlardan kaçmamızın bir yolu yok.”

“Evet ama—”

“Karthain’e lanet olsun.” Locke yumruklarını sıktı. “Biliyor musun, sanırım anlıyorum. Sanırım artık Gri Kral’ın neden öyle hissettiğini anlıyorum. Karthain’e adımımı atmış değilim ama eğer orayı ezip geçebilseydim, kahrolası yeri

yakabilseydim, denizin onu yutmasını sağlayabilseydim… bunu yapardım. Tanrılar şahidim olsun ki yapardım.”

Jean zınk diye durdu.

“Başka bir… sorun daha var Locke. Tanrılar beni affetsin.”

“Ne?”

“Sen burada kalacaksan bile… ben kalmamalıyım. Senden mümkün olduğu kadar uzak durmam lazım.”

“Bu *saçmalık* da nereden çıktı şimdi?”

“Adımı biliyorlar!” Jean dostunu omuzlarından kavrayınca Locke yüzünü ekşitti; o kaya gibi tutuş, sol köprücük kemiğinin altındaki eski yaraya iyi gelmiyordu. Jean hatasını hemen anlayıp parmaklarını gevşetti ama sesi ivediliğini korudu. “Gerçek adımı biliyorlar ve onu bana karşı kullanabilirler. Beni de tıpkı o zavallı insanlar gibi bir kuklaya çevirebilirler. Yanında kaldığım her saniye boyunca senin için bir tehdit oluşturuyorum.”

“Adını bilmeleri umurumda değil! Kafayı mı yedin sen?”

“Hayır ama hâlâ sarhoşsun ve doğru düzgün düşünemiyorsun.”

“Pekâlâ düşünebiliyorum! Gitmek mi *istiyorsun*?”

“Hayır! Tanrılar aşkına, tabii ki hayır. Ama—”

“Hemen sesini kesmezsen senin için çok fena olacak.”

“Tehlikede olduğunu anlamak zorundasın!”

“Tabii ki tehlikedeyim. Ben *faniyim.* Tanrılar müstahakını versin Jean. Ne seni bir yere göndermeye ne de gitmene göz yummaya niyetim var! Zaten Calo’yu, Galdo’yu ve Böcek’i kaybettik. Sen de gidersen dünyadaki son dostumu da yitiririm. O zaman kim kazanır Jean? O zaman kim *korunmuş* olur?”

Jean'ın omuzları çöktü. O esnada Locke azalan çakırkeyiflikten zonklayıcı bir baş ağrısına geçişin ilk sızılarını hissetti ve ağzından bir inilti kaçtı.

"Vel Virazzo'da sana çektirdiklerim yüzünden kendimi hep berbat hissedeceğim Jean. Ayak bileklerime ağırlık bağlayıp beni körfeze atman gerekirken ne kadar uzun süre yanımda kaldığını da asla unutmayacağım. Tanrılar biliyor ya, *asla* sensiz daha iyi bir durumda olamam. Kahrolası adının kaç Bağlıbüyücü tarafından öğrenildiği umurumda değil."

"Keşke bu konuda en doğrusunu bildiğinden emin olabilseydim."

"Bu bizim hayatımız," dedi Locke. "Bu bizim vurgunumuz ve ona *iki yılımızı* verdik. Kısmetimiz Günahane'de onu çalmamızı bekliyor. Geleceğe yönelik tüm umudumuz orada. O yüzden Karthain'in canı cehenneme. Bizi öldürmek isterlerse onları durduramayız. Öyleyse elimizden daha başka ne gelir ki? O piç kuruları yüzünden hop oturup hop kalkacak değilim. Ne halt yiyeceklerse yesinler! Gel biz işimize bakalım."

Gece Çarşısı'ndaki tüccarların çoğu Locke ile Jean'ın özel sohbetlerinin ciddiyetini fark etmiş ve başka bir satış girişiminden kaçınmıştı. Fakat Çarşı'nın kuzey sınırındaki son tüccarlardan biri ya diğerleri kadar hassas olmadığı ya da bir satış yapmaya son derece ihtiyacı olduğu için ikiliye seslendi.

"Tahtadan oyulmuş eğlenceliklere ne dersiniz beyler? Hayatınızdaki kadın veya çocuk için bir hediye? Zanaatlar Şehri'nden bir sanat eseri?" Adam ters çevrilmiş bir kasanın üstünde birbirinden egzotik düzinelerce oyuncak sergiliyordu. Uzun, yırtık pırtık ve kahverengi paltosunun astarına cırtlak renkli bir sürü yama dikilmişti: turuncu, mor, gümüşi, hardal sarısı… Sol elindeki dört ipliğe mızraklı bir askerin boyalı tahtadan küçük bir temsili asılıydı ve adam ufak parmak

hareketleriyle askeri hayali bir düşmana saldırttı. “Bir oyuncak bebek? Tal Verrar anısına küçük bir kukla?”

Jean karşılık vermeden önce onu uzun uzadıya süzdü. “Tal Verrar anısına,” dedi usulca, “istediğim son şey bir kukla.”

Locke ile Jean o gece birbirlerine başka hiçbir şey söylemediler. Başında hissettiğine denk bir ağrı yüreğini de sararken Locke iriyarı dostunun peşi sıra Büyük Galeri’yi terk edip Savrola’ya girdi. Yüksek duvarların ve kilitli kapıların ardına dönmeye can atıyordu. İkisinden de fazla bir hayır gelmeyecek olsa bile…

HATIRAT

VEL VİRAZZO'NUN CAPASI

1

Locke Lamora yaklaşık iki yıl önce ölme arzusuyla Vel Virazzo'ya adım atmıştı. Üstelik Jean Tannen da bu dileğini gerçekleştirmesi için ona izin vermeye meyilliydi.

Vel Virazzo, Pirinç Denizi'nin anakara sahillerine egemen olan yüksek ve kayalık yamaçlara oyulmuş bir derin su limanıdır. Tal Verrar'ın yaklaşık yüz altmış kilometre güneybatısındaki sekiz-dokuz bin nüfuslu bu kasaba uzun zamandır Verrarlıların mandası olagelmiştir ve doğrudan Arhon'un atadığı bir vali tarafından yönetilir.

Kıyının hemen açıklarındaki sulardan göğe doğru altmış metre yükselen dar Atacam kuleler, terk edilmiş harikalarla dolu bu sahildeki işlevi bilinmeyen bir diğer Ata yapısıdır. Bu cam direklerin tepesinde dört buçuk metrelik platformlar yer alır ve adi suçlularca çalıştırılan deniz fenerleri olarak kullanılırlar. Tekneler tarafından buralara bırakılan suçlular direklere asılmış ip merdivenleri kullanarak yukarı tırmanırlar, bunu başardıktan sonra erzaklarını da yukarı çekerler ve birkaç haftalık sürgünlerine başlayarak küçük bir kulübe ebatlarındaki kırmızı simyasal fenerlerle ilgilenirler. Cezaları bitip de aşağı indiklerinde çoğunun aklı başında olmaz; tabii hayatta kalabilmişlerse…

O mukadder Atlıkarınca Batağı oyunundan iki yıl önce, büyük bir kalyon işte bu deniz fenerlerinin kırmızı ışığında Vel

Virazzo'ya yaklaştı. Kalyonun serenlerindeki denizciler yarı acıma yarı alayla direklerin tepesinde bekleyen yalnız suretlere el salladılar. Güneş batı ufkundaki kalın bulutlarca yutulmuştu ve akşamın ilk yıldızlarının altındaki sulara hızla azalan, loş bir ışık vuruyordu.

Kıyıdan denize doğru sıcak ve ıslak bir rüzgâr esiyor, ince sis demetleri âdeta eski liman kasabasının her iki yanındaki gri kayalardan dışarı sızıyordu. Demir atmaya hazırlanan kalyonun sararmış gabya yelkenleri kıyının yaklaşık bir kilometre açığında mayna edildi. Bir liman amirliği futası, kalyonu karşılamak amacıyla denize açıldı; pruvasındaki yeşil ve beyaz fenerler, küreklere asılan sekiz denizcinin ritmiyle uyumlu olarak bir yukarı bir aşağı sallanıyordu.

"Geminin adı?" diye bağırdı pruva fenerlerinin yanında doğrulan liman amiri, otuz metre mesafeden bir megafonla.

"Tal Verrar'dan *Altın Kazanç!"* diye karşılık verdi biri, geminin belinden bağırarak.

"Yanaşacak mısınız?"

"Hayır! Kayıkla gemiden ayrılacak yolcularımız var."

Altın Kazanç'ın aşağı kıç kamarasına ağır bir ter ve hastalık kokusu hâkimdi. Üst güverteden yeni dönmüş olan Jean Tannen kokuya karşı geliştirdiği toleransın bir kısmını kaybetmişti ve bu durum moralini daha da çok bozuyordu. Locke'a doğru mavi renkli, yamalı bir tunik attı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hadi be artık," dedi Jean. "Nihayet geldik. Bu kahrolası gemiden ayrılıp tekrar sağlam toprağa ayak basacağız. Giy şu kahrolasıca tuniği, suya bir kayık indiriyorlar."

Locke tuniği sağ eliyle sallayarak açtı ve kaşlarını çattı. Üstünde sadece bir pantolonla ranzanın kenarında oturan genç adam, Jean'ın daha önce hiç görmediği kadar cılız ve pasaklıydı. Solgun derisinin altındaki kaburgaları,

tamamlanmamış bir geminin gövde kalasları gibi açıkça görülüyordu. Uzun ve bakımsız saçları yağdan iyice kararmış, yüzünde seyrek bir sakal uzamıştı.

Sol kolunun üst kısmı daha yeni kapanmış yaralarının parıltılı kızıl çizgileriyle yol yoldu. Aynı kolunun alt kısmındaysa kabuk bağlamış bir delik mevcuttu ve bileğinin çevresine kirli bir bez bağlanmıştı. Rengi atmış bir sargı sol omzunda, kalbinin topu topu birkaç santim üstünde yer alan çirkin görünümlü bir başka yarayı kısmen kapatıyordu. Denizde geçirdikleri üç hafta Locke'un yanaklarındaki, dudaklarındaki ve kırık burnundaki şişliği epey indirmişse de genç adam hâlâ çifte atmaya meraklı bir katırı öpmeye çalışmışa benziyordu. Hem de tekrar tekrar…

"Öyleyse gel de bir el at."

"Hayır, kendi başının çaresine bakabilirsin. Şu son bir haftadır egzersiz yapıp hazırlanman gerekiyordu. Kahrolası bakıcınmışım gibi sürekli başında bekleyemem."

"Eh, müsaadenle omzuna tanrıların cezası bir meç saplayıp bir süre oynatayım. Bakalım o zaman egzersiz yapmaya ne kadar hevesli olacaksın?"

"Ben de payıma düşen *yaraları* aldım, seni gidi mızmız pezevenk. Ve egzersizlerimi yaptım." Jean kendi tuniğini kaldırdı ve bir zamanlar oldukça büyük olan ama artık iyice küçülmüş göbeğinin hemen üstünde, kaburgalarını boylu boyunca kesen uzun, taze ve morarmış yara izini gösterdi. "Canının ne kadar yandığı umurumda değil, hareket etmek zorundasın. Yoksa yaraların kalafat macunuyla sıvanmış gibi kapanacak. İşte o zaman boku tam yiyeceksin."

"Aynı şeyi daha önce de söyledin." Locke giysiyi güverteye basan çıplak ayaklarının yanına attı. "Ama o tunik kendi kendine hareket etmediği ya da sen bu zahmete katlanmadığın sürece kayığa böyle binmem gerekecek demektir."

“Güneş batıyor. Yaz aylarında olsak da hava epey soğuyacak. Ama illâ ki budalalık etmek istiyorsan keyfin bilir.”

“Sen orospu çocuğunun tekisin Jean.”

“Eğer sağlığın yerinde olsaydı bu lafı ettiğin için burnunu tekrar kırardım, seni gidi kendini acındırma meraklısı—”

“Beyler?” Kapının arkasından kadın tayfalardan birinin boğuk sesi geldi ve bunu sert bir tıklatma takip etti. “Kaptan size selamlarını iletiyor. Kayığınız hazır.”

“Teşekkürler,” diye bağırdı Jean, bir elini saçlarının arasında gezdirip iç geçirerek. “Hayatını kurtarmakla ne diye uğraştım ki? Senin yerine yanıma Gri Kralın cesedini de alsam olurmuş. Ahbaplığı bile seninkinden daha iyi olurdu.”

“Lütfen,” dedi kendini sakinleşmeye zorlayan Locke, hasarsız kolunu havaya kaldırarak. “Ortada buluşabiliriz. Ben sağlam kolumu geçiririm, sen de sakat tarafı halledersin. Beni bu gemiden çıkarırsan egzersiz yapmaya başlayacağım.”

“Bir an önce gitsek de kurtulsam,” diyen Jean kısa bir tereddüdün ardından tuniği almak için eğildi.

2

Kalyonun ıslak, ağır kokulu ve çalkantılı dünyasından kurtulmalarıyla birlikte Jean’ın toleransı birkaç günlüğüne arttı; uzun mesafeli bir deniz yolculuğu ücretli yolcular için bile bir tatilden çok bir hapis cezası gibiydi.

Ceplerindeki bir avuç gümüş volaniyle (sahip oldukları Camorr solonlarını fahiş bir kurdan *Altın Kazanç*’ın ikinci kaptanına çevirttirirlerken adam bunun bile kasabadaki sarrafların yapacakları silahsız soygundan daha iyi olacağını iddia etmişti) Gümüş Fener’in, yani yalı boyundaki çöküк ve eski bir hanın ikinci katında bir oda tuttular.

Jean derhâl bir gelir kaynağı bulma işine girişti. Camorr'un yeraltı dünyası derin bir gölse Vel Virazzo'nunki bir su birikintisiydi. Jean limandaki başlıca çeteleri ve onların arasındaki ilişkileri saptamakta zorlanmadı. Vel Virazzo'da teşkilatlanma namına çok fazla bir şey bulunmadığı gibi işleri karıştıracak bir reisler reisi de yoktu. Doğru batakhanelerde birkaç gün içki içtikten sonra Jean kimlere yaklaşması gerektiğini adı gibi biliyordu.

Kendilerine Pirinç Koylar diyorlardı. Şehrin doğu rıhtımlarında, yani denizin yirmi senedir hayırlı bir amaçla kullanılmamış, çürüyen iskeleleri yaladığı yerde bulunan terk edilmiş bir tabakhanede sürtüyorlardı. Geceleri hırsızlardan, gaspçılardan ve yankesicilerden oluşan faal bir ekiptiler. Gündüzleriyse uyuyor, zar atıyor ve kârlarının çoğunu kafayı çekerek heba ediyorlardı. Jean parlak ve güneşli bir öğleden sonranın ikinci saatinde kapılarını (kilitli olmamasına ve çerçevesinde gevşekçe sallanmasına rağmen) bir tekmeyle açtı.

Eski tabakhanede yaşları on beş ila yirmi küsur arasında değişen on iki genç adam vardı. Yerel suçlar işleyen türde bir çete için standart bir üyelik sisteminin benimsendiği belliydi. Jean rahat adımlarla tabakhanenin ortasına kadar yürürken uyanık olmayanlar meslektaşları tarafından tokatlanarak ayıltıldı.

"Tünaydın!" Jean boynunu eğerek hafif bir selam verdi, sonra da kollarını iki yana açtı. "Buradaki en iri, en belalı puşt kim? Pirinç Koylar'ın en iyi dayakçısı kim?"

Birkaç saniyelik sessizliğin ve şaşkın bakışların ardından çarpık bir burna ve kazıtılmış bir kafaya sahip, nispeten tıknaz bir delikanlı üstü açık bir merdivenden tozlu zemine atladı. Ardından Jean'a doğru yürüyüp alaycı bir edayla sırıttı.

"Karşında duruyo."

Jean kafa salladı, gülümsedi, sonra da iki kolunu birden hızla savurarak avuçlarını oğlanın kulaklarına vurdu. Ardından ileri atılıp sendeleyen rakibini kafatasının arka kavisinden sıkıca kavradı, sonra da suratına bir, iki, üç kez diz attı. Oğlanın suratı diz kapağıyla son kez buluştuğu sırada Jean onu bıraktı ve kabadayı tuzlanmış, soğuk bir et parçası kadar şuursuzca tabakhanenin zeminine serildi.

"Yanlış," dedi Jean; soluk soluğa bile kalmamıştı. "Buradaki en belalı puşt *benim.* Pirinç Koylar'ın en iyi dayakçısı *benim."*

"Sen Pirinç Koylar'dan değilsin götoş herif! " diye bağırdı başka bir oğlan. Yine de yüzünde huşu dolu bir kaygı ifadesi vardı.

"Şu bok çuvalını gebertelim!"

Yırtık pırtık, dört köşeli bir şapka ve küçük kemiklerden oluşan, el yapımı birkaç kolye takan bir oğlan sağ elinde ters tuttuğu bir kamayla Jean'a hücum etti. Saplama hamlesi geldiğinde Jean geriye doğru adım attı, oğlanı bileğinden yakaladı, koluna asıldı ve diğer elinin tersiyle okkalı bir yumruk savurdu. Kan tüküren oğlan gözlerini kırpıştırarak acı yaşlarından kurtulmaya çalışırken Jean önce kasıklarına tekme attı, sonra da ayaklarını yerden kesti. Rakibinin kaması âdeta sihir yoluyla sol elinde belirdi ve Jean silahı yavaş yavaş çevirdi.

"Basit aritmetik işlemleri yapabildiğinize eminim gençler," dedi. "Bir artı bir eşittir *bana bulaşmayın."*

Az önce ona bıçakla hücum eden oğlan önce hıçkırdı, ardından yere kustu.

"Hadi haraçtan bahsedelim." Jean tabakhane alanının kenarlarında gezinerek birkaç boş şarap şişesini tekmeledi; etrafta düzinelercesi vardı. "Görünüşe bakılırsa yiyip içecek kadar para kazanıyorsunuz gençler; bakın bu iyi. Kazancınızın yüzde kırkı nakit olarak bana ait. Çaldığınız eşyaları

istemiyorum. Haracınızı bugünden başlayarak iki günde bir ödeyeceksiniz. Şimdi keselerinizi çıkarın ve ceplerinizi boşaltın.”

“Hadi oradan!”

Jean bunu söyleyen oğlanın üzerine doğru hızlı adımlarla ilerledi. Delikanlı kollarını göğsünde kavuşturmuş vaziyette tabakhanenin karşı duvarına dayanmış bekliyordu.

“Hoşuna gitmedi mi? Öyleyse vur bana,” dedi Jean.

“Şey…”

“Yoksa bunun âdil olmadığını mı düşünüyorsun? Sen insanları soyarak geçimini sağlıyorsun, değil mi? Elini yumruk yap evlat.”

“Şey…”

Jean oğlanı tuttu, gerisingeri çevirdi, ensesinden ve pantolonunun belinden kavradı, sonra da başı öne gelecek şekilde tabakhanenin dış duvarının kalın tahtalarına birkaç kez sertçe çarptı. Jean onu bıraktığında oğlan küt diye yere düştü.

Jean delikanlının tuniğini yokladığında küçük bir deri kese buldu. “Kafanla tabakhanemin duvarına zarar verdiğin için haracına ceza ilave ediyorum,” deyip keseyi kendisininkine boşalttı, ardından onu oğlanın yanına attı. “Şimdi hepiniz buraya gelip sıraya girin. Sıraya girin dedim! Onda dört fazla sayılmaz. Dürüst olun; olmazsanız ne yapacağımı herhalde tahmin edebiliyorsunuzdur.”

“Sen de kimsin be?” diye sordu elinde sikkelerle yaklaşan ilk oğlan, parayı ona uzatırken.

“Bana—”

Jean konuşmaya başladığı sırada oğlan diğer eliyle hançerini çekti ve sikkeleri yere atıp saldırdı. Koca adam üzerine doğru gelen kolu dışa doğru itti, iyice eğildi ve rakibinin karnına şiddetli bir omuz darbesi indirdi. Ardından

oğlanı zahmetsizce havaya kaldırdı ve omzunun üstünden geriye, tabakhane zeminine neredeyse yüzükoyun çarpacak şekilde yere attı. Onun sonu da az önce Jean'a bıçak çeken diğer Koylar mensubu gibi yattığı yerde acıyla kıvranmak oldu.

"… Callas diyebilirsiniz. Tam adım Tavrin Callas." Jean gülümsedi. "Bak bu yaptığın hoşuma gitti. Tam ben konuşurken saldırdın. İşte buna saygı duyabilirim." Jean birkaç adım geri çekilerek tabakhanenin kapısının önünde durdu. "Ama gördüğüm kadarıyla size aşılamaya çalıştığım ince felsefi kavram bir türlü kafanıza işlemiyor. Aklınız başınıza gelmeden önce hepinizi pataklamam mı lazım?"

Koro hâlinde homurdanmalar yükseldi ve oğlanların çoğu gönülsüzce de olsa başını iki yana salladı.

"Güzel." Haraç toplama süreci bunun ardından sorunsuzca devam etti. Jean'ın eline kendisini ve Locke'u bir hafta daha hanlarında rahat rahat tutmaya yetecek kadar para geçti. "Artık gidiyorum. Şimdi biraz dinlenin ve bu gece iyi çalışın. Yarın akşamüstü ikide geri geleceğim. Artık Pirinç Koylar'ın yeni reisi olduğuma göre bundan böyle işlerin nasıl yürüyeceğini konuşabiliriz."

3

Doğal olarak oğlanların hepsi bir güzel silahlandı ve ertesi gün akşamüstü ikide Jean'a pusu kurdu.

Fakat Jean eski tabakhaneye yanında bir Vel Virazzo inzibatıyla girerek onları şaşırttı. Getirdiği kadın uzun boylu ve kaslıydı. İnce demir örgülere sahip bir astarla güçlendirilmiş, erik moru bir ceket giyiyor ve omuzlarında pirinç apoletler taşıyordu. Uzun kahverengi saçları pirinç halkaların da yardımıyla dövüşçülere özgü bir tarzda atkuyruğu yapılmıştı. Kapının hemen önüne dört inzibat daha konuşlandı; onların da üzerlerinde benzer ceketler vardı ama

buna ilaveten lakeli uzun değnekler ve sırtlarına astıkları kalın tahta kalkanlar taşıyorlardı.

“Selam çocuklar,” dedi Jean. Odanın dört bir yanındaki hançerler, kamalar, kırık şişeler ve sopalar hızla gözden kayboldu. “Eminim çoğunuz Şef Levasto ile adamlarını tanımışsınızdır.”

“Beyler,” dedi şef umursamazca, başparmaklarını deri kılıç kemerine takarak. Tüm inzibatlar arasında bir tek o siyah renkli, yalın bir kının içinde bir pala taşıyordu.

“Şef Levasto akıllı bir kadın,” dedi Jean, “ve akıllı adamlara komuta ediyor. Şu tesadüfe bakın ki hepsi de paradan hoşlanıyor. Ben de vazifelerinin zorluğuna ve usandırıcılığına istinaden artık o parayı onlara temin ediyorum. Eğer kazara başıma bir şey gelirse maalesef çok hoşlandıkları yeni para kaynaklarından mahrum kalırlar.”

“İşte o zaman kalbimiz kırılır,” dedi şef.

“Ve öyle bir olay herkes için kötü sonuçlar doğurur,” dedi Jean.

Şef çizmelerinden birini boş bir şarap şişesinin üstüne koydu ve şişe kırılana dek topuğuyla ona baskı yaptı. “Dedim ya, kalbimiz kırılır,” diye tekrarlayıp iç geçirdi.

“Hepinizin parlak zekâlı delikanlılar olduğundan eminim,” dedi Jean. “Herhalde şefin bu ziyaretinden siz de memnun kalmışsınızdır.”

“Tekrar gelmeyi hiç istemem,” dedi Levasto, sırıtarak. Ardından geri döndü ve rahat adımlarla kapıdan dışarı çıktı. Uzaklaşan timinin ayak sesleri kısa süre içinde azalıp gitti.

Pirinç Koylar surat asarak Jean’ı süzdüler. Kapıya en yakın duran, ellerini arkalarında kavuşturmuş dört oğlan dünden kalma siyah ve yeşil çürükler taşıyordu.

“Bu boku bize neden yapıyorsun?” diye homurdandı içlerinden biri.

“Ben düşmanınız değilim çocuklar. İster inanın ister inanmayın, zamanla sizin için yapabileceklerimi takdir edeceksiniz. Şimdi çenenizi kapayın ve beni dinleyin.

“Öncelikle,” dedi Jean, herkesin duyabilmesi için sesini yükselterek, “bunca zamandır faaliyette olmanıza rağmen kasaba inzibatını rüşvete bağlamamış olmanız çok üzücü. Bu teklifi ettiğimde öyle *heveslendiler* ki… Mahzun, ihmal edilmiş köpek yavrularından farksızdılar.”

Jean lekeli, beyaz bir tuniğin üstüne siyah renkli, uzun bir yelek giymişti. Sağ elini sırtına, yeleğin altına uzattı.

“Ama,” diye sözlerini sürdürdü, “en azından aklınıza gelen ilk fikrin beni öldürmek olması biraz gayret gösterdiğiniz anlamına geliyor. Şimdi o oyuncakları tekrar görelim. Hadi, çıkarın şunları.”

Oğlanlar silahlarını süklüm püklüm çıkardılar ve Jean başını şöyle bir çevirerek onları inceledi. “Hımmm. Ucuz çelik, kırık şişeler, kısacık sopalar, bir de çekiç… Çocuklar, asıl sorun bu eşyaların birer tehdit oluşturduğunu zannetmeniz. Ama öyle değiller. Onlar birer hakaret.”

Jean son kelimeler hâlâ ağzından çıkarken harekete geçti ve ellerini yeleğinin altına soktu. Her iki kolu da gözle takip edilemeyecek bir hızla dışarı çıkıp havaya kalktı ve bir homurtu çıkaran genç adam yukarıdan aşağı doğru yaptığı bir hareketle iki nacağını birden fırlattı.

Karşı duvardaki askılardan bir çift yarı dolu şarap tulumu sarkıyordu; tulumların her biri patlayarak yakınındaki oğlanların üstüne Verrar’ın ucuz kırmızı şarabından sıçrattı. Nacaklar tulumları tam ortadan delmiş ve hiç titremeden arkadaki tahta duvara saplanıp kalmıştı.

“İşte bu bir tehditti,” dedi Jean, parmaklarını çıtlatarak, “ve işte bu yüzden artık *benim* hesabıma çalışıyorsunuz. Buna itirazı olan var mı?”

Jean yanlarına kadar gidip nacaklarını duvardan çıkarırken şarap tulumlarının en yakınındaki oğlanlar alelacele geri çekildiler. “Ben de öyle düşünmüştüm. Ama sakın yanlış fikirlere kapılmayın,” diye sözlerini sürdürdü. “Bu iş sizin de hayrınıza. Bir reis öyle kalmak istiyorsa kendine ait olanı korumak zorundadır. *Benden* başka birileri sizi itip kakmayı denerse bana haber verin. Hemen ziyaretlerine giderim. O da benim işim.”

Pirinç Koylar ertesi gün haraçlarını ödemek için hevessizce sıraya dizildiler. Sıranın sonundaki oğlan bakır sikkelerini Jean’ın avucuna bırakırken, “Başka biri bize bulaşırsa haber vermemizi söylemiştin,” diye mırıldandı. “Kuzey yakasındaki Siyah Yenler bu sabah bazı Koyları patakladılar.”

Jean bilgiççe kafa salladı ve hasılatını cebine koydu.

Ertesi gece biraz sorup soruşturmanın ardından kuzey yakasındaki Dolu Maşrapa adlı bir batakhaneye girdi. Tavernanın dolu olduğu tek şey haydutlardı. Yedi-sekiz kişilik grubun hepsi de ceketlerinin ve tuniklerinin kollarına siyah renkli, pis bezler bağlamıştı. İçerideki yegâne müşteriler onlardı ve Jean kapıyı arkasından kapatıp tahta sürgüyü dikkatle yerine kaydırırken genç adamı kuşkuyla süzdüler.

“İyi akşamlar!” dedi Jean, gülümseyerek parmaklarını çıtlatırken. “Merak ediyorum da… Siyah Yenler’deki en iri, en belalı puşt kim?”

Bir sonraki gün haracını toplarken sağ elinin parmak eklemleri yaralıydı ve üzerlerine merhemli bir bez sarılmıştı. Pirinç Koylar’dan çoğu ilk kez ödemeyi hevesle yaptı. Hatta içlerinden birkaçı ona ‘Tav’ bile demeye başladı.

4

Fakat Locke verdiği sözün aksine yaralarını iyileştirmek için gereken egzersizlere başlamadı.

Kısıtlı sikke stokunu şaraba yatırmıştı. En gözde içkisi yerel olarak üretilen, bilhassa ucuz bir ispirtoydu. Rengi kırmızıdan çok mora çalan içkinin neftyağına benzer kokusu Gümüş Fener'de kaldıkları odaya kısa sürede işledi. Locke 'çektiği acı' yüzünden sürekli içiyordu. Bir akşam Jean ona herhâlde günler geçtikçe acısının arttığını, zira boş tulumların ve şişelerin orantılı olarak çoğaldığını belirtti. Bir süre tartıştılar (daha doğrusu süregiden tartışmalarına kaldıkları yerden devam ettiler) ve Jean ne ilk ne de son kez olmak üzere handan çekip gitti.

Vel Virazzo'da geçirdikleri ilk günlerde Locke bazı geceler merdivenlerden ağır aksak ortak salona inip kasaba yerlileriyle boş boş birkaç el kâğıt oynuyor, tek sağlam koluyla becerebildiği el çabukluğu hilelerine başvurarak onları neşesizce dolandırıyordu. Çok geçmeden insanlar onu ve kaba tutumunu dışlamaya başladı, o da sessiz sedasız kafayı çekmek için ikinci kattaki odasına çekildi. Yemek ve temizlik unutuldu gitti. Jean dostunun yaralarını bir it baytarına muayene ettirmeye çalıştıysa da Locke sövüp sayarak adamı başından savdı. Ettiği küfürler nemli çalı çırpıyı tutuşturacak kadar renkli bir üslupla konuşabilen Jean'ın bile yüzünü kızarttı.

"Odada arkadaşınızdan hiçbir ize rastlamadım," dedi adam ona. "Kendisi Okanti Adaları'ndan gelmiş cılız, kılsız bir maymun tarafından yenmiş galiba. İçerideki yaratığın tek yaptığı şey bana haykırmaktı. Onu muayene eden son baytara ne oldu?"

"Talisham'da gemiden ayrıldı," dedi Jean. "Korkarım dostumun tutumu yüzünden kendi deniz yolculuğunu erkenden bitirme kararı aldı."

"Eh, onun yerinde olsam ben de aynını yapardım. En içten sempatilerimle ücretimden vazgeçiyorum. Gümüşünüz sizde

kalsın, şarap almak için ona ihtiyacınız olacak. Veya zehir.”

Jean başka hiçbir sebepten değilse bile Locke’dan uzak durmak için kendini Pirinç Koylarla giderek daha fazla vakit geçirirken buldu. Aradan bir hafta geçti, sonra bir hafta daha. ‘Tavrin Callas,’ Vel Virazzo’nun suç camiasında tanınan ve oldukça saygı gören bir sima olup çıkıyordu. Jean’ın dostuyla yaptığı münakaşalarsa giderek daha dolambaçlı, daha sinir bozucu ve daha anlamsız bir hâle geliyordu. Jean sonu kötü bitecek bir kendine acıma durumuyla karşı karşıya kaldığını içgüdüsel olarak biliyordu; fakat onca insan arasında Locke’u böyle bir şeyden kurtarmasının gerekeceği aklının ucundan bile geçmemişti. O da Koyları eğiterek bu sorundan kaçındı.

İlk başlarda yalnızca birkaç ipucu vermekle yetindi; yabancıların yanında basit el işaretlerinin nasıl kullanılacağı, yankesicilik yapmadan önce nasıl dikkat dağıtılacağı, gerçek pırlantaların sahtelerinden nasıl ayırt edileceği ve ikincisini çalmaktan nasıl kaçınılacağı… Kaçınılmaz olarak zamanla Koylar’ın o dört üyesini yere çalmakta kullandığı tekniklere dair ‘bir-iki şey göstermesi’ için saygılı yakarışlara maruz kaldı. İstekte bulunanların başında da yere yapıştırılan o dördü geliyordu.

Bir hafta sonra her şey rayına oturmuştu. Yarım düzine oğlan tabakhanenin tozlu zemininde boğuşurken Jean da onlara dövüşmenin bütün inceliklerini -konumsal avantaj, girişkenlik, durumsal farkındalık- öğretiyor, ömrünün yarısı boyunca yumruklarıyla ve nacaklarıyla derdini anlatırken hayatta kalmasını sağlayan hem insaflı hem de acımasızca numaraları uygulamalı olarak gösteriyordu.

Jean’ın etkisinin altındaki oğlanlar, eski tabakhanelerinin hâline daha çok özen göstermeye başladılar. Jean binayı belli başlı konforlar gerektiren bir tür karargâh olarak görmeleri için onları açıkça cesaretlendirdi. Bir gün tavan kirişlerinden simyasal fenerler sarkar oldu. Kırık pencerelere yepyeni yağlı kâğıtlar çivilendi. Delikleri tıkamak için çatıya yeni kalaslar ve

saman çıkarıldı. Oğlanlar işe çıktıkça yastıklar, goblenler ve portatif raflar çaldılar.

“Bana bir ocak taşı bulun,” dedi Jean. “Şöyle büyük bir tane çalın da siz zavallı hergelelere nasıl yemek pişirileceğini de öğreteyim. Sıra aşçılığa geldiğinde Camorr’la boy ölçüşemezsiniz; orada hırsızlar bile aşçıbaşıdır. Bu alanda yıllarca eğitim gördüm.”

Jean gittikçe daha bakımlı hâle gelen tabakhaneye, onun içinde yaşayan ve giderek heveslenen genç hırsızlar çetesine şöyle bir göz gezdirip kendi kendine özlemle konuştu. “Hepimiz gördük.”

Daha önce Locke’un da Pirinç Koylar projesine ilgi duyması için uğraşmış fakat çabaları geri çevrilmişti. O gece tekrar bir denemede bulunarak hızla artan gecelik kazançlarını, karargâhlarını, gençlere verdiği ipuçlarını ve eğitimi anlattı. Ellerinde yarısı o mor içkiyle dolu, çatlak bir bardakla yatağında oturan Locke onu uzun uzadıya süzdü.

“Eh,” dedi nihayet. “Bakıyorum da yeni çeteni bulmuşsun.”

Jean hiçbir şey diyemeyecek kadar şaşırdı. Locke içkisini bitirdi, sonra da tekdüze ve neşesiz bir tonla sözlerini sürdürdü.

“Sahiden de elini çabuk tuttun. Beklediğimden daha çabuk. Yeni bir çete, yeni bir yuva. Belki bu seferki cam değil ama yeterince etrafa bakınırsan herhalde işin o kısmını da halledebilirsin. Madem ki Peder Zincir rolüne soyunup aynı saçmalığa baştan başlıyorsun, sana kolay gelsin.”

Jean odayı bir çırpıda katederek Locke’un elindeki boş bardağa bir tokat attı. Bardak duvara çarpıp parçalandı ve odanın yarısına ışıltılı cam kırıkları saçtı. Ancak Locke gözünü bile kırpmadı. Onun yerine ter lekeleriyle kaplı yastığına dayanıp iç geçirdi.

“Yeni ikizler de bulabildin mi bari? Ya da yeni bir Sabetha? Yeni bir *ben?”*

“Canın *cehenneme* !*”* Jean tırnaklarının altından sıcak ve yapışkan kanların aktığını hissedene kadar yumruklarını sıktı. “Canın cehenneme Locke! Tanrıların cezası hayatını bu tanrıların cezası barakada somurtup oturasın diye kurtarmadım. Kederi bizzat icat etmişsin gibi davranıyorsun ama hiç de o kadar özel değilsin!”

“Öyleyse beni *neden* kurtardın ha, Aziz Jean?”

“Soracak onca soru varken bula bula—”

“Neden?” Locke zorla yataktan kalkıp yumruklarını Jean’a doğru salladı. Gözleri öfkeden çakmak çakmak yanmasaydı bu hareketi gülünç görülebilirdi. “Sana beni *bırakmanı* söyledim! Bunun için minnettar mı olmalıyım? Bu kahrolası oda için?”

“Bütün dünyanı bu odadan ibaret kılan ben değilim Locke. Bunu sen yaptın.”

“Beni *bunun* için mi kurtardın? Üç haftalık rezil bir deniz yolculuğu yapmam, sonra da Tal Verrar’ın kıç deliği Vel Virazzo’ya tıkılıp kalmam için mi? Tüm bu olup bitenler tanrıların bir şakası ve o şakanın en can alıcı noktası da benim. Gri Kral’la birlikte ölsem çok daha iyiydi. Sana beni orada bırakmanı söylemiştim!

“Onları çok özlüyorum,” dedi sonra da, neredeyse fısıltıdan ibaret bir sesle. “Tanrılar aşkına, öyle çok özlüyorum ki… Ölmeleri benim suçum. Buna… buna katlanamıyorum…”

“Sakın ha,” diye hırıldadı Jean, onu şiddetle göğsünden iterek. Locke yatağına sırtüstü düştü ve panjurları takırdatacak kadar sertçe odanın duvarına çarptı.

“Sakın kendine yaptıkların için onları bahane edeyim deme! Sakın buna cesaret edeyim deme!”

Jean tek kelime daha etmeden gerisingeri döndü ve dışarı çıkıp kapıyı arkasından çarptı.

5

Locke kendini yatağa iyice bıraktı, yüzünü ellerine gömdü ve Jean'ın yürürken çıkardığı gıcırtıların koridorda uzaklaşmasını dinledi.

Gıcırtıların birkaç dakika sonra geri gelmesi ve yavaş yavaş yükselmesi onu şaşırttı. Jean yüzünde sert bir ifadeyle kapıyı hızla açtı, ellerinde büyükçe bir tahta kovayla dosdoğru Locke'un üzerinde yürüdü ve hiçbir uyarıda bulunmaksızın içindeki suyu onun üstüne boca etti. Bir hayret nidası atan Locke kendini yeniden duvara yapıştırdı. Bir köpek gibi kafasını sağa sola silkeledi ve ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti.

"Jean sen o kahrolasıca aklını mı ka—"

"Yıkanmaya ihtiyacın vardı," diye onun sözünü kesti Jean. "Üstün başın kendine acımayla kaplıydı."

Ardından kovayı yere attı ve odada gezinerek içinde hâlâ içki bulunan ne kadar şişe yahut tulum varsa topladı. Locke onun ne yaptığını anlamadan önce işini bitirdi, sonra da dostunun para kesesini odadaki küçük masasının üstünden aldı ve yerine ince bir deri paket attı.

"Hey, Jean, Jean, bunu yapamazsın. O benim!"

"Eskiden 'bizim' derdin," dedi Jean soğuk bir edayla. "Öylesi daha çok hoşuma gidiyordu."

Locke tekrar yataktan kalkmaya çalıştığında Jean onu zahmetsizce geri itti. Ardından bir kez daha hışımla dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çekerek kapattı. Garip bir tıkırtı duyuldu, sonra da tüm sesler kesildi… döşeme tahtalarından gıcırtı bile yükselmedi. Jean kapının hemen arkasında bekliyordu.

Bir hırıltı koyuveren Locke odayı boylu boyunca katetti ve kapıyı açmaya çalıştı; fakat kapı yerinden oynamadı. Şaşkınlıkla kaşlarını çatan genç adam kulpa birkaç kez daha asıldı. Sürgü onun bulunduğu taraftaydı ve çekili değildi.

"Gümüş Fener'deki odaların sadece hancıda bulunan özel bir anahtarla dışarıdan kilitlenebilmesi ne kadar ilginç," dedi Jean, kapının arkasından. "İnzibatları çağırırken kuduruk bir konuğu hapsetmek için olsa gerek, anlarsın ya?"

"Jean, aç şu kahrolası kapıyı!"

"Hayır. Sen aç."

"Açamam! Daha şimdi özel anahtarın sende olduğunu söyledin ya!"

"Eskiden tanıdığım Locke Lamora senin suratına *tükürürdü,"* dedi Jean. "Madrabaz Bekçi'nin rahibi. Centilmen Piçler'in *garrista'*sı. Peder Zincir'in talebesi. Calo, Galdo ve Böcek'in kardeşi! Söyle bana; *Sabetha* seni bu hâlde görse hakkında ne düşünürdü?"

"Seni… seni gidi piç kurusu! Aç şu kapıyı!"

"Kendine bir bak Locke. Kahrolasıca bir yüz karasısın. Kendin aç."

"Lanet. Olasıca. Anahtar. Sende!"

"Anahtarsız kilit açmayı biliyorsun, değil mi? Masaya senin için birkaç maymuncuk bıraktım. Şarabını geri istiyorsan kahrolası kapıyı kendin aç."

"Seni gidi orospu çocuğu! "

"Benim annem bir azizdi," dedi Jean. "Camorr'un en değerli mücevheriydi. O şehir annemi hak etmedi. Burada bütün gece bekleyebilirim, biliyorsun. Benim için hava hoş. Nasılsa tüm şarabın ve paran bende. Senin paran."

"Aaaaaaaaaah!"

Locke küçük deri cüzdanı masadan kaptı. Sağlam elinin parmaklarını şöyle bir oynattı ve sol elini kuşkuyla süzdü; kırık bileği iyileşiyor olmasına rağmen durmaksızın ağrıyordu.

Kapının kilit mekanizmasına doğru eğildi, kaşlarını çattı ve işe koyuldu. Sırt kaslarının bu rahatsızlık verici duruşa ne kadar çabuk itiraz etmeye başladığını görmek onu şaşırttı. Oturarak çalışabilmek için işine ara verdi ve odadaki tek sandalyeyi kapının önüne çekti.

Maymuncuklar kilidin içinde tıkırdarken Locke da dilini ısırarak tüm dikkatini oraya yöneltti. Derken kapının arkasındaki bir hareketlenmeden doğan ağır gıcırtılar ve bir dizi yüksek patırtı işitti.

"Jean?"

"Hâlâ buradayım Locke," dedi Jean, artık keyifli gelen bir sesle. "Tanrılar aşkına, amma ağırdan alıyorsun. Ah, kusura bakma… Daha başlamadın, değil mi?"

"Bu kapıyı açtığımda seni geberteceğim Jean!"

"Kapıyı açtığında mı? Öyleyse uzun yıllar yaşayacağım demektir."

Dikkatini iki katına çıkaran Locke çocukken pek çok eziyet verici saat boyunca uğraşarak öğrendiği ritme kaptırdı kendini. Maymuncukları hafif hafif oynatıyor, bir değişiklik algılamaya çalışıyordu. Kapının öteki tarafındaki o kahrolası gıcırtılar ve patırtılar tekrar başlamıştı! Jean şimdi ne halt yiyordu? Locke gözlerini yumdu ve gürültüyü zihninden atmaya, dünyasını maymuncukların parmaklarına aktardığı mesajlara indirgemeye çalıştı.

Mekanizma bir tıkırtıyla açıldı. Locke hem sevinç hem de öfkeyle sandalyesinden fırladı ve kapıyı hızla çekti.

Jean ortadan kaybolmuştu ve odanın dışındaki dar koridor tahta kasalar ile fıçılarla duvardan duvara kapatılmıştı.

Locke'un suratından yaklaşık bir metre ötede aşılmaz bir engel duruyordu.

"Jean ne *bok yedin* böyle?"

"Kusura bakma Locke." Görünüşe göre koca adam o eğreti duvarın hemen arkasında duruyordu. "Hancının kilerinden birkaç parça şey ödünç aldım ve geçen hafta kâğıt oynayıp hile yaparak yendiğin gençlerden bazılarının yardımıyla buraya çıkardım."

Locke sertçe yüklendiyse de duvar yerinden oynamadı; muhtemelen Jean tüm ağırlığını ona vermekteydi. Öteki tarafta bir yerlerden, muhtemelen aşağıdaki ortak salondan koro hâlinde hafif kahkahalar yükseldi. Locke dişlerini sıkarak sağlam eliyle fıçılardan birine sertçe vurdu.

"Senin derdin ne Jean? Bizi rezil ediyorsun!"

"Hiç de bile. Geçen hafta hancıya senin kimliğini gizleyerek seyahat eden bir Camorr donu olduğunu ve bir delilik krizini atlatmaya çalıştığını söyledim. Daha az önce de tezgâhına bir sürü gümüş bıraktım. Gümüşün ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi? Hani ahbaplığın tadından yenmezken onu insanlardan nasıl çaldığımızı?"

"Bu iş iyiden iyiye tepemi attırmaya başlıyor Jean! Tanrıları cezası şarabımı bana geri ver!"

"Doğru, tanrıların cezası. Ve korkarım ki onu geri istiyorsan pencereden inmen gerekecek."

Şaşkına dönen Locke bir adım geri çekildi ve gözünü duvara dikti.

"Jean, ciddi olamazsın."

"Hiç bu kadar ciddi olmamıştım."

"Cehenneme git. Cehenneme git! Kahrolası bir pencereden aşağı inemem. Bileğim—"

“Gri Kral’la bir kolun neredeyse kopuk vaziyetteyken dövüştün. Kuzgun Yuvası’ndayken yüz elli metre yükseklikteki bir pencereden aşağı indin. Şimdiyse yerden iki kat yükseklikteki bir odada, içyağı fıçısına düşmüş yavru bir kedi kadar çaresizsin. Seni mızmız, acınası yaratık.”

“Beni kasten kışkırtmaya çalışıyorsun!”

“Deme yahu,” karşılığını verdi Jean. “Bakıyorum da bir sopanın ucu kadar sivri zekâlısın.”

Burnundan soluyan Locke ayaklarını yere vura vura odada dört döndü. Bir müddet panjurlu pencereye baktı, dilini ısırdı ve hışımla Jean’ın duvarına geri döndü.

“Lütfen beni serbest bırak,” dedi çıkarabildiği kadar sakin bir sesle. “Ne demek istediğini anladım.”

“Eğer imkânım olsaydı onu ucu karartılmış çelik bir mızrakla kafana sokardım,” dedi Jean. “Neden pencereden çıkman gerekiyorken gelmiş benimle çene çalıyorsun?”

“Tanrılar *cezanı* versin!”

Locke bir kez daha odada öfkeyle volta attı. Kollarını çekinerek sağa sola salladı; sol kolundaki kesikler sızlıyor, omzundaki derin yara hâlâ insafsızca zonkluyordu. Hırpalanmış sol bileğiyse sanki ha koptu ha kopacaktı. Acı çeksin ya da çekmesin… Parmaklarını kıvırarak sol elini yumruk yaptı, ona uzun uzun baktı, sonra da kısılı gözlerle bakışlarını pencereye çevirdi.

“Canın cehenneme,” dedi. “Sana dünyanın kaç bucak olduğunu göstereceğim, seni gidi canı çıkasıca ipek tüccarı.”

Locke yatak örtülerini çekip aldı ve yaralarının şiddetle sızlamasına aldırmadan çarşaflarla battaniyeleri uç uca bağladı. Çektiği acı onu daha da şevke getirmekten başka bir etki göstermez gibiydi. Son düğümü de attı, panjurları savurarak açtı ve uyduruk halatını pencereden dışarı sarkıttı.

Ellerindeki ucu karyolaya bağladı. Mobilya o kadar da sağlam değildi ama kendisi de pek ağır sayılmazdı.

Pencereden dışarı çıktı.

Vel Virazzo eski ve basık bir şehirdi. Locke hafif bir sisle kaplı sokağın iki kat yukarısında asılı dururken kısa kısa izlenimler edindi. Taştan ve sıvadan yapılma üstü düz, damları çökük binalar. .. limandaki siyah direklerde mayna edilmiş yelkenler… karanlık sularda ışıldayan beyaz mehtap… ufka doğru küçülüp giden cam sütunların üstündeki kırmızı ışıklar. Locke gözlerini kapatarak halata sıkıca tutundu ve kusmamak için dilini ısırdı.

Sokağa inmenin en kolay yolu öylece aşağı kaymakmış gibi gözüküyordu; Locke da aynen öyle yaptı ve ne zaman çarşaflarla battaniyelere sürten avuçları iyice ısınsa aralıklarla mola verdi. Üç metre indi… sonra altı metre daha… Yoluna devam etmeden önce hanın ortak salonunun penceresinin üst pervazına dengesizce dayanarak birkaç derin nefes aldı. Sıcak bir gece olmasına rağmen kan ter içinde kaldığından üşümeye başlıyordu.

Son çarşafın ucu yerden yaklaşık iki metre yukarıda sonlanıyordu. Locke mümkün olduğu kadar aşağı kaydı, sonra da kendini bıraktı. Topukları kaldırım taşlarına çarpar çarpmaz Jean Tannen'ın ellerinde gri renkli, ucuz bir pelerinle kendisini beklediğini gördü. O daha kılını bile kıpırdatamadan Jean pelerini dostunun omuzlarına attı.

"Seni gidi orospu çocuğu!" diye haykırdı Locke, iki eliyle birden pelerine sarınarak. "Seni gidi yılan ruhlu, habis zekâlı *orospu çocuğu*! Umarım bir köpekbalığı gelip çükünü ısırır!"

"Vay be, Efendi Lamora'ya da bakın hele," dedi Jean. "Kilit açıyor, pencerelerden aşağı tırmanıyor. Neredeyse eskiden bir hırsız olduğunu düşüneceğim."

"Sen ananın kucağında meme emerken ben idamlık suçlar işliyordum!"

“Sen odanda sürtüp kafayı çeke çeke tüm yeteneklerini köreltirken de ben idamlık suçlar işliyordum.”

“Vel Virazzo’daki en iyi hırsız benim,” diye hırıldadı Locke. “İster sarhoş ister ayık, ister uyuyor ister uyanık olayım. Bunu sen de çok iyi biliyorsun.”

“Bak eskiden buna inanabilirdim,” dedi Jean. “Ama o dediğin Camorr’dayken tanıdığım bir adamdı ve ne zamandan beri onu gördüğüm yok.”

“Tanrılar şu çirkin suratının *cezasını* versin!” diye bağıran Locke dostuna doğru bir adım attı ve onu karnından yumrukladı. Canı yanmaktan çok şaşıran Jean onu sertçe itti. Geriye savrulan Locke dengesini korumak için çırpındı; ta ki sokağın karşı tarafından gelen bir adama çarpana dek.

“Gittiğin yere dikkat etsene be!” Turuncu renkli, uzun bir palto ile bir yazıcının yahut hukuk kâtibinin ağırbaşlı kıyafetlerini giyen orta yaşlı adam kendisine tutunarak destek alan Locke’la birkaç saniye boğuştu.

“Binlerce defa özür dilerim,” dedi Locke. “Lütfen özürlerimi kabul edin bayım. Dostum ve ben aramızda tartışıyorduk, tüm suç bende.”

“Tabii ki sende,” dedi yabancı, nihayet Locke’u palto Mapalarından ayırmayı ve iterek uzaklaştırmayı başararak. “Nefesin bir şarap fıçısı gibi kokuyor! Kahrolasıca Camorrlu.”

Locke adamın sokakta yirmi-otuz metre uzaklaşmasını bekledi, sonra da hızla Jean’a doğru dönüp siyah renkli, küçük bir deri keseyi onun gözlerinin önünde salladı. Kese koca koca sikkelerin ağırlığıyla şıngırdadı.

“Hah! Buna ne diyeceksin bakalım, hı?”

“Çocuk oyuncağı diyeceğim. Yaptığının hiçbir anlamı yok.”

“Çocuk oyuncağı mı? Böğüre böğüre geberesin Jean. Bu—”

“Pislik içindesin,” dedi Jean. “Bir Gölgeler Tepesi yetiminden daha pasaklısın. Çok kilo kaybettin; o kiloların nereden çıktığını kestirmek mümkün olmasa da… Ne yaraların için egzersiz yaptın ne de birinin onlarla ilgilenmesine izin verdin. Bir odada saklanarak sağlığının uçup gitmesine göz yumdun ve iki haftadır aralıksız içiyorsun. Artık eskiden olduğun kişi değilsin ve bu tamamen kendi suçun.”

“Demek öyle.” Locke çatık kaşlarla dostunu süzdü, keseyi tuniğinin ceplerinden birine koydu ve omuzlarındaki pelerine çekidüzen verdi. “Yani bir kanıt istiyorsun. Pekâlâ. Hana dön, o saçma sapan duvarı kaldır ve odada beni bekle. Birkaç saat içinde gelirim.”

“Ben—”

Ama Locke çoktan pelerininin kapüşonunu başına geçirmiş, arkasına dönmüş ve sıcak Vel Virazzo gecesine doğru yürüyerek sokakta uzaklaşmaya başlamıştı.

6

Jean ikinci kat koridorundaki engeli kaldırdı, şaşkın durumdaki hancıya (Locke’un kesesinden aldığı) birkaç sikke daha bıraktı ve etrafta boş boş gezinerek odaya sinmiş içki kokusunun açık pencereden dışarı çıkmasına izin verdi. Biraz düşündükten sonra aşağıdaki bara indi ve su dolu bir cam sürahiyle odaya geri döndü.

Dört saat sonra, sabahın üçüncü saatinin hemen ardından, Jean hâlâ odada endişe içinde volta atarken Locke paldır küldür içeri daldı. Genç adam masaya kocaman bir hasır sepet bıraktı, pelerinini çıkarıp attı ve Jean’ın onu ıslatmakta kullandığı kovayı kapıp büyük bir gürültüyle içine kustu.

“Kusura bakma,” diye mırıldandı, işini bitirdiğinde. Yüzü kıpkırmızıydı ve hızla nefes alıp veriyordu. Giderken olduğu kadar ıslaksa bile artık bir de vıcık vıcık terliydi. “Şarabı

henüz bütünüyle içimden atamadım… ve gücüm tükendi tükenecek.”

Jean sürahiyi ona verdi ve Locke bir yalağa yanaşan susamış bir atın görgüsüzlüğüyle kana kana içti. Jean dostunun bir sandalyeye oturmasına yardım etti. Locke birkaç saniye hiçbir şey demedi, sonra omzunda duran Jean’ın elini yeni fark etmişçesine ansızın irkildi. “Yaptığını beğendin mi?” dedi nefes nefese. “Beni kışkırttığında bak neler oluyor. Sanırım kasabadan kaçmamız gerekecek.”

“Ne— ne yaptın?”

Locke hasır sepetin kapağını çıkarıp attı; tüccarların pazar yerine gidip gelirken hafif yüklerini taşımak için sıkça kullandıkları türden bir sepetti bu. İçinde şaşılası çeşitlilikte ıvır zıvır vardı. Locke onları teker teker sayarak dışarı çıkarmaya ve Jean’a göstermeye başladı.

“Bu da nesi? Ne olacak, bir yığın kese… bir, iki, üç, *dört* tane. Üstelik hepsi de ayık beyefendilerden sokak ortasında yürütüldü. İşte sana bir bıçak, iki şişe şarap ve kalaylı bir bira maşrapası. Biraz göçük ama yine de metali iyi. Bir broş, üç altın iğne, iki küpe. *Küpe* diyorum Efendi Tannen, hani *kulaklardan* aşırılan cinsten. Seni bunu denerken görmek isterdim. İşte küçük bir top ipek, bir kutu şekerleme ve iki somun ekmek. Hem de senin o çok hoşlandığın, her türlü baharatla pişirilen sert kabuklusundan. Ve son olarak ismini vermeyeceğim malum bir kötümser, huzur bozucu hergeleye haddini bildirmek için…”

Locke ışıltılı bir gerdanlığı havaya kaldırdı. Örgü biçimli altın ve gümüş zinciri açmakta olan bir çiçek şeklinde işlenmiş, safir kakmalı, altından yapılma ağır bir kolyeyi taşıyordu. Küçük taş dizisi odanın yegâne fenerinin loş ışığında bile mavi alev noktaları gibi parlıyordu.

“Çok güzel bir parça,” dedi Jean, dargınlığını bir anlığına unutarak. “Bunu sokaktan yürütmüş olamazsın.”

“Hayır,” dedi Locke, sürahideki ılık sudan büyük bir yudum daha alarak. “Valinin metresinin boynundan yürüttüm.”

“Ciddi olamazsın.”

“Hem de valinin malikânesinde.”

“Yok daha—”

“Hem de valinin yatağında.”

“Seni kahrolasıca manyak!”

“Hem de vali onun hemen yanında uyurken.”

Gecenin sessizliği bir düdüğün uzaklardan gelen yüksek ve tiz sesiyle, yani dünyanın dört bir yanındaki şehir inzibatlarının geleneksel alarm çağrısıyla bölündü. Hemen ardından başka düdük sesleri de ona katıldı.

“Biraz fazla cüretkâr davranmış olmam mümkün,” dedi Locke mahcup bir tebessümle.

Jean yatağa oturup iki elini birden saçlarında gezdirdi. “Locke, şu son birkaç haftadır Tavrin Callas’ı yıllardan beri bu kasabanın küçük ve zavallı Dürüst Vatandaşlar camiasının başına gelen en büyük, en güzel şey olarak tanıtmaya çalışıyorum! inzibatlar soru sormaya başladığında biri mutlaka benden söz edecektir. .. ve başka biri de burada seninle beraber geçirdiğim onca zamandan bahsedecektir. Hele bir de böyle bir metal parçasını burası kadar küçük bir yerde satmaya kalkarsak…”

“Dediğim gibi, sanırım kasabadan kaçmamız lazım.”

“Kasabadan kaçmak mı?” Jean ayağa fırladı ve suçlayıcı bir edayla parmağını Locke’a doğrulttu. “Haftalar alan bir işi berbat ettin! Koyları eğitiyordum… el işaretleri, hileler, tantana, dövüş, ne istersen! Onlara… onlara yemek pişirmeyi de öğretecektim.”

“Oooo, desene iş ciddiymiş. Herhalde evlilik teklifi de yakındı, ha?”

“Kahretsin, bu iş *gerçekten* ciddi. Burada bir şey *inşa* ediyordum! Sen mızmızlanıp surat asar ve vaktini heba ederken ben dışarıda ter döküyordum.”

“Harekete geçtiğimi görmek için beni gaza getiren sensin. Ben de üzerime düşeni yaptım ve sanırım sana haddini bildirdim. Özür dileyecek misin?”

“Özür dilemek mi? Bana hayatı zehir ettin! Yaşamana izin vermekten daha âlâ özür mü olur! Harcadığım onca çaba…”

“Yoksa kendini Vel Virazzo’nun Çapası olarak mı görüyordun Jean? Başka bir Barsavi mi olacaktın?”

“Bir şey olayım da ne olduğum hiç fark etmez,” dedi Jean. “Hem olunabilecek çok daha kötü şeyler de var; mesela Tek Bir Kokuşmuş Odanın Efendisi Çapa Lamora gibi. Şamar oğlanı olmayacağım Locke. Ben alın teriyle çalışan bir hırsızım ve başımızın üstünde bir dam tutmak için ne gerekiyorsa yapacağım!”

“Öyleyse gel başka bir yere gidelim ve gerçekten kârlı bir iş çevirelim,” dedi Locke. “Namuslu bir madrabazlık peşinde mi koşmak istiyorsun? Peki. Gidip tıpkı Camorr’da yaptığımız gibi büyük bir balık yakalayalım. Madem ki beni çalıp çırparken görmek istiyorsun, gel *çalıp çırpalım*!”

“İyi de Tavrin Callas…”

“Daha önce de öldü,” dedi Locke. “Aza Guilla’nın gizemlerini ararken, değil mi? Bırak gene arasın.”

“Kahretsin.” Jean pencereye kadar gidip dışarıya bir göz attı; hâlâ farklı yönlerden gelen pek çok düdük sesi duyuluyordu. “Bir gemide yer bulmamız birkaç gün sürebilir ve çaldığın bunca şeyden sonra kasabayı kara yoluyla terk edemeyiz. Herhâlde önümüzdeki bir-iki hafta boyunca kapılardan geçen herkesin üstünü ararlar.”

“Jean,” dedi Locke, “şimdi de *sen* beni hayal kırıklığına uğratıyorsun. Kapılar mı? Gemiler mi? Hadi ama. Burada

bizden bahsediyoruz. Vakit öğle bile olsa bu kasabadaki her inzibatın gözünün önünden canlı bir inek kaçırabiliriz. Hem de çırılçıplakken.”

“Gözlerime inanamıyorum. Locke? Locke *Lamora*?” Jean abartılı hareketlerle gözlerini ovuşturdu. “Haftalardır nerelerdeydin? Ben de acınacak hâldeki bencil bir götoşla aynı odada kaldığımı sanıyordum ve—”

“Tamam, tamam,” dedi Locke. “Anladık. Hah. Evet, belki de bu sözleri hak ettim. Ama kasabadan ayrılmanın çocuk oyuncağı olacağını söylerken ciddiyim. Hancının yanına git. Onu uyandır ve eline biraz daha gümüş tutuştur; getirdiğim keselerde bol bol var. Ben zırdeli bir Camorr donuyum, değil mi? Adama delice bir hevese kapıldığımı söyle. Bana birkaç parça kirli giysi, bir miktar elma, bir ocak taşı ve suyla dolu dökme demir bir kazan bul.”

“Elma mı?” Jean sakalını kaşıdı. “Elma ha? Yoksa… elma püresi hilesinden mi bahsediyorsun?”

“Aynen öyle,” dedi Locke. “Dediklerimi bir an önce getir de hemen kaynatmaya koyulayım. Şafağa kadar buradan ayrılmış oluruz.”

“Hıh.” Jean kapıyı açtı, koridora çıktı ve temelli gitmeden önce arkasına bir kez baktı. “Sözlerimin bir kısmını geri alıyorum,” dedi. “Sanırım hâlâ yalancı, hilebaz, alçak, açgözlü, doyumsuz, üçkâğıtçı ve yankesici bir orospu çocuğusun.”

“Sağol,” dedi Locke.

7

Birkaç saat sonra Vel Virazzo’nun kuzey kapısından kasabayı terk ederlerken hafif bir yağmur çiseliyordu. Gündoğumu doğu ufkunda sürüklenen kömür karası bulutların altındaki sarı ve bulanık bir çizgiden ibaretti. Mor ceketli askerler kasabanın

beş metrelik surlarının tepesinden ikiliye tiksintiyle bakıyorlardı. Küçük çıkışın ağır tahta kapısı onlardan kurtulduğuna sevinircesine arkalarından çarparak kapandı.

Hem Locke hem de Jean yırtık pırtık pelerinlere bürünmüş, bir düzine çarşaftan ve giysiden yırttıkları bandaja benzer şeritlerle de üzerlerini güzelce sarıp sarmalamışlardı. Sıcaklığını hâlâ koruyan ince bir elma püresi katmanı hem kollarındaki ve göğüslerindeki 'sargılardan' dışarı sızıyordu hem de suratlarına bol miktarda bulanmıştı. Giysilerinin altında bir püre tabakasıyla şapır şupur yürümek iğrenç bir durumdu ama dünyada bundan daha iyi bir sahte kılık yoktu.

Izdıraplı ve amansız bir hastalık olan deridüştünün mağdurlarına cüzamlılardan bile daha az müsamaha gösterilirdi. Eğer Locke ile Jean bu hâlde Vel Virazzo'nun surlarına dışarıdan yaklaşsalardı kasabaya girmelerine asla izin verilmezdi. O nedenle muhafızlar onların daha en başında kasabaya nasıl girmiş olabilecekleriyle hiç ilgilenmediler; onları göndermek için telaş ederlerken neredeyse birbirlerinin ayağına dolanıp düşeceklerdi.

Şehrin surların dışında kalan kısmı mutsuz görünümlü bir yerdi. Bu bölgelerde ocakları ve fırınları yakmak için körüklerin yerine tercih edilen eğreti yel değirmeni kuleleriyle bezenmiş tek ve çift katlı binalar birkaç blok boyunca devam ediyordu. Duman yukarıdaki nemli havaya gri renkli birkaç eğri büğrü çizgi çekiyor, uzaklarda gök gürlüyordu. Locke şehrin ötesine, eski Therin İmparatorluğu yolunu kaplayan taşların ıslak bir toprak yol hâline geldiği noktaya baktığında yer yer kayalık yarıklarla ve moloz yığınlarıyla bölünen makilikler görebiliyordu.

Paraları ve taşımaya değer tüm diğer ufak eşyaları Jean'ın giysilerinin altına bağlanmış küçük bir çantaya tıkılıydı. Nasılsa hiçbir muhafız üzerlerini aramaya cesaret edemezdi; komutanlarından biri çekili bir kılıçla arkalarında dursa ve onları idam cezasıyla tehdit etse bile…

“Tanrılar aşkına,” diye söylendi Locke, yol kenarında ağır ağır yürürlerken. “Doğru düzgün düşünemeyecek kadar yorgunum. Sahiden de kendimi epey salmışım.”

“Eh,” dedi Jean, “önümüzdeki birkaç gün boyunca istesen de istemesen de bol bol egzersiz yapacaksın. Yaraların nasıl?”

“Kaşınıyorlar,” dedi Locke. “Bu kahrolası püre onlara pek iyi gelmiyor sanırım. Yine de eskisi kadar kötü değiller. Birkaç saat hareket etmenin biraz faydası oldu galiba.”

“Jean Tannen’ın böyle konulara aklı erer,” dedi Jean. “O akıl çoğu kimseninkinden daha iyi çalışır; özellikle de Lamora adlı birininkinden.”

“O şişko, çirkin ve inkâr edilemeyecek kadar akıllı çeneni bir zahmet kapatıver,” dedi Locke. “Hmmm. Şu salakların bizden nasıl kaçtıklarına bak.”

“Yolun kıyısında yürüyen bir çift gerçek deridüştülü görseydin sen başka türlü mü davranırdın?”

“Eh. Galiba hayır. Şu sızlayan ayaklarıma da lanet olsun.”

“Hele kasabadan biraz uzaklaşalım, dinlenecek bir yer buluruz. Topuklarımızın altına birkaç kilometre koyduktan sonra şu püreden kurtulabilir ve tekrardan saygın yolcular kılığına girebiliriz. Kapağı nereye atacağımıza dair bir fikrin var mı?”

“İşin o kısmı çoktan belli değil mi?” dedi Locke. “Bu küçük kasabalar amatörlere göre. Biz kırık bakır değil, altın ve ak demir peşindeyiz. Gel Tal Verrar’a gidelim. Nasılsa orada yapacak bir şey buluruz.”

“Hımm. Tal Verrar. Eh, en azından buraya yakın.”

“Biz Camorrlular gariban Verrarlı kuzenlerimizi yerden yere vurduğumuz uzun ve şanlı bir geçmişe sahibiz. O yüzden ver elini Tal Verrar,” dedi Locke. “Şan bizi bekliyor.” Sabah

çiselemesinin gıdıklayıcı pusu altında bir süre ilerlediler. “Ve de bir hamam.”

İkinci Bölüm

REQUIN

1

Locke her ne kadar Jean'ın da Gece Çarşısı'nda yaşadıkları tecrübeden dolayı kendisi kadar huzursuz olduğunu görse de ikisi de bu konuya daha fazla değinmedi. Yapılacak bir işleri vardı ve ertesi gün karanlık çökerken harekete geçtiler.

Tal Verrar'daki namuslu adamlarla kadınların mesaileri biterken onlarınki daha yeni başlıyordu. Güneşin telaşsız bir cinayet kurbanı gibi ufkun arkasına öylece düştüğü, onun geçişini haber veren bir Sahtefer parıltısının bulunmadığı bir şehrin ritmine alışmak ilk başta zor olmuştu. Fakat Tal Verrar belli ki Camorr'dan daha farklı zevklere ya da ihtiyaçlara göre inşa edilmişti ve şehrin Atacamı kendi ışığını saçmaksızın gökyüzününkini yansıtmakla yetiniyordu.

Villa Candessa'daki süitleri yüksek tavanlı ve gösterişliydi; gecesi beş gümüş volaniye bundan daha azı da beklenemezdi. Dördüncü kattaki pencereleri, fenerlerle bezeli faytonların ve onlara eşlik eden paralı muhafızların yankılı takırtılarla gidip geldiği taş döşeli bir avluya tepeden bakıyordu.

"Bağlıbüyücüler," diye homurdandı Jean, bir aynanın karşısında boyunbağlarını takarken. "Günün birinde Camorr dükünden daha zengin olsam bile o pezevenklerden birini çayımı ısıtması için dahi tutmam."

"Bak bu iyi fikir," dedi çoktan giyinmiş olan ve kahvesini yudumlayan Locke. Bütün günü uyuyarak geçirmek ağrıyan başına çok iyi gelmişti. "Camorr dükünden daha zengin

olsaydık o heriflerin topunu birden kiralar ve ıssız bir adaya yerleşip ortadan kaybolmalarını buyururduk.”

“Hmm. Tanrıların beni memnun edecek kadar ıssız bir ada yarattıklarını hiç sanmıyorum.”

Jean boyunbağlarını takma işini tek eliyle tamamlarken diğerini de kahvaltısına uzattı. Villa Candessa’nın uzun süreli misafirlerine sağladığı tuhaf hizmetlerden biri de ‘tasvir pastaları,’ yani Camorr’da eğitim görmüş bir unlu mamuller heykeltıraşınca hanın müşterilerine benzetilen hamur işi taklitlerdi. Aynanın yanındaki gümüş bir tepside küçük bir Locke keki (kuru üzümden gözleri ve bademli tereyağından hazırlanmış sarı saçları vardı), bitter çikolatadan saçlara ve sakala sahip daha yuvarlak bir Jean’la yan yana duruyordu. Pişmiş Jean’ın bacakları çoktan mideye indirilmişti.

Jean az sonra ceketinin önüne dökülmüş son tereyağlı kırıntıları süpürüyordu. “Zavallı Locke ve Jean.”

“Helak olup gittiler,” dedi Locke.

“Keşke Requin ve Selendri’yle yapacağın konuşmayı dinleyebilseydim.”

“Hımmm. işim bittiği zaman hâlâ Tal Verrar’da olacağına güvenebilir miyim?” Locke soruyu bir tebessümle yumuşatmaya çalıştıysa da sadece kısmen başarılı olabildi.

“Hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorsun,” karşılığını verdi Jean. “Bunun akıllıca bir fikir olduğundan kuşkuluyum; ama öyle bir şey yapmayacağımın farkındasın.”

“Evet. Kusura bakma.” Locke kahvesini bitirip fincanı masaya bıraktı. “Ayrıca Requin’le sohbetim hiç de ilginç geçmeyecek.”

“Hadi oradan. Sesinde bir sırıtma duydum. Diğer insanlar işleri bittiğinde sırıtırlar; sense işin tam anlamıyla başlayacakken aptal aptal sırıtırsın.”

“Sırıtmak mı? Yanaklarım bir cesedinkiler kadar gevşek. Tek derdim bu meseleyi bir an önce halletmek. Bunlar boğucu işler. Muhtemelen sıkıcı bir görüşme olacak.”

“Nah sıkıcı olacak. Öyle bir şeye imkân yok. Özellikle de pirinç elli bir kadının karşısına geçip de şöyle dedikten sonra: ‘Affedersiniz madam ama…’ ”

2

“Hile yapıyordum,” dedi Locke. “Düzenli olarak. Ortağımla beraber iki yıl önce Günahane’ye geldiğimizden beri oynadığım her oyunda.”

Selendri’nin delici bakışlarına maruz kalmak tuhaf bir tecrübeydi. Kadının sol gözü, bir zamanlar gözkapağı olan yarısaydam bir tentenin kısmen örttüğü karanlık bir oyuktan farksızdı. Öte yandan sağlam olan tek gözü her ikisinin işini birden yapıyordu ve karşısında yılmamak mümkün değildi.

“Sağır mısınız madam? Her birinde diyorum. Hile yaptım. Sizin bu pek kıymetli Günahanenizin baştan aşağı her katında hile yaparak diğer misafirlerinizi kaz gibi yoldum.”

“Acaba,” dedi kadın, o yavaş ve ürkütücü fısıltısıyla, “bana böyle bir şey söylemenin ne anlama geldiğini gerçekten biliyor musunuz merak ediyorum Efendi Kosta. Sarhoş musunuz?”

“Meme emen bir bebek kadar ayığım.”

“Yoksa birileri tarafından bunu yapmaya mı zorlanıyorsunuz?”

“Son derece ciddiyim,” dedi Locke, “ve sebeplerim hakkında efendinizle konuşmak istiyorum. Baş başa.”

Günahane’nin beşinci katı sessizdi. Locke ile Selendri yalnızdı ve Requin’in üniformalı görevlilerinden dördü yaklaşık yirmi adım ötede bekliyordu. Vakit akşam için erken olduğundan bu katın seçkin müşterileri daha şen şakrak

katlarda yaptıkları aheste yolculuğu henüz tamamlamamışlardı.

Beşinci katın tam ortasında, transparan bir Atacam silindirin içinde uzun bir heykel vardı. Atacam, insan eliyle işlenememesine rağmen dünyanın dört bir tarafına saçılmış milyonlarca parça mevcuttu ve bunlar insanların kullanımına elverişliydi. Pek çok şehirde özel ihtiyaçlara fahiş ücretler karşılığında hizmet veren Atacam toplayıcı loncalar mevcuttu.

Silindirin içinde Locke'un yalnızca bir *bakır şelalesi* diye tarif edebileceği bir şey duruyordu. Nesne bir insandan daha uzun olan, kayalık bir şelale heykeliydi. Kayalar tamamıyla gümüş volani sikkelerden, 'su' ise oluk oluk akan binlerce sentiradan şekillendirilmişti. Zemindeki bir mekanizma, sikke akıntısını tutup gümüş 'kayaların' üstüne devridaim ediyordu. Ses geçirmez camın içindeki şıngırtı düzeyi muazzam olmalıydı; fakat dışarıdakilerin nezdinde gösteri tam bir sessizlik içinde sürüp gidiyordu. Heykel eksantrik ve hipnotize ediciydi… Locke daha önce bir odanın gerçek bir para yığınıyla süslendiğini hiç görmemişti.

"Efendim mi? Öyle birinin olduğunu da nereden çıkardınız?"

"Requin'den bahsettiğimi biliyorsunuz."

"Varsayımınızı düzeltecek ilk kişi odur. Hem de şiddetle."

"Öyleyse özel bir görüşme pek çok yanlış anlaşılmanın giderilmesi için bize bir fırsat sunacaktır."

"Ah, Requin sizinle muhakkak görüşecek; hem *de fazlasıyla* özel olarak." Selendri sağ elinin parmaklarını iki kez şıklattı ve dört görevli derhâl Locke'un etrafını sardı. Kadın yukarıyı işaret etti; adamlardan ikisi Locke'u sıkıca kollarından tuttu ve onu merdivenlerden çıkarmaya koyuldu. Selendri birkaç adım geriden grubu takip etti.

Altıncı kata çok daha geniş bir Atacam camekânın içindeki başka bir heykel egemendi. Bu seferki yine gümüş volanilerden yapılmış bir volkanik adalar halkasıydı ve saf altından bir solari denizinde yüzüyorlardı. Gümüş dağların her birinin zirvesinden altın sikkeler fışkırıyor, yeniden çalkantılı ve ışıltılı 'okyanusa' dökülüyorlardı. Requin'in muhafızları Locke'un heykele veya odaya dair fazla bir ayrıntı saptamasına fırsat bırakmayacak kadar hızlı bir tempoda ilerliyorlardı; merdivenin önündeki başka bir üniformalı görevli çiftinin yanından geçtiler ve yukarı çıkmayı sürdürdüler.

Yedinci katın ortasına yine camla çevrili bir heykel yerleştirilmişti. Locke, şimdiye kadar gördüklerinin en büyüğü olan heykele bakarken gözlerini birkaç kez kırpıştırdı ve beğeniyle kıkırdamamak için kendini zor tuttu.

Gümüş adalarıyla birlikte altın sikkelerden bir denize çöreklenmiş Tal Verrar'ın bir taklidiydi bu. Modellenmiş şehrin üstünde Locke'un derhâl tanıdığı bir adamın bacaklarını bir tanrı misali iki yana açmış, mermerden yapılma, gerçek boyutlu bir heykeli yükselmekteydi. Tıpkı adamın kendisi gibi heykel de dar suratına neşeli bir hava katan, belirgin elmacık kemiklerine; yuvarlak olduğu kadar çıkık bir çeneye; geniş gözlere ve tam da doğru açılardan kafaya tutturulmuşa benzeyen kulaklara sahipti. Requin'in yüz hatları kızgın bir kuklacı tarafından aceleyle bir araya getirilmiş bir kuklayla epey benzerlik gösteriyordu.

Heykel bel hizasından ellerini öne doğru uzatmıştı ve kabarık, taş manşetlerinden aşağıdaki şehrin üstüne aralıksız bir altın sikke şelalesi akmaktaydı.

Heykele bakarken ayakları birbirine dolanan Locke'un düşmemesinin tek sebebi, görevlilerin onu daha sıkı tutmak için tam da o anı seçmesiydi. Yedinci kata çıkan basamakların en sonunda lakeli ahşaptan yapılma, çift kanatlı bir kapı vardı. Selendri tez adımlarla Locke ile görevlilerin önüne geçti.

Kapının solundaki duvarda küçük bir gümüş panel mevcuttu; kadın pirinç elini ona sokarak bir tür mekanizmayı çalıştırdı, sonra da elini sola çevirdi. Duvarın içindeki mekanik aygıtlardan bir takırtı yükseldi ve kapı kanatları gıcırdayarak açıldı.

"Üstünü arayın," dedi kadın, arkasına bakmaksızın kapıdan girip gözden kaybolurken.

Locke'un ceketi çabucak çıkarıldı. Ardından bir geneleve yaptığı son ziyarettekinden bile daha fazla dürtüldü, yoklandı, ellendi ve tarandı. Yenindeki kamaya (ki önemli birinin böyle bir silah taşıması son derece normaldi) el konuldu, para kesesi sallanarak boşaltıldı, pabuçları çıkarıldı, hatta görevlilerden biri ellerini onun saçlarında bile gezdirdi. Bu süreç tamamlandığında da Selendri'nin az önce geçtiği kapıya doğru pek de nazik denemeyecek bir şekilde (pabuçsuz, ceketsiz ve üstü başı bir nebze dağınık olarak) itildi.

Kapılarının ardında bir gardıroptan çok da geniş olmayan, karanlık bir boşluk vardı. Sadece tek bir kişinin sığabileceği kadar geniş olan, demirden yapılma, siyah bir sarmal demir merdiven, içinden loş bir sarı ışık çıkan kare şeklindeki bir boşluğa doğru yükseliyordu. Locke basamakları çıktığında kendini Requin'in ofisinde buldu.

Mekân, Günahane'nin sekizinci katının tamamını kaplıyordu. Odanın karşı tarafında muhtemelen yatak odası olarak kullanılan ve ipek perdelerle ayrılmış bir alan vardı. Sağ duvardaki bir balkon kapısı sürgülü bir sineklik teliyle örtülüydü. Oradan dışarı bir göz attığında Tal Verrar'ın geniş ve karanlık manzarasıyla karşılaşan Locke balkonun doğuya baktığını tahmin etti.

Daha önce de duyduğu gibi ofisin diğer tüm duvarları bol miktarda yağlı boya tabloyla dekore edilmişti. Odanın görünür sınırları dahilindeki altın yaldızlı ahşap çerçeveler içindeki tabloların sayısı neredeyse yirmiyi buluyordu. Hepsi de Therin

İmparatorluğu'nun son dönemlerinden, saray erkânındaki hemen hemen tüm soyluların bir ressamı yahut heykeltıraşı himaye tasması altında tutarak gösteriş yaptıkları günlerden kalma birer başyapıttı. Locke tabloları gözle birbirinden ayırt edebilecek eğitimden yoksundu; fakat dedikodulara göre Requin'in duvarlarında iki Morestra ve bir de Ventathi asılıydı. O iki ressam, asırlar önce imparatorluk şehri Therim Pel'i yutan alev fırtınasında tüm çizimleriyle, teorik kitaplarıyla ve çıraklarıyla beraber can vermişti.

Selendri açık kahverengi, geniş bir ahşap çalışma masasının yanında duruyordu. Masanın üstü kitaplarla, kâğıtlarla ve minyatür mekanik aygıtlarla doluydu. Arkasındaki sandalye geriye itilmişti ve Locke bir akşam yemeğinden artakalanları - ak demirden bir tabakta servis edilen bir tür balık ile soluk altın sarısı bir şarapla yarı yarıya dolu bir şişeyi- görebiliyordu.

Selendri etten kemikten eliyle taklit koluna dokununca bir tıkırtı duyuldu ve pirinç eli ışıltılı bir çiçeğin taç yaprakları gibi açıldı. Parmakların bileğe kilitlenmesiyle birlikte az öncesine kadar elin ortasında gizlenen on beş santim uzunluğunda, karartılmış çelikten bir çift bıçak çıktı açığa. Selendri bunları bir pençe gibi oynatarak Locke'a masanın tam karşısında durmasını işaret etti.

"Efendi Kosta." Ses genç adamın arkasında bir yerden, ipek perdelerle ayrılmış alandan geldi. "Bu ne büyük bir zevk! Selendri'nin söylediklerine bakılırsa *ölmeye* niyetliymişsiniz."

"Hiç de bile bayım. Asistanınıza söylediğim tek şey ortağımla beraber Günahane'nizde oynadığımız oyunlarda düzenli olarak hile yaptığımdı. Neredeyse son iki yıldır."

"Her oyunda," dedi Selendri. "Her oyunda dedin."

"Eh," diye karşılık verdi Locke, omuz silkerek. "Öylesi kulağa daha dramatik geliyordu. Aslına bakarsanız *hemen hemen* her oyunda demek daha doğru olur."

“Bu adam soytarının teki,” diye fısıldadı Selendri.

“Ah, hayır,” dedi Locke. “Şey, belki arada bir. Ama şimdi öyle değilim.”

Locke odanın parke zeminde kendisine arkadan yaklaşan ayak sesleri işitti. “Bir iddia gereği buradasınız,” dedi Requin, bu sefer çok daha yakından.

“Hayır, kastettiğiniz anlamda değil.”

Locke’un etrafından dolaşan Requin ellerini arkasında kavuşturarak karşısına geçti ve onu büyük bir dikkatle süzdü. Adam alt kattaki heykelinin ikizi gibiydi; belki birkaç kilo daha ağırdı ve başının tepesindeki çelik grisi saçlar biraz daha dökülmüştü, o kadar. Üstündeki dar frak ceket, desenli siyah kadifedendi ve kahverengi deri eldivenler takmıştı. Gözünde gözlük vardı ve bir gece önce ışığın yansıması zannettiği parıltının aslında camdan geldiğini fark etmek Locke’u şaşırttı. Gözlüğün camları yarısaydam bir turuncuyla ışıldıyor, bu da arkalarındaki geniş gözlere şeytani bir bakış katıyordu. Hiç şüphesiz Locke’un daha önce hiç duymadığı yeni ve pahalı bir simya söz konusuydu.

“Bu akşam sıradışı bir şey içtiniz mi Efendi Kosta? Mesela alışkın olmadığınız bir şarap?”

“Tal Verrar’ın içme suyu alkollü değilse son derece ayık durumdayım.”

Requin çalışma masasının arkasına geçti, eline küçük bir gümüş çatal aldı, bir balık parçasını şişledi ve onu Locke’a doğrulttu.

“Yani iki yıldır burada başarıyla hile yaptığınıza inanmamı istiyorsunuz, ki bu olanaksız. Şimdi de kendinizi bana teslim ediyorsunuz. Yoksa vicdan azabı mı çekiyorsunuz?”

“Kesinlikle hayır.”

“Farklı bir yoldan intihar etmeye mi heveslisiniz?”

“Bu ofisten canlı çıkmayı planlıyorum.”

“Ah, sekiz kat aşağıdaki sokak taşlarına çarpmadan önce ölmeniz gerekmeyebilir.”

“Belki de sağlam hâldeyken daha değerli olduğuma sizi ikna edebilirim.”

Requin tekrar konuşmadan önce balığını çiğnedi.

“Peki nasıl hile yaptınız Efendi Kosta?”

“Genellikle el çabukluğu marifetiyle.”

“Sahi mi? Bir hilebazın parmaklarını ilk bakışta tanıyabilirim. Müsaadenizle sizin şu sağ elinize bir bakayım.” Requin eldivenli ellerinden birini kaldırdı ve Locke sanki el sıkışacaklarmış gibi kendisininkini çekinerek ileri uzattı.

Requin genç adamın sağ elini bileğin hemen üstünden kaptı ve masaya vurdu. Fakat Locke’un beklediği sert darbenin aksine eli bir tür gizli paneli çevirdi ve çalışma masasının yüzeyinin hemen altındaki bir aparatın içine oturdu. Mekanizmadan yüksek bir *çat* sesi çıktı ve genç adamın bileği soğuk bir basınçla sıkıştırıldı. Locke koluna asıldıysa da masa bir hayvanın aman vermez ağzı gibi elini büsbütün yutmuştu. Selendri’nin çelikten yapılma çifte pençeleri ona doğru gelişigüzel bir şekilde döndüğünde genç adam olduğu yerde donup kaldı.

“Hah şöyle. Eller, eller, eller. Sahiplerinin başını öyle çok belaya sokarlar ki Efendi Kosta. Selendri ve ben bunu iyi biliriz.” Requin masasının arkasındaki duvara doğru döndü ve lakeli bir ahşap paneli yana kaydırarak duvara gömülü uzun, geniş bir rafı açığa çıkardı.

Rafa düzinelerce kapalı kavanoz dizilmişti ve her birinin içinde koyu renkli, pörsümüş bir şey vardı. Ölü örümcekler mi? Hayır. Locke’un gerçeği anlaması uzun sürmedi; bunlar insan eliydi. Kesilmiş, kurutulmuş ve yadigâr niyetine

saklanmış eller. Kıvrık ve buruşuk parmaklarının bazılarında hâlâ yüzükler ışıldıyordu.

“Kaçınılmaz olana geçmeden evvel çoğunlukla böyle yaparız,” dedi Requin, sohbet edercesine samimi bir ses tonuyla. “Sağ el, güle güle. Bu süreci zamanla iyice rayına oturttum. Eskiden buraya halılar seriliydi ama akan kanlar ortalığı berbat ediyordu.”

“Pek de tedbirliymişsiniz.” Locke tek bir ter damlasının alnından aşağı yavaşça kaymaya başladığını hissetti. “Hiç şüphesiz umduğunuz kadar huşu ve endişe içerisindeyim. Acaba elimi geri alabilir miyim?”

“Özgün hâliyle mi? İşte bundan kuşkuluyum. Ama bazı sorulara cevap verirseniz bakarız. Şimdi… el çabukluğu marifetiyle dediniz. Beni affedin ama görevlilerim kart hilebazlarını fark etmekte son derece ustadırlar.”

“Görevlilerinizin iyi niyetli olduklarından eminim.” Locke mümkün olan en rahat pozisyona geçmek adına masanın önünde diz çöktü ve gülümsedi. “Fakat canlı bir kediyi elli altılık standart bir desteye katabilir ve canım istediğinde çıkarıp atabilirim. Diğer oyuncular çıkan gürültüden yakınabilirler ama sesin kaynağını asla saptayamazlar.”

“Öyleyse masama canlı bir kedi koyun da görelim.”

“Sözlerim, ah, sadece renkli bir istiareydi. Maalesef canlı kediler bir akşam aksesuarı olarak bu mevsimde Tal Verrar beyefendileri arasında pek moda değil.”

“Yazık. Ama hiç şaşırmadım. Sizin şu an bulunduğunuz yerden renkli istiareler dışında bir şey sunamayan pek çok ölü adam gelip geçti.”

Locke iç geçirdi. “Adamlarınız ceketimi ve pabuçlarımı aldılar. Ayrıca üstümü biraz daha iyi arasalardı parmaklarını ciğerime kadar sokacaklardı. Ama bu da nesi?”

Genç adam sol yenini salladı ve elini havaya kaldırdığında her nasılsa avucuna bir deste kartın düşmüş olduğunu gösterdi.

Selendri bıçaklarını Locke'un gırtlağına doğru uzattı; fakat Requin bir elini sallayarak, yüzünde tebessümle onu uzaklaştırdı. "Misafirimizin beni oyun kâğıtlarıyla öldürebileceğini hiç sanmıyorum canım. Hiç fena değil Efendi Kosta."

"Şimdi," dedi Locke, "bir bakalım." Desteyi baş ve diğer dört parmağının arasında dimdik tutarak kolunu yana açtı. Bileğini şöyle bir döndürmesi ve başparmağıyla yaptığı tek bir hareket desteyi kesmeye yetti. Ardından parmaklarını esnetmeye ve açıp kapatmaya başladı, temposunu düzenli olarak artırdı ve sonunda eli eskrim dersi alan bir örümceğe benzedi. Kesti ve kardı, kesti ve kardı… desteyi en az on kez ikiye ayırıp tekrar birleştirdi. Sonra akıcı bir hareketle onu masaya çarptı ve uzun bir yay hâlinde açarak Requin'in ıvır zıvırlarından çoğunu yerinden etti.

"Bir kart seçin," dedi Locke. "Hangisini isterseniz. Karta bakın ama bana göstermeyin."

Requin kendine söylenileni yaptı. Adam çektiği karta göz atarken Locke da ters bir kaydırışla masanın üstünde kalan tüm kartları topladı. Desteyi bir kez daha karıp kesti, sonra da onu ikiye bölüp sol yarısını masanın üstüne bıraktı. "Seçtiğiniz kartı masadaki yarım destenin üstüne bırakın ama hangisi olduğunu unutmayın."

Requin kartı yerine koyduğunda Locke destenin diğer yarısı ilkinin üstüne çarptı. Bütün desteyi sol eline aldı ve tek elli kesip karma işlemini beş kere daha yineledi. Ardından destenin en üst kartını -Kadeh dörtlüsünü- Requin'in masasına kaydırıp gülümsedi. "Seçtiğiniz kart işte bu, Günahane'nin efendisi."

"Hayır," dedi Requin, alaycı bir tebessümle.

“Hay aksi.” Locke destenin en üstünde yer alan bir sonraki kartı açtı. Kart Güneş Mührü’ydü. “Aha! Burada bir yerde olduğunu biliyordum.”

“Hayır,” dedi Requin.

“Lanet olsun,” diyen Locke destenin üstündeki altı kartı süratle açtı. “Kule sekizlisi? Kule üçlüsü? Kadeh üçlüsü? On İki Tanrı Mührü? Meç beşlisi? Tüh. Çiçeklerin Sahibesi?” Requin her birinde başını iki yana salladı.

“Hıh. Affedersiniz.” Locke desteyi Requin’in çalışma masasına bıraktı ve sol eliyle sağ yeninin kopçasını kurcaladı. Birkaç saniye sonra yenini dirseğinin üstüne kadar sıyırıp kopçayı tekrar taktı. Artık sol elinde yeni bir kart destesi vardı.

“Bakalım, bakalım… Meç yedilisi? Kule üçlüsü? Hayır, onu zaten söylemiştim… Kadeh İkilisi? Kadeh altılısı? Meçlerin Efendisi? Çiçek üçlüsü? Tüh ki ne tüh. Bu destede de iş yokmuş.”

Locke ikinci desteyi Requin’in masasında duran ilkinin yanına koydu, pantolonunun üstündeki ince ve siyah kuşağın altında kalan bir yeri kaşırmış gibi yaptı ve üçüncü bir kart destesini havaya kaldırdı. Requin’e sırıtarak kaşlarını kaldırdı.

“Sağ elimi de kullanabilseydim bu numara daha bile iyi yürüyebilirdi.”

“Niye ki? Onsuz da çok iyi bir iş çıkarıra benziyorsunuz.”

Locke iç geçirdi ve yeni destenin en üst kartını masadaki büyüdükçe büyüyen kart yığınının tepesine attı. “Kadeh dokuzlusu! Tanıdık gözüküyor mu?”

Requin bir kahkaha atarak başını iki yana salladı. Locke üçüncü desteyi Requin’in masasında duranların yanına bıraktı, ayağa kalktı ve pantolonunun bir yerlerinden yeni bir tanesini çıkardı.

“Görevlileriniz işlerinde çok *usta* oldukları için ceketi ve ayakkabıları alınmış birinin üstündeki dört gizli desteyi muhakkak bulurlardı, değil mi?” dedi Locke. “Bir dakika, dört mü dedim? Yanlış saymış olabilirim…”

İpek tuniğinin bir yerlerinden çıkardığı beşinci bir deste, masanın kenarında giderek daha da dengesizce yükselen küçük oyun kartları kulesine eklendi.

“*Beş* desteyi birden muhafızlarınızdan saklamam mümkün değil Efendi Requin. Öyle bir şeyin düşüncesi bile çok saçma. Ama işte karşınızdalar; ancak korkarım ki hepsi bu kadar. Daha fazlasını da çıkarmak için onları nispeten nahoş bir yere gizlemem gerekirdi.

“Ayrıca üzgünüm ama görünüşe bakılırsa seçtiğiniz kart bende değil. Fakat bekleyin… onun nerede olduğunu biliyorum.

Locke masanın öteki tarafına uzandı, şarap şişesini dibinden itti ve şişenin altından ters çevrilmiş bir kart alır gibi gözüktü.

“Kartınız,” diyerek onu sol elinin parmaklarında döndürdü. “Meç onlusu.”

“Vay be,” dedi Requin, gülerek. Gözlüğünün ateş turuncusu dairelerinin altında sararmaya başlamış, geniş bir diş sırası meydana çıktı. “Çok güzel, çok güzel. Üstelik de tek elle. Ama bu tür numaraları görevlilerimin ve diğer konuklarımın önünde devamlı gerçekleştirebileceğinizi kabul etsem bile… siz ve Efendi de Ferra açık kart masalarından daha sıkı kontrol edilen oyunlara da epey vakit harcadınız.”

“Onlarda da nasıl hile yaptığımızı size anlatabilirim. Yeter ki elimi bırakın.”

“Niye açık bir avantajdan vazgeçeyim ki?”

“Öyleyse onu bir başkasıyla takas edin. Sağ elimi serbest bırakın,” dedi Locke, sesine yapabildiği kadar içtenlik katarak.

“Ben de size Günahane’nizin mevcut güvenliğine niçin bir daha asla itimat etmemeniz gerektiğini *harfiyen* anlatayım.”

Requin onu bir müddet süzdü, eldivenli parmaklarını birleştirdi ve nihayet Selendri’ye kafa salladı. Kadın bıçaklarını geri çekti (ama onları Locke’a doğrultmayı sürdürdü) ve masanın arkasındaki bir düğmeye bastı. Ansızın serbest kalan Locke yalpalayarak ayağa kalktı ve sağ bileğini ovuşturdu.

“Çok naziksiniz,” dedi Locke, tamamen uydurma olan bir neşeyle. “Evet, doğru, açık masalardan başka oyunlarda da oynadık. Ama hangilerinden titizlikle uzak durduk? Kırmızılar ve Siyahlar. Birden Yirmiye. Güzel Kızın Dileği. Konukların birbirlerine karşı değil de Günahane’ye karşı oynadıkları, matematiksel açıdan müesseseye büyük bir avantaj sağlayacak şekilde tasarlanmış tüm oyunlar.”

“Öteki türlü kâr etmek zor olurdu Efendi Kosta.”

“Evet. O oyunlar benim gibi bir hilebazın hiçbir işine yaramaz; benim kandıracak ete ve kemiğe ihtiyacım var. Ne kadar mekanizma ve görevli çalıştırdığınız umurumda değil. Konuklar arasındaki bir oyunda hile, tıpkı bir geminin armuzlarından sızan su gibi, işe karışmanın bir yolunu *daima* bulur.”

“Bakıyorum da cüretkârca konuşmaktan vazgeçmiyorsunuz,” dedi Requin. “Sonu gelmiş kişilerde patavatsızlığa saygı duyarım Efendi Kosta. Ama ikimizin de bildiği gibi Atlıkarınca Batağı gibi oyunlarda hile yapmanın tek yolu katılımcılar arasında dört taraflı bir işbirliğidir ve bu da oyunu bütünüyle anlamsız kılar.”

“Doğru. Atlıkarınca’yı kandırmanın veya kartlarda hile yapmanın hiçbir yolu yok. En azından sizin kulenizde… Fakat oyuna hile karıştıramadığınız takdirde oyuncuları kandırmak zorundasınız demektir. *Bela paranella* nedir biliyor musunuz?”

“Bir uyku ilacı. Pahalı bir simyasal ürün.”

“Evet. Renksizdir, kokusuzdur ve içkiyle beraber alındığında iki kat daha fazla etki eder. Dün geceki oyunun her elinde Jerome ve ben kartlarımızı tutmadan önce parmaklarımıza ondan sürüyorduk. Madam Corvaleur kâğıt oynarken atıştırmak ve parmaklarını yalamak gibi iyi bilinen bir huya sahip. Eninde sonunda bayılmasına yetecek kadar ilaç alması kaçınılmazdı.”

“Vay canına!” Requin sahiden de şaşırmışa benziyordu. “Selendri, bu konuda bir şey biliyor musun?”

“En azından Corvaleur’un öyle bir huyu olduğunu doğrulayabilirim,” diye fısıldadı kadın. “Rakiplerini sinirlendirmek için bu yöntemi tercih ediyormuş gibi gözüküyor.”

“Evet, aynen öyle,” dedi Locke. “Kendi kendini mağlup etmesini seyretmek büyük bir zevkti.”

“Öykünüzün az da olsa inandırıcı geldiğini kabul ediyorum,” dedi Requin. “Izmilla’nın tuhaf… *dermansızlığı* sahiden de ilginçti.”

“Kesinlikle. Kadın Atacam’dan yapılma bir kayıkhane kadar sağlam. Jerome ve ben, ona ve ortağına nazaran daha çok içki içmiştik; uyuşturucu toz olmasa içtiği miktar kirpiklerini bile sarhoş etmezdi.”

“Belki. Ama gelin biraz da diğer oyunlara değinelim. Kör İttifaklar’dan ne haber?”

Yuvarlak bir masada oynanan Kör Ittifaklar’da her oyuncunun ellerinin önünde özel olarak tasarlanmış, yüksek bariyerler bulunurdu. Böylece bir oyuncunun tam karşısındaki kişi (yani ortağı) hariç diğer herkes elindeki kartların bir kısmını görebilirdi. Her sessiz katılımcı sağ ayağını o taraftaki rakibinin sol ayağının üstüne koyar, böylece hiç kimse masanın altından ortağına dokunarak sinyal veremezdi. Buna

bağlı olarak da birbiriyle bakışmaktan, konuşmaktan ve dokunmaktan mahrum kalan ortakların bütünüyle içgüdülerine ve çaresizce yaptıkları çıkarımlara dayanarak oynamaları gerekirdi.

"O oyunda çocukların bile kullanabilecekleri bir taktikten yararlandık. Jerome ve ben özel olarak demir tabanlı kösele pabuçlar yaptırdık. Ayaklarımızı dikkatle kaydırarak pabuçlarımızdan çıkardığımızda demir taban yanımızdaki kişiye ağır bir ayak izlenimi vermeyi sürdürdü. Geliştirdiğimiz kodla birbirimize dokunarak bütün bir kitabı bile aktarabilirdik. O oyuna bizim kadar hâkim olan birilerine daha önce hiç rastladınız mı?"

"Ciddi olamazsınız."

"Size pabuçları gösterebilirim."

"Eh, şansınız fevkalade yaver gitmedi değil… Peki ya bilardo? Lord Landreval'e karşı epeyce ünlü bir zafer kazandınız. Öyle bir şeyde nasıl hile yapabilirsiniz ki? Tüm topların ve istekalar müessesem tarafından sağlanmasının yanı sıra, toplara da ya da yalnızca görevlilerim dokunabilirler."

"Evet, doğal olarak o üç şey kurcalanamazdı. Ben de Lord Landreval'in tıbbi şikayetlerini öğrenmek amacıyla özel hekimine on solari ödedim. Meğerse limona karşı alerjisi varmış. Her gece onunla oynamadan evvel boyunlarımıza, yanaklarımıza ve ellerimize limon sürdük. Kokuyu örtmek için de çeşitli yağlar kullandık. Yanımızda yarım saat geçirince yüzü gözü o kadar şişiyordu ki önünü bile görmekte zorlanıyordu. Sorunun ne olduğunu anladığından bile emin değilim."

"Yani birkaç dilim *limonla* bin solari kazandığınızı mı söylüyorsunuz? Yok daha neler."

"Haklısınız elbette. Lord Landreval'den bin solari borç istedim. O da babasının hayrına kendisini en sevdiği oyunda rezil rüsva etmemizi önerdi."

“Hımmm.”

“Jerome ve benle tanışmadan önce Landreval ne sıklıkla kaybederdi? Elli oyunda bir mi?”

“Limon ha… Bir yaşıma daha girdim.”

“Evet. Oyuna hile karıştıramazsanız oyuncuları kandırmanın bir yolunu bulmak zorundasınız demektir. Yeteri kadar bilgi topladığımız ve hazırlık yaptığımız takdirde kumarhanenizde parmağımızda bir kukla gibi oynatamayacağımız tek bir oyuncu dahi yok. Onu bırakın, benim yeteneklerime sahip biri hakkımda yeteri kadar şey bilirse muhtemelen beni bile maymun edebilir.”

“Güzel bir öykü Efendi Kosta.” Requin bardağına uzanıp şarabından bir yudum aldı. “Sanırım cömertçe davranarak iddialarınızın en azından bir kısmına inanabilirim. Zaten ben ne kadar ticari spekülatörsem sizin ve dostunuzun da o kadar olduğunuzdan kuşkulanmıştım. Fakat kulemde ister bir dük olduğunuzu iddia edin ister üç başlı bir ejderha, yeterli krediniz bulunduğu müddetçe hiç fark etmez. Siz de bu akşam ofisime girmeden evvel bol miktarda krediye sahiptiniz. Bu da bizi en önemli soruya getiriyor; tüm bunları ne halt yemeye bana anlatıyorsunuz?”

“Dikkatinizi çekmem gerekiyordu.”

“Çekmiştiniz zaten.”

“Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hünerlerimi ve eğilimlerimi anlamanız gerekiyordu.”

“Artık öykünüzü kabul ettiğim kadarıyla o isteğinize de kavuştunuz. Peki bu durumun size *tam olarak* ne kazandırdığını düşünüyorsunuz? ”

“Şimdi söyleyeceklerimin aklınıza yatması için bir şans.”

“Ya, öyle mi?”

“Buraya konuklarınızdan birkaç bin solari çarpmak için gelmedim Efendi Requin. Eğlenmedim değil; fakat şimdiye kadar yaptıklarım asıl amacıma hizmet etmekten öteye geçmedi.”

Locke ellerini iki yana açtı ve özür dilercesine gülümsedi.

“İçinde ne var ne yoksa burnunuzun dibinden alıp götürmenin bir yolunu bulur bulmaz kasa odanıza sızmak için tutuldum.”

3

Requin gözlerini kırpıştırdı. “İmkânsız.”

“Kaçınılmaz.”

“Burada el çabukluğundan veya limondan bahsetmiyoruz Efendi Kosta. Ne demek istediğinizi açıklayın.”

“Ayaklarım ağrımaya başlıyor,” dedi Locke. “Boğazım da biraz kurudu.”

Requin onu bir müddet süzdü, sonra da omuz silkti. “Selendri, Efendi Kosta’ya bir sandalye ver. Bir de kadeh.”

Selendri kaşlarını çatarak arkasına döndü ve özenle imal edilmiş, ince bir deri mindere sahip, koyu renkli bir ahşap sandalyeyi duvarın dibinden aldı. Sandalyeyi Locke’un arkasına koydu ve genç adam yüzünde bir tebessümle oturdu. Kadın bunun ardından bir süre Locke’un arkasında bir yerlerde dolaştı ve kristal bir kadehle geri gelip onu Requin’e verdi. Şarap şişesini eline alan Requin kadehi kırmızı içkiyle cömertçe doldurdu. *Kırmızı* içki mi? Locke gözlerini kırpıştırdı, sonra da gevşedi. *Tabii ya; değişken şarap kameleona… Tal Verrar’ın yüzlerce meşhur simyasal mahsulünden biri.* Requin kadehi ona verdi ve kollarını göğsünde kavuşturup masasının üstüne oturdu.

“Sağlığınıza,” dedi adam. “Ne de olsa bulabildiği her türlü yardıma ihtiyacı var.”

Locke sıcak şaraptan uzun bir yudum aldı ve birkaç saniye dalıp gitmek için kendine izin verdi. Kayısı tadının yutkunma sırasında hafiften ekşi elmaya ait daha keskin bir tada dönüşmesine hayran kalmadan edemedi. İçki pazarı hakkındaki bilgileri hâlâ doğruysa içtiği bu yudum yirmi volani değerindeydi. Genç adam içten bir minnetle Requin'e bir baş selamı verdi. Adam elini ilgisizce salladı.

"Kasa odamın Tal Verrar'daki en güvenli yer olması dikkatinizden kaçmamıştır herhâlde Efendi Kosta. Hatta Arhon'un yatak odası da dahil olmak üzere tüm şehirdeki en yüksek düzeyde korunan mekân olduğu söylenebilir." Requin sol elinin parmaklarıyla sağ eldiveninin sımsıkı derisini çekiştirdi. "Yekpare Atacam'dan bir yapının içinde yer alması ve içeri ancak çok sayıdaki -övünmek gibi olmasın ama- emsalsiz metalürjik ve mekanik düzenekten geçilerek erişilebilmesi de cabası. Priori konseyinin yarısının ona şahsi servetlerini emanet edecek kadar çok güvendiğine değinmiyorum bile."

"Elbette," dedi Locke. "Böylesine seçkin bir portföyünüz olduğu için sizi tebrik ederim. Ama kasa odanızın kapıları çarklarla korunuyor ve çarklara insanlar şekil verir. Bir adamın kilitlediğini bir başkası eninde sonunda açacaktır."

"Tekrar söylüyorum: İmkânsız."

"Ben de sizi tekrar düzeltiyorum: *Zor*. 'Zor' ile 'imkânsız' genellikle birbirleriyle karıştırılan iki kuzendir ve aralarında çok az benzerlik bulunur."

"Kanlı canlı bir hipopotam doğurma ihtimaliniz," dedi Requin, "gelmiş geçmiş en iyi hırsızın kasa odamın etrafına çekili kordonu aşma ihtimalinden daha yüksek. Ama bu saçma bir konuşma; burada bütün gece oturup çüklerimizin boyunu tartışabiliriz. Ben benimkinin bir buçuk metre olduğunu söylerim, sizse kendinizinkinin iki metre olduğunu ve istediğinizde alev kustuğunu. Asıl meseleye geri dönelim.

Oyunlarımın mekanik aksamlarında hile yapmanın imkânsız olduğunu bizzat itiraf ettiniz ve tüm mekanizmalarım arasında en güvenlisi kasa odamdır. Bu durumda kandırmayı amaçladığınız *et ve kemik* ben mi oluyorum?"

"Yaptığımız sohbetin beni o umuttan vazgeçirmesi mümkün."

"Konuklarımı kandırmanın kasa odama sızmayı planlamakla ne ilgisi var?"

"İlk başta," dedi Locke, "sırf ortama uyum sağlamak ve operasyonlarınızı gizlice gözlemleyebilmek için oyun oynadık. Zaman geçtikçe hiçbir gelişme kaydedemedik. Hile yapmak oyunları daha ilginç hâle getirmenin bir yoluydu sadece."

"Yani kumarhanem sizi sıkıyor mu?"

"Jerome ve ben birer hırsızız. Yıllardır doğudan batıya, buradan Camorr'a kadar kart işaretleriz ve canımız ne isterse yürütürüz. Kodamanlarla atlıkarınca çevirmek ancak bir yere kadar keyiflidir ve işimizde fazla bir mesafe katedemediğimiz için bir şekilde kendimizi eğlendirmemiz gerekiyordu."

"İşiniz. Evet, buraya gelmeniz için tutulduğunuzu söylediniz. Açıklayın."

"Ortağım ve ben çok karmaşık bir tertibin öncü kolu olarak buraya gönderildik. *Biri* kasa odanızın boşaltılmasını istiyor. Sadece içeri sızılmasını değil; talan edilmesini. Soyup soğana çevrilmesini ve boş bir bal peteği gibi geride bırakılmasını."

"Biri mi?"

"Biri. O kişinin kim olduğuna dair en ufak bir fikrim yok; Jerome ve ben hep aracılarla muhatap olduk. Onlardan bilgi almaya yönelik tüm çabalarımız sonuçsuz kaldı. İşverenimiz bizim için iki yıl önce olduğu kadar isimsiz."

"Sık sık isimsiz işverenler hesabına çalışır mısınız Efendi Kosta?"

“Bana koca koca altın yığınları ödedikleri müddetçe evet. Ve sizi temin ederim ki bu seferki bize çok iyi para ödedi.”

Requin tekrar masasının arkasına oturdu, gözlüğünü çıkardı ve eldivenli elleriyle gözlerini ovuşturdu. “Nasıl bir oyunun peşindesiniz Efendi Kosta? Niye tüm bunları bana anlatmak gibi bir lütufta bulunuyorsunuz?”

“İşverenimizden bıktım usandım. Jerome’un ahbaplığından da öyle. Tal Verrar çok hoşuma gitti ve kendim için yeni bir vaziyet ayarlamak istiyorum.”

“Yani yan mı çizeceksiniz?”

“Böyle ifade etmek istiyorsanız evet, çizeceğim.”

“Peki bundan benim kazancım ne olacak?”

“Öncelikle işverenime karşı tedbir almanın bir yoluna kavuşacaksınız. Jerome ve ben size karşı gönderilen yegâne casuslar değiliz. Bizim tek işimiz kasa odanız, hepsi bu. Operasyonlarınız hakkında topladığımız diğer tüm bilgiler başkalarına aktarılıyor. Bu şahıslar para kutunuzu kırmanın bir yolunu bulmamızı bekliyorlar. O noktadan itibaren size yönelik başka planları var.”

“Devam edin.”

“Diğer fayda ise karşılıklı. Bir iş istiyorum. Kentten kente mekik dokuyarak iş peşinde koşmaktan bıktım. Tal Verrar’a yerleşmek ve kendime bir ev, hatta belki de bir kadın bulmak istiyorum. Mevcut işverenimle başa çıkmanıza yardım ettikten sonra burada sizin hesabınıza çalışmak istiyorum.”

“Mesela bir animatör olarak mı?”

“Bir yavere ihtiyacınız var Efendi Requin. Doğru söyleyin, güvenliğiniz konusunda içiniz ben o merdivenlerden çıkmadan önce olduğundan daha mı rahat? Burada, mümkün olan *her oyunda* nasıl hile yapılacağını biliyorum ve görevlilerinizden daha zeki olmasaydım çoktan ölürdüm. Konuklarınızın

dürüstçe oynadıklarından emin olmak için benden iyisini mi bulacaksınız?"

"İsteğiniz… mantıklı. İşvereninizden sıyrılma hevesinizse öyle değil. İntikam alınmasından korkmuyor musunuz?"

"Size bu konuyu kapatmanız için yardım edebilirsem hayır. Burada asıl sorun teşhis. Bir kez teşhis edildikten sonra dünyadaki herhangi bir erkek veya kadınla başa çıkılabilir. Tal Verrar'daki tüm çeteler elinizin altında ve Priori'nin kulağı sizde. Gereken isimleri bulabilirsek hiç şüphesiz bazı düzenlemeler yapabilirsiniz."

"Peki ya ortağınız Efendi de Ferra?"

"Birlikte iyi çalıştık," dedi Locke. "Fakat bir süre evvel son derece şahsi bir konuda münakaşa ettik. Ortağım hakaretinin affedildiğini sanıyor; fakat sizi temin ederim ki affedilmedi. Mevcut işverenimiz halledildikten sonra ortağımla yollarımızı ayırmak istiyorum. Ölmeden önce onu alt ettiğimi bilsin istiyorum. Hatta mümkünse onu kendi ellerimle öldürmeyi arzuluyorum. İsteklerim bununla ve yanınızda bir işle sınırlı."

"Hmm. Tüm bu öykü hakkında ne düşünüyorsun Selendri?"

"Bazı gizemlerle başa çıkmanın en iyi yolu gırtlaklarını kesmektir," diye fısıldadı kadın.

"Yerinize geçmeye çalıştığımdan çekinebilirsiniz," dedi Locke. "Sizi temin ederim ki yardımcı derken aynen bunu kastediyordum. Sizin işinizi istemiyorum."

"Zaten isteseydiniz bile *asla* alamazdınız Efendi Kosta." Requin parmaklarını Selendri'nin sağ kolunda gezdirdi ve kadının sağlam elini sıktı. "Cesaretinizi ancak bir yere kadar takdir edebilirim."

"Lütfen ikiniz de beni affedin. Haddimi aşmak gibi bir niyetim yoktu. Selendri, doğrusunu söylemek gerekirse seninle aynı fikirdeyim. Senin konumundaki birine benden kurtulmak akıllıca gelebilir. Gizemler *sahiden de* bizim mesleğimizdeki

insanlar için tehlikelidir. Zaten ben de işverenimin gizeminden bıktığım için buradayım. Daha öngörülebilir bir hayat arzuluyorum. Ne istediğim ve ne önerdiğim apaçık ortada.”

“Ve karşılığında,” dedi Requin, “aşılamaz olması için kendi tasarımlarımla güçlendirdiğim bir kasa odasına yönelik sözde bir tehdit hakkında muhtemel bilgiler alacağım, öyle mi?”

“Daha birkaç dakika önce aynı güveni görevlileriniz ve onların hilebazları saptama yetenekleri için de gösteriyordunuz.”

“Adamlarımı ayakta uyuttuğunuzu iddia ediyorsunuz Efendi Kosta. Peki aynı başarıyı kasa odamın güvenliğini aşmakta da gösterdiniz mi? Bu konuda en ufak bir başarı sağlayabildiniz mi?”

“İhtiyacım olan tek şey zaman,” dedi Locke. “Yeterince zamanım olduğu takdirde eninde sonunda bir yolunu bulurum. Görev çok zor geldiği için vazgeçmiyorum; vazgeçiyorum çünkü öyle yapmak hoşuma gidiyor. Fakat samimiyetime inanıp da sözlerime güvenmeyin; Jerome’un ve benim faaliyetlerimizi gözden geçirin. Son iki yıldır şehrinizde yaptığımız her şeyi sorup soruşturun. Sizi şaşırtabilecek bazı ilerlemeler kaydettik.”

“Soruşturacağım,” dedi Requin. “Peki o esnada sizinle ne yapacağım?”

“Olağanüstü bir önleme gerek yok,” dedi Locke. “Araştırmanızı yürütün. Gözünüzü üzerimizde tutun. Bırakın kumarhanenizde oyun oynamayı sürdürelim; en azından önümüzdeki birkaç gün boyunca daha dürüst oynayacağıma söz veririm. Planlarım üzerinde kafa yormama ve isimsiz işverenim hakkında bilgi toplamama müsaade edin.”

“Yani kılınıza dokunmaksızın buradan çıkıp gitmenize izin mi vereyim? Niye geçmişinizi araştırırken sizi güvenli bir yerde tutmayayım ki?”

“Teklifimin herhangi bir kısmını değerlendirecek kadar beni ciddiye alıyorsanız,” dedi Locke, “işverenimin muhtemel tehdidini de ciddiye almak zorundasınız. İkili oynadığıma dair en ufak bir kuşku bile Jerome’la ve benimle olan irtibatının kesilmesine yol açabilir. Böylece sizin de bu fırsata veda etmeniz gerekir.”

“Fırsat derken bana olan faydanızı kastediyorsunuz herhalde. Benden iş ortağına ihanet etmeyi ve onu öldürmeyi teklif eden birine gözüm kapalı inanmamı istiyorsunuz.”

“Nasıl ki az önce elim masanızın insafındaydı, kesem de sizin insafınızda. Tal Verrar’daki tüm param Günahane’de. Şehirdeki herhangi bir muhasebe bürosunda adıma açılmış bir kayıt ararsanız bulamazsınız. Bu kozu size kendi rızamla veriyorum.”

“Kin, hakiki bir kin güden biri gerçek hedefine yaklaşabilmek için dünyadaki tüm ak demire sırt çevirebilir Efendi Kosta. Bu gerçeği unutmayacak kadar çok kereler o hedef ben oldum.”

“Ben nankör bir insan değilim,” dedi Locke, kart destelerinden birini geri alarak. Hiç bakmadan onu birkaç kez kardı. “Jerome geçerli bir sebebi olmadan bana hakaret etti. Bana iyi para öder ve iyi davranırsanız asla sizi hoşnutsuz edecek bir davranışta bulunmam.”

Locke destenin en üstündeki kartı aldı, ters çevirdi ve ön yüzü yukarı bakacak şekilde Requin’in akşam yemeğinden kalanların yanına bıraktı. Kart Kuleler Efendisi’ydi.

“Eğer beni kabul ederseniz yanınızda yer almayı kendi rızamla seçiyorum. Potunuzu koyun Efendi Requin. Şans sizden yana.”

Requin gözlüğünü ceket cebinden çıkarıp tekrar taktı. Önündeki karta bakarak derin düşüncelere dalmış gibi gözüktü. Bir süre hiç kimseden çıt çıkmadı. Locke soluk

maviye bürünmüş ve artık ardıç tadını almış şarabını sessizce yudumladı.

“Diğer tüm hususlar bir yana,” dedi Requin en sonunda, “kumarhanemin başlıca kuralını kendi inisiyatifinizle çiğnemenize ve karşılığında hiçbir ceza çekmemenize niçin göz yumayım?”

“Tahminimce hilebazlar görevlileriniz tarafından genellikle diğer misafirlerin gözü önünde tespit ediliyorlar da ondan,” dedi Locke, sesinin mümkün olduğunca içten ve pişman çıkmasına çalışarak. “Bu ofisin dışındaki hiç kimse itirafımdan haberdar değil. Selendri görevlilerinize beni buraya neden çıkardıklarını bile söylemedi.”

Requin iç geçirdi, sonra parlak kırmızı ceketinden bir altın solari çıkarıp Locke’un Kuleler Efendisi’nin üstüne koydu.

“Şimdilik küçük bir bahis oynayacağım,” dedi Requin. “Sıradışı veya endişe verici bir şey yaparsanız düşünüp taşınacak kadar bile hayatta kalamayacaksınız. Bana söylediklerinizden herhangi birinin yalan olduğuna dair en ufak bir ipucu yakalarsam boğazınızdan aşağı eriyik cam döktürürüm.”

“Şey… kulağa âdil geliyor.”

“Buradaki kayıtlarda hâlihazırda ne kadar paranız var?”

“Üç bin solarinin biraz üzerinde.”

“Onun iki bini artık size ait değil. Efendi de Ferra şüphelenmesin diye meblağ kayıt defterinde kalacak ama size ödenmemesi için talimat vereceğim. Bunu ben müsaade etmedikçe kurallarımın asla çiğnenemeyeceğine yönelik bir hatırlatma kabul edin.”

“Of. Sanırım yine de minnet duymalıyım. Yani duyuyorum. Teşekkürler.”

“Çok ince bir buz tabakasının üstünde yürüyorsunuz Efendi Kosta. Adımlarınızı dikkatli atın.”

“Öyleyse gidebilir miyim? Ve artık hizmetinizde olduğumu farz edebilir miyim?”

“Gidebilirsiniz. Ve *tahammülümde* olduğunuzu farz edebilirsiniz. Yakın geçmişiniz hakkında daha çok şey öğrendiğim zaman tekrar konuşacağız. Selendri zemin kata kadar size eşlik edecek. Artık gözümün önünden kaybolun.”

Selendri hayal kırıklığını belli eden bir tavırla takma elinin pirinç parmaklarını katladı. El tekrar bir bütün hâline geldi ve bıçaklar gizlendi. Kadın o elle merdiveni işaret ederken sağlam gözündeki bakış, Requin’in sabrı tükenmeye başlarsa kendi sabrının ne kadarını genç adama göstereceğini açıkça belli ediyordu.

4

Jean Tannen elinde bir kitapla Yaldızlı Dehliz’deki özel bir bölmede oturuyordu. Savrola’nın ikinci katında yer alan bu kulüp, Villa Candessa’nın sadece birkaç blok aşağısındaydı. Dehliz, alışılmadık ölçüde bir sükunet isteyen müşteriler için deri ve örtü katmanlarıyla takviye edilmiş, koyu ahşaptan yapılma bir odalar labirentiydi. Deri önlüklü, sarkık kırmızı kepli çalışanların konuşmaları yasaktı ve müşterilerinin tüm isteklerine kafalarını olumlu ya da olumsuz anlamda sallayarak cevap verirlerdi.

Jean’ın akşam yemeği, yani karamelli brendi sosunda tütsülenmiş kaya yılanbalığı, lokmalara ayrılmış ve bir çatışma enkazı gibi dağılmış vaziyette tabağında duruyordu. Genç adam o sırada bölmedeki mumların düzenli parıltısında ışıldayan, kristalize edilmiş şekerden kanatlara sahip, yusufçuk şeklindeki bademezmesi tatlılarını yavaş yavaş atıştırmakla meşguldü. Kendini Lucarno’nun *On Dürüst Döneğin Trajedisi*

adlı eserinin deri ciltli bir kopyasına iyice kaptırdığından Locke bölmenin karşı koltuğuna oturana dek onu fark etmedi.

“Leocanto! Beni ürküttün.”

“Jerome.” İkisi de neredeyse fısıldayarak konuşuyordu. “Sahiden tedirgindin, değil mi? Aklını kaçırmamak için burnunu bir kitaba gömmüşsün. Bazı şeyler hiç değişmiyor.”

“Tedirgin falan değildim. Yalnızca makul bir kaygı duyuyordum.”

“Duymana hiç gerek yoktu.”

“Yani her şey tamam mı? Başarıyla ihanete uğradım mı?”

“Hem de nasıl. Seni bir güzel sattım. Kendini ölmüş bil.”

“Harika! Peki Requin’in tutumu nasıldı?”

“İhtiyatlı. Yani ideal. Çok hevesli olsaydı endişelenirdim. Hiç hevesli olmasaydı da, eh…” Locke göğsüne bir bıçak batırıp birkaç defa çevirirmiş gibi yaptı. “Bu tütsülenmiş yılanbalığı mı?”

“Keyfine bak. İçi kayısıyla ve yumuşak sarı soğanla doldurulmuş. Damak tadıma pek hitap etmiyor.”

Locke dostunun çatalını alıp yılanbalığından birkaç lokma aldı; dolgu malzemesine karşı Jean kadar önyargılı değildi. “Görünüşe bakılırsa hesabımızın üçte ikisini kaybettik,” dedi, yemekte biraz ilerleme kaydetmesinin ardından. “Bana Requin’in sabrını fazla zorlamamam gerektiğini hatırlatmak için kesilen bir hile vergisi.”

“Eh, zaten şehri terk ederken o hesaplardaki parayı da yanımızda götürmeyi beklemiyorduk. Tabii birkaç hafta daha o kadar zengin yaşamak hoş olurdu, orası ayrı.”.

“Doğru. Ama sanırım bunun alternatifi hemen oracıkta gerçekleşecek bir ameliyattı. Hem de ellerimden birinin kesilmesine gerek olmamasına rağmen… Bu arada sen ne okuyorsun?”

Jean ona kitabın kapağını gösterdiğinde Locke boğulurmuş gibi yaptı. “Lucarno mu? Niye hep Lucarno? Nereye gidersek gidelim onun kahrolası aşk romanlarını da peşimizden sürüklüyorsun. Bunları okuya okuya beyninin cılkı çıkacak. Üçkâğıtçılık yapmaktan çok çiçek yetiştirmeye ilgi duyar hâle geleceksin.”

“Eh,” dedi Jean, “ben de bir ara sizin okuma alışkanlıklarınızı eleştiririm Efendi Kosta. Tabii öyle bir alışkanlık geliştirdiğinizi görürsem…”

“Ben de çok okumuş birisiyim!”

“Okuduklarının çoğu Zincir’in istediği tarih ve biyografi kitaplarıydı.”

“Öyle şeyler okumanın nesi yanlış?”

“Konu tarihse zaten onun harabelerinde yaşıyoruz. Biyografilere gelince; onların içinde verilen tüm kararların sonuçlarına bugün katlanıyoruz. Ben o kitapları zevk olsun diye okumam. Öyle bir şey yapmak, gittiğin yere ulaştıktan sonra haritayı dikkatle incelemek gibidir.”

“İyi de aşk romanları gerçek değildir ve asla da olmamıştır. Bu durum hiç hevesini kırmıyor mu?”

“Ne kadar ilginç bir kelime seçimi. ‘Gerçek değil ve asla da olmadı.’ Bizim mesleğimizdeki insanlar için daha uygun bir edebiyat türü olabilir mi? Neden geçimimizi kurguyla sağlarken ona bu denli karşısın?”

“Ben gerçek dünyada yaşıyorum,” dedi Locke, “ve yöntemlerim gerçekçi. Senin de dediğin gibi bu bir meslek. Yani romantik bir hevesten ziyade işlevsel bir eylem.”

Jean kitabı önüne koyup bir parmağıyla kapağına hafif hafif vurdu. “Gittiğimiz yer burası *Efendi Bela;* en azından senin gittiğin yer. Bizi tarih kitaplarında ararsan en fazla satır aralarında bulabilirsin. Yok eğer efsanelerde ararsan işte orada övüldüğümüzü görebilirsin.”

“Yani abartıldığımızı söylemek istiyorsun. Hakkımızda yalanlar söylendiğini. Göklere çıkarıldığımızı veya ayaklar altına alındığımızı. Yaptıklarımızla ilgili tüm gerçekler bizimle birlikte ölecek ve başka hiç kimsenin onlardan haberi olmayacak.”

“Yine de hiç tanınmamaktan iyidir! Hatırlıyorum da bir zamanlar dramlardan zevk alırdın. En azından iş tiyatro oynamaya gelince.”

“Evet.” Locke ellerini masanın üstünde kavuşturdu ve sesini daha da alçalttı. “Ve o yüzden neler olduğunu biliyorsun.”

“Beni affet,” dedi Jean, iç geçirerek. “O kızıl saçlı konuyu açmamam gerektiğini bilmeliydim.”

Küçük bölmenin girişinde beliren bir garson Locke’a dikkatle baktı.

“Ah, hayır,” dedi Locke, çatalı yılanbalığı tabağına geri koyarken. “Korkarım ben bir şey almayacağım. Dostumun eşekarısı şekerlemelerini bitirmesini bekliyorum.”

“Yusufçuk.” Jean tatlıların sonuncusunu da ağzına attı, neredeyse hiç çiğnemeden yuttu ve kitabını ceketinin iç cebine yerleştirdi. “Hesabı alalım,” dedi garsona.

Garson kafa salladı, kirli tabakları topladı ve küçük bir tahta tablete iğnelenmiş bir kâğıt parçası bıraktı.

“Eh,” dedi Locke, Jean bakır sikkeleri kesesinden çıkarırken. “Akşamın geri kalanı boyunca herhangi bir işimiz yok. Requin hiç şüphesiz şu anda peşimize adam takmakla meşguldür. Sanırım onu kızdırmamak için bir-iki gece istirahata çekilsek iyi olur.”

“Harika,” dedi Jean. “Niye biraz şehri gezmiyoruz? Hatta belki bir tekneye atlayıp Zümrüt Galeriler’e gidebiliriz. Orada müzikli kahvehaneler var. Leo ile Jerome’un biraz kafayı çekip taverna dansçılarının peşinden koşmaları tuhaf kaçmaz herhâlde.”

“Jerome canı istediği kadar çok bira devirebilir ve güneş bizi yataklarımıza kovalayana dek taverna dansçılarına musallat olabilir. Leo ise oturup şenliği seyretmekle yetinecek.”

“Belki de Requin’in adamlarıyla köşe kapmaca oynarız.”

“Belki. Kahretsin, keşke Böcek yanımızda olsaydı da onu damlarda gezdirebilseydik. Bir gözcü çok işimize yarardı; bu kahrolası şehirde güvenebileceğin bir tane bile yok.”

“Keşke Böcek yanımızda olsaydı da isterse öylece oturup keyif çatsaydı,” dedi Jean, iç geçirerek.

Kulübün çıkışına doğru ilerlerken dinleniyor olma ihtimaline karşı karşılıklı doğaçlama yaparak alçak sesle Kosta ve de Ferra efendiler arasındaki hayali işten güçten konuştular. Savrola’nın yüksek duvarlarının arasındaki tanıdık, sakin ve düzenli sokaklara çıktıklarında vakit gece yarısını daha yeni geçiyordu. Etraf tertemizdi; bulundukları yerde ne çöp ne sokaklara saçılmış kan ne de lağımlarda birikmiş sidik vardı. Gri briket döşeli sokaklar, demir çerçevelerinin içinde yavaşça sallanan gümüşi fenerler tarafından bir güzel aydınlatılıyordu. Bu gece gökyüzü koyu renkli bulutlardan oluşan yüksek bir tavanla örtülü olmasına rağmen bütün semt ay ışığıyla yıkanıyormuşçasına aydınlıktı.

Kadın onları Locke’un solundaki gölgelerde bekliyordu.

İki kafadar sokaktan aşağı yürürken kadın da onlara ayak uydurdu. Locke kendine hâkim olamadan önce yenlerinden birinde sakladığı kama avucuna düşüverdi; fakat ellerini arkasında kavuşturmuş olan yabancı bir metre geride kaldı. Kısa boylu, ince yapılı olan kadın genç sayılabilecek bir yaştaydı ve siyah saçlarını uzun bir atkuyruğu hâlinde toplamıştı. Modaya uygun denebilecek, koyu renkli bir palto giyiyor, başındaki dört köşeli şapkaya takılı olan gri renkli ve uzun ipek fuları bir gemi flaması gibi peşi sıra dalgalanıyordu.

“Leocanto Kosta,” dedi yabancı, hoş ve sakin bir sesle. “İkinizin de silahlı olduğunu biliyorum. Gelin, zorluk çıkarmayın.”

“Anlayamadım madam?”

“Elindeki o bıçağın tek bir hareketinde boynuna bir ok yersin. Dostuna da nacaklarını ceketinin altında tutmasını söyle. Yürümeye ara vermeyin.”

Jean sol elini ceketinin altına sokacak gibi oldu; ancak Locke ona engel oldu ve başını hızlıca iki yana salladı. Sokakta yalnız değillerdi. İnsanlar sağda solda iş veya eğlence amaçlı olarak tez adımlarla yürüyorlardı; fakat aralarında Locke ile Jean’ı açık açık süzenler, hatta sokak araları ile gölgelerde gizlenen ve mevsime göre oldukça kalın pelerinler giyen, hareketsiz siluetler de vardı.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Jean. “Çatılar.”

Locke yukarı doğru kaçamak bir bakış attı. Sokak boyunca uzanan üç veya dört katlı taş binaların üstünde onlarla beraber yavaşça hareket eden en az iki kişinin siluetini görebiliyordu. Ellerinde ince ve kıvrık nesneler taşıyorlardı. Uzunyaylar.

“Bizi dezavantajlı bir durumda yakalamışa benziyorsunuz madam,” dedi Locke, kamasını ceket ceplerinden birine sokar ve kadına elinin boş olduğunu gösterirken. “Dikkatinize nail olma zevkini neye borçluyuz?”

“Sizinle konuşmak isteyen biri var.”

“Bizi nerede bulacağını gayet iyi bildiği belli. Neden akşam yemeğinde bize katılmadı?”

“Sohbet dediğin mahrem kalmalı, öyle değil mi?”

“Yoksa sizi yüksek bir kuledeki bir adam mı yolladı?”

Kadın gülümsese de hiçbir şey söylemedi. Bir müddet sonra ileriyi işaret etti. “Bir sonraki köşeden sola dönün. Sağınızdaki

ilk binada açık bir kapı göreceksiniz. Oraya girin ve talimatlara uyun.”

Vadedilen açık kapı sahiden de bir sonraki kavşakta onları bekliyor ve içinden dikdörtgen şeklinde, sarı bir ışık saçarak zemine solgun bir ikizini düşürüyordu. Eşikten ilk önce kadın geçti. Çatılardaki okçulara ilaveten yakınlarda gizlenen en az dört-beş kişinin varlığının daha farkında olan Locke iç geçirdi ve Jean’a çabucak bir el işareti yaptı: *Sakin ol.*

Yakın zamanda kullanılmadığı her hâlinden belli olan mekân bakımı ihmal edilmemiş bir dükkâna benziyordu. İçeride gümüş şeritli deri dubletler[3] giyen, sırtlarını duvarlara dayamış kadınlı erkekli altı kişi daha vardı. İçlerinden dördünün elinde kurulu birer arbalet olması Locke’un aklından geçen tüm direniş düşüncelerini bir çırpıda bastırıverdi. Jean bile böyle bir üstünlüğü dengeleyemezdi.

Arbaletlilerden biri usulca kapıyı kapattı ve Locke ile Jean’ı oraya getiren kadın ikiliye doğru döndü. Paltosunun önü açılınca Locke onun da takviyeli bir deri zırh giydiğini gördü. Kadın ellerini uzattı.

“Silahlar,” dedi kibar fakat kesin bir dille. “Yavaşça.”

Locke ile Jean aralarında bakıştıklarında da bir kahkaha attı.

“Aptallık etmeyin beyler. Sizi öldürmek isteseydik çoktan duvara mıhlanmıştınız. Merak etmeyin, eşyalarınıza göz kulak olurum.”

Locke yavaşça ve uysalca ceketindeki iki kamayı çıkardı. Jean da birbirinin eşi nacaklarıyla ve en az üç hançerle onu takip etti.

“Hazırlıklı yolculuk eden adamlardan hoşlanırım,” diyen kadın silahları arkasındaki adamlardan birine aktardı ve paltosundan ince bir bezden dikilmiş iki çuval çıkardı. Bunlardan birini Locke’a, diğeriniyse Jean’a attı.

“Lütfen başınıza geçirin. Sonra da işimize bakabiliriz.”

“Neden?” Jean çuvalı şüpheyle koklarken Locke da aynını yaptı. Bez temiz gibiydi.

“Kendi iyiliğiniz için. Sizi sokaklarda gardiyanlar eşliğinde gezdirirken yüzlerinizin açıkça görünmesini ister misiniz?”

“Sanırım hayır,” dedi Locke. Kaşlarını çatarak çuvalı başına geçirdi ve kendini zifiri karanlıkta buldu.

Ayak sesleri ve palto hışırtıları duyuldu. Güçlü eller Locke’un kollarını tutup zorla arkasında birleştirdi, hemen sonra bir şeyin bileklerine sıkıca bağlandığını hissetti. Yan tarafından daha yüksek bir patırtı ve çok sayıda kızgın homurtu yükseldi; muhtemelen Jean’ın üstüne çok sayıda kişi çullanmıştı.

“İşte oldu,” diye geldi kadının sesi, bu sefer Locke’un arkasından. “Gidebiliriz. Düşmek gibi bir korkunuz olmasın, size yardım edilecek.”

Kadının ‘yardım edilmekten’ kastı belli ki kollarından tutulup taşınacakları anlamına geliyordu. Locke pazılarını kavrayan eller hissedince genzini temizledi.

“Nereye gidiyoruz?”

“Bir sandal gezintisine Efendi Kosta,” dedi kadın. “Başka soru sorma, çünkü cevap vermeyeceğim. Artık yola çıkalım.”

Kapı tekrar açılırken bir gıcırtı duyuldu ve itilerek yönü değiştirilen Locke kısa bir baş dönmesine kapıldı, ardından bir kez daha bunaltıcı Verrar gecesine çıktılar. Locke iri iri ter damlalarının derisini gıdıklayarak alnından aşağı akmaya başladığını hissedebiliyordu.

HATIRAT

EN İYİ KURULAN PLANLAR

“Hassiktir,” dedi Locke, kart destesi sızlayan sol elinden dışarı doğru saçılınca. Faytonun yolcu kabininde uçuşan kartlar karşısında irkilen Jean geriye kaçındı.

“Tekrar dene,” dedi Locke’a. “Belki de on sekizincide olur.”

“Eskiden tek elli karma konusunda tam bir ustaydım,” diye söylendi Locke, kartları toplamaya ve tekrardan düzgün bir deste hâlinde dizmeye koyulduğu sırada. “Bahse varım Calo ile Galdo’dan bile daha iyiydim. Kahretsin, elim çok ağrıyor.”

“Eh, seni egzersiz yapmaya zorlayanın ben olduğumu biliyorum,” dedi Jean, “ama yaralanmadan önce bile biraz paslanmıştın. Kendine azıcık zaman tanı.”

Siyah renkli lüks fayton, eski Therin İmparatorluğu yolunda Tal Verrar kıyısının hemen doğusundaki bayırlara doğru sarsılarak ilerlerken etraflarına sağanak bir yağmur yağıyordu. Arabayı çeken altı atın dizginlerini kabinin tepesindeki üstü açık oturakta oturan, kamburu çıkmış ve orta yaşlı bir kadın idare ediyordu; piposunun duman tüten haznesini korumak için yağmurluğunun kapüşonunu iyice öne çekmişti. Perişan bir hâlde arka ayaklığa sinmiş olan iki muhafız, bellerine bağlı geniş deri kayışlar sayesinde yerlerine sabitlenmişti.

Bir not yığınını gözden geçiren Jean kendi kendine mırıldanarak parşömen sayfalarını ileri geri çevirmekle meşguldü. Yanındaki minderli koltukta duran sarı renkli, küçük bir simyasal küre okumak için gereken ışığı temin

ediyordu. Yağmur kapalı kabinin sağ tarafını şiddetle dövse de sol pencereyi açık tutabiliyorlardı. Sineklik teli ve deri panjuru açık pencereden içeri gübrelenmiş tarlaların ve tuzlu bataklıkların kokusunu taşıyan bunaltıcı bir hava giriyordu.

İki hafta önce ayrıldıkları Vel Virazzo'nun en az yüz elli kilometre kuzeybatısındaydılar ve artık rahatça hareket edebilmek için üzerlerini elma püresiyle kaplamak zorunda değillerdi.

"Haber kaynaklarımın tümü de aynı şeyi söylüyor," dedi Jean, Locke kartlarını toplamayı bitirdiğinde. "Requin kırklı yaşlarında. Verrar'ın yerlisi ama biraz Vadraca konuşabiliyor ve sözüm ona Therin İmparatorluğu konusunda bir dâhi. Sanat koleksiyonculuğu yapıyor. İmparatorluğun son dönemlerinde yaşamış ressamlara ve heykeltıraşlara delicesine tutkun. Yirmi sene öncesine kadar ne işle meşgul olduğunu kimse bilmiyor. Söylenenlere bakılırsa Günahane'yi girdiği bir bahiste kazanmış ve kumarhanenin eski sahibini bir pencereden dışarı atmış."

"Peki Priori'yle arası sıkı mıymış?"

"Anlaşılan çoğuyla öyleymiş."

"Kasa odasında ne kadar para sakladığını bilen var mı?"

"Ilımlı bir tahminde bulunmak gerekirse," dedi Jean, "en azından kumarhanenin borçlanabileceği herhangi bir meblağı ödemeye yetecek kadar. Öyle bir konuda küçük düşmeyi kendine asla yediremez. O yüzden en az elli bin solari diyebiliriz. Artı kişisel serveti ve pek çok kişinin değerli eşyaları ile servetleri. En iyi muhasebe bürolarının aksine faiz ödemiyor ama vergi memurlarının bakabilecekleri bir ticari defter de tutmuyor. Söylentilere bakılırsa yerini ancak tanrıların bildiği tek bir defteri var ve ona yalnızca kendi elleriyle yazıyor. Tabii bunların çoğu dedikodudan ibaret."

"O elli bin solari sadece kumarhanenin işletme sermayesini kapsıyor, değil mi? Kasa odasındaki *toplam* içeriğin değeri

sence ne kadardır peki?”

“Bu dediğin tarot falı bakmaya benziyor; hem de tarot kartları olmadan. Ama… üç yüz bin solari olabilir mi dersin? Ya da üç yüz elli?”

“Bak bu makul bir tahmin.”

“Evet. Eh, kasa odası hakkındaki ayrıntılar çok daha sağlam. Anlaşılan Requin bazı hususların dışarı sızmasını dert etmiyor. Herhalde hırsızları caydıracağını düşünüyor.”

“Hep de öyle düşünürler, değil mi?”

“Bu seferki haklı olabilir. Dinle. Günahane neredeyse altmış metre uzunluğunda, Atacam’dan yapılma kalın bir silindirden ibaret. O tür yapıları iyi bilirsin; daha iki ay önce birinin tepesinden atlamaya kalkmıştın. Bu seferkinin temeli, cam bir tepenin içine otuz metre kadar daha iniyor. Hem sokak seviyesinde hem de kulenin altındaki kasa odasında tek bir kapısı var. Sadece bir. Gizli bir kapı, bir yan giriş falan yok. Zemin yekpare Atacam’dan; bin sene uğraşsan bile içeriye tünel kazarak giremezsin.”

“Hımmm.”

“Requin her katta sürekli olarak en az dört görevli bulunduruyor. Ayrıca kumarhanede onlarca masa bakıcısı, krupiye ve garson çalışıyor. İkinci kattaki bir salonda gözden uzak tuttuğu başka çalışanları da var. Yani görevi başındaki en az elli-altmış sadık çalışana ilaveten yirmi-otuz tanesini daha bir çırpıda çağırabilir. Bunların arasında belalı çam yarmaları da mevcut. Adamlarını eski askerlerin, fedailerin, şehir hırsızlarının ve benzerlerinin arasından seçmeyi seviyor. İşlerini düzgün yapan Dürüst Vatandaşlarına kıyak pozisyonlar veriyor ve onlara öz analarıymış gibi para ödüyor. Artı krupiyelerin sadece bir-iki gecede şanslı asilzadelerden bir yıllık maaşlarına denk bahşişler aldıkları söyleniyor. Büyük ihtimalle kimseye rüşvet yediremeyiz.”

“Hımmm.”

“Kasa odası üç kapılı. Hepsi de sekiz-on santim kalınlığında demir kaplı cadıtahtasından. Söylentilere bakılırsa son kapı kanatları karartılmış çelikten yapılmış; yani ilk ikisini bir haftada kırsan bile üçüncüsünü asla aşamazsın. Hepsi de mekanik düzeneklere sahip; Zanaatkarlar Loncası’ndaki ustaların özel tasarımları olan en iyi ve en pahalı Verrar zamazingoları. Requin orada bizzat bulunmadıkça kapılardan hiçbirinin açılmamasına dair kesin bir emir var; adam her para yatırılışını ve çekilişini izliyor. Kapılar günde en fazla iki defa açılıyor. İlk kapının arkasında yatağı, yemeği ve suyu olan odalar bulunuyor ve burada dört ila sekiz muhafız kalıyor. Bir kuşatma hâlinde orada bir hafta dayanabilirler.”

“Hımmm.”

“İç kapılar sadece Requin’in boynunda taşıdığı bir anahtarla açılıyor. Dış kapı da vekilharcına verdiği bir anahtarla. Yani içeri girebilmek için iki anahtar birden gerekiyor.”

“Hımmm.”

“Hele tuzaklar… Dedikodulara göre Requin bu konuda çizgiyi iyice aşmış. Basınç levhaları, denge ağırlıkları, duvarlarda ve tavanda arbaletler. Temasla bulaşan zehirler, asit spreyleri, zehirli yılanlarla veya örümceklerle dolu odalar… Hatta bilgi kaynaklarımdan biri son kapıdan önce boğucu bir orkide tozuyla dolan bir oda olduğunu söyledi. Sen o tozu soluyarak boğulurken yukarıdan bir bükmeli kibrit düşüp içeride ne varsa tutuşturuyormuş ve yanıp kül oluyormuşsun. Üstüne tuz biber ekmek diye buna denir.”

“Hımmm.”

“En kötüsü de kasa odası kanlı canlı bir ejderha tarafından korunuyormuş ve zehirli mızraklarla donanmış elli çıplak kadın ona eşlik ediyormuş. Kadınların her biri kızıl saçlıymış ve Requin’in hizmetinde can vermeye yeminliymiş.”

“İşte bunu uyduruyorsun Jean.”

“Beni dinleyip dinlemediğinden emin olmak istedim. Ama söylemeye çalıştığım asıl şey şu: Herif orada kolayca taşınsın diye paketlenmiş hâlde bir milyon solari bile tutsa umurumda değil; bu kasa odasının girilemez olduğuna inanasım geliyor. Tabii elinin altında bana bahsetmediğin üç yüz asker, altı-yedi savaş arabası ve mekanik düzenek ustalarından oluşan bir ekip varsa o başka.”

“Demek böyle düşünüyorsun.”

“Elinin altında üç yüz asker, altı-yedi savaş arabası ve mekanik düzenek ustalarından oluşan bir ekip var mı?”

“Hayır. Elimde yalnızca sen, ben, keselerimizdeki para, bu fayton ve bir deste kart var.” Locke desteyi karmaşık bir şekilde oynatmaya kalktı ve kartlar bir kez daha elinden fırlayarak karşı koltuğa saçıldı. “Hay kıçıma kargı soksunlar!”

“Madem öyle Lord El Çabukluğu, sizi sıkboğaz etmiş gibi olmayayım ama belki de kendimize Tal Verrar’daki başka bir hedefi seçmeliyiz.”

“Öyle bir şeyin akıllıca olacağını pek sanmıyorum. Tal Verrar’da dalga geçebileceğimiz enayilerle dolu bir aristokrasi yok. Arhon geniş yetkilere sahip, askeri bir zorba; kanunları gönlüne göre çiğneyebilir, bu yüzden ona bulaşmaya hevesli değilim. Priori konseyi halkın arasından çıkmış tüccarlardan kurulu ve onları kandırmak hiç de kolay olmaz. Küçük çaplı vurgunlar için bol bol muhtemel kurban var ama büyük bir vurgun yapmak istiyorsak Requin en iyi aday. İstediğimiz şey onda var ve almamız için bizi bekliyor.”

“İyi de kasa odası…”

“Dur sana kasa odası hakkında tam olarak ne yapacağımızı izah edeyim,” dedi Locke.

Genç adam kartları tekrar destelerken birkaç dakika konuştu ve planını en kaba hatlarıyla özetledi. Jean’ın yavaş yavaş

havaya kalkan kaşları uçup gitmeye çalışır gibiydi.

“… ve işte bu kadar. Şimdi ne diyeceksin Jean?”

“Olur şey değil. Bak bu plan işe yarayabilir. Tabii eğer…”

“Eğer ne?”

“Tırmanış koşumunun nasıl kullanılacağını hatırlıyor musun? Şahsen ben biraz paslandım.”

“Talim yapmak için bol bol vakit bulacağız, öyle değil mi?”

“Umarım. Hımmm. Bir de marangoza ihtiyacımız olacak. Tal Verrar’ın dışından birine elbette.”

“Ceplerimizi biraz doldurduktan sonra o işi de hallederiz.”

Jean iç geçirdi ve delinmiş bir tulumdan akan şarap misali tüm coşkusunu yitirdi. “Sanırım geriye… bir tek… kahretsin.”

“Ne oldu?”

“Ben, ah, şey… Yine kendini salacak mısın? Yoksa sana güvenebilir miyim?”

“Güvenmek mi? Jean, elbette… Kahretsin, kendin bak! Son zamanlarda ne yapıyorum? Talim, planlama… sürekli özür dilemem de cabası! Üzgünüm Jean, gerçekten öyleyim. Vel Virazzo benim için kötü bir zamandı. Calo’yu, Galdo’yu ve Böcek’i çok özlüyorum.”

“Ben de öyle ama…”

“Biliyorum. Kederime yenik düştüm. Yaptığım bencillikti ve senin yüreğinin de en az benimki kadar sızladığının farkındayım. Aptalca laflar ettim. Yine de affedildiğimi sanıyordum… Yoksa yanlış bir fikre mi kapıldım?” Locke’un sesi sertleşti. “Yoksa bağışlama medcezir gibi gidip gelen bir şey mi?”

“Haksızlık ediyorsun. Ben sadece—”

“Sen sadece ne? Ben bir istisna mıyım Jean? Tek zafiyetimiz ben miyim? Hünerlerinden ne zaman şüphe

duydum? Sana ne zaman çocuk muamelesi ettim? Sen benim annem değilsin; Zincir olmadığın da kesin. Beni devamlı eleştirirsen ortak olarak çalışamayız.”

Karşılıklı bakışırken her ikisi de dargın bir tutum takınmaya çalıştı ve her ikisi de bunu başaramadı. Küçük kabine karamsar bir hava çöktü. Jean başını çevirip bir müddet pencereden dışarı kasvetle bakarken Locke da keyifsizce kartlarını kardı. Genç adam yine tek elli bir kesiş girişiminde bulundu ve Jean’ın yanındaki koltuğa küçük bir kart sağanağı yağdığında buna ne o ne de dostu şaşırdı.

“Üzgünüm,” dedi Locke, kartlar havada süzülürken. “Yine boktan bir laf ettim. Tanrılar aşkına, birbirimize zalimce davranmanın bu kadar kolay olduğunu ne zaman keşfettik?”

“Haklısın,” dedi Jean usulca. “Zincir olmadığım gibi annen de değilim. Seni zorlamamalıyım.”

“Hayır, zorlamalısın. Sen zorladığın için o kalyondan indim ve yine sen zorladığın için Vel Virazzo’dan ayrıldım. *Haklıydın.* Berbat davrandım ve bana karşı hâlâ… tedirginsen bunu anlarım. Kaybettiklerime kafayı o kadar çok takmıştım ki hâlen sahip olduklarımı unuttum. Gerek duyduğumda kıçıma tekmeyi basacak kadar benim için endişelenmenden memnunum.”

“Ben, ah, bak… ben de özür dilerim. Tek niyetim—”

“Kahretsin, kendi kendimi eleştirerek büyük bir erdemlilik örneği gösterdiğimde sözümü kesme. Vel Virazzo’da yaptıklarımdan utanıyorum; davranış biçimim beraber atlattığımız tüm o badirelere bir hakaretti. Daha iyi olmaya çalışacağıma söz veriyorum. Artık için rahat mı?”

“Evet. Evet, rahat.” Etrafa saçılmış kartları toplamaya başlayan Jean’ın yüzünde silik bir tebessüm belirdi. Locke arkasına yaslandı ve gözlerini ovuşturdu.

“Tanrılar aşkına. Bize bir hedef lazım Jean. Bize bir *vurgun* lazım. Bir ekip olarak üstünde çalışabileceğimiz birine ihtiyacımız var. Anlamıyor musun? Mesele sadece Requin’den ne kopartabileceğimiz değil. Tüm dünyayı karşımıza almamızı, tıpkı eskiden olduğu gibi dolu dolu ve tehlikeli bir hayat sürdürmemizi istiyorum. Bu tür kuşkulara yer olmayan bir hayat, anlıyorsun ya?”

“Yani korkunç ve kanlı bir ölümle devamlı burun buruna yaşamamızı kastediyorsun.”

“Doğru. Eski güzel günlerde olduğu gibi.”

“Bu plan bir sene sürebilir,” dedi Jean yavaşça. “Belki de iki.”

“Bu kadar ilginç bir vurgun için bir-iki sene harcamaya razıyım. Senin yapacak daha acil işlerin mi var?”

Jean başını iki yana salladı, topladığı kartları dostuna geri verdi ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle not yığınının başına döndü. Locke bir yengeç kıskacından bile daha işlevsizmiş gibi gelen sol elinin parmaklarını kart destesinin dış hatlarında gezdirdi. Tazeliğini koruyan yara izlerinin pamuklu tuniğinin altında kaşındığını hissedebiliyordu; o kadar yaygındılar ki sol tarafının büyük bir bölümü âdeta birbirine dikilmiş paçavralardan oluşuyormuş gibiydi. Kahretsin, hemen şu anda iyileşmek istiyordu. Eski, tasasız çevikliğini geri kazanmaya hazırdı. Kendini olduğundan iki kat daha yaşlı biri gibi hissediyordu.

Kartları yine tek eliyle karmayı denedi ve deste parmaklarının arasında dağıldı. En azından bu sefer her yöne doğru saçılmamışlardı. Buna bir gelişme denebilir miydi?

İkili birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

Sonunda, fayton takırtılar eşliğinde son küçük tepeyi de aştı ve Locke ansızın kendini yeşil bir dama tahtasına benzeyen, sekiz-on kilometre uzaklıktaki denize bakan uçurumlara doğru

meyilli bir yere bakarken buldu. Gri, beyaz ve siyah renkli benekler araziyi boylu boyunca kaplıyor ve ufukta, Tal Verrar'ın kara tarafının uçurum kenarlarına yığıldığı kısımda sıklaşıyorlardı. Şehrin sahil kesimi yağmurun altında eziliyormuş gibi görünüyor, arkasında yükselen kocaman gümüşi perdeler kentin adalarını gözlerden saklıyordu. Uzaklarda mavi ve beyaz şimşekler çakıyor, gök gürültüsünün yumuşak çınlamaları tarlaları aşarak onlara kadar ulaşıyordu.

"İşte geldik," dedi Locke.

"Kara tarafı," dedi Jean başını kaldırmadan. "Vardığımızda iyisi mi hemen bir hana yerleşelim; böyle bir havada adalara gidecek bir tekne bulmamız kolay olmaz."

"Oradayken kim olacağız?"

Kafasını kaldıran Jean eski oyunlarının zokasını yutmadan önce alt dudağını bir müddet çiğnedi. "Gel bir süre Camorrlu olmayalım. Son zamanlarda Camorr'dan bize hiç hayır gelmedi."

"Talisham'a ne dersin?"

"Bana uyar." Jean sesini hafifçe değiştirerek Talisham şehrinin hafif fakat belirgin aksanmı takındı. "Talishamlı İsmi Belirsiz Şahıs ve yine Talishamlı olan İsmi Belirsiz ortağı."

"Meraggio'nun defterlerinde hangi isimleri bıraktık?"

"Eh, Lukas Fehrwight ve Evante Eccari söz konusu bile olamaz. Devlet o hesaplara el koymadıysa bile mutlaka izleniyorlardır. Tal Verrar'da faaliyet gösterdiğimizi öğrendiği takdirde Örümcek'in rahat duracağını sanıyor musun?"

"Hayır," dedi Locke. "Sanki… Jerome de Ferra, Leocanto Kosta ve Milo Voralin isimlerini hatırlar gibiyim."

"Milo Voralin hesabını bizzat açmıştım. Onun bir Vardalı olması gerek. Sanırım onu yedekte bıraksak iyi olur."

“Yani elimizde kalanların hepsi bu mu? İşe yarar üç hesap mı?”

“Maalesef evet. Ama bu bile çoğu hırsızın sahip olduğundan daha fazla. Ben Jerome olacağım.”

“Öyleyse Leocanto da bana kalıyor sanırım. Tal Verrar’da ne yapıyoruz Jerome?”

“Biz… Lashainli bir kontesin adamlarıyız. Tal Verrar’dan bir yazlık almayı düşünüyor ve biz de ona uygun bir yer arıyoruz.”

“Hımmm. Bu birkaç ay işimizi görebilir; ama mevcut tüm mülklere baktıktan sonra ne olacak? Üstelik yalan söylediğimizin çabucak anlaşılmasını istemiyorsak gerçek anlamda bir sürü iş yapmamız gerekecek. Acaba kendimizi… ticari spekülatör olarak tanıtsak nasıl olur?”

“Ticari spekülatör. Bak bu iyi bir fikir. Hiçbir anlama gelmesi gerekmiyor.”

“Kesinlikle. Bütün zamanımızı kumarhanelerde kâğıt oynayarak geçirsek bile pazar şartlarının iyileşmesini bekliyor oluruz, hepsi bu.”

“Veya mesleğimizde o kadar başarılıyızdır ki çalışmaya neredeyse hiç ihtiyacımız yoktur.”

“Senaryomuz kendi kendini yazıyor. Peki nasıl tanıştık ve ne zamandır beraberiz?”

“Beş yıl önce tanıştık,” dedi Jean, sakalını sıvazlayarak. “Bir gemi yolculuğunda. Sırf canımız sıkıldığı için iş ortağı olduk. O zamandan beri de aramızdan su sızmıyor.”

“Tabii planım gereği seni öldürmek için komplo kuruyorum, o ayrı.”

“Evet ama bundan haberim yok, değil mi? Yani can dostuyuz! Ne işler çevirdiğini ruhum duymuyor.”

“Enayi! Müstahakını bulmanı iple çekiyorum.”

“Peki ya ganimet? Eğer Requin’in güvenini kazanmayı, oyunu doğru düzgün oynamayı ve kentten sağ salim ayrılmayı becerirsek… ondan sonra ne yapacağımızı hiç konuşmadık.”

“İşte o zaman ihtiyar hırsızlar olup çıkacağız Jean.” Fayton Tal Verrar’a doğru inen uzun ve düz yoldaki son dönüşünü gerçekleştirirken Locke gözlerini kısarak yağmurlu arazideki ayrıntıları seçmeye çalıştı. “Bu iş bittiğinde yirmi yedi ya da yirmi sekiz yaşında, ihtiyar birer hırsız olup çıkacağız. Ne yapacağımıza gelince… Bilmiyorum, bir vikont olmaya ne dersin?”

“Lashain,” dedi Jean, sesli düşünerek. “Bir çift unvan satın almaktan mı bahsediyorsun? Temelli oraya yerleşmekten?”

“O kadar ileri gider miyiz emin değilim. Ama en son duyduğum kadarıyla küçük unvanlar on bin solariden, daha iyilerse on beş ila yirmi binden satılıyormuş. O tür bir şey bize bir ev ve biraz nüfuz sağlar. Canımız ne isterse yapabilir, başka vurgunlar planlar ve konfor içinde yaşlanırız.”

“Ne yani, emekli mi olacağız?”

“Sonsuza kadar üçkâğıt peşinde koşamayız Jean. Sanırım ikimiz de bunun farkındayız. Eninde sonunda başka bir suç tarzını benimsememiz gerekecek. Gel buradan büyük bir ganimet kaldıralım ve sonra *faydalı* bir şeyle uğraşalım. Tekrar bir şeyler inşa edelim. Ondan sonra ne yapacağımıza gelince… Eh, o kilidi de karşımıza çıktığında açarız.”

“Lashainli İsmi Belirsiz Vikont… ve komşusu İsmi Belirsiz Vikont. Herhâlde bundan daha kötü sonlar da vardır.”

“Emin ol ki var Jerome. Yani benimle misin?”

“Elbette Leocanto. Bunu zaten biliyorsun. Belki iki yıl daha alnının teriyle hırsızlık yapmak beni emekliliğe *hazırlar.* Annemle babam gibi ipek ticareti ve taşımacılık işine girebilirim; hatta hatırlayabilirsem onların eski iş bağlantılarıyla temasa bile geçerim.”

“Bence Tal Verrar bize iyi gelecek,” dedi Locke. “Burası bizim için yepyeni bir şehir. Ne daha önce orada iş yaptık ne de orası bizim gibileri gördü. Hiç kimse bizi tanımıyor; hiç kimse bizi beklemiyor. Tam bir hareket serbestliğimiz olacak.”

Fayton, yağmurun altında takırdayarak ve Therin İmparatorluğu yolunun yıpranmış taşlarının sel baskınlarıyla koruyucu toprak katmanından kopup gittiği noktalarda sarsılarak ilerlemeyi sürdürdü. Uzaklarda gökyüzü şimşeklerle aydınlansa bile kara ile deniz arasındaki kalın gri perde yerini koruyor, oraya doğru ilk kez yol alırlarken Tal Verrar’ın koca siluetini gözlerden saklıyordu.

“Kesinlikle haklısın Locke. Sahiden de bir vurguna ihtiyacımız var.” Jean notlarını kucağına bıraktı ve parmaklarını çıtlattı. “Ne yalan söyleyeyim, iş peşinde koşmayı dört gözle bekliyorum. Yine birer yırtıcı olup çıkmak çok iyi gelecek.”

Üçüncü Bölüm

SICAK BİR KARŞILAMA

1

Tuğladan örülmüş, küp şeklindeki odanın her kenarı yaklaşık iki buçuk metre uzunluğundaydı. İçerisi zifiri karanlıktı ve kuru bir hamamın ısısını yayan duvarları birkaç saniyeden daha uzun süre dokunulamayacak kadar sıcaktı. Locke ile Jean kim bilir ne kadar zamandır -muhtemelen saatlerdir- içeride şıpır şıpır terliyordu.

"Of," dedi Locke, iyice çatlamış bir sesle. Ceketlerini altlarına koymuş ve birbirlerine destek olmak için sırt sırta vermiş bir şekilde karanlıkta oturuyorlardı. Locke ilk kez olmamak kaydıyla topuklarını taş zemine vurdu.

"Tanrılar cezasını versin!" diye bağırdı genç adam. "Çıkarın bizi buradan. Mesajınız alındı!"

"Neymiş o mesaj?" diye sordu Jean, hırıltılı bir sesle.

"Bilmiyorum." Locke öksürdü. "Umurumda da değil. Ama her neyse onu açıkça ifade ettiler, öyle değil mi?"

2

Başlarındaki çuvalların çıkarılması, göz açıp kapayıncaya dek sona eren bir rahatlama sağladı.

Önce onları tutsak alanların acelesi varmış gibi, bitmek bilmez bir süre boyunca o boğucu karanlıkta itilip kakılmışlardı. Ardından tıpkı kendilerine söylendiği gibi bir sandala bindirilmişlerdi; Locke şehir limanından yükselen sıcak ve tuzlu pusun kokusunu alabilmiş, ayaklarının altındaki

güverte hafifçe sallanırken kürekler ritmik bir düzenle yuvalarında gıcırdamıştı.

Nihayet bu da sona ermiş, biri ayağa kalkıp etrafta gezinirken kayık sağa sola sallanmıştı. Kürekler içeri çekilmiş ve aşina olmadıkları bir ses sırıkların çıkarılmasını emretmişti. Birkaç saniyenin ardından sandal bir şeye hafifçe çarpmış, sonra da kuvvetli eller Locke'u ayağa kaldırmıştı. Sandaldan inip sağlam bir taş yüzeye bastığında da başındaki çuval hızla çıkarılmıştı.

Genç adam ani ışık karşısında gözlerini kırpıştırarak etrafa bakındı ve tek bir şey söyledi.

"Hassiktir."

Şehrin ortasında, Büyük Loncalar'ın hilal şeklindeki üç adasının arasında Tal Verrar düklerinin asırlar önce kullandıkları müstahkem bir arazi yer alırdı: Castellana… Şehir, unvanlı soylulardan arındırıldıktan sonra malikânelerle kaplı Castellana arazisi kodamanlardan oluşan yeni bir üst tabakanın, yani Priori konseyi üyelerinin, müstakil zenginlerin ve de sosyal konumları itibariyle harcama güçlerini en şatafatlı şekilde göstermeleri gereken lonca ustalarının evi olup çıkmıştı.

Castellana'nın merkezinde yuvarlak bir Atacam kanyonu andıran, içi boş bir hendeğin koruduğu Mon Magisteria, yani Arhon'un sarayı mevcuttu. Yabancı bir ırkın ihtişamından yükselen insan yapımı bu upuzun eser, cam bir bahçede yetişmiş zarif bir taş bitkiye benziyordu.

Locke ile Jean onun tam altındaki bir noktaya getirilmişti. Genç adam durdukları yerin Mon Magisteria'yı çevresindeki adadan ayıran boş alan olduğunu tahmin etti; milyonlarca yüzeye sahip, koyu renkli Atacam'dan yapılma bir mağara etraflarında göğe doğru yükseliyor ve üst adanın açık havası başlarının on beş-yirmi metre yukarısında kalıyordu. Kayığın oraya gelirken kullandığı dolambaçlı kanal sollarında uzanıp

gidiyor ve kayalara çarpan suyun şapırtıları görünür bir kaynağı bulunmayan, uzak bir gümbürtü tarafından bastırılıyordu.

Mon Magisteria'nın özel adasının dibinde taştan yapılmış, geniş bir rıhtım mevcuttu. Buraya ipek tentelere ve varaklı ahşap işçiliğine sahip, üstü kapalı bir tören mavnası da dahil olmak üzere çok sayıda tekne bağlanmıştı. Demir direklere yerleştirilmiş açık mavi simyasal fenerler alanı ışıkla dolduruyor, onların biraz gerisinde de bir düzine asker esas duruşta bekliyordu. Yukarı attığı kısa bakış Locke'a onları esir alan kişinin kimliğini belli etmeseydi dahi, askerler her şeyi fazlasıyla belli ediyordu.

Koyu mavi dubletler ile pantolonlar giyen askerlerin üstünde tümü ışıltılı pirinçten imal edilmiş, kabartmalı sembollerle süslü siyah deri bileklikler, yelekler ve çizmeler vardı. Başları mavi kapüşonlarla örtülüydü ve suratları cilalı bronzdan yapılmış, yüz hatlarından bütünüyle yoksun oval maskelerle kaplıydı. Ufacık gözeneklerden oluşan ızgaralar askerlerin görmelerine ve nefes almalarına imkân tanıyordu; fakat uzaktan bakıldığında insanlık namına hiçbir intiba bırakmıyor ve bu hâlleriyle canlandırılmış, suratsız heykellere benziyorlardı.

Arhon'un Gözleri.

"İşte geldik Efendi Kosta, Efendi de Ferra." Locke ile Jean'ı pusuya düşüren kadın rıhtıma çıkarak aralarında durdu ve kollarına girdi. Sanki şehirde bir akşam gezintisine çıkmışlar gibi gülümsüyordu. "Sizce de burası sohbet etmek için daha mahrem bir yer değil mi?"

"Buraya getirilmeyi hak edecek ne yaptık?" diye sordu Jean.

"Bu soruyu soracağınız kişi ben değilim," dedi kadın, onları nazikçe ileri iterken. "Benim işim almak ve teslim etmek."

Kadın, Locke ile Jean'ı Arhon'un ön saftaki askerlerinin hemen karşısında bıraktı. İkilinin kaygılı yüz ifadeleri, bir

düzine ışıltılı bronz maskeden onlara geri yansıdı.

"Ve bazen de," diye ekledi kadın, kayığa geri dönerken, "konuklar tekrar dışarı çıkmadıklarında onları gördüğümü unutmak…"

Arhon'un Gözleri fark edilir bir emir almaksızın harekete geçti ve etrafları sarılan Locke ile Jean kişi başı birkaç asker tarafından zapt edildi. İçlerinden biri (başka bir kadın) konuşurken sesi meşumca yankılandı. "Yukarı çıkacağız. Karşı koymamanız ve konuşmamanız gerekiyor."

"Yoksa ne olur?" dedi Locke.

Konuşan Göz hiç tereddüt etmeden Jean'a yaklaştı ve karnına bir yumruk attı. Şaşıran ve soluğu kesilen iriyarı adam yüzünü ekşitirken Arhon'un Gözü tekrar Locke'a doğru döndü. "Herhangi biriniz sorun çıkarırsa *diğerini* cezalandırmam için emir aldım. Anlaşıldı mı?"

Dişlerini sıkan Locke başını olumlu anlamda salladı.

Geniş bir dönemeçli merdiven bulundukları rıhtımdan yukarı doğru uzanıyordu. Ayaklarının altındaki cam zemin tuğla kadar pürüzlüydü. Arhon'un askerleri Locke ile Jean'ı ışıltılı duvarların önünden geçirerek kattan kata çıkardılar. Sonunda şehrin nemli gece esintisini tekrar yüzlerinde hissettiler.

Camdan bir uçurumla son bulan bir alana çıktılar. Dokuz metrelik boşluğun bu tarafında o esnada havaya doğru dimdik kalkık duran bir açılır köprü, onun yanında da bir nöbetçi kulübesi vardı. Locke, Arhon'un muhitine her zaman bu şekilde girildiğini farz etti.

Mon Magisteria, Therin İmparatorluğu mimarisinin gerçek tarzına uygun olarak inşa edilmiş bir dukalık kalesiydi. Rahatlıkla on beş kat yüksekliğinde ve bunun üç-dört misli genişliğindeydi. Basık siyah taşlardan yapılmış mazgallı siperler katbekat yükseliyor ve kalenin bahçesinde yanan

düzinelerce fenerin yarattığı ışık havuzlarını yutar gibi gözüküyorlardı. Sütunlu su kemerleri her katta duvarların ve kulelerin etrafını sarıyor, kalenin köşelerinde yer alan ejderha ve deniz canavarı heykellerinin ağzından süs amaçlı şelaleler akıyordu.

Arhon'un Gözleri, Locke ile Jean'ı çakıllarla kaplı, geniş bir patikadan geçirerek sarayın ön tarafına doğru götürdüler. Yolun her iki yanındaki yemyeşil çimenlikler dekoratif taşlarla çevrelenmiş ve bu da onlara adaya benzer bir görünüm katmıştı. Bronz maskeler takan, mavi cüppeli, siyah zırhlı başka muhafızlar patika boyunca nöbet tutuyor ve tahta sırıklarına simyasal fenerler takılı, karartılmış çelikten teberler taşıyorlardı.

Mon Magisteria çoğu kalenin ön girişinin bulunacağı noktada o anda üzerinde yürüdükleri patikadan daha geniş bir şelaleye sahipti; Locke'un aşağıdaki rıhtımda duyduğu gürültünün kaynağı işte buydu. Kale duvarları boyunca dimdik yükselen, yan yana dizili, koyu renkli oluklardan çok sayıda su akıntısı boşalıyor ve bu akıntılar birleşerek yapının en dip kısmındaki çalkantılı bir hendeğe dökülüyordu. Hendek, kale arazisini Castellana'nın geri kalanından ayıran cam duvarlı kanyondan bile daha genişti.

Hafif kemerli bir köprü, hendeğin ortalarında bir yerde yukarıdan dökülen beyaz şelaleye girerek gözden kayboluyordu. Grup bu köprünün kıyısına yaklaşırken aşağıdan yükselen pus etraflarını sardı ve Locke köprünün görünür uzunluğu boyunca ortasından bir oyuğun geçtiğini fark etti. Köprünün yanındaki dar bir taş sütunun tepesinden sarkan çekmeli bir demir zincir vardı. Göz subayı bu zincire üç defa asıldı.

Birkaç saniye sonra köprünün bulunduğu istikametten metalik bir takırtı geldi. Şelalenin ortasında koyu renkli bir şekil belirdi, gittikçe büyüdü ve sonunda tepesinden etrafa pus ve su saçarak dışarı çıktı. Dört buçuk metre yüksekliğinde ve

köprüyle aynı genişlikte, demir destekli, devasa bir ahşap kabindi bu. Gümbürdeyerek ilerleyen kabin köprüye oyulmuş bir yol boyunca ilerleyerek kaydı ve metale sürten metalin gıcırtısı eşliğinde hemen önlerinde durdu. İçinde gümüşi püsküllü, koyu mavi ceketler giyen iki görevli vardı; kapıları iterek onlara doğru açtılar.

Locke ile Jean'ı içi oldukça geniş olan bu araca bindirdiler. Locke kaleye bakan pencerelerden dışarı göz attığında akan sulardan başka hiçbir şey göremedi. Şelale kabinin damına döküldükçe çıkan gürültü, şiddetli bir fırtınaya yakalanmış bir faytonda bulunmaya benziyordu.

Locke, Jean ve tüm Gözler içeri girdiğinde kabin görevlileri kapıları çekerek kapattı. İçlerinden biri sağ taraftaki duvara asılı bir zinciri çekti ve kabin bir sarsıntı eşliğinde geldiği yere geri dönmeye başladı. İçinden geçtikleri sırada Locke şelalenin beş ila altı metre yüksekliğinde olduğu yönünde bir tahmin yürüttü. Korunmasız bir adamın hendeğe savrulmadan onun altından geçmesi mümkün değildi, ki düzeneğin amacı da tam olarak bu olsa gerekti.

Tabii aynı zamanda gösteriş yapmanın da harika bir yoluydu.

Çok geçmeden şelalenin öteki tarafına ulaştılar. Locke bombeli bir karşı duvara ve yaklaşık dokuz metre yüksekliğindeki bir tavana sahip, yarıküre şeklindeki dev bir odaya doğru çekildiklerini görebiliyordu. Simyasal avizeler içeriyi gümüşi, beyaz ve altın sarısı ışıklarla doldurduğu için suyla kaplı pencerelerin çarpıttığı mekân bir hazine odasına benziyordu. Nakil kabini sarsılarak durduktan sonra görevliler göze çarpmayan mandalları çevirerek ön pencerelerin bir çift devasa kapı kanadı misali aralanmasını sağladılar.

Locke ve Jean kabinden dışarı itildi, ama öncekinden daha nazik bir şekilde… Ayaklarının altındaki taşlar ıslak ve kaygandı; o nedenle adımlarını atarken dikkatle yürüyen

muhafızları kendilerine örnek aldılar. Şelalenin gürültüsü bir süre daha devam etti, derken nakil kabininin arkasında kalan devasa kapı kanatları çarparak kapandı ve sağır edici gürültü boğuk bir yankı hâlini aldı.

Locke'un solundaki bir duvar oyuğunda bir tür su motoru olduğu görülebiliyordu. Işıltılı pirinç silindirlerinin önünde duran çok sayıda erkek ve kadın, işlevleri Locke'un tahmin kapasitesini fazlasıyla aşan mekanik tertibatlara takılı manivelaları çalıştırmakla meşguldü. Demirden yapılma ağır zincirler zemine, ahşap kabinin hareket ettiği hattın hemen yanındaki karanlık deliklere girerek gözden kayboluyordu. Jean da bu ilginç düzeneğe daha yakından bakmak için başını uzattı; fakat kaygan taşların tehlikesi geride kaldıktan sonra askerlerin hoşgörülü tutumları değişti ve iki hırsızı tekrar hızlı bir tempoda itekliediler.

Aynı anda birkaç balonun birden düzenlenebileceği kadar geniş ve gösterişli giriş salonunu hızla katettiler. Salonda dışarı bakan bir pencere olmamakla birlikte arkadan aydınlatılan, vitraylı camdan suni panoramalar yer alıyordu. Anlaşılan her pencereye arkadaki kayalara *gerçek* bir delik açıldığı takdirde görülecek manzaranın bir resmi çizilmişti: beyaz binalar ve malikâneler, koyu renkli gökyüzü, liman boyunca uzanan taraçalı adalar, ana ankrajda bekleyen düzinelerce yelkenli.

Locke ile Jean bir yan koridordan, bir merdivenden, başka bir koridordan ve esas duruşta dimdik bekleyen mavi ceketli muhafızların yanından geçirildiler. Acaba Locke hayal mi görüyordu, yoksa Gözlerin bronz maskelerini gören muhafızların yüzlerinde olağan bir saygıdan daha fazlası mı beliriyordu? Genç adam buna daha fazla kafa yormaya vakit bulamadı, zira hedefleri olduğu anlaşılan yerin önünde ansızın durduruldular. Ahşap kapılarla dolu bir koridorda metal bir kapının önünde dikiliyorlardı.

Bir Göz öne çıktı, kilidi açtı ve kapıyı itti. Eşiğin arkasındaki oda küçük ve karanlıktı. Askerler Locke ile

Jean'ın bileklerindeki ipleri hızla çözdüler, sonra da ikiliyi iterek küçük odaya tıktılar.

"Hey, bir dakika bekle—" dedi Locke; fakat kapı arkalarından çarparak kapandı ve içerisi derhâl zifiri karanlığa boğuldu.

"Perelandro aşkına," dedi Jean. İki kafadar birkaç saniye boyunca birbirlerine tosladıktan sonra dengelerini ve haysiyetlerini bir nebze geri kazandılar. "Bu götoşların dikkatini çekecek ne yaptık ki?"

"Bilmiyorum Jerome," dedi Locke, takma adı belli belirsiz vurgulayarak. "Ama belki duvarların kulağı vardır. Hey! Götoş herifler! Cilve yapmanıza hiç gerek yok! Medenice hapsedildiğimiz zaman terbiyeli davranmasını biliriz."

Locke en yakın duvarın olduğu yeri hatırlayarak ağır aksak oraya gitti ve onu yumrukladı. İlk kez o zaman duvarın pütürlü tuğladan yapıldığını keşfetti. "Lanet olsun," diye homurdandı, derisi soyulan parmak eklemlerinden birini emerken.

"İlginç," dedi Jean.

"Ne var?"

"Emin değilim."

"Neyden?"

"Bana mı öyle geliyor, yoksa burası giderek ısınıyor mu?"

3

Zaman uykusuz bir gecenin süratiyle geçti.

Locke karanlıkta yanıp sönen ve dalgalanan renkler görüyordu. Zihninin bir bölümü bunun gerçek olmadığını bilse de o bölüm her geçen dakika kendine güvenini biraz daha yitiriyordu. Isı, vücudunun her santimine baskı yapan bir ağırlık gibiydi. Tuniğinin önü tamamen açıktı ve dengesini

korumak için fularlarını ellerine dolamıştı. Jean'la sırt sırta vermişlerdi.

Kapı tıkırdayarak açıldığında hayal görmediğini anlaması birkaç saniye sürdü. Beyaz bir ışık çizgisi genişleyip dikdörtgene dönüşürken genç adam irkilerek ellerini gözlerine siper etti. Koridordan esen hava, serin bir güz rüzgârı gibiydi.

"Baylar," dedi ışık dikdörtgeninin arkasındaki bir ses, "korkunç bir yanlış anlaşılma olmuş."

"Inh gah ah," sözü, dizlerini nasıl kullanacağını anımsamaya çalışan Locke'un verebildiği tek karşılık oldu. Ağzı mısır unuyla doldurulmuş olsaydı bile herhâlde bu denli kuruyamazdı.

Kuvvetli ve serin eller uzanarak onu ayağa kaldırdı; koridora çıkmalarına yardım edilirken oda başının etrafında fırıl fırıl döndü. Çevreleri bir kez daha mavi dubletlerle ve bronz maskelerle sarıldı; Locke ışığa karşı gözlerini kısarken korkudan çok utanç duyuyordu. Zihninin sarhoş olmuşçasına bulandığını biliyordu ve bu bilgiyi idrak etmekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz durumdaydı. Tekrardan koridorlardan geçirilip merdivenlerden (Merdivenler! Tanrılar aşkına, bu kahrolası sarayda daha kaç merdiven olabilirdi?) çıkarıldılar. Üstelik bacaklarının bazen ağırlığını taşıdığı bile oldu. Kendini alışılmadık derecede büyük bir sahnede sergilenen, zalimce bir komedi oyunundaki bir kukla gibi hissediyordu.

"Su," diye fısıldamayı becerebildi.

"Yakında," dedi onu taşıyan askerlerden biri. "Çok yakında."

Sonunda o ve Jean siyah renkli, uzun bir kapıdan geçirilerek loş bir ışıkla aydınlanan bir makam odasına sokuldular. Odanın duvarları sanki titrek gölgelerle dolu, binlerce ufacık cam hücreden yapılmış gibi görünüyordu. Gözlerini kırpıştıran Locke hâline sövüp saydı; denizcilerin 'kuru sarhoşluktan'

(çok susamış bir adamın kapıldığı şapşallık, zayıflık ve asabilikten) bahsettiğini duymuşluğu vardı, ancak onu bizzat tecrübe edeceğini hiç düşünmemişti. Bu durum sahiden de her şeyi çok tuhaflaştırıyordu; son derece sıradan bir odanın ayrıntılarını allayıp pulladığına hiç şüphe yoktu.

Makam odasında küçük bir masa ve süsten yoksun üç yalın sandalye mevcuttu. Locke minnetle sandalyelerden birine yönelecek gibi oldu; fakat kollarındaki askerler tarafından sıkıca, dimdik ayakta tutuldu.

"Beklemelisiniz," dedi adamlardan biri.

Yine de fazla beklemeleri gerekmedi. Saniyeler sonra makam odasının diğer kapısı da açıldı ve kürk yakalı, okyanus mavisi uzun bir cüppe giyen bir adam hızla içeri daldı. Sinirli olduğu her hâlinden anlaşılıyordu.

"Tanrılar Tal Verrar Arhonu'nu korusun," dedi dört asker aynı anda.

Locke o sersem hâliyle bile karşısındaki adamın Maxilan Stragos, yani Tal Verrar'ın tanrıların cezası başkomutanı olduğunu anladı.

"Yahu bırakın da şu sandalyelere otursunlar," dedi Arhon. "Zaten onlara büyük bir haksızlıkta bulunduk Kılıç Beyi. Bundan böyle mümkün olan tüm nezaketi göstereceğiz. Ne de olsa… biz Camorrlu değiliz."

"Elbette Arhon."

Locke ile Jean çabucak sandalyelere oturtuldular. Askerler iki konuğun derhâl yere devrilmeyeceğinden emin olduktan sonra geri çekildi ve onların arkasında esas duruşa geçtiler. Arhon elini asabice salladı.

"Gidebilirsin Kılıç Beyi."

"Ama… Ekselansları…"

“Çekil gözümün önünden. Bu adamlara yönelik son derece açık talimatlarımı çiğneyerek beni zaten utandırdın. Dolayısıyla da bana tehdit teşkil edebilecek bir durumda değiller.”

“Fakat… Peki Arhon.”

Kılıç Beyi eğilerek adamı selamladı, diğer üç asker de onu aynı şekilde taklit etti. Ardından dördü birlikte makam odasını aceleyle terk ettiler ve mekanik düzeneklere özgü karmaşık bir tıkırtıyla kapıyı arkalarından kapattılar.

“Beyler,” dedi Arhon, “lütfen en derin özürlerimi kabul edin. Talimatlarım yanlış anlaşılmış. Size her türlü nezaketin gösterilmesi gerekiyordu. Onun yerine en adi suçlulara ayrılan terleme odasında bekletilmişsiniz. Bir çatışma sırasında her bir Göz’ün on adama bedel olduğuna güvenebilirim; lâkin böylesine basit bir konuda beni küçük düşürdüler. Sorumluluğu üstlenmeliyim. Lütfen bu yanlış anlaşılmayı affedin ve sizlere daha iyi konukseverlik gösterme onurunu bana bahşedin.”

Locke münasip bir karşılık verebilmek için kendini zorladı, Jean ondan önce davranınca da içinden Madrabaz Bekçi’ye şükretti.

“O onur bize ait Gözetici,” dedi Jean. Sesi boğuk çıksa da kafasını Locke’dan daha hızlı toparlar gibiydi. “Böylesine beklenmedik bir… bir huzura kabul edilmek için o oda çok ufak bir bedeldi. Affedilecek bir şey yok”

“Çok naziksin genç adam,” dedi Stragos. “Lütfen lüzumsuz unvanları bir kenara bırakın. Bana ‘Arhon’ demeniz yeterli.”

Adamın az önce içeri girmek için kullandığı kapı hafifçe çalındı.

“Gel,” dedi Arhon ve şık bir mavi-gümüşi üniforma giyen kısa boylu, kel bir adam içeri girdi. Elindeki gümüş tepside üç kristal kadeh ile açık kehribar sarısı bir sıvıyla dolu, büyük bir

şişe vardı. Locke ile Jean üzerlerine hücum eden bir hayvana son mızraklarını atmaya hazırlanan avcıların dikkatiyle gözlerini o şişeye diktiler.

Hizmetkâr tepsiyi bırakıp içeceğe doğru uzandığında Arhon ona geri çekilmesini işaret etti ve şişeyi kendisi aldı.

"Git," dedi. "Bu zavallı beyefendilere kendim de ikramda bulunabilirim."

Reverans yapan görevli kapıdan çıkarak hızla gözden kayboldu. Stragos şişenin daha önceden gevşetilmiş tıpasını çıkardı ve kadehleri ağzına kadar doldurdu. Islak şırıltı ve şapırtılar Locke'un yanaklarının iç kısmını hevesle sızlattı.

"Bu şehirde ikramda bulunulurken ilk önce ev sahibinin içmesi âdettendir," dedi Stragos. "İkram edilen şeye güvenilebileceğini göstermek için…" Adam üçüncü kadehe iki parmak içki koydu, onu dudaklarına götürdü ve tek dikişte içti.

"Ahh," dedi, daha fazla vakit kaybetmeden dolu kadehleri Locke ile Jean'a aktarırken. "İşte. İçin bakalım. Kibar davranmanıza gerek yok. Ben eski bir askerim."

Locke ile Jean hiç de kibar davranmadılar ve sunulan içkileri minnettar bir hevesle kana kana içtiler. O anda sıkılmış toprak solucanı suyu bile ikram ediliyor olsa Locke bunu umursamazdı; fakat gerçekte içtiği şey belli belirsiz bir ekşiliğe sahip, bir tür armut şırasıydı. Bir çocuk içkisiydi bu ve bir serçeyi bile ancak ucu ucuna sarhoş edebilirdi; fakat durumları göz önünde bulundurulduğunda akıllıca bir tercih olduğu kesindi. Mayhoş ve soğuk şıra eziyet görmüş gırtlağını kaplarken Locke zevkle titredi.

İki kafadar boş kadehlerini hiç düşünmeden ileri uzattı; fakat Stragos da zaten elinde şişeyle onları bekliyordu. Arhon müşfikçe bir tebessümle kadehleri tekrar doldurdu. Locke ikinci kadehinin yarısını tek seferde içti, sonra da kendini kalanını biraz ağırdan almaya zorladı. Daha şimdiden

karnından vücuduna yepyeni bir kuvvet yayılır gibiydi. Genç adam rahatlayarak iç geçirdi.

“Çok teşekkürler Arhon,” dedi. “Acaba, ah, Jerome ile benim sizi nasıl gücendirdiğimizi sorabilir miyim?”

“Gücendirmek mi? Hiç de bile.” Gülümsemeyi sürdüren Stragos şişeyi tepsiye bıraktı ve küçük masanın başına oturdu.Ardından elini duvara uzatıp ipek bir kordona asıldı ve tavandan giren açık kehribar sarısı bir ışık masanın ortasını aydınlattı. “Asıl yaptığınız şey, genç dostlarım, ilgimi çekmek.”

Stragos ışık huzmesiyle çevrili olarak otururken Locke onu ilk kez dikkatle inceledi. Orta yaşlarının sonlarındaki bir adamdı; altmışını geçmediyse bile daha genç olamazdı. Dikdörtgen yüz hatları garip bir çarpıcılığa sahipti. Yıpranmış teni pembeydi ve saçları gri renkli, düz bir çatı gibiydi. Locke’un tecrübelerine göre dünyadaki en güçlü insanlar ya sofu ya da obur olurlardı ama Stragos ikisine de benzemiyordu; yani tam bir denge adamıydı. Ayrıca oldukça kurnaz bakışlara sahipti; hem de dara düşmüş bir müşteriyle karşılaşan bir tefecininkiler kadar. Locke armut şırasından bir yudum daha aldı ve kafasını iyice toparlamasına yardım etmeleri için tanrılara dua etti.

Kehribar sarısı ışık, odanın duvarlarındaki cam hücrelere çarpıp yansıyordu ve Locke etrafına şöyle bir göz gezdirdiğinde hücrelerin içeriğinin hareket ettiğini görüp irkildi. Ufacık ve titrek gölgeler kelebeklere, güvelere, kınkanatlılara aitti. Yüzlerce, hatta belki de binlercesine… Her biri kendine ait küçük bir cam hapishanedeydi. Arhon’un çalışma odasının duvarlarında Locke’un kendi gözleriyle görmek bir yana, hayatı boyunca duyduğu en büyük böcek koleksiyonu yer alıyordu. Yanındaki Jean’ın ağzından bir hayret nidası kaçıverdi; belli ki aynı şeyi o da fark etmişti. Arhon hoşgörüyle gevrek gevrek güldü.

“Çarpıcı bir koleksiyonum var, öyle değil mi?”

Elini tekrardan duvara uzatarak bir başka ipek kordonu çekti. Cam duvarların arkasındaki beyaz renkli loş ışık gitgide güçlendi ve sonunda her numune tüm ayrıntılarıyla açıkça görülür hâle geldi. Parlak kırmızı, mavi ve yeşil kanatlı kelebekler vardı… hatta bazıları dövmelerden bile daha karmaşık, rengarenk desenlere sahipti. Kıvrık antenlere sahip gri, siyah ve altın sarısı güveler. Değerli metaller gibi ışıldayan, parlak kabuklu kınkanatlılar. Meşum görünüşlü konik gövdelerinin üstündeki yarısaydam kanatlarını oynatan eşekarıları.

“İnanılmaz,” dedi Locke. “Böyle bir şey nasıl mümkün olabilir?”

“Değil zaten, hepsi yapay. Sanat ve zanaatla sağlanabileceklerin en iyisi. Birkaç kat aşağıdaki mekanik bir düzenek, bir dizi körüğü çalıştırarak bu odanın duvarlarının ardındaki boşluklara hava püskürtüyor. Her hücrenin arka kısmında ufacık bir aparat var. Kanatların çırpışı rastgele ve gerçekçi gözüküyor… Yarı karanlıkta baktığınızda gerçeğin farkına asla varamayabilirsiniz.”

“Yine de inanılmazlığından bir şey kaybetmiyor,” dedi Jean.

“Eh, burası Zanaatlar Şehri,” dedi Arhon. “Canlı yaratıkların bakımı çok zahmetli olabiliyor. Sarayım Mon Magisteria’ya suni şeylerin bir deposu gözüyle bakabilirsiniz. Alın, biraz daha için. İzin verin size şişenin geri kalanını da ikram edeyim.”

Locke ile Jean kendilerinden istenileni yaptılar ve Stragos her birine birkaç parmak daha şıra koyarak şişeyi boşalttı. Arhon bunun ardından arkasına yaslandı ve gümüş tepsiden bir şey, üç tarafında kırık mühürler bulunan kahverengi bir pakete sarılı ince bir dosya aldı.

“Suni şeyler. Tıpkı sizin gibi Efendi Kosta ve Efendi de Ferra. Yoksa Efendi Lamora ve Efendi Tannen mı

demeliyim?”

Eğer Locke, Verrar yapımı kalın kristali çıplak eliyle kırabilecek kadar güçlü olsaydı Arhon’un kadehlerinden biri o anda eksiliverirdi.

“Affedersiniz,” dedi Locke, sevimli fakat biraz şaşkın bir tebessüm takınarak. “Fakat o isimde birilerini tanımıyorum. Ya sen Jerome?”

“Bir hata olmalı,” dedi Jean, dostunun kibar şaşkınlığını aynen kopyalayarak.

“Hata falan yok baylar,” diyen Arhon, dosyayı açtı ve muntazam bir siyah yazılarla kaplı bir düzine kadar parşömeni kısaca inceledi. “Birkaç gün önce istihbarat teşkilatım dahilindeki güvenli kanallardan çok ilginç bir mektup aldım. Eşsiz rivayetlerle ağzına kadar dolu bir mektup. Şahsen tanıdığım birinden geldi; Karthainli Bağlıbüyücüler hiyerarşisindeki bir kaynaktan.”

Jean’ın elleri bile Verrar malı bir kristal bardağı parçalayamıyor olsa gerek, diye düşündü Locke. *Yoksa Arhon’un makam odası tam şu anda cam kırıklarıyla* ve *kanla süslenirdi.*

Henüz pes etmeye yanaşmayan genç adam tek kaşını merakla kaldırdı. “Bağlıbüyücüler mi? Tanrılar aşkına, kulağa çok meşumca geliyor. Ama, ah, Bağlıbüyücülerin benimle ve Jerome’la alıp veremedikleri ne olabilir ki?”

Stragos çenesini sıvazlayarak dosyadaki belgeleri gözden geçirdi. “Görünüşe göre ikiniz de bir süre öncesine kadar Camorr’un Tapınak Semti’ndeki Perelandro Evi’ni karargâh olarak kullanan bir tür gizli hırsızlık örgütüne üyeymişsiniz. Yüzsüzlük diye ben buna derim. Bir süre önce hayata gözlerini yuman Çapa Vencarlo Barsavi’den izin almaksızın faaliyet gösteriyormuşsunuz. Camorr’un bazı donlarından on binlerce şilin çalmışsınız. Luciano Anatolius’un, yani planlarına yardım etmesi için bir Bağlıbüyücü tutan bir korsan kaptanının

ölümünden müştereken sorumluymuşsunuz. Daha da önemlisi o planları bozmuş ve bahsi geçen Bağlıbüyücü'yü sakatlamışsınız. Hatta yakın mesafede ona baskın gelmişsiniz. Olağanüstü. Daha sonra Bağlıbüyücü'yü yarı ölü ve oldukça aklını kaçırmış bir hâlde Karthain'e geri yollamışsınız. Parmaksız ve dilsiz olarak."

"Aslında Leocanto ile ben Talishamlıyız ve buraya—"

"İkiniz de Camorrlusunuz. Sizin gerçek adınız Jean Estevan Tannen, fakat sizinki Locke Lamora *değil*. Nedense bu husus önemle vurgulanmış. Requin denen o serseriye karşı kurduğunuz bir komplo gereği şehrimdeymişsiniz. Güya onun kasa odasına sızmak için hazırlık yapıyormuşsunuz. Bu konuda size *iyi şanslar*. Bu maskaralığı sürdürmeli miyiz? Elimde daha pek çok ayrıntı var; görünüşe bakılırsa Bağlıbüyücüler size fena diş bilemişler."

"Ah o götoşlar yok mu," diye mırıldandı Locke.

"Anladığım kadarıyla onlarla *bizzat* tanışmışlığınız var," dedi Stragos. "Geçmişte birkaçını tutmuştum. Çok alıngan bir gruptur. Yani bu raporun doğruluğunu itiraf ediyorsunuz, öyle mi? Hadi ama, Requin'in dostu değilim. Kendisi Priori'yle yakın ilişki içinde; kahrolası konseylerine üye olduğu bile söylenebilir."

Locke ile Jean karşılıklı bakıştılar. Sonunda Jean omuz silkti. "Pekâlâ," dedi Locke. "Anlaşılan bize karşı oldukça avantajlı bir durumdasınız Arhon."

"Kesin konuşmak gerekirse bir değil üç avantajım var. Bu rapor faaliyetlerinizi kapsamlı olarak belgeliyor. Şu an sahip olduğum tüm gücün merkezindesiniz. Ve artık sırf içim rahat etsin diye dizginleriniz benim elimde."

"O da ne demek?" diye sordu Locke.

"Belki de Gözlerim beni utandırmamışlardır baylar. Belki de giderilmesi gereken bir susuzluğa kapılasınız diye terleme

odasında birkaç saat *kasten* bekletilmişsinizdir.” Adam artık diplerinde yalnızca tortuların kaldığı kadehleri işaret etti.

“Şıraya bir şey kattın,” dedi Jean.

“Elbette,” dedi Stragos. “Küçük ama fevkalade bir zehir.”

4

Bir süreliğine suni böcek kanatlarının hafif çırpışları hariç içeride çıt çıkmadı. Sonra Locke ile Jean aynı anda sandalyelerinden fırladılar. Fakat Stragos kılını bile kıpırdatmadı. “Yerinize oturun. Tabii burada *tam olarak* neler döndüğünü duymak istemiyorsanız o başka.”

“Sen de aynı şişeden içtin,” dedi Locke, oturmayı reddederek.

“Tabii ki içtim. Zehir şırada değildi ki. Kadehlerinizin dibine sürülmüştü. Renksiz ve kokusuz. Oldukça pahalıya gelen, özel bir simyasal madde. Kendinizle gururlanmalısınız. Kişisel değerinizi epeyce artırdım, hah.”

“Zehirlerden biraz anlarım. Bize ne verdin?”

“Daha fazlasını açıklamamın bana ne yararı olur ki? Birilerine bir panzehir hazırlatmaya çalışabilirsiniz. Lâkin şu durumda yegâne panzehir kaynağınız benim.” Gülümseyen adamın yüzündeki tüm misafirperverlik emareleri eriyen bir böceğin kabuğu gibi akıp gitmişti. Artık karşılarında çok farklı bir Stragos oturuyordu ve sesinde azarlayıcı bir tını vardı. “Oturun. Artık insafıma kaldığınız apaçık ortada. İstediğim siz değilsiniz, ama onu elde etmek için kullanabileceğim en iyi şey olabilirsiniz.”

Locke ile Jean huzursuzca sandalyelerine oturdular. Locke kadehini halıya fırlattı, kristal bardak yerden sekti ve yuvarlanarak Stragos’un masasının yanında durdu.

“Daha önce de ikna edilme amacıyla zehirlendiğimi bilmeni isterim,” dedi genç adam.

“Deme yahu? Ne güzel. Öyleyse bunun cinayet maksadıyla zehirlenmekten daha iyi olduğu konusunda hemfikirsindir.”

“Bizden ne yapmamızı istiyorsun?”

“Faydalı bir şey,” dedi Stragos. “Muazzam bir şey. Bu rapora göre sen Camorr’un Belası’sın. Casuslarım bana senin hakkında bazı rivayetler getirmişti… saçma sapan dedikodular. Ama artık çoğunun doğru olduğu anlaşılıyor. Senin bir efsane olduğunu sanıyordum.”

“Camorr’un Belası *zaten* bir efsane,” dedi Locke. “Üstelik eylemlerimin hiçbirinde yalnız değildim. Daima bir grup, bir ekip olarak çalıştık.”

“Elbette. Efendi Tannen’ın önemini bana vurgulamana gerek yok. Her şey bu dosyada yazıyor. Sizin için tasarladığım göreve hazırlık yaptığım süre zarfında ikinizin de hayatta kalmasını sağlayacağım. Henüz bu konuyu konuşmaya hazır değilim; o yüzden şimdilik sadece emrimde çalıştığınızı farz edelim. Gidip işinize bakın. Çağırdığımda da yanıma gelin.”

“Neden gelecekmişiz?” diye çıkıştı Locke.

“Eh, isterseniz şehirden ayrılabilirsiniz elbette. Ama bunu yaptığınız takdirde aradan bir mevsim bile geçmeden oldukça yavaş ve ızdıraplı bir şekilde can verirsiniz. Ve öyle bir şey hepimizi hayal kırıklığına uğratır.”

“Blöf yapıyor olabilirsin,” dedi Jean.

“Evet, evet, ama makul insanlarsanız bir blöf bile sizi en az bir zehir kadar etkili bir şekilde kontrol altında tutabilir, değil mi? Yine de biraz kafayı çalıştır Tannen. Blöf yapmaya *gerek duymayacak* kaynaklara sahibim.”

“Panzehiri aldıktan sonra kaçıp gitmemize ne engel olacak peki?”

“Zehir durağan Lamora. Aylarca, hatta belki de yıllarca vücudunuzda kalacak. Beni hoşnut ettiğiniz müddetçe ben de

panzehiri aralıklarla size pay edeceğim.”

“Peki görevimizi tamamladıktan sonra panzehiri vermeye devam edeceğinin ne gibi bir garantisi var?”

“Hiçbir garantisi yok.”

“Tabii daha iyi bir alternatifimiz de yok.”

“Tabii ki hayır.”

Locke gözlerini yumdu ve işaret parmaklarının boğumlarıyla onlara hafifçe masaj yaptı. “Şu sözde zehrin… gündelik yaşantımızı herhangi bir şekilde etkileyecek mi? Muhakeme, çeviklik veya sıhhat konularında zorluk çıkaracak mı?”

“Hiç de bile,” dedi Stragos. “Panzehiri almanız gereken süre çok geride kalana dek hiçbir şey fark etmeyeceksiniz. O noktadan sonraysa aynı anda pek çok şeyi birden fark edeceksiniz. O zamana kadar çalışmalarınızda hiçbir engelle karşılaşmayacaksınız.”

“İyi de çalışmalarımız *çoktan* bir engelle karşılaştı,” dedi Jean. “Requin’le aramızdaki ilişki çok hassas bir noktada.”

“Son dönemdeki faaliyetlerimizi araştırırken şüpheli hiçbir şey yapmamamızı kesin bir dille emretti,” dedi Locke. “Arhon’un adamları tarafından sokak ortasında kıstırılıp götürülmek *muhtemelen* şüpheli bir durum olarak görülecektir.”

“Bu dediğin çoktan dikkate alındı,” dedi Arhon. “Sizi sokaktan toplayıp buraya getirenlerin çoğu Requin’in çetelerinden birine üye. Tabii Requin aslında benim hesabıma çalıştıklarını bilmiyor. Diğerleri öyle yapmasa bile adamlarım göz önünden hiç ayrılmadığınızı bildirecekler.”

“Requin’in gerçekte kime bağlı olduklarını bilmediğinden emin misin?”

“Küstahlığın bazen çok eğlenceli olabiliyor Lamora; ama verdiğim her emri sana karşı savunacak değilim. Onları tıpkı diğer askerlerim gibi yerine getireceksin. İllâ bir şeye güvenmen gerekiyorsa beni on beş yıldır arhonluk koltuğunda tutan muhakeme yeteneğime güven.”

“Eğer yanılıyorsan Requin canımızı alacak demektir Stragos.”

“Canınız her hâlükârda bana ait.”

“Requin aptal biri değil!”

“Öyleyse neden onu soymaya çalışıyorsunuz?”

“Çünkü,” dedi Jean. “kendimize—”

“Sebebini söyleyeyim,” diye araya girdi Stragos, dosyayı kapatıp ellerini onun üstünde kavuştururken. “Çünkü siz yalnızca açgözlü değilsiniz. Aynı zamanda aşırıya kaçan bir heyecan arzunuz var. Başarı ihtimalinin düşük olduğu bir durumla karşı karşıya gelmek sizi mest ediyor olmalı. Yoksa neden Barsavi’nin tanıdığı sınırlar dahilinde daha sıradan hırsızlar olarak başarı sağlayabilecekken böyle bir hayatı seçesiniz?”

“O ufacık kâğıt yığınının hakkımızda böyle sonuçlar çıkarmana yetecek kadar bilgi içerdiğini sanıyorsan—”

“Siz risk meraklılarısınız. Sıradışı, profesyonel risk meraklıları. Bende de tam size göre bir risk var. Hoşunuza bile gidebilir.”

“Bak bu dediğin doğru olabilirdi,” dedi Locke. “Tabii eğer bize şıradan bahsetmeseydin.”

“Davranışımın bana kin gütmeniz için size sebep verdiğinin tabii ki farkındayım. Ama konumumu bir düşünün. Bunu yaptım, çünkü yeteneklerinize saygı duyuyorum. Elimde sizi kontrol edebilecek bir yol olmadan bana hizmet etmenizi göze

alamam. Siz ikiniz altüst edecek bir şehir arayan bir kaldıraç ile bir destek ağırlığı gibisiniz.”

“Ne diye bizi para karşılığı tutmadın ki?”

“Parayı yoktan var edebilen sizin gibi iki kişiye karşı bu nasıl yeterli bir koz olabilirdi ki?”

“Yani bizi Jeremli birer cariyeymişiz gibi beceriyor olman aslında bir iltifat, öyle mi?” dedi Jean. “Seni gidi aşağılık—”

“Sakin ol Tannen,” dedi Stragos.

“Niye olsun ki?” dedi Locke, terden iyice kırışmış tuniğine çekidüzen verip buruşuk boyunbağlarını hışımla bağlamaya koyulurken. “Bizi zehirliyorsun, önümüze gizemli bir görev atıyorsun ve ücret ödemeyi teklif etmiyorsun. Kosta ve de Ferra olarak sürdürdüğümüz hayatı karmakarışık ediyor, şu angaryayı açıklamaya tenezzül ettiğinde tıpış tıpış ayağına gelmemizi bekliyorsun. Tanrılar aşkına. Çıkan masraflar ne olacak?”

“Hizmetimde faaliyet gösterirken ihtiyaç duyduğunuz tüm paraya ve malzemelere kavuşacaksınız. Yine de hemen heyecanlanmayın; harcadığınız her sentiranın hesabını vermeniz gerekecek.”

“Aman ne güzel. Peki bu işin daha başka ne gibi getirileri var? Göz kışlasında ikramlık bir öğle yemeği mi? Requin hayalarımızı kesip onları göz yuvalarımıza diktiğinde nekahet edebileceğimiz yataklar mı?”

“Benimle böyle konuşulmasına alışkın de—”

“Öyleyse *alışmaya* bak,” diye çıkıştı Locke, sandalyesinden kalkıp ceketini silkelemeye başlayarak. “Sana bir karşı teklifim var. Onu büyük bir ciddiyetle değerlendirmeni öneririm.”

“Öyle mi?”

“Unut bunu Stragos.” Locke ceketini giydi, üstüne iyice oturması için omuzlarını silkti ve giysiyi klapalarından tuttu. “Bu saçma sapan planı unut. Eğer öyle bir şey gerçekten varsa bize şimdilik yetecek kadar panzehir ver. Yahut zehrin ne olduğunu söyle ki kendi kaynaklarımızla bir simyacı tutup icabına bakalım. Bizi sevgi beslemediğini kendi ağzınla söylediğin Requin’e geri gönder ve bırak onu soyalım. Bizi tekrar rahatsız etme. Biz de sana aynı şekilde karşılık verelim.”

“Böyle bir şeyin bana ne gibi bir faydası dokunur ki?”

“Faydası, şimdi sahip olduğun her şeyi elinde tutacak olman.”

“Sevgili Lamora,” dedi Stragos, bir tabutun içindeki yankıyı andıran hafif ve kuru bir kahkaha atarak. “Bu tarz atıp tutmaların, kıçı boklu bir Camorr donunu para kesesini sana vermeye ikna etmen için yeterli olabilir. Hatta aklımdaki görevi layıkıyla yerine getirmeni bile sağlayabilir. Fakat artık ikiniz de bana aitsiniz ve Bağlıbüyücüler nasıl hizaya sokulabileceğinizi açıkça belirttiler.”

“Öyle mi? Nasılmış?”

“Beni bir kez daha tehdit edersen Jean’ı terleme odasına geri gönderir ve geceyi orada geçirmesini sağlarım. Sense dışarıda zincire vurulmuş olarak, konforlu bir şekilde bekleyebilir ve dostunun durumunu hayalinde canlandırabilirsin. Tabii asilik etmeye kalkışan *sen* olursan durum bunun tam tersi olur Jean.”

Locke dişlerini sıkarak boynunu büktü. Jean iç geçirdi ve uzanıp onun kolunu sıvazladı. Locke belli belirsiz kafa salladı.

“Güzel.” Stragos samimiyetten yoksun bir tebessüm etti. “Yeteneklerinize olduğu kadar birbirinize yönelik sadakatinize de saygı duyuyorum. Hem de o sadakati iyi ya da kötü amaçlar için kullanmama yetecek kadar… Sonuç itibariyle *çağırdığım* zaman yanıma gelecek ve size vereceğim görevi kabul

edeceksiniz. Eğer olur da sizi görmeyi *reddedersem* işte o zaman endişelenmek için haklı bir sebebe kavuşursunuz.”

“Öyle olsun,” dedi Locke. “Ama bunu unutma.”

“Neyi unutmayayım?”

“Yollarımızı ayırmayı teklif ettiğimi,” dedi Locke. “Çekip gitmeyi önerdiğimi.”

“Vay canına. *Sahiden de* kendini çok büyük görüyorsun, öyle değil mi Efendi Lamora?”

“Sadece gerektiği kadar. Bağlıbüyücülerin kendilerini gördüklerinden daha fazla değil.”

“Yoksa Karthain’in senden korktuğunu mu iddia ediyorsun Efendi Lamora? Hadi ama. Eğer öyle olsaydı seni çoktan öldürürlerdi. Hayır. Senden korkmuyorlar; senin *cezalandırılmanı* istiyorlar. Anlaşılan amaçlarıma hizmet etmen için seni bana havale etmeleri onların nezdinde bunu başarıyor. Onlara kin gütmekte haksız olduğunu söyleyemem.”

“Değilim,” dedi Locke.

“Benim de onlardan en az senin kadar az hoşlandığımı bir göz önünde bulundurmanı öneririm,” dedi Stragos. “İhtiyaç hâlinde Bağlıbüyücüleri kullanmama ve onlardan gelebilecek bu tür armağanları seve seve kabul etmeme rağmen… bana vereceğin hizmet onların aleyhine olabilir. Böyle bir olasılık ilgini çekmiyor mu?”

“Senin ağzından çıkan hiçbir şeye güvenilmez,” dedi Locke, Arhon’a dik dik bakarak.

“Ahhh. İşte bu konuda yanılıyorsun Lamora. Zamanla herhangi bir konuda yalan söylemeye ne kadar az ihtiyaç duyduğumu göreceksin. Neyse, bu görüşme bitmiştir. Durumunuzu değerlendirin ve aceleci davranmayın. Artık Mon Magisteria’dan ayrılabilir ve çağrıldığınızda geri gelebilirsiniz.”

“Bekle,” dedi Locke. “Biraz—”

Arhon ayağa kalktı, dosyayı koltukaltına sıkıştırdı, döndü ve girdiği kapıdan odayı terk etti. Kapı adamın arkasından çelik mekanizma tıkırtıları eşliğinde derhâl kapandı.

“Hay lanet olsun,” dedi Jean.

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Locke. *“Kahrolası* Tal Verrar’a gelmeye öyle hevesliydim ki…”

“Suç sende değil. Bu yosmayı yatağa atmaya ikimiz de çok hevesliydik; bizde ne boktan bir şans varmış ki hatunda belsoğukluğu çıktı.”

Makam odasının ana kapısı gıcırdayarak açıldı ve ötedeki koridorda bekleyen bir düzine Göz’ü meydana çıkardı.

Locke askerleri birkaç saniye süzdü, sonra da sırıtıp genzini temizledi. “Ah, güzel. Efendiniz sizi emrimize tahsis etti. Bize bir tekne, sekiz kürekçi, sıcak bir yemek, beş yüz solari ve masaj yapmasını iyi bilen altı kadın verilecek. Sonra da—”

Locke’un Gözler hakkında söyleyebileceği tek bir şey daha varsa o da Mon Magisteria’nın dışına kadar ‘refakat’ etmek için onu ve Jean’ı kavradıklarında gereksizce bir zalimlik sergilemeden de sert davranabildikleriydi. Sopaları kemerlerinde kaldı ve tutsakların hevesini kırmak için vücuda indirilen darbelerin sayısı asgariydi. Sonuç olarak, canınız itilip kakılmak istediğinde bu işi bundan daha etkili yapabilen bir grup zor bulunurdu.

5

Üstü kapalı, uzun bir sandal vasıtasıyla Savrola’nın aşağı rıhtımlarına kadar götürüldüler. Şafak vakti yaklaşıyor ve Tal Verrar’ın kara tarafından yükselen turuncu renkli, bulanık bir ışık adalara vurarak denize bakan cephelerini olduğundan daha karanlık gösteriyordu. Etrafları Arhon’un kürekçileriyle ve

arbalet taşıyan dört Gözle çevrili olan Locke ile Jean'ın ağzını bıçak açmıyordu.

Sandaldan inişleri oldukça hızlı bir şekilde gerçekleşti; ıssız iskelelerden birinin kıyısına yanaştılar ve iki kafadar dışarı atladı. Arhon'un askerlerinden biri ikilinin ayaklarının dibindeki taşlara deri bir çuval attı, ardından sandal uzaklaşmaya başladı ve hadise böylece sona erdi. Garip bir sersemliğin etkisindeki Locke, yuvalarında kuruyup kalmış gibi gelen gözlerini ovuşturdu.

"Tanrılar aşkına," dedi Jean. "Sokak ortasında soyulmuş gibi duruyor olmalıyız."

"Soyulduk da." Locke eğilip çuvalı aldı ve içeriğini gözden geçirdi; Jean'ın iki nacağı ve üzerlerinde taşıdıkları çeşitli hançerler… Genç adam homurdandı. "Büyücüler. Kahrolası *Bağlıbüyücüler*!"

"Niyetleri buydu herhalde."

"Umalım da *hepsi* bu olsun."

"Onlar her şeye kadir değiller Locke. Zayıflıkları da olmalı."

"Öyle mi dersin? Peki o zayıflıkların ne olduğu hakkında bir fikrin var mı? İçlerinden birinin egzotik yemeklere alerjisi olabilir mi? Veya annesiyle arası bozuktur belki? Hepsi de hançer menzilimizin çok ötesindeyken bunların bize çok yararı dokunur doğrusu! Madrabaz Bekçi aşkına, neden Stragos gibi götoşlar bizi parayla tutmazlar ki? Âdil bir ücret karşılığında seve seve çalışırım."

"Hayır, çalışmazsın."

"Pöh."

"Surat asmayı bırak da biraz düşün. Stragos'un raporunu duydun. Bağlıbüyücüler Requin'in kasa odasına sızmak için

yaptığımız hazırlıkları biliyorlar ama hikâyenin *tamamından* yani en önemli kısmından bihaberler.”

“Doğru… ama Stragos’a her şeyi açıklamaları için ne gibi bir sebepleri var ki?”

“Yok elbette. Gel gör ki… Camorr’dayken faaliyetlerimizi nereden yürüttüğümüzü biliyorlar ama Stragos geçmişimizden hiç bahsetmedi. Barsavi’ye değindi fakat Zincir’in adını hiç anmadı. Belki de Zincir, Şahinci kente gelip bizi gözlemeye başlamadan önce öldüğü içindir? Bağlıbüyücülerin düşüncelerimizi okuyabildiklerini sanmıyorum Locke. Bence birer casus olarak harikalar ama kusursuz da değiller. Hâlâ bazı sırlara sahibiz.”

“Hımmm. Bu dediklerin içimi rahatlatmazsa kusuruma bakma Jean. Kimler düşmanlarının en ufak zayıflıklarından avuntu bulurlar biliyor musun? *Acizler.”*

“Hiç çaba göstermeden boyun eğmiş gibi bir—”

“Boyun eğmedim Jean. Öfkeliyim. En kısa sürede bu acizliğimize bir çare bulmalıyız.”

“Doğru. Peki işe nereden başlayacağız?”

“Şahsen ben hana geri dönüyorum. Boğazımdan aşağı bir varil soğuk su dökeceğim. Sonra da yatağa uzanacağım, başımın üstüne bir yastık koyacağım ve günbatımına kadar orada kalacağım.”

“Al benden de o kadar.”

“Güzel. Öyleyse kalkıp bir kara simyacı bulma vakti geldiğinde ikimiz de iyice dinlenmiş olacağız. Durağan zehirler hakkında ikinci bir görüş almak istiyorum. Konuya dair bilinebilecek her şeyi ve denemeye başlayabileceğimiz herhangi bir panzehir olup olmadığını öğrenmeyi de.”

“Aynı fikirdeyim.”

“Ondan sonra da çıktığımız bu ilk Tal Verrar tatilimizdeki programımıza küçük bir gündem daha ekleyebiliriz.”

“Arhon’a haddini bildirmek mi?”

“Hem de nasıl,” dedi Locke, bir yumruğunu avucuna vurarak. “Önce Requin’le olan işimizi bitirsek de bitirmesek de… Gerçekten bir zehir olsa da olmasa da! O kahrolası sarayı alıp herifin götüne öyle bir sokacağım ki bademciklerinin yerini taş kuleler alacak.”

“Bunu gerçekleştirebilmemizi sağlayacak bir planın var mı?”

“Hayır, henüz hiçbir fikrim yok. Ama bu konuyu bir güzel düşüneceğimden emin olabilirsin. Ancak aceleci davranmamak konusunda söz veremem.”

Jean homurdandı. İkili arkalarına dönüp adanın bir üst taraçasına çıkan, zorlu taş basamaklara doğru iskele boyunca yürümeye başladı. Locke karnını ovuşturuyor, sanki derisi karıncalanıyormuş… sanki bir şekilde *tecavüze uğramış* gibi hissediyordu. Ölümcül bir şeyin hiç belli etmeden vücudunun en karanlık gediklerine sızmış ve hınzırlık yapmak için bekliyor olabileceğini biliyordu.

Sağlarındaki güneş akkor hâlindeki bronz bir madalyon misali kentin ufkunda yükseldi, Arhon’un meçhul askerlerinden biri gibi oraya tünedi ve gözünü onlardan ayırmadı.

HATIRAT

CAM DİREKLERİN HANIMI

1

Azura Gallardine adlı kadınla konuşmak kolay değildi. Şüphesiz ki iyi bilinen bir unvana sahipti (Zanaatkârlar, Muhasebeciler ve Detaycılar Büyük Loncası'nın ikinci hanımı) ve adresi herkesin malumu olan bir bilgiydi (Cam Eğiriciler Sokağı ile Çark Kazıyıcılar Caddesi kavşağı, Batı Cantezzo, Dördüncü Taraça, Zanaatkârlar Hilali); fakat o eve yaklaşmak isteyen birinin ana yaya yolundan ayrılıp on iki metre kadar yürümesi gerekiyordu.

Ve o on iki metreyi yürümek her yiğidin harcı değildi.

Locke ile Jean'ın Tal Verrar'a gelişinin üzerinden altı ay geçmişti. Leocanto Kosta ile Jerome de Ferra kişilikleri evrim geçirerek belirsiz birer taslak olmaktan çıkmış ve rahatça giyilen birer kostüm hâlini almıştı. Şehre faytonun takırtıları eşliğinde ilk kez yaklaştıkları sırada yaz mevsimi sona ermek üzereydi; lâkin artık kışın sert ve kuru rüzgârları yerini bahar başlarının sağı solu belli olmayan esintilerine bırakmıştı. Saris ayında; Veba Getiren, Hâlihazır İlletler Hanımı Nara'nın Yetmiş Sekizinci yılındaydılar.

Jean kiraladığı lüks bir kayığın kıç tarafındaki minderli bir koltukta oturuyordu. Altı kürekçiye sahip yassı ve zarif kayık Tal Verrar'ın ana ankrajındaki çalkantılı suları acelesi olan bir böcek gibi yarıp geçiyor, pruvaya çıkmış ergen bir kızın bağırarak verdiği talimatlar doğrultusunda daha büyük teknelerin arasında zikzaklar çiziyordu.

Rüzgârlı bir gündü ve güneşin süt beyazı ışıkları fazla bir sıcaklık taşımaksızın yüksek bir bulut kümesinin ardından aşağı dökülüyordu. Tal Verrar'ın ankrajı yük salapuryalarıyla, mavnalarla, küçük kayıklarla ve onlarca farklı ulusun kocaman gemileriyle doluydu. Emberlain ile Parlay'den gelen, kıçlarında Yedi İlik Krallığı'na ait deniz yeşili ve altın sarısı sancaklar dalgalanan bir kalyon filosu suya batık vaziyette yüzüyordu. Jean birkaç yüz metre ötede Lashain'in beyaz bayrağını taşıyan bir brik,[4] onun ilerisinde de İlikler'in bayrağını ve hemen altına da Tal Verrar sahilinin birkaç yüz kilometre kuzeyinde bulunan Balinel Eyaleti'nin daha küçük flamasını çekmiş bir kadırga görebiliyordu.

Jean'ın kayığı o sırada şehrin ortasındaki Castellana'yı bir çiçeğin taç yaprakları misali çevreleyen, orak biçimli üç adadan biri olan Tüccarlar Hilali'nin güney ucunu dönmekteydi. Genç adamın hedefi mekanik düzenek sanatını eksantrik bir hobiden hareketli bir sanayiye dönüştürmüş erkeklerle kadınlara ev sahipliği yapan Zanaatkarlar Hilali'ydi. Verrar mekanizmaları bilinen dünyanın diğer yerlerindeki bir avuç ustanın eserleri hariç tüm benzerlerinden daha hassas, daha detaylı, daha dayanıklı, yani gerektiği ölçüde daha *her şey* idi.

Tuhaf bir şekilde, Jean kente ne kadar aşina olursa Tal Verrar da ona o kadar tuhaf geliyordu. Ata harabelerine kurulan her şehir kendi eşsiz karakterine sahipti ve bu karakter çoğu kez doğrudan doğruya o harabelerin doğası tarafından şekillendirilirdi. Camorrlular yalnızca kanallarla, en fazla da Angevine Nehri'yle birbirinden ayrılan adalarda yaşarlardı ve Tal Verrar'ın sunduğu alan bolluğuna kıyasla omuz omuza yaşadıkları söylenebilirdi. Tal Verrar'ın deniz tarafındaki adalarda kalan yüz bin küsur insan bu bolluktan sonuna kadar faydalanarak alışılmadık bir kesinlikle kendilerini kabilelere ayırmışlardı.

Fakirler batıdaki Seyyar Semt'e, yani eşyalarının zorlu deniz şartları tarafından sürekli yer değiştirmesine katlanabilenlerin en azından kira ödemeden yaşayabilecekleri yerlere tutunurlardı. Doğudaki Istrian Mahallesi'ne doluşur, Siyaheller Hilali'nin teraslı bahçeleri için gereken işgücünü sağlar ve asla sahip olamayacakları simyasal yöntemlerle zenginleştirilmiş tarlalarda çalışarak asla satın alamayacakları lüks ekinler yetiştirirlerdi.

Tal Verrar'ın tek bir mezarlığı vardı; Siyaheller Hilali'nin karşısında yer alan ve doğu adasının büyük bir bölümünü kaplayan kadim Ruhlar Mezbelesi… Mezbele anıtlarla, heykellerle ve minyatür malikâneleri andıran kabirlerle bezeli altı taraçaya sahipti. Ölüler tıpkı hayattayken oldukları gibi burada da kesin surette elekten geçirilirler, her taraça bir öncekinden daha üst sınıfa mensup cesetleri barındırırdı. Mekân, körfezin karşısındaki Altın Basamaklar'ın ürkütücü bir yansımasıydı.

Mezbele tek başına neredeyse Vel Virazzo kasabası kadar büyüktü ve kendine has garip bir toplumu ağırlardı: Aza Guilla rahip ve rahibeleri, kiralık matemci grupları (hepsi de törensel uzmanlıklarını yahut bilhassa dramatik tavırlarını işitme mesafesindeki herkese bağırarak duyururdu), kabir heykeltıraşları… Bunların arasında en tuhafıysa Mezbele Nöbetçileri, yani mezar hırsızlığından hüküm giymiş suçlulardı hiç şüphesiz. İdam edilmektense çelik maskelerin ve tangır tungur sesler çıkaran pullu zırhların[5] içine kilitlenirler, isteksiz bir zabıta örgütü olarak Ruhlar Mezbelesi'nde devriye gezmeye zorlanırlardı. Her biri ancak yerini alacak başka bir mezar hırsızı yakalandığı zaman serbest bırakılırdı. Bazılarının yıllarca beklemek zorunda kaldığı olurdu.

Neredeyse diğer her yerde popüler olan asılmalara, kafa kesmelere, hüküm giymiş suçlular ile vahşi hayvanlar arasındaki dövüşlere Tal Verrar'da rastlanmazdı. Burada ölüm cezasına çarptırılan suçlular, şehrin çöplerinin büyük bir

bölümüyle beraber Mezbele Derinlikleri'nde kaybolup giderlerdi. Bahsi geçen yer Ruhlar Mezbelesi'nin kuzeyinde bulunan, kenarları on iki metre uzunluğunda, kare şeklinde ve üstü açık bir çukurdu. Atacam duvarları çukurun zifiri karanlık derinliklerinde kaybolup gider, gerçekte ne kadar aşağı indiklerine dair en ufak bir ipucu bile vermezlerdi. Yaygın kanı çukurun dipsiz olduğu yönündeydi ve idam kalaslarına ite kaka çıkarılan suçlular genellikle haykırıp yalvarırdı. Mezbele Derinlikleri hakkındaki en korkunç dedikodu oraya atılanların *ölmedikleri,* bir şekilde düşmeye devam ettikleriydi. Hem de sonsuza kadar…

"İskele alabanda!" diye bağırdı kayığın pruvasındaki kız. Jean'ın solundaki adamlar hemen küreklerini sudan çıkardı, sağdakilerse kendi küreklerine sertçe asıldı ve nispeten panik hâlindeki sığırlarla tıka basa dolu bir yük kadırgasının yolundan son anda çekildiler. Kadırganın küpeştesindeki bir adam sıktığı yumruğunu çizmelerinin belki de üç metre altından geçen kayığa doğru salladı.

"Gözlerindeki boku silsene be, seni bodur sürtük!"

"Sen git sığırlarına zevk vermeye devam et, yumuşak çüklü köpoğlusu!"

"Vay kaltak vay! Seni gidi yüzsüz kaltak! Yanıma gel de sana kimin yumuşak çüklü olduğunu göstereyim! Kusura bakmayın saygıdeğer bayım."

Bulutlu bir günün zayıf ışığında bile parıldayacak denli altın sırmalı, kadife bir frak ceket giyen ve tahtımsı bir koltukta oturan Jean, hangi açıdan bakılırsa bakılsın ensesi kalın birine benziyordu. Kadırgadaki adam için sözlü salvolarının doğru kişiye yöneltilmesi çok önemliydi. Bu tür ağız dalaşları Tal Verrar limanında gündelik hayatın bir parçası olarak kabul edilse de zengin sınıfa daima suyun üstünde yürürmüş, kendilerini taşıyan teknelerden ve çalışanlardan bütünüyle

ayrıymış gibi muamele edilirdi. Jean bir elini kayıtsızca sallayarak özrü geçiştirdi.

“Çükünün yumuşak olduğunu bilmek için daha fazla yaklaşmama gerek yok hımbıl!” dedi kız, iki eliyle birden kaba bir hareket çekerek. “Kahrolası ineklerinin ne kadar hayal kırıklığına uğradıklarını buradan da görebiliyorum!”

Bu sözün ardından kayıktakiler herhangi bir sözlü karşılığı duyabilecekleri mesafenin dışına çıktılar. Kadırga arkalarında kaldı ve Zanaatkarlar Hilali’nin güneybatı kıyası önlerinde büyüdükçe büyüdü.

“Bunun için,” dedi Jean, “herkese fazladan bir gümüş volani.”

Neşesi gitgide artan kız ile hevesli ekibi, genç adamı Zanaatkarlar Hilali’nin rıhtımlarına hızla yaklaştırırken birkaç yüz metre sollarındaki bir kargaşa Jean’ın dikkatini çekti. Tanımadığı bir Verrar loncasının bayrağını taşıyan bir yük salapuryası, kendisinden daha küçük en az bir düzine tekneyle kuşatılmıştı. Teknelerdeki erkeklerle kadınlar salapuryaya çıkmaya çalışırlarken daha büyük geminin sayıca az mürettebatı da küreklerle ve bir su pompasıyla onları defetme derdindeydi. İnzibatlarla dolu bir tekne olay yerine yaklaşır gibiydi ama varmasına daha dakikalar vardı.

“Bu da ne böyle?” diye bağırdı Jean, kıza sesini duyurabilmek için.

“Ne? Nerede? Ah, o mu? Tüy Kalem İsyanı yine iş başında.”

“Tüy Kalem İsyanı mı?”

“Kâtipler Loncası. O yük gemisine bir Mektup Basıcılar Loncası bayrağı asılı. Zanaatkarlar Hilali’nden bir baskı makinesi taşıyor olmalı. O makineleri hiç gördünüz mü?”

“Duymuştum. Hem de daha birkaç ay önce.”

“Kâtipler ondan hoşlanmıyorlar. Mesleklerinin sonunu getireceğini düşünüyorlar. Bu yüzden de Mektup Basıcılar ne zaman onlardan birini körfezden geçirmeye kalksa pusu kuruyorlar. Şimdiye kadar o yeni makinelerin altı-yedi tanesi suyun dibini boylamış olmalı. Artı birkaç tane de ceset. Bana sorarsanız içinden çıkılmaz bir durum işte.”

“Sahiden de öyle gözüküyor.”

“Eh, umalım da işini iyi bilen dürüst bir kürekçi ekibinin yerini alabilecek bir şey çıkarmasınlar. İşte rıhtımınız bayım. Hem yanılmıyorsam programın ilerisinde geldik. Buralarda beklememizi ister misiniz?”

“Bittabi,” dedi Jean. “Keyif verici işçiler bulmak hiç kolay değil. İşim bir saatten uzun sürmez diye umuyorum.”

“Öyleyse hizmetinizdeyiz Efendi de Ferra.”

2

Hilal yalnızca Büyük Zanaatkârlar Loncası’na özel olmamasına rağmen lonca üyelerinin çoğunluğu oraya yerleşmişti. Buna bağlı olarak da hemen hemen her köşe başında onlara ait özel salonlara ve kulüplere rastlamak mümkündü. Ada aynı zamanda Zanaatkarların akıl almaz ve tehlikeli aygıtlarını ortalık yerde bırakma huylarına en çok müsamaha gösterilen yerdi.

Pirinç Kokatris[6] Caddesi’nin dik basamaklarını tırmanan Jean mum tüccarlarının, bıçak bileyicilerin ve veniparsiferlerin (birinin ellerindeki ve önkollarındaki görünür kan damarlarının yayılımına bakarak o kişinin kaderini en ince ayrıntısına kadar okuyabildiklerini iddia eden falcıların) yanından geçti. Caddenin tepesine vardığında dört köşeli bir şapka ile bir güneşlik peçesi takan ve takviyeli bir deri tasmanın ucunda bir *valcona* gezdiren zayıf bir genç kadından sakındı. *Valcona*lar av tazılarından daha iri cüsseli, uçamayan saldırı kuşlarıydı. İşlevsiz kanatlarını tıknaz gövdelerinin

arkasına katlar, vücudunuzdan yumruk büyüklüğünde et parçaları koparabilecek pençelerinin üstünde hoplaya zıplaya hareket ederlerdi. Sahiplerine sevgi dolu bir bebek gibi bağlanırlar, dünyadaki diğer herkesiyse her an seve seve öldürebilirlerdi.

"Cici katil kuş," diye söylendi Jean. "Seni şirin hayati tehlike. Sen ne güzel bir kız veya oğlansın."

Yaratık cıvıldayarak ona küçük bir ikazda bulundu, sonra da sahibesinin peşinden koşup gitti.

Kan ter içindeki Jean oflayıp poflayarak bir diğer dönemeçli merdivenden çıktı ve birkaç saatlik idmanın gittikçe yayılan göbeğine iyi geleceğine yönelik asabice bir tespitte bulundu. Jerome de Ferra idmanı yalnızca yataktan kalkıp kumar masalarına gitmenin ve daha sonra geri gelmenin bir yolu olarak gören bir adamdı. Yirmi metre, yirmi beş metre, otuz metre… Jean yalı boyunu iyice gerilerde bıraktı, adanın ikinci ve üçüncü taraçalarını tırmandı, sonunda da Zanaatkârların eksantrik nüfuzlarının en yoğun olduğu dördüncü ve en üst taraçaya ulaştı.

Hilal'in dördüncü taraçasındaki dükkânlara ve evlere son derece karmaşık bir kemer ağıyla su verilmekteydi. İçlerinden bazıları Therin İmparatorluğu çağından kalma taşlarla sütunların birleşimiyken bazıları da tahta payandalarla desteklenen deri oluklardan ibaretti. Jean baktığı her yerde su değirmenlerine, yel değirmenlerine, çarklara, denge ağırlıklarına ve sarkaçlara rastlıyordu. Su şebekesini tekrardan düzenlemek Zanaatkarların kendi aralarında oynadıkları bir tür oyundu; tek kuralı son dağıtım noktasında hiç kimsenin su tedarikinin kesilmemesiydi. Her birkaç günde bir kemerlerden bazıları dallanıp budaklanır veya yeni bir pompalama tertibatı belirir, bunlar daha eski bir kemerden yahut pompalama tertibatından su çalardı. Birkaç gün sonra da başka bir Zanaatkar, suyu başka bir kanala yönlendirir ve savaş böylece sürüp giderdi. Tropik fırtınalar kaçınılmaz suretle Hilal'in

sokaklarını çarklarla, mekanizmalarla ve kanal parçalarıyla doldururdu. Zanaatkarlar da yine kaçınılmaz suretle su kanallarını öncekinden iki kat daha tuhaf bir düzende sil baştan inşa ederlerdi.

Cam Eğiriciler Sokağı en üst taraça boyunca uzanmaktaydı. Jean sola dönüp taş döşeli yolda hızla ilerledi. Burnuna cam işçiliğinin dükkânlardan yükselen tuhaf kokuları çalındı; açık kapılardan baktığında uzun sırıkların ucunda parlak turuncu şekiller çeviren cam ustaları gördü. Simyacı asistanlarından oluşan ve sokağı işgal eden küçük bir kalabalık onun yanından geçip gitti. Adamların başlarında mesleklerinin simgesi olan kırmızı kepler vardı ve hem ellerindeki hem de yüzlerindeki kimyasal yanıkları bir gurur nişanı gibi sergiliyorlardı.

Dükkânlarının önünde oturan küçük bir işçi kalabalığının metal parçalarını temizleyip cilaladığı Çark Kazıyıcılar Caddesi'nden geçti. İçlerinden bazıları yararsız talimatlar homurdanan ve ayaklarını sinirle yere vuran sabırsız Zanaatkârların detaylı tetkiki altındaydı. Bu kavşak dördüncü taraçanın güneybatı ucunu oluşturuyordu; artık aşağısı hariç gidecek hiçbir yer yoktu. Tabii Azura Gallardine'ın evine kadar uzanan on iki metrelik yaya köprüsünü saymazsak…

Cam Eğiriciler Sokağı'nın çıkmaz ucu dükkân vitrinlerinden oluşan, yarım bir daire şeklindeydi ve tam ortalarında bir tebessümdeki eksik bir dişi andıran bir boşluk göze çarpıyordu. Boşluğun ötesindeyse Atalara özgü kestirilemez bir sebepten dolayı dördüncü taraçanın kayalarına sabitlenmiş, Atacam'dan yapılma bir direk uzanıyordu yanlamasına. Yaklaşık yarım metre genişliğinde ve on iki metre uzunluğundaki direğin üst yüzeyi düzdü ve üçüncü taraçadaki dolambaçlı bir sokağın damlarının on beş metre üstündeki boşlukta asılı duruyordu.

Azura Gallardine'ın evi, bir dalın ucundaki üç katlı bir kuş yuvası misali bu direğin ucuna tünemişti işte. Büyük Zanaatkarlar Loncası'nın ikinci hanımı mahremiyetini garanti

altına almanın ideal bir yolunu bulmuştu; çünkü yalnızca çok ciddi bir işi olanlar veya onun yeteneklerine son derece ihtiyaç duyanlar kadının ön kapısına kadar uzanan o direği katetmek gibi bir deliliğe kalkışırdı.

Jean Atacam'a adımını atmadan önce yutkundu, ellerini ovuşturdu ve Madrabaz Bekçi'ye kısa bir dua etti. "O kadar da zor olamaz," diye mırıldandı. "Daha kötüsünü de gördüm. Altı üstü kısacık bir yürüyüş yapacağım. Aşağı bakmama hiç gerek yok. Tepeleme yüklü bir kalyon kadar sarsılmazım."

Dengesini sağlamak için kollarını iki yana açan genç adam ve dikkatle karşıya geçmeye başladı. O yürüdükçe esintinin hızlanır, tepesindeki gökyüzünün bir anda genişleyiverir gibi gözükmesi ilginçti doğrusu… Jean gözlerini karşısındaki kapıya kilitledi ve (farkında bile olmaksızın) nefes almayı bıraktı. Ta ki ellerini o kapıya yapıştırana dek… İşte o zaman derin bir soluk aldı ve utanç verici derecede terlemiş olan alnını sildi.

Azura Gallardine'ın evi beyaz taş bloklar kullanılarak inşa edilmiş, sağlam bir yapıydı. Sivri uçlu ve yüksek çatısının tepesinde gıcırdayan bir yel değirmeni ve ahşap bir çerçeveye sahip, deriden yapılma, geniş bir yağmur suyu toplama haznesi mevcuttu. Kapının yüzeyi çarkların ve diğer mekanik aksamların betimlendiği kabartmalarla süslüydü; hemen yanında da taşa sabitlenmiş, pirinç bir levha yer alıyordu. Levhaya bastıran Jean evin içinden bir gong sesinin yükseldiğini duydu. O, orada bir tepki gelmesini beklerken aşağıdaki yemek ateşlerinden yükselen dumanlar kıvrılarak yanından geçip gitti.

Tam levhaya tekrar basacaktı ki kapı gıcırdayarak açıldı ve eşikte kısa boylu, çatık kaşlı bir kadın belirerek onu ürküttü. Jean kadının altmışlı yaşlarının sonunda olduğunu düşündü; kızıla çalan teni, eskimiş bir deri giysinin eklem yerleri gibi çizgilerle doluydu. İri yapılıydı, boğazında kurbağamsı bir şişlik mevcuttu ve katmerli yüz hatları tıpkı bir heykeltıraş

macunu gibi çıkık elmacık kemiklerinden aşağı sarkıyordu. Ak saçları dönüşümlü olarak pirinç ve siyah demir halkalarla sıkıca örülmüştü. Ayrıca ellerindeki, önkollarındaki ve boynundaki derinin büyük bir bölümü zamanla silikleşmiş, karmaşık dövmelerle kaplıydı.

Jean sağ ayağını solunun önüne koydu, kırk beş derecelik bir açıyla belini kırdı ve sol elini öne uzatıp sağ avucunu karnının üstüne yerleştirdi. Tam ağdalı sözler edeceği sırada Lonca Hanımı Gallardine onu yakasından tuttuğu gibi evin içine çekti.

"Of! Madam, lütfen! Kendimi tanıtmama izin verin!"

"Hami arayan bir çırak olamayacak kadar şişman ve iyi giyimlisin," karşılığını verdi kadın. "Demek ki yalvar yakar bir lütuf dilenmek için buradasın ve senin gibiler bir kez merhaba demeye kalktılar mı bir türlü susmak bilmezler. Hayır, kapa çeneni."

Kadının evi yağ, ter, kaya tozu ve ısıtılmış metal kokuyordu. Yüksek bir boşluktan ibaret olan iç mekân Jean'ın o güne kadar gördüğü en karışık yığıntıyla doluydu. Sağ ve sol duvarlarda insan boyunda, kemerli pencereler bulunmasına rağmen duvarların diğer her santimi aletlerin, malzemelerin ve hurdaların yığılı olduğu yüzlerce tahta rafı destekleyen bir tür yapı iskelesiyle kaplıydı. İskelenin en tepesinde, kalaslardan oluşturulmuş eğreti bir zeminin üstünde tavana asılı bir çift simyasal fenerin altına yerleştirilmiş bir çalışma masası ile bir uyku döşeği olduğunu görebiliyordu Jean. Çeşitli noktalardan merdivenler ve deri kordonlar sarkıyordu; zeminin büyük kısmını kitaplar, tomarlar ve yarısı boşalmış ağzı tıpalı şişeler kaplıyordu.

"Uygunsuz bir zamanda geldiysem…"

"Genellikle hep uygunsuz bir zamandır Genç Efendi Davetsiz. Bunu değiştiren tek şey ilginç bir isteği olan bir müşteridir. Eee, ne istiyorsun?"

“Lonca Hanımı Gallardine, danıştığım herkes Tüm Tal Verrar’daki en hünerli, en başarılı, en çok taklit edilen zanaatkarın siz olduğunuzu—”

“Bana dalkavukluk etmeyi bırak çocuk,” dedi yaşlı kadın, ellerini sallayarak. “Etrafına bir bak. Çarklar ve manivelalar, ağırlıklar ve zincirler… Çalışmaları için onlara yağ çekmene gerek yok; tabii bana da.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Jean, duruşunu dikleştirip bir elini ceketinin iç cebine sokarken. “Lâkin küçük bir nezaket gösterisinde bulunmazsam dayanamam çatlarım.”

Ceketinin cebinden gümüş bir varağa sarılı, ufak bir paket çıkardı. Ambalajının kenarları düzgünce katlanıp tek bir noktada toplanmış, üzerlerine kırmızı balmumu dökülmüş ve bir mühür yardımıyla ezilerek altın tozundan kıvrık bir diske dönüştürülmüştü.

Jean’ın muhbirlerine göre Gallardine’ın tek bir insansı zaafı vardı: Yağcılığa ve sözünün kesilmesine karşı duyduğu hoşnutsuzluk kadar güçlü bir hediye alma düşkünlüğü. Kadın kaşlarını çattıysa da dövmeli elleriyle paketi alırken yüzüne belli belirsiz bir beklenti tebessümü yayıldı.

“Eh,” dedi, “çatlamanı istemem…”

Gallardine disk şeklindeki mührü kırdı ve gümüş varağı küçük bir kızın hevesiyle açtı. Pakette süt beyazı bir sıvıyla dolu, pirinç tıpalı, dikdörtgen bir şişe vardı. Etiketi okuyan kadının nefesi kesildi.

“Beyaz Erikli Austershalin,” diye fısıldadı. “On iki tanrı aşkına. Sen *kimlere* danıştın böyle?”

Brendi karışımları Tal Verrar’a özgü bir düşkünlüktü. Başka yerlerden getirtilen brendiler (bu durumda rakipsiz Emberlain Austershalini) nadir rastlanır simyasal meyvelerden (ki hiçbiri ilahi beyaz erikten daha nadir değildi) üretilen yerel içkilerle karıştırılır, sonra da şişelenip yıllandırılarak zengin tatlarıyla

dili uyuşturabilen likörlere dönüştürülürdü. Bu küçük şişede en fazla iki bardaklık Beyaz Erikli Austershalin vardı ve değeri kırk beş solariydi.

"Mütevazı bir içkinin hoşunuza gidebileceğini söyleyen birkaç aklı başında kişiye," cevabını verdi Jean.

"Buna hiç de mütevazı denemez, Efendi…"

"De Ferra. Jerome de Ferra. Hizmetinizdeyim."

"Tam tersine Efendi de Ferra. Neye ihtiyacınız vardı?"

"Şey… Direkt konuya girmeyi yeğlerseniz henüz belirli bir ihtiyacım yok. Asıl istediğim şey size… birkaç soru sormak."

"Ne hakkında."

"Kasa odaları."

Lonca Hanımı Gallardine brendi karışımını yeni doğmuş bir bebek gibi kucağında salladı. "Kasa odaları mı Efendi de Ferra? Mekanik kolaylıkları olan basit odalardan mı söz ediyorsun, yoksa mekanik savunmaları olan *güvenli* odalardan mı?"

"Tercihim ikincisinden yana madam."

"Korumak istediğin nedir?"

"Hiçbir şey," dedi Jean. "İstediğim asıl şey *korumaları* kaldırmak."

"Bir kasa odasının anahtarını mı kaybettin? Birinin onu senin adına açması mı gerekiyor?"

"Evet madam, lâkin.

"Lâkin ne?"

Jean dudaklarını yalayıp gülümsedi. "Şey, sizin şimdi önereceğim türde işleri hoş karşıladığınıza yönelik bazı güvenilir dedikodular duydum da."

Kadın onu bilgiç bakışlarla süzdü. “Yoksa açmak istediğin kasa odasının sana ait *olmayabileceğini* mi imâ ediyorsun?”

“Heh. Evet, bana ait olmayabilir.”

Kadın kitapların, şişelerin ve mekanik aygıtların üstünden aşarak evinde volta attı.

“Büyük Lonca’nın yasaları,” dedi en sonunda, “davetli hâller veya devletin ihtiyacı dışında birbirimizin işine doğrudan müdahale etmemizi yasaklar.” Tekrar duraksadı. “Öte yandan… tavsiye verilmesi ya da taslakların incelenmesi duyulmamış şeyler değildir… tabii mesleği ilerletme amacıyla, anlarsın ya. Buna tahribata karşı bir imtihan gözüyle de bakılabilir. Yeri geldiğinde birbirimizi bu yöntemle eleştiririz.”

“Zaten bütün istediğim de tavsiye,” dedi Jean. “Bir çilingire bile ihtiyaç duymayacağım; bana tek lazım olan bir çilingiri nasıl *donatacağıma* yönelik bilgi.”

“Öyle birini benden daha iyi donatabilecek çok az insan vardır. Tazminat meselesine girmeden önce… Söyle bana, gözüne kestirdiğin şu kasa odasını kimin tasarladığını biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Kim peki?”

“Azura Gallardine.”

Lonca hanımı kendi adını duyar duymaz sanki Jean’ın dudaklarının arasından çatallı bir dil fırlamışçasına geri çekildi.

“Kendi eserimi aşman için sana yardım etmemi mi istiyorsun yani? Delirdin mi sen?”

“Bahsi geçen kasa odasının sahibine karşı herhangi bir sempati duymadığınızı umuyordum,” dedi Jean.

“Kim ve neresi?”

“Requin. Günahane.”

“On iki tanrı aşkına, sen *sahiden de* delisin!” Gabardine sözlerine devam etmeden evvel sanki odanın içinde casus aramasına etrafına bakındı. “Bunu duymak bende *ziyadesiyle* sempati uyandırıyor! Ama kendime karşı!”

“Ceplerim derindir Lonca Hanımı. Çekincelerinizi giderecek bir meblağ muhakkak olmalı.”

“Bu dünyada sana istediğini vermeme yetecek hiçbir meblağ yok,” dedi yaşlı kadın. “Aksanın, Efendi de Ferra… sanırım kulağım ısırıyor. Talishamlısın, değil mi?”

“Evet.”

“Ve Requin… Onu araştırdın, değil mi?”

“Elbette. Enine boyuna.”

“Hadi oradan. Eğer onu yeterince araştırmış olsaydın şu anda burada olmazdın. Dur sana Requin hakkında bir şey anlatayım, seni gidi zengin ama zavallı Talishamlı avanak. Selendri denen o kadını duydun mu? Hani pirinç elli olanı?”

“Ondan başka hiç kimseyi kendisine yaklaştırmadığını duymuştum.”

“Tüm bildiğin bu kadar mı?”

“Eh, üç aşağı beş yukarı.”

“Birkaç yıl öncesine kadar,” dedi Gallardine, “Requin’in her Değişimler Günü’nde Günahane’de bir maskeli balo düzenlemek gibi bir âdeti vardı. O çılgınca cümbüşlerde insanlar binlerce solarilik kostümler giyerdi, en gösterişlisi de Requin’in üzerinde olurdu. Eh, birkaç yıl önce Requin ve o güzel kadın hem kostümlerini hem de maskelerini değiş tokuş etmeye karar vermişler. Sırf akıllarına öyle estiği için.

“Fakat bir suikastçı, Requin’in kostümünün içine melunca bir şey serpiştirmiş, insan etine karşı en karasından simyayla üretilmiş bir tür *aqua regia.* Altı üstü bir tozmuş… faaliyete

geçmek için tere ve ısıya ihtiyaç duyuyormuş. Bu yüzden kadın onu neredeyse yarım saat boyunca yüzünde taşımış; ta ki terlemeye ve gecenin zevkini çıkarmaya başlayana dek. Derken *çığlık atmaya* başlamış.

"Ben orada değildim. Fakat kalabalığın içinde tanıdığım zanaatkârlar vardı ve söylediklerine göre kadıncağız sesi kısılana kadar haykırmış da haykırmış. Sonunda gırtlağından bir tıslama hariç hiçbir şey çıkmaz olmuş ama haykırmaya çalışmaktan vazgeçmemiş. Kostümün sadece bir yanına o şeyden serpilmiş… nispet olsun diye. Kadının cildi fokurdayıp sıcak katran gibi akmış. Etleri *erimiş,* Efendi de Ferra. Requin'in dışında hiç kimse ona dokunmaya cesaret edememiş. Requin kadının kostümünü kesip çıkarmış, su getirtmiş ve ona yardım etmek için çırpınmış. Selendri'nin yanan tenini ceketiyle, bez parçalarıyla, hatta çıplak elleriyle silmiş. Kendisi de o kadar fena yanmış ki bugün bile yanık izlerini saklamak için eldiven takar."

"Hayret verici," dedi Jean.

"Sonuç olarak Selendri'nin hayatını kurtardı," dedi Gallardine. "Daha doğrusu kurtarabildiği kadarını. Kadının yüzünü mutlaka görmüşsündür. Gözlerinden biri ateşe atılmış bir üzüm tanesi gibi buharlaştı. Ayak parmaklarının kesilmesi gerekti. Parmakları yanık dal parçalarından, eliyse kabarcıklarla bezeli bir harabeden ibaretti. Onu da kaybetti. Kadıncağızın bir *göğsünü* kesip almaları gerekti Efendi de Ferra. Seni temin ederim ki bunun ne anlama geldiğini idrak edemezsin; uzun yıllardır güzel gözüyle bakılmamama rağmen öyle bir şey şimdi bile benim için çok büyük bir anlam taşır.

"Selendri yatalakken Requin tüm çetelerine, tüm hırsızlarına, tüm bağlantılarına, zenginlerle güçlüler arasındaki tüm dostlarına haber saldı. Bunu yapan kişinin kimliğini getirene sorgusuz sualsiz bin solari vereceğini söyledi. Fakat saldırıyı düzenleyen suikastçıdan korkuluyordu ve Requin o günlerde şimdiki kadar itibar görmüyordu. Hiçbir cevap

alamadı. Ertesi gece yine sorgusuz sualsiz beş bin solari teklif etti ve yine cevap gelmedi. Üçüncü gece teklifini beyhude yere on bin solariye çıkardı. Dördüncü gece ödül yirmi bin solariye yükseldi… ve yine bir sonuç alamadı.

"Bunun üzerine bir sonraki gece cinayetler başladı. Rastgele. Hırsızların, simyacıların ve Priori'nin hizmetkârları arasında… Faydalı bir bilgiye erişimi olabilecek kim varsa. Her gece tek bir kişi, sessiz sedasız, tamamen profesyonelce katledildi. Her kurbanın sol yanındaki deri bir bıçakla yüzülüyordu. Hatırlatma amacıyla.

"Çeteleri, kumarbazları ve tanıdıkları durması için Requin'e yalvardılar. 'Bana o suikastçıyı bulun,' dedi onlara, 'ben de durayım.' İnsanlar yalvarıp yakardı, sorup soruşturdu, ama yine de hiçbir şey bulamadılar. Requin de her gece iki kişiyi öldürtmeye başladı. Karılar, kocalar, çocuklar, dostlar öldürüldü. Çetelerinden biri ona başkaldırdı ve ertesi sabah ölü bulundular. Hepsi birden. Requin çetelerin üstündeki kontrolünü sıkılaştırdı ve onları yüreksizlerden arındırdı. Öldürttü, öldürttü ve öldürttü; ta ki tüm şehir onun gönlünü yapmak için dört dönerek her kayanın altına bakana ve her kapıyı kırana dek… Ta ki hiçbir şey onu hüsrana uğratmaktan daha beter olamayacak hâle gelene dek. En sonunda adamın biri onun önüne çıkarıldı ve sorduğu sorulara tatmin edici cevaplar verdi.

"Requin," dedi Gallardine, uzun bir iç geçirişin ardından, "adamın sol tarafını tahta bir çerçevenin içine yerleştirip zincirledi. Çerçeve simyasal çimentoyla dolduruldu ve sertleşmeye bırakıldı, sonra da dik oturtuldu. Böylece adamın sol tarafı ayağının ucundan başının tepesine kadar taştan bir duvara sıkışmış oldu. O dik hâliyle Requin'in kasa odasına koyulup ölmeye bırakıldı. Requin her gün bizzat yanına gidip ona zorla su içirdi. Suikastçının hapsolmuş uzuvları çürüdü, iltihaplandı ve onu hasta etti. Uzun ömrüm boyunca

duyduğum en korkunç bedensel işkenceye maruz kalarak açlıktan ve kangrenden yavaş yavaş can verdi.

“O yüzden kusuruma bakma ama,” dedi kadın, Jean’ı nazikçe kolundan tutup sol taraftaki pencereye doğru götürerek, “Hanımların En Şefkatlisi ruhumu bu yaşlı kemik çuvalından alana kadar mutlak bir sadakat göstereceğim tek müşterim Requin’dir.”

“İyi de Requin’in bundan haberdar olmasına gerek yok.”

“Benim de böyle bir riske girecek hâlim yok Efendi de Ferra. Asla.”

“Ama biraz düşünürseniz—”

“Requin’in kulesinde hile yaparken yakalananların başına neler geldiğini duydun mu Efendi de Ferra?” diye sözünü kesti Gallardine. “Requin önce onların ellerini keser, sonra da cesetlerini aşağıdaki avluya atıp temizlik masrafının faturasını ailelerine veya iş ortaklarına ödetir. Peki ya Günahane’de kavga çıkarıp kan döken son adama ne oldu dersin? Requin onu bir masaya bağlattı. Bir it baytarı adamın diz kapaklarını kesti ve yaralarının içine ateş karıncaları döktü. Sonra da diz kapaklarını yeniden yerlerine dikti. Adam gırtlağının kesilmesi için *yalvardı* ama dileği gerçekleştirilmedi.

“Requin başlı başına bir otoritedir. Arhon, Priori’yi kızdırmaktan çekindiği için ona el süremez. Priori de onu fazlasıyla kullanışlı bulduğu için ona sırt çevirmez. Selendri ölümün kıyısından döndüğünden beri Requin bu şehrin daha önce hiç görmediği bir gaddarlık sanatçısı olup çıktı. Bu dünyada o adamı kışkırtmama değecek hiçbir *fani mükâfat* yok.”

“Dediklerinizi son derece ciddiye alıyorum madam. Peki müdahalenizi dikkatle asgariye indiremez miyiz? Kasa odasının basit bir şemasıyla, en genelinden bir açıklamayla yetinemez miyiz? Yani sizinle asla bağdaştırılamayacak bir şeyle?”

“Belli ki dediklerimi can kulağıyla dinlememişsin.” Kadın başını iki yana salladı ve evinin sol duvarındaki pencereyi işaret etti. “Gel sana başka bir şey sorayım Efendi de Ferra. Bu pencereden dışarı bak ve bana Tal Verrar’ın manzarası hakkında ne düşündüğünü söyle.”

Jean camdan dışarı göz atmak için ileri çıktı. Zanaatkârlar Hilali’ne, ankraja ve gümüşi-beyaz sularının karşısındaki Kılıç Marinası’na bakan manzara güneye doğruydu. Yüksek surlarla ve mancınıklarla korunan Marina’ya Arhon’un donanması demirliydi.

“Çok… güzel bir manzaraymış,” dedi genç adam.

“Sahiden de öyle, değil mi? Şimdi söyleyeceğim şeyi bu konuyla ilgili nihai beyanım kabul etmelisin. Denge ağırlıkları hakkında bir şey bilir misin?”

“Bildiğimi söyleye—”

Tam o anda lonca hanımı tavandan sarkan deri kordonlardan birine asıldı.

Ayaklarının altındaki zemin açıldığı sırada Jean’ın kapıldığı ilk izlenim Tal Verrar manzarasının bir anda tavana doğru yükselir gibi olduğuydu. Bunun ne anlama geldiği hakkında alelacele müzakere eden duyuları bir saniyeliğine işin içinden çıkamadılar, sonra karnı şiddetli bir mide bulantısına kapılarak hareket eden şeyin *manzara* olmadığını bildirdi.

Jean zemini hızla geride bıraktı ve köşelerindeki zincirler vasıtasıyla Gallardine’ın evinin hemen altına asılmış, kare şeklindeki bir platforma sertçe çarptı. Aklından geçen ilk düşünce bunun bir tür asansör olduğuydu; derken platform on iki küsur metre aşağıdaki sokağa doğru dalışa geçti.

Zincirler şakırdadı ve genç adamın etrafını ani bir esinti sardı; yere kapaklanan Jean parmak boğumlarını bembeyaz eden bir panikle platforma tutundu. Damlar, at arabaları ve parke taşları hızla yükselirken genç adam çarpışmanın

yaratacağı keskin acıya hazırlandı; fakat öyle bir şey olmadı. Platform imkânsız bir akıcılıkla yavaşlamaya başladı; kesin ölüm önce muhtemel yaralanmaya, sonra da altı üstü bir utanca dönüştü, iniş sokaktan yalnızca birkaç adım yukarıda son buldu ve Jean'ın solundaki zincirler gerginliğini korurken sağındakiler gevşedi. Platform sarsılarak eğildi ve onu parke taşlarının üstüne attı.

Doğrulup oturan genç adam minnetle derin bir nefes aldı; etrafındaki sokak hafifçe dönüyordu. Başını kaldırdığında zincirli platformun süratle önceki konumuna yükseldiğini gördü. Platform eski yerini almadan hemen önce evin zemindeki kapaktan küçük ve parlak bir şey düştü. Brendi karışımıyla dolu şişe patlayarak üstüne cam kırıkları ve içki sıçratmadan hemen önce Jean yüzünü örtmeyi becerdi.

Genç adam birkaç solari değerindeki Beyaz Erikli Austershalin'i saçlarından sildi ve fal taşı gibi açılmış gözlerle sövüp sayarak ayağa kalktı.

"İyi günler bayım. Durun, sakın söylemeyin. Bırakın tahmin edeyim. Teklifiniz lonca hanımı tarafından kabul edilmedi, değil mi?"

Afallamış hâldeki Jean beş adım sağına baktığında gülümseyen bir bira satıcısıyla karşılaştı. Kapalı ve tabelasız iki katlı bir binanın duvarına dayanan adam bronzlaşmış bir bostan korkuluğuna benziyordu. Geniş siperlikli deri şapkası eskidikçe öyle bir sarkmıştı ki neredeyse cılız omuzlarına değecekti. Adam çok sayıda tahta maşrapanın uzun zincirlerle bağlı olduğu büyük, tekerlekli bir fıçının üstünde bir elinin parmaklarıyla ritim tuttu.

"Eh, onun gibi bir şey," dedi Jean. Ceketinden dışarı kayan bir nacak parke taşlarına düşüp tangırdadı. Jean kıpkırmızı bir suratla eğildi, onu aldı ve tekrar sakladı.

"Buna çıkarcılık diyebilirsiniz ve öyle bir durumda sizi ilk önce ben doğrularım bayım. Ama bana bir içkiye ihtiyaç

duyan biriymişsiniz gibi gözüküyorsunuz. Tabii taşlara çarpıp patlamayan ve kafanızı kırmasına ramak kalmayan bir içkiye.”

“Öyle mi gözüküyorum? Elinde ne var?”

“Burgu, bayım. Eğer hiç duymadıysanız bu bir Verrar içkisidir. Ayrıca Talisham’da içtiyseniz bile aslında hiç içmemişsiniz demektir. Talishamlılara lafım yok elbette, hatta ailem oralıdır.”

Burgu genellikle birkaç damla badem yağıyla tatlandırılan koyu bir siyah biraydı ve çoğu şaraba kıyasla içeni çarpardı. Jean başını olumlu anlamda salladı. “Bir maşrapa alayım.”

Bira satıcısı fıçısının musluğunu açtı ve zincirli maşrapalarından birini neredeyse kapkara gözüken içkiyle doldurdu. Bunu bir eliyle Jean’a uzatırken diğeriyle de şapkasını eğdi.

“Biliyor musunuz, Madam Gallardine bunu haftada birkaç kez yapar.”

Jean sıcak birayı kafasına dikti ve mayalı, bademli tadın boğazından aşağı akmasına izin verdi. “Haftada birkaç kez mi?”

“Misafirlerinden bazılarına karşı biraz sabırsızdır. Sohbetin alışıldık hoşbeşlerle bitmesini beklemez. Ama artık bunu zaten biliyorsunuz.”

“Mmm-hımmm. Biran hiç fena değilmiş.”

“Teşekkür ederim nazik bayım. Maşrapası bir sentira… sağolun, çok sağolun. Madam Gallardine’ın evinden düşenlerle iyi iş yaparım. Genellikle gökten bir-iki müşteri yağması ihtimaline karşı buraya tezgâh açarım. Onunla olan görüşmenizin tatmin edici sonuçlanmamasına çok üzüldüm.”

“Tatmin edici mi? Eh, beni beklediğimden daha çabuk başından savmış olabilir; ama sanırım amacıma ulaştım.” Jean biranın son yudumunu da yuvarladı, yeniyle ağzını sildi ve

maşrapayı geri verdi. “Tek istediğim ileride filizlenecek bir tohum ekmekti, hepsi bu.”

Dördüncü Bölüm

KÖR İTTİFAKLAR

1

“Efendi Kosta, lütfen makul davranın,” dedi kadın. “Niye sizden bir şey saklayayım ki? Önerecek bir tedavim olsa cebime daha fazla para girerdi, öyle değil mi?”

Danışman zehirci Solgun Therese müşterileriyle özel iş meselelerini görüşebileceği epey rahat bir salona sahipti. Ellerinde koyu Jerem kahvesiyle dolu küçük birer porselen fincan tutan (fakat içmeyen) Locke ile Jean yumuşak ve geniş minderlerin üstünde bağdaş kurmuş bir vaziyette oturuyorlardı. Otuzlu yaşlarında ciddi, soğuk bakışlı bir Vadralı olan Solgun Therese misafirlerinin önünde volta atıyor, yeni dikilmiş yelken bezi rengindeki saçları yükselip alçaldıkça siyah kadife ceketinin yakasına sürtünüyordu. İyi giyimli bir kadın olan Verrarlı koruması kemerinde kafes kabzalı bir meç ile lakeli bir tahta sopa taşıyor, sessiz ve dikkatli bir tavırla odanın yegâne kilitli kapısının yanındaki duvara yaslanmış bekliyordu.

“Elbette,” dedi Locke. “Biraz huysuzluk ediyorsam kusuruma bakmayın madam. Umarım durumumuzu takdir ediyorsunuzdur. *Muhtemelen* zehirlendik ve bir panzehir elde etmek şöyle dursun, daha o zehrin ne olduğunu bile bilmiyoruz.”

“Evet Efendi Kosta. Sahiden de kaygı verici bir pozisyondasınız.”

“Bu ikna edilmek için ikinci zehirlenişim. İlkinden kurtulabilecek kadar şanslıydım.”

“Bir insanı kontrol altına almak için bu kadar etkili bir yöntem olması ne yazık, değil mi?”

“Sesinizin bu denli hoşnut çıkmasına gerek yok madam.”

“Ah, hadi ama Efendi Kosta. Beni vurdumduymaz biri olarak görmeyin.” Solgun Therese sol elini kaldırarak bir dizi yüzük ve simyasal yanık sergiledi. Locke kadının yüzük parmağının eksik olduğunu fark edince şaşırdı. “Çıraklığımda hiç affı olmayan bir maddeyle çalışırken dikkatsizce bir kaza yaşadım. Seçim yapabilmek için sadece on kalp atımı kadar bir sürem vardı: ya parmağımı ya da canımı seçecektim. Neyse ki elimin altında ağır bir bıçak vardı. Sanatımın meyvelerini tatmanın ne anlama geldiğini iyi bilirim baylar. Kendini hasta, tedirgin ve çaresiz hissetmenin. .. Şimdi neler olacağını görmeyi beklemenin…”

“Bittabi,” dedi Jean. “Ortağımın kusuruna bakmayın. Biz sadece. .. eh, o kadar marifetli bir şekilde zehirlendik ki aynı derecede mucizevi bir çözüm olduğunu umut eder olduk.”

“Genel kural birini zehirlemenin iyileştirmekten daima daha kolay olduğudur.” Therese kesik parmağından geriye kalan yumruyu dalgın bir edayla ovuşturdu. Hareketi bunun onda eski bir tik olduğu izlenimini uyandırıyordu. “Panzehirler hassas şeylerdir, hatta çoğu durumda kendileri de başlı başına birer zehirdir. Mesleğimde her illeti iyileştirebilen, bilinen her zehri köreltebilen, her derde deva olan bir ilaç yoktur. Ve tarif ettiğiniz madde gerçekten de özel olarak hazırlanmışa benzediği için rastgele panzehir tedavileri uygulamak yerine gırtlaklarınızı kesmeyi yeğlerim. Öyle bir yöntem ızdırabmızı uzatabilir hatta bünyenizdeki maddenin etkisini güçlendirebilir.”

Jean çenesini avucuna dayayıp salona bakındı. Therese duvarlardan birini ticari ilişkilerin ilahi babası sayılan şişko ve kurnaz Gandolo’ya, yani Paranın ve Ticaretin Efendisi’ne ithafen bir mihrapla süslemişti. Karşı duvarda da peçeli Aza

Guilla, Uzun Sükut Hanımı, Ölüm Tanrıçası'na adanmış bir mihrap mevcuttu. "Fakat bize verildiği iddia edilen zehir gibi etkisini uzun süre koruyabilen, bilindik maddeler olduğunu da belirttiniz."

"Evet, öyle maddeler var. Alacakaranlık gülünün özü aylarca vücutta kalır ve kurban düzenli aralıklarla panzehir almazsa sinirleri hissizleştirir. Pörsübeyaz tüm gıdaların ve içeceklerin besleyiciliğini çalar; kurbanlar tıka basa yiyip içseler dahi eriyip giderler. *Anuella* tozu solunmasından haftalar sonra kurbanının kan revan içinde kalmasına yol açar… Fakat buradaki sorunu görmüyor musunuz? Etkisi uzun süren üç zehir, zarar vermenin birbirinden çok farklı üç yolu. Mesela kanı etkileyen bir zehrin panzehiri, başka yoldan etki eden bir maddeyle zehirlenmişseniz sizi pekâlâ öldürebilir."

"Lanet olsun," dedi Locke. "Peki öyleyse. Bu konuyu açtığım için kendimi aptal gibi hissediyorum ama Jerome, bir ihtimal daha olduğunu söylemiştin…"

"Bezoarlar," dedi Jean. "Çocukken onlar hakkında epeyce şey okumuştum."

"Maalesef bezoarlar bir efsanedir." Therese ellerini önünde kavuşturup iç geçirdi. "Tıpkı On Dürüst Dönek, Kalp Yiyen Kılıç, Therim Pel'in Borazanı ve diğer tüm harikulâde saçmalıklar gibi bir peri masalından ibarettir. Sizinle aynı kitapları okuduğumuzdan eminim Efendi de Ferra. Üzgünüm. Ejderhaların karnından sihirli taşlar çıkarmak için öncelikle bir yerlerde kanlı canlı ejderhaların yaşaması gerekir, öyle değil mi?"

"Sahiden de bu aralar onlara pek rastlanmıyor."

"Mucizevi ve pahalı bir şey arıyorsanız," dedi Therese, "önerebileceğim bir yol daha var."

"Ne olursa," dedi Locke.

“Karthainli Bağlıbüyücüler. Simyacıların engel olamadığı zehirleri durdurabildiklerine dair güvenilir istihbaratlar almışlığım var. Tabii ücretlerini ödeyebilenlere.”

“İşte o hariç,” diye mırıldandı Locke.

“Eh,” dedi Therese, nihai bir teslimiyetle. “Bir çözüm sunmaksızın sizi sokağa salmak ne keseme ne de vicdanıma fayda sağlasa da korkarım elimizdeki bilgilerin azlığı sebebiyle şu an için yapabileceğim başka bir şey yok. Zehirlemenin kısa süre önce gerçekleştiğinden kesinlikle emin misiniz?”

“İşkencecimizin eline ilk kez dün gece fırsat geçti madam.”

“Öyleyse içinizi az da olsa rahatlatayım. O şahsın işine yaramaya devam ettiğiniz takdirde muhtemelen önümüzdeki birkaç hafta veya ay boyunca güvende olursunuz. Bu zaman zarfında şans eseri de olsa bahsi geçen madde hakkında yeni bilgiler edinebilirsiniz. Her türlü ipucuna karşı gözünüzü ve kulağınızı açık tutun. Bana daha sağlam bilgilerle geri dönün ve ben de çalışanlarıma gece gündüz hangi saatte olursa olsun sizi içeri buyur etmelerini tembihleyeyim ki elimden ne geleceğine bakabileyim.”

“Çok naziksiniz madam,” dedi Locke.

“Zavallı beyefendiler! Şansınızın yaver gitmesi için en içten dualarımı edeceğim. Bir müddet omuzlarınızda ağır bir yükle yaşayacağınızın farkındayım… ve neticede hiçbir sonuç bulamayacak olursanız size daima *diğer* hizmetlerimi de sunabilirim. Eden bulur diye boşuna dememişler.”

“Siz tam bize göre bir iş kadınısınız,” dedi Jean, ayağa kalkarak. Küçük kahve fincanını masaya bıraktı ve yanına bir altın solari koydu. “Bize vakit ayırdığınız ve konukseverliğiniz için minnettarız.”

“Hiç dert değil Efendi de Ferra. Artık gitmeye hazır mısınız o hâlde?”

Locke da ayağa kalkıp paltosuna çekidüzen verdi, iki kafadar aynı anda başlarıyla onayladılar.

“Peki öyleyse. Valista sizi geldiğiniz yoldan geri götürecek. Göz bağları için tekrar özür dilerim fakat… bazı önlemler benim için olduğu kadar sizin de yararınıza.”

Solgun Therese’nin salonunun gerçek konumu bir sırdı; mekân, Zümrüt Galeriler adlı ahşap mahalleyi oluşturan yüzlerce saygın işyerinin, kahvehanenin, tavernanın ve evin arasında bir yerlerde gizliydi. Tüm mahalle hem güneş hem de ay ışığını süzen ve sokakları huzur verici bir yeşile bürüyen, bombeli Atacam kubbelerle kaplıydı. Gözleri bağlanan müstakbel müşteriler Therese’nin muhafızları tarafından getirilip götürülür, bir dizi uzun koridordan geçirilerek müesseseye ulaştırırlardı.

Silahlı genç kadın ellerinde bir çift göz bağıyla kapının yanında Locke ile Jean’ı bekliyordu.

“Tamamen anlıyoruz,” dedi Locke. “Ayrıca hiç merak etmeyin. Karanlıkta önümüzü görmeden oradan oraya götürülmeye bayağı alıştık.”

2

Locke ile Jean sonraki iki geceyi Savrola’da surat asarak ve gözlerini her çatıyla her ara sokağın üstünde tutarak geçirdiler. Fakat ne Bağlıbüyücüler ne de Arhon’un casusları gelip de oradaki varlıklarını haber vermek gibi bir kolaylık sağladılar. Erkeklerden ve kadınlardan oluşan birkaç ekip tarafından takip edilip gözetleniyorlardı; o kadarı belliydi. Locke’un tahmininee bunlar Requin’in adamlarıydı ve sadece iki kafadan tedirgin etmeye yetecek kadar göze çarpma talimatı almışlardı.

Üçüncü gece Günahane’ye geri dönmeye ve bir çekinceleri yokmuş gibi davranmaya karar verdiler. Kişi başı birkaç yüz solari değerinde kıyafetler giyip kumarhanenin kırmızı kadife

halısından geçtiler ve kapı muhafızlarının ellerine birkaç gümüş volani sıkıştırdılar.

Önemsiz insanlardan oluşan iyi giyimli bir kalabalık, bir kerecik bile olsa sosyal bir merhamet gösterilmesi ümidiyle yakınlarda bekliyordu. Locke'un tecrübeli gözleri kalabalığın arasındaki özentileri hemen saptadı. Diğerlerinden daha çarpık dişlere, daha çöküк suratlara ve daha ihtiyatlı bakışlara sahip bu adamlarla kadınlar üzerlerine tam oturmayan gece kıyafetleri giyiyor, yanlış renkleri kuşanıyor ya da yanlış aksesuarlar takıyorlardı. Requin'in Dürüst Vatandaşlarından bazıları da bugün başardıkları herhangi bir işten dolayı mükâfat olarak Günahane'de bir gece geçirmeye gelmişlerdi. Çok geçmeden içeri alınacaklar ama birinci kattan daha yukarı çıkmalarına izin verilmeyecekti. Oradaki varlıkları kumarhanenin gizemine gizem katan bir diğer unsur, zengin ve temizlerin tehlikeli ve kirlilerle kaynaşması için bir fırsattı.

"Efendiler Kosta ve de Ferra," dedi kapı görevlilerinden biri, "tekrar hoşgeldiniz."

Geniş kapı kanatları Locke ile Jean'a doğru savrularak açıldığında bir gürültü, ısı ve koku dalgası -sefahatin tanıdık nefesi-onlara çarparak geceye karıştı.

Zemin kat çok kalabalık değildi; fakat birinci kat duvardan duvara bir vücut ve kaliteli kıyafet deniziyle kaplıydı. Kalabalık merdivenlerden başlıyordu ve Locke ile Jean'ın bu kargaşaya girebilmeleri için dirsekleri kadar tehditlerini de kullanmaları gerekti.

"Perelandro aşkına, burada neler oluyor?" diye sordu Locke, dip dibe durduğu bir adama.

"Bir kafes gösterisi!" dedi, hevesle sırıtan adam.

Birinci katın ortasında tavandan alçaltılabilen pirinç bir kafes bulunurdu ve zemindeki deliklere kilitlenerek her bir kenarı yaklaşık altı metre uzunluğunda, dayanıklı bir küp hâline getirilebilirdi. Bu gece kafesin etrafına ek olarak çok

ince bir file de sarılmıştı. *Hayır,* diye kendini düzeltti Locke; *biri kafesin içinde, diğeriyse dışında olmak üzere iki kat file.*

Salondaki Günahane müşterilerinin arasından şanslı olan bir azınlık, yaşananları dış duvarlara yerleştirilmiş yüksek masalardan seyrediyordu; geriye kalan en az yüz kişi içinse yalnızca ayakta durabilecek kadar yer vardı.

Locke ile Jean kalabalığı saatin ters yönünde yararak gösterinin ne olduğunu görebilecek kadar yaklaşmayı denediler. Etraflarını saran konuşmaların heyecanlı uğultusu, Locke'un şimdiye dek bu duvarlar dahilinde duyduğu her şeyden daha hummalıydı. Fakat Jean'la beraber kafese yaklaştıkça gürültünün tamamının kalabalıktan gelmediğini anladı.

Serçe ebatlarındaki bir şey kanatlarını çırparak fileye çarpıyor ve öfkeyle vızıldıyordu. Çıkan alçak uğultu Locke'un bedenini hayvansı bir dehşetle ürpertti. "Bu şey kahrolasıca bir kama yabanarısı," diye fısıldadı Jean'a. Dostu hevesle kafa sallayarak onu doğruladı.

Locke şimdiye dek bu böceklerden biriyle bizzat karşılaşma bedbahtlığını yaşamamıştı. Kama yabanarıları birkaç bin kilometre doğudaki Jerem'in, Jeresh'in ve çoğu Therin haritasında detaylı olarak yer almayan toprakların çok ötesindeki bazı büyük tropikal adaların belasıydı. Jean yıllar önce tabiat felsefesi kitaplarından birinde bu yaratıklarla ilgili tüyler ürpertici bir açıklamaya rastlamış ve onu diğer Centilmen Piçlere de okuyarak sonraki birkaç gece boyunca uykularının kaçmasına neden olmuştu.

Kama yabanarıları olarak anılmalarını onlar tarafından sokulup da hayatta kalan nadir insanların tariflerine borçluydular. Ağırlıkları ötücü kuşlar kadardı, renkleri parlak kırmızıydı ve iğneli karınları yetişkin bir adamın orta parmağından biraz daha uzundu. Bu yaratıkların Therin topraklarına yerleşmesini önlemek için Therin şehir

devletlerinin herhangi birinde bir kama yabanarısı kraliçesi bulundurmak ölümle cezalandırılırdı. Söylenenlere göre kovanları bir ev kadar büyük olurdu.

İpek tuniği, pamuklu pantolonu ve kısa çizmeleri haricinde üzerinde herhangi bir koruyucu kıyafeti olmayan genç bir adam kafesin içinde eğilip kalkıyor, kendini sağa sola atıyordu. Kalın deri eldivenleri yegâne silahı ve zırhıydı; ikisi de önkollarına takılı bilekliklerle birleştirilmişti ve delikanlı bir boksör gibi ellerini yüzünün önünde tutmaktaydı. Bir insan bu tarz eldivenler takarken bir kama yabanarısını savuşturmayı, hatta ezmeyi göze alabilirdi; fakat öyle bir şeyi başarabilmesi için çok hızlı ve kendinden son derece emin olması gerekirdi.

Kafesin karşı tarafındaki bir masanın üstünde düzinelerce hücresi bulunan ve ön tarafı sineklik teliyle kaplı, ağır bir ahşap dolap mevcuttu. Hücrelerden birkaçı çoktan açılmıştı ve çıkan seslere bakılırsa geri kalanlar serbest bırakılmayı bekleyen, son derece kızgın kama yabanarılarıyla ağzına kadar doluydu.

“Efendi Kosta! Efendi de Ferra!”

Bağırış, kalabalığın gürültüsünü aştıysa da tam olarak nereden geldiğini saptamak güçtü. Locke sesin kaynağını ancak birkaç kez etrafına bakındıktan sonra görebildi. Maracosa Durenna karşı duvardaki masaların birinde yer kapmıştı ve ikiliye el sallamaktaydı.

Kadının siyah saçları ışıltılı bir gümüş takının çevresinde yelpaze gibi toplanmıştı ve ağzında neredeyse kolu kadar uzun olan kıvrık bir gümüş pipo vardı. Locke ile Jean’ı yanına çağırırken sol bileğindeki ak demir ve yeşim halkalar birbirine çarptı. İki kafadar kaşlarını kaldırıp birbirlerine baktıysa da kalabalığı yararak ona doğru ilerledi ve çok geçmeden masaya ulaştı.

“Son birkaç gecedir nerelerdeydiniz? Izmila’nın keyfi yerinde değildi ama ben aklımda kalan diğer oyunlarla bu sularda kulaç atıyordum.”

“Özür dileriz madam,” dedi Jean. “İşimiz başımızdan aşkındı. Arada bir bağımsız olarak bazı çok… *ısrarcı* müşterilere danışmanlık yaparız da.”

“Kısa bir deniz yolculuğuna çıktık,” diye ekledi Locke.

“Armut şırasıyla ilgili ileriye dönük bazı pazarlıklar yaptık,” dedi Jean.

“Bazı eski tanıdıklarımız bizi şiddetle önermişler de,” dedi Locke.

“Armut şırasıyla ilgili ileriye dönük pazarlık mı? Romantik ve bir o kadar da tehlikeli bir ticaret yürütüyor olmalısınız. İleriye dönük yatırımlar konusunda da Atlıkarınca Batağı’ndaki kadar becerikli misinizdir?”

“Öyle görünüyor,” dedi Jean. “Yoksa Atlıkarınca Batağı oynayacak kadar paramız olmazdı.”

“Peki o zaman, bunu ispatlamaya ne dersiniz? Kafes düellosu. Sizce hangi tarafı daha mutlu bir gelecek bekliyor?”

Tam o esnada kafesteki kama yabanarısı genç adama doğru atıldı. Delikanlı onu eliyle savuşturdu ve kolayca duyulabilen, sulu bir çıtırtı eşliğinde çizmelerinden birinin altında ezdi. Kalabalığın büyük bir bölümü tezahürat etti.

“Görünüşe bakılırsa fikrimizin o veya bu şekilde bir önem taşıması için artık çok geç,” dedi Locke. “Yoksa gösteri devam mı edecek?”

“Gösteri daha yeni başladı Efendi Kosta. O kovanda yüz yirmi hücre bulunuyor. Kapakları rastgele açan, mekanik bir aygıt var. Kafesteki kişi her seferinde tek bir arıyla da karşılaşabilir, altı tanesiyle de. Epey dikkat çekici, öyle değil

mi? Üstelik ayaklarının altında yüz yirmi ölü yabanarısı yatana dek dışarı çıkamaz. Tabii o kadar yaşarsa…”

Kadın bu cümlesini piposundan derin bir nefes çekerek ve iki kaşını birden kaldırarak vurguladı. “Sanırım şimdiye kadar sekiz tane öldürdü,” diye tamamladı cümlesini.

“Ah,” dedi Locke. “Eğer bir seçim yapmam gerekseydi seçimimi oğlandan yana kullanırdım. Bana iyimser diyebilirsiniz.”

“Diyorum da.” Kadın burun deliklerinden gri şelaleleri andıran, iki uzun duman sütununun dökülmesine izin verdi ve gülümsedi. “Ben de yabanarılarını seçerdim. Bahse var mısınız? Benden iki yüz, sizdense kişi başı yüz solariye?”

“Küçük bir bahse tutuşmaya en az başkaları kadar düşkünümdür. Ama durun o başkasına da bir danışayım. Ne dersin Jerome?”

“Eğer sizi memnun edecekse para keselerimiz emrinize amadedir madam.”

“Siz ikiniz amma da zarif birer yalan pınarısınız.” Kadın bir el hareketiyle Requin’in görevlilerinden birini yanına çağırdı ve üçü birlikte kumarhanedeki kredileri karşılığında marka aldılar. Aldıkları dört adet kısa tahta çubuğun her birine onar halka oyulmuştu. Görevli isimlerini bir tablete kaydedip oradan ayrıldı; salondaki bahislerin temposu hâlâ yükseliyordu.

O esnada zıvanadan çıkmış iki haşere daha hücrelerini terk edip kafesteki delikanlıya doğru havalandı.

“Yakınlarda bir yabanarısı öldüğü zaman diğerlerinin kızışarak daha da kudurduğundan bahsetmiş miydim?” dedi Durenna, sahip olduğu marka çiftini küçük masanın üstüne bırakırken. “Dövüş uzadıkça oğlanın rakipleri daha da öfkelenecek.”

Kafeste serbestçe uçan yabanarısı çifti zaten yeterince öfkeli görünüyordu; delikanlı onları sırtından ve böğürlerinden uzak tutmak için hareketli bir dans sergilemeye başladı. "Büyüleyici," dedi Jean, düelloyu seyretmek için boynunu uzatırken tavırlarına bir dizi belirgin el hareketi katarak. Verdiği nispeten kısıtlı sinyallerin birkaç yaratıcı kullanımı mevcuttu ama Locke sonunda mesajın özünü kavradı:

Sahiden de oturup bu kadınla beraber gösteriyi izlemek zorunda mıyız?

Locke tam yanıt vereceği sırada sol omzuna tanıdık ve sert bir ağırlık çöktü.

"Efendi Kosta," dedi Selendri, Locke daha o tarafa doğru dönmeyi bile tamamlamadan önce. "Priorilerden biri sizinle beşinci katta görüşmek istiyor. Küçük bir mesele söz konusu. Kart *sihirbazlığıyla* ilgili bir şey. Ne kastettiğini anlayacağınızı söyledi."

"Madam," dedi Locke, "iştirak etmekten, ah, memnuniyet duyarım. Az sonra yanında olacağımı ona iletir misiniz?"

"Daha iyisini yapabilirim," dedi kadın, yüzünün harabolmuş tarafını zerre kadar kıpırdatmayan yarım bir tebessümle. "Yolculuğunuzu hızlandırmak için size bizzat eşlik edebilirim."

Locke dileği tam da buymuşçasına gülümsedi ve ellerini iki yana açarak tekrar Madam Durenna'ya doğru döndü.

"Sahiden de *ilginç* ortamlara girip çıkıyorsunuz Efendi Kosta. Elinizi çabuk tutmaya bakın; bu esnada Jerome da bahsinizle ilgilenip benimle bir içki paylaşabilir."

"Bu benim için hiç beklenmedik bir keyif olur," dedi Jean, içki siparişi vermek üzere daha şimdiden bir görevliyi yanına çağırırken.

Selendri hiç vakit kaybetmeden arkasına dönüp kalabalığın arasına karıştı ve yuvarlak salonun karşı tarafındaki merdivene

doğru bir rota belirledi. Bir adakta bulunurmuşçasına pirinç elini etten kemikten olan avucunda tutarak hızla ilerlerken kalabalık neredeyse mucizevi bir şekilde ikiye ayrılıyordu. Locke gündelik işlerine bir an için ara vermiş bir böcek sürüsü gibi tekrar kapanan insan topluluğunun hemen sınırında kalarak kadının peşinden aceleyle seğirtti. Bardaklar birbirine çarparak çınlıyor, havaya duman bulutları savruluyor ve yabanarıları vızıldıyordu.

Merdivenlerden ikinci kata çıktılar; iyi giyimli insan kümeleri bir kez daha Requin'in vekilharcının önünde dağılıp gitti. İkinci katın güney tarafında içki şişeleriyle dolu raflara ev sahipliği yapan ve görevlilerle dolup taşan bir servis alanı vardı. Bu odanın sonunda da yanındaki duvara pirinç bir levha monte edilmiş, dar bir ahşap kapı bulunuyordu. Selendri suni elini levhaya soktu ve kapı aralanarak bir tabuttan birazcık daha büyük olan karanlık bir boşluğu meydana çıkardı. İçeri önce Selendri girdi, sırtını odacığın duvarına dayadı ve eliyle Locke'u yanına çağırdı.

"Tırmanma dolabı," dedi kadın. "Merdivenleri kullanıp kalabalığın arasından geçmeye çalışmaktan çok daha kolaydır."

İçerisi daracıktı; Jean olsa bölmeyi kadınla paylaşamazdı. Selendri'nin sol tarafına sıkışmak zorunda kalan Locke pirinç elin ağırlığını sırtının üst kısmında hissedebiliyordu. Kadın diğer elini öne uzatıp bölmenin kapısını kapattı ve sıcak bir karanlığa gömüldüler. Locke ansızın vücutlarından yayılan kokuların ziyadesiyle farkına vardı: kendi taze terine onun kadınsı miski karışıyor, buna bir de vekilharcın saçlarından yayılan ve yanan çam kütüklerinin dumanını andıran bir şey ekleniyordu.

"Eh," dedi Locke, usulca "Sanırım kaza geçireceğim yer burası, değil mi? Yani kaza geçireceksem."

“Geçireceğiniz şey bir kaza olmazdı Efendi Kosta.” Sanki bölmenin kuralı buymuşçasına o da usulca konuşuyordu. “Ama hayır, yukarı çıkarken başınıza öyle bir şey gelmeyecek.”

Selendri’nin hareket etmesiyle birlikte Locke’un kulağına kadının sağındaki duvardan yükselen bir tür mekanik tıkırtı çalındı. Hemen ardından bölmenin duvarları hafifçe sarsıldı ve tepelerinden belli belirsiz bir gıcırtı yükselmeye başladı.

“Benden hazzetmiyorsunuz,” dedi Locke, ani bir hevese kapılarak. Kısa bir sessizlik yaşandı.

“Çok hain tanıdım,” dedi Selendri en sonunda, “ama hiçbiri bu kadar çenebaz değildi.”

“Yalnızca ihanette bulunanlara hain denir,” karşılığını verdi Locke, sesine kırgın bir ton katarak. “Benim tek arzum bir haksızlığı telafi etmek.”

“Herkes davranışlarına bir kılıf uydurur,” diye fısıldadı kadın.

“Sizi bir şekilde gücendirmiş olmalıyım.”

“İstediğiniz gibi düşünmekte serbestsiniz.”

Locke tüm dikkatini şimdi edeceği birkaç kelimenin tonuna yoğunlaştırdı. Karanlıkta, yüz yüze bakmazlarken, sesi hem suratının hem de tavırlarının ele vereceği tüm ipuçlarından arınacaktı. İstese bundan daha etkili bir tiyatro sahnesi bulamazdı. Genç adam, üzerinde çok çalışılmış aldatmacalarını bir simyacı edasıyla karıştırarak arzuladığı duygusal bileşimi hazırladı: pişmanlık, mahcubiyet, özlem.

“Eğer sizi sahiden de gücendirdiysem, madam, dediklerimi geri almak ve yaptıklarımı telafi etmek isterim.” Sözlerine içtenlik katmak için konuşmasına kısacık bir ara verdi. Bu, sözsel teçhizatındaki en güvenilir araçtı. “Hem de bunu nasıl yapacağımı söylediğiniz anda. Yeter ki bana bir fırsat tanıyın.”

Kadının kendisininkine temas eden bedeninin çok hafifçe kıpırdandığını hissetti; pirinç elin sırtındaki baskısı bir kalp atışı süresi boyunca daha da arttı. Gözlerini kapayan Locke en ufak bir ipucunu bile karanlıktan çekip almak için kulaklarını, tenini ve hayvansı içgüdülerini zorladı. Acaba kadın acınmayı hor mu görüyordu, yoksa arzu mu ediyordu? Locke kendi kalbinin titrek atışlarını işitiyor, nabzını hafifçe de olsa şakaklarında hissedebiliyordu.

"Geri alınacak bir söz veya telafi edilecek bir davranış yok," diye karşılık verdi Selendri sonunda, alçak sesle.

"Keşke olsaydı diyesim geliyor. Böylece yüreğinize su serpebilirdim."

"Serpemezsiniz." Kadın iç geçirdi. "Serpemezdiniz."

"Denememe bile izin vermeyecek misiniz?"

"Kart hilelerinizi yaptığınız şekilde konuşuyorsunuz Efendi Kosta. Yani fazlasıyla akıcı bir şekilde. Korkarım ki söz konusu bir şeyleri saklamak olduğunda sözleriniz ellerinizden bile daha becerikli. İllâ ki bilmeniz gerekiyorsa yaşamanıza müsaade etmemin tek sebebi sadece ve sadece işvereninize karşı kullanılabilme ihtimaliniz."

"Düşmanın olmak istemiyorum Selendri. Seni sıkıntıya sokmak bile istemiyorum."

"Kelimeler ucuzdur. Ucuz ve anlamsız."

"Ben…" Yine sağduyulu bir duraklama. Locke taş bir heykelin göz kenarlarına kırışıklıklar ekleyen usta bir heykeltıraş kadar dikkatliydi. "Bak, belki sahiden de çenebazın tekiyimdir. Ama başka şekilde konuşamam Selendri." Bir dürtüye, neredeyse bir büyüye kapılmışçasına karşınızdakinin ismini tekrar tekrar kullanmak unvanlardan daha samimi ve etkiliydi. "Ben böyleyim işte."

"Buna rağmen size niçin güvenmediğimi merak ediyorsunuz, öyle mi?"

“Asıl merak ettiğim *güvendiğin* bir şey olup olmadığı.”

“Kimseye güvenmezsen,” dedi kadın, “kimse sana ihanet etmez. Kafa tutar ama asla ihanet etmez.”

“Hımmm.” Locke dilini ısırarak hızlıca düşündü. “Ama *ona* güveniyorsun, değil mi Selendri?”

“İşte bu sizi hiç ilgilendirmez Efendi Kosta.”

Tırmanma dolabının tavanından yüksek bir takırtı geldi. Bölme son bir kez şiddetle sarsıldı, sonra da hareketsiz kaldı.

“Tekrar özür dilerim,” dedi Locke. “Beşinci katta olmadığımız kesin. Sekiz mi?”

“Sekiz.”

Kadın bir saniye sonra onu itecek ve kapıyı açacaktı. O samimi karanlıkta baş başa geçirecekleri kısacık bir an kalmıştı. Locke seçeneklerini değerlendirdi ve son sözlü dartını fırlatmaya hazırlandı. Bu seferki riskli fakat potansiyel olarak huzur kaçırıcıydı.

“Eskiden onu çok daha küçük görürdüm, biliyor musun? Seni gerçekten sevecek kadar akıllı olduğunu öğrenmeden önce.” Yine duraksadı ve sesini neredeyse duyulamayacak kadar alçalttı. “Sanırım şimdiye dek tanıştığım en cesur kadınsın.”

Bir cevap gelene kadar Locke karanlıkta kendi kalp atışlarını saydı.

“Ne kadar hoş bir densizlik,” diye fısıldadı Selendri. Kelimelerinin altında bir hışım yatıyordu. Derken bir tıkırtı duyuldu ve sarı bir ışık çizgisi karanlığı yararak Locke’un gözlerini kamaştırdı. Kadın suni eliyle onu Requin’in ofisinin fenerlerle aydınlanan merkezine açılan kapıya doğru sertçe itti.

Eh, bırak Selendri bir müddet sözlerime kafa yorsun. Bırak bundan sonra ona nasıl davranmam gerektiğini belli edecek sinyaller versin. Locke’un aklında belirli bir amaç yoktu;

kadını kararsızlığa sürüklemesi, sırtına bir bıçak saplamaya biraz daha az meyilli hâle getirmesi yeterliydi. Ve eğer Locke'un içindeki ufak bir parça kadının duygularıyla böyle oynadığı için vicdan azabı duyuyorsa bile (tanrılar aşkına, bu parçası daha önce nadiren söz alırdı!) genç adam kendi kendine Leocanto Kosta olduğu sürece canı nasıl isterse öyle davranabileceğini anımsattı. Sonuçta Leocanto Kosta gerçek değildi.

Locke tırmanma dolabından çıkarken sözleriyle kendisini Selendri'den daha çok ikna edebildiğinden emin değildi.

3

"Efendi Kosta! Benim yeni ve gizemli çalışma arkadaşım. Meğer ne kadar da meşgul bir adammışsın."

Requin'in ofisi Locke'un geçen ziyaretinde olduğu kadar dağınıktı. Locke kart destelerini Requin'in masasının üstündeki ve yakınlarındaki çeşitli noktalarda gelişigüzel istiflenmiş hâlde görmekten memnuniyet duydu. Tırmanma dolabı, iki tablo arasında bulunan ve önceki ziyaretinde fark etmediği bir duvar nişine açılıyordu.

Balkon kapısındaki sineklik telinden dışarıya bakmakta olan Requin'in üstünde siyah klapalara sahip, bordo renkli ve kalın bir frak ceket vardı. Adam eldivenli ellerinden biriyle çenesini kaşıyıp göz ucuyla Locke'u süzdü.

"Aslına bakarsan," dedi Locke, "Jerome ile birlikte birkaç sakin gün geçirdik. Tıpkı sana söz verdiğim gibi."

"Geçtiğimiz şu son birkaç günü kastetmiyorum. Tal Verrar'daki son iki yılınızı sorup soruşturdum."

"Ben de öyle ummuştum. Sonuç aydınlatıcı mıydı bari?"

"Fevkalade. Gel, lafı dolandırmayalım. Ortağın kasa odam hakkında Azura Gallardine'nin ağzından laf almaya çalışmış.

Bir yıldan uzun bir süre önce. Bahsettiğim kadının kim olduğunu biliyor musun?"

Selendri genç adamın biraz solunda yavaş yavaş volta atıyor, sağ omzunun üstünden onu izliyordu.

"Elbette. Zanaatkarlar Loncası'nın kendini bir şey zanneden o ustalarından biri. Jerome'a onu nerede bulacağını ben söylemiştim."

"Peki kasa odamın tasarımında onun parmağının olduğunu nereden biliyordun?"

"Zanaatkârlar meyhanelerinde içki ısmarlayarak ve duyduğun her öyküye olağanüstü ilgi çekiciymiş gibi davranarak ne kadar çok şey öğrenebileceğini bilsen şaşarsın."

"Anlıyorum."

"Ama o yaşlı kaltak ortağıma hiçbir şey söylemedi."

"Söylemedi tabii. Üstelik o kadarıyla yetindi; sorguya çekildiğinden beni haberdar bile etmedi. Ama birkaç gece evvel sokağa haber saldım ve anlaşılan o ki güvenilir gözler listemde yer alan bir bira satıcısı bir keresinde ortağının tarifine uyan birinin gökten düştüğüne tanık olmuş."

"Evet. Jerome, lonca hanımının sohbeti yarıda kesmek için eşsiz bir yöntemi olduğunu söylemişti."

"Eh, Selendri dün akşam onunla kesintisiz bir sohbet gerçekleştirdi ve Jerome'un ziyaretiyle ilgili mümkün olduğunca çok şeyi hatırlamaya teşvik edildi."

"Teşvik mi edildi?"

"Para yoluyla Efendi Kosta."

"Ah."

"Ayrıca anladığım kadarıyla Gümüş Marina'daki bazı çetelerime de sorular yöneltmişsin. Jerome'un Lonca Hanımı Gallardine'a yaptığı ziyaret sırasında."

“Evet, yaşlıca bir adamla ve bir kadınla konuştum. Adamın adı Drava’ydı, kadınınki de… dilimin ucunda.

“Armania Cantazzi.”

“Hah, oydu. Teşekkürler. Çok güzel bir kadın; onunla iş meselelerinin ötesine geçmeye ve biraz dostluk kurmaya çalıştım ama gösterdiğim ilgiden pek hoşlanmadı.”

“Çok doğal; Armania diğer kadınların ahbaplığını yeğler.”

“İşte bunu duymak içimi rahatlattı. Paslandığımı düşünmüştüm.”

“Nakliyat konusuna meraklıymışsın; gümrük görevlilerinin asla duymayacakları türde nakliyatlara. Adamlarımla biraz pazarlık yapmışsın ama devamını getirmemişsin. Neden?”

“Jerome ve ben biraz düşünüp taşındıktan sonra nakliye ihtiyacımızı Tal Verrar’ın dışından gidermenin en akıllıca yol olduğuna karar verdik. Böylece senden çalacaklarımızı taşımak için birkaç küçük mavna kiralayabilir ve bir salapurya ayarlamanın gerektirdiği daha karmaşık muamelelerden kaçınabilirdik.”

“Eğer kendi kendimi soymayı planlasaydım herhalde sizinle aynı fikirde olurdum. Bir de simyacılar meselesi var. Son bir sene içinde birkaçına uğradığına dair güvenilir bilgiler edindim. Hem itibarlı olanlara hem de olmayanlara.”

“Elbette. Ateş yağı ve asit kullanarak elden düşme mekanik aygıtlar üstünde bazı deneyler yaptım. Böylelikle kendimi maymuncukla kilit açmak gibi zahmetli bir uğraştan kurtarabileceğimi düşündüm.”

“Deneylerin sonuç verdi mi peki?”

“Böyle bir bilgiyi sadece bir işverenimle paylaşabilirim,” dedi Locke, sırıtarak.

“Hımmm. Şimdilik bunu atlayalım. Fakat sahiden de bazı işler çevirdiğiniz kesin. Birbirinden bağımsız tüm bu

faaliyetler bir araya geldiklerinde hikâyeni destekliyorlar. Lâkin tek bir şey daha var.”

“Nedir?”

“Merak ediyorum da… üç gece önce kendisiyle görüştüğünüzde ihtiyar Maxilan nasıldı?”

Locke ansızın Selendri’nin artık volta atmadığını fark etti. Kadın onun birkaç adım arkasında kıpırdamadan bekliyordu. *Madrabaz Bekçi, bana şöyle güzel bir palavra ve onu atmaktan ne zaman vazgeçeceğimi bilmem için akıl ver,* diye düşündü genç adam.

“Iıı, şey, hıyarın tekiydi.”

“Bu bir sır değil ki. Sokaktaki çocuğa sorsam o da aynını söyler. Ama Mon Magisteria’ya uğradığınızı kabul ediyorsun öyleyse?”

“Uğradık. Stragos’la baş başa görüştük. Aklıma gelmişken, çetelerine sızdırdığı casusların saptanmadığını zannediyor.”

“Niyetim de oydu. Fakat sahiden de hiç oturduğun yerde oturmuyorsun Leocanto. Acaba Tal Verrar’ın arhonu senden ve Jerome’dan ne istiyor olabilir? Hem de gecenin bir yarısı? Üstelik bizimle öylesine *ilginç* bir konuşma yaptığın gece?”

Locke düşünecek birkaç saniye kazanmak amacıyla iç geçirdi. “Soruna cevap verebilirim,” dedi uzatabildiği kadar makul bir tereddüdün ardından, “ama hoşuna gideceğini sanmıyorum.”

“Tabii ki gitmeyecek. Sen yine de söyle.”

Locke iç geçirdi. Ya bir yalana balıklama dalacak ya da pencereden dışarı balıklama atılacaktı.

“Jerome’a ve bana ücretimizi ödeyen kişi Stragos. Muhatap olduğumuz aracılar da onun casusları. Kasa odanın ziyafet sonrası bir kilere dönüşmesini isteyen kişi o. Kulağımızı çekme zamanının geldiğini düşünmüş.”

Dişlerini sıkan Requin'in yüzünde silik çizgiler belirdi ve adam ellerini arkasında kavuşturdu. "Bunu onun ağzından mı duydun?"

"Evet."

"Planları hakkında size bizzat brifing verdiğine göre ikinize de çok saygı duyuyor olmalı. Peki ya kanıtın?"

"Eh, hayatını karartmaya yönelik planlarıyla ilgili kendisinden imzalı bir beyanname istedim ve Stragos da bunu seve seve yerine getirdi. Ama öyle sakarım ki bu gece buraya gelirken o beyannameyi kaybettim!" Locke soluna dönüp kaşlarını çattı. Etten kemikten eliyle ceketinin altındaki bir şeyi tutan Selendri'nin kendisini dikkatle seyrettiğini görebiliyordu. "Tanrılar aşkına, bana inanmıyorsanız hemen şimdi pencereden atlayabilir ve hepimize bir sürü zaman kazandırabilirim."

"Hayır… şimdilik parke taşlarını beyninle boyamana gerek yok," dedi Requin, bir elini kaldırarak. "Lâkin Stragos'un konumundaki birinin hem hiyerarşisinde hem de takdirinde nispeten düşük bir konuma sahip casuslarla doğrudan muhatap olması alışılmadık bir durum. Kusura bakma."

"Bakmadım. Eğer bir tahminde bulunmam gerekseydi Stragos'un o veya bu sebepten dolayı sabırsızlandığını söylerdim. Sanırım sonuca daha hızlı ulaşmak istiyor *ve*... onun adına kazanacağımız herhangi bir başarının ardından Jerome'u ve beni sağ bırakmak gibi bir niyetinin olmadığından emin sayılırım. Akla yatkın tek varsayım bu."

"Üstelik öyle bir şey onu epeyce masraftan kurtarır herhâlde. Stragos gibiler daima paraya insan hayatından daha fazla değer verirler." Requin ince deri eldivenlerinin altındaki parmak eklemlerini çıtlattı. "İşin en can sıkıcı tarafı tüm bunların kulağa fazlasıyla mantıklı gelmesi. Genel bir kuralım vardır; eğer bir bulmacayla karşı karşıyaysan ve cevaplar zarif

olduğu kadar da basitse birileri seni becermeye çalışıyor demektir.”

“Benim bir sorum daha var,” dedi Selendri. “İkna edildiğiniz takdirde onu suçlayabileceğinizi bilmesine rağmen neden Stragos sizinle *bizzat* muhatap oldu?”

“Daha önce bahsetmeyi akıl edemediğim bir şey daha var,” dedi Locke, mahcup gözükerek. “Bu mesele… hem Jerome hem de benim için büyük bir utanç kaynağı. Stragos görüşmemiz sırasında bize şıra ikram etti. Konukseverliğini geri çevirmeye cüret edemediğimiz için ondan epeyce içtik. Stragos şıraya gizli ve durağan bir zehir kattığını iddia ediyor. Düzenli aralıklarla onun elinden panzehir almazsak bizi çok nahoş bir şekilde öldürecek bir şey. Yani onun avucuna düştük ve panzehiri istiyorsak uslu durmamız gerekiyor.”

“Eski bir taktik,” dedi Requin. “Eski ama bir o kadar da güvenilir.”

“Bu durumun bizi layıkıyla utandırdığını söyleyebilirim. Görüyorsunuz ya,” dedi Locke, “daha şimdiden amacına ulaştıktan sonra bizi ortadan kaldırmanın bir yoluna sahip. Şu an için sadakatimize güveninin tam olduğundan eminim.”

“Buna rağmen ona ihanet etmek mi istiyorsun?”

“Dürüst ol Requin. Stragos’un yerinde olsaydın panzehiri elimize tutuşturup bizi yolcu eder miydin? Biz onun gözünde çoktan ölüyüz. Yani artık can vermeden önce almam gereken iki intikam var. Stragos’un lanet olasıca şırasına kurban gitsem bile ölmeden evvel Jerome’la hesaplaşmak istiyorum. Ve de Arhon’a zarar vermek… *Sen* hâlâ her ikisini de gerçekleştirebilmek için elimdeki en iyi seçeneksin.”

“Makul bir varsayım,” diye mırıldandı Requin, daha ılıman bir tutumla.

“Böyle düşünmene sevindim, çünkü anlaşılan o ki bu şehrin siyaseti hakkında sandığımdan çok daha az şey biliyorum.

Tanrılar aşkına, burada neler oluyor Requin?"

"Arhon ile Priori yine birbirlerine diş biliyorlar. Priori üyelerinden yarısı şahsi servetlerinin büyük bir bölümünü kasa odamda tutarak sahip oldukları kaynakların gerçek boyutunu Arhon'un casuslarından gizliyor. Kasa odamın boşaltılması yalnızca onları paralarından mahrum bırakmakla kalmaz, aynı zamanda beni de gözden düşürür. Şu durumda, Stragos büyük bir kışkırtmaya maruz kalmadıkça bir iç savaş çıkarma korkusuyla beni *asla* devre dışı bırakamaz. Fakat kasa odamı soyması için sözüm ona bağımsız bir grubu desteklerse… Eh, evet, işte bu tüm sorunlarını çözer. Ben seni ve Jerome'u avlamakla meşgul olurum, Priori de beni idam ettirmeye çalışmakla. Ve Stragos da bu esnada rahatça…"

Requin, Arhon'un ne yapacağını göstermek için bir yumruğunu avucuna vurup sertçe sıktı.

"Ben Arhon'un da Priori konseyine tâbi olduğunu sanıyordum," dedi Locke.

"Teknik olarak öyle. Priori öyle olduğunu gösteren harika bir parşömene sahip. Stragos ise farklı bir görüş benimsemesini sağlayan bir kara ordusuna ve donanmaya."

"Harika. Peki şimdi ne yapacağız?"

"Güzel bir soru. Yoksa başka bir önerin, komplon ya da kart numaran kalmadı mı Efendi Kosta?"

Locke bunun Leocanto Kosta'yı biraz daha insani göstermek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. "Bak," dedi, "işverenim bana her ay bir kese dolusu para gönderen, isimsiz bir şahısken ne yaptığımı çok iyi biliyordum. Ama artık başka bir şeyler dönüyor, bıçaklar çekiliyor ve sen vaziyete benim göremediğim tüm açılardan bakabiliyorsun. O yüzden bana ne yapacağımı söyle ve ben de yapayım."

"Hımmm. Stragos… Aramızda geçen sohbetle ilgili soru sordu mu?"

“Bahsini bile açmadı. Haberi olduğunu sanmıyorum. Muhtemelen Jerome ile benim her halükârda o gece yakalanıp yanına götürülmemiz planlanmıştı.”

“Emin misin?”

“Olabileceğim kadar.”

“Söyle bana Leocanto. Eğer kart hilelerini bana gösterme fırsatı bulamadan önce Stragos kendini açığa çıkarsaydı… ihanet ettiğin kişinin o olduğunu bilseydin yine de böyle davranır mıydın?”

“Şey…” Locke bir müddet bu soruya kafa yoruyormuş gibi yaptı. “Ona sahiden güvenseydim veya ondan hoşlansaydım ne düşünürdüm bilmiyorum. Belki de öyle bir durumda yalnızca Jerome’u sırtından bıçaklar ve Stragos için çalışırdım. Ama… bizler Stragos’un gözünde sadece birer fareyiz, öyle değil mi? Kahrolası birer böcekten farksızız. Stragos şımarık orospu çocuğunun teki. Jerome’u ve beni tanıdığını zannediyor. Ondan… hiç mi hiç hazzetmiyorum; başımıza şu zehir belasını açmasını saymıyorum bile.”

“Böyle bir nefret uyandırabildiğine göre ikinizle de uzun uzadıya konuşmuş olmalı,” dedi Requin, bir tebessümle. “Pekâlâ. Teşkilatıma katılmak istiyorsan bunun bedelini ödemen gerekiyor. O bedel de Stragos.”

“Ah, tanrılar aşkına. Bu da ne *anlama* geliyor?”

“Stragos kesinkes öldüğü veya nezaretim altına girdiği zaman istediğine kavuşacaksın demek oluyor. Günahane’de oyunlarımı yönetebileceğin bir yerin ve bir maaşın olacak. Ayrıca şu zehirle ilgili olarak elimden gelen her türlü desteği sağlayacağım. Son olarak Jerome de Ferra da bıçağının ucunda gözyaşlarıyla can verecek. Anlaştık mı?”

“İyi de bu dediğini nasıl yapacağım?”

“Her şeyi tek başına yapmanı beklemiyorum. Fakat Maxilan’ın bu şehre yeteri kadar hükmettiği apaçık ortada.

Elinden gelen her şeyi yaparak veya benim emirlerimi uygulayarak onu emekliye ayırmama yardım et. İşte o zaman yeni bir yaverim olacak."

"Bu uzun zamandır duyduğum en güzel şey. Peki ya, ah, hesabımdaki para ne olacak? Senin emrinle el koyulan meblağ?"

"O parayı kendi davranışların yüzünden kaybettin, o nedenle bende kalacak. Hayırsever biri değilimdir Leocanto. Bana hizmet edeceksen bunu sakın unutma."

"Elbette, elbette. Lâkin, zahmet olmazsa sen de benim bir sorumu yanıtlayabilir misin? Stragos'un adına seni aldatıyor olabileceğimden niçin endişelenmiyorsun? Ya da koşa koşa yanına gidip tüm bunları ona anlatabileceğimden?"

"Peki *benim* seni aldatmadığımı nereden biliyorsun?" diye sordu Requin, hakiki bir keyifle, genişçe gülümseyerek

"Tüm bu olasılıklar başımı ağrıtıyor," dedi Locke. "Oyunlarda hile yapmayı dalavere çevirmeye tercih ederim. Eğer sahiden de dediğin gibi beni aldatıyorsan bu gece eve gidip kendimi asıp kurtulmam daha mantıklı."

"Evet. Ama dur sana daha iyi bir cevap vereyim. İstesen bile Stragos'a ne anlatabilirsin ki? Ondan hoşlanmadığımı, düşmanlarını finanse ettiğimi ve ölmesini istediğimi mi? Böylece ona karşı duyduğum husumeti tasdik edebilsin diye mi? Hiç gereği yok. Stragos kendisine husumet beslediğimi *zaten* biliyor. Gücünü sağlama almak istiyorsa Tal Verrar'ın yeraltı dünyasının ona ayak bağı olacağının da farkında. *Felantozzi*lerim loncaların egemenliğini üniformaların ve mızrakların egemenliğine yeğlerler; silahlı diktatörlükte daha az para kazanırsın."

Felantozzi, nefer anlamına gelen bir Therin İmparatorluğu tabiriydi. Locke bu sözcüğün suçluları kastetmek için kullanıldığını daha evvel de duymuştu ama kendi aralarında kullandıklarını hiç işitmemişti.

“Böylece geriye tek bir şey kalıyor,” dedi Requin. “Yani diğer yargıcının da senin alınmaya değer bir risk olup olmadığın konusunda hemfikir olması.”

“Diğer yargıcım mı?”

Requin bir eliyle Selendri’yi işaret etti. “Her şeyi duydun canım. Leocanto’yu pencereden dışarı mı atacağız, yoksa onu aldığın yere geri mi göndereceğiz?”

Locke kadınla göz göze geldi, kollarını göğsünde kavuşturdu ve bir köpek yavrusu kadar zararsız görünmesini sağladığını umduğu en tatlı tebessümünü takındı. Selendri kısa bir süreliğine anlaşılmaz bir ifadeyle kaşlarını çattı, ardından iç geçirdi.

“Ortada güvenilemeyecek pek çok şey var. Fakat Arhon’un nispeten de olsa yakınına bir casus yerleştirme ihtimalimiz varsa… sanırım buna değer. Böyle bir fırsatı yakalamışken değerlendirelim derim.”

“Eh, Efendi Kosta.” Requin onun yanına gidip bir elini genç adamın omzuna koydu. “Kişiliğine yönelik böyle bir övgü hakkında ne düşünüyorsun?”

“Toplayabildiğim kadarına razıyım.” Locke içinin ne kadar rahatladığını gereğinden fazla belli etmemeye çalıştı.

“Öyleyse vazifen şimdilik Arhon’u mutlu etmek. Ve sanırım seni o panzehirle beslemesini sağlamak.”

“Tanrıların izniyle aynen öyle yapacağım.” Locke düşünceli bir edayla çenesini sıvazladı. “Bu arada, seninle tanıştığımı ona bildirmek zorundayım; kumarhanende bu gerçeği eninde sonunda öğrenecek başka gözcüleri olabilir. Benden ne kadar çabuk duyarsa o kadar iyi olur.”

“Elbette. Yakın bir zamanda seni tekrar Mon Magisteria’ya çağırır mı dersin?”

“Bu ne zaman olur bilmiyorum ama evet. Çok büyük ihtimalle.”

“Güzel. Bu, planları hakkında yine bir şeyler geveleyebileceği anlamına geliyor. Eh, artık seni Efendi de Ferra’nın yanına ve işinin başına yolcu edelim. Bu akşam birilerini dolandırıyor musunuz?”

“Daha yeni geldik. Kafes gösterisini seyrediyorduk.”

“Ah, yabanarıları. O canavarlar bizim için tam bir talih kuşu oldu.”

“Tehlikeli bir mal.”

“Evet, Jeremli bir kaptan çekirdek bir sürüyü ve bir kraliçeyi satmaya çalışıyordu. Adamlarım bunun gümrüğün kulağına gitmesini sağladı, kaptanı idam ettirdi ve kraliçeyi yaktırdı. El konulan diğer tüm arılar ortadan kayboldu ve benim vesayetime geçti. Onları kullanabileceğim bir yer bulabileceğimi biliyordum.”

“Peki ya arılarla kapışan genç adam?”

“Unvanlı ama önemsiz bir soylunun aklı bir karış havada sekizinci oğlu. Günahane’ye borcu vardı; borcunu ne pahasına olursa olsun ödeyeceğini ve gerekirse bunu denerken öleceğini söylemişti. Ben de onu sözünü tutmaya mecbur bıraktım.”

“Eh, üstüne yüz solari bahis oynadım. O yüzden umarım borcunu ödeyecek kadar yaşabilir.” Locke bir kez daha Selendri’ye doğru döndü. “Yine tırmanma dolabıyla mı gideceğiz?”

“Sadece beşinci kata kadar. Ondan sonrasını yürüyerek inebilirsin.” Kadın alaycı bir edayla, hafifçe gülümsedi. “Kendi başına.”

4

Locke nihayet ite kaka birinci kata dönmeyi becerdiğinde kafesteki delikanlı topallıyor, kan kaybediyor ve ayaklarının üstünde yalpalıyordu. Kafeste yarım düzine kama yabanarısı serbestçe uçuşuyor ve kurbanlarının etrafında dönüp onu sokuyordu. Locke kalabalığı yarmaya devam ederken iç geçirdi.

"Efendi Kosta! Sanırım bahsimizin bir sonuca bağlanması için tam zamanında döndünüz."

Madam Durenna neredeyse otuz santim uzunluğundaki ince bir bardakta duran, bulanık turuncu içkisinin üstünden gülümsedi. Jean daha küçük bir kadehten, açık kahverengi bir şey içiyordu ve dostuna da aynısından uzattı. Locke içkiyi minnettar bir baş selamıyla kabul etti. Ballı rom… Durenna'nın hor görmeyeceği kadar sert, fakat içenin aklını başından almayacak kadar hafif.

"Vakit geldi mi? Yokluğum için özür dilerim. Saçma sapan bir işim çıktı da."

"Saçma sapan mı? Priorilerden biri olaya dahilken mi?"

"Geçen hafta ona bir kart sihirbazlığı gösterme hatasında bulunmuştum da," dedi Locke. "Şimdi de aynı numarayı bir, ah, arkadaşı için sergilememi istedi."

"Öyleyse etkileyici bir numara olmalı. Oyun masasında sıklıkla yaptıklarınızdan bile etkileyici mi?"

"Ondan şüpheliyim madam." Locke içkisinden uzun bir yudum aldı. "Bir sihirbazlık numarası yaparken sizin kadar harikulade bir rakipten endişe duymam gerekmiyor."

"Biri hiç o mide bulandıracak kadar tatlı dilinizi kesmeye kalktı mı Efendi Kosta?"

"Evet. Aslına bakarsanız bu uğraş, adını anabileceğim pek çok şehirde geleneksel bir meşgale hâline bile geldi."

Tam o esnada hücrelerden daha fazla yabanarısı fırladı ve kafesin içindeki öfkeli vızıltı iyice yükseldi, iki, üç, dört tane daha… Bulanık siyah şekiller etrafı fileyle sarılı alanda oradan oraya uçarken ürperen Locke çaresizce izlemeyi sürdürdü. Kafesteki genç dövüşçü önce sükunetini korumaya çalıştı, ardından panikledi ve kollarını çılgınca savurmaya başladı. Eldivenlerinden teki arılardan birine denk gelerek onu yere yapıştırdı; fakat bir diğeri delikanlının beline kondu ve gövdesini aşağı doğru kıvırdı. Oğlan uludu, böceğe bir tokat attı, sonra da sırtını büktü. Kalabalık dehşet ve beklenti karışımı bir duyguyla ölümcül bir sessizliğe büründü.

Her şey çabucak olup bitmişti; ancak Locke buna insaflıca bir ölüm diyemezdi. Yabanarıları genç adamın üstüne hızla üşüşerek onu ardı ardına sokmaya ve pençeli ayaklarını kurbanlarının kanla kaplı gömleğine batırmaya başladılar. Biri göğsünde, bir diğeriyse kolundaydı; iğnelerini çılgınca batırıp çıkarıyorlardı… bir başkası saçlarında gezinirken bir diğeri de iğnesini onun tam ense köküne batırdı. Oğlanın delice çığlıkları ıslak gurultulara dönüştü, ağzı köpürdü ve hem yüzünden hem de göğsünden aşağı ince çizgiler hâlinde kan aktı. Sonunda zangır zangır titreyerek yere devrildi. Vızıldayarak kurbanlarının bedeninde gezinmeye, ısırmaya ve sokmaya devam eden yabanarıları dehşet verici görünüyor, kan kırmızısı karıncaları andırıyorlardı.

Midesi o sabah Villa Candessa'da ettiği ufak kahvaltıya baş kaldıran Locke, parmaklarından birini ısırdı ve kontrolünü bir nebze de olsa geri kazanabilmek için hissettiği acıya sarıldı. Tekrar Madam Durenna'ya doğru döndüğünde yüzünde sakin bir ifade vardı.

"Eh," dedi kadın, elindeki dört tahta çubuğu ona ve Jean'a doğru sallayarak. "Bu son buluşmamızda aldığım yaralara iyi bir merhem oldu. Fakat gerçek bir rövanşın zevkine ne zaman varacağız?"

“Bunu ben de dört gözle bekliyorum,” dedi Locke. “Fakat bu akşamlık bize müsaade ederseniz ortağımla konuşmamız gereken bazı… siyasi güçlükler var. Ama gitmeden evvel kadehimi bize iki yüz solariye mal olan adamın cesedinin şerefine boşaltacağım.”

Madam Durenna şen bir edayla elini salladı ve Locke ile Jean daha iki adım bile atmadan önce deri bir kese çıkarıp gümüş piposunu doldurmaya koyuldu.

İki kafadar kafese yaklaşırken Locke’un tekrar içi kalktı. Etraflarındaki kalabalık yavaşça dağılıyor, marka çubuklarını takas ediyor ve hevesle çene çalıyordu. Yine de kafesin etrafındaki birkaç adımlık alan şimdiden boşalmıştı. Yabanarıları çevrelerindeki gürültü ve hareketlilik nedeniyle hâlâ öfkeliydi. Locke kafese yaklaştığı sırada içlerinden iki tanesi hızla havalandı ve vücutlarını filenin iç katmanına tehditkâr bir edayla çarparak onu yol boyunca takip etti. Kara gözleri dosdoğru onunkilere bakıyordu sanki. Locke kendine hâkim olamayarak ürperdi.

Delikanlının yerde yatan cesedine mümkün olduğu kadar sokulup diz çöktü ve kafesteki özgür yabanarıları saniyeler içinde onun durduğu yere hücum ederek vızıldamaya, suratından sadece bir-iki adım uzakta fileye çarpıp durmaya başladı. Locke romunun geriye kalan yarısını yabanarılarıyla kaplı cesedin üstüne döktü. Arkasından bir kahkaha koptu.

“Eline sağlık ahbap,” dedi dili zor dönen biri. “O beceriksiz orospu çocuğu bana beş yüz solariye mal oldu. Hazır oradayken üstüne de işe!”

“Madrabaz Bekçi,” diye mırıldandı Locke bıyık altından, hızlı hızlı. “Dostsuz bir yabancı için yere dökülen bir kadeh içki. Yiğitlerin ve ahmakların efendisi, bu adamın Uzun Sükut Hanımı’na geçişini kolaylaştır. Berbat bir yoldan öldü. Eğer benim için bunu yaparsan bir süre boyunca senden başka hiçbir şey istemeyeceğim. Bu sefer ciddiyim.”

Locke sol elinin üstünü öpüp ayağa kalktı. Takdisini tamamlandıktan sonra kafesten ne kadar uzaklaşırsa uzaklaşsın araya yeterince mesafe koyamıyormuş gibi hissediyordu.

“Şimdi nereye?” diye sordu Jean, usulca.

“Bu tanrıların cezası böceklerden uzağa.”

5

Gökyüzü denizin üstünde açık, doğudaysa bulutlarla kaplıydı; beyazımsı ve yüksek bir tavan, donmuş bir duman tabakası misali ayların altında asılı duruyordu. İki kafadar Büyük Galeri’nin iç tarafını çevreleyen rıhtımları ağır ağır katederken sert bir rüzgâr üzerlerine doğru esiyor, yere atılmış kâğıt parçalarını ve diğer çöpleri ayaklarının etrafına savuruyordu. Kıyıya vuran gümüşi dalgaların üzerinden bir geminin çanı yankılandı.

Sollarında koyu renkli, Atacam bir duvar baş döndürücü bir uçurum gibi kat kat yükseliyor ve inip çıkanların yolunu aydınlatsın diye soluk fenerlerle bezenmiş, köhne merdivenler tarafından orada burada çaprazlamasına kesiliyordu. O sarp duvarın tepesinde Gece Çarşısı ile adanın taraçalarını diğer taraftaki dalgalara kadar kaplayan engin damın kıyısı yer alıyordu.

“Aman ne güzel,” dedi Jean, dostu ona Requin’in ofisinde yaşananları anlatmayı bitirdikten sonra. “Yani Requin artık kuyusunu kazmaya çalışan kişinin Stragos olduğuna inanıyor. Daha önce hiç iç savaş çıkarmamıştım. Bak bu eğlenceli olabilir.”

“Fazla seçeneğim yoktu,” dedi Locke. “Stragos’un bize şahsen ilgi duymasını açıklamanın daha inandırıcı bir yolunu düşünebiliyor musun? Eğer doğru düzgün bir açıklama yapamasaydım dışarıya pencereden çıkacağım kesindi.”

“Kafanın üstüne inseydin hasarlı parke taşlarının faturası hariç korkacak hiçbir şeyin kalmazdı. Sence Stragos’a casuslarının sandığı kadar görünmez olmadığını söylemeli miyiz?”

“Ah, siktir et o yavşağı.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Hem kim bilir, belki de Stragos sahiden de Requin’in kuyusunu kazıyordur. Birbirleriyle dost olmadıkları apaçık ortada ve bu kahrolası şehrin her yerinde bir sorun patlak veriyor,” dedi Locke. “Hesap defterinin kâr tarafına bakacak olursak… sanırım Selendri’nin kanına tatlı dille az da olsa girilebilir. Ayrıca Requin beni *sahiden de* kendi adamıymış gibi görüyor.”

“Eh, bak bu iyi. Sence ona sandalyeleri vermemizin vakti geldi mi?”

“Hımmm, sandalyeler… sandalyeler. Evet, Stragos bizi biraz daha itip kakmaya karar vermeden önce o işi halledelim derim.”

“Ne zaman istersen bir at arabasıyla onları depodan getirtebilirim.”

“Güzel. Öyleyse bu haftanın sonlarına doğru onları teslim ederim. Günahane’den bir iki gece uzak durmak senin için sorun olur mu?”

“Tabii ki hayır. Peki ama neden?”

“Durenna ile Corvaleur’u biraz hayal kırıklığına uğratmak istiyorum, hepsi bu. Durumumuzu biraz daha sağlama alana dek bir geceyi daha para kaybederek ve sarhoş olarak heba etmemeyi yeğlerim. *Bela paranella* hilesini tekrar yaparsak şüphe çekebiliriz.”

“Madem öyle, istesem de hayır diyemem. Başka yerlere uğrayıp Arhon ile Priori’yle ilgili bazı dedikodular duyabilir

miyim diye bakmama ne dersin? Kendimizi şehrin tarihiyle biraz daha donatmamızın faydası olabilir.”

“Harika olur… Bu da nesi?”

Rıhtımda yalnız değillerdi; sağda solda kendi işlerinin peşinde koşturan tek tük yabancıya ilaveten iskelelere bağlı teknelerinin yanında pelerinlere bürünmüş bir vaziyette uyuyan kayıkçılar ve sahip çıkabildikleri her türlü barınağın altına kıvrılıp yatmış çok sayıda ayyaş ile evsiz mevcuttu. İkilinin birkaç adım solundaki bir kasa yığınının gölgesinde, açık kırmızı bir ışık saçan ufacık bir simyasal kürenin yakınında cılız bir siluet oturuyordu. Solgun ellerinden biriyle küçük bir bez çuvalı sıkı sıkıya tutuyor, diğeriyle de onları yanına çağırıyordu.

“Efendiler, efendiler!” Yüksek ve gıcırtılı sesi bir kadına ait gibiydi. “Ne olur yardım edin saygıdeğer efendiler. Perelandro aşkına ne olur yardım edin. Bir sikke… incecik bir bakır sikke bile olur. Yardım edin. Perelandro aşkına.”

Locke’un eli frak ceketinin hemen altındaki kesesine gitti. Jean ceketini çıkarmıştı ve artık onu sağ koluna katlanmış bir hâlde taşıyordu; Locke o geceki hayırseverlik vazifelerini yerine getirirken bir kenarda beklemekten memnun gözüküyordu.

“Madem Perelandro aşkına diyorsunuz madam, bir sentiradan daha fazlasını alabilirsiniz.”

Kendi centilmenliğinin gururuyla geçici olarak dikkati dağılan Locke, ortada bir terslik olduğunu fark etmeden önce üç gümüş volaniyi uzatmıştı bile. Dilenci kadın tek bir bakır sikkeyle bile mutlu olurdu ve yüksek bir sese sahipti… öyleyse neden az evvel önünden geçen diğer yabancılarla konuştuğunu duymamışlardı?

Ve niçin avucunu değil de bez çuvalı uzatıyordu?

Jean dostundan hızlı davrandı ve Locke'u güvene almanın daha zarif bir yolu olmadığından onu sertçe itti. Bir arbalet oku çuvalda karanlık bir delik açtı ve ikilinin arasındaki havayı bir ıslık sesiyle yararak hızla geçip gitti. Locke yana doğru savrulurken ceketinin kuyruklarının ok tarafından çekildiğini hissetti, sonra da küçük kasalardan birine takıldı ve sarsakça sırtüstü yere düştü.

Doğrulup oturduğu sırada Jean'ın dilencinin suratına tekme attığını gördü. Kadının başı geriye doğru sertçe savruldu; ancak son anda ellerini yere dayadı ve bacaklarını makaslayarak Jean'ın ayaklarını yerden kesti. Yere düşen genç adam katlı ceketini bir kenara fırlatıp atarken dilenci de bacaklarını dimdik havaya kaldırdı, ardından onları hızla aşağı indirdi ve havada bir yay çizerek ayağa kalktı. Sadece bir saniye içinde doğrulmuş ve paçavralarını çıkarmaya başlamıştı bile.

Ah, kahretsin. Bu kadın bir ayak boksörü. Lanet olasıca bir chassoneur, diye düşündü Locke, güç bela doğrulurken. *Jean onlardan nefret eder.* Ceketinin yenlerini hızla sallamasıyla birlikte her iki avucuna da birer kama düştü, ardından Jean'ın saldırganına doğru ihtiyatla harekete geçerek parke taşlarını bir bir geride bıraktı. Kadın o sırada yuvarlanarak geri çekilmeye çalışan koca adamın kaburgalarını tekmeliyordu. Tam *chassoneur* ile arasında üç adım kalmıştı ki yere çarpan deri çizmelerin sesi, arkasında başka birinin olduğunu haber verdi ona. Sanki Jean'ın saldırganına vuracakmış gibi sağ elindeki kamayı havaya kaldırdı, sonra aniden eğilerek döndü ve sol elindeki bıçakla körü körüne hamle yaptı.

Eğildiğine sevinmesi uzun sürmedi; çünkü bir şey saçlarını acıyla çekiştirecek kadar başının yakınından geçip gitmişti. Yeni saldırgan başka bir 'dilenci,' onun cüssesine yakın bir adamdı ve az önce savurduğu uzun demir zincir hedefini bulmuş olsaydı Locke'un kafasının bir yumurta gibi dağılması işten bile değildi. Saldırısının ivmesi adamı Locke'un

kamasının ucuna kadar taşıdı ve silahın yalımı sapına kadar sağ koltukaltına girdi. Saldırgan acı dolu bir inilti koyuverdi.

Locke yakaladığı avantajı acımasızca değerlendirdi ve diğer kamasını yukarıdan aşağıya doğru savurarak düşmanının sol köprücük kemiğine sapladı. Ardından her iki silahını da elinden geldiği kadar şiddetle döndürdü. Adam tekrar inledi, elindeki zincir parmaklarının arasından kaydı ve taşlara çarpıp şıngırdadı. Locke hemen sonra bıçaklarını bir et parçasındaki şişler misali rakibinin bedeninden çıkardı ve zavallı adamı yere yığılmaya bıraktı. Ardından kanlı kamalarını kaldırdı, arkasına döndü ve tedbirsizce bir özgüvene kapılarak Jean'ın saldırganına hücum etti.

Kadın neredeyse hiç bakmadan, bir bacağını dümdüz kaldırarak ona doğru bir tekme savurdu. Ayağı Locke'un göğsüne denk geldi ve genç adam bir tuğla duvara çarpmış kadar oldu. O geri geri sendelerken kadın da bu fırsattan istifade ederek epeyce hırpalanmış gözüken Jean'ın yanından ayrıldı ve Locke'un üstüne yürüdü.

Kadın üzerindeki paçavraları tamamen çıkarıp atmıştı; Locke artık onun muhtemelen kendisinden bile daha genç olduğunu, koyu renkli bol bir kıyafet giydiğini ve iyi dikimli, ince, fitilli bir deri yelek kuşandığını görebiliyordu. Nispeten koyu teni ve başının çevresini bir taç misali çevreleyen, sıkıca örülmüş siyah saçları Therin asıllı olduğunu ele veriyordu. Daha önce de adam öldürdüğünü belli eden bir duruşu vardı.

Sorun değil, diye aklından geçirdi Locke, geri geri çekilirken. *Ben de öldürdüm.* İşte tam o anda az önce bıçakladığı adamın cesedine takıldı.

Kadın onun bu hatasından derhâl yararlandı. Locke dengesini kazandığı sırada rakibi sol bacağıyla havada bir yay çizdi, ayağı genç adamın sol koluna bir çekiç gibi indi ve kama ansızın hissizleşen parmaklarından uçup gitti. Tepesi

atan Locke tumturaklı bir küfür savurdu ve sağ elindeki kamayla ileri doğru atıldı.

En az Jean kadar ustaca hareket eden kadın sol eliyle hasmının sağ bileğini yakaladı, karşı konulamaz bir şekilde onu kendine doğru çekti ve sağ elinin ayasıyla çenesine sert bir darbe indirdi. Locke'un diğer kaması yüksek bir binadan atlamış biri gibi döne döne uzaklaşarak karanlıkta kayboldu ve başının üstündeki gökyüzünün yerini aniden hızla yaklaşan gri taşlar aldı. Genç adam dişlerini bir bardağın içindeki zarlar gibi takırdatan, sert bir düşüşle müşerref oldu onlarla.

Kadın bir tekme daha atarak Locke'u sırtüstü çevirdi, sonra da ayağıyla göğsüne basıp onu yere mıhladı. Kamalardan biri kadının elindeydi ve silahı kullanmak için öne eğilirken Locke onu bir rüyadaymış gibi seyretti. Uyuşuk vaziyetteki elleri ihanet edercesine yavaştı; kendi kaması savunmasız boynuna doğru inerken o bölgede dayanılmaz bir kaşıntı hissetti.

Jean'ın nacağının kadının sırtına saplandığını duymasa da etkisini gördü ve sebebini tahmin etti. Sırtı kasılan kadın aniden dimdik doğruldu ve kamayı elinden düşürdü. Silah suratının hemen yanındaki parke taşlarına çarpınca Locke irkildi. Saldırganı hızlı ve sığ nefesler alarak dizlerinin üstüne düştü, sonra da öteye döndü. Jean'ın Habis Bacılarından biri beline, omuriliğinin hemen sağına saplanmıştı ve etrafına bir karaltı yayılıyordu.

Jean dostunun üstünden atladı, elini aşağı uzattı ve nacağı kadının belinden çekip çıkardı. Acı dolu bir nida atan kadın yere kapaklanacak gibi olduysa da Jean onu acımasızca doğrulttu, sonra da kadının arkasında durarak nacağının yalımını düşmanının boğazına dayadı.

"Lo… Leo! Leocanto. İyi misin?"

"Bu kadar acı çektiğime göre sanırım hâlâ yaşıyorum," dedi Locke, nefes nefese.

“Öyleyse yeterince iyi sayılırsın.” Jean ustura tutan bir berber misali başının hemen altından tuttuğu nacağa biraz daha yüklendi. “Öt bakalım. Daha fazla acı çekmeden ölmene, hatta yaşamana bile yardım edebilirim. Siz sıradan haydutlar değilsiniz. Sizi kim yolladı?”

“Sırtım,” diye hıçkırdı kadın, ağlamaklı ve tehditten yoksun bir sesle. “Lütfen, çok acıyor.”

“Acıması da gerek. Sizi buraya kim yolladı? Kim tuttu?”

“Altın,” dedi Locke, öksürerek. “Ak demir. Sana para öderiz. Aldığının iki katını. Yeter ki bize bir isim ver.”

“Ah, tanrılar aşkına, çok acıyor…”

Jean boştaki eliyle hasmının saçlarını kavrayıp geriye doğru çekti. Tam o esnada kadın ansızın bir çığlık atıp dimdik doğruldu. Locke saldırganın göğsüne kara tüylü bir şeklin saplandığını görünce gözlerini kırpıştırdı; arbalet okunun ıslak darbesini ancak bir saniye sonra idrak edebildi. Afallayan Jean kadını bırakıp geriye sıçradı, hemen sonra Locke’un ilerisine baktı ve nacağını tehditkâr bir edayla kaldırdı.

“Sen ha!”

“Hizmetinizdeyim Efendi de Ferra.”

Locke boynunu yeteri kadar geri uzattığında birkaç gece önce onları sokak ortasında kaçıran ve Arhon’a teslim eden kadının baş aşağı bir görüntüsüyle karşılaştı; koyu renkli saçları rüzgârın etkisiyle başının arkasında serbestçe dalgalanmaktaydı. Gri bir eteğin üstüne yine aynı renkte bir yelek ve siyah renkli, dar bir ceket giymişti. Sol elinde ateşlenmiş bir arbalet tutuyor, az evvel geldikleri istikametten onlara doğru aheste adımlarla yürüyordu. İnleyen Locke kadını doğru düzgün görebilmek için yattığı yerde yuvarlandı.

Yanındaki dilenci-*chassoneur* son nefesini ıslak bir öksürükle verdi.

“Hay *lanet* olsun!” diye bağırdı Jean. “Ağzından laf almak üzereydim!”

“Hayır, değildin,” dedi Arhon’un casusu. “Şunun sağ eline bir bak.”

Jean kendine söylenileni yaptı; dizleri titreyerek ayağa kalkan Locke da öyle. Kadının avucunda rıhtımın yanındaki birkaç fenerin ve ayların solgun ışıklarının altında parlayan, kıvrık bir yalıma sahip, ince bir bıçak duruyordu.

“Size göz kulak olmakla görevlendirildim,” dedi kadın, yüzünde hoşnut bir tebessümle Locke’un yanına kadar gelirken.

“Harika bir iş çıkardın,” dedi Jean, sol eliyle kaburgalarını ovuşturarak.

“Son ana kadar başınızın çaresine bakabiliyormuş gibi görünüyordunuz.” Kadın gözlerini aşağı dikip başıyla küçük bıçağı işaret etti. “Bakın, bıçağın kesici ağzının hemen yanında fazladan bir oluk var. Bu genellikle yalıma pis bir şey sürüldüğü anlamına gelir. Onu çekip sana saplamak için zaman kazanmaya çalışıyordu.”

“Yalımdaki bir oluğun ne anlama geldiğini bilirim,” diye homurdandı Jean, huysuzca. “Bu ikisinin kimin hesabına çalıştığını biliyor musun?”

“Bazı teorilerim var, evet.”

“Onları bizimle paylaşmaya ne dersin peki?” diye sordu Locke.

“Böyle bir şeyi ancak o yönde bir emir alırsam yapabilirim,” diye karşılık verdi kadın, tatlı bir üslupla.

“Tanrılar tüm Verrarlıların belasını versin ve müstehcen yerlerinde kafalarındaki saçlardan daha çok çıban çıkarsın,” diye mırıldandı Locke.

“Ben Vel Virazzo’da doğdum,” dedi kadın.

“Bir ismin var mı?” diye sordu Jean.

“Hem de bir sürü. Hepsi de birbirinden güzel ve hiçbiri doğru değil,” diye yanıtladı kadın. “Ama siz bana Merrain diyebilirsiniz.”

“Merrain. Of.” Locke yüzünü ekşiterek sol koluna masaj yaptı. Jean bir elini onun omzuna koydu.

“Kırığın var mı Leo?”

“Yok. Tabii haysiyetimi ve yardımseverlikten mutlaka bir hayır geleceğine yönelik eski inancımı saymazsak.” Locke iç geçirdi. “Son birkaç gecedir bizi takip eden insanlar görüyoruz Merrain. Herhalde seni de görmüşüzdür.”

“Ondan şüpheliyim. Eşyalarınızı toplayıp buradan ayrılsanız iyi olur. Az önce gittiğiniz yöne doğru ilerleyin. İnzibatlar çok geçmeden buraya toplanır ve onlar işverenimden emir almıyorlar.”

Locke kanla ıslanmış kamalarını topladı ve onları öldürdüğü adamın pantolonuna sildikten sonra tekrar yenlerine soktu. Dövüşün hiddeti geçtiği için artık cesede baktığında midesinin ağzına geldiğini hissetti ve mümkün olduğu kadar hızlı bir şekilde adamın yanından uzaklaştı.

Jean ceketini yerden alıp nacaklarını onun içine yerleştirdi. Merrain ikilinin ortasına geçip kollarına girdi ve çok geçmeden üçü birlikte yürüyerek oradan uzaklaşmaya başladılar

“İşverenim,” dedi kadın bir müddet sonra, “bu gece size göz kulak olmamı ve uygun bir zamanda sizi bir tekneye bindirmemi istedi.”

“Aman ne güzel,” dedi Locke. “Bir özel görüşme daha.”

“Orasını bilmem. Ama tahmin yürütmem gerekseydi size uygun bir iş bulduğunu söyleyebilirdim.”

Jean arkalarındaki karanlıklarda yatan iki cesede çabucak bir göz attı ve sıkılı yumruğunun içine öksürdü. “Harika,” diye söylendi. “Bu şehir şimdiye kadar oldukça sıkıcı ve sorunsuzdu zaten…”

HATIRAT

KEYİF SAVAŞI

1

Tal Verrar'ın kuzeyinde, sahil yoluyla altı günlük mesafede, kıyı boyundaki siyah kayalıkların arasında yer alan alışılmadık derecede yeşil bir vadicikte Salon Corbeau adlı yarı-kent bulunur. İşlevsel bir köyden çok, özel bir mülk sayılan bu yarı-kent içten içe yanan Azar Dağı'nın gölgesinde tuhaf bir hayat sürdürmeye çalışır.

Therin İmparatorluğu zamanında Azar Dağı patlayarak dakikalar içinde üç köyü ve on bin insanı lavlar altına gömmüştür. Bugünlerdeyse kös kös homurdanarak denize doğru odun-kömürü renginde, eğri büğrü dumanlar salmakla yetinmekten memnun görünmektedir. Kuzgun sürüleri bu yorgun ve yaşlı volkanın duman bulutlarının altında endişe duymaksızın daire çizer. Çok az kişinin yaşadığı ve hiç kimsenin hazzetmediği Adra Morcala adındaki sıcak, tozlu ovalar da işte tam buradan başlar. Ovalar Balinel'in, yani Yedi İlik Krallığı'nın en batısındaki en ıssız eyaletin güney sınırlarına kadar çatlak ve kupkuru bir deniz misali inişli çıkışlı bir seyir izler.

Locke Lamora'nın faytonu Yetmiş Sekizinci Nara Yılı'nda, ılık bir batı kışında, Aurim'in dokuzuncu gününde Salon Corbeau'ya girdi. Jean'la birlikte Tal Verrar'a ayak basmalarının üzerinden bereketli bir sene (ve çok daha fazlası) geçmişti ve Locke'un kiralık faytonunun arkasındaki zırhlı kasada limonlara karşı aşırı hassas biri olan Esparalı Lord Landreval'den bir bilardo oyunu sırasında çarptıkları bin altın solari şıngırdıyordu.

Yarı-kente hizmet veren küçük liman ufak teknelerle, yatlarla, sefahat mavnalarıyla ve kare şeklinde ipek yelkenlere sahip gezinti kalyonlarıyla doluydu. Onların ötesindeki açık denizdeyse bir kadırga ile bir şalupa demir atmış bir vaziyette bekliyor, her ikisinde de Locke'un tanımadığı aile armalarını ve renklerini taşıyan Lashain flamaları dalgalanıyordu. Rüzgâr hafif hafif esiyor, dağın dumanlı nefesinin ardında kalan solgun güneş altın sarısından çok gümüşi bir ışık saçıyordu.

"Salon Corbeau'ya hoşgeldiniz," dedi siyah ve zeytin yeşili üniforma giyen bir uşak. Adamın kafasında preslenmiş siyah keçeden yapılma uzun bir şapka vardı. "İsminiz nedir ve sizi ne şekilde takdim etmemi istersiniz?"

Üniformalı bir kadın Locke'un faytonunun açık kapısının altına tahta bir blok koydu ve dışarı çıkan genç adam ancak ellerini beline dayayıp huzurla gerindikten sonra yere atladı. Locke siyah çerçeveli bir gözlüğün altına yine siyah renkli, sarkık bir bıyık takmış ve aynı renkteki saçlarını geriye yatırmıştı. Kalın siyah paltosu göğüste ve omuzlarda dar olmasına karşın belden dize kadar genişlemekte ve bir pelerin gibi arkasında dalgalanmaktaydı. Üstünde daha şık duracak potur ve pabuçlar yerine gri bir pantolon giymiş, paçalarını da dize kadar çıkan arazi çizmelerinin içine sokmuştu. İnce bir toz toprak tabakasıyla kaplı olan çizmeleri mat siyahtı.

"Adım Mordavi Fehrwight. Emberlainli bir tüccarım," dedi. "Takdim edilmeme gerek olduğunu hiç sanmıyorum, zira kayda değer bir unvanım bulunmuyor."

"Pekâlâ Efendi Fehrwight," dedi uşak usturuplu bir dille. "Leydi Saljesca, Salon Corbeau'ya ziyaretinizi takdir eder ve tüm kalbiyle işlerinizde size iyi şanslar diler."

Adamın 'Sizi kabul etmekten mutluluk duyar,' yerine 'Ziyaretinizi takdir eder,' demesi Locke'un dikkatinden kaçmamıştı. Lashainli Kontes Vira Saljesca, Salon Corbeau'nun mutlak hâkimiydi; yarı-kent onun mülklerinden

birinin üstüne kuruluydu. Balinel, Tal Verrar ve Lashain'e hemen hemen eşit uzaklıkta bulunan ve buraların egemenlik alanının dışında kalan Salon Corbeau, Pirinç Denizi'nin zenginlerine ayrılmış bir tür bağımsız tatil eyaleti sayılırdı.

Sahil yollarından gelen faytonlara ve denizden gelen sefahat gemilerine ilaveten Salon Corbeau bir başka kayda değer trafiği daha çekmekteydi, ki Locke da yolculuğu sırasında melankolik bir havayla bunun üzerine kafa yormuştu.

Hem şehirli yoksulların hem de taşralı garibanların oluşturduğu hırpani ve sıradan vatandaş grupları Leydi Saljesca'nın diyarına çıkan tozlu yolları yorgun argın teperdi. Bunlar aralıklı fakat bitmek bilmez akıntılar hâlinde çıkagelir, dağın kara zirvelerinin altındaki bu tuhaf kasabaya üşüşürdü.

Locke tüm bu insanların oraya ne amaçla geldiklerini zaten bildiğini sanıyordu; fakat Salon Corbeau'da geçireceği sonraki birkaç gün bu konudaki anlayışının ne kadar kıt olduğunu ona gösterecekti.

2

Locke ilk başta Günahane planının son parçalarını elde edebilmek adına deniz yoluyla Lashain'e, hatta Issara'ya kadar gitmesi gerekeceğini düşünmüştü. Fakat hâli vakti yerinde bazı Verrarlılarla yaptığı sohbetler onu ihtiyaç duyduğu şeyin Salon Corbeau'da bulunabileceğine ikna etmeye yetmişti.

Gece karası kayalardan oyulmuş, aşağı yukarı üç yüz metre uzunluğunda ve yüz metre genişliğinde bir sahil vadiciği hayal edin. Batı tarafında küçük bir liman yer alsın ve incecik siyah kumlarla kaplı bir kıyısı olsun. Doğu ucunda, bir yeraltı deresi kayalıklardaki bir çatlaktan dışarı taşarak basamak şeklinde yığılmış kayalardan aşağı aksın. İşte bu derenin yukarısındaki burna Kontes Saljesca'nın ikâmetgâhı, yani küçük bir kale misali iki kat mazgallı duvarların üstüne kurulmuş taş bir köşk hâkimdir.

Salon Corbeau'nun vadicik duvarları yaklaşık yirmi metre yüksekliğindedir ve neredeyse tamamen taraçalı bahçelerle kaplıdır. Oralarda gür eğreltiotları, büklüm büklüm sarmaşıklar, çiçek açan orkideler ve hem meyve hem de zeytin ağaçları yetişir. Arkasındaki siyahlıkla çarpıcı bir tezat teşkil eden kahverengi ve yeşil tonlardaki bu sağlıklı bitki örtüsünde Saljesca'nın suni cennetinin kurumasını önlemek için boylu boyunca küçük su kanalları uzanır.

Vadinin tam ortasında yuvarlak bir stadyum vardır. Bu taş yapının her iki yanındaki bahçeler, cilalı taştan ve lakeli ahşaptan yapılma birkaç düzine sağlam binayla aynı duvarları paylaşır. Koşarların, platformların, terasların üstüne inşa edilmiş; her katı yürüyüş yolları ve merdivenlerle büyüleyici bir şekilde kuşatılmış minyatür bir şehir gibidir âdeta.

Locke şehre vardığı ilk akşam bu yürüyüş yollarında gezinerek birincil hedefine bakınıyor ve azametli bir telaşsızlık sergiliyordu; burada günlerce hatta belki de haftalarca kalmayı bekliyordu. Salon Corbeau da tıpkı Tal Verrar'ın şans evleri gibi çok sayıda avare zengini kendine çekiyordu. Genç adam Verrarlı tüccarların, Lashainli soyluların, İlikler'in batısından gelmiş varislerin, altın elbiseler giyen Nesseli nedimelerin (ya da belki de 'altın elbiseler yüklenen' demek daha doğru olurdu; Locke daha önce hiç bu kadar çok altının bir kıyafette toplanabileceğini tahayyül etmemişti zira) ve hizmet ettikleri toprak sahibi ailelerin arasında dolaştı. Hatta sağda solda esmer tenli ve kibirli birkaç Camorrlu bile gördüğüne emindi; neyse ki hiçbiri tanıyacağı kadar mühim biri değildi.

O kadar çok koruma ve korunacak o kadar çok insan vardı ki! Zengin bedenler ve suratlar; hastalandıkları zaman doğru düzgün simyaya ve tıbba paraları yeten kişiler. Ne akan yaralar ne sarkan yüz tümörleri ne kanayan diş etlerinden çıkıntı yapan çarpık dişler ne de açlıktan çökmüş suratlar vardı burada. Günahane ahalisi daha seçkin olabilirdi ama buradakiler onlardan bile daha titiz, onlardan bile daha

şımarıktı. Bazılarının peşinde kiralık müzisyenler geziyordu ki otuz-kırk metrelik kısacık bir yolculukta bile canları tek bir saniye sıkılmasın. Locke'un dört bir yanındaki zengin adamlar ve kadınlar müzik sesleri arasında oluk oluk para akıtıyorlardı. Mordavi Fehrwight ayarındaki bir adamın bile bir ay boyunca yiyip içmek için harcadığı rakam, bu insanların her sabah kahvaltısında sırf fark edilmek için çarçur ettiği paradan daha az olsa gerekti.

Locke'un Salon Corbeau'ya gelme sebebi işte bu insanlardı; ancak onları soymak için değil, bir kereye mahsus olmak üzere ayrıcalıklı yaşamlarından istifade etmek için. Zenginlerin parlak tüylü kuşlar gibi yuva yaptığı her yere ihtiyaç duydukları lüksleri ve hizmetleri tedarik edenler de giderdi. Salon Corbeau'nun terzilerden, tuhafiyecilerden, enstrüman imalatçılarından, cam ustalarından, simyacılardan, aşçılardan, göstericilerden ve marangozlardan oluşan daimi bir camiası mevcuttu. Küçük bir camiaydı elbette; ama aristokratik himayeye yaraşır bir itibara sahipti ve fiyatlarını da buna göre belirlerdi.

Locke uğramak için onca yolu teptiği dükkânı -yürüyüş yoluna bakan cephesinde hiçbir pencere olmayan, nispeten uzun, iki katlı taş bir binayı- Salon Corbeau'nun güney galerisinin neredeyse tam ortasında buldu. Yegâne kapısının üstündeki tahta bir tabelada şöyle yazıyordu:

M.BAUMONDAIN VE KIZLARI

HANE AYGITLARI VE LÜKS MOBİLYA

RENDEVU USULÜ ÇALIŞILIR

Baumondain'in dükkânının kapısındaki kıvrımlı süslemede Saljesca ailesine ait armanın (ki Locke aynı armayı sağda solda dalgalanan sancaklarda ve Salon Corbeau'nun

muhafızlarının çapraz kemerlerinde de görmüştü) bulunması, orada yapılan işin bizzat Leydi Vira tarafından onaylandığını imâ etmekteydi. Bunun Locke için bir anlamı yoktu, zira Saljesca'nın zevki hakkında bir hükme varabilecek kadar bilgi sahibi değildi… fakat Baumondain'in şöhreti ta Tal Verrar'a kadar uzanıyordu.

Yarın sabah ilk işi münasip olduğu şekilde bir ulak göndermek ve yapılmasını istediği bazı sıradışı sandalyelerle ilgili görüşme talep etmek olacaktı.

3

Ertesi gün öğleden sonra saat ikide sıcak bir yağmur çiseliyor, bu zayıf ve silik hâliyle gökten düşen sudan ziyade havada asılı duran nemli bir tülbendi andırıyordu. Belli belirsiz sis bulutları bitkilerin arasında ve vadinin üstünde kıvrıla kıvrıla ilerliyordu; yürüyüş yolları bir kerecik olsun üzerlerindeki varlıklı trafiğin çoğundan yoksundu. Gri bulutlar kuzeybatıdaki siyah dağları bir kolye misali çevrelemişti. Locke, yağmur damlaları ensesinden içeri kaçarken Baumondain'in dükkânının önünde durdu ve kapıyı üç kez sertçe çaldı.

Kapı derhâl içeri doğru açıldı; ellili yaşlarında, sırım gibi bir adam yuvarlak gözlük camlarının arkasından Locke'a baktı. Sade pamuklu tuniğinin yenleri dirseklerinin üstüne kadar kıvrılmış, ince önkollarındaki yeşil-siyah renklerdeki silik lonca dövmelerini açığa çıkarmıştı. Uzun deri önlüğünün ön tarafında gözle görülür en az altı cep vardı ve çoğu alet edevatla doldurulmuştu. Birindeyse yalnızca ufacık kafası göze çarpan, gri bir yavru kedi duruyordu.

"Efendi Fehrwight? Mordavi Fehrwight?"

"Bana zaman ayırabilmenize çok sevindim," diye söze girdi Locke. Kuzey topraklarından geldiği izlenimini yaratmaya yetecek kadar, çok hafif bir Vadra aksanıyla konuşuyordu.

Tembellik etmeye ve canlandırdığı Fehrwight'ın Therince'yi mümkün olduğu kadar akıcı konuşmasına karar vermişti. Adamla tokalaşmak için sağ elini uzattı. Sol elindeyse ağzında demir bir kilit bulunan, siyah renkli bir deri çanta taşımaktaydı. "Siz Efendi Baumondain olmalısınız."

"Ta kendisi. Lütfen içeri girin bayım, yağmurda kalmayın. Kahve alır mıydınız? Müsaade edin paltonuza karşılık size bir fincan ikram edeyim."

"Zevkle." Baumondain'in dükkânının antresi, içeriye sıcak bir hava katan panelli duvarlara sahip, yüksek tavanlı bir odaydı. İçerisi duvar apliklerine asılı küçük altın fenerlerle aydınlatılıyordu. Odanın arka tarafında çarpma kapılı bir tezgâh vardı ve Locke onun arkasına baktığında ahşap, kumaş, balmumu ve yağ numuneleriyle dolu cam kavanozların istiflendiği raflar görebiliyordu. Mekâna zımparalanmış tahtanın o keskin ve hoş kokusu hâkimdi. Tezgâhın önünde küçük bir oturma alanı mevcuttu; bir yer gobleninin üstünde siyah kadife minderleri olan iki adet harikulâde sandalye duruyordu.

Locke çantasını ayaklarının dibine bıraktı, ıslak paltosunun çıkarılmasına yardım etmek için Baumondain'e sırtını döndü, ardından çantasını tekrar eline aldı ve kapıya en yakın sandalyeye kuruldu.

Marangoz, genç adamın paltosunu duvardaki pirinç bir kancaya astı, sonra da, "Sizi bir dakika bekleteceğim," diyerek tezgâhın arkasına geçti. Locke oturduğu yerden tezgâhın hemen arkasında bulunan, çuha bezinden yapılma bir perdeyle kapatılmış bir kapı aralığının atölye olduğunu tahmin ettiği bir odaya açıldığını artık görebiliyordu. Baumondain çuhayı itip içeri bağırdı. "Lauris! Kahve!"

Atölyeden gelen boğuk karşılık adamın hoşuna gitmiş olacak ki hızlı adımlarla tezgâhın etrafından dolaştı ve Locke'un karşısındaki sandalyeye oturup yıpranmış yüzünü

samimi bir tebessümle buruşturdu. Birkaç dakika sonra çuha perde tekrar açıldı ve atölyeden on beş-on altı yaşlarında, kestane rengi saçlara sahip çilli bir kız çıktı. Tıpkı babası gibi o da ince yapılı olsa da kolları ve omuzları daha kaslıydı; üstünde fincanlar ile gümüş demliklerin bulunduğu tahta bir tepsi taşıyordu. Tezgâhın kapısından geçtiğinde Locke tepsinin bir sehpaya benzer, kısacık bacaklara sahip olduğunu fark etti.

Kız kahve servisini Locke ile babasının arasına gelecek şekilde biraz yana bıraktı ve genç adama saygılı bir baş selamı verdi.

"Büyük kızım Lauris," dedi Efendi Baumondain. "Lauris, bu da Emberlainli bel Sarethon Hanesi'nden Efendi Fehrwight."

"Memnun oldum," dedi Locke. Lauris saçlarının talaş tozlarıyla dolu olduğunu görebileceği kadar yakınındaydı.

"Hizmetinizdeyim Efendi Fehrwight." Lauris yine bir baş selamı verdi, geri çekilmeye hazırlandı, sonra da babasının önlük cebinden başını çıkarmış gri kedi yavrusunu fark etti. "Baba, Kıpırdak'ı unutmuşsun. Ona da kahve ikram etmeyi düşünmüyorsundur herhalde?"

"Unutmuş muyum? Tüh, öyle gözüküyor." Baumondain elini uzatıp kedi yavrusunu önlüğünden yavaşça çıkardı. Locke marangozun ellerindeyken hayvanın ne kadar gevşek durduğunu, bacaklarıyla kuyruğu kadar o küçücük başının da ne denli sarktığını fark etti hayretle. Kendisine saygısı olan hangi kedi durduğu yerden alınıp havaya kaldırılırken uyurdu ki? Derken, Lauris kediyi kucağına alıp gitmek için döndüğü sırada cevabı gördü. Kedi yavrusunun minnacık gözleri ardına kadar açık ve bembeyazdı.

"O yaratık Hımbıllaştırılmış," dedi Locke alçak sesle, Lauris atölyeye geri döndükten sonra.

"Korkarım öyle," dedi marangoz.

“Daha önce hiç böyle bir şeyle karşılaşmamıştım. Bir kediyi Hımbıllaştırmanın ne gibi bir faydası olabilir ki?”

“Hiçbir faydası olmaz Efendi Fehrwight, hiçbir faydası olmaz.” Baumondain’in tebessümü kaybolmuş, yerini ihtiyatlı ve huzursuz bir ifade almıştı. “Zaten yapan da ben değilim. En küçük kızım Parnella onu Villa Verdante’nin arkasında terk edilmiş olarak buldu.” Marangoz, Salon Corbeau’ya gelen fakat Leydi Saljesca’nın özel misafiri olmayan orta hâlli zenginlere hizmet veren devasa lüks handan bahsediyordu. Locke’un kaldığı yer de orasıydı.

“Çok tuhaf.”

“Ona espri niyetine Kıpırdak diyoruz ama yaptığı fazla bir şey yok. Karnını doyurması için ikna edilmesi ve… tuvaletini yapması için dürtülmesi gerekiyor. Parnella kafasının ezilmesinin daha merhametli olacağını düşündü ama Lauris buna karşı çıktı. Ben de onu reddedemedim. Bana zayıf ve kızını şımartan biri gözüyle bakıyor olmalısınız.”

“Hiç de bile,” dedi Locke, başını iki yana sallayarak. “Dünya bizim katkımız olmadan da yeteri kadar zalim bir yer. Kararınızı tasvip ediyorum. Az önce söylemeye çalıştığım şey, birilerinin böyle bir şey yapmasının ne kadar tuhaf olduğuydu.”

“Efendi Fehrwight.” Marangoz dudaklarını tedirgince yaladı. “İyi kalpli birine benziyorsunuz ve bir şeyi anlamalısınız… buradaki konumumuz bize devamlı ve kârlı bir iş imkânı sağlıyor. Dükkânımı onlara devrettiğimde kızlarım yüklü bir mirasa kavuşacaklar. Ama Salon Corbeau’yla ilgili bazı… bazı şeyler vardır. Biz esnafların… burnumuzu sokmadığımız şeyler. Sokmamamız *gereken* şeyler. Bilmem anlıyor musunuz?”

“Evet,” dedi marangozun keyfini kaçırmak istemeyen Locke. Yine de adamı neyin bu kadar rahatsız ettiğini öğrenmek için biraz sorup soruşturmayı aklının bir köşesine

not etti. “Tabii ki anlıyorum. O hâlde gelin bu konuyu kapatalım ve artık işimize bakalım.”

“Çok naziksiniz,” dedi Baumondain, gözle görülür bir rahatlamayla. “Kahvenizi nasıl alırsınız? Balım ve kremam var.”

“Bal lütfen.”

Baumondain gümüş demliklerden birini alıp kalın camlı bir fincanı buharı tüten kahveyle doldurdu ve misafiri kafa sallayana dek bir kaşıkla içine bal kattı. Locke kahvesini yudumlarken Baumondain de kendisininkine kösele kahverengisine dönecek kadar krema koydu. Kaliteli içecek yoğun ve son derece sıcaktı.

“Fevkalade,” diye mırıldandı Locke, hafifçe yanan dilini döndürebildiği ölçüde.

“Issara’dan getirtildi. Leydi Saljesca’nın hanesi bu şeyi su gibi içer,” dedi marangoz. “Geri kalanlarımızsa satıcılar uğradığı zaman birkaç tutam satın alırız. Şimdi… ulağınız kendi tabiriyle çok *farklı* bir siparişiniz olduğunu söylemişti.”

“Evet, öyle,” dedi Locke. “Size eksantrik gelebilecek bir tasarımı ve amacı var. İsteğimde son derece ciddi olduğuma dair sizi temin ederim.”

Locke kahvesini bırakıp çantasını kucağına aldı, sonra da yelek cebinden küçük bir anahtar çıkarıp kilidini açtı. Ardından elini çantaya soktu ve birkaç tane katlı parşömen sayfası çıkardı.

“Therin İmparatorluğu’nun son yıllarındaki tarzına aşina olmalısınız,” diye devam etti Locke. “En son birkaç yıldan bahsediyorum; hani Talathri’nin Bağlıbüyücülerle savaşırken ölmesinin hemen öncesinden.” Parşömen sayfalarından birini uzattı ve Baumondain onu incelemek için gözlüğünü çıkardı.

“Ah, evet,” dedi marangoz yavaşça. “Talathri Baroğu. Son Filizlenme de denir. Evet, daha önce de bu tarz parçalar

üretmiştim… Laurisha tarzında da. Bu stile ilgi mi duyuyorsunuz?”

“Bana bir sandalye takımı lazım,” dedi Locke. “Kırkım-ayça ağacından yapılma, deri arkalıklı, gerçek altın süslemeli dört adet sandalye.”

“Kırkım-ayça biraz narin bir tahtadır ve sadece arada bir kullanılmaya uygundur. Daha muntazam bir oturma grubu için cadıtahtası isteyeceğinizden eminim.”

“Efendim ne denli sıradışı olursa olsun çok belirgin zevklere sahiptir,” dedi Locke. “Arzusunun net bir şekilde anlaşıldığından emin olmak için kırkım-ayçayı birkaç kez vurguladı.”

“Eh, sanırım sandalyelerinizin badem ezmesinden oyulmasını isteseniz bile yapmak durumundayım… tabii sık kullanılmamaları konusunda sizi uyardığımın açıkça anlaşılması kaydıyla.”

“Bittabi. Sizi temin ederim ki atölyenizden çıktıktan sonra o sandalyelerin başına gelebilecek hiçbir şeyden sorumlu tutulmayacaksınız Efendi Baumondain.”

“Ah, kefil olamayacağım hiçbir eser ortaya koymam; fakat yumuşak bir tahtayı da sertleştiremem Efendi Fehrwight. Eh, madem öyle istiyorsunuz, bu tarza dair harika çizimler içeren bazı kitaplarım var. Ressamınız başlangıç olarak iyi bir iş ortaya çıkarmış ama size seçebileceğiniz daha çok çeşit sunmak isterim…”

“Hayhay,” dedi Locke. O kahvesini memnuniyetle yudumlarken marangoz da yerinden kalktı ve tekrar atölye kapısına gitti. “Lauris!” diye seslendi. “Orada üç Velonetta kitabım olacak… Evet, onlar.”

Adam az sonra kucağında hem yılların hem de bir tür baharatlı simyasal koruyucunun kokusunu taşıyan, deri ciltli üç adet ağır kitapla geri geldi. “Velonetta,” dedi, kitapları

kucağına koyarken. “Adını duymuş muydunuz? Hayır mı? Son Filizlenme’nin başlıca âlimiydi. Bildiğim kadarıyla dünya genelinde çalışmalarını içeren sadece altı takım var. Bu sayfaların çoğu heykelleri, resimleri, müziği ve simyayı konu alıyor… lâkin mobilyalar ve çıkarmaya değer kıymetli taşlarla ilgili bölümler de mevcut. Buyurun…”

Sonraki yarım saati Locke’un temin ettiği çizimler ile Baumondain’in ona göstermek istediği sayfalara bakarak geçirdiler ve beraber ‘Efendi Fehrwight’ın’ teslim alacağı sandalyelerin tasarımı konusunda bir uzlaşmaya vardılar. Baumondain bir taş kalem alıp okunaksız bir el yazısıyla bazı notlar karaladı. Locke o güne dek sandalye kadar dolambaçsız bir şeyin ne kadar çok ayrıntı içerebileceğini hiç düşünmemişti; bacakları, destekleri, minder dolgularını, deri kaplamaları, kıvrımlı süsleri ve doğramaları müzakere etmeyi bitirdiklerinde genç adamın kafası iyice şişmişti.

“Harika Efendi Baumondain, harika,” dedi yine de. “Kırkım-ayça ağacından yapılma, siyah lakeli, oymaları ve perçinleri altın yaldızlı dört sandalye. Daha dün İmparator Talathri’nin sarayından alınmışçasına yepyeni ve yanmamış gözükmeliler.”

“Ah,” dedi marangoz, “öyleyse ortaya hassas bir mevzu çıkıyor. Sizi kesinlikle gücendirmek istemem ama bunların asla orijinallerinin yerini tutmayacağını belirtmek zorundayım. Sandalyeleriniz aynen o tarzda yapılmış kusursuz kopyalar olacak ve dünyadaki *her* mobilyanın kalitesiyle boy ölçüşebilecekler; fakat bir uzman aradaki farkı anlayabilir. O tarz kimselere pek sık rastlanmaz; ama bu işten anlayanlar harika bir yeniden üretimi mütevazı bir orijinalle bile asla karıştırmazlar. Orijinallerin eskimek için asırları vardı; bunlarsa apaçık yeni gözükecek.”

“Demek istediğinizi anlıyorum Efendi Baumondain. Sakın korkmayın. Sandalyeleri eksantrik amaçlarla ısmarlıyorum; yanıltıcı amaçlarla değil. Asla orijinal olarak

tanıtılmayacaklarına dair size söz veririm. Hem zaten onları alacak olan kişi de bir uzman.”

“Peki öyleyse. Başka bir şey var mıydı?”

“Evet,” diyen Locke çizimlerle kaplı iki parşömen daha uzattı. “Sandalyelerin tasarımı konusunda anlaştığımıza göre planlarda bu da yer almalı. Ya da sizin ustaca düzenlemelerinize uygun olarak buna çok benzer bir şey.”

Baumondain çizimlerin içeriğini sindirirken kaşları yavaş yavaş kalktı; ta ki alnının tüm esnekliğini zorlarmış ve zirveye ulaştıklarında arbalet okları gibi hızla aşağı doğru fırlamaları gerekirmiş gibi gözükene dek…

“Bu şaşılası bir istek,” dedi en sonunda. “Planlara dahil edilmek için çok tuhaf bir ayrıntı. Böyle bir şey yapabileceğimden—”

“İsteğim hayati öneme haiz,” dedi Locke. “Ya bu ya da sizin kendi takdirinizin sınırları kapsamında buna çok benzer bir şey. Mutlaka olması lazım. Bu özellikler tasarıma eklenmediği takdirde efendim sandalyelerin siparişini kesinlikle vermeyecek. Maliyet sorun değil.”

“Talebiniz mümkün,” dedi marangoz, birkaç saniye daha düşündükten sonra. “Tabii tasarımlarda biraz değişiklik yapmak kaydıyla. Sanırım niyetinizi anlıyorum ama sandalyelerin birer sandalye olarak kullanılabilmesi için planları elden geçirmeliyim. Böyle bir şeye niçin gerek duyulduğunu sorabilir miyim?”

“Efendim halim selim bir ihtiyardır; fakat sizin de tahmin edebileceğiniz gibi oldukça da eksantriktir ve ateşten ölesiye çekinir. Başlıca korkusu bir yangın esnasında çalışma odasında veya kütüphane kulesinde kısılı kalmaktır. Herhâlde bu tarz bir mekanizmanın ona nasıl bir huzur vereceğini anlayabiliyorsunuzdur.”

“Sanırım evet,” diye mırıldandı Baumondain, şaşkın çekingenliğinin yerini zorlu bir işe duyulan profesyonel ilgi alırken.

Bu da halledildikten sonra geriye yalnızca ne kadar kibarca yapılırsa yapılsın giderek ufalan ayrıntılar üzerinde pazarlık etmek kaldı. Sonunda Locke marangozun ağzından bir fiyat almayı başardı.

“Hangi para birimiyle ödeme yapmak istersiniz Efendi Fehrwight?”

“Solarinin uygun olacağını düşündüm.”

“Öyleyse sandalye başına… altı solari diyelim mi?” Baumondain sahte bir kayıtsızlıkla konuşuyordu; başlangıç teklifi böylesine lüks bir işçilik için bile fazlasıyla yüksekti ve Locke’un fiyatı aşağı çekmek adına pazarlık etmesini bekliyordu. Fakat Locke öyle yapmaktansa gülümseyip kafa salladı.

“Sandalye başına altı istiyorsanız altı alacaksınız.”

“Ah,” dedi neredeyse sevinemeyecek kadar şaşıran Baumondain. “Ah. Peki öyleyse! Senedinizi kabul etmekten memnuniyet duyarım.”

“Her ne kadar böyle bir şey normal şartlar altında yeterli olsa da gelin ikimiz için de daha uygun bir yol izleyelim.” Locke elini çantasına sokup bir para kesesi çıkardı. Keseden aldığı yirmi dört altın solariyi tek tek kahve sehpasına bırakırken Baumondain onu gittikçe artan bir heyecanla seyretti. “İşte, ücretinizi peşin aldınız. Salon Corbeau’ya gelirken yanımda nakit taşımayı yeğliyorum. Bu küçük kasabanın bir sarrafa ihtiyacı var.”

“Şey, sağolun Efendi Fehrwight, sağolun! Böyle bir beklentim… şey, müsaadenizle yanınızda götürmeniz için bir sipariş emri ve bazı belgeler getireyim de işimiz tamamlansın.”

“Öncelikle size bir şey sorayım. Efendimin siparişi için gereken tüm malzemelere sahip misiniz?”

“Ah, evet! Bunu hiç düşünmeden söyleyebilirim.”

“Hepsi de burada, dükkânınızda mı stoklu?”

“Evet, aynen öyle Efendi Fehrwight.”

“Üretimin ne kadar sürmesini beklemeliyim?”

“Hımmm… diğer siparişlerim ve istekleriniz göz önüne alındığında.. . altı, belki de yedi hafta. Sandalyeleri almak için bizzat mı geleceksiniz, yoksa nakliye mi ayarlamamız gerekecek?”

“Bu konuda da biraz daha uygun bir çözüm umuyordum.”

“Eh… öyle nazik davrandınız ki programımda değişiklik yapabileceğimden eminim. Beş hafta diyelim mi?”

“Efendi Baumondain, eğer hem siz hem de kızlarınız bu akşamüstünden başlayarak yalnızca efendimin siparişi üstünde mümkün olan en hızlı şekilde çalışırsanız… o zaman ne kadar sürer?”

“Ah, Efendi Fehrwight, Efendi Fehrwight, bu mümkün değil. Yetiştirmem gereken başka siparişlerim var; üstelik de saygın müşteriler için. *Önemli* müşteriler; bilmem anlatabildim mi?”

Locke kahve sehpasına dört altın sikke daha bıraktı.

“Efendi Fehrwight, lütfen makul olun! Bunlar altı üstü sandalye! Siparişinizi olabildiğince kısa bir sürede yetiştirmek için canla başla çalışacağım ama mevcut müşterilerimi veya onların siparişlerini geciktirmem—”

Locke önceki yığının yanına dört sikke daha koydu.

“Efendi Fehrwight, lütfen, memnun etmemiz gereken başka müşterilerimiz olmasaydı tüm gayretimizi bundan çok daha *ucuza* size adardık! Böyle bir şeyi onlara nasıl izah ederim?”

Locke dört sikkelik iki istifin tam ortasına altı sikke daha bırakarak küçük bir kule inşa etti. “Kaç oldu Baumondain? Kırk solari mi? Üstelik de yalnızca yirmi dört aldığına sevinirken.”

“Bayım, lütfen, nezaket gereği efendinizden önce sipariş veren müşterilere öncelik tanımaya mecburum.”

İç geçiren Locke kahve sehpasına on solari daha koyarak küçük kuleyi yıktı ve kesesini boşaltmış oldu. “Malzeme kıtlığı çekebilirsin. Mesela bazı zorunlu tahtalar, yağlar veya deriler… Bunları getirtmek için adam yollamış olabilirsin; Tal Verrar’a kadar altı gün gidiş, altı gün dönüş. Böyle bir şey muhakkak daha önce de yaşanmıştır. Muhakkak durumu izah edebilirsin.”

“Ah, ama bu müşterilerime büyük bir hakaret olacak. Öyle çok kızacaklar ki…”

Locke çantasından ikinci bir para kesesi çıkarıp aralarında bir hançer gibi tuttu. “Paralarının bir kısmını onlara iade et. İşte, benimkinden biraz daha al.” Sehpaya gelişigüzel bir şekilde daha fazla sikke saçtı. Metale çarpan metalin *çın-çın-çın* sesleri antrede yankılandı.

“Efendi Fehrwight,” dedi marangoz, “siz *kimsiniz* böyle?”

“Sandalyeleri çok ciddiye alan biri.” Locke yarısı dolu keseyi kahve demliğinin yanındaki altın yığınının üstüne bıraktı. “Tam yüz solari. Randevularını erteler, diğer siparişlerine ara verir, bir bahane uydurur ve müşterilerine paralarını iade edersen siparişimin hazırlanması ne kadar sürer?”

“Belki bir hafta,” dedi Baumondain, teslim olmuş bir fısıltıyla.

“Kabul ediyor musun öyleyse? Dört sandalyem tamamlanana kadar buranın adı Fehrwight Mobilyacısı olacak mı? Villa Verdante’deki kasamda daha da çok altın var. Hayır

dersen üstelememe engel olmak için beni öldürmen gerekecek. Anlaştık mı?"

"Tanrılar ikimizin de yardımcısı olsun. Evet!"

"Öyleyse el sıkışalım. Sen çalışmaya koyul, ben de gidip handa vakit öldüreyim. Herhangi bir şeyi denetlemem gerekirse bana bir ulak yolla. İş bitene kadar burada kalacağım."

4

"Gördüğünüz gibi ellerim boş ve böylesine özenle dikilmiş bir tuniğin yenlerine bir şey saklamak mümkün değil."

Üzerinde yalnızca pantolon ve kaliteli ipekten yapılma ince bir tunik bulunan Locke, Villa Verdante'deki süitinde, bir boy aynasının karşısında duruyordu. Tuniğinin manşetleri katlıydı ve genç adam dikkatle kendi yansımasına bakıyordu.

"Bir deste kartı yoktan var etmem elbette ki imkânsız… ama bu da nesi?"

Sağ elini gösterişli bir hareketle aynaya doğru salladı, bir deste oyun kartı hantalca ortaya çıktı ve dağılarak yerlere saçıldı.

"Hay lanet olsun," diye homurdandı Locke.

Önünde boş geçireceği bir hafta vardı ve el çabukluğundaki hünerlerini acı verici bir yavaşlıkla geri kazanmaktaydı. Locke kısa süre sonra dikkatini Salon Corbeau'nun ortasındaki ilginç teşekküle, yani bu kadar çok zengin avareyi buraya çeken ve bir o kadar çok çaresiz ile mazlumun aynı istikamette yol teperken faytonların tozunu yutmasına sebep olan şeye çevirdi.

Buna Keyif Savaşı diyorlardı.

Leydi Saljesca'nın stadyumu Therim Pel'deki efsanevi *stadia ultra*'nın küçük bir kopyasıydı. Hatta yapının dış kısmındaki yüksek taş oyukları süsleyen, mermerden yapılma

on iki tanrı idolü bile düşünülmüştü. Kuzgunlar bu heykellerin ilahi kafalarına ve omuzlarına konar, kapıların etrafındaki fıkır fıkır kalabalığa gönülsüzce gaklar dururdu. Locke hengâmenin içinde ilerlerken bilinen her tür hizmetliyle karşılaştı. Etrafta ihtiyarların başından ayrılmayan hekimlere, sakatları (veya yüzsüzlük derecesinde tembelleri) oradan oraya götüren tahtırevan taşıyıcılarına, müzisyenlere, hokkabazlara, muhafızlara ve tercümanlara ek olarak sabah güneşinin altında yelpazelerle ya da geniş ipek şemsiyelerle müşterilerinin peşinde koşan, insan ebatlarındaki narin mantarları andıran düzinelerce erkekle kadın vardı.

İmparatorluk Arenası'nın en güçlü okçunun bile bir uçtan diğerine ok atamayacağı kadar geniş olduğu söylenirken Saljesca'nın modeli sadece elli metre çapındaydı. İçeride hiç umumi tribün yoktu; düz taş duvarlar düz taş zeminden altı metre yükseliyor ve bez güneşliklerin rüzgârla hafif hafif dalgalandığı lüks galerilerle son buluyordu.

Leydi Saljesca'nın üniformalı muhafızları günde üç defa umumi kapıları Salon Corbeau'nun zengin ziyaretçilerine açardı. Ayakta durulan tek bir galeri vardı ve buraya giriş ücretsizdi (hatta iyi denebilecek bir manzaraya bile sahipti); fakat stadyumdaki seyircilerin büyük çoğunluğu hatırı sayılır bir ücretle önceden ayırtılması gereken lüks koltuklardan ve localardan daha azıyla yetinmezdi. Locke ne kadar demode olsa da Keyif Savaşı'na yaptığı ilk ziyarette ayakta durmayı seçti. Nasılsa Mordavi Fehrwight gibi nispeten önemsiz birinin koruyacak bir itibarı yoktu.

Arenanın zemininde birer metre genişliğindeki siyah-beyaz mermer karelerden oluşan, parlak bir oyun alanı mevcuttu. Yirmiye yirmilik bir düzende dizili olan kareler devasa bir Dükü Yakala tahtasına benziyordu. Lâkin o oyunda tahtadan ya da fildişinden oyulmuş küçük taşlar kullanılırken Saljesca'nın oyun alanı kanlı canlı taşlara sahipti. Yoksullar ve muhtaçlar birbirlerinden kolayca ayırt edilebilmeleri için

beyaz ya da siyah tabardlar [7] giyerek kırkar kişilik iki grup hâlinde karşılıklı dizilirlerdi. Salon Corbeau'ya yaptıkları bu uzun ve zorlu yolculuğun yegâne sebebi bu tuhaf iş imkânıydı.

Locke, Leydi Saljesca'nın stadyumunun arkasında çok sıkı korunan iki büyük kışla olduğunu ve yarı-kente gelen yoksulların oraya yerleştirildiğini daha önceden keşfetmişti. Orada üstleri başları temizletilir ve ne kadar süreceği belli olmayan ikâmetleri boyunca günde iki öğün basit bir yemek verilirdi. Yaygın adlarıyla her bir 'talip' bir numara alırdı ve yaklaşan Keyif Savaşı'na kırkar kişilik iki takım seçmek amacıyla günde üç kez rastgele kura çekilirdi. Savaşın tek kuralı canlı taşların ayakta durabilecek, hareket edebilecek ve emirleri yerine getirebilecek vaziyette olmasıydı; seçilen en genç talipler sekiz-dokuz yaşlarındaki çocuklardı. Sayıları çekildiğinde savaşa katılmayı reddedenler, bunu ilk kez yapıyor olsalar dahi, derhâl Saljesca'nın yarı-kentinden kovulur ve dönmekten men edilirlerdi. Yanınızda gerekli erzaklar ve hazırlıklar olmaksızın bu çorak topraklarda yollara düşmek idam cezasına eşdeğerdi.

Talipler, Saljesca'nın kavisli kalkanlar ve lakeli değnekler taşıyan iki düzine muhafızı tarafından arenaya çıkarılırdı. Muhafız taburu zorlu tecrübelerle kazanılmış rahat bir özgüvenle yürüyen gürbüz erkeklerle kadınlardan oluşuyordu; toplu bir isyan başlatsalar bile taliplerin onlara karşı hiçbir şansları olmazdı. Muhafızlar talipleri kırk beyaz 'taş' ve kırk siyah 'taş' olmak üzere oyun alanındaki başlangıç pozisyonlarına dizerdi. Çift saflı ordular birbirlerinden on altı kareyle ayrılırdı.

Stadyumun her iki ucunda karşılıklı duran ve biri beyaz, diğeriyse siyah ipek perdelerle örtülü iki özel galeri locası mevcuttu. Bu localar, tıpkı bir şans evinin belirli saatler için ayırtılan bilardo masaları veya özel odaları gibi, bir bekleme listesi vasıtasıyla çok önceden rezerve edilirdi. Localardan

birini rezerve edenler bir savaş süresi boyunca o renge hükmetme hakkını kazanırlardı.

O sabahki Beyaz Savaş Hanımı Lashainli genç bir vikontesti; kendisi ne kadar hevesliyse maiyeti de o kadar tedirgin görünüyor, durmaksızın bazı notlar karalayıp çizelgelere danışıyorlardı. Siyah Savaş Beyi ise varlıklı bir tüccarın iyi beslenmiş, kurnaz görünümüne sahip orta yaşlı bir Iridainliydi. Adam galeride küçük oğlu ve kızıyla beraber oturmaktaydı.

Her ne kadar bazı karşılaşmalarda (her iki oyuncunun da mutabakatıyla) canlı taşlara sıradışı ayrıcalıklar veya hareket imkânları veren özel tabardlar giydirilebiliyor olsa da az sonra gerçekleşecek olan Keyif Savaşı'nın kuralları çeşitlemeden yoksun, alelâde bir Dükü Yakala oyununun kiyle aynıymış gibi gözüküyordu. Locadakilerin emir vermesiyle birlikte oyun yavaşça gelişmeye başladı. Beyaz ve siyah taşlar birbirlerine doğru ağır ağır ilerledikçe rakip güçler arasındaki mesafe kademeli olarak kapandı. Stadyumdaki kalabalığın tepkisi Locke'un kafasını karıştırdı.

Diğer localarda rahatlıkla altmış-yetmiş seyirci mevcuttu. Bunun iki katı kadar hizmetkâra, korumaya, asistana ve hazırda bekleyen ulağa ek olarak Saljesca'nın üniformalarını giyen ve konuklara hizmet etmek için oradan oraya koşuşturan garsonlar da vardı. Hevesli bir beklenti içindeki insanların uğultusu, karelerde cereyan eden müsabakanın ağır temposuyla taban tabana zıt gözüküyordu.

"Bu kadar büyüleyici olan ne var ki?" diye Vadraca mırıldandı Locke, kendi kendine.

Derken ilk taş yendi ve arenayı İblisler bastı.

Beyaz Savaş Hanımı 'taşlarından' birini, yani orta yaşlardaki bu" adamı kasıtlı olarak tehlikeye atmıştı. Kadının ordusunun geri kalanı onun arkasında kümelenerek bariz bir tuzak kurduysa da görünüşe göre Siyah Savaş Beyi bunun

faydalı bir takas olduğuna karar vermişti. Siyah yaverin bağırarak verdiği emirler doğrultusunda yine siyah giyen, ergenlik çağındaki bir kız çaprazındaki kareye doğru bir adım attı ve orta yaşlı adamın omzuna dokundu. Adam boynunu büktü ve kalabalıktan beğeni dolu bir alkış yükseldi. Derken, Locke'un görüş alanının sol yanından vahşi bir haykırış koptu ve kalabalığın gürültüsünü bastırdı.

Siyah-turuncu plilere sahip, cafcaflı deri kostümler içindeki altı adam bir yan kapıdan arenaya fırladı. Yüzleri alev turuncusu, grotesk maskelerle örtülüydü ve siyah yeleleri peşleri sıra dalgalanmaktaydı. İblisler kollarını havaya kaldırarak anlamsızca bağırıp çağırdılar, kalabalığın tezahüratları eşliğinde korkuyla sinen beyazlı adama doğru koştular ve onu kollarıyla saçlarından kavradılar. Hıçkıra hıçkıra ağlayan adamcağız oyun tahtasının yanına fırlatıldı ve kurbanlık bir hayvan gibi kalabalığa sergilendi, iblislerden biri, sesi gümbür gümbür çıkan bir adam, Siyah Savaş Beyi'ni işaret ederek bağırdı. "Cezayı söyle!"

"Ben söylemek istiyorum," dedi tüccarın galerisindeki küçük oğlan.

"Önce kız kardeşinin söyleyeceği konusunda anlaşmıştık. Theodora, cezayı belirle."

Küçük kız dikkatini toplayarak arenanın zeminini süzdü, ardından babasının kulağına bir şey fısıldadı. Adam genzini temizleyip bağırdı. "Muhafızların onu sopalarıyla dövmelerini istiyor. Bacaklarından!"

Öyle de oldu; İblisler çırpınıp çığlıklar atan adamı uzuvlarından tutarlarken iki muhafız da emri uygulamak için ona girişti. Değnek darbeleri arenada yankılandı; Baş İblis ellerini sallayarak onları uzaklaştırana kadar adamın uyluklarını, kaval kemiklerini ve baldırlarını bir güzel morarttılar. Seyirciler kibarca alkışladı (yine de pek coşkulu olmadıkları Locke'un gözünden kaçmadı) ve İblisler tir tir

titreyen, bacakları kan revan içinde kalan adamı stadyumdan uzaklaştırdılar.

Geri gelmeleri uzun sürmedi; çünkü bir sonraki hamlede Beyazlardan biri bir Siyah'ı yedi. "Cezayı söyle!" sözü yeniden arenada yankılandı.

"Ceza hakkını beş solariye satıyorum!" diye bağırdı Lashainli vikontes. "İlk kim alırsa."

"Alıyorum!" diye haykırdı tribünlerdeki yaşlı bir adam. Baş İblis kat kat kadifeye ve altın kumaşlara bürünmüş adamı gösterdi, o da hemen arkasında duran frak ceketli bir hizmetliye el etti. Hizmetli, Saljesca'nın muhafızlarından birine bir para kesesi fırlattı. Muhafız keseyi aldı ve sahanın Beyaz Savaş Hanımı'na ait kısmına götürüp galerinin içine attı. Bunun ardından İblisler az önce başka bir taş tarafından yenen siyahlar içindeki genç kadını yaşlı adamın önüne çıkardılar. Adam abartılı bir edayla düşünüp taşındıktan sonra bağırdı. "Elbisesini çıkarın!"

Genç kadının siyah tabardı ve kirlenmiş pamuklu elbisesi İblislerin haris ellerince parçalandı; kadın saniyeler içinde çırılçıplak kaldı. Kendisinden önce cezalandırılan kişiden daha mağrur görünmeye kararlıymış gibi bir hâli vardı; ufak çaplı bir lord veya zengin bir tüccar olabilecek yaşlı adamı hiçbir şey söylemeden, soğuk bakışlarla süzdü.

"Hepsi bu mu?" diye haykırdı Baş İblis.

"Ah, hayır," dedi yaşlı adam. "Saçlarından da kurtulun!"

Bunu duyan kalabalıktan alkışlar ve tezahüratlar koptu, kadınsa ilk defa gerçek bir korku emaresi gösterdi. Beline kadar inen, parlak siyah renkli, meteliksizler arasında bile gurur duyulabilecek kadar gür saçlara sahipti; hatta muhtemelen bu dünyada gurur duyduğu tek şeydi. Baş İblis eğri ağızlı, parlak bir hançeri havaya kaldırıp neşeyle uluyarak kalabalığı kızıştırdı. Kadın kendisini tutan beş çift kola karşı boş yere debelendi. Baş İblis hızla ve acı verecek şekilde

kadının upuzun siyah buklelerini kesti; saç yağmuru zemin siyah tellerle kaplanana ve kadının kafa derisinde uzunlu kısalı kıllardan başka bir şey kalmayana dek dinmedi. Sonunda debelenemeyecek kadar güçsüz düşen kadın da yüzünden ve boynundan aşağı kanlar damlayarak arenadan dışarı sürüklendi.

Locke gittikçe artan bir huzursuzlukla seyretmeyi sürdürür ve acımasız güneş gökyüzünde yol aldıkça gölgeler kısalırken bu böyle sürüp gitti. Canlı taşlar su veya mola verilmeksizin yakıcı karelerde ilerlemeyi sürdürdüler; ta ki oyundan çıkartılana ve rakip savaş efendisinin seçtiği bir cezaya maruz bırakılana dek. Çok geçmeden Locke cezanın ölüm hariç hemen hemen her şey olabileceğini anladı. İblisler verilen emirleri gözü dönmüş bir hevesle yerine getiriyor, her yeni yaralama veya utandırma cezasını kalabalığa en abartılı şekilde sergiliyorlardı.

Tanrılar aşkına, diye düşündü Locke, *hiçbiri oyun için burada değil. Yalnızca cezaları görmeye gelmişler.*

Zırhlı muhafız safları tüm karşı koyma veya isyan ihtimallerini sıfıra indiriyordu. Belirtilen yerlere çabucak geçmeyi reddeden veya talimat olmaksızın karelerinden çıkmaya cüret eden ‘taşlar’ itaat edene kadar dövülüyordu. Sonunda pekâlâ itaat ediyorlardı; ancak oyun sürdükçe cezaların zalimliği azalmıyordu.

“Çürük meyve!” diye bağırdı Siyah Savaş Beyi’nin locasındaki küçük oğlan. İsteği hemen yerine getirildi. Beyaz tabardlı, yaşlıca bir kadın stadyumun duvarlarından birine doğru atıldı ve dört İblis tarafından elma, armut ve domates yağmuruna tutuldu. Kadın yere yığıldıktan sonra bile yaylım ateşini sürdürdüler; ta ki kendini korumak için çelimsiz kollarının altına sığınmış olan kadın tir tir titreyen bir meyve yığını hâline gelene ve arkasındaki duvar suyu damlayan ekşi posalarla kaplanana dek…

Beyaz oyuncunun misillemesi çabuk geldi. Vikontes siyah renkli, tıknaz bir delikanlıyı yedi ve bu sefer ceza seçimini bizzat yaptı. "Ev sahibemizin stadyumunu temiz tutmalıyız. Şunu meyve lekeli duvara götürün," diye bağırdı kadın, "ve orayı diliyle temizletin!"

Bunun üzerine kalabalıktan çılgınca bir alkış koptu. Arenadaki adam Baş İblis tarafından kirli duvara doğru itildi. "Yala bakalım pislik!"

Adamın ilk çabaları gönülsüzceydi. Bunu gören bir başka İblis, yedi düğümlenmiş kordonla son bulan bir kırbaç çıkardı, adamın omuzlarının arasına sert bir darbe indirdi ve duvara çarpıp burnunun kanamasına neden oldu. "Kahrolası ücretinin hakkını ver solucan!" diye haykırdı İblis, adamı tekrar kamçılayarak. "Daha önce hiçbir bayan sana dizlerinin üstüne çöküp dilini kullanmanı söylemedi mi?"

Dilini duvarda yukarı aşağı çaresizce gezdiren adam birkaç saniyede bir öğürüyor, her seferinde de İblis'in kırbacını yiyordu. Nihayet arenadan alınıp götürüldüğünde her yerinden kanlar akan, ağzından kusmuk damlayan bir harabeden ibaretti.

Bu, tüm sabah boyunca böyle sürüp gitti.

"Tanrılar aşkına, buna neden katlanıyorlar? Neden göz yumuyorlar?" Locke galeride yapayalnız dikilerek zengin ve güçlülere, onların muhafızlarına ve hizmetkârlarına, altlarındaki oyunun hızla azalan canlı taşlarına uzun uzun baktı. Siyah renkli, kalın giysilerinin içinde terleyerek orada kara kara düşündü durdu.

Mevki ve servet sahibi olmalarına karşın kendilerini kısıtlayacak siyasi görevleri bulunmayan, Therin dünyasının en zengin ve en özgür insanları, Saljesca'nın özel derebeyliğinin sınırları dışında yasaların ve geleneklerin yasakladığını yapmak, yani kendilerinden güçsüz kimseleri canlarının istediği şekilde aşağılayıp ezerek hoşça vakit

geçirmek için bir araya toplanmıştı. Arena ve Keyif Savaşı belli ki sadece bir kılıf, amaca ulaşmakta kullanılan birer araçtı.

Bunun bir düzeni, bir adaleti yoktu. Gladyatörlerin ve mahkûmların bir kalabalığın önünde dövüşmek için bir sebepleri olurdu; ya şöhret kazanmak ya da yakalanmanın bedelini ödemek amacıyla canlarını tehlikeye atarlardı. Madrabaz Bekçi ahmaklara, hantallara ve şanssızlara ancak bir yere kadar yardım ettiği için erkeklerle kadınlar darağacından sallandırılırlardı. Fakat buradaki maskaralık sırf zevk amaçlıydı.

Locke öfkesinin bir tümör gibi içinde büyüdüğünü hissetti.

Bu insanların onun kim olduğuna veya neler yapabileceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. *Camorr'un Belası*'nın yanına Jean'ı da alıp Salon Corbeau'ya dadanması hâlinde başlarına ne gibi işler açılabileceğini tahmin bile edemezlerdi! Centilmen Piçler birkaç aylık gözlemin ve planlamanın ardından bu yeri *altüst* edebilir, Keyif Savaşı'nda hile yapmanın bir yolunu bulabilir, hem katılımcıları hem de Leydi Saljesca'yı soyup soğana çevirebilir, bu piç kurularını utandırıp küçük düşürebilirlerdi. Yarı-kentin itibarına öyle bir leke sürebilirlerdi ki bir daha hiç kimse buraya gelmek istemezdi.

Fakat…

"Madrabaz Bekçi," diye fısıldadı Locke, "neden şimdi? Neden bunu bana *şimdi* gösteriyorsun?"

Jean, Tal Verrar'da onu bekliyordu ve hazırlık aşaması bir yıl sürmüş bir vurguna boğazlarına dek batmışlardı. Jean burada olup bitenler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Locke'un kısa süre içinde bir sandalye takımıyla beraber geri geleceğine, böylelikle üzerinde anlaştıkları ve zaten son derece hassas durumdaki bir planı yürürlüğe koyabileceklerine inanıyordu.

“Tanrılar cezasını versin,” dedi Locke. “Tanrılar hepsinin cezasını versin.”

5

Camorr, yıllar önce. Peder Zincir, Çapa Vencarlo Barsavi’yle yaptığı ilk görüşmenin ardından Locke’u eve geri götürürken her yere sızan ıslak sisler yaşlı adamla oğlanı gece yarısı grisi bir perdeyle kuşatıyordu. Sarhoş ve terden sırılsıklam hâldeki Locke, Hımbıllaştırılmış keçinin sırtına can havliyle tutunmuştu.

“… Barsavi’ye ait değilsin,” dedi Zincir. “Barsavi makamına göre yeterlidir: Yanında yer alması için iyi bir müttefik ve daima itaat eder gibi gözükmen gereken bir adam. Ama kesinlikle sana sahip değil. Neticede ben de değilim.”

“Yani onun dediklerini yapmak zorunda değil miyim?”

“Gizli Barış’a uymaktan mı bahsediyorsun? Yoksa iyi bir *pezon* olmaktan mı? Yalnızca görünüşte Locke. Yalnızca kurtları kapından uzak tutacak kadar. Şu son iki gündür gözlerini ve kulaklarını kapalı tutmadıysan bir şeyi anlamış olmalısın,” diye yabani bir sırıtışla ona sır verdi Zincir. “Niyetim seni, Calo’yu, Galdo’yu ve Sabetha’yı Vencarlo’nun pek kıymetli Gizli Barışını tam kalbinden vuracak kahrolası birer arbalet oku hâline getirmek.”

“Şey..Locke bir müddet düşüncelerini toparladı. “Neden?”

“Heh. Bu… karmaşık bir mesele. Benim kim olduğum, senin de günün birinde olacağını umduğum kişiyle alakalı. Yani Madrabaz Bekçi’nin hizmetindeki yeminli bir rahip.”

“Çapa yanlış bir şey mi yapıyor?”

“Eh,” dedi Zincir, “işte soru diye ben buna derim evlat. Dürüst Vatandaşlara faydalı oluyor mu? Evet, hem de nasıl… Gizli Barış şehir inzibatlarını ehlileştiriyor, herkesi sakinleştiriyor ve daha azımızın asılmasını sağlıyor.

“Yine de her tarikatın *emir* dediğimiz şeyleri, yani bizzat tanrılar tarafından onlara hizmet edenlere gönderilen yasaları vardır. Çoğu tapınakta bunlar karmaşık, saçma ve sinir bozucu şeylerdir. Velinimet’in tarikatındaysa işler kolaydır. Bizim uymamız gereken yalnızca iki emir var. Birincisi; *hırsızları refaha kavuştur.* Bu kadar basit. Birbirimize yardım etmemiz, birbirimizi saklamamız, mümkün olduğunca iyi geçinmemiz ve türümüzün ister eğri ister doğru şekilde olsun serpilmesini sağlamamız buyrulur. Barsavi bu emri yerine getirdi; ondan hiç şüphen olmasın.

“Fakat ikinci emir,” dedi Zincir, sesini alçaltıp etrafta onları dinleyen birilerinin bulunmadığından emin olmak için gözleriyle sisi tarayarak, “şudur: *Zenginlere hatırlat*.”

“Neyi hatırlat?”

“Dokunulmaz olmadıklarını. Kilitlerin maymuncukla açılabileceğini ve hâzinelerin çalınabileceğine Hâlihazır İlletler Hanımı Nara, elini bizden sakınsın, tanrı olmadıklarını asla unutmamaları için insanların arasına hastalıklar salar. Biz de zengin ve güçlü kişiler için öyle bir şeyiz. Onların pabuçlarına kaçan taş, böğürlerine batan diken, ilahi adaletin biraz bu taraftaki tekabülüyüz. İkinci emrimiz de işte budur ve en az ilki kadar önemlidir.”

“Yani… Gizli Barış soyluları koruyor ve bu senin hoşuna gitmiyor, öyle mi?”

“Hoşuma gitmemesiyle bir ilgisi yok.” Zincir sonraki birkaç sözcüğü sarf etmeden önce onlara iyice kafa yordu. “Barsavi, On Üçüncü’nün bir rahibi değil. Benim aksime emirleri uygulamaya yemin etmişliği yok; o yüzden pratik düşünmek zorunda. Ve her ne kadar bu durumu kabullenebilsem de kendi hâline bırakamam. Hayatın bize rutin olarak pay ettiği şeylerin birazını birbirinden şirin unvanlara sahip asilzadelerin de aldığından, arada bir kıçlarına şöyle sert ve güzel bir tekme yediklerinden emin olmak benim ilahi vazifem.”

“Peki Barsavi’nin… bunu bilmesi gerekmiyor mu?”

“Yok yahu. Bana göre Barsavi *hırsızları refaha kavuşturduğu* ve ben de *zenginlere hatırlattığım* sürece burası Madrabaz Bekçi’nin gözünde kutsal mı kutsal bir şehir olup çıkar.”

6

“Niye buna katlanıyorlar? Para aldıklarının farkındayım ama şu cezalar yok mu! Tanrılar… şey, Kutsal ilikler aşkına, neden buraya gelip kendilerine yapılanlara göz yumuyorlar? Aşağılanıyorlar, dövülüyorlar, taşlanıyorlar, iğfal ediliyorlar… peki ne uğruna?”

Baumondain ailesinin atölyesinde asabice volta atan Locke yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu. Salon Corbeau’daki dördüncü gününün akşamüstüydü.

“Dediğiniz gibi, para alıyorlar Efendi Fehrwight.” Lauris Baumondain bir elini Locke’un görmeye geldiği, kısmen tamamlanmış sandalyenin arkasına nazikçe dayadı. Diğer eliyle de önlüğünün ceplerinden birine yerleştirilmiş, zavallı Kıpırdak’ın hareketsiz bedenini okşadı. “Bir oyun için seçildiğinizde bir bakır sentira alırsınız. Cezalandırıldığınızdaysa bir gümüş volani. Ayrıca rastgele bir çekiliş düzenlenir; savaş başı seksen kişiden biri bir altın solari kazanır.”

“Çok çaresiz olmalılar,” dedi Locke.

“Çiftlikler iflas eder. İşyerleri de. Kiralık topraklara el konur. Vebalar şehirlerdeki tüm parayı ve sıhhati alır götürür. Gidecek başka bir yerleri kalmadığında insanlar buraya gelirler. Burada başlarını sokacakları bir çatıya, bir kap sıcak yemeğe, altın veya gümüş kazanma ümidine kavuşurlar. Tek yapmaları gereken yeteri kadar sıklıkta arenaya çıkıp başkalarını… eğlendirmektir.”

“Bu sapkınlığın daniskası. Olacak iş değil.”

“Topu topu dört sandalyeye ne kadar para harcadığınız düşünülürse çok yumuşak kalpli biri olduğunuz ortada Efendi Fehrwight.” Lauris bakışlarını kaçırıp ellerini ovuşturdu. “Beni affedin. Haddimi aştım.”

“İstediğin gibi konuşabilirsin. Ben zengin bir adam değilim Lauris. Yalnızca efendimin hizmetkârıyım. Ama o bile… Biz mütevazı insanlarız be yahu. Mütevazı ve âdil. Eksantrik olabiliriz ama zalim değiliz.”

“Keyif Savaşı’nda İlikler’den gelen pek çok soyluya rastlamışlığım var Efendi Fehrwight.”

“*Biz* soylu değiliz. Tüccarız… Emberlainli tüccarlar. Soylularımız adına konuşamam, çoğunlukla da bunu yapmayı istemem. Bak, pek çok şehir gezip gördüm. İnsanların nasıl yaşadıklarını bilirim. Gladyatör dövüşlerine, idamlara, sefalete, yoksulluğa ve çaresizliğe tanıklık ettim. Ama *bunun gibi bir şeye* hiç rastlamadım. Seyircilerin yüzlerindeki o ifadeler, oyunu seyretme ve tezahürat ediş şekilleri… Çakallara benziyorlardı, hatta kargalara. Ya da başka bir şeye… çok *yanlış* bir şeye.”

“Burada sadece Leydi Saljesca’nın yasaları geçerlidir,” dedi Lauris. “Konuklar buradayken istedikleri gibi davranabilirler. Keyif Savaşı’nda yoksul ve sıradan vatandaşlara canları *gerçekte* ne istiyorsa yapabilirler. Başka yerlerde yasak olan şeyler de buna dahil. Sizin gördüğünüz tek şey çevrelerindekileri umursuyormuş gibi yapmaktan vazgeçtikleri zaman neye benzedikleri. Kıpırdak’ın nereden geldiğini zannediyorsunuz? Asilzade bir kadının sırf oğulları onlara bıçaklarla işkence edebilsin diye kedi yavrularını Hımbıllaştırdığına şahit oldum. Çünkü *çay içerken canları sıkılmıştı.* Kısacası, Salon Corbeau’ya hoşgeldiniz Efendi Fehrwight. Uzaktan göründüğünün aksine bir cennet olmadığı

için üzgünüm. Sandalyelerinizin üzerindeki çalışmalarımızdan memnun musunuz?"

"Evet," dedi Locke yavaşça. "Evet, memnunum."

"Size bir nasihat verecek olsaydım," dedi Lauris, "ziyaretinizin geri kalanı boyunca Keyif Savaşı'ndan uzak durmanızı öneririm. Geri kalanlarımızın yaptığını yapın. Onu görmezden gelin. Gönül gözünüze set çekin ve öyle bir şey yokmuş gibi davranın."

"Dediğiniz gibi olsun Madam Baumondain." Locke iç geçirdi. "Öyle yapacağım."

7

Fakat Locke öyle yapamadı. Sabah, öğle ve akşam kendini hiçbir şey yiyip içmeksizin galeride yapayalnız dururken buldu. Kalabalık üstüne kalabalık, savaş üstüne savaş, aşağılama üstüne aşağılama gördü. İblisler birkaç defa ürkütücü hatalar yaptılar; dayaklar ve boğazlamalar kontrolden çıktı. Kazara iyileşemeyecek kadar hırpalanan taliplerin kafaları oracıkta ezilirken kalabalık bu eylemlere kibarca alkış tuttu. Ne de olsa insafsız davranmak yakışık almazdı.

"Madrabaz Bekçi," diye kendi kendine mırıldandı Locke, bunu ilk gördüğünde. "Rahipleri bile yok… tek bir tane bile…"

Genç adam kendisine ne yapmakta olduğunun hayal meyal farkındaydı. İçinde bir kıpırtı hissediyordu; sanki vicdanı derin, durgun bir göldü de içinde yaşayan bir yaratık yüzeye çıkmak için uğraşıyormuş gibi… Ebeveynleri takdir dolu kahkahalar atarken şımarık soylu çocukları tarafından heyecanla emredilen her bir gaddarca aşağılama, her bir ızdırap dolu ceza o canavara güç veriyor ve Locke'un muhakeme yeteneğine, hissiz kurnazlığına, *plana bağlı kalma* iradesine daha da şiddetli bir şekilde saldırmasına neden oluyordu.

Locke kendini pes edecek kadar kızdırmaya çalışıyordu.

Camorr'un Belası şimdiye kadar bir oyun babında gönülsüzce taktığı bir maske olagelmişti. Fakat artık neredeyse bambaşka bir varlık, aç bir şey, imanının emirlerini uygulaması için azmini zorlayan ısrarcı bir hayaletti.

Beni serbest bırak, diye fısıldıyordu. *Beni serbest bırak. Zenginler hatırlamalılar. Tanrıların izniyle bir daha asla unutmamalarını sağlayabilirim.*

"Umarım hoşça vakit geçirmediğiniz gibi bir gözlemde bulunursam beni mazur görürsünüz!"

Locke ücretsiz galerideki başka bir adamın varlığıyla daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Bronz tenli ve zinde görünümlü yabancı, muhtemelen kendisinden beş ya da altı yaş daha büyüktü.Kahverengi bukleleri yakasına ve özenle kesilmiş top sakalına kadar sarkıyordu. Kadifeden yapılma, uzun ceketi gümüş renkli kumaşlarla astarlanmıştı ve altın topuzlu bir bastonu iki eliyle birden arkasında tutuyordu.

"Beni affedin. Lashain'den Fernand Genrusa. Üçüncü'nün naziri."

Üçüncü nizamın naziri… yani bir baron. Tıpkı Locke ile Jean'ın almayı düşündükleri türden, satılık bir Lashain unvanı. Locke belini hafifçe kırarak başını eğdi. "Mordavi Fehrwight lordum. Emberlain'den."

"Demek bir tüccarsınız? Burada bulunduğunuza göre hâliniz vaktiniz yerinde olmalı Efendi Fehrwight. Asık çehrenizin arkasında ne yattığını sorabilir miyim?"

"Keyifsiz olduğumu nereden çıkardınız?"

"Burada hiçbir şey yiyip içmeden tek başınıza duruyorsunuz ve her yeni savaşı öyle bir yüz ifadesiyle izliyorsunuz ki… sanki birileri iç çamaşırınızın içine sıcak kömür döküyor. Sizi kendi galerimden pek çok defa gördüm. Para mı kaybediyorsunuz? Keyif Savaşı'nda en iyi bahislerin nereye

oynanması gerektiğine yönelik edindiğim bazı izlenimleri sizinle paylaşabilirim.”

“Hâlihazırda oynanmış bir bahsim yok lordum. Yalnızca… kendimi seyretmekten alıkoyamıyorum.”

“İlginç. Yine de memnun kalmıyorsunuz.”

“Hayır.” Locke hafifçe Baron Genrusa’ya doğru döndü ve tedirginlikle yutkundu. Görgü kuralları Mordavi Fehrwight gibi alt tabakadan birinin (üstelik de bir Vadralının) Genrusa gibi unvanını parayla satın almış bir barona bile hürmet etmesini ve keyif kaçıran şeylerden bahsetmemesini gerektiriyordu. Fakat Genrusa’nın açıklama bekler gibi bir hâli vardı. Locke paçayı ne kadarıyla kurtarabileceğini merak etti. “Bir fayton kazasına veya bir çift at tarafından ezilen bir adama hiç tanık oldunuz mu lordum? Ya da kandan ve enkazdan gözünüzü ayıramadığınız böyle bir sahneye?”

“Olduğumu söyleyemem.”

“Yanılıyorsunuz. Dilediğiniz takdirde günde üç defa böyle bir şeye tanık olabileceğiniz özel bir galeriniz var lordum.”

“Ahhhh. Demek Keyif Savaşı’nı yakışıksız buluyorsunuz, öyle mi?”

“Zalimce buluyorum lordum Genrusa. Fazlasıyla zalimce.”

“Zalimce mi? Neye kıyasla? Savaşa mı? Veba salgınlarına mı? Hiç Camorr’a uğradığınız oldu mu? İşte size kıyaslama yaparak daha net düşünmenizi sağlayacak bir örnek Efendi Fehrwight.”

“Camorr’da bile,” dedi Locke, “birinin sırf canı istedi diye yaşlı bir kadını güpegündüz dövmesine göz yumulacağını sanmam. Veya giysilerini yırtmasına, taşlamasına, tecavüz etmesine, saçlarını yolmasına, üzerine simyasal yakıcı maddeler boca etmesine… Burada yapılanlar… çocukların bir böceğin kanatlarını yolmasına benziyor. Sırf seyredip kahkahalar atmak için.”

“İyi de bu insanları buraya gelmeye kim zorladı ki Fehrwight? Kim enselerine bir kılıç dayayıp onları bu sıcak ve ıssız yollarda Salon Corbeau’ya kadar yürüttü? Kayda değer en yakın yerden yapıldığında bile yolculuk günler sürüyor.”

“Başka ne gibi bir seçenekleri vardı ki lordum? Burada bulunmalarının tek sebebi çaresiz olmaları. Eski yurtlarında geçinememeleri. Çiftlikler iflas eder, işyerleri de… tek sebep çaresizlik. Bundan böyle karınlarını doyurmamaya karar verecek hâlleri yok ya.”

“Çiftlikler ve işyerleri iflas eder, gemiler batar, imparatorluklar yıkılır.” Genrusa bastonunu Locke’a doğru uzattı ve altın topuzunu sallayarak her bir beyanını vurguladı. “Tanrıların bize verdikleri hayat böyledir. Bu insanlar belki daha çok dua etselerdi, daha fazla para biriktirselerdi veya sahip olduklarını daha iyi değerlendirselerdi Saljesca’nın hayırseverliğinden yararlanmak için buraya kadar sürünmeleri gerekmeyebilirdi. Leydi Saljesca’nın kazandıkları parayı en iyi şekilde hak etmelerini istemesinden daha âdil ne olabilir?”

“Hayırseverlik mi?”

“Başlarını sokabilecekleri bir çatıları, yiyecekleri bir yemekleri ve de para kazanma şansları var. Altın kazananların sikkelerini alıp gitmeye hiçbir itirazları yok gibi gözüküyor.”

“Seksen kişiden yalnızca biri solari kazanıyor lordum. Bunun hayatları boyunca görmedikleri kadar büyük bir para olduğuna şüphe yok. Diğer yetmiş dokuz kişi içinse o altın, ceza üstüne cezaya katlanarak günlerce, hatta haftalarca burada kalmalarını sağlayan bir vaatten ibaret. Peki ya İblisler aşırıya kaçtıklarında can verenler? Altın veya altın vaadinin onlara ne gibi bir faydası var? Böyle bir şey başka bir yerde düpedüz cinayet kabul edilirdi.”

“Onları arenadan alıp götüren Aza Guilla’nın ta kendisi Fehrwight; ne siz, ne ben, ne de başka bir fani.” Genrusa’nın kaşları çatıktı ve yanakları kızarıyordu. “Ve evet, başka bir

yerde bu düpedüz cinayet kabul edilebilirdi. Lâkin burası Salon Corbeau ve buraya kendi rızalarıyla geliyorlar. Tıpkı sizin ve benim gibi. Gelmemeyi pekâlâ seçebilirler ve—”

“Başka bir yerde açlıktan ölebilirler.”

“Hadi ama. Dünyayı gezip gördüm Efendi Fehrwight. Farklı bir bakış açısı kazanmanız için aynı şeyi size de öneririm. Buraya gelenlerden bazılarının talihsizliklerle karşılaştığı muhakkak. Fakat bahse varım çoğu sadece para kazanma ve kolay yoldan köşeyi dönme derdindedir. Arenadakilere bir bakın… aralarında genç ve sağlıklı epeyce insan var, değil mi?”

“Başka kimlerin olağanüstü bir şansa sahip olmaksızın buraya kadar yürüyerek gelmeleri beklenebilir lordum Genrusa?”

“Görüyorum ki duygusallığınıza laf anlatamayacağım Efendi Fehrwight. Siz Emberlainli para sayıcıların bundan daha çetin insanlar olduğunuzu sanırdım.”

“Çetin olabiliriz ama hoyrat değiliz.”

“Dilinize hâkim olun Efendi Fehrwight. Sizinle biraz laflamak istedim çünkü tavırlarınız beni gerçekten de meraka sürüklemişti; sanırım artık nereden kaynaklandıklarını anlayabiliyorum. Size küçük bir tavsiye: Salon Corbeau sizinki gibi bir hınç beslemek için sağlıklı bir yer olmayabilir.”

“Buradaki işim… kısa sürede neticelenecek.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Fakat belki de Keyif Savaşı’ndaki işiniz daha bile kısa sürmeli. Size ilgi duyan tek kişi ben değilim. Leydi Saljesca’nın muhafızları… hoşnutsuzluğa karşı hassastırlar. Arenanın içindekiler kadar dışındakilere de.”

Seni beş parasız ve yalvar yakar bırakabilirim, diye fısıldadı Locke’un kafasındaki ses. *Alacaklılarının gırtlağını*

kesmemeleri için lazımlığını bile rehinciye satmanı sağlayabilirim.

"Beni mazur görün lordum. Sözlerinizi ciddiye alacağım," diye mırıldandı Locke. "Buradakileri tekrar… rahatsız edeceğimden şüpheliyim."

8

Locke'un Salon Corbeau'daki dokuzuncu gününün sabahında Baumondainler sandalyeleri tamamladılar.

"Harikulade görünüyorlar," dedi Locke, parmaklarını lakeli ahşabın ve dolgulu derinin üstünde hafifçe gezdirerek. "Çok güzeller, hatta umduğum kadar güzeller. Peki ya… ilave özellikler?"

"Talimatlarınıza uygun olarak eklendiler Efendi Fehrwight. Talimatlarınıza *birebir* uygun olarak." Lauris atölyede babasının yanında dururken on yaşındaki Parnella da bir simyasal ocak taşında, tanımlanamaz gereçlerle ve yarı dolu doğramacılık yağlarıyla kaplı bir köşe masasının üstünde çay demlemeye uğraşıyordu. Locke kendisine ikram edilen herhangi bir çayı içmeden önce büyük bir dikkatle koklamayı aklının bir köşesine not etti.

"Kendinizi aşmışsınız, hepiniz."

"Finansal bir, ah, ilham aldık Efendi Fehrwight," dedi baba Baumondain.

"Tuhaf şeyler yapmayı seviyorum," diye ekledi Parnella, bulunduğu köşeden.

"Heh. Evet, sanırım bunlara da tuhaf denilebilir." Locke birbirinin eşi dört sandalyeden oluşan takıma uzun uzun bakarken rahatlama ve kızgınlık arası bir duyguyla iç geçirdi. "Peki öyleyse. Eğer onları nakliye için hazırlama inceliğini gösterirseniz ben de iki araba tutup bu akşamüstü yola çıkabilirim."

“Gitmek için aceleniz mi var?”

“Umarım bu yerde geçirdiğim her gereksiz anın içime yara olduğunu söylersem beni affedersiniz. Salon Corbeau’yla uyuşmuyoruz.” Locke ceket cebinden deri bir kese çıkarıp Efendi Baumondain’e doğru attı. “İlaveten yirmi solari daha. Ağzınızı sıkı tutmanız ve bu sandalyelerin yapıldığını unutmanız için. Anlaşıldı mı?”

“Ben… şey, isteğinizi yerine getirebileceğimizden eminim… Belirtmeliyim ki cömertliğiniz…”

“Daha fazla irdeleme gereği olmayan bir konu. Lütfen beni kırmayın. Nasılsa yakında gidiyorum.”

Öyleyse hepsi bu kadar, dedi Locke’un kafasının içindeki ses. *Plana bağlı kal. Tüm bunları geride bırak, hiçbir şey yapma ve kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırıp Tal Verrar’a geri dön.*

O ve Jean kendilerini Requin’in cebinden zengin ederek hile hurdayla Günahane’nin lüks katlarını birer birer tırmanırlarken Leydi Saljesca’nın arenasında cezalar sürüp gidecek, seyircilerin yüz ifadeleri hiç değişmeyecekti. Nasıl çırpındıklarını ve kan kaybettiklerini görmek için böceklerin kanatlarını yolan ve arada bir onları ezen çocuklar gibi davranmayı sürdüreceklerdi.

“Hırsızları refaha kavuştur,” diye mırıldandı Locke, bıyık altından. Boyunbağlarını sıkarken ve gidip at arabalarını getirmeye hazırlanırken kendini kusacakmış gibi hissediyordu.

Beşinci Bölüm

MEKANİK BİR NEHİRDE

1

Önü camla kaplı taşıma kabini bir kez daha Mon Magisteria'nın şelalesinden dışarı fırladı ve sarsıntılar eşliğinde sarayın içerisindeki yuvasına oturdu. Sular tıslayarak demir borulardan aktı, yüksek kapı kanatları kabinin arkasından sertçe kapandı ve görevliler Locke, Jean ve Merrain için aracın ön kapılarını iterek açtı.

Bir düzine Arhon'un Gözü giriş salonunda onları bekliyordu. Merrain gruba önderlik ederken askerler de hiç konuşmadan iki yanlarına geçtiler.

Fakat görünüşe bakılırsa aynı makam odasına gitmiyorlardı. Loş bir ışıkla aydınlatılmış koridorlardan ve dolambaçlı merdivenlerden geçerlerken Locke ara sıra etrafına bakındı. Mon Magisteria sahiden de saraydan çok bir kaleydi. Ana salonun haricindeki duvarlar her türlü süsten yoksundu ve hava ağırlıklı olarak rutubet, ter, deri ve silah yağı kokuyordu. Duvarların arkasındaki görünmeyen kanallardan gürül gürül sular akıyordu. Arada bir karşılaştıkları uşaklar sırtlarını duvara dayıyor ve Gözler geçip gidene dek bakışlarını yere dikiyorlardı.

Merrain onları girişin birkaç kat yukarısındaki alelade bir koridorda yer alan, demir destekli bir kapıya kadar götürdü. Mehtabın gümüşi ışığının koridorun sonundaki kemerli bir pencereden dalgalanarak sızdığı görülebiliyordu… Locke gözlerini kısarak baktığında sarayın etrafındaki su kemerlerinden dökülen suların camdan aşağı aktığını anladı.

Merrain kapıyı üç defa tıklattı. Kapı bir tıkırtı eşliğinde açılıp koridora sarı bir ışık çizgisi düşürdüğünde de elini sallayarak Gözleri yolladı. Askerler koridorun aşağısına doğru uygun adım uzaklaşırken kadın kapıyı iterek araladı ve diğer eliyle içeriyi işaret etti.

"Nihayet. Sizi daha önce görmeyi umuyordum. Merrain sizi bulduğunda her zamanki uğrak yerlerinizden birinde değildiniz herhalde." Küçük, çıplak odanın yegâne iki sandalyesinden birinde oturan Stragos kafasını kaldırdı ve incelemekte olduğu kâğıtları desteledi. Elinde dosyalarla diğer sandalyeye yerleşmiş olan kel yaveri hiçbir şey demedi.

"Büyük Galeri'nin iç rıhtımlarında bazı sorunlar yaşıyorlardı," dedi Merrain, kapıyı Locke ile Jean'ın arkasından kapatırken. "İyi motive edilmiş bir çift suikastçı."

"Sahi mi?" Stragos bunu duyduğuna gerçekten kızmış gibiydi. "Bu saldırının neyle alakası olabilir?"

"Keşke bilseydik," dedi Locke. "Merrain ortaya çıkınca sorgulama şansımız göğsüne bir arbalet oku yedi."

"Kadın bu ikisinden birine zehirli bir bıçak saplamak üzereydi Gözetici. Şimdilik sağlam kalmalarını tercih edeceğini düşündüm."

"Hımmm. Demek bir çift suikastçı. Bu gece Günahane'ye uğradınız mı?"

"Evet," dedi Jean.

"Eh, öyleyse bunu yapan Requin olamaz. Sizi öldürmek isteseydi işinizi oradayken bitirirdi. Demek ki başka bir mesele söz konusu. Bana söylemeyi unuttuğun bir şey var mı Kosta?"

"Ah, kusura bakma Arhon. Küçük dostların Bağlıbüyücüler ve peşimize taktığın tüm o casuslar sayesinde bizden daha fazla şey bildiğini sanıyordum."

“Bu iş ciddi Kosta. Sizden yararlanmayı planlıyorum; başka birinin kan davasına bulaşmak bana fayda getirmez. Suikastçıları kimin göndermiş olabileceğini bilmiyor musunuz?”

“Açıkçası en ufak bir fikrimiz bile yok.”

“Cesetleri rıhtımda mı bıraktınız?”

“İnzibatlar şimdiye dek onları muhakkak kaldırmıştır,” dedi Merrain.

“Öyleyse cesetleri Mezbele Derinlikleri’ne atarlar, ama evvela bir-iki günlüğüne ölüm evinde bekletirler,” dedi Stragos. “Oradaki adamlarımızdan birinin onlara göz atmasını istiyorum. Eşkallerini not alsınlar. Ve bir anlam taşıyabilecek herhangi bir dövmeyi ya da işareti.”

“Elbette,” dedi Merrain.

“İnzibat subayına hemen bununla ilgilenmesini söyle. İşin bittiği zaman beni nerede bulacağını biliyorsun.”

“Emredersin… Arhon.” Merrain bir şey daha söyleyecek gibi oldu, sonra arkasına döndü ve kapıyı açıp çabucak dışarı çıktı.

“Bana Kosta diye hitap ettin,” dedi Locke, kapı bir kez daha çarparak kapandığında. “Merrain gerçek adlarımızı bilmiyor, değil mi? İlginç. Yoksa kendi adamlarına güvenmiyor musun Stragos? Bize nasıl kancayı taktıysan aynı şeyi onlara da kolayca yapabilirmişsin gibi gözüküyor.”

“Bahse varım,” dedi Jean, Stragos’un yaverine hitaben, “mesai sonrası efendinin arkadaşça bir içki teklifini hiç kabul etmemişsindir, ha, keltoş?” Yaver kaşlarını çattıysa da hiçbir şey söylemedi.

“Özel simyacıma, yani size ‘kancayı takmamdan’ ve panzehirlerinizi hazırlamaktan sorumlu olan adama sataşmaktan hiç çekinmeyin,” dedi Stragos neşeyle.

Kel adam ince bir tebessüm etti. Locke ile Jean çocukken edindikleri bir huyla aynı anda genizlerini temizleyip ayaklarını yerde sürüdüler.

"Aklı başında birine benziyorsun," dedi Locke yavere, "ve şahsen saçsız bir başı her zaman soylu bulmuşumdur. Ne de olsa her iklime gider…"

"Kapa çeneni Lamora," diye çıkıştı Stragos. Sonra da kâğıtlarını yavere verip, "İhtiyaç duyduğumuz adamlar hazır mı?" diye sordu adama.

"Evet Arhon. Toplam kırk dört kişi. Yarın akşama kadar sevk edildiklerinden emin olurum."

"Güzel. Tüpleri bırakıp gidebilirsin."

Adam kafa salladı ve kâğıtlarını topladı. Arhon'a iki küçük cam tüp teslim etti, sonra da tek kelime etmeden dışarı çıktı ve kapıyı arkasından saygıyla kapattı.

"Gelelim size." Stragos iç geçirdi. "Dikkat çekmekte üstünüze yok, değil mi? Sizi başka *kimin* öldürtmeye çalışabileceğine dair hiçbir fikrinizin olmadığından emin misiniz? Camorr'dan kalan eski bir hesaplaşma falan?"

"Hesaplaşacak öyle çok kişi var ki," dedi Locke.

"Ona ne şüphe. Eh, adamlarım sizi ellerinden geldiğince korumaya devam edecekler. Fakat bundan böyle daha… tedbirli davranmanız gerekecek."

"O kadarını biz de biliyoruz," dedi Locke.

"İkinci bir emre kadar hareketlerinizi Altın Basamaklarla ve Savrola'yla kısıtlayın. İç rıhtımlara ilave adamlar yollayacağım; seyahat etmeniz gerektiğinde o rıhtımları kullanın."

"Kahretsin, böyle faaliyet yürütemeyiz ki! Belki birkaç gün idare edebiliriz ama Tal Verrar'da geçireceğimiz sürenin geri kalanında olmaz."

“Bak işte bu konuda tahmin edebileceğinden bile daha haklısın Locke. Ama başka biri daha peşinize düştüyse bu durumun ihtiyaçlarıma müdahale etmesine izin veremem. Hareketlerinizi kısıtlayın, yoksa ben kısıtlatmasını bilirim.”

“Requin’e oynadığımız oyunda başka bir pürüz çıkmayacağını söylemiştin!”

“Hayır, *zehrin* Requin’e oynadığınız oyunda başka bir pürüz çıkarmayacağını söyledim.”

“Küçücük bir taş odada bizimle yalnız kalan biri için ılımlı davranacağımıza pek güvenir gibisin,” dedi Jean, öne doğru bir adım atarak. “Simyacın geri gelmeyecek, değil mi? Veya Merrain?”

“Endişelenmeli miyim? Bana zarar vererek elde edebileceğiniz hiçbir şey yok.”

“Olağanüstü bir kişisel haz dışında,” dedi Locke. “Aklı başında kimseler olduğumuzu *farz ediyorsun.* Şu pek kıymetli zehrinden çekindiğimizi ve sırf layığını bulasın diye seni paramparça edip sonuçlarına katlanmayacağımızı *farz ediyorsun*

“Bu konuşmayı illâ ki yapmak zorunda mıyız?” Stragos bacak bacak üstüne atmış bir hâlde ve biraz bıkkın bir yüz ifadesiyle oturmayı sürdürdü. “Kalplerinizde hâlâ bir nebze isyan besleyecek kadar inatçı olabileceğinizi düşünmedim değil. O yüzden beni dikkatle dinleyin; eğer bu odadan bensiz çıkacak olursanız koridordaki Gözler sizi oracıkta öldürecekler. Ve bana herhangi bir şekilde zarar verirseniz önceden ettiğim vaadi tekrarlıyorum: Birinize aynı zararın on katını verirken diğerini seyretmeye zorlarım.”

“Sen,” dedi Locke, “deridüştü kapmış birinin keçi suratlı bokusun.”

“Her şey mümkün,” dedi Stragos. “Ama söyle bana, bütünüyle insafıma kaldığınıza göre bu durumda siz ne

oluyorsunuz?”

“Utanca boğulmuş iki kişi,” diye homurdandı Locke.

“Muhtemelen. Artık ikiniz de kendinize olan saygınızın intikamını almaya yönelik bu çocukça dürtüden vazgeçer ve sizin için hazırladığım görevi kabul eder misiniz? Planıma kulak verir ve medeni bir üslupla konuşur musunuz?”

“Evet.” Locke gözlerini yumup iç geçirdi. “Sanırım sahiden de başka bir seçeneğimiz yok. Jean?”

“Keşke hemfikir olmak zorunda kalmasaydım.”

“Ama zorundasın.” Stragos ayağa kalktı, koridora çıkan kapıyı açtı ve Locke ile Jean’a peşinden gelmelerini işaret etti. “Gözlerim bahçelere kadar size eşlik edecekler. Size göstermek istediğim bir şey var… görevinizle ilgili daha mahrem bir yerde konuşurken.”

“Bizimle ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Jean.

“Kısaca açıklamak gerekirse, Kılıç Marinası’nda demirli bir donanmam var ve bu hâliyle hiçbir işime yaramıyor. Masraflarını karşılamak ve ihtiyaçlarını gidermek için hâlâ Priori’nin eline baktığımdan doğru düzgün bir bahaneye kavuşmaksızın onu savaşa gönderemem.” Stragos gülümsedi. “İşte bu yüzden bana o bahaneyi bulasınız diye *sizi* denize yollayacağım.”

“Denize mi?” dedi Locke. “Sen aklını mı kaç—”

“Onları bahçeme götürün,” diye buyurdu Stragos, topuklarının üstünde dönüp uzaklaşırken.

2

Mon Magisteria’nın kuzey tarafındaki yüzlerce metrelik alana yayılmış gibi gözüken mekân bir bahçeden ziyade bir ormandı. Hafifçe parlayan gümüş yapraklı sarmaşıklarla iç içe geçmiş çalı çitler, ağaçların sağa sola sallanan karaltılarının arasından

geçen patikaları belirliyordu. Sarmaşıklar doğal bir simya sayesinde iki hırsızın ve yanlarındaki muhafızların mıcır kaplı patikalarda rahatça yürüyebilecekleri kadar suni ay ışığı temin ediyordu. Aylar çoktan doğmuştu ancak sarayın heyula gibi yükselen on beş katlı karanlığının arkasında kalmışlardı ve Locke ile Jean'ın konumundan görünmüyorlardı.

Mis kokulu hava nemli ve ağırdı; doğu göğünü kapatarak yavaşça yaklaşan bulut kümelerinin altında yağmur kol geziyordu. Ormanın karanlıklarından görünmeyen kanatların vızıltısı geliyor, orada burada muzip birer peri misali ağaç gövdelerinin arasında süzülen açık sarı ve kızıl ışıklar görünüyordu.

"Fener böcekleri," dedi Jean büyülenmiş bir sesle, kendisine engel olamadan.

"Atacam'ı bu ağaçların yetişmesine yetecek kadar derin bir katmanla örtmek için buraya ne kadar çok toprak taşımak zorunda kaldıklarını bir düşünsene…" diye fısıldadı Locke.

"Dük olmak güzel şey," dedi Jean. "Veya Arhon."

Bahçenin ortasında Tal Verrar hanedanlığının mavisini yansıtan simyasal fenerlerle aydınlatılmış, kayıkhane benzeri, basık bir yapı vardı. Locke önce taşlara vuran dalgaların hafif sesini duydu, sonra da küçük yapının hemen arkasına açılmış yaklaşık altı metre genişliğindeki karanlık kanalı fark etti. Kanal minyatür bir nehir misali orman-bahçenin içlerine kadar kıvrıla kıvrıla uzanıyordu. Derken fenerlerle aydınlatılmış bu yapının *gerçekten de* bir kayıkhane olduğunu anladı.

Karanlıkların arasından başka muhafızlar da çıktı; zırhlı koşumlarının içindeki iki devasa siyah köpek tarafından yarı çekilip yarı sürüklenen dört kişilik bir ekip. Omuzları bel hizasına kadar gelen ve neredeyse bir o kadar da geniş olan hayvanlar dişlerini göstererek iki hırsızı küçümsercesine kokladılar, sonra da burun kıvırıp bakıcılarını Arhon'un bahçesine doğru çekiştirdiler.

“Çok güzel,” dedi Stragos, köpekli ekibin birkaç adım gerisinden çıkagelerek. “Her şey hazır. Siz ikiniz, benimle gelin. Kılıç Beyi, sen ve adamların gidebilirsiniz.”

Gözler tek bir vücut hâlinde dönüp saraya doğru uygun adım yürümeye koyuldu, çizmeleri mıcır kaplı yolda hafif çıtırtılar çıkarıyordu. Stragos iki kafadara peşinden gelmelerini işaret etti, sonra da onları su kenarına indirdi. Orada, durgun sularda, kayıkhanenin arkasındaki küçük bir direğe bağlı bir sandal yüzmekteydi. Dört kişiye göre üretilmiş gibi gözüken tekne biri önde, diğeriyse kıçta olmak üzere iki adet deri minderli oturağa sahipti. Stragos yeniden el etti ve Locke ile Jean sandala binip ön tarafa yerleşti.

Mindere rahatça kurulan ve bir kolunu küçük ama sağlam sandalın küpeştesine atan Locke yolculuğun hoş geçeceğini itiraf etmeliydi. Stragos sandalı hafifçe sallayarak arkaya bindi, halatları çözdü, sonra da kendi oturağına kuruldu. Ardından eline bir kürek alıp sol küpeşteden aşağı uzattı. “Tannen,” dedi, “sana zahmet pruva fenerimizi yakıver.”

Arkasına bir göz atan Jean sandalın kendi tarafında kalan yanında façetalı cama sahip, yumruk büyüklüğünde bir simyasal fener olduğunu gördü. İçindeki buharlar birbirine karışıp alev alana ve gök mavisi bir elmas gibi ışıldayıp camdaki façetaların gölgesini altlarındaki sulara düşürene kadar fenerin üstündeki pirinç kadranı bir süre kurcaladı.

“Bu kanal Therin İmparatorluğu’nun dükleri sarayı inşa ettiklerinde de buradaymış,” dedi Stragos. “Camın içine oyulmuş ve seksen metre derinliğinde. Sanki özel bir nehir gibi. Bu bahçeler de onun etrafına kuruldu. Arhonlar olarak burayı Mon Magisteria’yla birlikte devraldık. Selefim durgun sularla yetinse de ben bazı değişiklikler yaptırdım.”

O konuşurken kanalın kenarlarına vuran su sesi yükselmeye ve daha düzensiz bir hâl almaya başladı. Locke çevrelerinde yavaş yavaş şiddetlenen çağıltının nehrin içinden geçen bir

akıntıdan kaynaklandığını anladı. Altlarındaki sular koyu renkli ipek gibi kıvrılıp bükülürken pruva fenerinden yansıyan ışık sağa sola ve yukarı aşağı sallanıyordu.

"Büyü mü?" diye sordu Locke.

"Zanaat, Lamora." Tekne kanalın kıyısından yavaşça uzaklaşmaya başlayınca Stragos küreği kullanarak onları minyatür nehrin ortasında tuttu. "Bu gece doğudan esen güçlü bir rüzgâr var. Bahçemin öteki tarafında yel değirmenleri bulunuyor, onları kullanarak kanalın altındaki su çarklarını döndürebiliyoruz. Durgun havalardaysa mekanizmaları elle çalıştırmak için kırk veya elli adam gerekiyor. Akıntının hızını gönlümce değiştirebiliyorum."

"Kapalı bir odada osurup rüzgâra hükmettiğini herkes söyleyebilir," dedi Locke. "Yine de itiraf etmeliyim ki bu bahçe… senin gibi birinden bekleyeceğimden daha zarif."

"Estetik anlayışıma iltifatta bulunman ne güzel." Stragos bunun ardından birkaç dakika boyunca sandalı sessiz sedasız yönlendirerek geniş bir dönemecin etrafından dolaştırdı. Yukarıdan sarkan gümüş sarmaşıkların ve alçak dallardaki hışırtılı yaprakların altından geçtiler. Akıntı hızlanırken etraflarındaki suni nehrin kokusu da giderek güçlendi. Nahoş değildi, ama her nasılsa Locke'un hatırladığı doğal göletlerin ve nehirlerinkinden daha bayat, sanki daha az *yeşildi.*

"Sanırım bu devridaim yapan bir nehir," dedi Jean.

"Menderesli bir akışa sahip… ama evet, öyle."

"Öyleyse, ah… kusura bakma ama bizi tam olarak nereye götürüyorsun?"

"Zamanı gelince öğreneceksiniz," cevabını verdi Stragos.

"Hazır konu bizi nereye götüreceğinden açılmışken," dedi Locke, "neden daha önceki konumuza geri dönmüyoruz? Muhafızlarından biri başıma vurmuş olmalı; bizi denize yollamak istediğini duyduğumu sandım."

“İstiyorum da. Ve gideceksiniz.”

“İyi de *ne* amaçla?”

“Hayaletrüzgârı Adaları’nın Özgür Filosu hakkındaki öyküye aşina mısınız?” diye sordu Stragos.

“Şöyle böyle,” dedi Locke.

“Pirinç Denizi’ndeki korsan isyanı,” diye açıkladı Jean. “Altı-yedi yıl önceydi. Silah zoruyla bastırıldı.”

“İsyanı bastıran *bendim,”* dedi Arhon. “Yedi yıl önce Hayaletrüzgârı Adaları’ndaki o kahrolasıca ahmaklar siyasi güç kazanmaya çalıştılar. Pirinç Denizi’nde yapılan tüm sevkıyatlardan vergi alma hakları olduğunu iddia ettiler. Tabii vergiden kasıtları suda yüzen her şeye zorla çıkıp yağmalamaktı, orası ayrı. Bir düzine iyi donanımlı gemileri ve yine bir düzine iyi donanımlı denebilecek mürettebatları vardı.”

“Bonaire,” dedi Jean. “Peşine takıldıkları kaptan oydu, değil mi? Laurella Bonaire?”

“Öyleydi,” dedi Stragos. “Bonaire ve *Şahmeran* adlı gemisi. Gemi aslında benimdi, Laurella da subaylarımdan biri; ta ki taraf değiştirene kadar.”

“Hem de yanında çalışacak bu kadar hoş ve mütevazı birini bulmuşken,” dedi Locke.

“O eşkıya çetesi Nicora’ya, Vel Virazzo’ya ve neredeyse yakın sahillerdeki tüm küçük kasabalara saldırdı. Sarayımın görüş mesafesindeki gemileri yağmadılar ve kadırgalarım onlarla çarpışmak üzere yola çıktığında ufka doğru yelken açtılar. Bu, selefimin zamanında Camorr’la yaptığımız savaştan beri şehrin karşılaştığı en büyük tehditti.”

“Ama hatırladığım kadarıyla pek uzun sürmedi,” dedi Jean.

“Aşağı yukarı yarım seneyi buldu. Ama o deklarasyon sonları oldu. Çapulcular bir yere kadar sinsilik edebilirler;

fakat bir deklarasyonda bulunduğunuz takdirde genellikle onu uygulamak için çatışmaya girmeniz gerekir. Korsanlar açık denizde saf safa savaşırken gerçek bir donanmaya denk olamazlar. Onları Nicora'nın hemen açıklarında vurup filolarının yarısını batırdık. Geri kalanlar da kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp Hayaletrüzgârı'na geri kaçtılar. Bonaire kendini Mezbele Derinlikleri'nin üstünde sallanan bir karga kafesinde buldu. Tüm mürettebatının çukura atılmasını seyrettikten sonra kafesini tutan ipi kendi ellerimle kestim."

Locke ile Jean'dan çıt çıkmadı. Stragos sandalın rotasını değiştirirken ıslak bir gıcırtı duyuldu. Suni nehirdeki bir diğer dönemece yaklaşıyorlardı.

"Eh, o küçük gösteri sayesinde korsanlık Pirinç Denizi'nde pek rağbet görmeyen bir meslek olup çıktı," diye devam etti Arhon. "Dürüst tüccarlar o günden beri rahat bir hayat sürdürüyorlar. Hayaletrüzgârı'nda hâlâ korsanlar var elbette, ama Tal Verrar'a üç yüz kilometreden daha fazla yaklaşmadıkları gibi Nicora'ya veya sahil civarına da uğramıyorlar. Donanmam üç-dört yıldır gümrük vukuatlarından ve veba gemilerinden daha ciddi bir sorunla karşılaşmadı. Sessiz bir dönem… müreffeh bir dönem."

"Senin işin de bunu sağlamak değil mi zaten?" diye sordu Jean.

"Mürekkep yalamış birine benziyorsun Tannen. Okuduğun kitaplar muhakkak sana şu gerçeği öğretmiştir: Askerler barış sağlamak için kanlarını akıttıklarında o barıştan en çok istifade edenler, akıtılan kanları ilk unutanlardır."

"Priori," dedi Locke. "Kazandığın zafer onları tedirgin etti, değil mi? Halk zaferlere düşkündür. Generalleri popüler yapan şey budur. Ve de diktatörleri…"

"Kafan çalışıyor Lamora. Nasıl ki onları korsanlardan kurtarmam için beni görevlendirmek tüccarlar konseyinin çıkarınaysa," dedi Stragos, "olaylar sona erdikten hemen sonra

donanmamı bağlamak da çıkarlarınaydı. Barışın getirisiyle gemilerden yarısının borcunu ödediler, onları donanmadan çıkardılar, birkaç yüz eğitimli denizciyi görevden aldılar ve tüccarların onları kapmalarına izin verdiler. O adamlar Tal Verrar'ın vergileriyle eğitilmişti; Priori ile ortakları onları seve seve çaldılar. Pirinç Denizi barış içindeyken, İlikler kendi içinde didişirken, Lashain'in donanması yokken ve Karthain öyle bir şeye zerre kadar ihtiyaç duymazken hâl böyleydi işte. Hâlâ da öyle… Dünyanın bu köşesinde her şey sütliman."

"Madem Priori senden bu kadar hoşnutsuz, neden kaynaklarını tamamen kesmiyorlar?" Locke sandalın kenarına yaslandı ve sol elini küpeşteden sarkıtarak sıcak sulara daldırdı.

"Ellerinden gelse keseceklerinden eminim," dedi Stragos. "Ama şehir beratı, genel gelirlerden asgari bir bütçe almamı garantiliyor. Hem de kentteki tüm saymanlarla pimpirikliler *onlardan* biri olmasına ve bunu bile kırpmak için ipe sapa gelmez yalanlar uydurmalarına rağmen. Defterdarlarım gece gündüz onların peşinden koşuyorlar. Fakat kesebilecekleri tek şey ihtiyari kaynaklar. Bir zaruret anında güçlerimi altınla ve diğer yardımlarla çabucak şişirebilirler. Barış zamanındaysa verdikleri her sentirada gözleri kalıyor. Arhonluğun niçin kurulduğunu unuttular."

"Camorr kıçınızı tekmelememeyi kabul ettikten sonra selefinin bu makamı… *feshetmesi* gerektiğini hatırlar gibiyim," dedi Locke.

"Profesyonel bir askeri güç, daimi bir askeri güçtür Lamora. Saflar arasında tecrübe ve eğitim devamlılığı sağlanmalıdır; işe yarar bir kara veya deniz kuvveti yoktan var edilemez. Bir sonraki kriz ortaya çıktığında Tal Verrar'ın bir savunma hazırlamak için üç-dört yılı olmayabilir. Ve öyle bir durumda Priori, yani 'diktatörlük yönetimi' ve 'yurttaşlık hakları' diye bağıra çağıra dert yananlar, batan gemideki fareler gibi ilk sıvışanlar olur. Servetlerini de yanlarına alıp dünyanın hangi

köşesi onlara kapılarını açarsa oraya çeker giderler. Ne şehre destek olurlar ne de onu savunurken ölürler. O nedenle aramızdaki husumet benim açımdan son derece şahsi."

"Her ne kadar karakterleri hakkındaki genel görüşüne itiraz edecek kadar çok tüccar tanımışlığım olsa da," dedi Locke, "bu konuşmanın nereye gittiğine yönelik ani bir fikir edinmiş bulunmaktayım."

"Ben de öyle," dedi Jean, genzini temizleyerek. "Bana kalırsa gücünün azaldığı şu günlerde Pirinç Denizi'nde yeni bir sorunun patlak vermesi epey işine gelir, öyle değil mi?"

"Bravo," dedi Stragos. "Bundan yedi yıl evvel Hayaletrüzgârı korsanları ayaklandı ve emrim altındaki donanmadan memnun olmaları için Tal Verrar halkına bir sebep verdiler. Bize bir kez daha sorun çıkarmaları… ve tekrar ezilmeleri *sahiden de* işime gelir."

"Senin için bir bahane bulalım diye bizi denize yollayacağını söylemiştin," dedi Locke. "Bizi *denize* yollayacağını. Yoksa beynin şişti de kafatasına baskı mı yapıyor? Nasıl olur da daha önce hiç bulunmadığımız bir yerde kahrolası bir korsan filosu toplamamızı ve geçen sefer onu masaya yatırıp kıçından becermiş bir donanmanın elinde can vermesi için *mutlulukla* buraya gelmeye ikna etmemizi bekliyorsun ki?"

"Siz ikiniz Camorr soylularını olmadık tezgâhlara bir servet harcamaya ikna ettiniz," dedi Stragos, en ufak bir kızgınlık sergilemeden. "Onlar paralarına düşkündür. Yine de onları birer ağaç gibi silkeleyip ne kadar olgun meyveleri varsa topladınız. Bir Bağlıbüyücü'yü oyuna getirdiniz. Çapa Barsavi'yi suratına baka baka kandırdınız. Onun ve tüm erkânının işini bitiren tuzaktan kaçmayı başardınız."

"Sadece bazılarımız," diye fısıldadı Locke. "Sadece bazılarımız başardı götoş herif."

“Sıradan casuslardan daha fazlasına ihtiyacım var. Bana *provokatörler* lazım. Siz ikiniz ideal bir zamanda elime düştünüz. İşiniz, göreviniz, Pirinç Denizi’nde ortalığı birbirine katmak olacak. Buradan Nicora’ya kadar tüm gemilerin yağmalanmasını istiyorum. Priori’nin kapıma dayanıp daha fazla altın, daha fazla gemi, daha fazla sorumluluk almam için bana yalvarmasını istiyorum. Tal Verrar’ın güneyindeki tüccarların yelken açıp kaçmasını istiyorum. Sigortacıların korkudan altlarına kaçırmalarını istiyorum. Hepsini elde edemeyeceğimin farkındayım ama tanrılar şahidim olsun ki bana sağlayabileceğiniz her şeye razıyım. İnsanlara yıllardır eşi benzeri görülmemiş bir korsan dehşeti yaşatın.”

“Sen *kafayı* kırmışsın,” dedi Jean.

“Soyluları soyabiliriz. Evlere girip çıkabiliriz. Bacalardan aşağı inebilir, kilitleri açabilir, faytonları soyabilir, kasaları kırabilir ve türlü türlü kart hilesi yapabiliriz,” dedi Locke. “Eğer taşakların olsaydı onları kesip yerlerine misket koyabilirdim ve bir hafta boyunca değişikliği fark etmezdin. Ama şimdiye kadar *asla* muhatap olmadığımız bir suçlu sınıfı varsa o da canları çıkasıca korsanlar!”

“Sıra onlarla tanışmaya geldiğinde bile işe nereden başlayacağımızı bilmeyiz,” diye ekledi Jean.

“Bakın bu konuda sizden ilerideyim,” dedi Stragos. “Hayaletrüzgârı korsanlarıyla tanışmakta hiç sıkıntı çekmeyeceksiniz, çünkü siz de saygıdeğer birer korsan olup çıkacaksınız. Hatta bir korsan şalupasının kaptanı ve ikinci kaptanı demek daha doğru olur.”

3

“Sen deliden de ötesin,” dedi Locke, birkaç saniye sessizlikten ve hışımla düşünüp taşındıktan sonra. “Zırdelilik senin asla erişemeyeceğin makul bir saadet hâlidir. Lağımda yaşayan ve

kendi sidiklerini içen adamlar bile seni yanlarında istemezler. Sen *düpedüz* fırlatmışsın.”

“Bunlar panzehirini isteyen birinden duymayı beklediğim türde sözler değil.”

“Eh, bize ne kadar harika bir seçim sunuyorsun ama… ya yavaş yavaş zehirlenerek ya da delice bir serüvene atılarak ölmek.

“Hadi ama,” dedi Stragos. “Bunlar da aşırı derece karmaşık durumlardan paçayı sıyırma yeteneğini ispatlamış birinden duymayı beklediğim türde sözler değil.”

“Daha önceki çılgınlıklarımızı övüp bizi daha riskli maceralara itmek için onları bahane olarak kullanan insanlardan bıkmaya başlıyorum,” dedi Locke. “Bak, eğer bir dolap çevirmemizi istiyorsan bize uzmanlık alanımıza giren bir iş ver. Senin için yeteri kadar geniş değil mi? Biz ne anlarız rüzgârdan, hava şartlarından, gemilerden, korsanlardan, Pirinç Denizi’nden, Hayaletrüzgârı Adaları’ndan, yelkenlerden, halatlardan, şey… hava şartlarından, gemilerden…”

“Gemiler konusundaki tek tecrübemiz,” diye ekledi Jean, “onlara binmekten, deniz tutması geçirmekten ve tekrar karaya çıkmaktan ibaret.”

“Bunları ben de düşündüm,” dedi Stragos. “Haydutlardan oluşan bir mürettebatın kaptanı her şeyden önce karizma sahibi olmalıdır. Liderlik vasfına. Karar verme yetisine. Haydutlara hükmedebilmelidir. Bunu yapabileceğine inanıyorum Lamora… gerekirse sahtekârlıkla. Bu da seni pek çok açıdan en iyi tercih kılıyor. Dürüst bir adamın panikleyebileceği bir durumda sen kendine güvenin *tammış* gibi davranabilirsin. Dostun Jean da liderliğini zorla kabul ettirebilir; gemilerde iyi dövüşçülere saygı duyulur.”

“Tabii canım, ne güzel,” dedi Locke. “Ben cezbediciyim, Jean da bıçkın. Geriye sadece az önce saydıklarım-”

“Denizcilik sanatına gelince; size tecrübeli bir denizci tahsis edeceğim. İşin temellerini öğretebilecek ve denize açıldığınızda sizden emir alıyormuş gibi gözükerek sizin adınıza doğru kararları verecek bir adam. Görmüyor musunuz? Sizden tek istediğim bir rolü canlandırmanız; adamım o rolü inandırıcı kılacak bilgiyi size sağlayacak.”

“Sevgili Venaportha aşkına,” dedi Locke. “Sen bizi denize göndermeye *cidden* niyetlisin ve başarılı olmamızı *sahiden* bekliyorsun.”

“Kesinlikle,” karşılığını verdi Stragos.

“Peki ya zehir?” dedi Jean. “Pirinç Denizi’nde dört dönmemize yetecek kadar panzehiri elimize mi tutuşturacaksın?”

“Hiç de bile. Her iki ayda bir Tal Verrar’a uğramanız gerekecek. Simyacım bana altmış iki ila altmış beş günü geçirmemeniz gerektiğini söyledi.”

“Hop, ağır ol bakalım,” dedi Locke. “Tecrübeli korsanlar ayağına yatan avanak birer denizci olmamız, bizi becerikli göstermesi için başka bir adama güvenmemiz veya Requin’le ilgili planlarımızı erteleyip tanrılar bilir denizde ne gibi risklere atılmamız yetmiyormuş gibi şimdi de iki ayda bir anasının eteklerine yapışan birer çocuk gibi davranmamızı mı bekliyorsun?”

“Hayaletrüzgârı Adaları’yla burası arasında iki-üç haftalık mesafe var. Verdiğim görev kaç ay sürerse sürsün her yolculukta kendi meselelerinizle ilgilenmek için yeterince zaman bulacaksınız. Tabii programınızı ne kadar kısa kesmek isteyeceğiniz size kalmış. Herhalde bu işin böyle yürümesi gerektiğinin farkındasındır.”

“Hayır,” diyen Locke güldü. “Açıkçası değilim!”

“Sizden düzenli olarak rapor isteyeceğim. Size vermem gereken yeni emir ya da bilgiler olabilir. Sizin de yeni

talepleriniz veya önerileriniz… Düzenli aralıklarla temas kurmak son derece akla yatkın.”

“Peki ya denizde o şeylerden birine rast gelirsek… hani şey var ya… kahretsin, Jean, ne deniyordu onlara? Hani hiç rüzgâr esmediğinde?”

“Doldrum,” dedi Jean.

“Hah,” dedi Locke. *“Biz bile* rüzgâr ve yelkenler söz konusu olduğunda sabit bir hız beklenemeyeceğini, tanrılar sana ne gönderirlerse onunla yetinmen gerektiğini biliyoruz. Altmış üçüncü günde Tal Verrar’ın elli kilometre açıklarındaki dümdüz bir okyanusta mahsur kalabilir ve boş yere geberip gidebiliriz.”

“Bu dediğin mümkün, ama aynı zamanda da çok düşük bir ihtimal. Size verdiğim görevin çok riskli olduğunun farkındayım; fakat muazzam bir getiri olasılığı, beni o riski göze almaya itiyor. Şimdi… artık bu konuyu kapatalım. İşte sizi görmeniz için buraya kadar getirdiğim şey.”

İlerideki karanlık suların yüzeyinde altın sarısı bir dalgalanma, onların hemen üzerindeki boşluktaysa yine aynı renkte silik çizgiler görülüyordu. Yaklaştıkça geniş ve kara bir şeklin bir banketten diğerine kadar suni nehri bütünüyle kapladığını gördü Locke. Bir tür binaydı bu… ve görünüşe göre o altın sarısı çizgiler de suya doğru sarkan perdelerin aralıklarıydı. Sandal oraya ulaştı ve herhangi bir güçlükle karşılaşmadan perdeleri iterek geçti; Locke yüzüne değen ağır, ıslak kumaşı kenara çekti ve çevresi sanki günışığına çıkmış gibi aydınlandı.

Duvarlara ve çatıya sahip, en az on iki metre yüksekliğindeki bir bahçedeydiler. Mekân söğüt, cadıtahtası, zeytin, narenciye ve kehribardikeni ağaçlarıyla doluydu. Siyah, kahverengi ve gri gövdeleri saflar hâlinde yan yana duruyor; sarmaşıklarla bezeli dalları nehrin üzerinde ikinci bir

çatı gibi kenetlenirken parlak yapraklarıysa engin takımyıldızlarını andırıyordu.

Asıl çatıysa gündüz göğü kadar parlak, mavi ve aydınlıktı; dalların arasından bakıldığında havada beyaz bulut demetlerinin süzüldüğü kısmen de olsa görülebiliyordu. Locke dümdüz ileri bakmak için başını çevirdiğinde sağ tarafında kalan ve altın sarısı huzmelerini birer gölge gibi görünen yaprakların arasından yollayan güneşin acı verici derecedeki parlak ışıklarına maruz kaldı… hem de vakit dışarıda gece olmasına rağmen.

"Bu ya simya ya büyü ya da ikisi birden," dedi Jean.

"Bir kısmı simya," dedi Stragos alçak ve hevesli bir sesle. "Tavan cam, bulutlar duman, güneşse yanan simyasal yağlarla doldurulup aynalarla kaplanmış cam bir hazne."

"Bu ormanı bir çatının altında hayatta tutacak kadar parlak ha? Vay anasını," dedi Locke.

"Sahiden de tutabilirdi Lamora," dedi Arhon, "ama yakından baktığın takdirde biz hariç bu çatının altında yer alan hiçbir şeyin canlı olmadığını görebilirsin."

Locke ile Jean hayret içinde etrafa bakınırken Stragos da sandalı bahçenin nehir kıyılarından birine yönlendirdi. Suyolu burada üç buçuk metreye kadar daralıyor ve her iki yanda ağaçlara, sarmaşıklara ve çalılara yer açıyordu. Stragos uzanıp bir ağaç gövdesini yakalayarak sandalı durdurdu ve bir yandan konuşurken diğer yandan da yukarıyı işaret etti.

"Mekanik nehrim için mekanik bir bahçe. Burada hiç gerçek bitki yok. Her şey tahtadan, kilden, telden, boyadan, kumaştan ve simyadan ibaret. Hepsi de benim tasarımıma göre hazırlandı; tümünün inşası zanaatkarların ve asistanlarının altı yılını aldı. Mekanizmalarla dolu küçük vadim."

Locke o şaşkın hâliyle Arhon'un doğruyu söylediğini anladı. Tepelerindeki beyaz duman bulutlarının hareketi

dışında mekân anormal, hatta ürkütücü derecede durgundu. Ayrıca kapalı bahçenin durgun havası bayat su ve kumaş kokuyordu. Hâlbuki ortalık orman aromalarıyla; toprağın, çiçeklerin ve çürümenin o yoğun kokusuyla dolup taşmalıydı.

“Beni hâlâ kapalı bir odada osuran biri gibi mi görüyorsun Lamora? Çünkü buradayken rüzgâra *sahiden de* hükmedebilirim. .

Stragos’un sağ kolunu başının üstüne kaldırmasıyla birlikte suni bahçe bir hışırtı sesiyle doldu. Bir hava akımı Locke’un kafa derisini gıdıkladı, ardından giderek hızlandı ve sonunda yüzüne karşı esen sabit bir rüzgâr hâlini aldı. Etraflarındaki yapraklar ve dallar hafifçe sallanmaktaydı.

“Ve de yağmura!” diye haykırdı Stragos. Sesi sudan aksetti ve ansızın canlanan ormanın derinliklerinde kayboldu. Hemen sonra ılık denebilecek bir sis, teni gıdıklayan bir su pusu çöktü ve sahte yeşilliklerin arasında hayaletimsi kıvrımlarla dönerek teknelerini sarmaladı. Ardından hafif pıtırtılar eşliğinde su damlaları düşmeye başlayarak mekanik nehrin yüzeyinde dalgacıklar yarattı. Locke ile Jean ceketlerinin altında büzüşürlerken Stragos bir kahkaha attı.

“Daha fazlasını da yapabilirim,” dedi Arhon. “Hatta belki bir fırtına bile çıkarabilirim!” Daha güçlü bir hava akımı, yağmuru ve sisi onlara doğru savurmaya başladı. Önlerinden bir yerlerden bir karşı akıntı kopup gelirken küçük nehir çalkalandı ve sanki sular kaynıyormuşçasına sandalın altında köpüklü dalgalar belirdi. Tekne mide bulandıracak kadar sert bir şekilde sallanırken Stragos ağaç gövdesini daha sıkı tuttu. Yağmur damlaları ağırlaşıp sertleşti; Locke görebilmek için elini gözlerine siper etmek zorunda kaldı. Başlarının üstünde toplanan yoğun ve kara bulutlar suni güneşi sönükleştirdi. Sahte bitkiler sanki görünmez hayaletlerle savaşa tutuşmuşçasına dallarıyla ve yapraklarıyla puslu havayı döverken orman iyice canlandı.

“Ama sadece bir yere kadar,” dedi Stragos ve belirgin bir sinyal vermemesine rağmen yağmur kesildi. Ormanın çırpınışları kademeli olarak azalıp önce yumuşak bir hışırtıya, sonra da durgunluğa dönüştü; altlarındaki nehrin kabarık akıntıları azaldı ve mekanik bahçe dakikalar içinde göreceli bir sükunete büründü. Yavaş yavaş kaybolan sisin parmakları ağaçların etrafında dönerken güneş de seyrelen ‘bulutların’ arkasından göz kırptı ve kapalı mekânda binlerce daldan, yapraktan ve ağaç gövdesinden damlayan suyun o hoş denebilecek sesi yankılandı.

Silkinen Locke ıslak saçlarını gözlerinin önünden çekti.“Bu… bu gerçekten de eşsiz bir şey Arhon. O kadarını itiraf ediyorum. Buna benzer bir şeyin gerçek olabileceğini daha önce hayal dahi etmemiştim.”

“Şişelenmiş bir havası olan şişelenmiş bir bahçe,” diye mırıldandı Jean.

“İyi ama neden?” diye sordu Locke, her ikisi adına.

“Hatırlamamı sağlaması için.” Stragos ağaç gövdesini bıraktı ve sandalın bir kez daha nehrin ortasına doğru yavaşça sürüklenmesine izin verdi. “İnsanların elleriyle ve zihinleriyle neler başarabileceklerini. Tüm dünyada sadece *bu* şehrin neler üretebileceğini. Size Mon Magisteria’nın bir suni şeyler deposu olduğunu söylemiştim. Onlara düzenin meyveleri olarak bakabilirsiniz… Sağlama almaya ve korumaya mecbur olduğum bir düzenin.”

“Tel Verrar’ın okyanus ticaretine müdahale etmenin düzeni sağlama alıp onu korumana ne gibi bir faydası olabilir ki?”

“Uzun vadeli bir kazanç için kısa vadeli bir fedakârlık. Bu şehirde günün birinde filizlenecek durgun bir şey var Lamora. Filizlenmekten de öte, *patlak verecek* bir şey. Therin İmparatorluğu dağılıp da birbirini yiyen şehir devletlerine dönüşmeseydi ve yüzlerce yıl barış içinde yaşasaydı ortaya ne gibi harikaların çıkabileceğini hayal edebiliyor musunuz?

Nihayet bir şey başımıza gelen tüm bu talihsizliklerden sıyrılmaya hazırlanıyor ve o olay tam *burada* gerçekleşecek. Tal Verrar'ın simyacıları ve zanaatkarları rakipsiz. Therin Koleji'nin âlimleri de sadece birkaç günlük mesafede… Dediğim şey burada gerçekleşmek zorunda!"

"Maxilan, hayatım." Locke bir kaşını kaldırıp gülümsedi. "Hırslı olduğunu biliyordum ama böyle esip *gürleyebildiğini* tahmin etmemiştim doğrusu. Hadi, bana buracıkta sahip ol! Jean dert etmez; bir beyefendi gibi başını öteye çevirir."

"Benimle istediğin kadar dalga geçebilirsin Lamora; ama sözlerime kulak ver. *İdrak et,* kahrolasıca," dedi Stragos. "Az önce tanık olduklarınızı gerçekleştirebilmek için altmış adam ve kadın gerekti. Sinyallerimi bekleyen gözcüler. Duman kazanlarıyla ilgilenen simyacılar, rüzgârı çıkaran körükleri ve pervaneleri çalıştıran gizli ekipler. Deyim yerindeyse sadece ipleri elimde tutmak için bile birkaç düzine adam gerekti; suni ağaçlarımın dallarına tıpkı kuklalarda olduğu gibi metal teller bağlıdır ki daha ikna edici bir şekilde sallanabilsinler. Bir sandaldaki üç kişiye beş dakikalık bir gösteri sunmak için eğitimli işçilerden oluşan küçük bir ordunun uğraşıp didinmesi gerekti. Üstelik önceki asırların sanatı ve zanaatıyla bu kadarı bile mümkün değildi.

"Yeterli zamanımız olursa daha başka neleri başarabiliriz? Ya aynı sonucu elde etmek için otuz kişi yeterli olursa? Veya on? Veya bir? Ya daha üstün aygıtlar bize daha güçlü rüzgârlar, daha sert yağmurlar, daha hızlı akıntılar sağlarsa? Ya kontrol mekanizmalarımız öyle yaygın, öyle güçlü bir hâl alır da etkileri bir gösteri olmaktan çıkarsa? Ya onları kullanarak herhangi bir şeyi, hatta kendimizi, bedenlerimizi, *ruhlarımızı* değiştirebilir ve kontrol edebilirsek? Ataların dünyasından kalan harabelerde ve Karthainli Büyücülerinin gölgesinde sinerek yaşıyoruz. Fakat sıradan adamlar ile kadınlar onların gücüyle başa çıkabilirler. Hatta asırlarca zamanları olursa ve

tanrılar izin verirse sıradan adamlar ile kadınlar onların gücünü *gölgede bırakabilirler.”*

“Ve tüm bu görkemli fikirler,” dedi Jean, “ikimizin denize açılmasını ve senin adına korsanlık yapmamızı gerektiriyor, öyle mi?”

“Tal Verrar, bir inekten süt sağar gibi ondan para koparan ve ilk tehlike işaretinde kaçıp gidenler tarafından yönetildiği sürece asla güçlü olamayacak. Daha fazla güce *ihtiyacım var.* Daha açık konuşmam gerekirse, o gücü düşmanlarımdan zorla yahut hileyle ele geçirmem ve halkın iradesini arkama almam gerekiyor. Göreviniz başarıya ulaştığı takdirde daha büyük şeylere çıkan bir kapının kilidini açmış olacaksınız.” Stragos gevrek gevrek gülerek ellerini iki yana açtı. “Siz hırsızsınız. Size tarihin ta kendisini çalma fırsatı sunuyorum.”

“Bir muhasebe bürosundaki parayla ve başını sokabileceğin bir çatıyla kıyaslandığında bu pek de huzur vermiyor.”

“Karthainli büyücülerinden nefret ediyorsun,” dedi Stragos açık açık.

“Sanırım ediyorum,” dedi Locke.

“Therin İmparatorluğu’nun son hükümdarı onlarla büyü kullanarak savaşmaya çalıştı; büyücülüğe karşı büyücülükle. Ve bu hatası ölümüne sebep oldu. Karthain asla hükmettiği sanatla fethedilemez. Dünyamızdaki hiçbir örgütün kendileriyle boy ölçüşebilecek kadar kalabalık veya güçlü büyücülere sahip olamayacağını garanti altına aldılar. Onlarla savaşmak istiyorsak bunları kullanmalıyız.” Küreğini bırakıp ellerini tekrar iki yana açtı. “Makineleri. Zanaatı. Simya ve mühendisliği… yani zihnin meyvelerini.”

“Tüm bunlar,” dedi Locke, “tüm bu saçma sapan plan… daha güçlü bir Tal Verrar yaratmak, dünyanın bu köşesini fethetmek… sırf Karthain’e zarar vermek için mi? Böyle bir fikri tatsız bulduğumu söyleyemem, ama neden? Sana böyle hayaller kurduracak ne yaptılar?”

“Kadim illüzyonculuk sanatını hiç duydunuz mu?” diye sordu Stragos. “Tarih kitaplarında bu konu hakkında bir şeyler okumuşluğunuz var mı?”

“Birazcık,” dedi Locke. “Fazla değil.”

“İllüzyon gösterileri, yani sadece akıllıca hilelerle yapılan, gerçek büyücülükle alâkası olmayan hayali sihirler bir zamanlar oldukça yaygın, popüler ve de kârlıydı. Sıradan halk köşe başlarında, Therin İmparatorluğu’nun soylularıysa saraylarında seyretmek için bu gösterilere para öderlerdi. Fakat o kültür öldü. Kâğıt hilebazlarının dışında hiç kimse o sanatı icra etmez oldu. Bağlıbüyücüler en ufak bir rekabet belirtisini bile ezmeye hazır hâlde, birer kurt gibi kentlerimizde kol geziyorlar. Aklı başında hiç kimse asla halk içine çıkıp sihir yapabildiğini duyurmaz. Korku yüzlerce yıl önce bütün bir geleneği yok etti.

“Bağlıbüyücüler sadece varlıklarıyla bile dünyamızı çarpıtıyorlar. Siyasetle hiçbir ilgisi olmayan pek çok yoldan bize hükmediyorlar; amaçlarımıza ulaşmak için hizmetlerini kiralayabiliyor olmamızın hiçbir önemi yok. O ufacık lonca tüm planlarımızın, tüm hayallerimizin üstüne bir *kâbus* gibi çöküyor. Büyücülere karşı duyulan korku, hırslarımızı iliğine kadar kurutuyor. Daha büyük bir kaderi hayal etmemize… eskiden sahip olduğumuz imparatorluğu yeniden kurmayı ummamıza engel oluyor. Size yaptıklarımı affedilemez bulduğunuzun farkındayım. Fakat ister inanın ister inanmayın Bağlıbüyücülere kafa tuttuğunuz için size saygı duyuyorum. Sizi bir ceza niyetine bana teslim ettiler. Bense onları can evlerinden vurmak için sizden yardım istiyorum.”

“Bunlar çok şaşaalı soyutlamalar,” dedi Jean. “Kendi rızamız olmadan işe koşulmak bizim için olağanüstü bir ayrıcalıkmış gibi konuşuyorsun.”

“Bağlıbüyücülerden nefret etmek için bir bahaneye ihtiyacım yok,” dedi Locke. “Ne onlardan nefret etmek ne de

onlarla savaşmak için. Yüzlerine bakarak onlarla alay ettim ben. Jean da öyle. Ama onları devirebilecek kadar güçlü bir şeyi açık açık inşa etmene göz yumacaklarını sanıyorsan delinin tekisin demektir."

"Çabalarımın sonuçlarını görecek kadar yaşamayı beklemiyorum," dedi Stragos. "Yalnızca tohumu ekmeyi planlıyorum. Etrafındaki dünyaya bir bak Lamora. Bağlıbüyücülerin bize verdikleri ipuçlarını incele. Dünyamızın her köşesinde simyaya hürmet ediliyor, öyle değil mi? Simya evlerimizi aydınlatıyor, yaralarımıza şifa veriyor, gıdalarımızı muhafaza ediyor… şıralarımızı tatlandırıyor." Locke ile Jean'a kibirli bir tebessüm etti. "Simya büyünün düşük seviyeli bir türü; fakat Bağlıbüyücüler onu bastırmayı ya da kontrol etmeyi bir kez bile denemediler."

"Çünkü umurlarında değil," karşılığını verdi Locke.

"Yanılıyorsun," dedi Stragos. "Çünkü simya pek çok şey için gerekli. Öyle bir şeye kalkışmak bizi suyu veya ateşi kullanma hakkımızdan mahrum bırakmaya çalışmak gibi olurdu. Bizi *çok fazla* zorlardı. Bedeli ne olursa olsun, nasıl bir kıyım gerçekleşirse gerçekleşsin varlığımızı devam ettirebilmek için bizi savaşmaya mecbur bırakırdı. Bağlıbüyücüler bunun farkında. Güçlerinin bir sınırı var. Eğer fırsatını bulursak günün birinde o sınırı aşacağız."

"Bu gerçekten de güzel bir masaldı," dedi Locke. "Eğer bu konu hakkında bir kitap yazmaya karar verirsen on tane sipariş veririm. Ama şu anda yaşamlarımıza müdahale ediyorsun. Bizi uğruna çok uzun bir süredir canla başla çalıştığımız bir şeyden alıkoyuyorsun."

"Önceki şartlarımı genişletmeye ve görevinizin başarıyla tamamlanması hâlinde maddi bir ödül sunmaya razıyım," dedi Stragos.

"Ne kadar?" diye sordu Locke ile Jean, aynı anda.

“Söz vermiyorum,” dedi Stragos. “Ödülünüz başarınızla orantılı olacak. Beni ne kadar mutlu ederseniz ben de sizi o kadar edeceğim. Anlaşıldı mı?”

Locke ensesini kaşıyarak birkaç saniye Stragos’u süzdü. Arhon bir dolandırıcılık hilesine başvuruyor; önce ulvi ideallere, ardından açgözlülüğe hitap ediyordu. Ve bu *klasik* bir casusu-siktir-et vaziyetiydi; Stragos’un sözünü tutmak için hiçbir mecburiyeti olmadığı gibi o sözü vererek kaybedeceği bir şey de yoktu. Ayrıca iş bittikten sonra onu ve Jean’ı hayatta bırakmak için de hiçbir sebebi bulunmuyordu. Genç adam Jean’la göz teması kurdu ve çenesini birkaç kez sıvazlayarak basit bir el sinyali verdi:

Yalan söylüyor. Jean iç geçirdi ve parmaklarını sandalın kendi tarafındaki küpeştesine birkaç kez vurdu. Stragos sadece birkaç adım uzaklarındayken karmaşık sinyallerden kaçınma konusunda Locke’la aynı fikirdeymiş gibi gözüküyordu. Cevabı onunki kadar basitti:

Aynı fikirdeyim.

“Bak bu iyi bir haber,” dedi Locke, sesine mesafeli bir iyimserlik tınısı katarak. Jean’la aynı fikirde olduklarını bilmek, yalan söyleme konusunda ona daima şevk verirdi. “Tüm bunlar sona erdiğinde bir solari yığını almak, çalışma şartlarımıza duyduğumuz hoşnutsuzluğu gidermekte çok işe yarar.”

“Güzel. Daha fazla heves göstermenizin göreve yardımı dokunacaktır.”

“Açıkçası bu görevin alabileceği her türlü yardıma ihtiyacı var.”

“Sen işin o kısmına kafanı takma Lamora. Arkanıza bir bakın; küçük vadimin diğer ucuna varmak üzereyiz.”

Sandal bir başka bez perdeye doğru sürükleniyordu. Locke’un tahminine göre tüm suni bahçe yaklaşık seksen

metre uzunluğunda olmalıydı.

“Güneşe veda edin,” dedi Arhon. Hemen sonra perdeden geçerek bir kez daha havada uçuşan fener böcekleriyle ve hakiki orman aromasıyla dolu, siyah-gümüşi geceye çıktılar. Yakınlarında bir yerlerde bir bekçi köpeği havladı, hırıldadı ve fısıldanan bir komuta cevaben sustu. Locke karanlığa yavaş yavaş alışan gözlerini ovuşturdu.

“Eğitime bu hafta başlayacaksınız,” dedi Stragos.

“Eğitim de ne demek? Daha cevap vermediğin bir yığın soru var,” dedi Locke. “Gemimiz nerede? Mürettebatımız nerede? Korsanlar olarak nasıl isim yapacağız? Üstünden geçmemiz gereken binlerce ayrıntı var…”

“Hepsi zamanı gelince hallolacak,” dedi Stragos. Locke artık planlarını uygulama konusunda yapıcı bir dille konuştuğu için adamın sesinde belirgin bir memnuniyet tınısı mevcuttu. “Yaldızlı Dehliz’de düzenli olarak yemek yediğinizi duydum. Güne sabahın ilk ışıklarıyla başlamaya alışmak için kendinize birkaç gün ayırın. Taht Günü gelip çattığında da Dehliz’de kahvaltı edin ve Merrain’i bekleyin. O her zamanki tedbirliliğiyle sizi gideceğiniz yere ulaştırır, böylece derslere başlarsınız. Günlerinizin büyük bir bölümünü eğitimize ayırmanız gerekecek; o yüzden başka planlar yapmayın.”

“Kahretsin,” dedi Jean. “Neden Requin’le olan işimizin bitmesini beklemiyorsun? Nasılsa birkaç haftadan fazla sürmez. Ondan sonra dikkatimiz dağılmadan ne istersen yapabiliriz.”

“Bunu ben de düşündüm,” dedi Stragos, “ama hayır. Vurgunu erteleyin. Görevimi tamamladıktan sonra iple çekeceğiniz bir şeyiniz olsun istiyorum. Ayrıca bekleyecek birkaç haftam da yok. Bir ay içinde denize açılmanız lazım. En geç altı hafta.”

“Yani *bir ayda* dünyadan habersiz miçolardan kahrolasıca birer profesyonel korsana mı dönüşeceğiz?” dedi Jean.

“Tanrılar aşkına.”

“Yoğun bir ay olacak,” dedi Stragos.

Locke inledi.

“Göreve hazır mısınız? Yoksa sizi panzehirden mahrum bırakıp zehrin sonuçlarını rahatça gözlemleyebileceğiniz bir hücreye mi tıkayım?”

“Sen her geri gelişimizde o koduğumun panzehirin hazır olmasını sağla yeter,” dedi Locke, “ve bu iş bittikten sonra bizi mutlu mesut yolcu etmek için ne kadar para vermen gerektiğine *ciddi ciddi* kafa yor. Bu tarz konularda kıt düşünen biri olduğunu tahmin ediyorum; o yüzden rakamı *büyük* tutmaya bak.”

“Ödüller sonuçlarla orantılı olacak Lamora. Ve de canlarınız. Ödül meselesini ancak korsanların kızıl bayrağı şehrimin sularında tekrar görüldüğünde ve Priori kendilerini kurtarmam için bana yalvar yakar olduğunda düşünmeye başlayabilirsiniz; daha öncesinde değil. Anlaşıldı mı?”

Yalan söylüyor, diye dostuna sinyal verdi Locke. Bunun gerekli olmadığından eminse bile biraz arsızlığın Jean’ın hoşuna gideceğinden de bir o kadar emindi. “Dediğin gibi olsun bakalım. Tanrılar izin verirse ve Hayaletrüzgârı’nda kızıştırılacak bir arı kovanı kalmışsa ona çomak sokup neler olacağına bakarız. Zaten başka bir seçeneğimiz de yok, değil mi?”

“Aynen öyle,” dedi Stragos.

“Biliyor musun Locke,” dedi Jean, sohbetvari bir ses tonuyla, “bir yerlerde yalnızca sıradan, basit maceralara atılan hırsızlar olduğuna inanmak istiyorum. Bugünlerde onlardan birkaçıyla tanışıp bu işin sırrını sorsak iyi olacak.”

“Herhâlde bunun gibi götoşlardan uzak durdukları içindir,” dedi Locke, Arhon’u işaret ederek.

4

Küçük tekne suni nehirdeki turunu tamamladığı sırada bir Göz timi kayıkhanenin yanında onları bekliyordu.

"İşte," dedi Stragos, askerlerinden biri küreği ondan aldıktan sonra. Cebinden iki cam tüp çıkarıp Camorrlu hırsızlara uzattı. "İlk idam ertelemeniz. Zehrin içinize işleyecek kadar zamanı oldu. Sonraki birkaç hafta boyunca sizin için endişelenmek istemiyorum."

Locke ile Jean tüpleri aldı ve içlerindeki sıvıyı öğürerek içtiler. "Tadı tebeşire benziyor," dedi Locke, ağzını silerek.

"Keşke o kadar ucuz olsaydı," dedi Arhon. "Tüpleri geri verin bakalım. Tıpaları da."

Locke iç geçirdi. "Herhâlde işin o kısmını unutmanı ummak biraz fazla iyimserceydi."

Stragos sandalı tekrar direğe bağlarken Gözler de iki hırsızı tekrardan Mon Magisteria'ya götürdü.

İşini bitiren Stragos doğruldu. Gerinirken o eski ve tanıdık kütürtüleri; kalçalarındaki, dizlerindeki ve bileklerindeki sızıları hissetti. *Kahrolasıca romatizma*… Aslına bakılırsa yaşına göre hâlâ dinç sayılırdı; altmışına yaklaşmış çoğu adamdan daha genç gösteriyordu. Fakat ne kadar zinde olursa olsun o malum sondan kurtulamayacağını yüreğinin ta derinliklerinde biliyordu. Uzun Sükut Hanımı eninde sonunda Maxilan Stragos'u dansa kaldıracaktı; buradaki işleri bitse de bitmese de…

Avlanan bir örümcek kadar kıpırtısız ve sessiz olan Merrain, onu kayıkhanenin karanlık tarafındaki gölgelerin arasında bekliyordu. Kadın ansızın ortaya çıktığında Stragos'u irkilmekten alıkoyan tek şey tecrübeleriydi.

"O ikisini kurtardığın için sağol Merrain. Şu son birkaç haftadır bana çok faydan dokundu."

“Tıpkı bana emredildiği gibi,” dedi kadın. “Fakat planına sahiden de uygun olduklarından emin misin?”

“Bu şehirdeyken her türlü dezavantaja sahipler canım.” Stragos gözlerini kısarak bahçeden çıkmakta olan Locke, Jean ve refakatçilerinin bulanık siluetlerine baktı. “Bağlıbüyücüler onları elimize teslim etti ve biz de attıkları her adımda onları şüpheye düşürdük. O ikisinin kontrol edilmeye alışkın olduğunu sanmıyorum. Kendi başlarına kaldıklarında gerektiği gibi hareket edeceklerini biliyorum.”

“Bu güveni aldığın raporlara mı borçlusun?”

“Sadece raporlara değil,” dedi Stragos. “Requin henüz onları öldürmedi, değil mi?”

“Sanırım hayır.”

“Bana hizmet edecekler,” dedi Stragos. “Öylelerinin ciğerini bilirim. Günler geçtikçe duydukları hınç kaybolacak ve kendilerini atıldıkları maceraya kaptıracaklar. Çok geçmeden de durumun keyfini çıkarmaya başlayacaklar. Ve bu olduğunda da… Görevi başaracaklarına sahiden inanıyorum. Tabii hayatta kalırlarsa. Ayrıca bu göreve daha uygun bir casusumun olmadığı da kesin.”

“Öyleyse planın yürürlüğe koyulduğunu efendilerime haber vereyim mi?”

“Evet, sanırım böylelikle ok yaydan çıkmış oluyor. Dediğini yapabilirsin.” Stragos yanındaki ince yapılı kadının gölgeli şeklini şöyle bir süzüp iç geçirdi. “Onlara her şeyin yaklaşık bir ay içinde başlayacağını bildir. Umarım kendi iyilikleri için yaşanacakların sonuçlarına hazırdırlar.”

“Sonuçlara *hiç kimse* hazır değil,” dedi Merrain. “Hiç kimsenin iki yüzyıldır görmediği kadar çok kan dökülecek. Tek umudumuz süreci başlatan biz olduğumuzdan sıkıntının büyük bir bölümünü başkalarının çekeceği. Müsaadenle artık gidip mesajlarımı yazmak istiyorum Arhon.”

“Elbette,” dedi Stragos. “Selamlarımı ve beraberce muvaffak olmaya devam etme temennilerimi de raporuna ekle.”

SON HATIRAT

KENDİ İPİYLE ASILMAK

1

“Ah, burası kendimizi ölüme atmak için *harika* bir yer,” dedi Locke.

Salon Corbeau’dan döndüğünden beri altı ay geçmişti; özenle hazırlanmış dört sandalyelik takım Villa Candessa’daki özel bir depoda güvenle kilit altında tutuluyordu. Kış ortasının Tal Verrar’daki versiyonu tüm bölgeyi öyle bir serinliğin pençesine almıştı ki insanların terlemek için gerçekten emek sarf etmeleri gerekiyordu.

Tal Verrar’ın atla yaklaşık bir saat kuzeyinde, Vo Sarmara köyünün ve çevre tarlaların hemen ilerisinde yamru yumru cadı-tahtası ve kehribardikeni ağaçlarından oluşan, fundalık bir orman yer alıyordu. Hemen yanında da geniş ve kayalık bir vadi mevcuttu; ceset grisi yamaçları oraya topraktaki dev bir yara görünümü katıyordu. Zeytin rengindeki seyrek otlar vadinin üstündeki yamaç kenarlarından yaklaşık üç metre uzakta yaşam mücadelesinden vazgeçiyordu. Locke ile Jean da işte o noktada durmuş, çok aşağılardaki çakıl kaplı bir zeminle son bulan otuz beş metrelik uçuruma bakıyorlardı.

“Bu konuda pratik yapmaktan vazgeçmesek iyi olacakmış,” dedi Jean, silkinip sağ omzundan sol kalçasına kadar uzanan yarım düzine halat kangalından sıyrılma işine girişirken. “Tabii son birkaç yıldır bunu uygulamaya koyacak çok fazla fırsatla karşılaştığımızı da hatırlamıyorum, o ayrı.”

“Camorr’un çoğu yerine sadece ellerimizi kullanarak inip çıkabiliyorduk,” dedi Locke. “Hatta Leydi de Marre’in o eski

mi eski köşkündeki kulesine tırmanmak için halat kullandığımız gece sen yanımızda değildin sanırım … O iş sırasında Calo, Galdo ve ben gagalana gagalana neredeyse parça pinçik edilecektik. Aradan beş-altı yıl geçmiş olmalı."

"Ah, ben de yanınızdaydım, unuttun mu? Aşağıda etrafı kolaçan ediyordum. Güvercinlerle boğuşmanızı görmüştüm. Gülmekten altına kaçırırken gözcülük yapmak hiç kolay olmuyor."

"Yukarıdan bakıldığında hiç de komik değildi. O küçük piç kurularının hiç insafı yoktu! "

"Bin Gagayla Gelen Ölüm," dedi Jean. "O kadar korkunç bir şekilde ölseydiniz efsane olurdunuz. Ben de Camorr'un insan yiyen güvercinleri hakkında bir kitap yazıp Therin Koleji'ne katılırdım. Saygın biri olup çıkardım. Böcekle beraber Sanzaların anısına bir heykel dikip altına şöyle güzel bir plaket koyardık."

"Peki ya ben?"

"Seni de plaketin altına dipnot olarak düşerdik. Tabii yer kalırsa."

"Bana da biraz halat ver yoksa uçurumun kenarını sana yakından göstereceğim… *tabii yer kalırsa*

Jean halat kangallarından birini ona doğru fırlattı. Locke onu havada kaptı ve uçurumdan yaklaşık on metre uzaklıktaki ormanın kıyısına kadar yürüdü. Sıkıca örülmüş yarı-ipekten yapılma halat, kenevirden çok daha hafif ve *çok daha* pahalıydı. Ormanın sınırına varan Locke, Jean'ın omuzları kadar geniş olan uzun ve yaşlı bir cadıtahtası ağacı seçti. Halatının uzunca bir kısmını boşalttı, ağacın gövdesine doladı ve hafiften tiftikleşmiş ucunu birkaç saniyeliğine süzerek düğüm atma anılarını canlandırmaya çalıştı.

Parmakları tereddütle hareket etmeye başlarken etrafındaki dünyanın melankolik hâline şöyle bir göz gezdirdi.

Kuzeybatıdan sert bir rüzgâr esiyordu ve ıslak görünümlü bir pusla kaplı olan gökyüzü engin bir kataraktı andırıyordu. Kiralık faytonları koruluğun öteki ucuna, aşağı yukarı yüz metre öteye park edilmişti. O ve Jean sürücülerini bir testi birayla ve Villa Candessa'dan alınmış harikulade bir öğle yemeği sepetiyle baş başa bırakmış, en fazla birkaç saatliğine uzaklaşacaklarına dair söz vermişlerdi.

"Jean," diye mırıldandı Locke, iriyarı dostu yanına gelince, "bu doğru düzgün bir çapa ilmiği, değil mi?"

"Öyle gözüktüğü kesin." Jean ağacın etrafına dolanmış halatı sabitleyen karmaşık düğüme asılıp başını olumlu anlamda salladı, sonra da tedbir amacıyla fazladan bir yarım düğüm daha ekledi. "İşte. Şimdi tam oldu."

İki kafadar birkaç dakika boyunca çalışarak çapa ilmiği düğümünü üç halatla daha tekrarladılar. İşleri bittiğinde yaşlı ağaç yarı-ipekten yapılma, gergin kurdelelerle adamakıllı süslenmişe benziyordu. Yedek halat kangallarını bir kenara bıraktılar. İki genç adam bunun ardından uzun frak ceketlerinden ve yeleklerinden sıyrılarak demir halkalarla bezeli, kalın deri kemerlerini meydana çıkardı.

Kemerler Camorr'un sağduyulu hırsızları tarafından kullanılan, özel imal edilmiş tırmanma koşumlarına pek benzemiyordu; bunlar aslen denizcilik kökenliydi ve gemi sahiplerinin biraz para harcayacak kadar sıhhatlerine değer verdikleri mutlu denizciler tarafından kullanılırlardı. Jean ile Locke onları ucuza satılırken bulmuş ve bu sayede de Tal Verrar'ın yeraltı dünyasında bir çift kemer üretebilecek (fakat aynı zamanda alışverişi hatırlamayacak) biriyle anlaşma derdinden kurtulmuşlardı. Vurgun gerçekleşene kadar Requin'in bilmemesinin daha iyi olacağı birkaç şey vardı.

"Tamam öyleyse. İşte indiricin." Jean dostuna ağırca bir demir parçası uzattı. Sekiz şeklindeki demirin bir kenarı diğerinden daha büyüktü ve ortasından kalın bir çubuk

geçiyordu. Aynı aletten bir tane de kendisinde vardı; Jean onları birkaç hafta önce Tal Verrar'ın Istrian Hilali'ndeki bir demirciye yaptırmıştı. "İlk önce seni donatalım. Önce aslı, sonra yedeği."

Locke indiricisini belindeki koşumun halkalarından birine taktı ve ağaca bağlı yarı-ipek halatlardan birini onun içinden geçirdi. Halatın diğer ucunu boşta bırakıp uçurumun kenarına doğru fırlattı, sonra da ikinci bir halatı diğer kalçasındaki koşum halkasına sıkıca bağladı. Camorr'da işe çıkan çoğu hırsız 'çıplak dans eder,' yani ana halatın kopması hâlinde devreye girecek bir yedeğin ilave güvenliğinden yoksun çalışırdı. Fakat Locke ile Jean bugünkü talim seansının güvenli ve sıkıcı geçmesi konusunda son derece hemfikirdiler.

Jean'ı da benzer bir şekilde donatmaları birkaç dakika sürdü. İşleri bittiğinde her ikisi de ikişer halatla birer ağaca bağlıydılar ve tıpkı bir çift kuklayı andırıyorlardı. İki hırsızın üzerinde tunikleri, pantolonları, arazi çizmeleri ve deri eldivenleri dışında başka bir şey yoktu. Jean yine de okuma gözlüğünü takmak için biraz durakladı.

"Tamamdır," dedi iriyarı adam. "Bir ipten sarkmak için güzel bir gün gibi gözüküyor. Toprağa veda etmeden önce bir dua etmek ister misin?"

"Madrabaz Bekçi," dedi Locke, "insanlar aptaldır. Bizi kendimizden koru. Korumayacaksan da bırak sonumuz hızlı ve acısız gelsin."

"Ağzına sağlık." Jean derin bir nefes aldı. "Çılgınlığa üçe kadar sayınca mı başlıyoruz?"

"Üçe kadar sayınca."

Kangal hâlindeki ana halatlarını tutup boştaki uçlarını uçurumdan aşağıya attılar. Halatlar aşağı düşerken hafif bir tıslamayla boşaldı.

"Bir," dedi Locke.

“İki,” dedi Jean.

“Üç,” dediler birlikte. Ardından uçuruma doğru koştular ve bağırarak kendilerini boşluğa bıraktılar.

Çok kısa bir anlığına midesi ve puslu gri gökyüzü birlikte parende atar gibi göründü Locke’a. Sonra halat gerildi ve uçurumun kayalık yüzeyi genç adamın yeğleyeceğinden çok daha hızlı bir şekilde üzerine hücum etti. Bacaklarını kaldıran Locke, bedenini tıpkı bir insan sarkacı gibi savurdu, ayaklarını uçurumun ağzının yaklaşık iki buçuk metre altındaki kayalık duvara vurdu ve dizlerini kırarak darbenin etkisini bir nebze de olsa azaltmaya çalıştı. En azından bu kadarını hatırlayabiliyordu. Jean aşağı yukarı bir metre aşağısında, daha sert bir *pat* sesiyle çarptı kayalara.

“Heh,” dedi Locke, kalp atışları rüzgârın fısıltısıyla boy ölçüşebilecek kadar yüksek bir sesle kulaklarında zonklarken. “İşini bilen bir halat eğiricisi bulup bulmadığımızı sınamanın daha kolay bir yolu olmalı Jean.”

“Uf!” Jean halatını iki eliyle birden kavrayarak ayaklarını hafifçe kıpırdattı. Kullandıkları indiriciler, yavaşlamak ya da tamamen durmak istediklerinde halata yeterince sürtünme uygulamalarını kolaylaştırıyordu. Bu küçük aletler çocukken onlara öğretilen yöntemlere kıyasla hatırı sayılır bir gelişmeydi. Her ne kadar bir halattan aşağı kayarken tıpkı eskiden olduğu gibi kendi bedenlerini kullanarak sürtünme yaratabileceklerinden şüphe duymasalar da dikkatsiz ya da talihsiz olmaları hâlinde o tarz bir yaklaşımın erkeklik anatomisinin çıkıntı yapan malum bir bölümünü aşındırması işten bile değildi.

Kısa bir süre boyunca, buğulu bulutlar başlarının üzerinden geçip giderken, ayakları kayalık yüzeye dayalı vaziyette öylece asılı durarak yeni konumlarının tadını çıkardılar. Altlarında sallanan halatlar yere kadar olan mesafenin ancak yarısına erişiyordu ama zaten bugün oraya kadar inmek gibi

bir niyetleri de yoktu. İleriki talim seanslarında daha uzun inişler üzerinde çalışmak için bol bol zamanları olacaktı.

“Biliyor musun,” dedi Locke, “itiraf etmeliyim ki planın sonuna kadar güvenmediğim tek kısmı buydu. Böyle bir yükseklikten sarkmayı kafanda canlandırmak, seninle Aza Guilla arasında sadece iki halat varken gidip bir uçurumdan aşağı atlamaktan çok daha kolay.”

“Halatlar ve uçurumlar hiç sorun değil,” dedi Jean. “Asıl etobur güvercinlere karşı uyanık olmalıyız.”

“Of, sen aç da kendi götünle dalga geç.”

“Ciddiyim. Korkudan ödüm patlıyor. Gözümü açık tutacağım, yoksa bu hayatta hissedeceğimiz son şey *korkunç bir gagalanmanın—*”

“Jean, yedek halatın sana ağırlık yapıyor olmalı. Dur da onu senin için kesivereyim…”

Birkaç dakika boyunca birbirlerini şaka yollu tekmeleyip itekliediler. Locke kendisine nazaran çok daha güçlü ve cüsseli olan Jean’la boy ölçüşebilmek için çevikliğinden faydalanmaya çalıştıysa da günün galibi kuvvet ve cüsse olacak gibi görünüyordu. O nedenle işi fazla uzatmayıp sahiden de iniş talimi yapmaya başlamalarının yerinde olacağını önerdi.

“Pekâlâ,” dedi Jean, “Hadi yavaşça bir buçuk-iki metre kadar alçalıp benim işaretimle duralım, tamam mı?”

Her ikisi de gergin vaziyetteki ana halatını kavradı ve indiricilerindeki gerilimin birazını serbest bıraktı. Yavaşça ve sarsıntısızca iki metre kadar indiklerinde Jean, “Dur!” diye bağırdı.

“Fena değil,” dedi Locke. “İnsan işin özünü çabucak hatırlayıveriyor sanki, değil mi?”

“Sanırım öyle. Vahiy Evi’ndeki kısa tatilimden döndükten sonra böyle şeylere hiç heves duymaz olmuştum. Bu benden çok sana ve Sanzalara göreydi. Ve, ah, tabii ki Sabetha’ya.”

“Evet,” dedi Locke özlemle. “Evet. Sabetha öyle deliydi ki… öyle deli ve öyle hoş. Onu tırmanırken seyretmeye bayılırdım. Halatlardan hoşlanmazdı. Direkt… çizmelerini çıkarıp saçlarını açardı, hatta bazen eldiven bile takmazdı. Sadece pantolonu ve bluzuyla… ve ben de öylece durup…”

“Hipnotize olurdun,” dedi Jean. “Dona kalırdın. Hey, o zamanlar benim gözlerim de sağlamdı Locke.”

“Heh. Herhâlde her şey apaçık ortadaydı. Tanrılar aşkına.” Locke dostuna bakıp tedirgin bir kahkaha attı. “Şu hâlime bak; onun bahsini kendi ağzımla açıyorum. Duy da inanma.” Yüz ifadesi yavaşça kurnaz bir hâl aldı. “Seninle aramız iyi mi Jean? Yani eski samimiyetimize döndük mü?”

“Yahu pis bir ölümden yirmi beş metre yukarıda beraberce asılı duruyoruz, değil mi? Hoşlanmadığım insanlarla böyle şeyler yapmam.”

“Bak bunu duymak güzel.”

“Ve evet, aramız—”

“Beyler! Aşşaaya selamlar!”

Kaba bir taşra tınısı taşıyan, Verrarlı bir sesti bu. Locke ve Jean şaşkınlıkla yukarı baktıklarında ellerini beline dayamış, bulutlu gökyüzünün önündeki bir siluetten ibaret olan bir adamın uçurumun kenarında dikildiğini gördüler. Eski püskü bir pelerinin giyiyordu ve kapüşonunu başına geçirmişti.

“Şey, yukarıya da selam,” dedi Locke.

“Biraz spor yapmak için güzel bi gün, di mi?”

“Biz de aynen öyle düşündük!” diye bağırdı Jean.

“Sahiden de öyle valla. Üstelik buraya birbirinden güzel ceketler ve yelekler bırakmışsınız. Hoşuma gitmesine gittiler

de ceplerinde hiç kese yok.”

“Tabii ki olmayacak. Bizi budala mı sa— Hey, hadi ama. Lütfen eşyalarımızı kurcalama,” dedi Jean. İki kafadar sanki sözsüz bir işaretle anlaşmışçasına aynı anda kayalara tutunup mümkün olan en hızlı şekilde elleriyle ayaklarını sıkıca koyabilecekleri çıkıntılar buldular.

“Niyeymiş? O kadar güzeller ki, beyler, kendimi âdeta onlara doğru çekiliyomuş gibi hissediyom.”

“Eğer orada biraz beklersen,” dedi Locke, tırmanmaya hazırlanarak, “birimiz birkaç dakika içinde yanına gelmiş oluruz. O zaman bu meseleyi medeni insanlar gibi konuşabileceğimizden eminim.”

“Sizin için bir mahsuru yoksa orada kalmanızı yeğlerim beyler.” Adam hafifçe kıpırdandı ve sağ elinde bir nacak belirdi. “Ceketlerinizin yanında bu güzelim balta çiftini de bırakmışınız. Hiç fena diiiller. Bunun gibi bi şeyi daha önce hiç görmemiştim.”

“Çok naziksin!” diye bağırdı Locke.

“Hay lanet olsun,” diye mırıldandı Jean.

“Lâkin faytonumuzun başında bekleyen adamımızın yakında bizi kontrol etmeye geleceğini belirtmeden edemeyeceğim,” diye devam etti Locke. “Üstelik arbaleti de yanında olacak.”

“Ah, az önce kafasına bi taşla vurup bayılttığım herifi mi kastediyonuz beyim? Onu bulduğumda maalesef sarhoştu.”

“Sana inanmıyorum. Ona o kadar bira vermemiştik!”

“Kusura bakmayın ama kendisi o kadar da *erkek* diiildi beyler. Çıtı pıtı bi şeydi, bilmem anlatabildim mi? Her neyse, zaten şu anda mışıl mışıl uyuyo. Hem yanında arbalet falan da yoktu. Kontrol ettim.”

“Eh, umarım denediğimiz için bizi suçlamazsın,” dedi Locke.

“Suçlamıyom, hem de hiç. İyi denemeydi. Hatta oldukça inandırıcıydı. Ama kusuruma bakmazsanız beni asıl ilgilendiren şey keselerinizin yeri.”

“Güvenli bir şekilde yanımızdalar,” dedi Locke. “Keselerimizi teslim etmeye ikna edilebiliriz ama onları istiyorsan önce yukarı çıkmamıza yardım etmelisin.”

“Bakın ben o konuda farklı düşünüyom,” dedi yabancı. “Artık keselerinizin üstünüzde olduunu bildiğime göre sanırım sizi aşşaaya düşürüp onları rahatça toplamak daha kolay olur.”

“Göründüğünden çok daha iyi bir kaya tırmanıcısı değilsen,” dedi Jean, “ufacık keselerimiz için ta buralara kadar inip çıkman hiç de kolay olmayacak!”

“Üstelik sahiden de ufacıklar,” dedi Locke. “Kaya tırmanma keselerimiz. Ağırlık yapmamaları için özel olarak üretildiler. İçlerinde neredeyse hiçbir şey yok!”

“Galiba *hiçbi’şeyin* ne olduğu konusunda farklı fikirlere sahibiz. Hem tırmanmam da gerekmiyo,” dedi yabancı. “Nereye gittiiinizi bildiğiniz takdirde o vadiye inmenin daha kolay yolları da vardır.”

“Ah, aptallık etme,” dedi Jean. “Bu halatlar yarı-ipek. Onları kesmen biraz zaman alır. Bizim yukarı tırmanmamızdan daha uzun süreceği kesin.”

“Muhtemelen,” dedi pelerinli adam. “Ama ben hâlâ yukardayım, di mi? Gerekirse sizi uçurumun kayalarına vura vura kafataslarınızı çorba kâsesine çevirebilirim. Bakın bakalım dediğimi yapıyo muyum!”

“İyi ama burada kalırsak zaten ölürüz. Yukarı çıkıp dövüşerek can vermeyi yeğleriz,” dedi Locke.

“Eh, nasıl istiyosanız öyle yapın beyim. Kusura bakmayın ama tüm bu muhabbet dönüp dolaşıp aynı yere çıkıyo. O yüzden artık halatları kesmeye başlıyom. Yerinizde olsam orada kalır ve sessiz sedasız geberip giderim.”

“Ya, tabii… seni gidi sefil it oğlu it seni!” diye bağırdı Locke. “Bir uçurumdan sarkan çaresiz insanları üç yaşındaki bir çocuk bile öldürebilir. Eskiden haydut dediğin karşımıza dikilip kazandığı parayı hak edecek kadar taşaklı olurdu!”

“Ordan bakınca neye benziyom beyim, dürüst bi esnafa mı? Kolumda lonca dövmesi mi görüyonuz?” Adam diz çöküp Jean’ın nacağıyla bir şeyi kesmeye koyuldu. “Sizi o aşaadaki kayalara düşürüp cılkınızı çıkarmak bence kazandığım parayı hak etmenin iyi bi yolu. Hatta böyle kaba saba konuşmaya devam ettiğiniz için daha bile iyi.”

“Sen alçak herifin tekisin!” diye haykırdı Locke. “Ürkek bir köpeksin. Yalnızca açgözlülüğüyle değil, korkaklığıyla da lanetlenmeyi hak eden biri! Tanrılar haysiyetsizlerin suratına tükürürler! Gideceğin cehennem soğuk ve karanlık olacak!”

“Ben ağzıma kadar haysiyetle doluyum beyim. Hem de tıka basa. Hepsini de boş midem ile büzüşük beyaz kıçım arasında tutuyom. Kıçımdan bahsetmişken, isterseniz gelip onu öpebilirsiniz.”

“Tamam, tamam,” dedi Locke. “Sadece fevri davranmaya kışkırtılabilir misin diye görmek istedim. Soğukkanlılığını tebrik ederim! Ama bizi yukarı çekip fidye karşılığında rehin tutmak şüphesiz senin için çok daha kârlı olacaktır!”

“Biz önemli insanlarız,” dedi Jean.

“Zengin ve önemli dostları olan insanlar. Niye bizi esir alıp mektup yoluyla fidye istemiyorsun?”

“Eh,” dedi adam, “öyle bi’şey yapabilmek için evvela okuma yazma bilmem lazım.”

“Fidye talebini senin adına yazmaktan mutluluk duyarız!”

“Öyle bi’şeyi nasıl yapabileceğimizi düşünemiyom. Mektuba ne isterseniz yazabilirsiniz, di mi? Mesela altın yerine inzibat ve asker isteyebilirsiniz, bilmem anlatabildim mi? Okuma yazma bilmiyom dedim, kafamın solucan sidiğiyle dolu olduğunu değil.”

“Hey! Dur! Kesmeyi bırak!” Jean kendini bir adım daha yukarı çekti ve yerini korumak için halatını indiriciyle sabitledi. “Kesmeyi bırak! Sana ciddi bir sorum var!”

“Neymiş o?”

“Sen nereden çıktın böyle?”

“Bu civardan. Ordan burdan. Aslen anamın rahminden,” dedi adam, halatı kesmeye devam ederken.

“Hayır, öyle değil. Demek istediğim bu uçurumu tırmanıcılara karşı sürekli gözleyip gözlemediğindi. Buraya pusu kurmana değecek kadar çok gelen giden olması imkânsız.”

“Ah, zaten o kadar çok gelen giden olmuyo beyim. Daha önce sizin gibilere hiç rastlamadım. Beni öyle meraklandırdınız ki buraya kadar gelip bi göz atmaya karar verdim. İyi ki de gelmişim!” Nacak tekrar inip kalktı. “Hayır, genellikle ormanlarda, bazen de tepelerde saklanıp yolları gözetlerim.”

“Tek başına mı?”

“Tek başıma olmasaydım halatlarınızı daha hızlı keserdim, di mi?”

“Yani yolları gözetliyorsun. Soyacak fayton falan mı arıyorsun?”

“Çoğunlukla.”

“Bir yayın veya arbaletin var mı?”

“Maalesef hayır. Eşyalarınızı satıp yeteri kadar para kazanırsam belki bi tane alırım.”

“Yani tek başına ormanda saklanıyor ve gerçek bir silahın olmadan faytonları pusuya düşürmeye mi çalışıyorsun?”

“Eh,” dedi adam, biraz tereddüt ederek, “epeydir bi tane düşüremedim. Ama bugün şanslı günüm, di mi?”

“Ona ne şüphe. Madrabaz Bekçi aşkına, dünyadaki en berbat eşkıya sen olmalısın.”

“Ne dedin?”

“Dedi ki,” diye lafa karıştı Locke, “engin tecrübelerine dayanarak senin bu dünyadaki—”

“Hayır, ondan önce.”

“Madrabaz Bekçi’nin adını andı,” dedi Locke. “Bunun senin için bir anlamı var mı? Bizler aynı cemiyetin üyeleriyiz dostum! Velinimet; Hırsızgözetir; İsimsiz On Üçüncü; senin, bizim ve hayatın dolambaçlı yollarında yürüyen herkesin hamisi. Aslına bakarsan biz Madrabaz Bekçi’nin kutsal hizmetkârlarıyız! Aramızda husumet çıkmasına ve bizi aşağı düşürmene hiç gerek yok!”

“Ah, pekâlâ var,” dedi adam hararetle. “Artık sizi *kesinlikle* düşürcem.”

“Ne? Niye ki?”

“Kahrolası birer kâfirsiniz de ondan! On Üçüncü diye bi’şey yok! On İkili dışında hiçbi’şey yok, işte o kadar! Verrar’a bir-iki defa uğradığım oldu. Çetelerdeki arkadaşlar bana şu On Üçüncü’den bahsetmeye kalktılar ama yutmadım. Ben öyle yetiştirilmedim. O yüzden düşmeye hazırlanın çocuklar!” Adam yarı-ipek halatları hışımla kesmeye devam etti.

“Kahretsin. Herifi yedek halatlara dolamaya çalışalım mı?” diye sordu sallanarak dostunun yanına gelen Jean, alçak fakat ivedi bir sesle. Locke başıyla onayladı. İki hırsız yedek halatlarının kendi taraflarındaki ucunu tuttu, yukarıya baktı ve

Jean'ın fısıldayarak verdiği sinyalle birlikte aşağı doğru sertçe asıldı.

Kurdukları tuzağa etkili denemezdi; çünkü halatlar gevşek ve uçurumun üstünde toplanmış hâldeydi. Adam başını eğerek ayaklarının dibine baktı, sıçrayarak geri çekildi ve her bir yedek halatın iki buçuk-üç metresi uçurumdan aşağı kayarken yana çekildi.

"Hah! Kusura bakmayın beyler ama bundan daha iyisini yapmanız gerekiyo!" Adam ahenksiz bir ıslık tutturarak görüş alanlarından çıktı ve halatları kesmeye kaldığı yerden devam etti. Çok geçmeden muzafferane bir çığlık attı ve Locke'un yedek halatının yukarıda kalan kısmı uçurumdan aşağı düştü. Halatın ucu hızla yanından geçerken genç adam yüzünü sakındı; artık kemerinden başlayarak boşlukta asılı duruyordu ve tiftik tiftik olmuş ucu hâlâ güvenli denemeyecek kadar yerden yüksekteydi.

"Hassiktir," dedi Locke. "Jean, beni dinle. Yapmamız gereken şey şu. Herif şimdi benim ana halatımı kesecektir. Gel kol kola girelim. Seni ana halatından aşağı kaydırırım ve benimkinin geriye kalanını onun ucuna bağlarım. Bu da bizi muhtemelen yerin altı metre yakınına kadar indirir. Yedek halatımı yukarı çekip onu da diğer ikisinin ucuna bağladım mı toprağa ulaşabiliriz."

"Bu dediğin yukarıdaki götoşun halatları ne kadar süratle kestiğine bağlı. Yeterince hızlı düğüm atabileceğini düşünüyor musun?"

"Sanırım başka bir seçeneğim yok. En azından ellerim bu işin altından kalkabilirmiş gibi geliyor. Tekini bile bağlayabilsem altı metrelik bir düşüş, yirmi dört metrelikten iyidir."

O sırada tepelerinde hafif bir gök gürültüsü duyuldu. Locke ile Jean tam kafalarını kaldırdıkları anda yağmurun ilk birkaç damlasını suratlarında hissettiler.

“Bu halatlardan başka birileri sarkıyor olsaydı tüm bu olanları komik bulabilirdim,” dedi Locke.

“Ne yalan söyleyeyim, elimden gelse şansımı senin şu güvercinlerden yana denemeyi yeğlerdim,” dedi Jean. “Kahretsin, Habis Bacıları yukarıda bıraktığım için üzgünüm Locke.”

“Venaportha aşkına, ne diye onları yanına alacaktın ki? Özür dilemeni gerektiren bir şey yok.”

“Aslında deneyebileceğim başka bir şey olabilir,” dedi Jean. “Yeninde taşıdığın şu bıçak hâlâ yanında mı?”

“Evet ama çizmemde.” Yağmur artık epeyce şiddetli yağıyor, tuniklerini sırılsıklam etmekle kalmayıp halatlarını da ıslatıyordu. İnce giysileri ve sert esinti sebebiyle hava olduğundan daha soğukmuş gibi geliyordu. “Ya seninki?”

“Yanımda.” Locke dostunun sağ elinde bir metal parıltısı gördü. “Seninki fırlatmaya elverişli mi?”

“Kahretsin ki hayır. Kusura bakma.”

“Sorun değil. Onu yedekte tut öyleyse. Ve bizim için içinden dua et.” Jean gözlüğünü çıkarıp tuniğinin yakasına takmak maksadıyla duraksadı, sonra da sesini yükseltti. “Hey! Koyun sevici! Sana iki çift lafım var!”

“Konuşmamızın sona erdiğini sanıyodum,” diye geldi adamın sesi, uçurumun tepesinden.

“Ona ne şüphe! Bahse varım bu kadar kısa sürede bu kadar çok kelime kullanmak beynini limon gibi sıkıyordur, değil mi? Seni kahrolası bir pencereden dışarı atsam yerin hangi tarafta olduğunu bulacak kadar bile aklın yok! Beni dinliyor musun? Pabuçlarını ve pantolonunu çıkarmadan yirmi bire kadar sayamazsın bile! Hamamböceği bokunun altını görebilmek için kafanı kaldırman gerekir!”

“Bağırıp çağırmanın bi faydası oluyo mu? Bana kalırsa böyle bir zamanda o işe yaramaz On Üçüncünüze dua etmeniz gerekir ama ben ne bilirim ki? Sonuçta ben sizin o ensesi kalın *felantozzer* mıdır nedir onlardan biri diiilim.”

“Bizi niye öldürmemen gerektiğini bilmek istiyor musun? Niye o vadinin dibine çakılmamıza izin vermemen gerektiğini?” Jean bir yandan avazı çıktığı kadar bağırırken bir yandan da ayaklarını uçurumun kayalık yüzeyine daha sıkı basıyor ve sağ kolunu geriyordu. Yukarıda gök gürledi. “Bunu görüyor musun seni salak? Elimde ne olduğunu görüyor musun? Hayatında sadece bir kez karşılaşacağın bir şey! Asla unutmayacağın bir şey!”

Birkaç saniye sonra adamın başı ve gövdesi uçurumun kıyısından aşağı uzandı. Jean haykırarak bıçağını tüm gücüyle fırlattı. Silahın bulanık şeklinin adamın suratına çarptığını gördüğünde haykırışı muzafferane bir hâl aldı… sekerek başka tarafa uçtuğunda da hüsran dolu bir homurtuya dönüştü. Adama bıçağın yalımı değil, sapı çarpmıştı.

“Koduğumun yağmuru!” diye bağırdı Jean.

En azından haydut büyük bir acı içindeydi. Adam inleyerek yüzünü tutarken öne doğru sendeledi. Bıçağı gözüne yemiş olmasındı sakın? Jean tüm kalbiyle öyle olmasını umdu; belki tekrar denemek için hâlâ birkaç saniyesi vardı.

“Locke, bıçağını ver! Çabuk!”

Locke elini sağ çizmesine uzattığı sırada yukarıdaki adam kollarını açarak dengesini sağlamaya çalıştı, başaramadı ve çığlık çığlığa uçurumdan aşağı yuvarlandı. Bir saniye sonra parmaklarını Locke’un ana halatına doladı ve dosdoğru halat ile genç adamın kemerindeki demir indiricinin birleşme noktasına çarptı. Darbenin şiddeti Locke’un ayaklarını kayalardan ayırmakla kalmayıp ciğerlerindeki havayı da boşalttı. İndirici halata baskı uygulamadığı için birkaç saniye

boyunca o ve haydut serbestçe düşmeye, bir kol ve bacak yumağı hâlinde çığlık çığlığa çırpınmaya başladılar.

Locke kendini son raddeye kadar zorlayarak sol eliyle halatın boştaki kısmına yapıştı ve sertçe asılarak aniden durmalarını sağlayacak kadar baskı uyguladı. Birlikte uçurumun kayalık yüzeyine doğru sertçe savruldular ve darbenin büyük bir bölümünü haydut yedi. Orada durmuş, çırpınan bir uzuv karmaşası hâlinde sallanırlarken Locke nefes almaya ve kendini toparlamaya çalıştı. Bu esnada haydut tekmeler savuruyor, durmaksızın bağırıyordu.

"Kes şunu, seni canı çıkasıca ahmak!" Görünüşe göre beş metre kadar aşağı düşmüşlerdi; Jean çabucak yanlarına kadar kaydı, kayalara tutundu ve bir eliyle uzanıp haydudu saçlarından kavradı. Kapüşonu açıldığı için Locke artık karşısındaki adamın muhtemelen kırklı yaşlarında olduğunu ve yetersiz beslenmiş bir tazı kadar süzgün durduğunu görebiliyordu; uzun yağlı saçları ve gri sakalları uçurumun kenarındaki otlar kadar hırpaniydi. Ayrıca sol gözü de şişerek kapanmaktaydı. "Tekmelemeyi kes salak! Kıpırdama!"

"Ah, tanrılar aşkına, lütfen düşmeme izin verme! Lütfen beni öldürme beyim!"

"Niye öldürmeyecekmişim?" Locke homurdanarak topuklarını kayalık yüzeye dayadı ve sağ eliyle sağ çizmesinin kenarına kadar uzanmayı becerdi. Bir saniye sonra kamasını çekip haydudun gırtlağına dayadı ve adamın panik hâlindeki çırpınışları dehşet dolu bir titremeye dönüştü.

"Bunu görüyor musun?" diye tısladı Locke. Haydut başıyla onayladı. "Buna bıçak derler. Geldiğin yerde de bunlardan bulunur mu?" Adam yine kafa salladı. "Öyleyse bunu sana saplayıp düşmene izin verebileceğimi de biliyorsun, değil mi?"

"Lütfen, lütfen, sakın…"

“Kapa çeneni ve beni dinle. Şu anda seni de beni de tek bir halat taşıyor. Tek bir tane! Az önce kestiğin halat sakın bu olmasın?”

Adam sağlam gözünü fal taşı gibi açarak kafasını şiddetle yukarı aşağı salladı.

“Ne kadar harika, değil mi? Eh, düşüşünün şiddeti onu koparmadığına göre herhalde kısa bir süre daha güvendeyiz demektir.” Tepelerinde bir yerde beyaz bir ışık çaktı ve gök öncekinden daha yüksek sesle gürledi. “Gerçi kendimi bundan *çok daha rahat* hissettiğim zamanlar olmadı değil. O yüzden tekme atma. Çırpınma. Debelenme ve aptalca bir şey yapmaya kalkışma. Çaktın mı?”

“Ah, hayır, beyim, ah lütfen…”

“Çeneni kapa dedim.”

“Lo… şey, Leocanto,” dedi Jean. “Bence bu adam biraz uçuş dersi almayı hak ediyor.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum,” karşılığını verdi Locke. “Ama… *hırsızları refaha kavuştur.* Anlıyorsun ya Jerome? Bana yardım et de bu beyinsiz deyyusu bir şekilde yukarı çıkaralım.”

“Ah, sağolun, çok—”

“Bunu niye yaptığımı biliyor musun, seni gidi akılsız orman palyaçosu?”

“Hayır ama—”

“Kes sesini. Adın ne?”

“Trav!”

“Trav ne?”

“Hiç soyadım olmadı beyim. Bana yalnızca Vo Sarmaralı Trav derler.”

“Ve bir hırsızsın, öyle mi? Bir eşkıya?”

“Evet. Evet, öyleyim.”

“Tek yaptığın bu mu? Namuslu bir işin yok mu?”

“Şey, hayır, bi süredir yok…”

“Güzel. Öyleyse bir bakıma kardeş sayılırız. Bak, benim pis kokulu dostum; bir şeyi anlaman gerek: On Üçüncü diye bir şey *sahiden de* var. O’nun da bir tarikatı var ve ben de rahiplerinden biriyim, çaktın mı?”

“Siz öyle diyosanız…”

“Hayır, kapa çeneni. Benimle hemfikir olmanı istemiyorum; sincaplar onu aramaya çıkmadan önce meşe palamudu kadar olan beynini kullanmanı istiyorum. Boğazına bir bıçak dayadım, yerden yirmi metre yüksekteyiz, bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyor ve beni öldürmeye çalıştın. Yani gırtlağına bir kulağından diğerine kadar uzanan kıpkırmızı bir tebessüm kondurmak ve seni aşağı atmak için her tür sebebim var. *Bu* konuda benimle hemfikir misin?”

“Ah, muhtemelen beyim. Tanrılar aşkına, çok üzgünüm…”

“Sus bakayım, benim sevgili mankafam. Yani kendimi senin ölümünle tatmin etmemek için fevkalade bir sebebimin olması gerektiğini itiraf ediyorsun, öyle mi?”

“Ben, şey, sanırım!”

“Dediğim gibi, ben Madrabaz Bekçi’nin bir rahibiyim. Bizim gibilerin tanrısına hizmet etmeye ve onun emirlerini uygulamaya yeminliyim. Sana ve senin gibilere göz kulak olan bir tanrının suratına tükürmem pek doğru olmaz, değil mi? Özellikle de son zamanlarda ona gerektiği gibi saygı gösterdiğimden emin değilken.”

“Iıı…”

“Seni öldürmem *gerekirdi.* Ama bunun yerine hayatını kurtarmaya çalışacağım. Senden tek isteğim bu olanlara kafa yorman. Sana hâlâ bir kâfir gibi mi gözüküyorum?”

“Şey… ah, tanrılar aşkına beyim. Ne düşüneceğimi bilemiyom…”

“Eh, bunun senin için sıradışı bir durum olmadığından eminim. Dediklerimi hatırla. Çırpınma, tekme atma ve bağırma. Bana azıcık bile karşı koymaya çalışırsan aramızdaki anlaşma sona erer. Kollarını göğsüme dola ve dilini tut. Paçayı kurtarmamıza daha çok var.”

2

Locke’un ısrarları üzerine yukarıya önce Jean çıktı; normal süratinin yaklaşık yarısıyla hareket eden koca adam kaygan kayaları elleriyle tırmandı. Tepeye vardığında yedek halatını kemerinden hızla çözüp Locke ile sarsılmış durumdaki yolcusuna sarkıttı. Ardından koşumunu çıkarıp ana halatını da boşlukta sallanan adamlara ulaşıncaya dek uçurumdan aşağı sarkıttı. İkilinin rahat gözükmediği kesindi ama erişim mesafelerinde üç sağlam halat varken en azından biraz daha güvendeydiler.

Jean frak ceketini yerde buldu ve en az kendisi kadar sırılsıklam olmasına rağmen ilave bir korumaya minnet duyarak onu üstüne geçirdi. Sonra da çabucak düşünüp taşınmaya koyuldu. Trav oldukça cılız birine benziyordu, Locke da ince yapılı biriydi; birlikte yüz otuz kilodan ağır olamazlardı. Jean böyle bir ağırlığı göğsüne, hatta belki de başının üstüne kadar kaldırabileceğinden emindi. Peki ama ya yağmur altında ve bu kadar riskli bir durumdayken?

Aklına koruluğun öteki tarafında yer alan, yaklaşık yarım kilometre uzaklıktaki fayton geldi. Bir at böyle bir iş için güçlü kuvvetli bir adamdan çok daha uygundu; ama gidip onu getirmek için zaman gerekiyordu. Ayrıca sahibi başına vurularak bayıltılmış bir hayvanı çözmenin, sakinleştirmenin ve yürütmenin derdi de apayrı bir meseleydi…

“Siktir et,” dedi genç adam, tekrardan uçurumun kıyısına dönerek. “Leocanto!”

“Tahmin edebileceğin gibi hâlâ buradayım.”

“Halatlarımdan birini kemerine bağlayabilir misiniz?”

Locke ile Trav arasında yaşanan kısa bir konuşmanın mırıltıları duyuldu.

“Yapabiliriz!” diye seslendi Locke. “Aklından ne geçiyor?”

“O geri zekâlı sana sıkıca tutunsun. Kendinizi halatlarımdan birine bağladıktan sonra kollarınızı ve bacaklarınızı kayalara yaslayın. Sizi tüm gücümle yukarı çekeceğim ama biraz yardıma da itirazım olmaz.”

“Tamam. Adamı duydun Trav. Hadi bir düğüm atalım. Ellerini nereye koyduğuna dikkat et.”

Locke yukarı bakıp dostuna *devam et* anlamına gelen özel el işaretini yapınca Jean kafa salladı. Onun daha önceki yedek halatını bağlamışlardı; iriyarı adam ıslak zeminde duran düğümlü ucunu hemen arkasından kavrayıp kaşlarını çattı. Ayaklarının altındaki balçık, durumu olduğundan daha ilginç hâle getirse de elden bir şey gelmezdi. Halatın birazını halka hâline getirip içine girdi, sonra da daraltarak belini sıkıca sarmasını sağladı. Ardından geriye, uçurumdan uzağa doğru yaslanarak bir eliyle halatın önünde, diğeriyle de arkasında kalan kısmını tuttu ve genzini temizledi.

“Boşlukta sallanmaktan bıktınız mı, yoksa size birkaç dakika daha vereyim mi?”

“Jerome, eğer Trav’ı gerektiğinden bir saniye daha fazla kucaklamaya devam edersem aklımı—”

“Tırmanın öyleyse!” Jean topuklarından destek alarak kendini daha da geriye yatırdı ve halata asılmaya başladı. Kahretsin, o güçlü bir adamdı, hatta alışılmadık ölçüde kuvvetli; fakat niye arada bir ona daha bile kuvvetli

olabileceğini hatırlatan durumlarla karşılaşıyordu? Tembellik etmişti; bunun başka bir izahatı yoktu. Birkaç kasa bulması, içlerini taşlarla doldurması ve onları her gün birkaç kez indirip kaldırması gerekiyordu; tıpkı gençliğinde yaptığı gibi… *Hay lanet, şu halat hareket edecek mi artık?*

İşte. Yağmur altında hareketsiz geçen, huzur kaçırıcı ve uzun bir anın ardından iriyarı adam nihayet geriye doğru yavaş bir adım atabilmişti. Sonra bir tane daha… ve bir tane daha. Bir saban atını elinden geldiğince taklit ederek ve çakıllı, gri çamurda derin oluklar açarak ağır aksak gerilemeyi sürdürürken baldırlarındaki kasları giderek şiddetlenen, kaşındırıcı bir ateş kapladı. Nihayet uçurumun kenarında bir çift el belirdi, ardından bir bağrış ve küfür seli eşliğinde Trav kendini yukarı çekti, sonra da sırtüstü yuvarlanıp uzun uzun soluklandı. Jean'ın üstündeki baskı derhâl azaldı; yine de harcadığı çabayı aynen sürdürdü ve çok geçmeden Locke da uçurumun kenarında göründü. Genç adam emekleyerek doğruldu, Trav'ın yanına kadar gitti ve haydut özentisinin karnına sert bir tekme attı.

"Seni gidi kahrolasıca hıyar seni! Yapacak onca şey dururken. .. 'Aşağı bir ip sarkıtacağım, keselerinizi ona bağlayıp yukarı gönderin, yoksa tırmanmanıza izin vermem,' demek çok mu zordu? Canı çıkasıca kurbanlarına onları ilk fırsatta öldüreceğini söylemezsin! Önce makul davranırsın, parayı aldığında da tüyersin!"

"Ah… of! Tanrılar aşkına, lütfen; of! Dediniz ki… beni öldürmiyeceğinizi söylemiştiniz!"

"Sözümde ciddiydim de. Seni öldürmeyeceğim lahana beyinli sersem; sadece zevki geçene kadar tekmeleyeceğim!"

"Of. Ahhh! Lütfen… Offf!"

"Ne yalan söyleyeyim, hâlâ çok zevkli geliyor."

"*Ayyy*! Of!"

“Hâlâ zevk alıyorum.”

“Ooof! Ah!”

Locke en sonunda talihsiz Verrarlıyı pataklamaktan vazgeçti ve koşum kemerini çözüp çamurlu zemine attı. Hızla nefes alıp veren Jean dostunun yanına gelip ona sırılsıklam hâldeki ceketini uzattı.

“Teşekkürler Jerome.” Islak olsun veya olmasın, ceketini geri almak Locke’un incinen onuruna az da olsa merhem sürmüş gibiydi. “Sana gelince Trav. Vo Sarmaralı Trav mı demiştin?”

“Evet! Ah, n’olur beni bi daha tekmelemeyin.”

“Bana bak Trav. Sana ne yapacağını söyleyeceğim. Birincisi bu olaydan hiç kimseye bahsetmeyeceksin. İkincisi, Tal Verrar’ın yakınından bile geçmeyeceksin. Anladın mı?”

“Zaten öyle bi planım yoktu beyim.”

“Güzel. Al.” Locke elini sol çizmesine sokup incecik bir kese çıkardı, sonra da bir şıngırtı eşliğinde onu Trav’ın yanına attı. “İçinde on volani olmalı. Epeyce bir gümüş. Ayrıca… Dur bir dakika, sürücümüzün hâlâ yaşadığından emin misin?”

“Ah, tanrılar şahidim olsun ki evet! Doğru söylüyom Efendi Leocanto, beyim. Ben başına vurduktan sonra hâlâ nefes alıp inliyodu. Cidden.”

“Öyleyse kendini şanslı say. O kesedeki gümüş senin olsun. Jerome ve ben gittikten sonra da gelip arkada bıraktıklarımızı alabilirsin. Yeleğimi ve bu halatı bırakacağım kesin. Şimdi beni çok iyi dinle. Bugün seni gözümü bile kırpmadan öldürebilecekken hayatını kurtardım. Haklı mıyım?”

“Evet, evet kurtardınız ve size öyle çok—”

“Kapa çeneni. Günün birinde, Vo Sarmaralı Trav, buralara yolum düşebilir ve bir şeylere ihtiyacım olabilir. Bilgiye. Bir rehbere. Bir korumaya. Sana sığınmak zorunda kalırsam On

Üçüncü bana yardım etsin; ama bir gün biri yanına gelip Leocanto Kosta adını fısıldarsa *o ne derse yapacaksın,* anlaşıldı mı?"

"Evet!"

"Tanrıların önünde yemin ediyor musun?"

"Tanrıların önünde canım pahasına ant içerim. Eğer yalan söylüyosam Uzun Sükut Hanımı bana bi gün daha yaşamayı nasip etmesin."

"İdare eder. Bugünü unutma. Şimdi faytonumuzun bulunduğu yön hariç canın nereye istiyorsa o tarafa doğru siktir git."

Jean ve Locke bir-iki dakika boyunca adamın alelacele koşuşturmasını seyrettiler. Sonunda pelerinli silueti sağanak yağmurun oynak gri perdesinin ardında gözden kayboldu.

"Eh," dedi Jean, "bence bugünlük bu kadar talim yeter, ne dersin?"

"Kesinlikle. Günahane'ye yapacağımız tırmanış bunun yanında kahrolasıca bir balo dansı gibi kalacak. İki yedek kangalı alıp faytona dönmeye ne dersin? Bırakalım Trav akşamüstünün geri kalanını burada düğüm çözerek geçirsin."

"Harika bir plan." Jean uçurumun kenarından aldığı Habis Bacıları şöyle bir inceledi ve ceketinin ceplerine yerleştirmeden evvel yalımlarını sahiplenici bir edayla sıvazladı. "Her şey geçti canlarım. O lavuk sizi biraz köreltmiş olabilir ama yakında sizi tekrar bilerim."

"İnsanın inanası gelmiyor," dedi Locke. "Neredeyse yarım akıllı bir taşra hödüğünün elinde geberip gidecektik. Biliyor musun, sanırım Vel Virazzo'dan beri ilk kez birileri canımıza kastetti."

"Galiba haklısın. On sekiz ay mı olmuş?" Jean ıslak kangallardan birini omzuna taktı ve diğerini de Locke'a uzattı.

Birlikte dönüp ağır adımlarla ormana girdiler ve geldikleri yoldan geri gittiler. “Bazı şeylerin hiç değişmediğini bilmek güzel, değil mi?”

Altıncı Bölüm

MESLEK DEĞİŞİMİ

1

“O suikastçıları oraya kim yerleştirdiyse belli ki Savrola’ya dönmek için hangi yolu kullandığımızı biliyordu,” dedi Locke.

“Bu pek bir şey ifade etmiyor. Rıhtımlardan sık sık geçtik. Herhangi biri bizi görmüş ve suikastçıları oraya yerleştirmiş olabilir.” Jean kahvesinden bir yudum alıp diğer elini de kahvaltıya gelirken yanında getirdiği küçük kitabın yıpranmış deri cildinde gezdirdi. “Belki birkaç gece beklemişlerdir. Böyle bir şeyi bilmek için özel bir bilgi veya kaynak gerekmez.”

Yaldızlı Dehliz, Taht Günü sabahının yedinci saatinde her zamankinden bile daha sessizdi. Müşteri portföyünü oluşturan şenlikçilerin ve işadamlarının çoğu gece geç saatlere kadar Altın Basamaklarda vakit geçirdiği için birkaç saat daha kalkmazlardı. Locke ile Jean, bu sabahki kahvaltılarını dile getirilmemiş bir mutabakat gereği tedirgin bir atıştırmaya uygun olarak ısmarlamıştı: salamura edilmiş limonlu köpekbalığı eti filetosu, çavdar ekmeği ile tereyağı, portakal suyunda pişirilmiş bir tür kahverengimsi balık ve de garsonun masaya getirmek için bulabildiği en büyük seramik demlikte kahve. Her iki hırsız da gece-gündüz düzenlerindeki ani değişikliğe alışmakta hâlâ zorlanıyordu.

“Tabii Bağlıbüyücüler buradaki varlığımızı *başka* bir gruba haber vermediyse,” dedi Locke. “Hatta onlara yardım ediyor bile olabilirler.”

“Bağlıbüyücüler rıhtımdaki o ikiliye yardım ediyor olsalardı oradan canlı çıkabilir miydik sence? Hadi ama. Şahinci’ye yaptıklarımız yüzünden peşimize düşebileceklerini ikimiz de biliyorduk. Hem tek amaçları bizi öldürmek olsaydı çoktan nalları dikmiştik. Stragos bir konuda haklı: Bağlıbüyücüler bizimle oynamaya oldukça niyetli. O yüzden bunun Kosta ve de Ferra olarak yaptığımız bir şeye kızan üçüncü bir şahsın işi olduğunu söylüyorum hâlâ. Bu da Durenna’yı, Corvaleur’u ve Lord Landreval’ı en bariz şüpheliler kılıyor.”

“Landreval aylardır ortalıkta yok.”

“Bu onu tamamen elememizi gerektirmez. Peki ya şu sevimli bayanlara ne diyorsun?”

“Açıkçası… bizi öldürmek isteselerdi peşimize bizzat düşeceklerine inanıyorum. Durenna’nın kılıç kullanma konusunda büyük bir ünü var, Corvaleur’un da birkaç düelloya girdiğini duymuştum. Belki birkaç adam tutarlardı ama onlar kendi işlerini kendileri halleden türde insanlar.”

“Kör İttifaklar’da önemli birini yolduk mu? Veya üst katlara çıkarken oynadığımız *başka* bir oyunda? Birinin nasırına mı bastık? Yüksek sesle mi osurduk?”

“Suikastçı tutacak kadar tepesi atmış birini gözden kaçıracağımızı hiç sanmıyorum. Evet, hiç kimse kâğıt oyununda yenilmekten hoşlanmaz ama aklına o kadar büyük bir mızıkçı geliyor mu?”

Jean kaşlarını çatarak kahvesini yudumladı. “Daha fazla bilgi edinene kadar bu tarz tahminlerde bulunmak hiçbir işimize yaramaz. Kentteki herkes bir şüpheli. Hatta dünyadaki herkes.”

“Öyleyse,” dedi Locke, “bildiğimiz tek şey peşimizdeki kişinin bizi öldürmek istediği. Yıldırmak, karşısına alıp biraz laflamak değil. Öldürüp kurtulmak. Belki buna kafa yorarsak birkaç isim—”

Locke garsonlarının bölmeye yaklaştığını görür görmez sustu, sonra daha dikkatli baktı ve gelenin garson falan olmadığını gördü. Görevlilerin giydiği deri önlüğü ve kırmızı kepi kuşanan kadın Merrain'in ta kendisiydi.

"Ah," dedi Jean. "Hesabı ödeme vakti."

Merrain başıyla onayladı ve Locke'a üzerine iki küçük kâğıt parçası iğnelenmiş tahta bir tablet uzattı. Kâğıtlardan biri sahiden de hesaptı; diğerinin üstüneyse akıcı bir el yazısıyla tek bir satır karalanmıştı:

Tanıştığımız gece sizi götürdüğüm ilk yeri hatırlıyor musunuz? *Vakit harcamayın.*

"Eh," dedi Locke, notu dostuna aktarırken, "kalmayı çok isterdik ama buranın hizmet kalitesi büyük bir düşüş gösterdi. Bahşiş falan bekleme." Bakır sikkeleri tek tek tahta tablete saydı, sonra da ayağa kalktı. "Gel her zamanki yerimize gidelim Jerome."

Merrain tableti ve parayı aldı, başıyla selam verdi ve mutfakların bulunduğu tarafa doğru uzaklaşarak gözden kayboldu.

"Umarım bahşiş yüzünden gücenmemiştir," dedi Jean, sokağa çıktıklarında. Locke etrafına dikkatle bakınırken Jean'ın da aynı şeyi yapmakta olduğunu fark etti. Yenlerindeki kamalar, ceketinin her bir koluna huzur verici bir ağırlık veriyordu ve Jean'ın da ufak bir bilek hareketiyle Habis Bacıları çıkarmaya hazır olduğuna hiç şüphesi yoktu.

"Tanrılar aşkına," diye homurdandı Locke. "Şu an yataklarımıza uzanmış, günü uyuyarak geçiriyor olmalıydık. Hayatlarımızın üzerinde hiç şimdiki kadar az söz sahibi olduk mu? Arhon'dan ve zehrinden kaçıp kurtulamayız; dolayısıyla Günahane vurgununu da yarım bırakamayız. Tanrılar biliyor ya, Bağlıbüyücülerin etrafta kol gezip gezmediğinden bile bihaberiz ve ansızın götlerimizden suikastçılar çıkmaya başladı. Biliyor musun, peşimizde bizi takip eden ve avlayan

bu kadar çok kişi varken şehrin başlıca iş imkânı olup çıktığımıza bahse girebilirim. Artık Tal Verrar'ın bütün ekonomisi bize *becermek* üstüne kurulu."

Yaldızlı Dehliz'in hemen kuzeyindeki kavşağa kadar yaptıkları yürüyüş kısa fakat tedirgindi. Yük arabaları parke döşeli yollarda takırdayarak ilerliyor, tüccarlar sakin sakin işyerlerine yürüyordu. Locke bütün bu insanların Savrola'ya tüm kentteki en durgun ve en iyi korunan semt, ara sıra huzuru bozan sarhoş yabancılardan daha beter bir şeyin adım atmadığı bir yer gözüyle baktıklarını düşündü.

Kavşaktan sola döndüler, sonra da sağlarındaki terk edilmiş ilk dükkânın kapısına yaklaştılar. Jean arkalarındaki sokağı kolaçan ederken Locke da kapıya kadar gitti ve onu üç kez sertçe çaldı. Kapı derhâl açıldı ve kahverengi bir deri ceket giyen, tıknaz bir delikanlı onları içeri aldı.

"Pencereden uzak durun," dedi delikanlı, kapıyı arkalarından kapatıp sürgüledikten sonra. Pencere yelken bezinden perdelerle sıkıca örtülmüş olsa da Locke şanslarını zorlamaları için bir sebep bulunmadığı konusunda hemfikirdi. Odadaki tek ışık, pembenin yumuşak bir tonunda perdelerden sızan günışığından geliyor ve Locke'a dükkânın arka kısmında bekleyen iki çift adamı görme imkânı sağlıyordu. Her bir çift irikıyım, geniş omuzlu bir adamdan ve daha ufak tefek birinden oluşuyordu. Yabancıların dördü de birbirinin eşi gri pelerinler ve geniş siperlikti gri şapkalar takıyordu.

"Giyinin," dedi deri ceketli delikanlı, küçük bir masanın üstündeki bir kıyafet yığınını işaret ederek. Kısa bir sürenin ardından Locke ile Jean da ötekilerle uyumlu gri pelerinler ve şapkalar giyiyordu.

"Tal Verrar'da yeni yaz modası bu mu?" diye sordu Locke.

"Sizi takip etmeye kalkışabilecekler için küçük bir oyun," dedi delikanlı. Parmaklarını şıklatmasıyla birlikte grilere bürünmüş çiftlerden biri kapının yanına gitti. "İlk önce ben

çıkacağım. Bu ikisinin arkasında durun, onların peşinden burayı terk edin, sonra da üçüncü faytona binin. Anlaşıldı mı?"

Locke "Ne fay—" diyecek gibi olduysa da sokaktan gelen toynak ve tekerlek takırtılarını duyunca sözünün devamını getirmedi. Pencerenin önünden gölgeler geçti ve birkaç saniye sonra kahverengi ceketli delikanlı sürgüyü açtı. "Üçüncü fayton. Oyalanmayın," dedi, arkasına bakmaksızın. Sonra da kapıyı hızla açıp sokağa fırladı.

Metruk dükkânın hemen önündeki kaldırıma birbirinin aynısı üç fayton art arda yanaşmıştı. Her biri üzerlerinde herhangi bir arma ya da flama bulunmayan, lakeli siyah ahşaptan yapılmaydı; pencerelerine kalın perdeler çekilmişti ve hepsi de bir çift siyah at tarafından çekiliyordu. Sürücüleri bile birbirini andırıyor, deri pardösülerin altında aynı kırmızımsı üniformayı giyiyorlardı.

Griye bürünmüş çiftlerden ilki kapıdan çıkar çıkmaz sıradaki ilk faytona yöneldi. Locke ile Jean metruk dükkânı onlardan bir saniye sonra terk ederek alelacele en arkadaki faytona gittiler. Locke grilere bürünmüş son ekibinin hemen arkalarından çıktığını ve koşar adımlarla ortadaki faytona ilerlediğini göz ucuyla gördü. Jean en arkadaki faytonun kulpunu çevirdi, kapıyı dostunun binmesi için açık tuttu ve hemen onun ardından kendini içeri attı.

"Hoşgeldiniz beyler." Garson kıyafetlerinden kurtulmuş olan Merrain kabinin sağ ön köşesine kurulmuştu. Artık üzerinde eyerde yapılacak bir yolculuğa hazırlanmışçasına arazi çizmeleri, siyah bir pantolon, kırmızı bir ipek gömlek ve deri bir yelek vardı. Locke ile Jean onun karşısındaki koltuğa yan yana oturdular. İri yarı adam kapıyı çarparak kapatınca grup yarı karanlığa gömüldü ve fayton sarsılarak harekete geçti.

"Hangi cehenneme gidiyoruz?" diye sordu Locke, gri pelerinini çıkarmaya başladığı sırada.

“Pelerinler üstünüzde kalsın Efendi Kosta. Tekrar dışarı çıktığımızda ihtiyacınız olacak. Evvela hep birlikte bir süreliğine Savrola’yı turlayacağız, sonra da ayrılacağız. Bir fayton Altın Basamaklar’a, biri Büyük Galeri’nin kuzey tarafına, bizse bir tekneye binmek üzere rıhtımlara gideceğiz.”

“Nereye gidecek bir tekneye?”

“Sabırsızlık etme. Arkana yaslan ve gezintinin keyfini çıkar.”

O sıcak ve havasız kabinde bunu yapabilmek en hafif tabiriyle zordu. Alnından aşağı ter boşaldığını hisseden Locke somurtarak şapkasını çıkardı ve kucağına koydu. İki kafadar, kadını soru yağmurunu tutmaya çalışsa da Merrain onları bu çabalarından vazgeçirene dek müphem ‘hımmm’ sesleri haricinde hiç cevap vermedi. Dakikalar sıkıcı bir şekilde akıp gitti. Locke faytonun takırdayarak birkaç köşeyi döndüğünü, sonra da Savrola’nın üst taraçalarından deniz seviyesindeki rıhtımlara kadarki rampa olması gereken bir dizi yokuştan aşağı indiğini hissetti.

“Neredeyse vardık,” dedi Merrain, sarsıntılı bir sessizlikle geçen birkaç huzursuz dakikanın ardından. “Şapkalarınızı takın. Fayton durduğunda dosdoğru tekneye gidin. Arkaya oturun ve herhangi bir tehlike işareti görürseniz tanrılar aşkına kafanızı eğin.”

Fayton, kadının sözünü doğrularcasına birkaç kalp atışı sonra takırdayarak durdu. Locke şapkasını bir kez daha saçlarının üstüne yerleştirdi, el yordamıyla kulpu buldu ve kapı parlak sabah ışığına açılırken gözlerini kıstı.

“Çıkın,” dedi Merrain. “Vakit kaybetmeyin.”

Savrola’nın en kuzeydoğu ucundaki iç rıhtımlardaydılar; arkalarında dimdik yükselen siyah Atacam duvar, önlerindeyse ışıltılı ve dalgalı sulara demirli birkaç düzine gemi vardı. En yakınlarındaki iskeleye yaklaşık on iki metre uzunluğunda, zarif bir kik bağlıydı. Kıçında kalkık ve kapalı bir galeri

bulunuyordu ve geriye kalan boş alanının çoğunu her iki yanda beşer tane olmak üzere bir çift kürekçi sırası dolduruyordu.

Locke faytondan atlayıp tekneye doğru grubun başını çekti ve kendisininki kadar kalın pelerinler kuşanmış, tetikte bekleyen iki adamın yanından geçti. Adamlar neredeyse hazır olda bekliyor, kesinlikle aylaklık etmiyorlardı. İçlerinden birinin pelerinin altına zar zor gizlenmiş bir kılıcın kabzası Locke'un gözünden kaçmadı.

Genç adam eğreti rampadan neredeyse apar topar denebilecek bir hızda geçti, kikin içine atladı ve yolcu galerisinin arka tarafındaki oturağa çöktü. Neyse ki galerinin yalnızca üç tarafı kapalıydı; bir sonraki küçük yolculuklarını kısıtlı da olsa bir manzaraya bakarak yapmak, tüm yolu karanlık bir kutunun içinde geçirmekten çok daha iyiydi. Jean onu hemen arkasından takip etti; lâkin Merrain sağa döndü, kürekçilerin arasından geçti ve pruvadaki dümenci mevkiine oturdu.

Rıhtımdaki askerler rampayı çabucak kaldırdı, tekneyi çözdü ve onu bacaklarıyla güzelce ittiler. Merrain'in, "Asılın!" demesiyle birlikte kürekçiler derhâl harekete geçti. Çok geçmeden tekne adamların düzenli ritmiyle gıcırdıyor ve Tal Verrar limanının alçak dalgalarını yararak ilerliyordu.

Locke bu fırsattan yararlanarak küreklerin başındaki adamlarla kadınları inceledi. Hepsi de kaslıydı, saçları düzgünce kısaltılmıştı ve çoğu kolayca fark edilen yara izlerine sahipti. Hiçbiri otuzlu yaşlarının ortalarından daha genç görünmüyordu. Demek ki bunlar kıdemli askerlerdi. Hatta belki de maskelerini ve pelerinlerini takmamış Gözler.

"Ne yalan söyleyeyim, Stragos'un adamları pek hamaratlar," dedi Jean, sonra da sesini yükseltti. "Hey, Merrain! Artık bu saçma sapan giysileri çıkarabilir miyiz?"

Kadın yalnızca başıyla onaylamasına yetecek bir süre kadar arkasına döndü, sonra da dikkatini yeniden limanın sularına

yöneltti. Locke ile Jean şapkalarıyla pelerinlerini hevesle çıkarıp ayaklarının dibine yığdılar.

Sudaki yolculuk Locke'un kestirebildiği kadarıyla yirmi dakika kadar sürdü. Genç adam limanı her yönden rahatça inceleyebilmeyi yeğlerdi ama galerinin açık olan ön tarafından görebildiği kadarı da yeterliydi. Önce iç rıhtımların kıvrımını takip ederek güneybatı yönünde ilerlediler ve Büyük Galeri ile Altın Basamaklar'ı geride bıraktılar. Ardından güneye yönelerek açık denizi sağlarına aldılar ve Günahane'nin bulunduğuna benzer büyüklükteki, hilal şeklinde dev bir adaya doğru hızla ilerlediler.

Tal Verrar'ın güneybatı hilali taraçalı değildi. Daha ziyade pek çok taş kuleyle ve surla bezenmiş, girintili çıkıntılı ve doğal bir bayırdı. Adanın kuzeybatı ucundaki dev taş iskeleler ve uzun ahşap rıhtımlar ticari gemilerin bakım-onarım amacıyla yanaşabilecekleri Gümüş Marina'yı teşkil ediyordu. Fakat onun ötesinde, yani yeni direkler veya yelkenler bekleyen eski kalyonların yükselip alçalan suretlerinin ilerisinde, kapalı koylar oluşturan bir dizi yüksek ve gri duvar uzanıyordu. Bu duvarların zirvelerinde, mancınıkların ve devriye gezen askerlerin koyu siluetlerinin seçilebildiği yuvarlak kuleler yer alıyordu. Kiklerinin pruvası kısa süre sonra o devasa taş yapılardan en yakın olana doğru döndü.

"Vay canına," dedi Jean. "Sanırım bizi Kılıç Marinası'na götürüyorlar."

2

Suni koyun devasa taş duvarlarında tahta kapılar yer alıyordu. Tekne yaklaşırken yukarıdaki surlarda bağrışlar çınladı, ardından hem taşlardan hem de sulardan ağır zincir şıngırtıları aksetti. Kapının ortasında bir yarık belirdi, sonra da iki kanadı içe doğru yavaşça açılarak önlerinde küçük bir dalga yarattı. Tekne kapıdan geçerken Locke da gördüğü her şeyin boyutunu kestirmeye çalışıyordu; açıklığın kendisi bile yirmi iki-yirmi

üç metre genişliğinde olmalıydı ve kapı kanatlarının kütükleri sıradan bir adamın gövdesi kadar kalındı.

Merrairiin talimatıyla birlikte kürekçiler tekneyi dikkatle içeri sokup tek bir adamın onları karşılamak için beklediği küçük bir tahta rıhtıma doğru nazikçe yüzdürdüler. Filikayı belirli bir açıdan yanaştırdıkları için rıhtımın ucu, tekne gövdesinin kürekçiler ile yolcu galerisi arasında kalan kısmını milimi milimine sıyırdı.

"Durağınız, baylar," diye seslendi Merrain. "Korkarım halat atmaya vakit yok. Çevik olun, yoksa ıslanırsınız."

"Sizin kadar iyi kalplisine az rastlanır madam," dedi Locke. "Sayenizde size bahşiş bırakmamaktan ötürü duyduğum pişmanlık anında kayboldu." Genç adam galeriden ayrılıp sağ tarafındaki küpeşteye çıktı. Yabancı onlara yardım etmek için bir kolunu uzatmış bir vaziyette bekliyordu. Locke adamın yardımıyla rıhtıma kolayca atladı, ardından ikisi birlikte Jean'ı güvenle yanlarına çektiler.

Merrain'in kürekçileri hiç vakit kaybetmeden rıhtımdan ayrıldılar; Locke kikin tornistan yapmasını, kendini kapıyla aynı hizaya sokmasını ve küçük koydan son hızla ayrılmasını seyretti. Zincirler tekrar şıngırdadı ve kapı kanatları kapanırken sular çalkalandı. Locke yukarı bir göz attığında birkaç adamın koy kapısının her iki yanındaki dev bocurgatları ekipler hâlinde döndürdüklerini gördü.

"Hoşgeldiniz," dedi tekneden çıkmalarına yardım eden adam. "Duymak şöyle dursun, hayatım boyunca zorla görevlendirildiğim en aptalca işe hoşgeldiniz. Böylesine boktan bir intihar görevine gönderilmek için kimin karısını düzdüğünüzü hayal bile edemiyorum beyler."

Adam elli ila altmış arasındaki herhangi bir yaşta olabilirdi. Ağaç gövdelerini andıran bir göğsü ve tuniğinin altında bir çuval tahıl saklamışçasına kemerinin üstünden sarkan bir göbeği vardı. Buna rağmen neredeyse cılız denebilecek kadar

ince olan kollarıyla boynu sırım gibiydi ve çıkık damarlarla, zorlu bir yaşamın yara izleriyle bezeliydiler. Yuvarlak bir surata, yapağıya benzer ak bir sakala ve başının arka tarafından bir şelale misali dümdüz dökülen yağlı kır saçlara sahipti. Kara gözleri, daima çatık vaziyetteki kaşlarının altında yer alan kırışıklık yumaklarının içine gömülüydü.

"Yolumuzun her halükârda buraya düşeceğini bilseydik o dediğini yapmak hoş bir oyalanma olurdu," karşılığını verdi Jean. "Sen de kimsin?"

"Adım Caldris," dedi yaşlı adam. "Gemisi olmayan bir gemi kaptanıyım. Siz de Efendi Kosta ve Efendi de Ferra olmalısınız."

"Öyle olmalıyız," dedi Locke.

"Gelin, size etrafı gezdireyim," dedi Caldris. "Aslında şimdilik görecek pek bir şey yok ama olanları da epey göreceksiniz."

Adam onları rıhtımın arka tarafındaki köhne bir merdivene götürdü ve su seviyesinin bir-bir buçuk metre üstündeki taş bir plazaya çıktılar. Locke tüm suni koyun her kenarı kabaca yüz metre uzunluğundaki bir kareden ibaret olduğunu fark etti. Üç tarafı duvarlarla çevriliydi, arka tarafındaysa adanın Atacam'dan yapılma, sarp bayırı yükselmekteydi. O bayırdan çıkıntı yapan platformlara çok sayıda bina inşa edilmişti; Locke bunların depolar, silahlıklar ve benzeri yapılar olduğunu tahmin etti.

Plazanın yanında bulunan ve tahta kapılar kapandığı için limanın geri kalanından tekrar ayrılmış olan ışıltılı sular, birkaç savaş gemisi birden barındıracak kadar genişti; ancak koyda sadece tek bir teknenin durduğunu görmek Locke'u şaşırttı. Topu topu dört buçuk metre uzunluğunda, tek direkli bir patalyaydı bu ve plazanın kıyısında hafifçe sallanmaktaydı.

"Bu kadar ufak bir tekne için bayağı büyük bir koy," dedi Locke.

“Öyle mi? Eh, cahillerin başkalarına ayak bağı olmadan canlarını tehlikeye atmaları için biraz boş alana ihtiyaçları vardır,” dedi Caldris. “Burası bizim özel işeme göletimiz. Duvarlardaki askerleri takmayın; bize aldırış etmezler. Tabii boğulmadığımız sürece. O zaman da herhalde hâlimize gülerler.”

“İyi de ne halt etmeye buraya getirildik ki Caldris?” diye sordu Locke.

“Düz bacaklı iki cahil acemiyi çakma deniz subaylarına benzer bir şeye dönüştürmek için aşağı yukarı bir ayım var. Tüm tanrılar şahidim olsun ki beyler, tüm bunların çığlıklarla ve boğulmayla sona ereceğinden şüpheleniyorum.”

“Bizim için sarf ettiğin her bir kelimenin doğru olduğunu bilmeseydim bu sözlerine alınabilirdim,” dedi Locke. “Stragos’a denizcilik hakkında zerre kadar bilgimiz olmadığını *açık açık* söyledik.”

“Gözetici yine de sizi denize salmakta kararlı gözüküyor.”

“Ne kadar zamandır onun donanmasındasın?” diye sordu Jean.

“Yaklaşık kırk beş senedir denizlerdeyim. Arhonluk makamı kurulmadan önce bile Verrar donanmasındaydım; Bin Gün Savaşı’nda, Hayaletrüzgârı Filosu’na karşı yapılan savaşta, hatta Jerem’le yapılan eski savaşlarda bile yer aldım. Çok şey görüp geçirdim beyler. Her şeyi geride bıraktığımı sanıyordum; Arhonların gemilerinde yirmi yıldır seyir subayıydım. Ücret iyiydi. Hatta bir ev bile almayı düşünüyordum. Tabii bu boktan işe bulaşmadan önce. Üzerinize alınmayın.”

“Alınmadık,” dedi Locke. “Bu sana verilen bir tür ceza mı?”

“Ah, tabii ki bir ceza Kosta. Hem de ne ceza! Ama bunu hak edecek hiçbir suç işlemedim. Arhon bir nevi beni buna zorla gönüllü etti. Sadakatimin mükâfatı bu oldu. Ve bir de

vazgeçmeyeyim ya da kaçıp gitmeyeyim diye Arhon'un şarabından bir yudum. Zehirli bir şarap. Ağırdan alan türde bir zehir. Sizi denize çıkarıp tüm bu saçmalığı sağ salim atlatabilirsem panzehire kavuşacağım. Şanslıysam belki bir de evime."

"Arhon sana zehirli şarap mı verdi?" dedi Locke.

"O sırada zehirli olduğundan haberim yoktu elbette. Ya ne yapacaktım?" diye çıkıştı Caldris. "Kahrolası şeyi içmeyecek miydim?"

"Tabii ki hayır," dedi Locke. "Hepimiz aynı teknenin yolcusuyuz dostum. Aramızdaki tek fark bize verilenin şıra olmasıydı. Ayrıca çok susamıştık."

"Sahi mi?" diye sordu Caldris, ağzı bir karış açık kalarak. "Hah! Olacak iş değil! Ben de Pirinç Denizi'ndeki en büyük salak olduğumu sanıyordum. Sanıyordum ki benden daha kör, daha işe yaramaz, daha yarım akıllı… daha… ah…"

Locke ile Jean'ın ona aynı anda attığı sert bakışları fark edince yüksek sesle öksürdü.

"Demek istiyorum ki, beyler, tencere yuvarlanmış kapağını bulmuş. Anlaşılan hepimiz de bu yap-veya-öl görevine dört elle sarılacağız."

"Doğru. Eee, söyle bakalım," dedi Jean, "bu işe nereden başlayacağız?"

"Eh, sanırım evvela oturup konuşacağız; sonra da yelken açacağız. Tanrıları kışkırtmadan önce size söylemek istediğim iki çift lafım var; o yüzden kulaklarınızı iyice açm. Birincisi, bir karacıyı ortalama bir denizci yapmak için en az beş yıl gerekir. Ortalama bir deniz subayı yapmak içinse on ila on beş yıl. Yani şunu iyi belleyin: Sizi ortalama deniz subayları falan yapacak değilim. Sizi birer taklitçi yapacağım. Amacım sizi öyle bir hâle getirmek ki gerçek denizcilerin yanında palamarlardan ya da yelkenlerden konuşurken utanmayasınız.

Belki, ama sadece belki, sizi bir ayda o hâle getirebilirim. Böylece etrafınızdakilere emir verebilirsiniz; tabii aslında o emirleri *benden* alırken.”

“Kabul,” dedi Locke. “İşin ne kadar çoğuyla sen ilgilenirsen bizim için o kadar iyi. Ciddiyim.”

“Bu mesleği baştan sona öğrenmiş kahramanlar olduğunuza karar vermenizi, sonra da benden izin almadan kalkıp yelken ve rota değiştirmeye başlamanızı istemiyorum. Öyle bir şey yaparsanız tek orospulu bir kerhanedeki tek bakırlık bir düzüş gibi göz açıp kapayıncaya kadar çabucak gebeririz. Umarım derdimi anlatabilmişimdir. ”

“Aceleci davranmak istemem ama,” dedi Jean, “asla ve de asla öyle bir şeye kalkışmayacağımız şu kahrolası gemi nerede?”

“Buralarda bir yerde,” dedi Caldris. “Tek parça hâlinde kalabilmesi için başka bir koyda birkaç rötuş görüyor. Şimdilik binmeye layık olduğunuz tek gemi şu.” Patalyayı işaret etti. “Sizi orada eğiteceğim.”

“O ufacık şeyin gerçek bir gemiyle ne alakası var?”

“Ben bu mesleği o ufacık şeyde öğrendim Kosta. Gerçek deniz subayları bu mesleğe o ufacık şeyde başlarlar. İşin özünü, gövdeyi, rüzgârı ve suyu orada kapacaksınız. Bunları bir teknede öğrenirseniz bir gemide de uygulayabilirsiniz. O yüzden artık ceketlerinizi, yeleklerinizi ve diğer süslü püslü haltlarınızı çıkarın. Islanmasını istemediğiniz ne varsa burada bırakın, çünkü hiçbir şey için söz vermiyorum. Çizmelerinizi de. Bunu yalınayak yapacaksınız.”

Locke ile Jean’ın tuniklerine ve pantolonlarına kadar soyunmalarının ardından Caldris onları patalyanın yakınındaki taşlarda bekleyen büyük, üstü örtülü bir sepetin yanına götürdü. Örtüyü kaldırdı, elini sepete soktu ve içinden canlı bir kedi yavrusu çıkardı.

“Merhaba seni gidi azman mecburiyet.”

“Mrrrrrrrrrr,” dedi küçük azman mecburiyet.

“Kosta,” dedi Caldris, kıpır kıpır kedi yavrusunu Locke’un kollarına tutuşturarak. “Şuna birkaç dakika bakıver.”

“Şey… niye o sepette bir kedi yavrusu tutuyorsun?” Locke’un kollarından memnun kalmayan kedi yavrusu patilerini onun boynuna dolamaya ve pençelerini orada denemeye karar verdi.

“Denize açıldığınız zaman şans için iki mecburiyet vardır. Evvela bir gemiyi en azından bir kadın subay olmadan denize salarsanız korkunç bir sona davetiye çıkarıyorsunuz demektir. Bu Tamahkâr Suların Efendisi’nin kanunudur. Onun emridir. Iono karanın kızlarına düşkündür; en az bir kadın taşımadan denize açılan gemileri paramparça eder. Ayrıca bu sağduyulu bir uygulamadır da. Kadınlar iyi subaylardır. Denizci olarak pek matah sayılmazlar ama sizden ve benden daha iyi subaylardır. Tanrılar onları böyle yaratmış.

“İkincisi, gemiye kedi almaksızın limandan ayrılmak çok kötü şanstır. Kediler sadece sıçanları öldürmekle kalmazlar; onlar aynı zamanda ister kuru ister ıslak olsun her yerdeki en mağrur yaratıklardır. Iono o küçük puştları sever. Kadınların ve kedilerin olduğu bir gemide şans senden yanadır. Şimdi… teknemiz bu kadar küçük olduğuna göre kadınsız da idare edebiliriz diye düşünüyorum. Balıkçılar ve liman tekneleri kadınsız da hiç sorun yaşamadan açılır dururlar, o yüzden dert değil. Ama sizinle aynı teknedeyken yanıma bir kedi almazsam canım çıksın. Küçük bir tekneye küçük bir tane makbuldür.”

“Yani… orada canlarımızı tehlikeye atarken bir de bu kedi yavrusuyla mı ilgileneceğiz?”

“Onu kaybedeceğime sizi denize atarım daha iyi Kosta,” dedi Caldris, gevrek gevrek gülerek. “Yalan söylediğimi

sanıyorsan beni bir dene. Ama hemen altına kaçırma; kedimiz sepette duracak.”

Sepetten bahsetmek onu yanına almaları gerektiğini hatırlamasını sağlamışa benziyordu. Yaşlı adam elini tekrardan onun içine soktu ve küçük bir somun ekmek ile gümüş bir bıçak çıkardı. Locke ekmek somununun üstünde kollarından sıyrılmaya çalışan yaratığın burnunun ebatlarında pek çok küçük işaret olduğunu fark etti. Caldris buna aldırış etmiyor gibi görünüyordu.

“Sağ elini uzat Efendi de Ferra ve sızlanma.”

Jean kendisinden istenileni yaptı. Seyir subayı hiç tereddüt etmeden bıçakla Jean’ın avucunda bir kesik açtı. İriyarı adamın gıkı çıkmayınca Caldris hoş bir sürprizle karşılaşmışçasına homurdandı. Sonra Jean’ın elini ters çevirdi ve ekmeği kesikten damlayan kana buladı.

“Şimdi de sen Efendi Kosta. O kediye hâkim ol. Kazara onu yaralamak bize berbat bir şans getirir. Üstelik tepeden tırnağa silahlı da.”

Caldris bunun ardından Locke’un sağ avucunda sığ, yakıcı bir kesik açtı ve kanamayı durdurmak istercesine ekmek somununu ona bastırdı. Locke’un yeterince kan kaybettiğine karar vermiş gibi gözükünce de gülümseyerek taş plazanın suya tepeden bakan kenarına kadar gitti.

“İkinizin de daha önce gemilerde yolculuk ettiğini biliyorum,” dedi, “ama yolcuların bir önemi yoktur. Yolcular *müdahil* olmazlar. Artık hakkıyla müdahil olacağınıza göre öncelikle işimizi yoluna koymalıyım.”

Yaşlı adam genzini temizledi, su kenarında diz çöktü ve kollarını havaya kaldırdı. Bir elinde ekmek somununu diğerindeyse gümüş bıçağı tutuyordu. “Iono! Iono Fırtınayaratan! Tamahkâr Suların Efendisi! Hizmetkârın Caldris bal Comar sana sesleniyor. Ne zamandır bu hizmetkârına merhamet ediyorsun ve hizmetkârın da

bağlılığını göstermek için önünde diz çöküyor. Bombok bir işin onu ufukta beklediğini muhakkak ki biliyorsun.”

Caldris kanlı bıçağı koya atıp sözlerini sürdürdü. “Bu karacıların kanı. Bütün kanlar sudur. Bütün kanlar senindir. Ve bu da gümüşten, gökyüzünün metalinden yapılma bir bıçak. Gökyüzü suya dokunur. Hizmetkârın bağlılığını göstermek için sana kan ve gümüş sunuyor.”

Ekmek somununu iki eliyle birden tutup ikiye böldü ve her iki yarıyı da suya attı. “Bu karacıların yaşamak için ihtiyaç duydukları ekmek! Denizde bütün yaşamlar sana aittir. Denizde tek merhamet seninkidir. Hizmetkârına güçlü rüzgârlar ve açık sular bahşet tanrım. Ona yolculuğunda merhamet et. Ona dalgalar dahilindeki iradenin kuvvetini göster ve onu sağ salim evine ulaştır. Selam olsun sana Iono! Tamahkâr Suların Efendisi!”

Caldris diz çöktüğü yerden inleyerek doğruldu ve tuniğindeki birkaç damla kanı sildi. “Tamamdır. Bu da işe yaramazsa hiç şansımız yok demektir.”

“Kusura bakma ama,” dedi Jean, “seninkiyle beraber bizim isimlerimizi de anabilirdin bence…”

“Kafana takma de Ferra. Benim işim düzgün giderse sizinki de gider. Yok başıma bir şey gelirse boku yersiniz. Sağlığım için dua etmek tamamıyla yararınıza. Şimdi… kediyi sepete koy Kosta. Artık işe koyulalım.”

Caldris birkaç dakika sonra Locke ile Jean’ı plazanın taşlarına çakılmış demir halkalara hâlen sıkıca bağlı olan patalyanın arka kısmına yan yana oturtmuştu. Üstü örtülü küçük sepet teknenin ufacık güvertesinde, Locke’un ayaklarının dibinde duruyor ve arada bir içinden hışırtılarla tırmalama sesleri yükseliyordu.

“Pekâlâ,” dedi, hâlâ rıhtımda dikilmekte olan Caldris. “Temel olarak bir tekne aslında sadece küçük bir gemidir ve

bir gemi de yalnızca daha büyük bir teknedir. Gövde suda yüzer, yelken direği göğü işaret eder.”

“Elbette,” dedi Locke, Jean hararetle kafa sallarken.

“Teknenin önüne pruva, arkasına da kıç denir. Denizde sağ ve sol yoktur. Sağ *sancak,* sol *iskeledir.* Sağ veya sol dediğiniz anda şamarı yersiniz. Ve şunu sakın unutmayın: Başka birine komut verirken esas olan geminin sancağı ve iskelesidir, sizinki değil.”

“Bak, her ne kadar az şey biliyor olsak da işin bu kadarından biz de anlıyoruz Caldris,” dedi Locke.

“Eh, genç efendiyi düzeltmek bana düşmez,” dedi Caldris, “ama atıldığımız serüven düpedüz delice olduğu ve canlarımızın beş paralık değeri yokmuş gibi gözüktüğü için eğitime suyu sansar sidiğinden ayırt edemediğinizi varsayarak başlayacağım. Size de uyar mı beyler?”

Locke sakıncalı bir laf etmek üzere ağzını açtıysa da Caldris konuşmayı sürdürdü.

“Şimdi, kapın küreklerinizi. Onları ıskarmozlara oturtun. Kosta, sancak küreği senin. De Ferra, sen de iskeleden sorumlusun.” Caldris patalyayı demir halkalardan çözdü, halatları teknenin dibine attı ve tek bir sıçrayışta yelken direğinin hemen önüne indi. Ardından kıçının üstüne oturdu ve tekne sağa sola sallanırken sırıttı. “Şimdilik dümeni kilitledim. Tüm yönlendirmeyi siz ikiniz yapacaksınız. Tanrılar yardımcımız olsun.

“De Ferra, bizi iskeleden it. İşte böyle. Yavaşça. Rıhtımdan ayrılır ayrılmaz yelken açamazsınız; önce araya biraz deniz koymalısınız. Zaten bu duvarların arasındayken kullanabileceğimiz bir rüzgâr da yok. Hafifçe kürek çekin. Ben hareket ederken ne olduğuna dikkat edin… bakın bizi nasıl sallıyorum. Bu hiç hoşunuza gitmedi, değil mi? Rengin yeşile çalıyor Kosta.”

“Hiç de bile,” diye söylendi Locke.

“Bakın bu önemli. Şu anda size anlatmaya çalıştığım şeye *trim* denir. Ağırlığın bir tekneye veya gemiye eşit olarak dağıtılması gerekir. Sancağa geçersem Kosta’nın tarafına yatarız. Yok iskeleye geçersem de Ferra’nın tarafına daha da beter yatarız. Bunu göze alamayız. O nedenle kargonun düzgünce istif edilmesi bir gemi için çok önemlidir. Hem pruva ile kıç hem de iskele ile sancak arasında denge olmalı. Pruvanın havaya kalkmasına veya kıçın direkten yüksekte durmasına izin veremezsin. Öyle bir şey aptalca gözükür, sonra da batıp ölürsün. ‘Trim’ dediğim zaman işte bunu kastediyorum. Şimdi sıra geldi nasıl kürek çekileceğine.”

“Biz kürek çekmeyi zaten—”

“Ne bildiğinizi sandığınız umurumda değil Kosta. Ben aksini söyleyene dek bire kadar bile sayamayacak kadar aptal olduğunuzu farz edeceğiz.”

Locke daha sonra Caldris’in, “İskele alabanda! Kürekler siya! Sancak alabanda!” ve rastgeleymiş gibi gözüken daha bir düzine komutu eşliğinde iki-üç saat boyunca kürek çekerek suni koyda tur attıklarına yemin edecekti. Seyir subayı sürekli olarak ağırlığını sola ve sağa, öne ve merkeze kaydırarak onları dengeyi sağlamaya zorladı. Durumu daha da ilginç kılan bir diğer husus Jean’ın kürek çekişleri ile Locke’unkiler arasında bariz bir kuvvet farkının bulunması ve durmaksızın sancak tarafına dönmemek için dikkat harcamalarının gerekmesiydi. Bu işi o kadar uzun bir süre yaptılar ki Caldris nihayet durmalarını söylediğinde Locke şaşırarak irkildi.

“Kürekler havaya, sizi gidi kahrolası bebekler.” Caldris gerinip esnedi. Güneş neredeyse tepeye varmıştı. Locke’un kolları sızlıyordu, tuniği terden sırılsıklam olmuştu ve kahvaltıda daha az kahve içip daha çok yemek yemiş olmayı tüm kalbiyle diliyordu. “Hakkınızı yemeyeyim; iki saat önceki hâlinize göre daha iyisiniz. Ama hepsi bu kadar. İskeleyi ve

sancağı, başı ve kıçı, tekneleri ve kürekleri kendi çüklerinizin uzunluğu kadar iyi bilmek zorundasınız. Denizdeyken sakin veya münasip bir acil durum yoktur.”

Seyir subayı patalyanın pruvasındaki deri bir çuvaldan öğle yemeklerini çıkardı ve etrafı çevrili koyun ortasında sakin sakin yüzerek karınlarını doyurdular. Adamlar çavdar ekmeği ile sert peyniri aralarında paylaşırlarken kısa bir süreliğine dışarı çıkarılan kedi yavrusu da taş bir çömlekteki bir parça tereyağının hakkından geldi. Caldris ağzına kadar ‘pembesu’ ile, yani bayat ve köselemsi tadını gizleyecek kadar ucuz kırmızı şarapla karıştırılmış sıcak yağmur suyuyla dolu bir tulumu elden ele dolaştırdı. Yaşlı adam sadece birkaç yudum içerken hırsızlar tulumun içindekini çabucak tükettiler.

“Demek gemimiz buralarda bir yerde bizi bekliyor,” dedi Locke, susuzluğu geçici bir süreliğine bastırıldıktan sonra. “Peki mürettebatı nereden bulacağız?”

“Bak bu iyi bir soru Kosta. Keşke cevabını bilseydim. Arhon konuyla ilgilenildiğini söyledi, hepsi bu.”

“Böyle bir cevap vereceğini tahmin etmiştim.”

“Henüz gücümüz dışında olan şeylere kafa yormanın bir anlamı yok,” dedi Caldris, hâlâ yağlı burnunu ve patilerini yalamakta olan kedi yavrusunu kaldırıp şaşırtıcı bir sevecenlikle tekrar sepete koyarken. “Eh, biraz kürek çektiniz. Şimdi yukarıdaki o adamlara kapıyı açtıracağım, dümene geçeceğim ve dışarı çıkıp biraz yelken açabilecek kadar esinti yakalayabilir miyiz diye bakacağız. Kıyıda bıraktığınız eşyalarınızın arasında para var mıydı?”

“Biraz,” dedi Locke. “Yirmi volani kadar. Neden?”

“Öyleyse yirmi volanisine bahse varım ki güneş batmadan önce bizi en az bir defa alabora edeceksiniz.”

“Bize işin doğrusunu öğretmek için burada olduğunu sanıyordum.”

“Öyleyim. Ve öğreteceğim de! Ama acemi denizcileri iyi tanırım. Bahse girerseniz o para şimdiden benim sayılır. Hatta eğer beni yanıltırsanız sizin yirmi gümüşünüze karşı bir tam solari öderim.”

“Ben varım,” dedi Locke. “Jerome?”

“Bir kedi yavrusu ve kan takdisi bizden yana,” dedi Jean. “Bizi hafife aldığına pişman olacaksın seyir subayı.”

3

Bir müddet boyunca sırılsıklam tuniklerle ve pantolonlarla çalışmak ilk başta ferahlatıcıydı. Alabora olmuş patalyayı düzelttikten ve kedi yavrusunu boğulmaktan kurtardıktan sonra elbette…

Fakat artık güneş batı göğünde alçalıyor, Kılıç Marinası’nın üstündeki surların ve kulelerin koyu renkli siluetlerin etrafına altın sarısı bir hale düşürüyordu. Ayrıca limanın o hafif esintisi de yaz havasının uzun soluklu ısısına rağmen Locke’u ürpertmeye başlamıştı.

İki kafadar o esnada özel koylarının açık kapısına doğru kürek çekmekle meşguldü. Caldris yirmi volani kazanmaktan memnundu, ama yelkenleri onlara tekrar emanet edecek kadar değil…

“Kürekler havaya,” dedi yaşlı adam, nihayet taş plazanın kıyısına yaklaştıklarında. Caldris tekneyi bir kez daha kıyıya bağlamakla uğraşırken Locke da küreğini içeri çekti ve rahatlayarak derin bir iç geçirdi. Sırtındaki her kas birbirlerine sürttükçe sanki birisi aralarına kum boşaltmışçasına, acıyla sızlıyordu. Sudan yansıyan güneş ışınları başını ağrıtıyor, sol omzundaki eski yara diğer sızılarının ötesinde bir ilgi talep ediyordu.

Locke ile Jean her yanları tutulmuş bir vaziyette tekneden çıkıp gerinirlerken onların bu hâlinden oldukça keyif aldığı

açıkça belli olan Caldris sepetin üstünü açtı ve sırılsıklam olmuş kedi yavrusunu dışarı çıkardı. “Geçti, geçti,” dedi adam, hayvanın kollarına sokulmasına izin vererek. “Seni denize atan genç efendilerin kötü bir niyetleri yoktu. Kendileri de bir o kadar ıslandılar.”

“Mrrrrrrrrrrreeeeeeeev,” dedi kedi.

“Herhâlde bu ‘siktir git’ demek oluyor,” dedi Caldris. “Ama en azından hâlâ hayattayız. Eee, ne düşünüyorsunuz beyler? Sizin için eğitici bir gün oldu mu?”

“Umarım en azından biraz gelişme göstermişizdir,” diye inildedi Locke, belindeki bir boğumu ovarak.

“Her şey sırayla Kosta. Birer denizci olarak daha memeden süt emmeyi bile öğrenmediniz. Ama en azından artık iskeleyi sancaktan ayırt edebiliyorsunuz ve ben de yirmi volani daha zenginim.”

“Öyle,” dedi iç geçiren Locke; ceketini, yeleğini, boyunbağlarını ve pabuçlarını yerden alırken. Sonra da seyir subayına ufak bir kese fırlattı. Caldris keseyi kedinin önünde sallandırarak kucağındaki bir bebekmişçesine agucuklar yaptı.

Locke ceketini ıslak tuniğinin üstüne geçirdiği sırada tesadüfen kapıdan tarafa bir göz attı ve Merrain’in teknesinin suni koya girmekte olduğunu fark etti. Kadın yine pruvada oturuyordu ve bu hâli sanki on saat değil de on dakika önce ayrılmışlar gibi bir izlenim yaratıyordu.

“Medeniyete dönme vakti beyler,” dedi Caldris, para kesesini bir selam mahiyetinde havaya kaldırarak. “Yarın sabah erkenden görüşürüz. Bundan sonra her şey daha da kötüye gidecek, o yüzden kendinize iyi bakın. Hâlâ imkânınız varken o sıcacık yatakların tadını çıkarın.”

On askerden oluşan kürekçi ekibi onları tekrar Savrola’nın altındaki rıhtımlara götürürken Merrain hiçbir soruya cevap vermeye yanaşmadı. Bu da Locke’un ruh hâline birebir uydu.

İki kafadar arka galerinin izin verdiği ölçüde uzanarak birbirlerinin acılarına ortak oldular.

“Üç gün uyuyabilirmişim gibi hissediyorum,” dedi Locke.

“Geri döndüğümüzde şöyle kocaman bir akşam yemeği sipariş edelim. Ve tutulan eklemlerimizi açmak için hamamda bir yer. Ondan sonra da kim daha önce uykuya dalacak diye yarışırız.”

“Yapamam,” dedi Locke, iç geçirerek. “Olmaz. Bu gece gidip Requin’i görmem gerek. Stragos’un birkaç gece önce bizi tekrar yanına getirttiğini şimdiye dek çoktan öğrenmiştir. Asabı bozulmadan önce onunla konuşmam gerek. Ayrıca sandalyeleri de vermem lazım. *Üstüne üstlük* ona tüm bunlardan bahsetmenin ve birkaç aylığına ortadan kaybolursak bizi kendi bağırsaklarımızla boğmaması için herifin aklını çelmenin bir yolunu da bulmalıyım.”

“Tanrılar aşkına,” dedi Jean. “Bunu düşünmemeye çalışıyordum. Günahane’deki kasa odasını boşaltmakla görevlendirildiğimize zar zor ikna olmuştu zaten; ona tüm bu deniz serüvenini inandırıcı bulmasını sağlayacak ne söyleyebilirsin ki?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Locke, omzundaki eski yaranın ağrıyan civarına masaj yaparken. “Dua edelim de sandalyeler onu hoşgörülü bir havaya soksun. Aksi takdirde bahçesindeki parkelere dağılan beynimin temizletme ücretini içeren bir fatura alacaksın demektir.”

Kürekçiler nihayet tekneyi Savrola rıhtımlarına yanaştırdıkları sırada kıyıda onları birkaç muhafızın eşlik ettiği bir fayton bekliyordu. Merrain pruvadan ayrılıp ikilinin oturduğu yere geldi.

“Yarın sabah yedide sizi alması için Villa Candessa’ya bir fayton göndereceğim,” dedi kadın. “Tedbir olsun diye birkaç sabah boyunca hareketlerinize şaşırtmaca katacağız. Bu akşam handan ayrılmayın.”

“Söz konusu bile olamaz,” dedi Locke. “Bu gece Altın Basamaklar’da işim var.”

“İptal et.”

“Cehenneme git. Beni nasıl durduracaksın?”

“Bak o konuda şaşırabilirsin.” Merrain başının ağrımaya başlayacağını hissetmişçesine şakaklarını ovuşturdu, ardından iç geçirdi. “İptal edemeyeceğinden emin misin?”

“Bu geceki işimi iptal edersem Günahane’deki bilmem kim de *bizi* iptal eder,” dedi Locke.

“Requin sizi endişelendiriyorsa,” karşılığını verdi kadın, “sizin için Kılıç Marinası’ndaki kışlalarda bir yer ayarlayabilirim. Requin size orada asla ulaşamaz. Eğitiminiz bitene kadar güvende olursunuz.”

“Jerome da ben de Requin’le ilgili planlarımız için bu kahrolası şehre iki yılımızı verdik,” dedi Locke, “ve o planları tamamına erdirmeye niyetliyiz. Bu gece çok önemli.”

“Keyfin bilir. Bir faytonla beraber birkaç adamımı gönderebilirim. İki saat bekleyebilir misin?”

“Gerekiyorsa evet.” Locke gülümsedi. “Hatta iki araba gönder. Biri benim, diğeri de yüküm için.”

“Şansını zorla—”

“Affedersin ama,” dedi Locke, “parası senin cebinden mi çıkıyor? Madem beni korumak, etrafımı casuslarınla çevirmek istiyorsun, peki, kabul ediyorum. Tek istediğim iki araba göndermen. Merak etme, uslu dururum.”

“Öyle olsun,” dedi kadın, “İki saat sonra. Daha önce değil.”

4

Batı ufku güneşi yutmuştu ve bulutsuz gökyüzünde apaçık görülebilen aylar şaraba batırılmış gümüş sikkeleri andıran, hafif bir kırmızıya çalıyordu. Faytonun sürücüsü tavana üç kez

vurarak Günahane'ye geldiklerini duyurdu ve Locke dışarıyı gözetlemek için köşesini hafifçe kaldırdığı perdeyi tekrar yerine çekti.

İki faytonun Savrola'dan çıkması, Büyük Galeri'yi katetmesi ve Altın Basamaklar'ın yoğun trafiğinden geçmesi biraz zaman almıştı. Locke o zaman zarfında kendini dönüşümlü olarak esnerken ve sarsıntılı yolculuğa sövüp sayarken bulmuştu. Karşı koltukta oturan yol arkadaşı, yani bacaklarının üstünde epeyce kullanılmış bir meç tutan ince yapılı bir kadın silahşor onu ısrarla görmezden gelmişti.

Faytonun sarsılarak durmasıyla birlikte kadın silahını baldırlarına kadar inen mavi renkli uzun pardösüsünün altına soktu ve Locke'dan önce davranarak dışarı çıktı. Sıcak geceyi bir belaya karşı kolaçan ettikten sonra da hiç konuşmadan ona peşinden gelmesini işaret etti.

Fayton sürücüsü Locke'un talimatları doğrultusunda Günahane'nin arkasındaki avluya çıkan, parke döşeli bir yola sapmıştı. Burada bulunan evden bozma bir çift taş yapı, kulenin ana mutfaklarını ve yiyecek depolama alanlarını oluşturuyordu. Görünmeyen iplere asılı fenerlerin kırmızı ve altın sarısı ışıklarının altında Günahane görevlileri ekipler hâlinde müesseseye girip çıkıyor, ihtimamla hazırlanmış yemekler götürüp boş tabaklarla geri geliyorlardı. Havaya bol çeşnili et kokusu hâkimdi.

Locke'un koruması etrafa bakınmayı sürdürdü; tıpkı onun gibi alelâde arabacı üniformaları giyen ve hâlen faytonun tepesinde oturan iki asker de öyle… Locke'un sandalyelerini taşıyan ikinci fayton takır tukur ederek ilkinin arkasına yanaştı. Arabaya koşulmuş iki gri at, mutfaktan gelen kokular onlara göre değilmişçesine toynaklarını yere vurarak homurdandılar. Saçları seyrelen irikıyım bir Günahane görevlisi alelacele Locke'un yanına geldi ve eğilerek onu selamladı.

“Efendi Kosta,” dedi adam, “özürlerimi kabul edin efendim ama burası servis avlusudur. Sizi burada makbul olduğu şekilde karşılayamayız. Ön kapılar çok daha uygun—”

“Doğru yerdeyim.” Locke bir elini görevlinin omzuna koydu, diğeriyle de adamın yelek cebine beş gümüş volani attı. Paralar parmaklarının arasından kayarken sikkelerin birbirine çarparak çınlamalarını da ihmal etmedi. “Hemen git Selendri’yi bul.”

“Sele— Şey… ıı ı…”

“Selendri diyorum. Kalabalıkta hemen göze çarpar. Onu hemen buraya getir.”

“Şey… peki efendim. Elbette!”

Locke sonraki beş dakikayı faytonun önünde volta atarak geçirirken silahşor kadın da aynı anda hem lakayıt gözüküp hem de onun birkaç adımlık mesafesinde kalmaya çalıştı. Locke yanı başında beş kişi varken ve Requin’in arazisinin tam kalbindeyken hiç kimsenin bir şey yapmaya kalkışacak kadar budala olmadığı fikrindeydi. Yine de Selendri’nin nihayet hizmet kapısından çıktığını görünce içi rahatladı. Kadının üstünde pirinç elinin ışığı yansıtan kısımlarının eriyik metale benzemesine neden olan, alev rengi bir abiye vardı.

“Kosta,” dedi Selendri. “Bu rahatsızlığı neye borçluyum?”

“Requin’i görmem gerekiyor.”

“Öyle mi? Peki Requin’in *seni* görmesi gerekiyor mu?”

“Ziyadesiyle,” dedi Locke. “Lütfen. Onunla yüz yüze görüşmem lazım. Ayrıca güçlü kuvvetli görevlilerinden bazılarına ihtiyacım olacak. Dikkatle taşınması gereken bazı hediyeler getirdim.”

“Hediyeler mi?”

Locke kadını ikinci faytonun yanına kadar götürüp kapıyı açtı. Selendri genç adamın korumasına şöyle bir göz gezdirdi,

sonra da sağlam eliyle pirinç olanı okşayarak kabinin içeriğini inceledi.

“Bu kadar bariz bir rüşvetin sorunlarına çözüm olacağından emin misin Efendi Kosta?”

“Bu öyle bir şey değil Selendri. İşin aslı uzun hikâye. Aslına bakarsan Requin bunları kabul ettiği takdirde bana bir lütufta bulunmuş olacak. Onun süsleyecek bir kulesi var, benimse sadece kiralık bir süitim ve bir depom.”

“İlginç.” Selendri faytonun kapısını kapattı, arkasına döndü ve kuleye doğru yürümeye başladı. “Açıklamanı duymak için sabırsızlanıyorum. Benimle yukarı geliyorsun. Görevlilerin burada kalacak elbette.”

Silahşor kadın buna itiraz edecekmiş gibi gözüktü; o yüzden Locke başını katiyetle iki yana salladı ve sert bir el işaretiyle ilk faytonu gösterdi. Bunun üzerine silahşor ona öyle bir bakış attı ki Locke kadının kendisini korumakla görevlendirildiğine sevindi.

Günahane’ye girmelerinin ardından Selendri faytonları karşılayan irikıyım görevliye bazı emirler fısıldadı, sonra da Locke’u her zamanki yoğun kalabalıkların arasından geçirip ikinci kattaki servis alanına götürdü. Çok geçmeden bir kez daha tırmanma dolabının karanlığına kısılı vaziyette, yavaş yavaş sekizinci kata çıkıyorlardı. Locke vekilharcın kendisine doğru döndüğünü hissederek şaşırdı.

“Kendine ilginç bir koruma bulmuşsun Efendi Kosta. Bir Arhon’un Gözü’ne layık olduğunun farkında değildim.”

“Şey, ben de. Şüphelenmiştim ama bilmiyordum. Sen nasıl emin olabiliyorsun?”

“Sol elinin üstündeki dövmeye bakarak. Bir gülün ortasında yer alan kapaksız bir göz. Muhtemelen gündelik giysilerle dışarı çıkmaya alışkın değil; eldiven takması gerekirdi.”

“Gözlerin oldukça keskin olmalı. Şey, gözün… pardon. Ne demek istediğimi biliyorsun. Dövmeyi ben de fark etmiştim ama buna fazla kafa yormadım.”

“Çoğu insan o sembole yabancıdır.” Selendri genç adama tekrar sırtını dördü. “Eskiden benim sol elimde de tıpkı onun gibi bir dövme vardı.”

“Ben… şey. Bu… Hiçbir fikrim yoktu.”

“Bilmediğin şeyler öyle çok ki Efendi Kosta. Öyle çok ki…”

Kahretsin, diye düşündü Locke. Kadın onu huzursuz etmeye çalışıyor, genç adamın geçen sefer birbirlerine bu denli yakın olduklarında gösterdiği sempati kazanma çabasına kendi *strat péti* ’siyle karşılık veriyordu. Bu lanet olasıca şehirdeki herkes mi oynuyordu bu küçük oyunu?

“Selendri,” dedi, samimi ve biraz incinmiş gibi konuşmaya çalışarak, “seninle dostluk kurmaktan daha çok arzuladığım hiçbir şey olmadı.”

“Jerome de Ferra’yla kurduğun gibi mi?”

“Eğer Jerome’un bana ne yaptığını bilseydin beni anlardın. Ama madem ki sırlarınla gösteriş yapmak istiyorsun, o zaman ben de kendime ait olan birkaç tanesini saklayacağım sanırım.”

“Keyfine bak. Ama benim sana yönelik fikrimin, senin bana yönelik fikrinden çok daha *nihai* olacağını unutma.”

Derken tırmanma dolabı gıcırdayarak durdu ve kadın onun yanından sıkış tepiş geçerek Requin’in ofisine çıktı. Selendri genç adamı masaya doğru götürürken Günahane’nin efendisi oturduğu yerden başını kaldırdı. Requin gözlüğünü siyah tuniğinin yakasına takmıştı ve büyük bir parşömen yığınını incelemekle meşguldü.

“Kosta,” dedi. “Ne vakitlice bir tesadüf. Ben de senden bazı açıklamalar talep etmeyi düşünüyordum.”

“Duyacaksın da,” dedi Locke. *Kahretsin,* diye düşündü bir yandan, *umarım rıhtımdaki suikastçılardan haberi yoktur. Zaten açıklamam gereken bir sürü şey var.* “Oturabilir miyim?”

“Çek bir sandalye.”

Locke duvara dayalı olanlardan birini seçti ve Requin’in çalışma masasının karşısına yerleştirdi. Otururken avuçlarındaki teri çaktırmadan pantolonuna sildi. Selendri adama doğru eğilip kulağına uzun uzadıya bir şeyler fısıldadı. Requin kafa salladı, sonra da gözünü Locke’a dikti.

“Epey yanmışsın,” dedi.

“Bugün oldu,” karşılığını verdi Locke. “Jerome’la birlikte limanda yelken açtık.”

“Hoş bir egzersiz oldu mu bari?”

“Pek sayılmaz.”

“Yazık. Ama anlaşılan birkaç gece önce de limandaymışsın. Mon Magisteria’dan dönerken görülmüşsün. Niye o ziyaretin ayrıntılarını bana iletmek için bu kadar bekledin?”

“Ah.” Locke’un yüreğine su serpildi. Limandaki iki suikastçıyla aralarında bir bağlantı olduğundan haberi yoktu belki de. Requin’in her şeyi bilmediğini hatırlamak tam da Locke’un ihtiyaç duyduğu şeydi. Genç adam gülümsedi. “Neler olduğunu daha çabuk öğrenmek isteseydin çetelerinden birinin bizi yaka paça buraya getireceğini varsaydım.”

“Kızdırmamın Güvenli Olduğu İnsanlar başlıklı bir liste hazırlamalısın Kosta. Benim adım o listede yer almayacak.”

“Kusura bakma. Gecikme kasıtlı sayılmazdı. Jerome ve benim son birkaç gündür günbatımında yatmak yerine o saatte

kalkmaya alışmamız icap etti. Bunun sebebi de Stragos'un planlarıyla ilgili."

O sırada bir Günahane görevlisi yedinci kata inen merdivenin başında belirdi. Kadın yerlere kadar eğilerek selam verdi ve genzini temizledi.

"Affedersiniz beyim ve hanımım. Hanımım Efendi Kosta'nın sandalyelerinin avludan alınıp buraya getirilmesini emretmişti de."

"Getirin bakalım," dedi Requin. "Selendri onlardan bahsetti. Bu da ne böyle?"

"Bunun oldukça görgüsüz bir hareket gibi görüneceğini biliyorum," dedi Locke, "ama bunları benden devralmayı kabul ettiğin takdirde bana cidden bir iyilik yapmış olacaksın."

"Senden devral… vay canına!"

İriyarı bir Günahane görevlisi Locke'un sandalyelerinden birini bariz bir özenle önünde taşıyarak içeri girdi. Masasından kalkan Requin sandalyeye bakakaldı.

"Talathri Baroğu," dedi. "Bu kesinlikle Talathri Baroğu… Hey siz, onları salonun ortasına koyun. Evet, güzel. Gidebilirsiniz."

Dört görevli dört sandalyeyi Requin'in salonunun ortasına bıraktı, ardından merdivenlere doğru geri geri çekildi ve gitmeden önce yerlere kadar eğilip selam verdiler. Requin onlara aldırış dahi etmedi; çalışma masasının etrafından dolandı ve eldivenli parmaklarını sandalyelerden birinin lakeli yüzeyinde gezdirerek onu yakından inceledi.

"Bir taklit…" dedi yavaşça. "Ona hiç şüphe yok… ama yine de harikulâde." Dikkatini yeniden Locke'a yöneltti. "Koleksiyonunu yaptığım tarzlara aşina olduğunu bilmiyordum."

“Değilim,” dedi Locke. “Şu Talathri bilmem nesini daha önce hiç duymamıştım. Birkaç ay önce sarhoş bir Lashainliyle kâğıt oynadım. Kredisi… kısıtlıydı, o yüzden kazandıklarımı mal cinsinden almayı kabul ettim. Dört pahalı sandalyem oldu. O zamandan beri de depomda kilitli bekliyorlar çünkü, eh, onlarla ne yapacağım ki? Ofisinde tuttuğun şeyleri gördüm ve belki bunları istersin diye düşündüm. Zevkine hitap etmelerine sevindim. Dediğim gibi; onları devralırsan bana bir iyilikte bulunmuş olursun.”

“Hayret verici,” dedi Requin. “Hep bu tarzda üretilmiş bir mobilya takımı almayı düşünmüşümdür. Son Filizlenmeye bayılırım. Bu kolay kolay vazgeçilecek bir şey değil.”

“Benim elimde heba oluyorlar Requin. Bana göre süslü bir sandalye sadece süslü bir sandalyedir. Yine de onları dikkatli kullanmaya bak. Nedense kırkım-ayça ağacından yapılmışlar. Oturulacak kadar sağlamlar ama sen yine de onlara fazla yüklenme.”

“Bu… hiç beklenmedik bir hediye Efendi Kosta. Kabul ediyorum. Teşekkürler.” Requin bariz bir gönülsüzlükle masasının arkasındaki sandalyeye geri döndü. “Yine de bu seni anlaşmamızın üstüne düşen kısmını yerine getirmekten muaf tutmuyor. Veya açıklamana devam etmekten.” Yüzündeki tebessüm azalarak artık gözlerine ulaşmaz oldu.

“Tabii ki hayır. Ama o konuda… Bak, bir sebepten dolayı Stragos’un paçaları tutuşmuş durumda. Jerome’u ve beni bir işle ilgili olarak bir süreliğine buradan gönderiyor.”

“Göndermek mi?” Adamın az önceki mesafeli nezaketi ortadan kayboldu ve bu son iki kelimeyi ifadesiz, tehlikeli bir fısıltıyla sarf etti.

İşte başlıyoruz. Madrabaz Bekçi, şu köpeğine bir kemik atıver.

“Denize,” dedi Locke. “Hayaletrüzgârı’na, Hovarda Limanı’na. Bir iş için.”

“Garip. Kasa odamı Hovarda Limanı’na taşıdığımı hatırlamıyorum.”

“Ama bu iş yine de kasa odanla ilgili.” *İyi de nasıl?* “Biz… bir şeyin peşine düşeceğiz.” *Kahretsin. Bu kadarı yetmez.* “Daha doğrusu birinin. Daha önce… ah, hiç…”

“Hiç *ne*?”

“Hiç… Calo… Callas diye birini duydun mu?”

“Hayır. Neden?”

“O, ah… şey, doğrusunu söylemek gerekirse bu konuda kendimi bir budala gibi hissediyorum. Onu duymuş olabileceğini düşünmüştüm. Adamın var olup olmadığından bile emin değilim. Bir masaldan başka bir şey bile olmayabilir. Bu ismi daha önce duymadığından *emin misin?”*

“Eminim. Selendri?”

“Bana hiçbir şey ifade etmiyor,” dedi kadın.

“Kimmiş bu adam peki?” Requin eldivenli ellerini sıkıca kavuşturdu.

“O…” *İşimizi ne görür? Madem ki kasa odasına girmek için buradayız, bu yerden uzaklaşmamızı gerektirecek en mantıklı şey ne olabilir? Ah… Madrabaz Bekçi, tabii ya!* “… o bir çilingir. Stragos’un casuslarının elinde onunla ilgili bir dosya var. Sözüm ona mesleğinin en iyisiymiş… veya bir zamanlar öyleymiş. Maymuncuklarla çalışan bir sanatçı, bir tür mekanik dehasıymış. Jerome ile benden onu emeklilikten çıkarmamız ve uzmanlığını senin kasa odanda uygulamaya ikna etmemiz bekleniyor.”

“Öyle birinin Hovarda Limanı’nda ne işi varmış?”

“Herhalde saklanıyordur” Dudaklarının kıvrılarak bir tebessüm hâline geldiğini hisseden Locke eski ve tanıdık bir neşeyi bastırmaya çalıştı. Büyük Yalanlar bir kez dünyaya salıverildiğinde âdeta kendi başlarına gelişir ve duruma uyum

sağlamak için çok az ilgiye ihtiyaç duyarlardı. “Stragos adamın Zanaatkârlar tarafından pek çok kez öldürülmeye çalışıldığını söyledi. Herif onların tezadı. Eğer gerçekse kahrolasıca bir anti-zanaatkâr demektir.”

“Böyle birini hiç duymamış olmam çok garip,” dedi Requin. “Kimsenin benden onu bulup ortadan kaldırmamı istememesi de öyle…”

“Bir Zanaatkâr olsaydın,” dedi Locke, “öyle birinin hünerlerini onlardan en iyi şekilde yararlanabilecek birine anlatmak ister miydin?”

“Hımmm.”

“Kahretsin.” Locke çenesini kaşıyıp düşüncelere dalmış gibi yaptı. “Belki de biri onu bulup ortadan kaldırmanı *istemiş* bile olabilir. Ama sana farklı bir isim verip hünerlerini başka şekilde tanıtmıştır, anlarsın ya.”

“İyi de Stragos’un onca casusu dururken neden seni ve Jerome’u—”

“Geri gelmesi veya çabalarken ölmesi garanti olan başka kim var?”

“Şu sözde zehir. Ah.”

“İki ayımız, belki daha bile az zamanımız var,” dedi Locke, iç geçirerek. “Stragos bizi oyalanmamamız için uyardı. O zamana kadar dönmezsek özel simyacısının ne kadar becerikli olduğunu öğrenecekmişiz.”

“Arhon’a hizmet emek çetrefilli bir yaşantı gibi gözüküyor Leocanto.”

“Sen onu bir de bana sor. Kimliğini saklayan bir işverenken ondan çok daha çok hoşlanıyordum.” Locke omuzlarını yuvarlardı ve sızlayan sırt kaslarından bazılarının buna itiraz ettiğini hissetti. “Bu ay içinde yola çıkacağız. Deniz gezintilerini de bu yüzden yapıyoruz. Bağımsız bir tüccarın

mürettebatına karışmadan önce biraz eğitim alacağız ki şimdiki gibi kara seviciler olarak göze batmayalım. Geri gelene kadar bize gece yarılarına kadar süren oyunlar yok.”

“Başarıya ulaşmayı bekliyor musun?”

“Hayır ama öyle veya böyle geri gelmeye niyetliyim. Hatta Jerome yolculuk sırasında bir ‘kaza’ bile geçirebilir. Neyse, gardıroplarımızı Villa Candessa’da bırakacağız. Ayrıca hesap defterlerinizdeki her bir sentiramız olduğu yerde kalacak. Hem benim param hem de Jerome’unki… Bir bakıma dönüşümüzün teminatı olarak.”

“Ve sahiden dönerseniz,” dedi Selendri, “yanınızda Arhon’un planına gerçekten de yardımı dokunabilecek birini getireceksiniz.”

“*Eğer* öyle biri varsa,” dedi Locke, “onu evvela dosdoğru buraya getireceğim. Herhalde bir karşı teklifi kabul etmenin sağlığı açısından faydalarıyla ilgili olarak onunla samimi bir sohbet etmek istersiniz.”

“Orası kesin,” dedi Requin.

“Şu Callas denen adam,” dedi Locke, sesinin heyecanla yükselmesine izin vererek, “Stragos’u avucumuza düşürmenin anahtarı olabilir. Hatta benden daha iyi bir ikili ajan bile olabilir.”

“Kendine haksızlık etme Efendi Kosta,” dedi Selendri. “İkili oynamaya senden daha büyük bir hevesle sarılabilecek biri olduğundan kuşkuluyum.”

“Benim neye heves duyduğumu çok iyi biliyorsun,” dedi Locke. “Ama hepsi bu kadar. Stragos şimdilik bize başka bir şey söylemedi. Sadece o baş belası sandalyelerden kurtulmak ve bir müddet buralarda olmayacağımızı haber vermek istedim. Geri döneceğime dair sizi temin ederim. Gücüm dahilinde olduğu sürece geri döneceğim.”

“Ne güzel vaatler,” diye mırıldandı Requin. “Ne içten vaatler.”

“Eğer kaçıp gitmek isteseydim,” dedi Locke, “bunu şimdiye dek çoktan yapardım. Ne diye önce buraya gelip size her şeyi anlatayım ki?”

“Sebebi belli,” dedi Requin, nazikçe gülümseyerek. “Eğer bu bir dalavereyse böyle bir şey sana iki ay zaman kazandırabilir. O süre zarfında da benden sakınmana gerek kalmaz.”

“Ah. Harika bir noktaya değindin,” dedi Locke. “Tabii avantajım olsun veya olmasın o sürenin sonunda korkunç bir şekilde ölmeyi beklediğimi saymazsan.”

“Bunu iddia eden sensin.”

“Bak, senin adına Tal Verrar arhonunu kandırıyorum. Üstüne bir de Jerome Tanrıların Cezası de Ferra’yı kandırıyorum. Eğer bu boktan sağ kurtulmak istiyorsam müttefiklere ihtiyacım var. Bana güvenip güvenmediğiniz *umurumda* değil; ama ben size güvenmek *zorundayım.* Size elimdeki kartları açıkça gösteriyorum. Blöf falan yok. Şimdi… bana bir kez daha bundan sonra ne yapacağımı söyle.”

Requin masasının üstündeki parşömen yığınının kenarını gelişigüzel bir şekilde hışırdattı, sonra da Locke’un gözlerinin içine baktı. “Bundan böyle Arhon’un sana yönelik planlarını derhâl öğrenmek istiyorum. Hiçbir gecikme yaşanmadan. Eğer bir kez daha nerede olduğunu merak etmeme neden olursan seni buraya zorla getirttiririm. O da son gelişin olur.”

“Anlaşıldı.” Locke abartılı bir edayla yutkunup ellerini ovuşturdu. “Gitmeden önce onu bir kez daha göreceğimizden eminim. Görüşmeden sonraki gece burada olacağım, daha geç değil.”

“Güzel.” Requin tırmanma dolabından tarafı işaret etti. “Şimdi git. Eğer sahiden de öyle biri varsa Calo Callas denen

şu adamı bul ve bana getir. Ama siz denizdeyken sevgili Jerome'un ayağının kayıp küpeşteden aşağı düşmesini *istemiyorum*. Anladın mı? Stragos'u zapt edene kadar bu reddedeceğim bir ayrıcalık."

"Ben…"

"Efendi de Ferra 'kaza' falan geçirmeyecek. Hıncını ben izin verdiğim zaman alacaksın. Şartım bu."

"Madem öyle istiyorsun, anlaşıldı. Elbette."

"Stragos'un elinde teminat olarak bir panzehir var." Requin bir tüy kalem alıp dikkatini yeniden parşömenlerine verdi. "Ben de güzel kentime güle oynaya geri dönmeniz için kendimce bir teminat istiyorum. Buzağını kesmek istiyorsan önce ona birkaç ay bakacaksın. Hem de *çok iyi* bakacaksın."

"El… elbette."

"Selendri seni kapıya kadar geçirir."

5

"Doğrusu görüşmen çok daha kötü sonuçlanabilirdi," dedi Jean, ertesi sabah Locke'la beraber küreklere asılırken. Ana limandaydılar ve Tüccarlar Hilali'nin yakınlarındaki alçak dalgaların üstünden aşıyorlardı. Güneş henüz öğle yüksekliğine ulaşmamışsa bile gün daha şimdiden bir öncekinden sıcaktı. İki hırsız terden sırılsıklam olmuştu.

"Pisi pisine ölüp gitmek sahiden de çok daha kötü olurdu," dedi Locke, inlememek için kendini zor tutarak. Bugünkü idman yalnızca sırtını ve omuzlarını değil, sol kolunun önemli bir kısmını kaplayan eski yaralarını da zorluyordu. "Ama sanırım Requin'in sabrının sonuna geldik. Daha başka bir tuhaflık veya pürüz çıkarsa… Eh, dua edelim de Stragos'un planları bundan daha acayip bir hâl almasın."

"Tekneyi çene çalarak yüzdüremezsiniz!" diye bağırdı Caldris.

“Bizi bu küreklere zincirleyip tepemizde davul çalmadığın sürece istediğimiz gibi konuşuruz,” dedi Locke. “Ayrıca düşüp ölmemizi istemiyorsan erken bir öğle yemeği molası vermeyi bir düşünmelisin.”

“Ah canım! Yoksa genç beyefendi çalışma hayatını uygun bulmadı mı?” Caldris bacaklarını direğe doğru uzatmış bir vaziyette pruvada oturuyordu. Koyu renkli bir top gibi gözüken kedi yavrusuysa hâlinden hoşnut bir şekilde adamın karnına kıvrılıp yatmıştı. “İkinci kaptanımız,” dedi yaşlı adam, kediyi göstererek, “gittiğimiz yerde denizin kimsenin keyfini beklemediğini size hatırlatmamı istiyor. Yirmi saat ayakta kalmanız gerekebilir. Hatta *kırk* saat. Güverteden ayrılamayabilirsiniz. Bir pompanın başında ter dökmek zorunda kalabilirsiniz. Gerekeni yapma zamanı geldiğinde bayılıncaya kadar onu yapacaksınız. O yüzden beklentileriniz olması gerektiği gibi olana dek her gün kürek çekeceğiz. Ve bugün öğle yemeğini erken değil, geç yiyeceğiz. İskele alabanda!”

6

“Aferin Efendi Kosta. Fevkalade bir iş çıkardın. Yani sana göre Yedi İlik Krallığı’nın enlemlerine yakın bir yerdeyiz. İyi de hava Vintila’ya göre biraz sıcak değil mi?”

Locke oktantı, yani ön ucunda bir dizi kanatçık ve kumpas bulunan bir metre yirmi santimlik sırığı omzundan indirip iç geçirdi.

“Güneşin gölgesini ufuk kanatçığında görmüyor musun?”

“Evet ama—”

“Aygıtın bir ok atışı kadar isabetli olmadığını kabul ediyorum. Ama bir kara sevici bile bundan daha iyisini yapabilmeli. Tekrar dene, tıpkı sana gösterdiğim gibi yap. Ufuk ve güneş gölgesi. Ayrıca bir Verrar İletkisi kullandığın

için kendini şanslı say. Eski çapraz çomaklar güneşin aksine değil de doğrudan ona bakmanı gerektirirdi.”

“Affedersin ama,” dedi Jean, “ben bu aygıttan hep Camorr İletkisi diye bahsedildiğini duymuştum.”

“Hadi oradan,” dedi Caldris. “Buna bir Verrar İletkisi denir. Verrarlılar onu yirmi yıl önce icat ettiler.”

“Bak bu iddia Bin Gün Savaşı’nda haşat edilmenizin acısını bir nebze azaltıyordur, ha?” dedi Locke.

“Camorrlulara düşkün müsün Kosta?” Caldris bir elini oktantın üstüne koydu. Locke şaşırarak adamın öfkesinin şaka yollu olmadığını fark etti. “Senin Talishamlı olduğunu sanıyordum. Camorr adına konuşmak için bir sebebin mi var?”

“Hayır, ben sadece—”

“Sen sadece ne?”

“Affet beni,” dedi Locke, hatasını anlayarak. “Düşünmeden konuştum. O savaş senin gözünde sadece tarihi bir olaydan ibaret değil, öyle değil mi?”

“İyi bildin,” dedi Caldris. “O bin günün tamamı boyunca oradaydım. Hatta fazladan birkaç gün daha.”

“Özür dilerim. Herhalde dostlarını kaybetmişsindir.”

“Ya ne sandın?” Caldris bir homurtu koyuverdi. “Bindiğim gemi battı. Ahtapot yemi olmadığım için şanslıydım. Kötü günlerdi.” Elini Locke’un oktantından çekti ve kendini toparladı. “Kötü bir niyetinin olmadığını biliyorum Kosta. Ben… ben de üzgünüm. O savaşta kanını döken hiçbir Verrarlı kaybedeceğimizi düşünmemişti; ta ki Priori teslim olana dek… Zaten ilk Arhon’a büyük umutlar bağlamamızın bir sebebi de buydu.”

“Leocanto ve benim Camorr’u sevmek için bir sebebimiz yok,” dedi Jean.

“Güzel.” Caldris gevşer gibi gözüküp Locke’un sırtını sıvazladı. “Güzel. Öyle bir sebebiniz de olmasın, tamam mı? Neyse! Denizde kaybolduk Efendi Kosta! Enlemimizi bul bakalım!”

Verrarlı seyir subayından aldıkları eğitimin dördüncü günüydü. Küreklerle yapılan alışılmış sabah işkencesinden sonra Caldris onları Gümüş Marina’nın denize bakan tarafına çıkarmıştı. Cam adanın yaklaşık beş yüz metre açığında (ama yine de şehri çevreleyen resiflerin sağladığı durgun deniz dahilinde) on beş-on altı metrelik yarı saydam, mavi-yeşil bir su kütlesi mevcuttu. Bu kütlenin ortasında da üstü düz, taş bir platform yer alıyordu. Caldris’in Acemiler Kalesi adını verdiği bu yer Verrarlı askeri ve ticari denizci adayları için bir eğitim platformuydu.

Patalyalarını her bir kenarı yaklaşık on iki metre olan platformun yanına bağlamışlardı. Ayaklarının dibindeki taşlara çeşitli navigasyon aletleri saçılmıştı: oktantlar, çapraz çomaklar, kum saatleri, çizelgeler, pusulalar, bir Hesapçı Kutusu ve Caldris’in rota değişikliklerini takip etmekte kullanıldığını iddia ettiği bir dizi akıl sır ermez raptiye tahtası. Kedi yavrusu bir usturlabın üstünde uyuyor, aygıtın pirinç yüzeyine oyulmuş sembolleri örtüyordu.

“Dostun Jerome bu işte fena değildi,” dedi Caldris. “Ama geminin kaptanı o olmayacak; sen olacaksın.”

“Ölüm tehditleri eşliğinde en az iki yüz kere belirttiğin üzere tüm önemli görevlerle *senin* ilgileneceğini sanıyordum.”

“İlgileneceğim. Bunun değiştiğini sanıyorsan aklını kaçırmışsın demektir. Ama onu yap şunu yap dediğim zaman baş parmağını kıçına sokup ağzın bir karış açık bakmayacak kadar şey bilmeni istiyorum. Neyin hangi ucundan tutulacağını ve bizi kahrolası dünyanın öteki tarafına sürüklemeden enlem okumayı öğren yeter.”

“Güneş gölgesi ve ufuk,” diye söylendi Locke.

“Aynen öyle. Bu gecenin geç saatlerinde eski tip çapraz çomakları hâlâ işe yaradıkları tek şey için kullanacağız; yani yıldızlara bakıp rotanızı belirlemek.”

“İyi de vakit daha öğleyi yeni geçiyor!”

“Doğru,” dedi Caldris. “Bugün burada epeyce bir vakit harcayacağız. Elden geçirilecek kitaplar, çizelgeler ve hesaplar var. Ardından tekrardan yelken açma ve kürek idmanlarına döneceğiz, sonra da başka kitaplar ve çizelgeler gelecek. Bu gece geç yatacaksınız. Acemiler Kalesi’ne alışsanız iyi edersiniz.” Caldris taşlara tükürdü. “Artık şu koduğumun enlemini bul!”

7

“Broşlama ne demek?” diye sordu Jean.

Caldris’le geçirdikleri dokuzuncu günlerinin akşamıydı ve Jean kocaman, pirinç bir küvete uzanmış yatıyordu. İriyarı adam Villa Candessa’daki kapalı odalarının ısısına rağmen sıcak su talep etmişti ve aradan kırk beş dakika geçmesine rağmen küvetten hâlâ buharlar yükseliyordu. Küvetin yanındaki küçük bir sehpanın üstünde bir şişe ağzı açık Austershalin brendisi (eldeki en ucuz mahsul olan 554) ve her iki Habis Bacı duruyordu.

Süitlerinin pencerelerindeki tüm panjurlar ve perdeler sıkıca kapatılmış, kapı sürgülenmişti. Hatta Locke kapı kolunun altına bir de sandalye dayamıştı. Birileri zorla içeri girmeye kalkışırsa bu önlem onlara birkaç saniyelik zaman kazandırırdı. Locke yatağında uzanıyor, içtiği iki bardak brendinin kaslarındaki boğumları gevşetmesine müsaade ediyordu. Komodinin üstündeki bıçakları ellerinden bir metre bile uzakta değildi.

“Ah, tanrılar aşkına,” dedi. “Bunu biliyordum. Yoksa… kötü bir şey miydi?”

“Güçlü bir rüzgârı ve denizi apazlama karşılamak,” dedi Jean. “Yani onları pruvayla kesmek yerine yandan yemek.”

“Ve bu kötü bir şey.”

“Hem de nasıl.” Jean o sırada Indrovo Lencallis’in *Akıllı Denizcinin Pratik Sözlüğü - Gerçek Tarihten Çok Sayıda Aydınlatıcı Örnekle* adlı kitabının yırtık pırtık bir kopyasına göz gezdiriyordu. “Hadi ama, sen geminin kaptanısın. Bense sadece senin kafa kırıcınım.”

“Biliyorum. Başka bir tane sor.” Kitabın Locke’a ait kopyası hâlihazırda bıçaklarının ve brendi bardağının altında duruyordu.

“Hımm.” Jean sayfaları çevirdi. “Diyelim ki Caldris bizden apazına seyretmemizi istiyor. Ne kastediyor?”

“Rüzgâr omurgaya dikine vuruyor,” diye mırıldandı Locke. “Yani bize dosdoğru yandan çarpıyor.”

“Şimdi de geniş apaz istiyor.”

“Tamam.” Locke brendisinden bir yudum almak için duraksadı. “O zaman rüzgâr bize ne kıçtan ne de yandan vurur. Omurgaya göre yaklaşık kırk beş derecelik açıyla arka omuzlukların birine gelir.”

“Fena değil.” Jean sayfaları yeniden çevirdi. “Gelelim pusulaya. Altıncı kerte nedir?”

“Tam doğu. Tanrılar aşkına, bu yaptığımız tıpkı evdeyken Zincir’le akşam yemeğine oturmak gibi.”

“İkisi de doğru. Bir kerte güneyi?”

“Şey, doğu-güney.”

“Doğru. Bir kerte daha güneyi?”

“Güneydoğu-doğu mu?”

“Ve bir kerte daha.”

“Ah, tanrılar aşkına.” Locke bardağını alıp brendisinin geri kalanını tek dikişte bitirdi. “Güneydoğu-canın cehenneme. Bu gecelik bu kadar yeter.”

“Ama—”

“Kahrolası geminin kaptanı benim,” dedi Locke, yüzükoyun dönerek. “Sana brendini içip yatmanı emrediyorum.” Elini uzattı, yastıklardan birini tamamen başının üstüne çekti ve saniyeler içinde uykuya daldı. Rüyalarında bile düğüm atıyor, yelken bağlıyor ve enlem buluyordu.

8

“Donanmana katıldığımın farkında değildim,” dedi Locke, ertesi sabah. “Tüm bu planın ondan kaçmak üzerine kurulu olduğunu sanıyordum.”

“Bu da amaca giden bir araç Efendi Kosta.”

Kılıç Marinası’ndaki özel koylarına vardıklarında Arhon onları bekliyordu. Stragos’un özel teknelerinden biri (Locke onu Mon Magisteria’nın altındaki cam mağaralardan hatırlıyordu) patalyalarının arkasına bağlıydı. Merrain ile yarım düzine Göz de oradaydı. Kadın o esnada Locke’un bir Verrar donanma subayı üniforması giymesine yardım ediyordu.

Tunik ile pantolon, Gözlerin giydiği dubletlerle aynı koyu mavi renkteydi. Lâkin ceket kahverengimsi kırmızıydı ve ön-kollarına bileklik benzeri sert, siyah köseleler dikilmişti. Yegâne boyunbağı koyu maviydi ve omuzlarının yan tarafına çatılmış kılıçların üstündeki güller şeklinde parlak pirinç aygıtlar iğneliydi.

“Hizmetimde sarı saçlı subay pek yoktur,” dedi Stragos, “ama üniforma üstüne uydu. Hafta sonuna kadar bir tane daha diktireceğim.” Uzanıp Locke’un üstüne biraz çekidüzen verdi, boyunbağını sıktı ve kemerindeki boş kının duruşunu

değiştirdi. “Ondan sonra yeni üniformanı her gün birkaç saat giyeceksin. Ona alışmaya bak. Gözlerimden biri sana nasıl durman gerektiğini ve birbirimize nasıl selam verip hitap ettiğimizi öğretecek.”

“Hâlâ neden böyle bir şey yaptığımızı anla—”

“Biliyorum.” Stragos dönüp efendisinin huzurundayken ağzı bozuk hınzırlığını kaybeden Caldris’e baktı. “Eğitimleri nasıl gidiyor seyir subayı?”

“Gözetici bu görev hakkındaki genel düşüncelerimin zaten farkında,” dedi Caldris yavaşça.

“Onu sormadım.”

“Eskisi kadar… ümitsiz vaka değiller Gözetici. Artık bir nebze de olsa daha az ümitsiz vaka olduklarını söyleyebilirim.”

“Kâfi. Hem onları şekillendirmek için neredeyse üç haftan daha var. Şimdiden güneş altında sıkı çalışmaya daha alışkın gözüküyorlar.”

“Gemimiz nerede Stragos?” diye sordu Locke.

“Bekliyor.”

“Peki ya mürettebatımız?”

“Hazırda.”

“Peki ne bok yemeye bu üniformayı giyiyorum?”

“Çünkü seni donanmamda bir kaptan yapmak hoşuma gidiyor. Kılıçların üstündeki çifte güllerin anlamı bu. Yalnızca bir geceliğine kaptan olacaksın. O üniformanın içinde rahat görünmeyi öğren. Sonra da emirlerini sabırla beklemeyi öğren.”

Locke kaşlarını çattı, sonra da sağ elini kınının üstüne koydu ve sol elini yumruk yapıp kolunu göğsüne dayadı.

Ardından Stragos'un Gözlerini yaparken pek çok defa gördüğü bir açıyla belini kırdı. "Tanrılar Tal Verrar arhonunu korusun."

"Çok iyi," dedi Stragos. "Ama sen bir subaysın, bir erbaş veya denizci değil. Daha geniş bir açıyla selam vermelisin."

Arhon dönüp teknesine doğru ilerledi. Gözler hemen sıraya girip onun peşinden uygun adım yürürlerken Merrain de Locke'un üstündeki üniformayı alelacele çıkarmaya başladı.

"Siz beyefendileri Caldris'in gözetiminde bırakıyorum," dedi Arhon, tekneye bindiği sırada. "Günlerinizi iyi değerlendirin."

"Peki tüm bu olanların birbirleriyle alakasını ne zaman öğreneceğiz?"

"Zamanı gelince Kosta."

9

İki sabah sonra, özel koyun kapıları Merrain'in teknesini Kılıç Marinası'na almak için açıldığında Locke ve Jean patalyalarının yanına gerçek bir geminin yanaşmış olduğunu görünce şaşırdılar.

Yumuşak ve sıcak bir yağmur -Pirinç Denizi'nden gelen gerçek bir fırtına değil de anakaradan esen bir sıkıntı- yağıyordu. İnce bir yağmurluk giyen Caldris onları taş plazada bekliyor, korunmasız saçlarından ve sakalından aşağı sular akıyordu. Tekne, ince giyinmiş ve çizmesiz Locke ile Jean'ı kıyıya bırakırken yaşlı adam sırıttı.

"Şuna bakın hele!" diye seslendi seyir subayı. "İşte bizzat karşınızda. Muhtemelen içinde can vereceğimiz geminin ta kendisi!" Locke'un sırtına bir şaplak atıp güldü. "Adı *Kızıl Ulak."*

"Demek öyle." Yelkenleri toplanmış, fenerleri yakılmamış gemi sessiz ve durgundu. Locke bu durumdaki bir geminin

akıl almaz bir melankoli taşıdığını düşündü. “Arhonunkilerden biri olsa gerek, değil mi?”

“Hayır. Anlaşılan tanrılar Gözetici’ye bu görevde oldukça tasarruflu davranabilme şansı vermişler. Kama yabanarılarının ne olduğunu bilir misiniz?”

“Hem de çok iyi.”

“Salağın biri kısa süre önce ambarında bir kovanla limana yanaşmaya kalkmış. O arılarla ne yapmayı planladığını ancak tanrılar bilir. Yakalanınca idam edilmiş ve arhonluk gemiye el koymuş. Küçük canavarların yuvası da yakılmış.”

“Ya,” dedi Locke, kıs kıs gülerek. “Eminim öyledir. Tal Verrar’ın namuslu gümrük memurları görevlerini dört dörtlük yerine getirmişlerdir.”

“Arhon gemiyi karinaya çektirmiş,” diye devam etti Caldris. “Yeni yelkenlere ve halatlara, biraz payandalanmaya, biraz da kalafatlanmaya ihtiyacı varmış. İçi baştan aşağı kükürtle dumanlanmış, ismi değiştirilmiş ve yeniden kutsanmış. Yine de kendi gemilerinden birini vermektense böylesi çok daha ucuz.”

“Kaç yaşında?”

“Tahmin edebildiğim kadarıyla yirmi. Zorlu yıllar olsa gerek, ama birkaç tanesini daha kaldırır. Tabii onu geri getirebilirsek. Şimdi, bana neler öğrendiğinizi gösterin bakalım. Sizce bu ne tür bir gemi?”

Locke iki direği, azıcık yükseltilmiş bir kıç güvertesi ve belinde tersyüz edilmiş bir vaziyette bekletilen tek bir filikası bulunan gemiyi inceledi. “Bir *caulotte* mu?”

“Hayır,” dedi Caldris, “daha çok bir *vestrel*. Bir brik de diyebilirsin; tabii çok küçük bir tane. Yine de neden *caulotte* dediğini görebiliyorum. Ama dur sana niye yanıldığını söyleyeyim…”

Caldris rüzgâraltı ana payandaları ve mizana yelkenleri hakkında farklı farklı hususlar sıralayarak bir dizi oldukça teknik açıklamaya girişti. Locke ise yabancı bir şehre gidip de oranın aşırı hevesli bir yerlisinin hızlı hızlı anlattığı yol tarifini dinleyen bir turist misali anlatılanları ancak yarım yamalak kavradı.

"… pruvadan kıça kadar yirmi altı metre. Tabii cıvadrayı saymazsan," diye açıklamasını tamamladı Caldris.

"Bak bunu daha önce fark etmemiştim," dedi Locke. "Tanrılar aşkına, bu gemiyi gerçekten de ben yöneteceğim."

"Hah! Hayır. Bu gemiyi *yönetiyormuş gibi* yapacaksın. Hadi ama, sulu gözlülük yapma. Tek yapman gereken mürettebata *benim* emirlerimi aktarmak. Binin bakalım."

Caldris onları bir rampadan geçirerek *Kızıl Ulak*'ın güvertesine çıkardı. Locke etrafına bakınıp gözle görülür her ayrıntıyı iyice sindirirken karnında giderek artan bir huzursuzluk hissi belirdi. Önceki tek (ve yatalak) deniz yolculuğuna dayanarak gemide yaşamaya dair tüm küçük hususları göz ardı etmişti. Fakat artık her düğüm ve halkalı cıvata; her makara ve palanga; her çarmık, halat, pim ve mekanizma hayatta kalmanın anahtarını elinde tutuyor olabilirdi… veya oynadığı rolü berbat etmenin.

"Kahretsin," diye mırıldandı Jean'a. "Eğer hâlâ on yıl önceki kadar aptal olsaydım bunun kolay olacağını düşünebilirdim."

"Üstelik giderek daha da zorlaşıyor," dedi Jean, dostunun sağlam omzunu sıkarak. "Ama eğitimimizi tamamlamak için hâlâ vaktimiz var."

Çiseleyen ılık yağmurun altında gemiyi boydan boya kat ederlerken Caldris onlara bazı şeyler gösterdi ve zor sorulara cevap talep etti. *Kırmızı Ulak*'ın belindeki turlarını bitirdiklerinde de dinlenmek için geminin filikasına yaslandı.

“Eh,” dedi yaşlı adam, “birer çaylağa göre hızlı öğreniyorsunuz. O kadarını itiraf edebilirim. Bununla birlikte, şimdiye kadar ikinizin toplamından daha çok denizcilik bilgisi olan boklar sıçtığım da oldu.”

“Bir ara karaya çık da sana *bizim* mesleğimizi öğretelim keçi surat.”

“Hah! Efendi de Ferra, işte bu konuda gemiye cuk oturacaksın. Belki boku velena yelkeninden asla ayırt edemeyeceksin ama sende gerçek bir ikinci kaptanın tavırları var. Şimdi halatlara tırmanın bakalım. Hazır bu sabah böylesine güzel bir hava bulmuşken çanaklığı ziyaret edeceğiz.”

“Çanaklık mı?” Locke gitgide küçülerek yukarıdaki grilikte kaybolan ana direğin tepesine baktı ve yağmur damlaları dosdoğru suratına düşerken gözlerini kıstı. “İyi de yağmur yağıyor!”

“Denizde de yağmur yağar. Yoksa daha önce bunu sana hiç kimse söylemedi mi?” Caldris, güverte tırabzanının tam karşısından inen ve bogatalarla dış gövdeye sabitlenmiş iskele çarmıklarına tırmandı. Seyir subayı homurdanarak kendini tırabzanın üzerine çekti ve Locke ile Jean’a peşinden gelmelerini işaret etti. “Mürettebatınızdaki zavallı piç kuruları hava nasıl olursa olsun oraya çıkacaklar. Sizi halatlar konusunda birer bakire olarak denize salacak değilim; o yüzden kaldırın kıçlarınızı!”

İkili o yağmurda Caldris’i takip ederek basamak vazifesi görmeleri için çarmıklarla kesişen iskalaryalara dikkatle tırmandı. Locke neredeyse iki haftadır yaptıkları düzenli egzersizin böyle bir iş için kendisini daha güçlü kıldığını ve eski yaralarının acısını azalttığını itiraf etmek zorundaydı. Yine de ip merdivenin yol açtığı tuhaf ve oynak his daha önce aşina olduğu hiçbir şeye benzemiyordu, o yüzden yağmurun arasından kara bir seren çıkıp hemen tepelerinde belirdiğinde

yüreğine su serpildi. Birkaç saniye sonra da Jean ile Caldris'in peşi sıra yuvarlak (ve neyse ki sabit) bir platforma adım attı.

"Direğin yaklaşık üçte ikisini tırmandık," dedi Caldris. "Bu seren ana rotayı taşır." Locke 'rota' derken adamın artık bir seyir planından değil de geminin kare biçimli başlıca yelkeninden bahsettiğini biliyordu. "Daha yukarıya çıktığınızda pik ve babafingo yelkenlerini bulursunuz. Ama şimdilik bu kadarı yeter. Tanrılar aşkına, bugün zorlandığınızı mı sanıyorsunuz? Bir de gemi bebek yapan bir boğa gibi sağa sola sallanırken buraya çıktığınızı düşünün. Hah!"

"Salağın tekinin dengesini kaybedip birimizin üstüne düşmesi kadar kötü olamaz," diye fısıldadı Jean.

"Buraya sık sık çıkmam gerekecek mi?" diye sordu Locke.

"Gözlerin olağanüstü derecede keskin mi?"

"Sanmıyorum." .

"Boş ver öyleyse. Hiç kimse senden direğe tırmanmanı beklemez. Kaptanın yeri güvertedir. Uzaktaki bir şeylere bakmak istersen bir dürbün kullan. Keskin gözlü denizcilerin daha yukarılarda direğe sarılarak senin adına gözcülük yaparlar."

Birkaç dakika daha manzarayı seyrettiler, derken yakınlarda bir yerde gök gürledi ve yağmur şiddetlendi.

"Sanırım artık insek iyi olur." Caldris dizlerinin üstünde doğrulup direğin yanından aşağı kaymaya hazırlandı. "Tanrıları kışkırtmak da bir yere kadar."

Locke ile Jean sıkıntı çekmeden tekrar güverteye ulaştılar; fakat Caldris çarmıklardan aşağı atladığında hırıltılı bir sesle soluyordu. Yaşlı adam inleyip sol kolunun üst kısmını ovuşturdu. "Kahretsin. Direğe tırmanmak için çok yaşlıyım. Tanrılara şükür ki seyir subayının da yeri güvertedir." Sözleri şimşeklerle noktalandı. "Hadi bakalım. Gidip ana kamarayı kullanalım. Bugün denize açılmak yok; sadece kitaplara ve

çizelgelere bakacağız. Onlara ne kadar bayıldığınızı iyi biliyorum.”

10

Caldris’le geçirdikleri üçüncü haftanın sonunda Locke ile Jean nhtımdaki iki suikastçıyla olan sürtüşmelerinin tekrarlanmayacağına dair çekinceli bir umut beslemeye başlamıştı. Merrain her sabah onlara eşlik etmeyi sürdürdü; fakat silahlandıkları ve Arsenale Semti’nin iç kıyısından öteye gitmedikleri sürece geceleri onlara biraz özgürlük tanındı. Tavernalar Arhon’un askerleriyle ve denizcileriyle kaynarken birilerinin o civarda fark edilmeden pusu kurması zordu.

Dükün Günü (tabii Jean hemen Verrarlıların ona Konsey Günü dediklerini söyleyerek hatasını düzeltti), akşam saat onda Jean dostunu Bin Günün Alameti’ndeki arka masaların birinde bir şişe güçlendirilmiş şarap içerken buldu. Ferah ve iç açacak kadar aydınlık olan mekân, yoğun bir işyerinin telaşlı gürültüsüyle doluydu. Burası bir donanma meyhanesiydi; eski Verrar savaş flamalarının tavana asılmış kopyalarının altındaki en iyi masaların tamamı üniformalarını giyseler de giymeseler de sosyal mevkileri açıkça anlaşılan subaylarla doluydu. Onları çevreleyen gölgeli masalarda rütbesiz denizciler içip oyun oynuyor, Locke’un etrafındaki küçük masalardaysa birkaç yabancı toplanmış oturuyordu.

“Seni burada bulacağımı tahmin etmiştim,” dedi Jean, dostunun karşısındaki sandalyeye otururken. “Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Çalışıyorum. Belli olmuyor mu?” Locke şarap şişesini boynundan tutup Jean’a doğru salladı. “Bu çekicim.” Ardından parmak boğumlarını tahta masanın üstüne vurdu. “Bu da örsüm. Beynimi döve döve daha hoş bir şekle sokuyorum.”

“Peki ya sebep?”

“Yarım geceliğine de olsa düzmece bir deniz serüveninin kaptanından başka bir şey olmak istedim.” Locke kontrollü bir fısıltıyla konuşuyordu ve henüz sarhoş olmadığı, fakat öyle olmayı canı gönülden istediği Jean için apaçık ortadaydı. “Kafam küçük gemilerle dolu. Hepsi de neşeyle dönüp dolaşarak güvertelerindeki şeyler için yeni adlar uyduruyor!” Duraklayıp içkisinden bir yudum aldı, sonra da şişeyi dostuna uzattı. Jean başını iki yana salladı. “Sen de herhâlde canla başla *sözlüğüne* çalışıyordun.”

“Kısmen.” Jean belli etmeden tavernayı gözleyebilmek için sırtını ve sandalyesini biraz duvara doğru çevirdi. “Ayrıca Durenna ile Corvaleur’a kibar yalanlar kaleme aldım. Villa Candessa’ya notlar gönderip duruyor ve bizi bir kez daha haşat etmelerini sağlamak için oyun masalarına ne zaman döneceğimizi soruyorlar.”

“Hanımları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum,” dedi Locke, “ama bu gece her şeyden elimi ayağımı çektim. Ne Günahane ne Arhon ne Durenna ne *sözlük* ne de seyir cetvelleri. Yalnızca basit bir aritmetik işlemi. İçki artı içici eşittir sarhoş. Bana katılsana. Sadece bir-iki saatliğine. Biraz kafayı bulmak sana da iyi gelir, biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama Caldris her geçen gün daha talepkâr oluyor; korkarım yarın sabah açık zihinlere duyacağımız ihtiyaç, bu gece dumanlı olanlara duyacağımızdan daha fazla.”

“Caldris’in dersleri zihinlerimizi açmıyor ki. Tam tersine. Beş yıllık eğitimi bir ayda alıyoruz. Her şey kafamda birbirine giriyor. Biliyor musun, bu gece buraya gelmeden evvel yarım bir biberli kavun aldım. Tezgâhtar kadın kavunlarından soldakini mi yoksa sağdakini mi istediğimi sorduğunda, ‘İskele!’ dedim. Kendi gırtlağım bile haince denizcilik terimleri kullanır oldu.”

“Sahiden de bir delinin kendine has lisanı gibi, değil mi?” Jean ceket cebinden gözlüğünü çıkarıp burnunun ucuna oturttu

ki Locke'un şarap şişesindeki silik yazıyı okuyabilsin. Vasat bir Anscalani mahsulüydü bu, ama diğer pek çok şaraptan da daha sertti. "Çeşitlemeleri öyle çetrefilli ki. Diyelim ki güvertede duran bir halat var. Kefaret Günü'nde altı üstü güvertede duran bir halatken Aylaklar Günü akşamüstü üçten sonra bir yarı bükümlü zırıltı maçunası oluyor. Taht Günü'nün gece yarısıysa tekrar bir halat olup çıkıyor. Tabii yağmur yağmıyorsa."

"Tabii yağmur yağmıyorsa, evet. O durumda da soyunup mizananın etrafında çıplak dans etmen gerekiyor. Tanrılar aşkına, evet. 'Sağ çük sallandırıcıyı bir sancak bumbasıyla eğert,' gibisinden bir laf eden bir sonraki kişinin boğazına bir bıçak saplayacağım Jea… Jerome. Bunu söyleyen Caldris bile olsa. Bu gece daha fazla denizcilik terimi duymak istemiyorum."

"Rüzgâra üç ıskota çekmiş gibisin."

"Ah, kendi ölüm fermanını kendi ellerinle imzaladın dört göz." Locke çok aşağılardaki bir tarlada koşturan bir fareyi gözüne kestirmiş bir şahin misali şişesinin derinliklerine dalıp gitti. "Bu şeyin bitmesine daha çok var. Bir bardak kapıp bana katılsana. En kısa zamanda ele güne rezil olmak istiyorum."

O sırada kapının orada bir patırtı koptu. Bunu sohbetlerde genel bir durgunluk ve artan bir mırıldanma izledi. Jean engin tecrübelerine dayanarak bunun çok ama çok tehlikeli bir durum olduğunu biliyordu. İhtiyatla başını kaldırdığında altı adamdan oluşan bir grubun tavernaya girmiş olduğunu gördü. İçlerinden iki tanesi pelerinlerinin altına inzibatların kısmi üniformalarını giymişti; alışıldık zırhları veya silahları yanlarında değildi. Refakatçileriyse sivil giyimliydi; fakat sadece cüsseleri ve tavırları bile hepsinin şehir muhafızı diye bilinen yaratık türünün güzide birer örneği olduğunu anlamasına yetiyordu.

Adamlardan biri ya korkusuz ya da küt bir taşın sağduyusuna sahip olacak ki bar tezgâhına kadar gidip servis istedi. Daha akıllı ve dolayısıyla daha tedirgin olan arkadaşları kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Tavernadaki tüm gözler üzerlerine çevriliydi.

Subay masalarının birindeki bıçkın görünümlü bir kadın sandalyesini geriye itip yavaşça ayağa kalkarken bir sürtünme sesi yükseldi. Saniyeler içinde kadının üniformalı olsun olmasın tüm arkadaşları onunla beraber ayaktaydı. Bu hareket bir dalga şeklinde bar geneline yayıldı; önce diğer subaylar, sonra sayı farkının sekizde bir onların lehine olduğunu gören rütbesiz denizciler yerlerinden kalktılar. Kısa süre içinde dört düzine erkek ve kadın hiçbir şey demeden öylece bekliyor, kapının dibindeki altı adama gözünü dikmiş bir hâlde bakıyorlardı. Locke ile Jean'ın etrafındaki küçük insan grubu sandalyelerinden kıpırdamadı; bulundukları yerde kaldıkları takdirde en azından sorunlu bölgenin epeyce dışında olacaklardı.

"Baylar," dedi en yaşlı barmen, daha genç iki meslektaşı çaktırmadan tezgâhın arkasına uzanarak büyük ihtimalle silahlarını ellerine alırlarken, "uzun yoldan geldiniz, değil mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu barın önündeki inzibat. *Eğer adamın şaşkınlığı sahte değilse zekâsı sönmüş bir mum kadar bile parlak olmasa gerek,* diye düşündü Jean. "Altı üstü Altın Basamaklar'dan geldik. Mesaimiz yeni bitti. Susadık ve o susuzluğu giderecek epeyce paramız var."

"Belki de," dedi barmen, "bu akşam başka bir meyhaneye gitmeniz sizin için daha uygun olur."

"Ne?" Adam nihayet hazırda bekleyen güruhun tüm dikkatini üstüne çektiğini fark eder gibi oldu. *Her zaman olduğu gibi şehir inzibatlarının arasında iki tür insan var,* diye

düşündü Jean. *Belaya karşı başlarının arkasında gözü olanlar ve kafataslarını talaş depolamakta kullananlar.*

“Dedim ki…” diye başladı barmen, sabrının taştığını belli eden bir tonda.

“Dur bir saniye,” dedi inzibat. Her iki elini de havaya kaldırıp tavernanın müşterilerine doğru döndü. “Ne demek istediğini anladım. Bu akşam birkaç bardak devirmiştim zaten. Kusuruma bakmayın, kötü bir niyetim yoktu. Burada hepimiz Verrarlı değil miyiz? Bir şeyler içmek istedik, hepsi bu.”

“İçki içebileceğiniz bir sürü yer var,” dedi barmen. “Çok daha münasip yerler.”

“Kimseyi sıkıntıya sokmak istemiyoruz.”

“Sıkıntıyı çeken *biz* olmayız,” dedi donanma tuniği ve pantolonu giyen irikıyım bir adam. Masa arkadaşları meşum bir sesle, gevrek gevrek gülüştüler. “Defolup gidin buradan.”

“Konsey köpekleri,” diye homurdandı başka bir subay “Yeminsiz para koklayıcılar.”

“Durun,” dedi inzibat, silkinip onu kapıya doğru çekmeye çalışan bir arkadaşının elinden kurtularak. “Durun, kötü bir niyetimiz yok dedim. Kahretsin, ciddiyim! Sakin olun, gidiyoruz. Herkese benden bir bardak içki. Herkese!” Adam titreyen ellerle kesesini salladı. Tahta bar tezgâhının üstüne bakır ve gümüş sikkeler döküldü. “Barmen, isteyen herkese bir bardak iyisinden Verrar siyahı. Üstü kalsın.”

Barmen bakışlarını talihsiz inzibattan ayırıp az önce konuşan irikıyım donanma subayına baktı. Jean adamın oradaki kıdemli subaylardan biri olduğunu ve barmenin kararı ona bıraktığını tahmin etti.

“Yaltaklanmak sana yakışıyor,” dedi subay, çarpık bir sırıtışla. “Sizinle aynı içkiye el sürmeyiz ama siz o kapıdan çıkıp gittikten sonra paranızı seve seve harcarız.”

“Elbette. Sakin olun dostlar. Kötü bir niyetimiz yoktu.” Adam gevelemeye devam edecek gibi gözüküyordu; fakat arkadaşlarından ikisi onu kollarından tutup kapıdan dışarı sürükledi. Son inzibat da gecenin içinde kaybolduğunda genel bir kahkaha ve alkış tufanı koptu.

“Donanma, bütçesine böyle para ekler işte!” diye bağırdı iri-kıyım subay. Masa arkadaşları gülerlerken adam bardağını alıp tavernanın geri kalanına doğru kaldırdı. “Arhon’un şerefine! Hem evdeki hem de dışarıdaki düşmanları böyle bocalasınlar!”

“Arhon’un şerefine!” diye koro hâlinde bağırdı diğer subaylar ve denizciler. Çok geçmeden hepsi de şen şakrak hâllerine geri döndüler. Barmenlerin en yaşlısı inzibatın parasını sayarken yamakları da musluk takılmış bir siyah bira fıçısının yanına sıra sıra tahta maşrapa diziyorlardı. Jean kaşlarını çatarak kafasından bir hesap yaptı. Alelâde siyah bira bile olsa yaklaşık elli kişiye içki ısmarlamak o inzibata aylık kazancının en az çeyreğine mal olurdu. O kadar çok paradan vazgeçmektense bir kovalamaca ve dayak riskine girecek pek çok adam tanımışlığı vardı.

“Zavallı sarhoş budala,” diye iç geçirip Locke’a göz attı. “Hâlâ ele güne rezil olmak istiyor musun? Görünüşe bakılırsa buralarda öyle biri zaten var.”

“Belki bu şişeden sonra yelkenleri suya indiririm,” dedi Locke.

“Yelkenleri suya indirmek bir denizcilik—”

“Biliyorum,” dedi Locke. “Kendimi daha sonra öldüreceğim.”

İki genç barmen büyük tepsilerle içeride gezinerek tahta maşrapalardaki siyah birayı önce subaylara, sonra da rütbesiz denizcilere dağıttılar. Subaylar ilgisiz gözükürken denizciler içkileri coşkuyla karşıladılar. Bir garson sonradan akıl etmişçesine nihayet Locke, Jean ve diğer sivillerin oturduğu köşeye geldi.

“Siyah bira alır mısınız beyler?” Adam maşrapaları iki kafadarın önüne koydu ve bir hokkabaz çevikliğiyle küçük bir cam tuzluktan içlerine biraz tuz attı. “Beyninden çok parası olan adamın ikramı.” Jean nezaket icabı garsonun tepsisine bir bakır bıraktı ve adam minnetle bir baş selamı verdikten sonra diğer masaya geçti. “Siyah bira alır mısınız bayan?”

“Belli ki buraya daha sık gelmemiz lazım,” dedi Locke, tıpkı Jean gibi ısmarlama biraya el sürmemesine rağmen. Görünüşe bakılırsa kendi içkisiyle yetinmeye razıydı. Caldris’in ertesi gün onlara ne gibi zorluklar çıkarabileceğine kafa yoran Jean’ın da hiç içesi yoktu. İki dost alçak sesle sohbet ederek orada birkaç dakika daha geçirdi, derken Locke bira maşrapasına bakıp iç çekti.

“Tuzlanmış siyah bira, sert şarabın arkasından iyi gitmez,” diye düşündü, yüksek sesle. Hemen ardından Jean arkalarında oturan kadının dönüp dostunun omzuna dokunduğunu gördü.

“Sizi doğru mu duydum bayım?” Locke ile Jean’dan birkaç yaş daha genç gözüken kadın çok da güzel sayılmazdı. Önkollarındaki parlak kırmızı dövmeler ve iyice yanmış teni onun bir tür liman işçisi olduğunu belli etmekteydi. “Tuzlanmış siyah bira hoşunuza gitmiyor mu? Kabalık etmek istemem ama benimki daha yeni bitti ve..

“Ya, öyle mi?” Locke gülümseyerek döndü ve bira maşrapasını omzunun üstünden kadına uzattı. “Lütfen buyurun. Afiyet olsun.”

“Benimkini de alabilirsiniz,” dedi Jean, kendi birasını uzatarak. “İçki dediğin kıymetini bilene hora geçer.”

“Geçecek de. Eksik olmayın baylar.”

Locke ve Jean fısıltılı sohbetlerine kaldıkları yerden devam ettiler.

“Bir hafta,” dedi Locke. “Bilemedin iki. Ondan sonra Stragos bizi yolcu edecek. Bu delilik teoride kalmayacak. Onu

tanrıların cezası okyanusta bizzat yaşıyor olacağız.”

“Bu akşam şişenin dibini bulmadığına o yüzden seviniyorum ya.”

“Bugünlerde biraz kendime acıyınca aklım başıma geliyor,” dedi Locke, “ve unutmayı yeğleyeceğim bir zamanın anıları canlanıyor.”

“O… olay için özür dileyip durmana gerek yok. Ne kendinden ne de benden.”

“Sahi mi?” Locke bir parmağını yarısı boşalmış şişenin yanında gezdirdi. “Ne zaman bir-iki bardaktan fazlasına el sürsem gözlerinde farklı bir hikâye görüyorum. Tabii Atlıkarınca Batağı oynamıyorsak.”

“Hey, dur biraz—”

“Niyetim seni kötülemek değil,” diye alelacele ekledi Locke. “Sadece işin doğrusu bu. Hem böyle hissetmekte haksız olduğunu söyleyemem. Seni… Ne var?”

Dostunun arkasından yükselen bir hırıltıyla dikkati dağılan Jean kafasını kaldırmış, o tarafa bakıyordu. Az önceki liman işçisi sandalyesinden kalkmıştı ve boğazını tutarak nefes almaya çalışıyordu. Jean derhâl doğruldu, Locke’un etrafından dolaştı ve kadını omuzlarından tuttu.

“Sakin olun madam, sakin olun. Bira çok mu tuzlu geldi?” Kadını ters çevirdi ve sağ elinin ayasıyla onun sırtına birkaç sert şaplak attı. Fakat kadın boğulurcasına sesler çıkarmayı sürdürerek onu telaşlandırdı, hatta artık her nefes alma denemesi sonuçsuz kalmaktaydı. Kadın dönüp çaresizlikten doğan bir kuvvetle onu sıkıca kavradı; gözleri dehşetle kocaman açılmıştı ve yüzündeki kızarıklığın bronzlaşmakla hiçbir ilgisi yoktu.

Jean kadının önündeki masada duran üç boş bira maşrapasına göz attı ve ani bir idrakle içi buz kesti. Locke’u sol eliyle kavradığı gibi sandalyesinden kaldırdı.

“Sırtını duvara yasla,” diye tısladı. “Kendini koru!” Ardından sesini yükseltip tavernadakilere doğru bağırdı. “Yardım edin! Bu kadının yardıma ihtiyacı var!”

Genel bir patırtı koptu; hem subaylar hem de denizciler ayağa kalkıp neler olduğunu görmeye çalıştı. Müşterilerin ve ansızın boşalan sandalye keşmekeşinin arasından siyah pardösülü, yaşlıca bir kadın çıktı. Fırtına bulutu rengindeki saçlarını gümüş halkalarla sıkıca atkuyruğu yapmıştı. “Çekilin! Ben bir gemi baytarıyım!”

Yaşlıca kadın, liman işçisini Jean’ın kollarından aldı ve sıkılı yumruğunun tabanını kullanarak hastanın sırtına üç sert darbe indirdi.

“Onu ben de denedim!” diye bağırdı Jean. Boğulmakta olan kadın hem ona hem de baytara karşı debeleniyor, sorunlarının kaynağı onlarmış gibi ikiliyi itekliyordu. Her geçen saniye yanakları biraz daha şarap moruna çalıyordu. Baytar bir elini kadının boğazına dolamayı ve soluk borusunu kavramayı başardı.

“Tanrılar aşkına,” dedi yaşlıca kadın, “boğazı şişip âdeta taş kesmiş. Onu masaya yatır. Tüm gücünle sabit tut!”

Jean boş bira maşrapalarını etrafa savurarak liman işçisini masanın üstüne yatırdı. Etraflarında bir kalabalık toplanıyor, dostunun ısrarı üzerine sırtını duvara yaslamış olan Locke onları huzursuzca süzüyordu. Jean telaşla etrafına bakındığında yaşlıca barmeni ve yamaklarından birini görebildi… fakat adamlardan biri eksikti. Onlara o biraları servis eden garson hangi cehennemdeydi?

“Bıçak!” diye bağırdı baytar, kalabalığa. “Keskin bir bıçak! Hemen!”

Locke sol yeninden bir kama çıkarıp kadına uzattı. Baytar silaha bir göz attı ve kafa salladı; kamanın bir kenarı gözle görülür ölçüde kördü ama Jean’ın da bildiği gibi diğer kenar bir neşter kadar keskindi. Baytar kamayı bir eskrimci tutuşuyla

kavradı, diğer eliyle de liman işçisinin başını sertçe geriye yatırdı.

“Onu var gücünle masaya bastır,” dedi Jean’a. İriyarı adam pozisyonunun ve cüssesinin tüm üstünlüğüne rağmen çırpınan genç kadının kollarını sabit tutmakta zorlanıyordu. Baytar genç işçinin bir bacağına yüklenirken kıvrak zekâlı bir denizci de onun yanına gelip diğerini kavradı. “Tek bir çırpınış bile onu öldürür.”

Jean karşısındaki sahneyi dehşet dolu bir ilgiyle seyrederken baytar kamayı genç kadının gırtlağına dayadı. Liman işçisinin boğum boğum olmuş boyun kasları taş bir heykelinkiler kadar belirgin, soluk borusuysa bir ağaç gövdesi kadar çıkık görünüyordu. Baytar, Jean’ın o durumda huşu verici bulduğu bir nezaketle soluk borusunun köprücük kemiklerinin altında gözden kaybolduğu noktanın hemen üstüne ince bir kesik attı. Parlak kırmızı kan köpürdeyerek kesikten dışarı taştı, sonra da genç kadının boynunun iki yanından aşağı oluk oluk aktı. İşçinin gözleri kafasında geriye dönüyor, çırpınışları telaşa yol açacak kadar zayıflıyordu.

“Parşömen!” diye bağırdı baytar. “Bana parşömen bulun!”

Çok sayıda denizci yaşlıca barmeni kahretme pahasına derhâl meyhaneyi talan etmeye başlayarak parşömene benzer bir şey aradı. O sırada başka bir subay ite kaka kalabalığın arasından çıktı ve pardösüsünden bir mektup çıkardı. Baytar mektubu kaptığı gibi sıkıca dürerek ince bir tüp hâline getirdi, sonra da onu köpürdeyen kanların arasından liman işçisinin boğazındaki kesiğe soktu. Jean ağzının bir karış açık kaldığının hayal meyal farkındaydı.

Baytar bunun ardından bir dizi kulak sızlatıcı küfür mırıldanarak liman işçisinin göğsüne vurmaya başladı. Fakat genç kadın gevşekçe yatıyordu; suratı tüyler ürpertici bir erik tonundaydı ve gözle görülür tek hareket parşömen tüpünün etrafından sızan kandı. Baytar birkaç dakika sonra çabalarını

sonlandırdı ve nefes nefese Locke ile Jean'ın masasının kenarına oturdu. Kanlı ellerini pardösüsünün önüne sildi.

"Faydasız," dedi çıt çıkarmayan kalabalığa. "Sıcak özleri tamamen söndü. Elimden başka bir şey gelmez."

"Onu öldürdün!" diye bağırdı en yaşlı barmen. "Kahrolası gırtlağını gözümüzün önünde kestin!"

"Çenesi ve boğazı demir gibi kenetlenmişti," dedi öfkelenen baytar. "Ona yardım etmek için yapabileceğim yegâne şeyi yaptım!"

"Ama onu kesip—"

Jean'ın daha önce gördüğü o irikıyım kıdemli subay peşinde bir grup meslektaşıyla birlikte bar tezgâhına yaklaştı. Jean salonun karşısından bile her birinin ceketinde veya tuniğinde çakılı kılıçların üstündeki gül armasını görebiliyordu.

"Jevaun," dedi adam, "yoksa Âlime Almaldi'nin yeterliğini mi sorguluyorsun?"

"Hayır ama siz de gör—"

"Yoksa onun *niyetini mi* sorguluyorsun?"

"Ah, efendim, lütfen—"

"Arhon'un emrindeki bir hekimi, bir kardeş subayımızı katil mi ilan ediyorsun?" diye devam etti subay, acımasız bir sesle. "Şahitlerin önünde?"

Barmenin suratındaki kan öyle hızlı çekildi ki Jean o kanın orada toplanıp toplanmadığını görmek için barın arkasına bakmak istedi. "Hayır efendim," dedi adam aceleyle. "Öyle bir şey söylemiyorum. Özür dilerim."

"Özür dileyeceğin kişi ben değilim."

Barmen, Almaldi'ye doğru dönüp genzini temizledi. "Sizden af diliyorum Âlime." Boynunu büktü. "Çok… kan görmüşlüğüm yok. Bir cahilliktir ettim. Beni affedin."

“Elbette,” dedi baytar soğuk bir üslupla. Belki de üstüne ne kadar çok kan bulaştırdığını yeni fark ettiğinden olacak pardösüsünü çıkardı. “Bu kadın ne içiyordu?”

“Sadece siyah bira,” dedi Jean. “Tuzlanmış Verrar siyahı.”

Ve *o bira bizim içindi,* diye aklından geçirdi, karnı düğümlenerek.

Sözleri kalabalıkta yeni bir öfke patlamasına yol açtı. Ne de olsa oradakilerin çoğu az öncesine kadar aynı biradan içiyordu. Jevaun sessizlik sağlamak için kollarını kaldırıp iki yana salladı.

“Bira tertemizdi! Paylaştırılıp servis edilmeden önce tadına bakıldı! Onu kendi torunlarıma bile içiririm!” Adam boş bir tahta maşrapa aldı, onu kalabalığa gösterdi ve fıçıdaki siyah birayla ağzına kadar doldurdu. “İşte *bunu* şahitlerin önünde ilan ediyorum! Burası namuslu bir müessesedir! Eğer ortada bir fesatlık varsa bu kesinlikle benim suçum değildi!” Adam birayı lıkır lıkır içerek bitirdi ve boşalan maşrapayı tekrar kalabalığa gösterdi. Müşterilerin mırıldanmaları sürdüyse de bara yönelik öfkeli ilerleyişleri durmuştu.

“Kadının bir reaksiyon geçirmiş olması mümkün,” dedi Almaldi. “Bir tür alerji. Eğer öyleyse ilk defa böyle bir şeyle karşılaşıyorum.” Sesini yükseltti. “Kendini kötü hisseden başka biri var mı? Boğazı ağrıyan? Nefes almakta zorlanan?”

Denizciler ve subaylar aralarında bakışarak kafalarını sağa sola salladılar. Jean liman işçisinin o ölümcül maşrapaları kendisinden ve Locke’dan aldığını hiç kimsenin görmemiş olmasına içinden sessizce şükretti.

“Diğer yamağın hangi cehennemde?” diye Jevaun’a bağırdı Jean. “Biralar ikram edilirken iki kişiydiler. Artık sadece biri burada!”

En yaşlı barmen başını hızla sağa sola çevirerek kalabalığı gözden geçirdi. Sonunda dehşet dolu bir yüz ifadesiyle geride

kalan yamağına doğru döndü. “Freyald’ın bu kargaşadan korktuğu için ortalarda olmadığına eminim, değil mi? Bul onu. Bul onu!”

Jean’ın sözleri tam da istediği etkiyi yarattı; hem denizciler hem de subaylar öfkeyle etrafa dağılarak kayıp barmeni aramaya koyuldular. Jean dışarılarda bir yerde muhafız düdüklerinin boğuk boğuk öttüğünü duyabiliyordu. Denizci meyhanesi olsun veya olmasın yakında inzibatlar buraya doluşurlardı. Genç adam Locke’u dürtüp tavernanın arka kapısını işaret etti. Bir sorun çıkacağını tahmin ettiği anlaşılan birkaç kişi çoktan dışarı sıvışmaktaydı.

“Baylar,” dedi Âlime Almaldi, Locke ile Jean kadının yanından geçerken. Locke’un kamasını zaten mahvolmuş pardösüsünün yenine silerek temizledi ve silahı sahibine geri verdi. Locke kamayı bir baş selamıyla aldı.

“Âlime,” dedi genç adam, “fevkaladeydiniz.”

“Ve bir o kadar da yetersiz,” dedi kadın, kanlı parmaklarını umursamazca saçlarında gezdirerek. “Buna sebep olan kişiyi geberteceğim.”

Burada biraz daha oyalanırsak o kişiler biz olacağız, diye aklından geçirdi Jean. İçinde Locke’la beraber ellerine düştükleri takdirde şehir inzibatlarının onlara herhangi bir emniyet sağlamayacağına yönelik pis bir kuşku vardı.

Salonda başka tartışmalar patlak verdiği sırada Jean nihayet cüssesini kullanarak kendisi ve Locke için tavernanın arka girişine giden bir yol açmayı başarmıştı. Kapı her iki yöne doğru uzanıp giden, ışıksız bir ara sokağa çıkıyordu. Bulutlar siyah gökyüzünü boydan boya kaplayarak ayları saklamıştı. Jean gecenin içine daha üç adım atmadan nacaklarından birini refleks icabı eline almıştı bile. Eğitimli kulakları ona inzibat düdüklerinin yaklaşık bir blok batıda olduğunu ve hızla yaklaştığını söylüyordu.

“Freyald,” dedi Locke, beraberce karanlıkta yürürlerken. “O şerefsiz barmen. O bira bir arbalet oku gibi bizi hedefliyordu.”

“Ben de aynı sonuca vardım,” dedi Jean. Dostunu dar bir sokaktan geçirdi, yontma bir taş duvarın üstünden aşırdı ve ambarlarla çevriliymiş gibi gözüken sessiz bir avluya çıkardı. Orada kısmen parçalanmış bir kasanın arkasına çöktü ve karanlığa alışmakta olan gözleri Locke’un siyah siluetinin yakınlardaki bir fıçıya yaslandığını gördü.

“Vaziyet kötü,” dedi Locke. “Hatta düşündüğümüzden de kötü. Altı şehir muhafızının mesai saatleri dışında hangi meyhanelerin güvenli olacağını bilmeme ihtimali nedir? Peki ya yanlış *mahalleye* uğramaları?”

“Veya o kadar çok para harcayarak Arhon’un bir meyhane dolusu adamına içki ısmarlamaları? Bunların hepsi sadece birer kılıftı. Muhtemelen neyin kılıfı olduklarından bile habersizdiler.”

“Yani,” diye fısıldadı Locke, “peşimizdeki her kimse şehir muhafızlarına sözü geçiyor.”

“Bu da Priori anlamına gelir,” dedi Jean.

“Ya onlar ya da onlara yakın biri. İyi de neden?”

Ansızın arkalarından taşa sürten kösele hışırtısı geldi. Locke ile Jean aynı anda sustular. İriyarı adam dönüp o tarafa baktığında büyük bir karaltının arkalarındaki duvardan atladığını gördü; parkelere çarpan tabanların sesi ona irice bir adamın yere indiğini gösteriyordu.

Jean akıcı bir hareketle pardösüsünü çıkardı, yüksek bir açıyla savurdu ve adamın gövdesine doladı. Gölgeli siluet pardösüyle boğuşurken genç adam öne atıldı ve nacağının küt ucuyla rakibinin kafasının tepesine vurdu. Buna müteakiben karna indirdiği bir yumrukla onu iki büklüm etti. O noktadan sonra adamı sırtından iterek yüzükoyun yere sermek çocuk oyuncağıydı.

Locke başparmak büyüklüğündeki bir tüpten ibaret olan, ufacık bir simyasal feneri sallayarak yaktı. Soluk parıltının etrafa yayılmasını bedeniyle engelledi ve yalnızca tek bir yöne, yani dostunun etkisiz hâle getirdiği adamın üstüne düşmesini sağladı. Jean onun niyetini anlayıp pardösüsünü çektiğinde kafası kazınmış, uzun boylu ve kaslı bir adam çıktı meydana. Bir arabacıya veya uşağa uygun bir şekilde, alelade giyinmiş olan adam acıyla inleyerek eldivenli ellerinden birini yüzüne götürdü. Jean nacağının yalımını adamın çenesinin hemen altına dayadı.

"E-efendi de Ferra… de Ferra, hayır, lütfen," diye fısıldadı adam. "Tanrılar aşkına. Beni Merrain yolladı. Size… göz kulak olmam için."

Locke adamın sol elini tutup deri eldiveni çıkardı. Jean soluk fener ışığında yabancının elinin üstünde bir dövme gördü: bir gülün ortasındaki açık bir göz. Locke iç geçirdi. "Bu bir Göz," diye fısıldadı ardından.

"Hayır, o kahrolası bir budala," dedi Jean. Etrafına dikkatlice göz attıktan sonra nacağını usulca yere bıraktı ve adamı sırtüstü çevirdi. "Sakin ol ahbap. Kafana vururken elime hâkim oldum ama karnına vururken öyle bir şey yapmadım. Birkaç dakika öylece yatarak soluklan."

"Daha önce de darbe aldım," diye ofladı yabancı. Jean adamın yanaklarında acı gözyaşlarının parıldadığını görebiliyordu. "Tanrım. Korunmaya ihtiyacınızın olduğu fikrine hayret ediyorum."

"Belli ki var," dedi Locke. "Seni meyhanede görmüştüm, değil mi?"

"Evet. Ben de maşrapalarınızı o zavallı kadına verdiğinizi gördüm. Of, hassiktir, karnım sanki patladı patlayacak."

"Az sonra geçer," dedi Jean. "Kayıp barmenin nereye gittiğini gördün mü?"

“Mutfağa girdiğini gördüm ama çıkıp çıkmadığına dikkat etmedim. O sırada bunun için bir sebebim yoktu.”

“Siktir,” diye sövdü Locke, kaşlarını çatarak. “Eğer Merrain’i tanıyorsam ihtiyaç olabilir diye yakınlarda asker bulunduruyordun Doğru mu?”

“Bir blok güneydeki eski bir ambarda dört kişi bekliyor.” Göz sözlerini sürdürmeden önce birkaç derin nefes aldı. “Bir sorun çıkması hâlinde sizi oraya götürmem gerekiyordu.”

“Eh, bir sorun çıktı sayılabilir,” dedi Locke. “Ayağa kalkabildiğinde bizi oraya götür. Kılıç Marinası’na tek parça hâlinde ulaşmamız lazım. Sonra da Merrain’e bir mesaj iletmeni istiyorum. Onunla bu gece irtibat kurabilir misin?”

“Bir saat içinde,” dedi adam, yıldızsız göğe bakıp karnını ovuştururken.

“Ona daha önceki… oda ve barınma teklifini kabul ettiğimizi söyle.”

Jean düşünceli bir edayla sakalını sıvazladı, ardından kafasını olumlu anlamda salladı.

“Requin’e de bir not göndereceğim,” dedi Locke. “Ona bir-iki gün içinde yola çıkacağımızı söylerim. Zaten sahiden de buralarda daha uzun kalmayacağız. Artık sokaklarda güvenle yürüyebileceğimizi sanmıyorum. Yarın koruma talep edip Villa Candessa’ya gider ve hesabımızı kapattırıp kıyafetlerimizden çoğunu depoya kaldırabiliriz. Sonra da Kılıç Marinası’nda saklanırız.”

“Canlarınızı korumak için emir aldık,” dedi Göz.

“Biliyorum,” dedi Locke. “Şu an için emin olduğumuz tek şey efendinin bizi öldürmek değil, kullanmak istediği. Bu yüzden onun konukseverliğinden yararlanacağız.” Locke askere eldivenini geri verdi. “Şimdilik.”

11

Ertesi sabah, Locke ile Jean Villa Candessa'daki özel eşyalarını toplarken sivil kıyafetler içindeki iki fayton dolusu Göz de onlara eşlik etti.

"Gittiğinizi görmek bizi çok üzüyor," dedi baş kâhya, Locke son birkaç parşömen yaprağına Leocanto Kosta'nın imzasını atarken. "Fevkalade konuklardınız. Umarım Tal Verrar'ı bir sonraki ziyaretinizde de bizi şereflendirirsiniz."

Genç adamın hanın onları ağırlamaktan büyük bir memnuniyet duyduğuna dair en ufak bir şüphesi bile yoktu; bir buçuk yıl boyunca ek hizmetler hariç günde beş gümüş sikke ödeyen Locke ile Jean, arkalarında büyükçe bir ev satın almaya ve marifetli bir personel kadrosu tutmaya yetecek kadar büyük bir solari yığını bırakmıştı.

"Başka bir yerde ilgilenmemiz gereken acil işlerimiz var," diye mırıldandı Locke, soğuk bir edayla. Ardından kendini içten içe azarladı; Stragos, Bağlıbüyücüler ve kahrolasıca gizemli suikastçılar yüzünden bu lüksten mahrum kalmaları kâhyanın suçu değildi. "Al," dedi genç adam, ceketinden üç solari çıkarıp masaya bırakarak. "Bunun tüm personele eşit olarak dağıtıldığından emin ol." Sonra avucunu yukarı çevirdi ve ufak bir el çabukluğuyla bir altın sikke daha çıkardı. "Bu da konukseverliğinden ne kadar hoşnut kaldığımızı ifade etmek için."

"Ne zaman isterseniz buyurun gelin," dedi kâhya, yerlere kadar eğilerek selam verirken.

"Geliriz," dedi Locke. "Gitmeden önce gardırobumuzun bir kısmının süresiz olarak depoya kaldırılmasını istiyorum. Eşyalarımızı almak için geri geleceğimizden emin olabilirsin."

Kâhya gerekli emirleri mutlulukla bir parşömene karalarken Locke da Villa Candessa'nın kare şeklindeki, açık mavi antetli kâğıtlarından birini ödünç alıp üstüne şunları yazdı: *Önceden görüştüğümüz konulara istinaden derhâl yola çıkıyorum.*

Döneceğime güvenebilirsiniz. Bana gösterdiğiniz müsamahaya derinden minnettarım.

Locke kâhyanın notu müessesenin kendi siyah balmumuyla mühürlemesini seyretti. "Bunun en kısa sürede Günahane'nin efendisine iletildiğinden emin ol," dedi. "Ona ulaşmak mümkün olmazsa sadece ve sadece vekilharcı Selendri'ye teslim edilecek. Bunu derhâl görmek isteyeceklerdir."

Locke kâhyanın gözlerinin biraz aralandığını görünce gülümsememek için kendini zor tuttu. Requin'in nota bizzat ilgi duyacağını çıtlatmak, onun hedefine çabucak ve güvenle ulaşmasına büyük ölçüde yardım ederdi. Yine de Locke daha sonra başka bir kopyayı Stragos'un casusları vasıtasıyla yollamayı planlıyordu. Boş yere riske girmenin gereği yoktu.

"Rahat yataklara veda zamanı," dedi Jean, eşyalarla dolu iki bavulu dışarıda bekleyen faytonlara taşırken. Denize açılırken yanlarında hırsızlık aletleriyle (maymuncuklar, silahlar, simyasal boyalar, sahte kılıklar) beraber yalnızca birkaç yüz solarilik nakit parayı ve birkaç tunik ile pantolon takımını götüreceklerdi. "Jerome de Ferra'nın parasına da."

"Durenna ile Corvaleur'a da," dedi Locke zoraki bir tebessümle. "Tabii gittiğimiz her yerde etrafı kolaçan etmeye de.Çünkü işin aslı şu ki bir kafese giriyoruz. Ama sadece birkaç günlüğüne."

"Hayır," dedi Jean düşünceli bir üslupla, bir korumanın açık tuttuğu kapıdan geçip faytona binerken. "Hayır, kafeste çok daha uzun bir süre kalacağız. Nereye gidersek gidelim o kafes de bizimle gelecek."

12

Caldris'le olan eğitimleri o akşamüstü kaldığı yerden devam etti ve daha da sıkı bir hâl aldı. Seyir subayı onları geminin bir ucundan öteki ucuna kadar yürüttü ve bocurgattan tutun da pişirme kutusuna kadar her şeyin nasıl çalıştığını bir güzel

belletti. Bir çift Göz'ün de yardımıyla geminin filikasını çözdüler, yandan aşağı sarkıttılar ve tekrar yukarı çektiler. Ana güvertedeki ambar kapaklarının mazgallarını kaldırdılar ve çeşitli palanga takımlarıyla fıçı kaldırıp indirmenin talimini yaptılar. Gittikleri her yerde Caldris onlara düğüm attırıp ne idüğü belirsiz aygıtların ismini sordu.

Kızıl Ulak'ın kıç kamarası Locke ile Jean'a tahsis edildi. Denizdeyken Jean'ın kompartımanı kolalanmış brandadan ince bir duvarla Locke'unkinden ayrılacak, Caldris'in aynı ölçüdeki minicik 'kamarası' da koridorun hemen karşısında yer alacaktı; fakat şimdilik mevcut boş alanı nispeten konforlu denebilecek bir bekâr evine çevirmişleri. Mecburen sürdürdükleri hapis hayatı yüzünden durumlarının ciddiyeti kafalarına iyice dank etmiş gibiydi ve çabalarını ikiye katlayarak yeni şeyleri en son Peder Zincir'den eğitim alırken gösterdikleri bir hızla öğrenmeye başladılar. Locke neredeyse her gece ders çalışarak uykuya dalmaya ve kendisini *Sözlük*'ün kopyasını yastık niyetine kullanırken bulmaya başladı.

Sabahları patalyalarını gerçek beceriyi sadece biraz aşan bir özgüvenle kentin batısındaki cam resiflerin arasında yüzdürüyorlardı. Akşamüstlerindeyse Caldris onlara güvertedeki nesneleri ve konumları sayarak ismini verdiği her yere koşuşturmalarını talep ediyordu.

"Pusula kutusu!" diye haykırdı seyir subayı. Locke ile Jean dümenin hemen yanında duran ve içinde bir pusulayla birlikte birkaç seyir aygıtı daha barındıran küçük tahta kutuya koştular. Ona dokunur dokunmaz yeniden Caldris'in sesini duydular. "Morfidar!" Bu seferkini bulmak gayet kolaydı; yaşlı adamın kast ettiği şey geminin en sonundaki kıç küpeştesiydi. "Helâ halatları!" diye bağırdı Caldris. Locke ile Jean güneşin vurduğu güvertede patilerini yalayarak keyif çatan şaşkın kedi yavrusunun yanından hızla geçtiler. Koşarlarken yüzlerini buruşturuyorlardı, zira helâ halatları denize tuvaletlerini yapmak için cıvadraya çıktıklarında tutunacakları şeylerdi.

Sıçmanın daha konforlu yöntemleri daha büyük gemilerdeki zengin yolcular içindi.

“Mizana!” diye böğürdü Caldris. Nefes nefese kalmış hâldeki Locke ile Jean zınk diye durdular.

“Bu gemide bir mizana yok ki,” dedi Locke. “Sadece ön ve ana direkler var!”

“Bak sen, amma da akıllıymışsın! Kurnazca aldatmacamı boşa çıkardın Efendi Kosta. Git kahrolası üniformanı giy de birkaç saatliğine tavus kuşu gibi çalım sat.”

Üç adam aradan geçen günlerde beraber çalışarak el ve ses sinyallerinden oluşan bir sistem geliştirdiler. Locke ile Jean da o sisteme kendi özel lisanlarından aldıkları birkaç makul uyarlamada bulundular.

“Denizdeki bir gemide mahremiyet ancak peri sidiği kadar gerçektir,” diye homurdandı Caldris, bir akşamüstü. “Birileri bizi izleyip dinlerken size açıktan açığa sözlü talimat veremeyebilirim. Aramızda epeyce bir dürtükleme ve fısıltı kullanacağız. Eğer teferruatlı bir şey konuşmamız gerektiğini biliyorsanız edilecek en iyi laf—”

“Bakalım işini gerçekten biliyor musun Caldris!” Locke otoriter bir ses tonuna başvururken Verrar donanma üniformasının fazlasıyla yardımcı olduğunu keşfetmişti.

“Evet. Öyle bir şey. Ve eğer denizcilerden biri teknik bir terim kullanır ve bilmediğin bir konuda fikrini almak isterse.

“Hadi ama Hayali Denizci. Herhâlde çocukmuşsun gibi her şeyi sana tek tek söylememe gerek yoktur.”

“Evet, güzel. Bir tane daha uydur bakalım.”

“Tanrılar cezanı versin! Bu gemiyi avucumun içi gibi biliyorum!” Locke küçümseyici bir ifadeyle Caldris’e tepeden baktı; o da ayaklarındaki deri çizmelerin boyunu dört-beş santim arttırması sayesinde… “Ve onun neler yapabileceğinin

farkındayım. Muhakememe güven veya hemen yüzmeye başla.”

“Evet. Aferin Efendi Kosta!” Seyir subayı sakalını sıvazladı ve Locke’u kısık gözlerle süzdü. “Nasıl oluyor da Efendi Kosta’yı bu kadar iyi gizleyebiliyorsun? Geçimini *tam olarak* nasıl sağlıyorsun Leocanto?”

“Sanırım böyle sağlıyorum. Profesyonel bir taklitçiyim. Ben… rol yaparım.”

“Sahnede mi?”

“Bir zamanlar. Hem Jerome hem de ben. Galiba artık sahnemiz bu gemi.”

“Kesinlikle öyle.” Caldris kedi tarafından çıplak ayaklarına düzenlenen kısa bir saldırıdan sakınarak dümeni (daha doğrusu zorlu hava şartlarında birden fazla denizcinin yüklenmesine olanak tanımak için güvertenin altındaki bir mekanizmayla birbirine bağlı olan dümen çiftini) çevirdi. “Yerlerinize!”

Locke ile Jean alelacele kıç güvertesine koşup onun yanına geçtiler. Görünüşte kendi işleriyle meşgulmüşçesine ilgisiz bir tutum sergilemelerine rağmen bir fısıltıyı veya yönlendirici bir el işaretini fark edebilmek için dikkatleri seyir subayının üstündeydi.

“İskele pruvasından esen bir rüzgâra doğru yol aldığımızı hayal edin,” dedi Caldris. Hayal etmeye mecburdular, zira etrafı çevrili küçük koyda yaprak kıpırdamıyordu. “Tiramola etmemizin zamanı geldi. Atacağımız adımları sayın bakalım. Onları kavrayıp kavrayamadığınızı bilmem lazım.”

Locke manevrayı kafasında canlandırdı. Seren yelkenli hiçbir gemi dosdoğru rüzgârın içine yüzemezdi. Rüzgâra karşı istenilen bir istikamette ilerleyebilmek için kırk beş derece civarı bir açıda durmak ve rüzgârı pruvanın farklı yanları yesin diye belirli aralıklarla yön değiştirmek gerekirdi. Uygulamada bu bir dizi zikzak, yani istenilen yöne doğru güç bela yol

alabilmek için gerçekleştirilen tiramola üstüne tiramolaydı. İskele tiramolasından sancak tiramolasına ve tam aksine yapılan her değişim, felakete pek çok fırsat sunan hassas bir manevraydı.

“Efendi Caldris!” diye kükredi Locke. “Gemiyi döndüreceğiz. Dümen sende.”

“Hayhay Kaptan.”

“Efendi de Ferra!”

Jean tıpkı dostu gibi boynunda taşıdığı düdüğü üç kez, kısa kısa öttürdü. “Tekmil tayfa! Gemiyi çevirmeye hazırlanın!”

“Efendi Caldris,” dedi Locke, “gemiyi sarsma. Dümeni sıkı tut. Yekeyi indirmeye hazır ol.”

Locke dramatik bir etki yaratmak için birkaç saniye bekledi, sonra da, “Yeke boca!” diye bağırdı.

Caldris dümeni geminin rüzgâraltı tarafına, yani bu durumda sancağa çevirirmiş gibi yaptı. Böyle bir eylem dümen yelpazesini aksi yöne eğerdi. Locke suyun yelpazeye aniden baskı uygulayarak gemiyi iskele tarafına döndürmesini hayalinde canlandırdı. Rüzgârı tam karşılarına alarak onu tüm şiddetiyle hissedeceklerdi; bu noktada yapılacak herhangi bir hata onları ‘prangaya vurarak’ tüm ilerleyişi durdurur, hem yelpazedeki hem de yelkenlerdeki tüm gücü çalardı. Dakikalarca aciz kalabilecekleri gibi daha beteri de olabilirdi; kötü hava koşullarında bu tür bir hata yapmak onları alabora edebilirdi ve gemiler birer akrobat değildi.

“Hayali Denizciler! Tiramolalar iskota!” Jean kollarını sallayıp bağırarak talimatlarını görünmez tayfalara aktardı. “Acele edin sizi miskin köpekler!”

“Efendi de Ferra!” diye seslendi Locke. “Şu Hayali Denizci görevini yerine getirmiyor!”

“Ben seni daha sonra gebertmesini bilirim, seni gidi lahana beyinli domuz tecavüzcüsü seni! Halatını kavra ve benden emir bekle!”

“Efendi Caldris!” Locke deri bir tulumdan sakin sakin pembesu içen seyir subayına doğru döndü. “Alabanda!”

“Hayhay Kaptan.” Yaşlı adam geğirdi ve tulumu ayaklarının dibine bıraktı. “Alabanda ediyorum.”

“Ana yelkeni açın!” diye haykırdı Locke.

“Borina halatlarını çözün! Prasyaları çözün!” diye bağırdı Jean, düdüğünü yeniden öttürerek. “Sancak tiramolası için serenler fora!”

Locke’un zihninde geminin pruvası artık rüzgârın kalbini geçmişti; iskele pruvası rüzgâraltında kalacak ve rüzgâr geminin sancak tarafına çarpacaktı. Yelkenler rüzgârın yeni açısından istifade edebilsin diye serenlerin prasyaları hızla tekrar bağlanacaktı ve Caldris telaşla dümeni ters yöne döndürüyor olacaktı. *Kızıl Ulak*’ın yeni rotasına girmesi gerekecekti; iskeleye gereğinden fazla itilirse kendilerini arzu ettikleri yönün tersine giderken bulabilirlerdi ve yelkenler gerekli düzeltmeyi yapacak şekilde prasyalanmamış olurdu. Şans onlardan yanaysa böyle bir fiyaskoyu sadece utanarak atlatırlardı.

“Alabanda!” diye tekrar bağırdı genç adam.

“Emredersiniz efendim!” diye haykırdı Caldris. “Kaptanı ilk seferinde de duymuştum.”

“Halatları bağlayın! Prasyaları bağlayın!” diye bağırdı Jean, düdüğünü bir kez daha öttürerek. “Asılın şunlara sizi gidi kahrolası solucanlar!”

“Artık sancak tiramolasındayız Kaptan,” dedi Caldris. “Mucize eseri gemi alabora olmadı ve hepimiz bir saat daha canlı kalacağız.”

“Evet, üstelik Hayali Denizci olacak bu beş para etmez ite rağmen!” Locke birini yakasından kavrayıp güvertede zorla diz çöktürürmüş gibi yaptı. “Senin sorunun ne, işten kaytaran tavlon[8] solucanı?”

“İkinci Kaptan de Ferra beni çok kötü dövüyor!” diye yakındı Jean, cırtlak bir sesle. “Keşke rahip yemini etseydim de bu gemiye ayak basmasaydım dedirten bir canavar o!”

“Tabii ki öyle! Ona bu yüzden para ödüyorum.” Locke bir bıçağı havaya kaldırırmış gibi yaptı. “İşlediğin suça karşılık bu güvertede geberip gideceğine yemin ederim; tabii eğer soracağım iki soruya cevap veremezsen! Birincisi, hayali *olmayan* mürettebatım hangi cehennemde? Ve İkincisi, neden bu kahrolasıca üniformayı giyerek pratik yapmam gerekiyor?”

Arkasından gelen bir alkış sesiyle irkilen genç adam oynadığı role son verdi. Hızla o tarafa döndüğünde Merrain’i küpeştenin hemen yanındaki giriş lombarında durduğunu gördü. Kadın rampayı tırmanırken en ufak bir ses dahi çıkarmamıştı.

“Harika!” Merrain güvertedeki üç adama gülümsedi ve derhâl kaliteli deri çizmelerine doğru saldırıya geçmiş olan kedi yavrusunu eğilip kucağına aldı. “Çok inandırıcıydı. Ama aradığınız cevaplar sizin şu zavallı görünmez denizcinizde değil.”

“Yanıtları bilen birinin adını vermek için mi buradasın?”

Yedinci Bölüm

DEMİR ALIRKEN

1

Tenha vaziyetteki adanın kıyısındaki rıhtımda devriye gezen tek bir muhafız vardı; sarı renkli, loş bir ışık yayan feneri karanlık sulara dalgalı huzmeler düşürüyordu. Locke küçük futanın[9] içinden ona bir ip attı; fakat muhafız onları iskeleye bağlamak yerine fenerini Locke, Jean ve Caldris'e doğrulttu. "Bu rıhtım yalnızca… ah, tanrılar aşkına. Özür dilerim komutanım."

Tam takım Verrar kaptan üniformasının otoritesini sıcak bir battaniye gibi üstünde hisseden Locke sırıttı. O bir direği kavrayıp kendini rıhtıma çekerken muhafız da fener tutan elini göğsüne dayayarak sarsakça bir asker selamı çaktı.

"Tanrılar Tal Verrar arhonunu korusun," dedi Locke. "İşine bak. Geceleri yabancı tekneleri sorgulamak senin vazifen asker."

Asker futayı bir direğe bağlarken Locke da elini uzatıp Jean'ın rıhtıma çıkmasına yardım etti. Sonra da artık iyice alıştığı kıyafetinin içerisinde zarafetle hareket ederek rıhtım muhafızının arkasına geçti, ceketinin cebinden bir kelleci başlığı çıkarıp açtı, çabucak askerin kafasına geçirdi ve ipini sıkıca büzdü.

"Tanrılar biliyorlar ya, bizim kadar yabancısını zor bulursun."

Başlığın içindeki uyuşturucu maddeler işini görürken Jean da askerin kollarını sıkıca kavradı. Adam Locke'un böyle bir

yöntemle bayıltmayı denediği son kurbanının zindeliğinden yoksundu ve sadece birkaç saniyelik boğuk çırpınışların ardından bilincini kaybetti. Locke ve Jean onu rıhtımın uzak köşesindeki bir direğe sıkıca bağlayıp ağzına bir paçavra tıkarken mışıl mışıl uyuyordu.

Caldris futadan güç bela çıktı, muhafızın fenerini eline aldı ve onun yerine rıhtımda devriye gezmeye koyuldu.

Locke kafasını kaldırıp hedefleri olan taş kuleye baktı. Yedi kat yüksekliğindeki yapının surları, gemileri oradan uzak durmaları için ikaz eden simyasal seyir fenerlerinin ışığıyla turuncuya boyanmıştı. Normalde suları ve rıhtımı gözlemeleri için orada da muhafızlar bulunurdu; fakat Stragos'un eli çoktan harekete geçmişti. Kulenin üstünde hiçbir kıpırtı yoktu.

"Hadi bakalım," diye Jean'a fısıldadı Locke. "İçeri girip mürettebatımız için biraz adam toplayalım."

2

"Oraya Rüzgârüstü Kayası denir," dedi Stragos, küçük adadan çıkıntı yapan taş kuleyi işaret ederek. Ada, Tal Verrar'ın cam resiflerinin dış bariyerlerinin yerini gösteren beyaz köpüklü dalga hattından yaklaşık bir ok atımı uzaklıktaydı.

Gümüş Marina'nın bir buçuk kilometre batısında yer alan, yirmi metre derinliğindeki sulara demirlemişlerdi. Sıcak sabah güneşi arkalarındaki şehrin üstüne daha yeni doğuyor, puslu havada yumuşak ışık katmanları yaratıyordu. Tıpkı Merrain'in onlara söylediği gibi, Stragos şafak vakti çıkagelmiş ve kıç kısmında rahat deri koltuklar, her yüzeyindeyse altın yaldızlı süslemeler bulunan dokuz metre uzunluğunda, cilalı siyah ahşaptan yapılma bir kikle onları almıştı. Yelkenlerin idaresi Caldris'in asgari denetimi altında Locke ile Jean'a devredilmiş, Merrain yine pruvaya yerleşmişti. Locke kadının başka bir yerde rahat edip edemeyeceğini merak ederken bulmuştu kendini.

Kuzeye doğru yol almış, ardından Gümüş Marina'nın etrafından dolanıp batıya dönmüş ve gece göğünün ufuktaki son mavi gölgelerini kovalamışlardı.

Bu şekilde birkaç dakika daha yol aldıktan sonra Merrain keskin bir ıslık çalarak herkesin dikkatini üstünde toplamış, ardından sancak pruvasının ötesindeki bir noktayı işaret etmişti. Uzaktaki dalgaların üstünde koyu renkli, uzun bir yapının yükseldiğini görmüşlerdi. Yapının zirvesinde turuncu ışıklar parlıyordu.

Çok geçmeden yalnız kuleyi inceleyebilmek için demir atmışlardı. Stragos iki kafadarın tekneyi idaresine yönelik bir övgüde bulunmamasına rağmen herhangi bir eleştiri de yöneltmemişti.

"Rüzgâraltı Kayası," dedi Jean. "Buradan bahsedildiğini daha önce de duymuştum. Bir tür kale."

"Bir hapishane Efendi de Ferra."

"Bu sabah orayı ziyaret mi edeceğiz?"

"Hayır," dedi Stragos. "Yakında geri gelip o adaya çıkacaksınız. Şimdilik yalnızca görmenizi istedim… bir de size küçük bir öykü anlatmayı. Hizmetimde şimdiye kadar eksikliklerini saklamakta harika bir iş çıkaran, bilhassa güvenilmez bir kaptan var."

"Bunu duyduğuma ne kadar üzüldüğümü anlatamam," dedi Locke.

"Bu kaptan bana ihanet edecek," dedi Stragos. "Aylardır devam eden planı son ve muazzam bir ihanetle noktalanacak. Benden çok değerli bir şey çalacak ve herkesin gözü önünde onu bana karşı kullanacak."

"Herifi daha dikkatli izlemeliydin," diye söylendi Locke.

"İzliyordum," dedi Stragos, "ve hâlâ da izliyorum. Bahsettiğim kaptan sensin."

3

Rüzgâraltı Kayası'nın sadece bir girişi vardı; üç buçuk metre yüksekliğinde, kilitli, içeriden korunan, demir destekli ve çift kanatlı tek bir kapı… Locke ile Jean yaklaşırlarken kapının yanındaki duvarda yer alan küçük bir panel kayarak açıldı ve fener ışığında sadece bir siluetten ibaret olan bir kafa belirdi. Ardından her türlü lakaytlıktan yoksun bir kadın sesi duyuldu. "Kimsiniz?"

"Arhon'un ve Konsey'in bir subayı," dedi Locke muhafıza, geleneksel bir resmiyetle. "Bu porsunum.[10] Bunlar da emirlerim ve kâğıtlarım."

Genç adam sıkıca dürülmüş bir dizi belgeyi kapının arkasındaki kadına uzattı. Kadın paneli kaydırarak gözetleme deliğini kapattı ve Locke ile Jean birkaç dakika boyunca konuşmadan, yakınlardaki resiflere vuran dalgaların sesini dinleyerek beklediler. İki ay henüz yeni doğuyor, güney ufkunu gümüşle yaldızlıyorlardı. Bulutsuz gökyüzündeki yıldızlar siyah bir beze serpilmiş toz şekeri zerrelerine benziyordu.

Sonunda mekanik bir tıkırtı duyuldu ve ağır kapı kanatları gıcırdayan menteşelerinin üstünde dışa doğru savruldu. Muhafız kadın onları karşılamak için dışarı çıkıp bir asker selamı çaktı, ancak Locke'un evraklarını geri vermedi.

"Gecikme için özür dilerim Kaptan Ravelle. Rüzgâraltı Kayası'na hoşgeldiniz."

Locke ile Jean kadını takip ederek kulenin giriş salonuna girdiler. İçerisi zeminden tavana kadar boylu boyunca uzanan, siyah demir parmaklıklardan yapılma bir bariyerle ikiye bölünmüştü. Kapıları açıp kapatan mekanizmayı parmaklıkların öteki tarafında, ahşap bir masanın başında oturan bir adam kontrol ediyordu; Locke ile Jean içeri girer

girmez her iki kapı kanadı da arkalarından gümbürtüyle kapandı.

Tıpkı kadın gibi adam da bilekliklerden, yelekten ve boyun muhafazasından oluşan fitilli siyah deri zırhının altına Arhon'un mavilerini giymişti; sinekkaydı tıraşlı ve yakışıklı biriydi. Kadın, Locke'un belgelerini vermek için ona yaklaşırken demir parmaklıkların arkasında kıpırtısızca bekledi.

"Kaptan Orrin Ravelle," dedi kadın muhafız, "ve de porsunu. Arhon'un emriyle buradalar."

Adam Locke'un kâğıtlarını uzun uzadıya inceledikten sonra kafasını olumlu anlamda salladı ve onları parmaklıkların arasından geri verdi. "Elbette. İyi akşamlar Kaptan Ravelle. Bu adam porsununuz Jerome Valora mı?"

"Evet Teğmen."

"İkinci koğuştaki mahkûmları mı göreceksiniz? Aklınızda belirli biri var mı?"

"Sadece genel bir inceleme Teğmen."

"Nasıl isterseniz." Adam boynunun etrafına astığı bir anahtarı çıkardı, parmaklıkların arasındaki yegâne kapıyı açtı ve gülümseyerek dışarı çıktı. "Gözetici'nin ihtiyaç duyduğu her türlü yardımı sağlamaktan memnuniyet duyarız komutanım."

"Bak ondan şüpheliyim," dedi Locke, kamasını sol avucuna düşürürken. Uzanıp muhafız kadının sağ kulağının arkasına, yani deri boyunduruğu ile sıkıca örülmüş saçlarının arasındaki korumasız tek yere bir kesik attı. Haykıran kadın derhâl karatılmış çelik meçini çekerek hızla ona doğru döndü.

Meç daha kınını dahi terk etmeden önce Jean erkek muhafızın üstüne çullanmıştı bile; rakibini parmaklıklara çarpıp sağ elinin kenarıyla boynuna sert bir kesme darbesi indirdiğinde adamdan şaşkınlıkla karışık bir boğulma sesi

çıktı. Deri zırh, darbenin ölümcül ihtimallerini durdursa bile çarpmanın şiddetini azaltmadı. Jean nefesi kesilen muhafızı arkasından kolayca yakaladı ve mengene gibi bir tutuşla kollarını hareketsiz kıldı.

Muhafız kadın kılıcıyla bir kesme hamlesi yaparken Locke geriye sıçrayarak onun menzilinden çıktı. Kadının ilk saldırısı hızlı ve neredeyse isabetliydi. İkincisi biraz daha yavaştı ve Locke ondan sakınmakta zorlanmadı. Muhafız üçüncü bir savuruşa hazırlanırken bocaladı ve ayakları birbirine dolandı. Şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı.

"Seni… puşt…" diye mırıldandı kadın. "Ze… ze… hir."

Muhafız taş zemine kafa üstü kapaklanırken Locke yüzünü buruşturdu; onu tutmaya niyetliydi ama kamadaki madde tahmin ettiğinden daha hızlı etki göstermişti.

"Piç kurusu!" diye öksürdü Teğmen, Jean'ın kollarının arasında boş yere debelenerek. "Onu öldürdün!"

"Tabii ki öldürmedim mankafa. Cidden yahu… buralarda ne zaman bir bıçak çeksen herkes doğrudan birini öldürdüğünü varsayıyor." Locke muhafızın yanına kadar gidip ona kamasını gösterdi. "Kenarındaki maddeye akılayazı denir. Bütün gece deliksiz bir uyku çekecek, yarın öğle vakti kendini berbat hissederek uyanacaksın. Kusura bakma. Eee, boynuna mı istersin yoksa avucuna mı?"

"Seni… seni gidi tanrıların cezası hain!"

"O hâlde boynuna." Locke adamın sol kulağının arkasına sığ bir kesik attı ve o daha sekize kadar bile saymadan muhafız Jean'ın kollarından ıslak ipekten daha gevşek bir şekilde sarkmaya başladı. İriyarı adam teğmeni nazikçe yere bıraktı ve kemerinden demir anahtarlar dizili, küçük bir anahtarlık aldı.

"Tamamdır," dedi Locke. "İkinci koğuşa bir uğrayalım bakalım."

4

“Bir ay öncesine kadar Ravelle diye biri yoktu,” dedi Stragos. “Ta ki seni bulup da etrafına böyle bir yalan inşa edene dek. En güvenilir adamlarımdan onlarcası onun gerçek olduğuna, onunla aynı görevlere gidip aynı masalarda yemek yediklerine, işten güçten ve havadan sudan konuştuklarına yemin edecekler.

“Pimpiriklilerim emirler, görev cetvelleri, maaş bordroları ve diğer belgeleri hazırlayıp bunları arşivime serpiştirdiler. Adamlarım Ravelle adını kullanarak odalar kiraladılar, alışveriş yaptılar ve Kılıç Marinası’na gönderilmek üzere üniformalar sipariş ettiler. Ben ihanetinin sonuçlarıyla uğraşırken Ravelle hem uygulamada hem de anılarda tamamen gerçek gözükecek.”

“İhanetimin sonuçları mı?” diye sordu Locke.

“Nasıl ki Kaptan Bonaire bundan yedi yıl önce *Şahmeran*’ımı alıp kızıl bayrak açarak bana ihanet ettiyse Ravelle de aynı şekilde bana ihanet edecek. Aynı olay aynı Arhon’un başına ikinci defa gelecek. Bazı çevrelerde bir süre alay konusu olacağım. Uzun vadeli bir kazanç karşılığında ödenecek geçici bir kayıp.” Stragos yüzünü buruşturdu. “Kurduğum komploya halkın vereceği tepkiyi hiç düşünmedin mi Efendi Kosta? Çünkü ben pekâlâ düşündüm.”

“Tanrılar aşkına Maxilan,” karşılığını verdi Locke, teknenin nispeten küçük denebilecek ana yelkeninin prasya halatlarından birinin düğümünü dalgın bir edayla kurcalarken. “Denizde mahsur kalıp ucu ucuna anladığım bir meslekte ustalık taslarken ve damarlarımdaki kahrolası zehrinle hayatta kalma mücadelesi verirken çektiğin zorluklar için seni dualarımdan eksik etmemeye çalışacağım.”

“Ravelle de senin gibi puştun teki,” dedi Arhon. “Bu ayrıntıyı onun geçmişine hususi olarak eklettim. Şimdi, Tal

Verrar hakkında bilmen gereken bir şey var; Castellana'daki Zirvekale Cezaevi, Priori'nin inzibatlarınca korunur. Şehir mahkûmlarının büyük bir bölümü oraya kapatılır. Lâkin Rüzgârüstü Kayası çok daha küçük olmasına rağmen benim kontrolümdedir. Koruması ve ihtiyaçları sadece adamlarım tarafından karşılanır."

Arhon gülümsedi. "Ravelle'in ihanetinin dönüşü olmayan bir noktaya ulaşacağı yer işte orası. Mürettebatına kavuşacağın yer de orası Efendi Kosta."

5

Tıpkı Stragos'un önceden uyarmış olduğu gibi giriş salonunun altındaki ilk koğuş katında, siyah demirden yapılmış geniş bir sarmal merdivenin dibinde etkisiz hâle getirilmesi gereken bir muhafız daha vardı. Yukarıdaki taş kule muhafızlar ve simyasal fenerler içindi; Rüzgârüstü Kayası'nın asıl amacı deniz seviyesinin çok daha altında, adanın derinliklerinde yer alan üç kadim taş koğuş tarafından sağlanıyordu.

Adam onların geldiğini görünce derhâl saldırıya geçti; hiç şüphe yok ki Locke ile Jean'ın merdivenden yalnız başlarına inmeleri prosedürlere tersti. Muhafız basamaklardan yukarı hücum ederken Jean önce adamın kılıcını düşürdü, sonra da suratına bir tekme atarak yüzükoyun yere mıhladı. Caldris'in gözetimindeki aylarda aldığı eğitim Jean'ı her zamankinden daha kuvvetli kılmışa benziyordu. Locke dostunun altında debelenen zavallı muhafıza neredeyse acıyacaktı. Genç adam eğildi, muhafıza akılayazı tatbik etti ve neşeli bir ıslık öttürdü.

Gece vardiyası bu kadardı; aşçıların veya diğer hizmetlilerin bulunmadığı çekirdek bir kadrodan ibaretti. Rıhtımlarda bir, holde iki, ilk koğuş katındaysa bir muhafız. Çatıdaki ikisi Stragos'un doğrudan emri üzerine ilaçlı çay içecek ve demliğin iki yanında uyuyakalacaktı. Sabahleyin bulunduklarında da etkisiz hâle getirilmelerinin inandırıcı bir

sebebi olacaktı… ve tüm vukuat daha da içinden çıkılmaz bir hâl alacaktı elbette.

Rüzgârüstü Kayası'nda herhangi bir tekne bulundurulmazdı. O nedenle mahkûmlar eski koğuşların şıpır şıpır su damlayan duvarlarına oyulmuş demir parmaklıklı hücrelerinden kaçabilseler ve hem parmaklıklı giriş salonunu hem de güçlendirilmiş dış kapıyı aşabilseler dahi özgürlüklerine kavuşmuş olmaz, karnını doyurmaya hevesli pek çok şey tarafından ilgiyle izlenen (en az) bir buçuk kilometrelik bir su kütlesini de yüzerek geçmeleri gerekirdi.

Locke ile Jean ilk katın hücrelerine açılan demir kapıya aldırış etmeksizin sarmal merdivenden inmeyi sürdürdüler. Rutubetli havaya tuz ve yıkanmamış bedenlerin kokusu hâkimdi.İkinci kattaki demir kapıdan girdiklerinde kendilerini dört büyük hücreye ayrılmış bir koğuşta buldular. Uzun ve alçak tavanlı hücreler ikişerli gruplar hâlinde ortadaki beş metrelik bir koridorun iki tarafına sıralanmıştı.

Dört hücreden sadece ilki kullanımdaydı; birkaç düzine adam, duvarların yukarısına yerleştirilmiş parmaklıklı simyasal kürelerin soluk yeşil ışığında uyuyordu, içerisi kirli çarşafların, sidiğin ve bayat yiyeceklerin yoğun kokusuyla leş gibiydi. Mahkûmların etrafını silik sis demetleri sarmalamıştı. Locke ile Jean hücre kapısına yaklaşırlarken birkaç çift ihtiyatlı göz onları takip etti.

Locke dostuna kafa sallayınca iriyarı adam yumruğunu kapının parmaklıklarına vurmaya koyuldu. Çıkan gürültü, koğuşun su damlayan duvarlarından yankılanarak katlanılmaz bir hâl aldı. Rahatsız olan mahkûmlar sövüp sayarak ve bağırıp çağırarak pis yataklarından kalktılar.

"Orada rahatınız nasıl beyler?" diye sordu Locke, velvelenin arasından sesini duyurabilmek için bağırarak. Jean parmaklıklara vurmayı kesti.

“Evire çevire düzecek şöyle tatlı bir Verrarlı kaptanımız olsa çok daha rahat ederdik,” dedi kapının yakınındaki bir mahkûm.

“Boş laflara katlanacak sabrım yok,” dedi Locke, az önce girdikleri kapıyı işaret ederek. “Eğer o kapıdan çıkıp gidersem bir daha geri gelmem.”

“Öyleyse defol git de rahat rahat uyuyalım,” dedi korkuluk kılıklı bir başka adam, hücrenin karşı köşesinden.

“Ve eğer geri gelmezsem,” dedi Locke, “birinci ve üçüncü koğuşların hücreleri mahkûmlarla dolu olmasına rağmen bu koğuşun neden *sizin haricinizde* tamamen boş olduğunu asla öğrenemezsiniz.”

İşte bu söz adamların dikkatini çekti. Locke gülümsedi.

“Böylesi daha iyi. Adım Orrin Ravelle. Birkaç dakika öncesine kadar Tal Verrar donanmasında bir kaptandım. Ve burada bulunmanızın sebebi *sizi seçmiş olmam.* Hem de her birinizi. Sizi seçtim, sonra da boş bir koğuşa yerleştirilmeniz için sahte emirler hazırladım.”

6

“Aslında kırk dört mahkûm seçmiştim,” dedi Stragos. Sabah güneşinin altında Rüzgârüstü Kayası’na bakıyorlardı. Mavi ceketli askerlerle dolu bir tekne, muhtemelen vardiya değişimini gerçekleştirmek üzere adaya yaklaşıyordu. “İkinci koğuşu onlar haricinde boşalttırdım. Tüm emirler ‘Ravelle’ tarafından imzalandı ve hepsi de oldukça inandırıcı görünüyor; fakat yakından incelendiğinde sahte oldukları açıkça görülecek. Bunu daha sonra yeteri kadar… sadık olmadığını düşündüğüm bazı kâtipleri tutuklatmak için makul bir bahane olarak kullanabilirim.”

“Akıllıca,” dedi Locke.

“Evet,” diye devam etti Stragos. “O mahkûmların hepsi de çeşitli sebeplerle el konmuş gemilerden toplanan becerikli denizciler. Bazıları birkaç yıldır tutuklu. Aslına bakarsan aralarından çoğu *Kızıl Ulak*’ın eski tayfaları. Subaylarıyla birlikte idam edilmedikleri için şanslılar. Hatta bazılarının korsanlık tecrübesi bile olabilir.”

“Kaya’da niye mahkûm bulunduruluyor?” diye sordu Jean. “Yani genel olarak?”

“Kürek mahkûmları,” cevabını verdi Caldris. “Öylelerini el altında tutmak faydalıdır. Savaş çıkması hâlinde barış sağlanana kadar kalyon kürekçileri olarak çalışmayı kabul ederlerse suçları affedilir. Kaya’da genellikle bir-iki kalyona yetecek kadar mahkûm bulundurulur.”

“Caldris tamamen haklı,” dedi Stragos. “Dediğim gibi, o adamlardan bazıları birkaç yıldır orada ama daha önce hiçbiri şu son bir aykine benzer koşullara katlanmak zorunda kalmadı. Onları temiz çarşaflardan tutun da düzenli öğünlere kadar her şeyden mahrum bıraktırdım. Muhafızlar onlara karşı zalimce davrandı; yüksek seslerle ve soğuk su kovalarıyla uykularını böldüler. Şimdiye kadar aralarında Rüzgârüstü Kayası’ndan, Tal Verrar’dan ve hususi olarak *benden* nefret etmeyen bir kişinin bile kaldığını sanmıyorum.”

Locke yavaşça kafa salladı. “Ve o yüzden Ravelle’i kurtarıcıları olarak karşılamalarını bekliyorsun.”

7

“Yani bu cehenneme tıkılmamızın sorumlusu sen misin, koduğumun Verrar yalakası?”

Mahkûmlardan biri parmaklıklara kadar gelip onları sıkıca kavradı. Hücre koğuşundaki eksiklikler, adamın eski zamanların kahramanlık heykellerini andıran korkutucu cüssesini henüz eritememişti. Locke adamın oraya yeni geldiğini tahmin etti; kasları cadıtahtasından oyulmuş gibiydi.

Cildi ve saçları, simyasal fenerlerin yeşil ışığını küçümsercesine geri yansıtacak kadar karaydı.

“Bu koğuşa nakledilmenizden ben sorumluyum,” dedi Locke, “ama sizi hapse attıran kişi ben değilim. Gördüğünüz muameleyi de ben ayarlamadım.”

“Muamele başımıza gelenler için çok süslü bir laf.”

“Adın ne?”

“Jabril.”

“Lider sen misin?”

“Neyin lideri?” Adamın öfkesinin bir kısmı geçerek bitkin bir teslimiyete dönüşür gibi oldu. “Demir parmaklıklar arkasında kimse lider değildir *Kaptan* Ravelle. Biz uyudukları yere işeyen insanlarız. Kahrolasıca mürettebat listeleri veya görev çizelgeleri tutmayız.”

“Hepiniz denizcisiniz,” dedi Locke.

“Denizciydik,” karşılığını verdi Jabril.

“Ne olduğunuzu biliyorum. Aksi takdirde burada olmazdınız. Bir düşünün; hırsızlar dışarı salınır, Batı Kalesi’nde ağır işlere koşulur, ölene veya affedilene kadar köle gibi çalıştırılırlar. Ama onlar bile gökyüzünü görür, onların hücrelerinde bile pencere bulunur. Borçlular borçlarını ödedikleri zaman gitmekte serbesttirler. Savaş esirleri savaş bitince evlerine dönerler. Ama siz zavallı hergeleler… sebepsiz yere burada hapissiniz. Sığırdan farkınız yok. Savaş çıkarsa küreklere zincirleneceksiniz. Yok çıkmazsa… eh.”

“Savaş hep çıkar,” dedi Jabril.

“Sonuncusunun üstünden yedi yıl geçti,” dedi Locke, parmaklıklara iyice yaklaşıp adamın gözlerinin içine bakarak. “Belki yedi yıl daha geçer. Hatta belki de asla çıkmaz. Bu koğuşta yaşlanmayı sahiden de istiyor musun Jabril?”

“Başka ne seçeneğim var ki… Kaptan?”

“İçinizden bazıları buraya bir gemiden getirildiniz,” dedi Locke. “Kısa süre önce el konulan bir gemiden. Kaptanınız bir kama yabanarısı sürüsünü kaçak olarak kente sokmaya çalışıyordu.”

“Evet, *Şanslı Girişim,”* dedi Jabril. “Bize o iş karşılığında yığınla altın vadedilmişti.”

“O koduğumun şeyleri yolculuk sırasında sekiz adamı öldürdü,” dedi başka bir mahkûm. “Paylarının bize kalacağını sanmıştık.”

“Meğerse şanslı olan onlarmış,” dedi Jabril. “Bu tanrıların cezası yerden pay almaları gerekmedi.”

“Şanslı Girişim, şu anda Kılıç Marinası’nın ankrajında demirli,” dedi Locke. *“Kızıl Ulak* olarak yeniden adlandırıldı, tefriş edildi, ikmali yapıldı, kalafatlandı ve dumanlandı. Yani güzelce elden geçirildi. Arhon onu hizmetine geçirmeyi planlıyor.”

“Aferin o geberesice Arhon’a.”

“Geminin komutası bana verildi,” dedi Locke. “Benim emrimde. Deyim yerindeyse anahtarları bende.”

“Öyleyse ne istiyorsun?”

“Saat on iki buçuk,” dedi Locke, sesini hücrenin arkasından dramatik bir şekilde akseden bir fısıltıya alçaltarak. “Sabah vardiyasının gelmesine altı saatten fazla var. Ve Rüzgârüstü Kayası’ndaki her muhafız… şu anda… baygın.”

Hücredeki tüm gözler ardına dek açıldı. Şiltelerinden kalkan adamlar parmaklıkların arkasına yığılarak düzensiz fakat ilgili bir kalabalık oluşturdular.

“Bu gece Tal Verrar’dan ayrılıyorum,” dedi Locke. “Bu üniformayı son kez giyiyorum. Arhon’a ve onun temsil ettiği her şeye sırt çeviriyorum. *Kızıl Ulak*’ı yanımda götürmeye niyetliyim, bunun için de bir mürettebata ihtiyacım var.”

Mahkûm güruhundan bir itişme ve bağrışma cümbüşü koptu, eller parmaklıkların arasından Locke'a doğru uzandı. Genç adam bir adım geri çekildi.

"Ben bir gabyerim!"[11] diye bağırdı mahkûmlardan biri. "İyi bir gabyer! Beni al!"

"Denizde dokuz yıl geçirdim!" diye uludu bir diğeri. "Ne iş olsa yaparım!"

Jean öne çıktı ve hücrenin kapısına tekrar vurarak kükredi. *"Sessizliiiik!"*

Locke dostunun giriş salonundaki teğmenden aldığı anahtarlığı havaya kaldırdı. "Pirinç Denizi'nin güneyine yelken açacağım," dedi. "İstikametim Hovarda Limanı. Bu oylamaya veya pazarlığa açık bir konu değil. Benimle gelirseniz kızıl bayrak altında yelken açacaksınız. Hayaletrüzgârı'na ulaştığımızda ayrılmak isterseniz ayrılabilirsiniz. O zamana kadar para ve yağma için gözümüzü açık tutacağız. Kaytarıcılara yer yok. Ne bulursak eşit paylaşacağız."

İşte bu onlara kafa yoracakları bir şey sağlar, diye aklından geçirdi Locke. Çapulcu bir kaptan, denizde ele geçirilen herhangi bir ganimetin genellikle onda ikisini veya onda dördünü alırdı. Eşit payın yalnızca düşüncesi bile pek çok isyankâr dürtüyü bastırmaya yeterdi.

"Eşit pay," diye yineledi Locke, bir kez daha patlak veren ani gürültünün arasında. "Ama kararınızı şimdi ve burada vermek zorundasınız. Beni kaptanınız olarak belleyip ant içerseniz derhâl serbest kalırsınız. Sizi bu adadan alıp *Kızıl Ulak*'a götürme imkânına sahibim. Limandan ayrılmak ve buradan iyice uzaklaşmak için önümüzde saatler sürecek bir karanlık var. Benimle gelmek istemiyorsanız sorun değil. Ama öyle bir durumda benden iyilik beklemeyin. Biz giderken siz burada kalırsınız. Belki sabah vardiyasındaki askerler

dürüstlüğünüzden etkilenir… ama bundan şüpheliyim. Aranızdan kimler burada kalmak istiyor?”

Mahkûmlardan hiçbiri konuşmadı.

“Peki kimler özgür kalıp mürettebatıma katılmak istiyor?”

Locke bağrış ve tezahürat tufanı karşısında yüzünü buruşturdu, sonra da geniş ve samimi bir sırıtış takınmak için kendine izin verdi.

“Tüm tanrılar şahidiniz olsun!” diye bağırdı. “Dudaklarınızdan çıkan kalbinize dursun.”

“Bu da yeminimiz olsun,” dedi Jabril. Etrafındakiler kafa salladılar.

“Öyleyse ya o yemine bağlı kalın ya da ölmek için dua edin ve lanetlenip Uzun Sükut Hanımı’nın terazisinde kusurlu bulunun.”

“Öyle olsun!” diye koro hâlinde bağrışlar yükseldi.

Locke anahtarlığı Jean’a verdi. O da sevinçten gözlerine inanmakta zorlanan mahkûmların önünde doğru anahtarı bulup kilide taktı ve sertçe sağa çevirdi.

8

“Bir sorun var,” dedi Stragos.

“Sadece bir tane mi?” diye sordu gözlerini deviren Locke.

“Seçtiğim kırk dört kişiden geriye sadece kırk kişi kaldı.”

“Bu kadarı geminin ihtiyacını karşılar mı?”

“Altmış kişi için yüz günlük erzakımız ve suyumuz var,” dedi Caldris. “Ayrıca gemimiz bunun yarısı kadarlık bir mürettebatla da idare edilebilir. Herkesi hizaya soktuktan sonra yeterince tayfamız olacak.”

“Evet,” dedi Stragos. “Ama eksik olan o dört kişi kadındı. Onları ayrı bir hücreye koydurtmuştum. İçlerinden biri

mahpus humması oldu ve çok geçmeden diğerlerine de bulaştırdı. Onları kıyıya naklettirmekten başka bir seçeneğim yoktu; sefere çıkmak bir yana, kollarını bile kaldıramayacak kadar güçsüzler."

"Demek denize açılırken yanımızda tek bir kadın bile olmayacak," dedi Caldris. "Yani Merrain bizimle gelmiyor mu?"

"Korkarım ki," dedi kadın tatlı bir dille, "yeteneklerime başka bir yerde ihtiyaç var."

"Bu delilik!" diye çıkıştı seyir subayı. "Fırtınalar Babası'nı kışkırtıyoruz!"

"Hovarda Limanı'nda mürettebatınıza katılacak kadınlar bulabilirsiniz. Hatta işini bilen subaylara bile rastlayabilirsiniz." Stragos ellerini iki yana açtı. "Kadınsız geçen tek bir deniz yolculuğunda bir şey olacak değil ya."

"Keşke buna karar vermek benim elimde olsaydı," dedi Caldris, gözlerinde efkârlı bir bakışla. "Efendi Kosta, bu bir deniz seferi için hiç de iyi bir başlangıç değil. *Kızıl Ulak*'ta kedilerimiz olmalı; hem de bir sepet dolusu. Aşırabileceğimiz tüm talihe ihtiyacımız var. Tanrılar aşkına, denize açılmadan önce o gemiyi kediyle doldurmaya *mecbursun*."

"Dolduracağım da," dedi Locke.

"Tamamdır öyleyse," dedi Stragos. "Bir şey daha var Kosta. Kurduğun aldatmacanın… derinliğiyle alâkalı. Bunu kafanda herhangi bir şüphe kalmışsa diye söylüyorum. Rüzgârüstü Kayası'ndan alacağın adamlardan hiçbiri bugüne dek donanmamda görev yapmadı; o nedenle subaylarımdan birinden ne bekleyeceklerine dair pek bir fikirleri yok. Hem yakında donanma kaptanı Ravelle olmaktan çıkıp korsan Ravelle olacaksın. Dolayısıyla ufak ayrıntılara fazla takılmadan rolünü uygun bulduğun şekilde oynayabilirsin."

“Bak bu iyi işte,” dedi Locke. “Zaten kafam yeterince meşgul.”

“Son bir şartım daha var,” diye devam etti Stragos. “Bu komplonun bir parçası olmayanlar da dahil olmak üzere Rüzgârüstü Kayası’nda görev yapan tüm askerler en iyi ve en sadık adamlarım arasındalar. Kalıcı bir hasar vermeden onları etkisiz hâle getirebilmen için sana bir yöntem temin edeceğim. Bunun dışında ne senden ne de mürettebatından en ufak bir zarar görmeyecekler. Arkanda ölü birini bırakırsan tanrılar yardımcın olsun.”

“Bak bu, risklere yabancı olmadığını iddia eden biri için ilginç bir duyarlılık.”

“Onları gözümü bile kırpmadan savaşa gönderip seve seve feda edebilirim Kosta. Ama renklerimi dürüstçe taşıyan hiç kimse bu planın bir parçası olarak can vermeyecek. Şerefim onlara bu kadarcık bir lütufta bulunmamı gerektiriyor. Hem siz güya bu işte profesyonelsiniz. Bunu o profesyonelliğe yönelik bir imtihan olarak kabul et.”

“Biz kahrolası birer katil değiliz,” dedi Locke. “Birini öldürsek bile bunu iyi bir sebepten yaparız.”

“Bunu duyduğuma sevindim,” dedi Stragos. “Öyleyse söyleyeceklerim bu kadar. Bugün istediğinizi yapmakta serbestsiniz. Yarın akşam, gece yarısından hemen önce Rüzgârüstü Kayası’na çıkacak ve işe koyulacaksınız.”

“Panzehire ihtiyacımız olacak,” dedi Locke. Jean ile Caldris kafa salladılar.

“Elbette. Son tüplerinizi yola çıkmadan hemen önce alacaksınız. Ondan sonra da… iki ay içerisinde geri dönmenizi bekliyor olacağım. Tabii bir de kaydettiğiniz ilerlemelere dair raporunuzu.”

9

Locke ile Jean yarım yamalak da olsa giriş salonunun hemen önünde yeni mürettebatlarının bir içtimasını almayı başardılar. Jean, öfkelerini uyuyan muhafızlardan çıkarmaya kalkışan birkaç adamın üstünde fiziksel kuvvetini sergilemek zorunda kalmıştı.

“Onlara dokunursanız sonuçlarına katlanırsınız dedim,” diye hırladı Locke, üçüncü kez. “Muhafızlara el sürmeyin! Eğer arkamızda ölü bırakırsak insanların tüm sempatisini kaybederiz. Bırakın yaşasınlar; Verrarlılar bu olaya aylarca gülecekler.

“Şimdi… sessizce rıhtıma inin,” diye devam etti. “Biraz gevşeyin, bacaklarınızı açın, denizi ve gökyüzünü güzelce seyredin. Adayı terk etmeden evvel gidip getirmem gereken bir tekne var. Ve hepimizin iyiliği için çenelerinizi kapalı tutun.”

Adamlar kuleden dışarı çıkarken kendi aralarında fısıldaşan küçük gruplara ayrılarak bu ihtara büyük ölçüde itaat ettiler. Locke içlerinden bazılarının açık göğün altına adım atmaktan korkarcasına, ellerini taşlardan ayırmaksızın kapının yakınında oyalandığını fark etti. Koğuşta aylar, hatta yıllar geçirdikleri düşündüğünde onları suçlayamadı.

“Harika,” dedi Jabril, Caldris’in elinde fenerle devriye gezdiği nhtıma yaklaşırlarken Locke’a ayak uydurarak. “Hem de neredeyse hepimizin kokusunu aynı anda çekmemek kadar harika.”

“Yakında gene üst üste alt alta yığılacaksınız,” diye belirtti Locke.

“Evet ama bu aynı şey değil.”

“Jabril,” dedi Locke, sesini yükselterek, “zamanla birbirimizin kabiliyetlerini öğrendikçe ihtiyaç duyduğumuz subaylar için doğru düzgün oylama yapabiliriz. Ama şimdilik seni muavin vekili ilan ediyorum.”

“Neyin muavini?”

“Neyin olursa.” Locke sırıtarak adamın sırtına bir şaplak attı. “Artık donanmada değilim, unuttun mu? Jerome’a hesap vereceksin. Adamları hizada tut. Rıhtıma bağlı şu askerin silahlarını al; bu akşam kılıç çekmemiz gerekebilir diye. Bir kavga çıkmasını beklemiyorum ama hazırlıklı olmakta yarar var.”

“İyi akşamlar Kaptan Ravelle,” dedi Caldris. “Görüyorum da adamları tıpkı planladığın gibi toparlamışsın.”

“Öyle,” dedi Locke. “Jabril, bu seyir subayım Caldris. Caldris, Jabril de şimdilik Jerome’un astı olarak hareket ediyor. Dinleyin!” Locke bağırmadan sesini yükseltti ki sudan aksederek görünmeyen kulaklara ulaşmasın. “Buraya altı kişilik bir kayıkla geldim. Yakınlarda kırk kişilik bir teknem daha var. Kürek çekmeye yardım etmeleri için bana iki adam lazım. Gidip gelmemiz yarım saat sürmez. Sonra da buradan temelli ayrılabiliriz.”

Bezginliklerini giderebilecek herhangi bir şey yapmak için can atıyormuş gibi görünen iki genç mahkûm öne çıktı.

“Tamamdır,” dedi Locke, o iki denizcinin ve Caldris’in ardından küçük kayığa binerken. “Jerome, Jabril, düzeni ve sessizliği sağlayın. Hemen çalışmaya başlayabilecekler ile gücünü toplamak için birkaç gün dinlenmesi gerekenleri tespit etmeye çalışın.”

Rüzgârüstü Kayası’nın bir kilometre açığında uzun bir çatana demirliydi; Caldris’in feneri onu yaklaşık elli metre öteden aydınlatana dek ay ışıklarının altında tamamen görünmez vaziyetteydi. Locke ile Caldris hızla çalışarak teknenin küçük yelkenini açtılar, sonra da iki eski mahkûm kayığın küreklerine asılarak onlara eşlik ederken yavaş fakat emin bir şekilde hapishaneye geri döndüler. Tedirgince etrafa göz gezdiren Locke, ufukta soluk birer parıltı saçan bir-iki yelkenli gördüyse de yakınlarda hiç kimse yoktu.

“Şimdi beni iyi dinleyin,” dedi çatana iskeleye bağlandıktan ve müstakbel mürettebatı etrafına toplandıktan sonra. Adamların bu duruma ne kadar çabuk ayak uydurduğunu görmek onu sevindirdiği kadar şaşırtmıştı da. Aslında bunda bir anormallik yoktu; ne de olsa karşısındakiler bireysel suçlar sebebiyle hapse tıkılmış kabadayılar değil, el konmuş gemilerin tayfalarıydı. Bu onları birer aziz yapmazdı elbette ama bir seferlik de olsa öngörülmeyen bir şeyin yolunda gittiğini görmek hoştu.

“Gücü kuvveti yerinde olanlar küreklerin başına geçsin. Şimdilik öyle bir işe kalkışamayacak kadar güçsüzseniz utanmayın; bazılarınızın çok uzun zamandır burada tutulduğunu biliyorum. Sadece çatananın ortasında oturun ve kendinizi yormayın. Nasılsa şehirden ayrıldığımızda gücünüzü toplarsınız. Bol miktarda yiyeceğimiz var.”

İşte bu adamları biraz neşelendirdi. Locke denize açıldıktan bir müddet sonra arkalarında bıraktıkları hapishane lapasına benzer yemeklere talim edebileceklerinin farkındaydı; fakat birkaç günlüğüne de olsa iştahla bekleyecekleri taze bir et ve sebze stokuna sahiptiler.

Eski mahkûmlar muntazaman çatanaya doluştular. Yeterince kuvvetli olduğunu iddia edenler çabucak küpeştelere dizildi ve kürekler yuvalarına oturtuldu. Jabril pruvaya geçti, her şey hazır olduğunda da Locke ile Caldris’e el salladı.

“Tamamdır,” dedi Locke. *“Ulak,* Kılıç Marinası’nın denize bakan tarafının güneyinde demirli ve mürettebatı dışında hiçbir eksiği yok. Geceleyin başında tek bir muhafız nöbet tutuyor, onunla ben ilgileneceğim. Siz sadece bizi takip edin ve peşimizden gemiye çıkın; ağlar yandan sarkıtılmış ve tahkimatlar istiflenmiş vaziyette.”

Locke küçük teknenin pruvasında durdu ve yeterince gösterişli olduğunu umduğu bir poz takındı. Jean ile Caldris

küreklerin başına geçerken son iki mahkûm da kıça oturdu. Biri elinde Caldris'in fenerini tutuyordu.

"Rüzgârüstü Kayası'na veda edin çocuklar," dedi Locke, "ve Tal Verrar arhonuna siktir çekin. Hedefimiz deniz."

10

Gölgeler arasındaki bir gölge iki teknenin oradan uzaklaşmasını seyretti.

Merrain kulenin yanındaki konumundan ayrıldı ve alçak gri şekiller güneye doğru kaybolup giderken arkalarından hafifçe el salladı. Yüzünün alt kısmını örten siyah ipek fuları gevşetip siyah ceketinin kapüşonunu çıkardı; kulenin yanındaki gölgelerde yaklaşık iki saat boyunca gizlenerek Kosta ile de Ferra'nın işlerini bitirmelerini sabırla beklemişti. Adanın doğu tarafındaki kayalık bir çıkıntının altına yanaştırdığı kendi teknesi, tahta bir çerçevenin üstüne tabaklanmış deri gerilerek üretilen bir sandaldan ibaretti. Ay ışığının altındayken bile neredeyse tamamen görünmezdi.

Kadın hapishanenin giriş salonuna kadar sessizce ilerledi ve akılayazı uykusunun pençesindeki iki muhafızı tam da beklediği yerde, özensizce yere serilmiş bir hâlde buldu. Kosta ile de Ferra, Arhon'un isteğine riayet ederek mahkûmların onlara zarar vermesini önlemişlerdi.

"Çok yazık," diye fısıldadı kadın, teğmenin yanında diz çöküp eldivenli bir parmağını onun yanaklarında gezdirerek. "Pek de yakışıklıymışsın."

Kadın iç geçirdi, ceketindeki kından bir bıçak çekti ve hızlı bir hamleyle adamın gırtlağını kesti. Hızla genişleyen kan birikintisinden sakınmak için geri çekilip bıçağın yalımını muhafızın pantolonuna sildi, sonra da salonun karşı tarafında yatan kadına baktı.

Kulenin tepesindeki iki nöbetçi hayatta kalabilirdi; birilerinin merdivenleri tırmanarak onlara saldırması inandırıcı olmazdı. Fakat rıhtımdakini, burada yatan ikiliyi ve alt katta bulunması gerekeni haklayabilirdi.

Bu kadarı yeterli olur, diye düşündü. Aslında Kosta ile de Ferra'nın başarısız olmalarını istiyor değildi. Fakat görevlerinden başarıyla dönmeleri hâlinde Stragos'u onlara başka bir görev vermekten ne alıkoyabilirdi? Arhon'un zehri her ikisini de süresiz olarak birer araç hâline getirmişti. Ve eğer *sahiden de* zaferle dönerlerse… eh, kendisinin hizmet ettiği kişiler tarafından kullanılamadıkları sürece öylelerinin ölmesi çok daha iyiydi.

Kararını veren kadın işini bitirmeye koyuldu. Bir kerecik olsun o işini görürken kimsenin acı çekmeyecek olması içini rahatlatıyordu.

11

"Kaptan Ravelle!"

Seslenen kişi aldatmacanın bir parçası olarak Arhon tarafından bizzat seçilen askerlerden biriydi. Adam Locke peşinde Jean, Caldris ve iki eski mahkûmla beraber *Kızıl Ulak*'ın güvertesine çıktığında şaşırmış gibi yaptı. Mahkûmlarla dolu çatana o sırada geminin sancak tarafına yanaşıyordu.

"Bu akşam geri gelmenizi beklemiyordum komutanım… Komutanım, neler oluyor?"

"Bir karara vardım," dedi Locke, askere yaklaşarak. "Bu gemi Arhon'un sahip olamayacağı kadar güzel bir şey. O yüzden ben de onu Arhon'un elinden alıp denize açılacağım."

"Bir dakika… bir dakika komutanım. Bu hiç komik değil."

"Orası kimin tarafında durduğuna bağlı," dedi Locke, ardından adama iyice sokulup karnına sahte bir yumruk attı.

“Tabii *eğer* ayakta durabiliyorsan.” Adam plana uygun olarak müthiş bir yumruk yemenin son derece inandırıcı bir taklidini yaptı ve güverteye sırtüstü devrilerek kıvranmaya başladı. Locke sırıttı. Yeni mürettebatına kendi aralarında fısıldaşacakları bir şey çıkmıştı.

Bahsi geçen mürettebat o sırada sancak tarafındaki bindirme ağlarından gemiye tırmanıyordu. Askerin kılıcını, kalkanını ve bıçaklarını alan Locke küpeşteye gidip Jean ile Caldris’in kaçak mahkûmları yukarı çekmelerine yardım etti.

“Çatanayı ne yapacağız Kaptan?” diye sordu Jabril, güverteye çıkarken.

“O şey bu küçük kaltağa sığdırmayacağımız kadar büyük,” cevabını verdi Locke. Başparmağıyla arkasındaki ‘etkisiz hâle getirilmiş’ muhafızı işaret etti. “Bu adamı içine koyup sürüklenmeye bırakacağız. Jerome!”

“Emredin Kaptan,” dedi Jean.

“Herkesi yukarı çektikten sonra belde içtima al. Efendi Caldris! Aramızda bu gemiyi en iyi tanıyan kişi şimdilik sensin; bize ışık sağla.”

Caldris gidip dümenin yakınındaki bir dolaptan simyasal fenerler getirdi ve Locke’un da yardımıyla onları güverteye astı. Artık iş yapmalarına fazlasıyla yetecek kadar sarı renkli, loş ışıkları vardı. Jean küçük düdüğünü çıkarıp kısa kısa üç kez öttürdü. Saniyeler içinde mürettebatı gemi belinin ortasında, ana direğin önünde topladı. Locke karşılarına geçip Verrar subay ceketini çıkardı ve geminin yanından aşağı attı. Adamlar onu alkışladılar.

“Artık hızlı ama tedbirli hareket etmemiz gerekiyor,” dedi Locke. “Çalışmaya gücünün yetmeyeceğini düşünenler elini kaldırsın. Utanacak bir şey yok çocuklar.”

Locke dokuz el saydı. El kaldıran adamların çoğu gözle görülür ölçüde yaşlı veya sağlıklı olamayacak kadar cılızdı.

Locke kafa salladı. “Dürüstlüğünüze kin güdecek değiliz. Gücünüzü topladığınızda işbaşı yapabilirsiniz. Şimdilik ana güvertenin altında yahut baş kasarasında kendinize bir yer bulun. Ana ambarda hasır ve branda var. Uyuyabilir ya da cümbüşü seyredebilirsiniz. Şimdi… aranızda aşçı olduğunu iddia edebilecek biri var mı?”

Jabril’in arkasında duran adamlardan biri elini kaldırdı.

“Güzel. Demir aldığımızda aşağı in ve erzakı gözden geçir. Baş kasarasında bir tuğla fırına ilaveten bir simyasal taş ile bir de kazan var. Cam resifleri aştıktan sonra karnımızı güzelce doyurmak isteyeceğiz. O yüzden biraz inisiyatif kullan. Ve bir fıçı da bira aç.”

Adamlar bunu duyunca tezahürata başladılar. Jean onları susturmak için düdüğünü öttürdü.

“Hadi bakalım!” Locke arkalarında yükselen Atacam adanın karanlığını işaret etti. “Kılıç Marinası o adanın hemen öteki tarafında ve henüz uzaklaşmış değiliz. Jerome! Bocurgatın başına geç ve demir almaya hazırlan. Jabril! Caldris’ten biraz ip al ve şu adamı bağlamama yardım et.”

Locke ile Jabril birlikte çalışarak ‘etkisiz hâldeki’ askeri ayağa kaldırdılar. Locke seyir subayının temin ettiği iple esirlerinin ellerine gevşek fakat fazlasıyla inandırıcı bir düğüm attı; onlar gittikten sonra asker kendini dakikalar içinde kurtarabilecekti.

“Beni öldürmeyin Kaptan, lütfen,” diye mırıldandı asker.

“Öyle bir şey yapacak değilim,” dedi Locke. “Arhon’a benden bir mesaj iletmeni istiyorum. Ona Orrin Ravelle’in kıçını öpmesini, görevimden istifa ettiğimi ve artık bu gemide dalgalanacak tek bayrağın kızıl bir bayrak olacağını söyle.”

Locke ile Jabril adamı giriş lombarının yanından aşırıp iki buçuk metre aşağıdaki çatananın içine attılar. Adam acıyla

bağırdı (bu sefer samimiyetine şüphe yoktu) ve yüzükoyun yuvarlandı; fakat onun dışında bir şeyi yok gibiydi.

Locke adamın arkasından, "Aynen o sözleri kullan!" diye seslenince Jabril bir kahkaha attı. "Şimdi! Efendi Caldris, denize açılıyoruz!"

"Hayhay Kaptan Ravelle." Caldris en yakınındaki dört adamı da yanına alıp aşağı indi. Tayfalar onun rehberliğinde çapa palamarının tavlondaki oluğuna doğru takılmadan hareket etmesini sağlayacaklardı.

"Jerome," dedi Locke, "demir almak için herkes bocurgata!"

Locke ile Jabril mürettebatın geri kalan tüm dinç üyeleriyle beraber bocurgata gittiler. O sırada ağır tahta çubukların sonuncusu da yuvasına sürülüyordu. Jean düdüğünü öttürünce adamlar omuz omuza çubukların başına geçtiler. "Demir al! Bas-ve-yüklen! Bas-ve-yüklen! İtin var gücünüzle, ha gayret!" Jean avazı çıktığı kadar bağırıyor, çubuklara aynı anda yüklenmeleri için adamlara bir tempo sağlıyordu. Çoğu düşündüğünden veya itiraf edeceğinden daha güçsüz bir hâlde olan tayfalar bocurgatı çalıştırmakta zorlanıyorlardı. Yine de çok geçmeden mekanizma dönmeye başladı ve havayı ıslak halat kokusu doldurdu.

"Kaldır-ve-asıl! Kaldır-ve-asıl! Çapa düşerse boku yeriz!"

Çok geçmeden çapayı sudan çıkarmayı becerdiler ve Jean onu sabitlemeleri için sancak pruvasına bir ekip yolladı. Adamların çoğu inleyerek ve gerinerek bocurgatın başından ayrılırken Locke gülümsedi. Egzersizlerin ardından eski yaraları bile acı vermez olmuştu.

"Şimdi," diye bağırdı, "bu geminin adının *Şanslı Girişim* olduğu günlerde aranızdan kimler onunla yelken açıyordu? Öne çıkın."

Jabril de dahil olmak üzere on dört adam diğerlerinden ayrıldı.

“Peki aranızda kim gabyerlikten anlar?”

Sorusu yedi elin kalkmasına sebep oldu. Şimdilik bu kadarı yeterliydi zaten.

“Bu gemiye yabancı olup da yukarıda rahat edebilecek var mı?”

Dört adam daha öne çıktı ve Locke kafa salladı. “Aferin çocuklar. Öyleyse nerede durmanız gerektiğini biliyorsunuz.” Gabyer olmayanlardan birini omzundan tutup pruvaya doğru çevirdi. “İleri nöbet senin. Önümüze olmadık bir şey çıkarsa bana haber ver.” Başka bir adamı tutup bu sefer de ana direği gösterdi. “Caldris’ten bir dürbün al. Şimdilik kolombir nöbeti senin. Bana öyle bakma; selviçeyle uğraşmayacaksın. Sadece yerinde dur ve uyanık kal.”

“Efendi Caldris!” diye kükredi, seyir subayının güverteye döndüğünü fark edince. “Camaltı denen resifin güneydoğu-doğusundan geçeceğiz!”

“Hayhay Kaptan. Camaltı. Orayı iyi bilirim.” Caldris cam resiflerdeki rotalarını önceden planlamış ve Tal Verrar’ın görüş mesafesinden çıkana dek vereceği emirleri Locke’a dikkatlice öğretmişti elbette. “Güneydoğu-doğu.”

Jean serenlerde görev almaya gönüllü olmuş on bir adama el etti ve ay ışığının altında dev böceklere ait incecik kozalar gibi görünen sarılı yelkenleri gösterdi. “Gabya yelkenlerini ve babafingoları açmak için yukarı çıkın! Emir verilene kadar bekleyin ha!”

“Efendi Caldris!” diye bağırdı Locke, neşesini gizleyemeden. “İşte şimdi işini gerçekten bilip bilmediğini göreceğiz!”

Kızıl Ulak anakaradan batıya doğru esen sert bir rüzgârı verimli bir şekilde kullanarak gabya yelkenlerinin ve

babafingoların yardımıyla güneye yol aldı. Pruvası durgun ve karanlık suları yararken ayaklarının altındaki güverte azıcık sancak tarafına yattı. *Bu iyi bir başlangıç,* diye düşündü Locke. *Çılgınca bir serüven için iyi bir başlangıç.* Mürettebatının çoğunu geçici pozisyonlara yerleştirdikten sonra kıç küpeştesine gidip orada birkaç dakika oyalandı ve iki ayın peşlerinde bıraktıkları hafif kuyruk dalgasındaki yansımalarını seyretti.

"Bakıyorum da hâlinden gayet memnunsun Kaptan Ravelle," dedi Jean, onun yanına gelip kıç küpeştesine yaslanarak. İki hırsız el sıkışıp birbirine sırıttı.

"Galiba öyleyim," diye fısıldadı Locke. "Sanırım bu şimdiye kadar yaptığımız en delice şey. O nedenle hâlimizden memnun olmak bizim *hakkımız*."

"Mürettebat şimdilik numarayı yutmuşa benziyor."

"Eh, koğuştan yeni çıktılar. Yorgun, aç ve heyecanlılar. Birkaç günlük yemeğin ve egzersizin ardından ne kadar dikkatli olduklarını göreceğiz. Tanrılar aşkına, en azından hiçbir şeyin ismini yanlış söylemedim."

"Bunu yaptığımıza inanmak gerçekten zor."

"Biliyorum. Hâlâ gerçekmiş gibi gelmiyor. Kaptan Ravelle. İkinci kaptan Valora. Aslında senin işin kolay. Benim 'Orrin' diye hitap edilmeye alışmam lazım. Sense bir 'Jerome' olarak kalacaksın."

"İşimi zorlaştırmanın gereği yoktu. Nasılsa sen onu benim adıma da yapıyorsun."

"Sözlerine dikkat et bakayım. Seki küpeşteye yatırtıp kırbaçlatabilirim."

"Hah! Donanma kaptanı olsaydın belki. Korsan bir ikinci kaptan öyle bir şeye katlanmak zorunda değildir." Jean iç geçirdi. "Sence karayı bir daha görebilecek miyiz?"

“Niyetimin o olduğu kesin,” karşılığını verdi Locke. “Kızdıracak korsanlarımız, ayarlayacak muzaffer bir dönüşümüz, mahcup edeceğimiz bir Stragosumuz, bulacak panzehirlerimiz ve donuna kadar soyacağımız bir Requinimiz var. Denizde iki ay geçirirsem belki tüm bunları *nasıl* yapacağımıza dair bir fikir de edinirim.”

Bir müddet boyunca arkalarında giderek küçülen Tal Verrar’a, kentin güneybatı hilalinin karanlık kütlesinin arkasında yavaşça gözden kaybolan Altın Basamaklar’ın halesine ve Günahane’nin fener ışıklarına baktılar. Derken Pirinç Denizi’ne, tehlikeye ve korsanlığa çıkan cam resiflerin seyirsel kanalından geçmeye başladılar. Bir savaş başlatmaya ve onu Arhon’un işine yarayacak bir şekilde geri getirmeye gidiyorlardı.

12

“Yelken göründü! İskele pruvasından iki kerte beride yelken göründü!”

Yukarıdan gelen bu bağırış, güneye yaptıkları yolculuğun üçüncü sabahında duyuldu. Kamarasında oturan Locke, o sırada sandığından çıkardığı çatlak bir el aynasındaki bulanık yansımasını seyretmekle meşguldü. Yola çıkmadan önce kılık değiştirmek için kullandığı makyaj kutusundaki simyasal maddelerin yardımıyla saçını doğal rengine döndürmüştü. Şimdi de yanaklarında hemen hemen aynı tonda bir sakal çıkıyordu. Tıraş olup olmayacağından henüz emin değildi ama yukarıdan gelen bağrışla birlikte sakalına yönelik tüm düşünceleri kaybolup gitti. Kamarasını derhâl terk etti, loş güverte merdiveninin dik basamaklarını tırmandı ve parlak sabah ışığının altındaki kıç güvertesine adım attı.

Mavi gökyüzü, pipolarından çok uzaklara sürüklenmiş tütün dumanlarını andıran yüksek ve beyaz bulutlarla kaplıydı. Açık denize çıktıklarından beri iskele kemerelerinden rüzgâr alıyorlardı ve *Kızıl Ulak* hafifçe sancağa yatmıştı. Üstünde

durduğu zeminin durmaksızın sallanması, gıcırdaması ve yan yatması bundan önceki son (ve de ilk) deniz yolculuğu sırasında dermansızlıktan kamarasına hapsolmuş Locke'a tamamen yabancıydı. Genç adam eğitimli bir hırsıza özgü çevikliğinin denizde epey işe yaradığını söyleyerek kendini avutsa da ne olur ne olmaz diyerek etrafta gereğinden fazla gezinmekten kaçınıyordu. En azından artık deniz tutmasına karşı bağışıklık kazanmışa benziyor ve bunun için Madrabaz Bekçi'ye tüm kalbiyle şükrediyordu. Gemideki çoğu kimse onun kadar şanslı değildi.

"Durum nedir Efendi Caldris?"

"Güzel bir sabah geçiriyoruz Kaptan. Ayrıca kolombir gözcüsü iskele pruvasından iki kerte beride beyaz bir yelken gördüğünü söylüyor."

Caldris bu sabah dümende tek başına duruyor, kalitesiz bir tütün demetinden sarılmış bir purodan ufak nefesler alıyordu. Locke ucuz tütünün kükürde benzer kokusu karşısında burnunu kıvırdı.

Sessizce iç geçirip dürbününü çıkaran Locke elinden geldiğince dikkatli bir şekilde hareket ederek baş kasarasına çıktı ve iskele pruvasının küpeştesine kadar gitti. Evet, işte oradaydı. Beyaz bir lekeden ibaret olan uzaktaki gemi, uzaktaki ufkun koyu mavisinde belli belirsiz görülebilmekteydi. Locke kıç güvertesine döndüğünde Jabril ile diğer birkaç denizci orada oyalanarak onun kararını bekliyorlardı.

"Gözünü korkutacak mıyız Kaptan?" Jabril sadece meraklı görünse de arkasındaki adamlar düpedüz hevesliye benziyorlardı.

"Eşit payın bir an önce tadına bakmak istiyorsunuz, ha?" Locke derin düşüncelere dalmış gibi gözükerek Caldris'ten tarafa döndü ve yaşlı adamın ısrarlı bir hayıra denk gelen özel

işaretlerini kullandığını gördü. Tam da beklediği gibi… geçerli sebepleri saymak için seyir subayına danışmasına gerek yoktu.

“Yapamayız çocuklar. Siz de bunun farkındasınız. Daha kendi gemimizi bile adam edemedik; gidip de bir başkasınınkine saldırmanın anlamı yok. Adamlarımızın çeyreği dövüşmek bir yana dursun, çalışacak kadar bile zinde değiller. Taze gıdamız, temiz bir gemimiz ve bol bol vaktimiz var. Daha iyi fırsatlar yakalayacağız. Rotayı koru Efendi Caldris.”

“Rotayı koru. Anlaşıldı Kaptan.”

Jabril bunu sorgusuz sualsiz kabul etti. Locke her geçen gün adamda iyi çalışan bir kafa ve gemi yaşantısının neredeyse her yönünü kapsayan geniş bir bilgi dağarcığı olduğunu keşfediyordu (tabii bu da onu en azından ikinci konuda kendisinden üstün kılıyordu). Jabril’in iyi bir muavin olması, minnet duyulacak bir diğer iyi şanstı. Arkasındaki adamlarsa… Locke hayal kırıklıklarını unutmalarına yardım etmek için kendilerini meşgul edecek bir şeye ihtiyaç duyduklarını sezgisel olarak biliyordu.

“Streva,” dedi en gençlerine, “paraketeyi kıça taşı. Mal, kum saati senin. Raporunuzu Efendi Caldris’e verin. Jabril, kıvrık yay[12] kullanmaktan anlar mısın?”

“Evet Kaptan. Kısa, kıvrık, uzun… hepsiyle iyi ok atarım.”

“Kıç ambarındaki depolardan birinde on tane olacak. Bulmakta zorlanmazsın. Birkaç yüz ok da cabası. Brandadan ve samandan birkaç okçuluk hedefi hazırla. Onları pruvaya koy ki hiç kimse kıçına tatsız bir sürpriz yemesin. Tayfaları gruplara ayır ve hava izin verdiği sürece her gün talim yaptır. Nihayet başka bir gemiyi ziyaret etme zamanımız geldiğinde gabyalarda işini bilen okçular istiyorum.”

“İyi fikir Kaptan.”

Bu en azından hâlâ kıç güvertesi civarında oyalanan denizcileri biraz heyecanlandırırdı. Çoğu Jabril'in peşi sıra bir lombardan ana güverteye indi. Mevzuya gösterdikleri ilgi Locke'a başka bir fikir verdi.

"Efendi Valora!"

Jean aşçıları Mirlon'la beraber baş kasarasının bitişiğindeki küçük tuğla fırındaki bir şeyi inceliyordu. Locke'un bağrışına cevaben elini salladı.

"Günbatımına kadar gemideki herkesin tüm silah dolaplarının yerini bilmesini istiyorum. Bu işi bizzat hallet."

Kafa sallayan Jean her ne yapıyorsa ona geri döndü. Locke'un tahmininceKaptan Ravelle'in gemideki silahları - yayların yanı sıra nacaklar, meçler, sopalar ve birkaç tane de teber vardı- adamlarından esirgememesi, moral açısından onları kilitli yahut gizli tutmaktan çok daha fazla yarar sağlardı.

"Aferin," dedi Caldris usulca.

Mal, ana direğe çivili kum saatindeki son birkaç kum tanesinin de akmasını izledi, sonra da kıça doğru dönüp bağırdı. "Ölç!"

"Yedi buçuk deniz mili!" diye seslendi Streva, bir saniye sonra.

"Yedi buçuk," dedi Caldris. "Gayet iyi. Verrar'dan ayrıldığımızdan beri üç aşağı beş yukarı aynı hızda ilerliyoruz. Hiç fena değil."

Locke yaşlı adamın seyir tahtasındaki deliklere takılı raptiyelere ve tam güneyin azıcık batısına gittiklerini gösteren kutudaki pusulaya bir göz attı.

"Böyle devam ettiği takdirde iyi bir hız," diye homurdandı Caldris, ağzındaki puronun etrafından. "Bu gidişle iki haftada

Hayaletrüzgârı'na varırız. Kaptanı bilmem ama programın birkaç gün önüne geçmek beni *çok* rahatlatır."

"Peki böyle devam edecek mi?" dedi Locke, seyir subayının kulağına fısıldamasına gerek kalmayacak kadar alçak sesle.

"İyi bir soru. Yaz sonu Pirinç Denizi'nde ilginç bir zamandır. Oralarda bir yerde fırtınalar var; onları kemiklerimde hissedebiliyorum. Bizden epeyce uzaklar ama yine de bekliyorlar."

"Aman ne güzel."

"Bir yolunu buluruz Kaptan." Caldris purosunu bir anlığına ağzından çıkardı, güverteye kahverengi bir şey tükürdü ve onu tekrar dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Aslına bakarsan Tamahkâr Suların Efendisi'ne şükür her şey yolunda gidiyor."

13

"Öldür onu Jabril! Kahrolası kalbinden vur!"

Jabril geminin ortasında duruyor, geniş bir panoya çivilenip yaklaşık on metre ötedeki ana direğe yaslanmış bir frak cekete (Locke'un sandığından hibe edilmişti) bakıyordu. Her iki ayağı da güvertenin kalaslarına çekilmiş üstünkörü bir tebeşir çizgisinin üstündeydi. Oyunun kurallarına uygun olarak sağ elinde bir fırlatma bıçağı, sol elindeyse dolu bir şarap şişesi tutuyordu.

Bağırarak onu teşvik eden denizci yüksek sesle geğirdi ve ayağını güverteye vurmaya başladı. Jabril'in etrafındaki insan çemberi hemen ritme uyum sağladı ve önce yavaşça, sonra da giderek artan bir hızla el çırpıp tezahürat etmeye koyuldu. "Tek damla bile dökme! Tek damla bile dökme! Tek damla bile *dökme*! Tek damla bile *dökme*! *Tek damla bile dökme!"*

Jabril iyice gerindi, kolunu geriye doğru çekti ve bıçağı fırlattı. Bıçak ceketi tam ortasından vurdu ve kopan tezahürat

çabucak ulumalara dönüştü. Jabril şişedeki şarabın bir kısmını dökmüştü.

“Kahretsin!” diye bağırdı.

“Şarap israfçısı!” diye bağırdı etrafında toplanmış adamlardan biri, kâfirliğin en ağırını kötüleyen bir rahibin şevkiyle. “Cezayı öde ve onu ait olduğu yere koy!”

“Hey, en azından ben ceketi tutturdum,” dedi Jabril, sırıtarak. “Sen atışınla neredeyse kıç güvertesindeki birini öldürecektin.”

“Bedelini öde! Bedelini öde! Bedelini öde!” diye tezahürata başladı kalabalık.

Jabril şişeyi dudaklarına dayayıp dimdik kaldırdı ve bir dikişte içmeye başladı. Şişedeki şarap miktarı azaldıkça tezahüratın sesi ve temposu da arttı. Boyun ve çene kasları iyice gerilen Jabril koyu kırmızı sıvının son yudumlarını da içerken boştaki elini havaya kaldırdı.

Kalabalık onu alkışladı. Jabril şişeyi dudaklarından ayırdı, başını eğdi ve en yakınındaki adamın üstüne ağız dolusu şarap tükürdü. “Tüh,” diye bağırdı, “bir damla döktüm! Ha-ha-ha-ha-ha!”

“Sıra bende,” dedi ıslanan denizci. “Bilerek kaybedeceğim ve ben de senin üstüne bir damla dökeceğim ahbap!”

Locke ile Caldris kıç güvertesinin sancak küpeştesinden olup bitenleri seyrediyorlardı. Yaşlı adam nadir molalarından birini verip dümenin başından ayrılmıştı; geminin kontrolü o sırada Jean’daydı. Caldris’in geminin pek kıymetli dümeninden birkaç adım uzaklaşmasına yetecek kadar durgun ve ılık bir alacakaranlıkta yol alıyorlardı.

“Bu iyi bir fikirdi,” dedi Locke.

“Zavallı hergeleler o kadar uzun zamandır sürünüyorlardı ki biraz cümbüşü hak etmişlerdi,” dedi Caldris, açık mavi bir

seramik pipoyu tüttürürken. Pipo Locke'un şimdiye kadar onun ellerinde gördüğü en güzel ve narin şeydi. Yaşlı adamın yüzü, közlerin yumuşak ışığıyla aydınlanmaktaydı.

Caldris'in önerisi üzerine, Locke güverteye bol miktarda şarap ve bira çıkarttırmış *(Kızıl Ulak*'ın stoklarında her ikisinden de bunun iki katı büyüklüğündeki bir mürettebata fazla fazla yetecek kadar vardı), sonra da gemideki herkese zevkler arasında seçme şansı sunmuştu: Ayık kalıp nöbet tutmayı tercih edenler çift porsiyon yeni kızarmış domuz eti yiyecek (yanlarında getirdikleri küçük fakat iyi besili domuz sayesinde), etmeyenlerse içkili bir parti yapacaktı. Caldris, Jean ve Locke domuz etini seçen dört tayfayla birlikte ayık kalanların tarafındaydı elbette.

"Böyle şeyler insana bindiği gemiyi evi gibi hissettirir," dedi Caldris. "Denizde ne kadar boktan bir hayat sürdürebileceğini unutmana yardım eder."

"O kadar da kötü değil," dedi Locke, hülyalı denebilecek bir ifadeyle.

"Ya… kahrolasıca geminin tanrılar tarafından bir gecede gönderilen kaptanıysan değildir tabii." Yaşlı adam purosunu tüttürdü ve dumanı küpeştenin üstünden üfledi. "Eh, bunun gibi birkaç gece daha düzenleyebilirsek harika olur. Sessiz sedasız anlar, disiplin sağlamada kırbaçlardan ve prangalardan daha etkilidir; bu sözümü iyi belle."

Locke dönüp kara dalgaların ötesine baktı ve simyasal fenerler gibi ışıldayan, yeşil-beyaz bir şeklin dalgaların arasından fırladığını, birkaç saniye sonra tekrar suya daldığını gördüğünde de irkildi. Gözlerini kırptığı zaman yaratığın havada çizdiği yay karanlıkta yanardöner bir leke bıraktı.

"Tanrılar aşkına," dedi, "o da *neydi* öyle?"

Geminin yaklaşık yüz metre uzağında o şeylerden bir sürü vardı. Ses çıkarmadan birbirlerinin peşi sıra sıçrıyor,

dalgaların üstünde bir belirip bir kayboluyor, siyah sular soluk ışıklarını bir ayna gibi geri yansıtıyordu.

“Sahiden de bu sularda yenisin,” dedi Caldris. “Onlara sıçrayan-tayflar denir Kosta. Tal Verrar’ın güneyinde bunlara sık sık rastlarsın. Bazen daha büyük sürüler hâlinde gezerler, bazen de öyle yükseğe sıçrarlar ki gemilerin üstünden geçerler. İnsanları takip ettikleri bilinir. Ama sadece hava kardıktan sonra.”

“O şeyler bir tür balık mı?”

“Bak orasını kimse tam olarak bilmez,” cevabını verdi Caldris. “Sıçrayan-tayflar yakalanamaz. Duyduğum kadarıyla *dokunulamaz* bile. Sanki birer hayaletmişçesine ağların içinden geçip giderler. Belki sahiden de öyledirler.”

“Ürkütücü.”

“Denizde birkaç yıl geçirdikten sonra onlara alışırsın,” dedi Caldris. Piposundan bir nefes çekti ve ucundaki turuncu parıltı bir anlığına güçlendi. “Pirinç Denizi garip bir yerdir Kosta. Bazıları Ataların hayaletlerinin ona dadandığını söyler. Bazılarıysa her türlü hayaletin. Çok şey gördüm. Serenlerin tepesinde mavi-kızıl alevlerle yanan ve tepe gözcülerinin ödünü patlatan Aziz Corella ateşi mesela. Cam gibi denizlerden geçtim ve bir keresinde de… bir şehir gördüm. Ta aşağılarda. Şaka yapmıyorum. Beyaz taşlardan yapılma surları ve kuleleri vardı. Omurganın tam altında, apaçık meydandaydı. Haritalarımızın bin fersah derinlik biçtiği sularda. Kendi burnum kadar gerçekti. Sonra bir anda kayboldu.”

“Heh,” dedi Locke, gülümseyerek. “Bunda hiç fena değilsin doğrusu. Beni boşu boşuna işletmeye çalışma Caldris.”

“Seni işlettiğim falan yok Kosta.” Caldris kaşlarını çattı ve yüzü piponun ışığında meşum bir ifadeye büründü. “Sana ne beklemen gerektiğini söylüyorum. Sıçrayan-tayflar sadece başlangıç. Hatta neredeyse arkadaş canlısı sayılırlar. Burada

benim bile inanmakta zorlandığım şeyler bulunur. Ve aklı başında hiçbir kaptanın asla uğramayacağı yerler… Öyle yerler ki her nasılsa… yanlıştırlar. Seni *beklerler.”*

“Ah,” dedi Locke. Camorr’un eski ve çürük mekânlarında geçen ilk zorlu yıllarını ve küçük çocukları yutmak için karanlıkta beklermiş gibi gözüken binlerce devasa, yıkık binayı hatırlamıştı. “Ne kastettiğini şimdi anlıyorum.”

“Hayaletrüzgârı Adaları var ya,” dedi Caldris, “işte en kötüsü de onlardır. Aslında insanların ayak basıp da geri gelebildikleri sadece sekiz veya dokuz ada vardır. Ama orada, sislerin arasında daha kaç tanesinin gizlendiğini ve oralarda nelerin kol gezdiğini ancak tanrılar bilir.” Devam etmeden önce duraksadı. “Hayaletrüzgârı’nın üç yerleşkesinden bahsedildiğini hiç duydun mu?”

“Sanmıyorum,” dedi Locke.

“Eh.” Caldris piposundan uzun bir nefes daha çekti. “İlk başta üç tane vardı. Tal Verrarlı göçmenler oraya yaklaşık yüz yıl önce çıkmışlar. Sonra da Hovarda Limanı’nı, Montierre’i ve Gümüş Umudu’nu kurmuşlar.

“Hovarda Limanı hâlâ orada elbette. Geriye bir o kaldı. Özgür Filo’yla yapılan savaşa kadar Montierre’in durumu iyiydi. Hovarda sağlam savunma mevziilerine sahiptir; Montierre’de ise öyle bir şey yoktu. Filolarının hakkından geldikten sonra onlara bir ziyarette bulunduk. Balıkçı teknelerini tutuşturduk, kuyularını zehirledik, rıhtımlarını batırdık. Ayakta kalan ne varsa ateşe verdik, sonra küllerini de yaktık. ‘Montierre’ adını haritadan silmiş kadar olduk. Tekrar yerleşilecek hâli kalmadı.”

“Peki ya Gümüş Umudu?”

“Gümüş Umudu,” dedi Caldris, sesini bir fısıltıya indirerek. “Orası elli yıl önce Hovarda Limanı’ndan daha büyüktü. Daha batıdaki başka bir adadaydı. Çok bereketli bir yerdi. Adındaki ‘gümüş’ sadece bir umuttan ibaret değildi. Aşağı yukarı üç yüz

aileye ev sahipliği yapardı. Her ne olduysa tek bir gecede oldu. O üç yüz aile… gidiverdi.”

“Gidiverdi de ne demek?”

“Gidiverdi. Ortadan kayboldu. Tek bir ceset, kuşların gagalayacağı tek bir kemik bile bulunamadı. Bir şey o tepelerden indi, ormanı kuşatan sislerin arasından çıktı ve oradaki herkesi alıp götürdü. Onun ne olduğunu ancak tanrılar bilir.”

“Tanrılar bize merhamet etsin.”

“Keşke etselerdi,” dedi Caldris. “Her şey olup bittikten sonra bir-iki gemi bölgeyi araştırdı. Gümüş Umudu’ndan bir gemiyi sanki alelacele denize açılmış gibi başıboş sürüklenirken buldular. İçinde tüm o olaydan geriye kalan yegâne cesetlerle karşılaştılar. Birkaç denizci. Direklerin ta en tepesinde.” Yaşlı adam iç geçirdi. “Gördükleri her neyse ondan kaçmak için kendilerini oraya bağlamışlardı… ve hepsi de kendi silahlarıyla ölmüştü. Orada bile peşlerindeki şeyle yüzleşmektense kendilerini öldürmeyi yeğlemişlerdi.

“O yüzden buna iyi bak Efendi Kosta.” Caldris simyasal fenerlerin ışığında içki içen ve bıçak fırlatan rahat, gürültücü denizcilerin oluşturduğu çemberi gösterdi. “Böyle şeylerin yaşandığı bir denizde yelken açıyorsan gemini mutlu bir yuva hâline getirmenin değerini de anlarsın.”

14

“Konuşmamız gerek Kaptan Ravelle.”

Aradan bir gün geçmişti. Hava hâlâ sıcaktı ve güneş bulutların arkasında olmadığı zamanlarda güverteye hissedilir bir güçle vuruyordu; fakat deniz daha kabarık, rüzgâr daha sertti. *Kızıl Ulak* çalkantılı suları sarsılmadan yarabilecek kütleden yoksun olduğu için Locke’un ayaklarının altındaki güverte artık daha düşmanca bir hâl almıştı.

Jabril (şarap şişesiyle olan yakın temasını atlatmıştı) ile yaşlıca denizcilerden ikisi öğleden sonranın geç bir saatinde sancak küpeştesine sıkıca tutunan ve rahat görünmeye çalışan Locke'a yaklaştılar. Locke diğer iki adamın yolculuğun başında kendilerini dermansız ilan edenlerden olduklarını fark etti; belli ki istirahatın ve bol porsiyonların epey hayrı dokunmuştu. Locke geminin mürettebat eksiğini göz önünde bulundurarak kısa süre evvel her öğünde ilave istihkak izni vermişti. Bu fikri oldukça rağbet görüyordu.

"Sorun ne Jabril?"

"Kediler Kaptan."

Locke'un yüreği ağzına geldi. Kahramanca bir çabayla sadece şaşırmış gibi görünmeyi başardı. "Ne olmuş onlara?"

"Ana güvertede epeyce vakit geçirdik," dedi yaşlıca denizcilerden biri. "Çoğunlukla uyuyarak. Ama henüz kedi falan görmedik. Küçük yaramazlar normalde ayak altında dolaşıp oyun oynar ve yanımıza gelip kıvrılır yatarlar."

"Sordum soruşturdum," dedi Jabril. "Hiç kimse kediye rastlamamış. Ne ana güvertede ne burada ne de tavlonda. Hatta sintinelerde bile. Onları kamaranda mı tutuyorsun?"

"Hayır," dedi Locke, Caldris'in ufaklığı da dahil sekiz kedinin Kılıç Marina'smdaki özel koylarında yer alan boş bir silahlıkta hâllerinden memnun bir şekilde keyif çattığını, krema çanaklarının ve soğuk tavuk eti tabaklarının üstünde didişerek miyavladıklarını gözünün önünde kolayca canlandırarak.

O sekiz kedinin *hâlen* o kulübede, Rüzgâraltı Kayası'na düzenledikleri mukadder saldırının gecesinde onları unuttuğu yerde durduğuna hiç şüphe yoktu. Yani beş gün ve binlerce deniz mili arkalarında…

"Kedi yavruları," dedi Locke çabucak. "Bu yolculuk için yanımıza bir sepet dolusu kedi yavrusu aldım Jabril. Yeni

adlandırılmış bir gemiye yeni doğmuş kedilerin iyi geleceğini düşündüm. Ama ne yalan söyleyeyim, çok utangaçlar. Onları tavlona bıraktığımdan beri tekini bile görmedim. Herhâlde bize daha yeni yeni alışıyorlardır. Yakında onları görürüz."

"Peki Kaptan." Her üç denizcinin de ne kadar rahatladığını yüzlerinden okumak Locke'u şaşırttı. "Bunu duymak güzel. Hayaletrüzgârı'na varana dek gemide hiç kadın bulunmaması zaten yeterince kötü; bir de kediler olmasaydı hâlimiz haraptı."

"Öyle bir hataya göz yumulamaz," diye fısıldadı yaşlıca denizcilerden biri.

"Her gece etrafa biraz et bırakırız," dedi Jabril. "Güvertelere bakınmaya da devam ederiz. Kedilerden birini bulur bulmaz sana haber veririz."

"Elbette."

Adamlar gider gitmez Locke'un içinde beliren yandan sarkıp aşağıya kusma dürtüsünün deniz tutmasıyla hiçbir ilgisi yoktu.

15

Tal Verrar'dan ayrılmalarının beşinci gününün akşamında Caldris kamarada Locke'u karşısına aldı ve özel bir konuşma için kapıyı kilitledi.

"İyi gidiyoruz," dedi seyir subayı. Locke yine de adamın gözlerinin altında morluğu andıran koyu lekeler oluştuğunu görebiliyordu. Caldris başlarında kimse olmadan dümeni Locke'a veya Jean'a teslim etmeye güvenemediği için denize açıldıklarından beri günde topu topu dört saat uyuyordu. Sonunda Kel Mazucca adlı, nispeten sorumluluk sahibi bir adamı seyir muavinliğine getirmişti ama o bile gerekli bilgiden yoksundu ve Caldris'in vakit ayırması gereken bu kadar çok iş varken her gün sadece birazcık eğitilebiliyordu.

Mürettebatın geri kalanının davranışları konusunda şansları hâlâ yaver gidiyordu. Adamlar hapishaneden kaçışlarının ardından her türlü işe dört elle sarılıyorlardı. Çat pat bir marangoz ile doğru düzgün bir yelkenci bulunmuştu ve iyimserce bir oylamayla Jabril'in dostlarından biri elde edecekleri ganimeti saymaktan ve bölüştürmekten sorumlu serdümen seçilmişti. Dermansızlar hızla sıhhatlerine kavuşuyor, çoğu daha şimdiden nöbetlere katılıyordu. Son olarak, adamlar artık bir araya toplanıp tedirgince kuyruk dalgasına bakmıyor, arkalarındaki denizde takibe yönelik herhangi bir iz aramıyorlardı. Stragos'un intikamından kurtulduklarını düşünürmüş gibi bir hâlleri vardı… böyle bir şeyin asla mümkün olamayacağını onlara söyleyemezlerdi elbette.

"Senin sayende," dedi Locke, Caldris'in omzunu sıvazlayarak. Yolculuğun yaşlı adamı ne kadar yorduğunu daha önceden akıl edemediği için kendini azarlamayı da ihmal etmedi. Mazucca daha hızlı eğitilmeli, kendisi ve Jean da ellerinden geldiğince ona yardımcı olmalıydılar. "Çarşaf gibi bir denizle ve güçlü bir esintiyle karşılaşmış olsak bile sen olmadan bu kadar şeyi asla başaramazdık."

"Yine de zorlu hava şartları yakındır," dedi Caldris. "Bizi bir güzel sınayacak şartlar. Önceden de söylediğim gibi, yaz sonu geldi mi seni dünyanın öteki tarafına kadar uçurabilecek fırtınalar çıkar. Günlerce yelken açmadan bekleyebilir, ambarlarda kuru bir yer kalmayana dek kusabiliriz." Seyir subayı iç geçirdi, sonra da Locke'a meraklı bir bakış attı. "Ambarlardan bahsetmişken, geçen gün kulağıma hiç olmadık bir şey çalındı."

"Öyle mi?" diye sordu, Locke kayıtsız gözükmeye gayret ederek.

"Güvertelerin hiçbirinde kedi gören olmamış. Teki bile her neredelerse oradan çıkıp gelmemiş; ne bira ne süt ne yumurta

ne de et için.” Ansızın adamın alnı bir kuşkuyla kırıştı. “Aşağıda kediler var… değil mi?”

“Ah,” dedi Locke. Az önce Caldris’e duyduğu sempati kalbine bir yük gibi çöktü. Belki de ilk defa hiç yalan söyleyesi yoktu ve konuşurken parmaklarıyla gözlerini ovuşturdu. “Ah. Hayır, kediler onları bıraktığım Kılıç Marinası’ndaki kulübelerinde sapasağlamlar. Üzgünüm.”

“Şaka yapıyorsun,” dedi Caldris, ifadesiz ve ölgün bir sesle. “Hadi ama. Bana böyle bir konuda yalan söyleme.”

“Söylemiyorum.” Locke avuçlarını iki yana açıp omuz silkti. “Bana bunun önemli olduğunu söylediğinin farkındayım. Ama o gece… o gece yapacak yüzlerce işim vardı. Onları getirmeye niyetliydim, cidden.”

“Önemli mi? Sana bunun *önemli* olduğunu mu söyledim? Söylediğim şey bunun son derece *hayati* olduğuydu!” Caldris fısıldayarak konuşsa da çıkan ses sıcak kömürlere değen suyun cızırtısı gibiydi. Locke yüzünü buruşturdu. *“Ruhlarımızı* tehlikeye attın Efendi Kosta, tanrıların cezası ruhlarımızın ta kendisini. Ne kadınımız ne kedimiz ne de doğru düzgün bir *kaptanımız* var ve rotamızın üstünde zorlu bir hava bizi bekliyor.”

“Üzgünüm. Gerçekten.”

“Demek gerçekten üzgünsün. Bir kara seviciyi kedi getirmeye yolladığım için aptallık bende. Asıl kedileri bir kara sevici getirmeye yollamalıydım! Onlar beni hüsrana uğratmazdı.”

“Bu kadar abartma. Hovarda Limanı’na vardığımızda—”

“Varmak küstahça bir varsayım Leocanto. Çünkü mürettebat kedilerimizin sadece kayıp değil, aynı zamanda *hayali* olduğunu çok geçmeden anlayacak. Eğer kedilerin öldüğüne karar verirlerse lanetlendiğimizi farz eder ve karaya varır varmaz gemiden ayrılırlar. Yok eğer pis kokulu küçük

leşlerin noksanlığına bakıp da kahrolasıca kaptanlarının gemiye *hiç* kedi getirmediği sonucunu çıkarırlarsa o zamanda seni bir serende sallandırırlar.”

“Of.”

“Dalga geçtiğimi mi sanıyorsun? *isyan* çıkarırlar. Ufukta, herhangi bir yönde başka bir yelken görürsek hemen peşine takılmalıyız. Onlara saldırmalıyız. Neden biliyor musun? *Kahrolası kedilerinden birkaçını alabilelim diye.* Her şey için çok geç olmadan önce.”

Sözlerini sürdürmeden evvel iç geçiren Caldris bir anda on yıl yaşlanmış gibi göründü. “Karşımızdaki bir yaz sonu fırtınasıysa,” dedi yaşlı adam, “bizim gidebileceğimizden daha büyük bir hızla kuzeye ve batıya kayıyordur. İçinden geçmemiz gerekecek, çünkü yönümüzü doğuya çevirsek bile ondan kaçamayız. Bizi yine de yakalar, ama bu sefer yorgunken yakalar. Elimden geleni yapacağım; fakat sen yine de bu akşam kamaranda dua et.”

“Ne için?”

“Kahrolası gökten kedi yağması için.”

16

O gece gökten münasip bir kedi yağmuru inmedi elbette. Dahası, Locke ertesi sabah kıç güvertesine çıktığında güney ufkunda kızgın bir tanrının gölgesini andıran, hayalet grisi, çirkin bir pus asılı olduğunu gördü. Sisin haricinde açık olan gökyüzünde yükselmekte olan parlak güneş bu durumu daha da meşum göstermekten başka bir işe yaramıyordu. Güvertenin sancağa eğimi artık daha da belirgindi ve iskele pruvasında yürümek neredeyse küçük bir tepeye tırmanmak gibiydi. Gövdeye çarpan dalgalar su damlaları hâlinde dağılıyor, havayı tuz kokusu ve tadıyla dolduruyorlardı.

Jean geminin belinde küçük bir denizci grubunu kılıçlarla ve teberlerle eğitiyordu. Locke talimin her ayrıntısını anlar ve onaylamasına bilgiç bir edayla kafa salladı. *Kızıl Ulak*'ın güvertesini gezerek denizcileri adlarıyla selamladı. Bu esnada Caldris'in delici bakışlarını ensesinde hissediyor, ama yok saymaya çalışıyordu.

"Sabah şeriflerin hayırlı olsun Kaptan," diye homurdandı seyir subayı, Locke dümene yaklaştığında. Caldris parlak günışığının altında bir hortlağa benziyordu; saçı sakalı daha bir ağarmış, gözlerinin altındaki gölgeler derinleşmiş ve yüzündeki her çizgi hangi tanrıya inanıyorsa onun eliyle yeniden çizilmiş gibiydi.

"Dün gece uyuyabildin mi Efendi Caldris?"

"Nedense gözümü kırpmadım Kaptan."

"Bir ara dinlenmelisin."

"Evet. Gemi de genel olarak dalgaların üstün kalmalı. En azından öyle söylendiğini duymuştum."

Locke iç geçirdi, pruvaya doğru döndü ve kararan güney göğünü inceledi. "Galiba bir yaz sonu fırtınası yaklaşıyor. Zamanında onlarla bir hayli boğuşmuştum." Yüksek sesle ve gelişigüzel bir üslupla konuşuyordu.

"Yakında birinde daha göreceksin Kaptan."

Locke o öğleden sonrayı ana ambardaki stokları sayarak geçirdi. Kâtipliğini yapan Mal da onun peşi sıra dolaşıp balmumu bir tableti küçük çizgilerle işaretledi. Birlikte işlem görmüş bez çuvallara doldurulup ambar kirişlerine asılan ve geminin hareketleri arttıkça düzenli bir şekilde sağa sola sallanan bir tuzlanmış et ormanının içinde başlarını eğerek zikzaklar çizdiler. Ambar zaten mürettebatın daimi ikâmeti sebebiyle eskisinden daha rutubetliydi; baş kasarasının altındaki açık alanda uyuma eğilimi gösterenler zorlu hava şartlarının belirmesi üzerine orayı terk etmişlerdi. Locke sidik

kokusu alabildiğinden emindi; anlaşılan birileri dışarı çıkıp hela halatlarını kullanamayacak kadar korkmuş veya tembellik etmişti. Bu durum zamanla pis bir hâl alabilirdi.

Akşamüstünün dördüncü saatinde tüm gökyüzü bulanık gri bir kataraktla kaplandı. Caldris kısa bir mola vererek dümeni Kel Mazucca ile başka bir denizciye devretti, sonra da direğe yaslanarak yelkenlerin trim edilmesini ve fırtına dolaplarındaki fenerlerin çıkarılmasını emretti. Jean ile Jabril ise yanlarına birkaç adam alıp yüklerin ve teçhizatların doğru düzgün istiflendiğinden emin olmak için alt güvertelere indiler. Sallantılı bir gemide kapağı aniden açılan bir silah dolabı veya sağa sola yuvarlanan bir fıçı bahtsız denizcileri tanrılarının yanına gönderebilirdi.

Akşam yemeğinin ardından Caldris'in fısıltılı ısrarı üzerine Locke geminin tütün stoklarına el atmış denizcilere ikinci bir emre kadar son sigaralarını tüttürmelerini buyurdu. Artık geminin hiçbir yerinde ateş yakılmasına izin yoktu; tüm ışıkları simyasal fenerler tarafından temin edilecekti ve bundan böyle ya simyasal ocak taşını kullanacaklar ya da (daha büyük bir olasılıkla) yemeklerini soğuk yiyeceklerdi. Locke gerekirse her gece fazladan yarım istihkak şarap sözü verdi.

Locke ile Jean sessiz sedasız birer içki içmek için kıç kamarasına geçip oturduklarında gökyüzüne erken bir karanlık çökmüştü. Locke pencerelerin panjurlarını örtünce kompartıman her zamankinden daha küçük gözüktü. Genç adam, Ravelle'in otoritesinin simgesi olan bu müphem konforlara göz gezdirdi: iskele duvarına dayalı duran minderli bir hamak, bir çift tabure, fırtına tokalarıyla duvara asılmış kılıcı ve bıçakları… 'Masaları' Locke'un sandığının üstüne yerleştirilmiş düz bir tahta panodan ibaretti. Ne kadar yürek parçalayıcı olsa da bunlar Jean'ın ve Caldris'in kaldıkları dolaptan bozma kamaralara ya da adamların ana güvertede içine gömülmüş gibi gözüktükleri yük ve branda hasırlarına kıyasla krallara layıktı.

“Kediler için çok üzgünüm,” dedi Locke.

“Ben de akıl edebilirdim,” dedi Jean. Dile getirmediği bariz husus, o işi dert etmeyecek kadar Locke’a güvenmiş olmasıydı. Jean kibar davranmak için elinden geleni yapıyor olsa da onun bu davranışı Locke’un hissettiği vicdan azabını daha da arttırıyordu.

“Kabahati paylaşmanın gereği yok,” dedi Locke, sıcak birasını yudumlayarak. “Bu kahrolası geminin kaptanı benim.”

“Bu kadar abartma.” Jean son zamanlardaki faaliyetleri sebebiyle bombesi hiç de eskisi kadar dramatik olmayan göbeğini kaşıdı. “Nasılsa bir şey düşünürüz. Hatta birkaç gün boyunca bir fırtınayla boğuşmak zorunda kalırsak adamlar ne zaman ve ne şiddetle altlarına kaçıracaklarından başka bir şey için endişelenecek vakit bulamazlar.”

“Hımmm. Fırtına. Birimizin yanlış bir şey yapıp adamların önünde küçük düşmesi için harika bir fırsat. Tabii o birimiz büyük ihtimalle ben olacağım.”

“Karamsarlık etmeyi bırak.” Jean sırıttı. “Caldris ne yaptığını biliyor. Bir yolunu bulup bizi bu beladan da kurtarır.”

Tam o sırada kamaranın kapısına sert bir darbe indi. İki kafadar aynı anda taburelerinden fırladılar ve Locke hemen silahlarına doğru atıldı. “Neler oluyor?” diye bağırdı Jean.

“Kosta,” diye geldi, kısık bir ses. Bunu sanki biri kapı kolunu çevirmeye çalışıyormuş da başaramıyormuş gibi nahif bir tıkırtı izledi.

Jean kapıyı çekerek açarken Locke da kılıç kemerini kuşanmayı bitirdi. Caldris güverte merdiveninin dibinde duruyor, destek alabilmek için kapı pervazına tutunuyor ve ayaklarının üstünde sallanıyordu. Locke’un kamarasının kehribar sarısı ışığı perişan detaylar çıkarıyordu ortaya: Caldris’in gözleri kan çanağına dönmüş ve beleriyor, çenesi aşağı sarkıyor, bembeyaz olmuş cildi terle ışıldıyordu.

“Yardım, Kosta,” diye fısıldadı yaşlı adam. Çıkardığı hırıltıyı duymak bile insanın yüreğini burkuyordu.

Jean onu tutup dimdik doğrulttu. “Hay aksi,” diye mırıldandı. “Yalnızca yorgun düşmemiş Leo… Kaptan. Kahrolasıca bir hekime ihtiyacı var!”

“Yardım… Kosta,” diye inledi seyir subayı. Sağ eliyle sol kolunun üst kısmını, sonra da sol göğsünü kavradı. Gözlerini sımsıkı yumup yüzünü buruşturdu.

“Bana yardım mı edeceksin?” Locke bir elini adamın çenesinin altına koydu. Caldris’in nabzı sık ve düzensizdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Hayır.” Her sözcüğün arasında sert birer nefes alan Caldris dişlerini sıkarak dikkatini topladı. “*Bana*… Yardım… Kosta!”

“Onu masaya yatıralım,” dedi Jean. İkisi birlikte yaşlı adamı sırtüstü yatırdılar.

“Tanrılar aşkına,” dedi Locke, “buna zehir mi sebep oluyor? Kendimde bir farklılık hissetmiyorum.”

“Ben de,” dedi Jean. “Sanırım… sanırım kalbi tekliyor. Bunu daha önce de görmüştüm. Kahretsin. Onu sakinleştirebilirsek, belki bir şeyler içirebilirsek—”

Fakat Caldris tekrar inledi, iki eliyle birden göğsünün sol yanını dermansızca tırmaladı ve sarsıldı. Sonra elleri gevşeyiverdi. Boğazından uzun, boğuk bir nefes kaçtı ve artan bir dehşet içindeki Locke her iki elinin parmaklarıyla seyir subayının boynunu yokladı.

“Nabzı yok,” diye fısıldadı genç adam.

Kamaranın tavanından çok hafif bir pıtırtı geldi, ardından çabucak hızlandı ve onlara ilk yağmur damlalarının gemiye düşmeye başladığını anlattı. Caldris’in tavana dikili gözleri cam kadar donuktu.

“Hassiktir,” dedi Jean.

II

YENDEKİ KARTLAR

"Kumarbazlar tıpkı âşıkların sevişmeleri ve ayyaşların içmeleri
gibi oyun oynarlar. Karşı konulmaz bir kuvvetin etkisi altında,
körü körüne ve mecburiyetten."

Jacques Anatole Thibault

Sekizinci Bölüm

YAZ SONU

1

Pruvanın ötesinde karanlık sular, yanlarda su, havada su, Locke'un yağmurluğuna kurşun topakların ağırlığıyla çarpan damlalar… *Kızıl Ulak* kasırganın gri ellerinde bir ileri bir geri sallanırken yağmur önce bir taraftan sonra da diğerinden geliyor ve asla dümdüz düşmekle yetinmezmiş gibi görünüyordu.

"Efendi Valora!" Locke ana direğin etrafına (ve tabii güvertenin her yanına) çekilmiş emniyet halatlarına sıkıca tutunarak ana güverte lombarından aşağı seslendi. "Havuzlukta ne kadar su var?"

Jean'ın cevabı birkaç dakika sonra geldi. "Altmış santim!"

"Pekâlâ Efendi Valora!"

Locke o sırada Kel Mazucca'nın kendisine baktığını fark etti ve kapıldığı huzursuzluk hissini bastırdı. Caldris'in evvelsi günkü ani ölümünün mürettebat tarafından en kötüsünden bir alamet olarak görüldüğünün farkındaydı. Tayfalar hem kadınlar hem de kediler hakkında açık açık homurdanıyorlardı ve tahammülsüz ilgilerinin odak noktası bir kaptan ve kurtarıcı olarak itibarını hızla yitiren Orrin Ravelle'di. Locke dümenciye doğru döndüğünde onu bir kez daha kamçı gibi inen yağmurda gözlerini kısarak ileri bakarken ve tüm dikkatini görevine vermiş gibi dururken buldu.

Mazucca'nın arkasındaki ikinci dümenin başında pelerinlere bürünmüş iki denizci duruyordu; bu kadar güçlü denizlerde tek

bir adam dümenin kontrolünü kolayca yitirebilirdi. Yüzleri kapüşonlarının altındaki karanlık gölgelerden ibaretti ve onların da Locke'a söyleyecek dostça bir sözü yoktu.

Rüzgâr yukarıdaki halatlardan ve yelkenlerin çoğunun sıkıca sarılı olduğu serenlerden geçerken âdeta uluyordu. Hafifçe mayna edilmiş gabya yelkenlerinden başka hiçbir şeyin itişi olmaksızın aşağı yukarı güneybatı yönünde ilerlemeyi sürdürüyorlardı. Sancak tarafına o kadar çok yatmışlardı ki Mazucca ile yardımcıları dümenlerin başında öylece beklemekle yetinemiyorlardı. Gemiyi sabit tutmak için azgın dalgalara karşı devamlı ve yorucu bir mücadele vermeleri gerekiyor, üstelik deniz de durmadan kabarmayı sürdürüyordu.

Gri-yeşil bir su seli çıplak ayaklarının üstünden geçince Locke'un nefesi kesildi; çizmelerini çıkarmış ve çıplak ayaklarının daha sağlam basışına güvenmeyi tercih etmişti. Genç adam istenmeyen fakat devamlı bir misafir olan suyun güverteyi kaplamasını, sonra da frengilerden aşağı akıp ambar mazgallarının altına gerilmiş fırtına brandalarının kenarlarından dökülmesini seyretti. Aslında su sıcaktı ama fırtınanın güneşsiz kalbinde rüzgâr havayı bıçak gibi keserken hayal gücü onu soğuk gösteriyordu.

"Kaptan Ravelle!"

Gece karası ellerinden birinde bir fırtına feneri taşıyan Jabril iskele küpeştesine tutunarak ona doğru yaklaşıyordu. "Kahrolası babafingo direkleri birkaç saat önce indirilseydi iyi olurdu! " diye bağırdı.

Locke o sabah kalktığından beri Jabril kendisine danışılmadan en az yarım düzine azarlamada ve hatırlatmada bulunmuştu. Locke kafasını kaldırıp tepedeki çalkantılı pusta neredeyse gözükmeyen ana ve ön direklerinin uçlarına baktı. "Onu ben de düşündüm Jabril, ama gerekli görmedim." Okuduğu bazı yazılara göre serenlerindeki yelkenler açık

olmasa bile babafingo direkleri ölümcül fırtına rüzgârlarına istenmeyen bir dayanak sağlayabilir, hatta gemi silkinip savrulurken yerinden kopup suya düşebilirdi. Locke onları indirmeyi akıl edemeyecek kadar meşgul olmuştu.

"Aşağı düşüp selviçelerin bir kısmını da yanlarında götürürlerse epey gerekli görebilirsin!"

"Uygun olduğuna karar verirsem yakında onları indirtebilirim Jabril."

"Uygun olduğuna karar verirsen mi?" Jabril ona ağzı açık bakakaldı. "Tanrıların cezası aklını mı yitirdin Ravelle? O piç kuruları saatler önce indirilmeliydi; artık elimizdeki tayfalara başka yerlerde ihtiyacımız var ve kahrolası hava iyice azıttı! Buna ancak gemi batma tehlikesindeyse kalkışabiliriz… ama bu gidişle yakında öyle olacak! Daha önce Pirinç Denizi'ne hiç bu kadar açılmadın mı Kaptan?"

"Tabii ki açıldım." Locke yağmurluğunun içinde şıpır şıpır terliyordu. Jabril'in denizcilik bilgisinin gerçek kapsamını daha önce bilseydi bu tür detaylarla ilgilenme görevini ona verebilirdi; fakat artık çok geçti ve beceriksizliğinin bir kısmı gözler önüne serilmişti. "Beni mazur gör Jabril. Caldris yakın bir dostumdu. Kaybı beni biraz sarstı!"

"Öyle tabii! Ama kahrolası geminin kaybı hepimizi sarsmaktan beter eder." Jabril dönüp sancak küpeştesi boyunca geminin önüne doğru yürümeye başladı. Birkaç saniyenin ardından hızla Locke'a doğru döndü. "İkimiz de gemide tek bir kedi bile olmadığını biliyoruz Ravelle!"

Locke boynunu büküp mizana direğine tutundu. Mazucca ile onun arkasında duran tayfaların bunu duymadıklarını ummak boşunaydı. Fakat Locke onlara göz attığında elbette ki hiçbir şey demeden ve hiçbir şey belli etmeden, sanki onun orada olmadığını hayal etmeye çalışırcasına gözlerini fırtınaya dikmişlerdi.

2

Alt güverteler kâbus gibiydi. En azından üst güvertede direkler ve dalgalı deniz insana nerede olduğuna dair bir perspektif sunuyordu. Aşağıdaysa ter, sidik ve kusmuk kokan boğucu havada sarsıntılı duvarlar bile habisçe bir şımarıklıkla bir o yana bir bu yana yatar gibi gözüküyordu. Mürettebatın aldığı tüm fırtına önlemlerine rağmen lombarlardan ve mazgallardan sular boşalıyordu. Ana güvertede rüzgârın boğuk uluması yankılanıyor, aşağıdaki tavlondan pompaların tangırtıları yükseliyordu.

O pompalar biriken suyu hızla toplayıp yanlardan dışarı atabilen kaliteli Verrar düzenekleriydi. Fakat bu tür denizlerde sekiz kişilik vardiyalar ve çok yoğun bir gayret gerektirirlerdi. Sıhhatli bir mürettebat bile böyle bir işin altından kalkmakta zorlanırdı; bu gruptakilerin çok azının hapishaneden güçlü kuvvetli çıkmış olması düpedüz talihsizlikti.

"Su yükseliyor Kaptan," dedi Locke'un tanımadığı bir denizci. Neredeyse zifiri karanlıkta konuşan adam başını tavlon lombarından dışarı uzattı. "Havuzlukta doksan santim birikti. Aspel armuzlardan birinin patladığını söylüyor; bir onarım ekibi kurmak için adama ihtiyacı varmış."

Aspel gemide marangoza en yakın şeydi. "O adamları alacak," dedi Locke; yine de bunu nasıl yapacağına dair en ufak bir fikri yoktu. Tayfalardan on tanesi güvertede önemli işlerle uğraşıyordu, sekizi pompaların başındaydı… ki onların da değiştirilme vakti çoktan gelmişti. Altı veya yedisi safra[13] niyetine kullanılmak dışında hiçbir işe yaramayacak kadar takatsizdi. Jean'ın önderliğindeki bir ekip tavlon ambarında yiyecek ve su fıçılarını sağlama almakla meşguldü; üçü yerinden kurtulup kırılmıştı bile. Bütün gece ayakta kalan sekiz kişi ana güvertede, sadece birkaç adım ötede düzensiz bir uyku çekiyordu. Bir yerleri kırılan iki adam izinsiz bir şarap istihkakıyla acılarını dindirmeye çalışıyordu. Yarım

yamalak hazırlanmış vardiya programları fırtınanın talepleri karşısında darmadağın oluyor, Locke paniğe kapılmamak için elinden geleni yapıyordu.

"Git tavlondan Efendi Valora'yı al gel," dedi en sonunda. "Ona erzak deposundaki işine ara vermesini ve adamlarıyla birlikte Aspel'e yardım etmesini söyle."

"Hayhay Kaptan."

"Kaptan Ravelle!"

İlk denizci gözden kaybolurken aşağıdan başka bir bağrış yükseldi ve Locke cevap vermek için lombarın önünde durdu. "Ne oldu?"

"Pompaların başında yorgun düştük Kaptan! Bu kahrolasıca tempoyu sonsuza kadar sürdüremeyiz. Bize mola lazım. Ve de yemek!"

"On dakikaya kadar ikisini de alacaksınız," dedi Locke. Ama bunu nasıl yapacağını da bilmiyordu; tüm seçenekleri hasta, yaralı, bitkin veya meşguldü. Tekrar güverteye çıkmak için döndü. Güverte gözcüleri ile pompalardaki adamları birbiriyle değiştirebilirdi. Öyle bir şey her iki grubu da neşelendirmezdi ama gemiyi birkaç kıymetli saat daha topyekûn felaketten kurtarabilirdi.

3

"Kum saatini çevirmiyorduk da ne demek?"

"Kaptan Ravelle, efendim, iki kere kusura bakmayın ama ne koduğumun saatini çevirecek ne de deftere yazacak zamanımız oldu. Ta şeyden beri… eh, bilmiyorum işte. Bir süredir."

Kel Mazucca ve muavini gemiyi yönlendirmekten ziyade can havliyle dümene tutunura benziyorlardı. Her iki dümenin başında da ikişer kişi duruyordu; hava uluyan rüzgârıyla ve kamçılayan yağmuruyla çılgına dönmüştü. Yüksekliği altı metreyi bulan dalgalar tekrar tekrar pruvaya çarpıyor,

güverteyi beyaza boyayıp Locke'un ayak bileklerinin etrafından akıp gidiyordu. En sonunda güney istikametindeki rotalarından çıkmak zorunda kalmışlardı. Artık tek bir fırtına trinketası tarafından çekilerek rüzgârın önünde dosdoğru batıya sürükleniyorlardı. Birer ev yüksekliğindeki dalgalar onları oyuncak gibi oradan oraya savuruyordu.

Locke'un görüş alanının kenarından hızla geçip giden sarı bir ışık noktası rüzgârın uçurduğu bir fırtına feneriydi. Yandan düşerek gözden kaybolan fener fazla geçmeden çok aşağılardaki balıkların ilgi duyacağı bir seyirlik olacaktı.

Locke kendini pusula kutusuna kadar sürükledi ve seyir defterinin ıslak sayfalarını çevirdi. Alelacele karalanmış son kayıt şöyleydi:

akşamüstü üç 7 Festal 78 Morgante g/gb 8 dm

nolur Iono bu ruhlara merhamet etsin

Locke saatin en son ne zaman akşamüstü üç gibi geldiğini hatırlayamıyordu. Fırtına öğle vaktini bir köpekbalığının gırtlağı kadar karartmıştı ve çakan şimşekler derin bir akşamı andıran gökyüzünü tekinsiz bir aydınlığa boğmaktaydı. Yer kadar zaman kavramını da yitirmişlerdi.

"En azından Pirinç Denizi'nde bir yerlerde olduğumuzu biliyoruz!" diye bağırdı, gürültünün arasında. "Nasılsa yakında bu badireyi atlatırız. Ondan sonra da gökyüzüne bakarak enlemimizi belirleriz."

Keşke bunu yapmak söylemesi kadar kolay olsaydı. Korku ve bitkinlik Locke'un duyularını allak bullak etmişti; dünya griye bürünmüştü ve her yönde fıldır fıldır dönüyordu. Üstelik yediği son soğuk öğünü kıç küpeştesinden aşağı kusmuştu… kim bilir ne zaman. Muhtemelen saatler önce. Karthainli Bağlıbüyücüler o anda güvertede belirip gemiyi güvenle

yönlendirmek için büyülerini kullanmayı teklif etseler Locke onların çizmelerini öpebilirdi.

Ansızın yukarıdan korkunç bir ses geldi. Önce patlamayı andıran bir çatırtı, ardından da havada savrulan kopuk bir halatın şaklaması duyuldu. Saniyeler sonra daha büyük bir çatırtı ve ete inen bir kamçının sesine benzer bir dizi *çat-çat-çat* işitildi.

"Yukarıya dikkat!" diye haykırdı Jabril, ileriden bir yerden. Locke ile gemi çekiç gibi inen bir diğer dalganın etkisiyle aynı anda savrulur gibi oldular. Dengesini kaybetmek Locke'un hayatını kurtardı. Ağzından sular püskürterek ıslak güverteye düşerken sol omzunun yanından bir gölge geçip gitti. Ağır bir şeyin güverteye çarpmasıyla çatırtılı bir gürültü koptu, çığlıklar duyuldu ve kaygan, gevşek bir şey onu sarıp sarmalarken üstüne ani bir karanlık çöktü.

Yelken bezi! Locke onu itekleyerek altından çıkmaya uğraştı. Güçlü eller genç adamı kollarından tutup ayağa kaldırdı. Eller sancak kıç güvertesinin küpeştesine yaslanan Jean'a aitti. Locke düşerken birkaç adım sağına kaymıştı. Bir teşekkür mırıldandı ve korktuğu şeyle karşılaşmak üzere arkasına döndü.

Ana babafingo direği yıkılmıştı. Rüzgârın bir oyunu veya geminin sarsıntıları yüzünden istiralyaları kopmuş olmalıydı. Direk ileri doğru düşerken serenindeki yelken de peşi sıra açılmıştı; fakat birbirine dolanan selviçeler onu güvertenin hemen üzerinde durdurmuş ve bir sarkaç misali savurmuştu. Direk dümenlerin üstüne düşmüştü ve az öncesine kadar onların başında bekleyen dört adamdan bir iz yoktu. Aynı anda harekete geçen Locke ile Jean etraflarına daha küçük moloz parçaları yağmaya devam ederken ıslak yelken beziyle ve kopuk iplerle boğuştular. Locke daha şimdiden altlarındaki geminin sağlıksız bir şekilde hareket ettiğini hissedebiliyordu. Dümenlerin kontrol altına alınması, dümen yelpazesinin derhâl düzeltilmesi lazımdı.

“Tekmil tayfa!” diye haykırdı Locke, sahip olduğu tüm ikna kabiliyetiyle. “Tekmil tayfa güverteye! Gemiyi kurtarmak için herkes buraya!”

Jean ana direkten destek aldı ve katıksız bir gayretle uluyarak düşmüş babafingo serenine yüklendi. Tahta ve yelken bezi önce kıpırdadı, sonra da güverteye yığıldı. İki dümenin yekelerinden bazıları paramparça olmuşsa da dümenler büyük ölçüde sağlamdı. Locke artık Kel Mazucca’nın arkalarında emekleyerek yavaşça doğrulduğunu görebiliyordu. Başka bir adamsa başının tepesi açıkça göçmüş olarak güvertede yatıyordu.

“Dümeni tutun!” diye bağırdı Locke, etrafına bakınıp yardım arayarak. “Kahrolası dümeni tutun!” Sonra kendini Jabril’e dolanmış hâlde buldu.

“Kaptan!” diye bağırdı Jabril, dosdoğru genç adamın suratına. “Bu gidişle devrileceğiz!”

Ah, güzel, diye düşündü Locke, en *azından bunun ne anlama geldiğini biliyorum.* Jabril’i dümenlere doğru itekledi ve Jean’ı kavradı. “Sancağa kırın,” diye bağırdı genç adam, öksürerek; en azından bu konuda yanılmadığından emindi. Locke harcadığı çabayla ıkınarak Jean’la beraber dümeni doğru istikamete çevirdi. *Kızıl Ulak* dalgaların çukuruna doğru eğik hâlde boca ediyordu; saniyeler içinde bordasını onlardan tarafa dönecek ve batmış kadar olacaktı. İnanılmaz derecede ağır bir dalga, başarısızlık hâlinde başlarına geleceklerin habercisiymiş gibi sancak küpeştesini aşarak hepsini sırılsıklam etti.

Fakat Jabril ikilinin arkasındaki dümene geçip yüklenince geminin direnci azaldı; saniyeler içinde Mazucca da ona katıldı ve Locke geminin kıçının santim santim tekrar iskele tarafına döndüğünü hissetti. Sonunda *Kızıl Ulak*’ın pruvası bir kez daha dalgaları yarıp geçmekteydi. Devrilen direğin

selviçelerde yol açtığı felaketi değerlendirecek kadar zaman kazanmışlardı.

Güverte lombarlarından dışarı fırlayan adamlar fırtına fenerlerinin dans eden ışığında insandan başka her şeye benziyorlardı. Tepelerindeki karanlık şimşeklerle dağlandı. Kimin otoritesinin daha yüksek olduğuna bakılmaksızın Locke'dan, Jean'dan ve Jabril'den emirler yağdı. Dakikalar saate dönüştü, saatler gün gibi geldi. Gri bir keşmekeşin içinde; üşümüş, tükenmiş ve dehşete kapılmış bir hâlde hep beraber yukarıdaki uluyan rüzgârlara ve aşağıdaki acımasız dalgalara karşı bitmek bilmeyen bir savaşa tutuştular.

4

"Havuzluktaki su doksan santimde sabit Kaptan."

Aspel raporunu verirken başının etrafına eğreti bir bandaj (birinin ceketinden alelacele kesilmiş bir yen) sarılıydı.

"Güzel," dedi Locke, günler önce Caldris'in yaptığı gibi ayakta durmak için ana direkten destek alarak. Vücudundaki her eklem ve kas ne kadar rahatsız olduğunu duyurmaktan geri kalmıyor, genç adam kendini içi kırık camla doldurulup ıslatılmış bir bez bebek gibi hissediyordu. Fakat *Kızıl Ulak*'tâki diğer kazazedelerin de ondan bir farkı yoktu. Zincir'in de bir keresinde dediği gibi; kendini ölmek istiyormuşsun gibi hissetmek, henüz öyle olmadığının sağlam bir kanıtıydı.

Onları birkaç saat önce dışarı tükürmüş olan yaz sonu fırtınası kuzeybatı ufkunda gitgide uzaklaşan karanlık bir hattan ibaretti. Bulundukları yerde dalgalar bir buçuk-iki metre yüksekliğindeydi ve gökyüzü hâlâ kül grisiydi; fakat fırtınanın ardından bu bile cennetten farksızdı. Locke yukarıdan sızan ışığa bakarak vaktin gündüz olduğunu tahmin edebiliyordu.

Genç adam güvertedeki yıkıntıyı gözden geçirdi. Her yer birbirine dolanmış cankurtaran halatlarıyla ve selviçe

enkazlarıyla kaplıydı. Lime lime olmuş yelken bezleri rüzgârda dalgalanıyor, denizciler yere düşmüş palanga takımlarına takılıp tökezledikçe sövüp sayıyorlardı. O hırpani ve bitkinlikten iyice sakarlaşmış hâlleriyle hayalet bir mürettebata benziyorlardı. Jean hatırlayabildikleri ilk sıcak yemeklerini hazırlamak için baş kasarasında uğraş veriyordu.

"Tanrılar cezasını versin," diye söylendi Locke. Fırtınadan kurtulmasına kurtulmuşlardı ama bunun bedelini ağır ödemişlerdi; üç kişi denize düşmüş, dört kişi ağır yaralanmış, Caldris de dahil iki kişi ölmüştü. Ana babafingo direği koptuğu sırada dümenin başındakilerden biri de aşçıları Mirlon'du ve direk adamın üstüne ilahi bir mızrak gibi düşüp kafatasını parçalamıştı.

"Hayır Kaptan," dedi Jabril arkasından. "Onlara hak ettikleri gibi muamele edersek ceza vermezler."

"Ne?" diyen Locke kafası karışık bir hâlde hızla döndü… ve ansızın nerede olduğunu hatırladı. "Ah, evet, elbette."

"Ölüler Kaptan," dedi Jabril, bir çocukla konuşurcasına üstüne basa basa. "Onları doğru düzgün yolcu etmezsek güvertelerimize dadanırlar ve istirahatlarına kavuşamazlar."

"Evet," dedi Locke. "Öyle yapalım."

Caldris ile Mirlon yelken bezine sarılı hâlde iskele tarafındaki giriş lombarının yanında yatıyorlardı. Nihai olarak gönderilmeyi bekleyen katranlı iple bağlanmış solgun paketler… Locke ile Jabril yanlarında diz çöktüler.

"Sözleri söyle Ravelle," diye mırıldandı Jabril. "En azından onlar için bu kadarını yapabilirsin. Ruhlarını Fırtınayaratan Baba'ya yollayıp istirahatlarını başlat."

Locke sarılı iki cesede bakarken yüreğinde yeni bir acı hissetti. Yorgunluk ile utanç altında neredeyse ezilerek başını ellerinin arasına aldı ve çabucak kafa yordu.

Âdet gereği gemi kaptanları Tamahkâr Suların Efendisi'nin münasip bir tapınağında alacakları asgari bir eğitimle Iono rahibi ilan edilebilirlerdi. Böylece denizdeyken ibadetlere önderlik edebilir, nikah kıyabilir, hatta ölüm takdisinde bile bulunabilirlerdi. Locke, Iono Mezhebi'nin bazı dahili âyinlerini bilse de Iono'nun huzurunda hiç kutsanmamıştı. O Madrabaz Bekçi'nin bir rahibiydi ve denizdeyken, Iono'nun hükmü altındaki bu diyarın bin beş yüz kilometre içerisindeyken, O'nun emirlerini çiğnediği için zaten lanetlenmiş bir gemideyken… bu adamlara Iono'nun istirahatını bahşediyor numarası yapmasına imkân yoktu. Ruhlarının selameti için biraz nüfuza sahip olduğu yegâne gücün adını anmak zorundaydı.

"Madrabaz Bekçi, isimsiz On Üçüncü, hizmetkârın sana sesleniyor. Gözlerini bu adamın intikaline çevir. Iono'nun hizmetkârı Caldris bal Comar kızıl bayrak altında hırsızlık yapmaya ant içmişti. Bu yüzden o da senin krallığının bir köşesini paylaş—"

"Ne *yapıyorsun* sen?" diye tısladı Jabril, genç adamı kolundan kavrayarak. Locke onu geriye itti.

"Elimden gelen tek şeyi," dedi Locke. "Bu adamlara verebileceğim tek dürüst takdis bu, anladın mı? Bir daha sakın müdahale etme." Tekrar uzanıp Caldris'in sarılı naşına dokundu. "Bu adamı hem bedeni hem de ruhuyla kardeşin Iono'nun, denizlerin kudretli efendisinin diyarına yolcu ediyoruz." Locke böyle mevzularda biraz yağcılıktan zarar gelmeyeceği fikrindeydi. "Ona yardım et. Ruhunu hepimizi tartan tanrıçaya taşı. Bunu umut dolu kalplerle diliyoruz."

Locke yardım etmesi için Jabril'e işaret verdi. Birlikte Caldris'in naşını kaldırıp giriş lombarından dışarı atarlarken kaslı adamdan çıt çıkmadı. Locke daha suyun şapırtısını bile duymadan diğer bohçaya doğru uzandı.

“Madrabaz Bekçi, Hırsızgözetir, hizmetkârın sana sesleniyor. Gözlerini bu adamın intikaline çevir. Iono’nun hizmetkârı Mirlon kızıl bayrak altında hırsızlık yapmaya ant içmişti. Bu yüzden o da senin krallığının bir köşesini paylaşıyor…”

5

İsyan ertesi sabah, Locke hâlâ fırtınayı atlattığı ıslak giysilerle hamağında yarı baygın bir vaziyette uyurken çıktı.

Biri kamarasının kapısını çarparak kapatıp sürgüyü yerine oturtmaya çalışırken çıkan gürültüyle uyandı. Mahmur gözlü ve şaşkınlıktan soluğu kesilmiş bir hâlde hamağından düşecek gibi oldu, sonra da deniz sandığından destek alarak dengesizce doğruldu.

“Silahlan,” dedi Jean, her iki nacağını da ellerinde tutarak kapıdan geri geri uzaklaşırken. “Bir sorunumuz var.”

İşte bu söz Locke’u tamamen kendine getirdi. Genç adam kılıç kemerini alelacele takarken kıç pencerelerinin önündeki panjurların hâlâ kapalı olduğunu memnuniyetle fark etti. Panjurların kenarından ışık sızıyordu; yoksa sabah mı olmuştu? Tanrılar aşkına, bütün geceyi göz açıp kapayıncaya dek geçen rüyasız bir uykuda tüketmişti.

“Ah, galiba dostlarımızdan bazıları benden pek hoşnut değil, öyle mi?”

“Hiçbiri bizden hoşnut değil.”

“Sanırım asıl öfkeleri bana. Senin hâlâ aralarına karışabileceğini düşünüyorum. Peşinde oldukları kelle benimki; seni de onlara yaptığım gibi kandırdığımı iddia edebilirsin. Beni önlerine çıkar. Hâlâ bu komployu tamamına erdirme ve Stragos’tan panzehiri alma ihtimalin var.”

“Sen *aklını* mı kaçırdın?” Jean dostuna dik dik baktıysa da kapının önünden çekilmedi.

“Sen garip bir adamsın kardeşim.” Locke huzursuz gözlerle Verrar deniz subayı meçini inceledi; kılıç ellerindeyken bile kınındaki hâlinden daha az göstermelik olmazdı. “Önce kabahatli olmadığın bir konuda kendini cezalandırmak istiyorsun. Şimdi de seni tamamıyla bana ait bir hatadan kurtarmama izin vermiyorsun.”

“Sen kim oluyorsun da bana nutuk atabiliyorsun Locke? *Önce* sana karşı gerçek bir tehlike teşkil etmeme rağmen yanında kalmam için ısrar ediyorsun, şimdi de sana ihanet etmem için bana yalvarıyorsun, öyle mi? Siktir git. Sen tek kadehe sığmış on kadehlik bir delisin.”

“Böyle diyerek ikimizi de tarif etmiş oluyorsun Jean.” Locke kendine hâkim olamayarak gülümsedi; fırtınanın ayrım gözetmeyen garezinden sonra kendi yarattığı bir tehlikeye dönmek ferahlatıcıydı. “Tabii sen kadehten çok sürahiye benziyorsun, o ayrı. Teklifimi kabul etmeyeceğini biliyordum.”

“Yok bir de etseydim.”

“Ne yalan söyleyeyim, Stragos’a yapacağımızı yaptıktan sonra o herifin yüzünün alacağı şekli görmek isterdim,” dedi Locke. “Tabii bir de o akıllıca an gelip çattığında planın ne olduğunu bilmeyi.”

“Eh,” dedi Jean, “madem ki hayal kuruyoruz, ben de bir milyon solari ve Therince konuşan bir papağan isterdim. Ama hiçbirinin olacağı yok, bilmem anlatabildim mi?”

“Belki de Stragos’un pek kıymetli planını bombok ederek ona yeterince siktir çekmiş oluyoruzdur.”

“Hadi ama Locke.” İç geçiren Jean’ın sesi yumuşadı. “Belki önce konuşmak isterler. Ve eğer *seninle* konuşmak isterlerse yılanı deliğinden çıkaran dilin sayesinde hâlen bir şansımız olabilir.”

“Bu gemide bana hâlâ güven duyan tek kişinin sen olduğuna hiç kuşku yok,” dedi Locke, içini çekerek.

“*Ravelle*!” diye geldi bir bağırış, dışarıdaki güverte merdiveninden.

“Henüz hiçbirini öldürmedin, değil mi Jean?”

“Hayır, henüz değil.”

“Ravelle! Orada olduğunu ve beni duyabildiğini biliyorum!”

Locke kamaranın kapısına yaklaşıp bağırdı. “Amma da akıllıymışsın Jabril! Bütün gece kıpırdamadan uyuduğum kamarama kadar hatasızca izimi sürebilmişsin. Sana kim tüyo verdi?”

“Bütün yaylar bizde Ravelle!”

“Hadi ya, tüh,” dedi Locke. “Demek ki silah dolaplarına kadar girdiniz. Bende bunun o şarkılı türkülü isyanlardan biri olacağını umuyordum.”

“Hâlâ kıpırdayabilen herkesi sayarsan otuz iki kişiyiz Ravelle! Sizse orada sadece iki kişisiniz. Ne yiyeceğiniz var ne de suyunuz… gemi bizim kontrolümüzde. Orada ne kadar kalabileceğinizi sanıyorsun?”

“Burası hiç fena değil!” diye bağırdı Locke. “Bir hamağımız, bir masamız, kıça bakan güzel bir manzaramız var… tabii bir de sizinle aramızda kalın bir kapı.”

“Onu istediğimiz anda kırabiliriz, bunu sen de biliyorsun.” Jabril sesini alçalttı; güverte merdiveninde yer değiştiren bir ağırlığın gıcırtısı Locke’a adamın kapıya kadar geldiğini söyledi. “Sen bir dilbazsın Ravelle; ama dilbazlık on yaya ve yirmi kılıca karşı işe yaramaz.”

“Burada yalnız değilim Jabril.”

“Evet. Ve inan bana aramızda Efendi Valora’yla kapışmak isteyen tek bir kişi bile yok. Bire karşı dört üstünlükle bile.

Ama üstünlüğümüz daha da büyük. Dediğim gibi, tüm yaylar bizde. İşi yokuşa sürmek istiyorsan ne gerekirse yapmaya hazırız.”

Locke yanağının içini ısırarak bir müddet düşündü. “Bana yemin ettiniz Jabril. Beni kaptanınız bellediniz! Size *hayatlarınızı* geri vermemin ardından.”

“Ettik ve o yeminde ciddiydik; ama sen söylediğin gibi biri değilsin. Sen deniz subayı falan değilsin. Caldris hakikaten öyleydi, tanrılar ruhunu şad etsin. Ama senin ne bok olduğunu bilmiyorum. Bizi kandırdın, o yüzden yemin geçerli değil.”

“Anlıyorum.” Locke biraz daha düşündü, parmaklarını şıklattı ve sözlerine devam etti. “Yani eğer… ah, söylediğim gibi biri olsaydım yemininizi tutar mıydınız?”

“Tabii ki Ravelle. Ya ne sanıyorsun?”

“Sana inanıyorum,” dedi Locke. “Senin yeminini bozan biri olmadığına inanıyorum Jabril. O yüzden bir teklifim var. Jerome ve ben kamaramızdan sorunsuzca ayrılmaya razıyız. Güverteye çıkıp konuşacağız. Şikayetlerinizi sonuna kadar dinlemekten memnuniyet duyarız. Ve bize o kadarcık müsamaha göstermeye yemin ederseniz ellerimiz boş olacak. Güverteye güvenli geçiş ve açık bir konuşma. Herkes için.”

“‘Şikayet dinlemek’ falan olmayacak Ravelle. Olacak tek şey size ne yapacağımıza karar vermek.”

“Nasıl istersen,” dedi Locke. “Adını sen koy. Yeter ki güvenli geçiş için yemin et. O zaman derhâl dışarı çıkarız.”

Locke güverte merdiveninden gelen bir ses duymak için birkaç saniye kulak kesildi. Sonunda Jabril tekrar konuştu.

“Çıkarken elleriniz boş olsun,” dedi, “ve ters bir hareket yapmayın. Özellikle de Valora. Dediklerime uyarsanız tüm tanrıların önünde yemin ederim ki güverteye sağ salim çıkarsınız. Ondan sonra da konuşuruz.”

“Eh,” diye fısıldadı Jean, “en azından bize bu kadarını kazandırdın.”

“Evet. Ama belki de gölgede değil de güneşin altında ölme fırsatı yakalamışızdır, hepsi bu.” Güverteye çıkmadan önce ıslak giysilerini değiştirmeyi düşündü, sonra da başını iki yana salladı. “Canı cehenneme. Jabril!”

“Ne?”

“Kapıyı açıyoruz.”

6

Güvertenin üstündeki dünya, Locke’un son birkaç günde neredeyse unuttuğu masmavi bir gökyüzüne ve parlak bir günışığına sahipti. Jabril onları ellerinde çekili kılıçlar ve ok sürülü yaylar bulunan otuz adamın bakışları altında geminin beline götürse de genç adam kendini huşuyla etrafına bakınmaktan alıkoyamadı. Uzaklarda deniz beyaz çizgilerle köpük köpüktü fakat *Kızıl Ulak*’ın etrafında dalgalar yavaşça kabarıyor, rüzgâr Locke’un tenine âdeta sıcak bir öpücük konduruyordu.

“Vay canına,” diye fısıldadı. “Gide gide tekrar yaza çıkmışız.”

“Fırtınada bir miktar güneye savrulmuş olmamız mümkün,” dedi Jean. “Asal Bölen’den geçmiş olmalıyız. Sıfır enlemi.”

Gemi hâlâ perişan durumdaydı; Locke nereye baksa eğreti ve eksik onarımlar görebiliyordu. Dümenin başında soğukkanlılıkla bekleyen Mazucca güvertedeki silahsız tek kişiydi. Gemiyi götüren tek şey ana gabya yelkeniydi. Ana direk selçivesinin bir işe yarayacak kadar yelken taşımadan evvel epeyce elden geçmesi gerekiyordu. Kopuk babafingo direğiyse görünürde yoktu.

Locke ile Jean ana direğin önünde durup beklemeye başladılar. Baş kasarasındaki adamlar yaylarının arkasından

onları süzüyorlardı. Neyse ki hiçbiri henüz yayını germemişti; tedirgin bir hâlleri vardı ve Locke ne muhakeme yeteneklerine ne de kas güçlerine güvenmekteydi. Jabril geminin filikasına yaslanarak Locke'u işaret etti.

"Bize yalan söyledin Ravelle!"

Mürettebat bağırıp yuhalamaya ve silahlarını sallayarak hakaretler yağdırmaya başladı. Locke konuşmak için elini kaldırdıysa da Jabril ona müsaade etmedi. "Aşağıdayken kendi ağzına söyledin. Sana gerçeği itiraf ettirdim; o yüzden herkesin önünde bir kez daha söyle. *Sen deniz subayı falan değilsin."*

"Doğru," dedi Locke. "Ben bir deniz subayı değilim. Bunu şimdiye kadar herkes anlamıştır."

"Nesin öyleyse?" Hem Jabril'in hem de adamların kafası sahiden de karışmışa benziyordu. "Bir Verrar üniforman vardı. Rüzgâraltı Kayası'na girip çıktın. Bu gemiyi Arhon'un elinden aldın. Bu ne biçim bir iş?"

Locke bu soruya yetersiz bir cevap vermenin kötü sonuçlar doğuracağını fark etti; sayılan hususlar gerçekten de göz ardı edilemeyecek kadar derin bir gizem teşkil etmekteydi. Genç adam çenesini kaşıdı, ardından ellerini kaldırdı. "Tamam. Bakın, size söylediklerimin sadece *bazıları* yalandı. Ben, ah, ben gerçekten de Arhon'un emrindeki bir subaydım. Ama bir *deniz* subayı değildim. Onun istihbarat komutanlarından biriydim."

"İstihbarat mı?" diye bağırdı baş kasarasında elinde bir yayla bekleyen Aspel. "Ne yani, casuslar ve onun gibi şeyler mi demek istiyorsun?"

"Aynen öyle," cevabını verdi Locke. "Casuslar. Ve onun gibi şeyler. Arhon'dan nefret ediyorum. Onun emrinde çalışmaktan bıkmıştım. Düşündüm ki… düşündüm ki bir mürettebatla ve bir gemiyle ondan temelli kurtulabilir, aynı

zamanda da onun başını ağrıtabilirdim. Caldris bir yandan asıl işi yapmak bir yandan da beni eğitmek üzere benimle geldi."

"Evet," dedi Jabril. "Ama söylediğin gibi olmadı. Bize sadece kimliğin hakkında yalan söylemedin." Sırtını Locke ile Jean'a dönüp mürettebata hitap etti. "Gemide tek bir kadın bile olmadan bizi denize çıkardı!"

Kaş çatmalar, ıslıklamalar, kaba hareketler ve kötülüğü defeden pek çok el işareti birbirini izledi. Mürettebat bu konunun hatırlatılmasından hiç de memnun değildi.

"Durun!" diye bağırdı Locke. "Niyetim yanımızda kadın getirmekti; listemde dört kadın vardı. Onları Rüzgâraltı Kayası'nda görmediniz mi? Diğer mahkûmları? Hepsinin de ateşi çıktı ve kıyıya götürülmeleri gerekti. Anlamıyor musunuz?"

"Eğer o iş senin başının altından çıktıysa," diye bağırdı Jabril, "bunu bir kez de olsa akıl ettin demektir. Peki kadınlar hastalandıklarında durumu düzeltmek için ne yaptın?"

"O kahrolası mahkûmları alıp götüren ben değildim, Arhon'du," dedi Locke. "Elimde kalanlarla yetinmek zorundaydım. Elimde bir tek *siz* kaldınız!"

"Biz kaldık," dedi Jabril. "Sen de bizi *tek bir kedi* bile olmadan buralara getirdin!"

"Caldris bana kedi bulmamı tembihlemişti," dedi Locke. "Beni affedin. Ben sadece… gerçek bir denizci olmadığımı söyledim, değil mi? Tal Verrar'dan kaçmakla meşgulken onları almayı unuttum. O sırada bunun ne kadar önemli olduğunu anlamamıştım!"

"Anlamazsın tabii," dedi Jabril. "Kahrolasıca emirleri bilmiyorsan burada işin yok demektir! Senin yüzünden bu gemi lanetlendi! Hayatta olduğumuz için şanslıyız; en azından hayatta *kalabilenlerimiz* öyleyiz. Günahlarının bedelini beş

adam ödedi! Iono Fırtınababa'nın sularında yüzenlerden ne beklediğini bilmediğin için bu hâle düştük!"

"Tamahkâr Suların Efendisi bizi korusun!" dedi başka bir denizci.

"Talihsizliğimize sen sebep oldun," diye devam etti Jabril."Yalanlarını ve cehaletini itiraf ediyorsun. Ben derim ki sen gidene kadar bu gemi asla arınamaz! Siz ne dersiniz?"

Yüksek, ani ve ortak bir mutabakat bağrışı koptu. Denizciler tezahürat ederlerken silahlarını Locke ile Jean'a doğru salladılar.

"İşte bu kadar," dedi Jabril. "Silahlarınızı güverteye bırakın."

"Bekle," dedi Locke. "Konuşacağımızı söyledin ve benim sözüm daha bitmedi!"

"Seni güverteye güvenle çıkardım ve konuştuk. Konuşma bitti, söz tutuldu." Jabril kollarını göğsünde kavuşturdu. "Silahlarınızı bırakın!"

"Bak—"

"Okçular!" diye seslendi Jabril. Baş kasarasının üstündeki adamlar nişan aldılar.

"Seçeneklerimiz ne?" diye öfkeyle bağırdı Locke. "Silahlarımızı bırakırsak ne olacak?"

"Bırakmazsanız bu güvertede geberip gidersiniz," dedi Jabril. "Yok bırakırsanız yüzebildiğiniz kadar yüzebilirsiniz. Hükmünüzü Iono versin."

"Yani ya hızlı ve ızdıraplı ya da yavaş ve ızdıraplı. Tabii ya." Locke kılıç kemerini çözüp güverteye attı. "Efendi Valora'nın benim hatalarımla hiçbir ilgisi yok. Tıpkı size yaptığım gibi onu da bu işe ben bulaştırdım."

"Dur bir dakika…" dedi Jean, Habis Bacıları saygıyla önüne koyarken.

“Ne dersin Valora?” Jabril mürettebattan itiraz gelecek mi diye etrafına bakındı ve öyle bir şeyle karşılaşmadı. “Yalan söyleyen Ravelle. Suçun kendisinde olduğunu itiraf ediyor. O giderse lanet de kalkar. İstersen sen kalabilirsin.”

“O yüzerse ben de yüzerim,” diye homurdandı Jean.

“Gözünde bu kadar değerli mi?”

“Açıklama yapmak zorunda değilim.”

“Öyle olsun. Sadakatine saygı duyarım,” dedi Jabril. “Gitme zamanı.”

“Hayır!” diye bağırdı Locke, çok sayıda denizci kılıçlarını kaldırarak üzerlerine yürürken. “Hayır! Önce söylemek istediğim bir şey var.”

“Söyleyeceğini söyledin. Geri kalanını Fırtınababa’ya anlatırsın.”

“Sizi bulduğumda,” dedi Locke, “bir koğuştaydınız. Kahrolası bir *kayanın* altında. Demirin ve taşın ardına kilitlenmiştiniz! Ölmeye veya Arhon’un keyfi çatıncaya kadar kürek çekmeye mahkûmdunuz. Her biriniz çürüyüp gidiyordunuz!”

“Bunları çoktan duyduk,” dedi Jabril.

“Bir deniz subayı olmayabilirim,” dedi Locke. “Belki bunu hak ediyorumdur; belki size bu talihsizliği getiren adamı cezalandırarak doğru davranıyorsunuzdur. Ama ben aynı zamanda sizi serbest bırakan adamım. *Ben şu anda sahip olduğunuz hayatı size veren adamım.* Bana bunu yaparak tanrıların gözleri önünde o armağana tükürüyorsunuz!”

“Demek tercihin oktan yana, öyle mi?” dedi Aspel ve etrafındaki adamlar güldüler.

“Hayır,” dedi Jabril, ellerini kaldırarak. “Hayır. Doğru söylüyor. Bu gemi tanrıların gözünde mutlu bir yer değil, orası kesin. Bu heriften kurtulduktan sonra bile şansımız oldukça kıt

olacak. İşlediği suçlara karşılık ölmesi gerekiyor. Yalanlarının, cehaletinin ve karayı bir daha göremeyeceklerin bedelini ödemeli. Ama sahiden de bizi serbest bıraktı.” Sözlerini sürdürmeden önce etrafına bakınıp dudağını ısırdı. “Bu yaptığına karşılık ona borçluyuz. Ben derim ki filikayı onlara verelim.”

“Filika bize lazım!” diye bağırdı Mazucca.

“Hovarda Limanı’nda bol bol filika var,” dedi Streva. “Hem belki yolumuzun üstünde ganimet olarak bir tane buluruz.”

“Evet. Tabii bir de kediler!” diye bağırdı başka bir denizci.

“Filika onların olsun,” diye tekrarladı Jabril. “Ama ne yiyecek ne de su verelim derim. Şimdi ne hâldelerse öyle gitsinler. Bırakalım lono onları ne zaman isterse yanına alsın. Ne dersiniz?”

Mürettebat bir kez daha coşkuyla onayladı. Hatta Mazucca bile pes edip başını olumlu anlamda salladı.

“Yani sonuçta biraz daha fazla yüzmüş olacağız, hepsi bu,” dedi Locke.

“Eh,” diye fısıldadı Jean, “en azından onları bu kadarına ikna ettin.”

7

Geminin filikası çözüldü, yandan sarkıtıldı ve sancak tarafından Pirinç Denizi’nin derin ve mavi sularına bırakıldı.

“Kürek veriyor muyuz Jabril?” Denizcilerden biri filikadaki su ve erzak fıçılarını boşaltmakla görevlendirilmişti. Adam kürekleri de çıkardı.

“Sanmam,” dedi Jabril. “Iono istediği takdirde onları yüzdürür. Onları sürüklenmeye bırakacağız. Karar buydu.”

Pruvaya ve kıça dizilen silahlı denizciler Locke ile Jean’ı sancak tarafındaki giriş lombarına doğru dürtükledi. Jabril de

hemen peşlerindeydi. Kenara vardıklarında Locke filikanın aşağıya inmelerine imkân tanıyacak düğümlü bir halatla gemiye bağlı olduğunu gördü.

"Ravelle," dedi Jabril usulca, "sahiden de On Üçüncüye mi tapıyorsun? Onun rahiplerinden biri misin?"

"Evet," dedi Locke. "Ölenlere verebileceğim tek dürüstçe takdis oydu."

"Sanırım bu dediğin mantıklı. Casuslar ve onun gibi şeyler falan." Jabril genç adamın beline soğuk bir şey dayayıp yavaşça pantolonundan içeri soktu. Locke kemerinden alınmış kamalarından birinin ağırlığını hemen tanıdı.

"Belki Fırtınababa sizi çabucak yanına alır," diye fısıldadı Jabril, "ama belki de yüzmeye bırakır. Çok uzun bir süre. Ta ki siz *yeter* diyene kadar… anladın mı?"

"Jabril," dedi Locke, "…teşekkürler. Ben, ah, keşke daha iyi bir kaptan olabilseydim."

"Keşke bir kaptan olabilseydin. Şimdi in şuradan ve defol."

Locke ile Jean suya hafifçe batıp çıkan filikadan *Kızıl Ulak*'ın yırtık pırtık yelkenlerle güneybatı-batı istikametinde ağır aksak uzaklaşmasını böyle seyrettiler işte. Locke'un bir-iki gün önce uğruna on bin solariyi feda edeceği bir öğle güneşinin altında yapayalnızdılar artık.

Yüz metre, iki yüz, üç yüz… eski gemileri dalgalanan denizde yavaşça yol alırken ilk başta mürettebatın yaklaşık yarısı kıçtan onları seyretti. Fakat çok geçmeden arkalarında bıraktıkları ölü adamlara ilgilerini yitirdiler ve ahşaptan yapılma, kıymetli küçük dünyalarının yaralarını sarma işine geri döndüler.

Locke kıç kamarasını, Jean'ın nacaklarını, sıradışı aletlerini ve özel sandığının dibine sakladığı beş yüz solariyi (son kaynakları ile Stragos'un finansmanının bir karışımını) kimin devralacağını merak etti.

Hırsızları refaha kavuştur, diye geçirdi içinden.

“Aman ne harika,” dedi, bacaklarını yapabildiği kadar uzatarak. İki kafadar altı kişilik filikanın kürek çekme oturaklarında birbirlerine dönük olarak oturuyorlardı. “Bir kez daha tehlikeli bir durumdan dâhice bir kaçış tasarladık ve değerli bir şeyi yanımızda götürdük. Bu filika iki solari ediyor olmalı.”

“Umarım Habis Bacıları her kim alırsa boğulur gider.”

“Ne yani, nacaklarla mı?”

“Hayır, neyle olursa. Ne denk gelirse. Onları bir başkasına bırakacağıma kamara penceresinden dışarı atmalıydım. Tanrım.”

“Biliyor musun, gitmeden önce Jabril bana bir kama verdi.”

Jean bu ifadenin altında yatan anlama bir süre kafa yordu, sonra da omuz silkti. “Desene daha küçük bir tekne çıkageldiğinde en azından onu ele geçirmekte kullanabileceğimiz bir silahımız var.”

“Kıç kamarasında rahat mısın bari?”

“Rahatım,” dedi Jean. Sonra da oturaktan kalktı, yana kaydı ve kendini kıça sıkıştırıp sırtını sancak küpeştesine dayadı. “Biraz dar ama süslemeleri pek zevkli.”

“İyi bari,” dedi Locke, filikanın ortasını işaret ederek. “Umarım asma bahçeyi ve kütüphaneyi şuraya bir yere kurduğum zaman daha da daralmaz.”

“Onları çoktan hesaba kattım.” Jean başını geriye yaslayıp gözlerini kapadı. “Asma bahçe benim hamamın üstünde durabilir.”

“Onu da tapınak olarak kullanabiliriz,” dedi Locke.

“Sence bir tapınağa gerek var mı?”

“Var,” dedi Locke. “Sanırım önümüzdeki günlerde bol bol dua edeceğiz.”

Uzun dakikalar boyunca sessizce sürüklendiler. Locke da gözlerini yumup havanın keskin kokusunu içine çekti ve dalgaların hafif fısıltılarını dinledi. Güneş başının üstünde sıcak ve hoş bir baskı yaratıyor, bu da oturduğu yerde içinin geçmesine sebep oluyordu. Elem duyduğuna dair bir iz bulabilmek için yüreğine baktığında sadece kof bir uyuşuklukla karşılaştı. Sanki tüm planlarının nihai çöküşü onu huzura erdirmişti. Denizde öylece sürüklenirlerken kandıracakları başka biri, tutacakları başka bir sır, tamamlayacakları başka bir görev yoktu. Artık tek yapmaları gereken tanrıların bir sonraki kaprisini beklemekti.

Tahmin edilemez bir sürenin ardından Jean’ın sesi onu şimdiki zamana geri döndürdü. Locke gözlerini yeniden açtığında güneşin sudaki parlak yansıması karşısında onları kırpıştırdı.

“Locke,” dedi Jean, belli ki sözünü tekrar ederek, “yelken göründü. Sancak pruvasından üç kerte beride!”

“Aman ne komik Jean. Gördüğün şey bizden ebediyen uzaklaşan *Kızıl Ulak.* Herhalde onu hatırlıyorsundur.”

“Hayır,” dedi Jean, daha ısrarcı bir şekilde. “Yeni yelken göründü. Sancak pruvasından üç kerte beride!”

Locke gözlerini kısarak sağ omzunun üzerinden geriye baktı. Artık yaklaşık bir kilometre uzaklıkta olan *Kızıl Ulak* hâlâ açıkça görülebiliyordu. Ve orada, eski gemilerinin solunda, denizin ve göğün parlak bir şekilde birleştiği noktada ilk önce zorlukla seçilebilen bir şey, ufku daha yeni aşan koyu beyaz bir kare mevcuttu.

“Vay canına,” dedi Locke. “Anlaşılan bizimkiler biraz ganimet elde edebilmek için ilk fırsatlarını yakalayacaklar.”

“Keşke o gemi lütfetseydi de dün ortaya çıksaydı!”

“Bahse varım o zaman da işi yüzüme gözüme bulaştırmanın bir yolunu bulurdum. Yine de… o zavallı hergelelerin ellerinde kılıçlarla küpeştelerden atlarken, ‘Kedileriniz! Bize tanrıların cezası kedilerinizi verin!’ diye bağırdıklarını hayal edebiliyor musun?”

Jean güldü. “Sahiden de ortalığı amma karıştırdık ha. En azından bize biraz eğlence çıktı. Tabii *Ulak* bu hâldeyken işleri hiç kolay değil. Bakarsın geri gelir ve yardım etmemiz için bize yalvarırlar.”

“Belki sana yalvarırlar,” dedi Locke.

O seyrederken *Ulak*’ın ön yelkeni yukarıdan aşağı açılan beyaz bir kare şeklinde sarsılarak devreye girdi. Locke kendini zorladığında ufacık siluetlerin güvertede ve selviçelerde oradan oraya koşuşturduğunu görebiliyordu. Eski gemisi pruvasını iskele tarafına hafifçe çevirerek rüzgârı iskele omuzluğuna aldı.

“Bileği kırık bir at gibi topallıyor,” dedi Jean. “Bak, ana direğin yelken taşıyabileceğine güvenmiyorlar. Onları suçladığımı söyleyemem.” Jean sahneyi biraz daha inceledi. “Sanırım yeni dostları kuzey-kuzeybatıdan geliyor. Bizimkiler gizlice batıya kayıp yeteri kadar zararsız görünürlerse bir ihtimal… Yoksa o yeni gemi batıya ya da güneye kaçmak için ziyadesiyle boşluğa sahip. Eğer azıcık iyi durumdaysa *Ulak* onu asla yakalayamaz.”

“Jean…” dedi Locke. Denizcilik alanındaki muhakeme kabiliyetine güvenemediği için çok yavaş ve biraz çekingence konuşuyordu. “Sanırım… sanırım kaçmak gibi bir niyetleri yok. Bak, dosdoğru *Ulak*’a yöneldiler.”

Sonraki birkaç dakika bu gözlemini doğruladı. Yeni geminin yelken sayısı sahiden de iki katına çıktı ve Locke onların altında yer alan gövdenin hatlarını belli belirsiz seçebilmeye başladı. Türü her neyse geminin yönü kuzeyin batısına

çevriliydi ve bu gidişle dosdoğru *Kızıl Ulak*'ın rotasından geçecekti.

"Üstelik hızlı da," dedi Jean, huşu içinde olduğunu belli eden bir sesle. "Nasıl geldiğine bir bak! *Ulak*'ın dört deniz mili bile yapmadığına ciğerimi koyarım. Bu gemi onun en az iki katı hız yapıyor."

"Belki *Ulak'*ı iplemiyorlardır," dedi Locke. "Belki de hasarlı olduğunu görebiliyorlardır ve yanından geçip gideceklerdir."

"Yani bir 'kıçımı öp ve hadi eyvallah' vakası," dedi Jean. "Yazık."

Yeni gemi ufukta hızla büyüdü; bulanık şekiller koyu renkli ve zarif bir gövdeye, rüzgârla şişmiş yelkenlere, ince çizgiler hâlinde yükselen direklere dönüştü.

"İki direk," dedi Jean. "Bu bir brik. Yelkenleri de çokmuş."

Beklenmedik bir telaşa kapılan Locke heyecanını bastırmaya çalıştı. *Ulak* güneybatıya doğru ağır aksak yol alırken yeni gelen gemi onunla arasını hızla kapattı. Artık yabancı geminin sancak tarafı onlara dönüktü. Jean'ın da dediği gibi iki direğe sahipti. Bunun yanı sıra süratle yol alabilen, basık bir yapısı ve ışıldayacak kadar siyah bir gövdesi vardı.

Yeni geminin kıçının üstünde koyu bir leke belirdi, yükseldi, genişledi ve açılarak rüzgârda dalgalanan dev bir bayrak hâlini aldı. Yeni akmış kan kadar parlak, kıpkırmızı bir bayrak…

"Ah, tanrılar aşkına," dedi Locke. "Yok daha neler!"

Pruvasından köpüklü sular saçan yeni gemi giderek hızlandı ve her geçen saniye *Kızıl Ulak*'la arasını biraz daha kapattı. Geminin arkasında basık beyaz şekiller -denizcileri simgeleyen siyah beneklerle dolu filikalar- belirdi. Yeni gemi, kaçmaya çalışan avının yolunu kesen aç bir hayvan misali

dönerek *Ulak*'a rüzgâraltı tarafından yaklaştı. O sırada filikaları da ışıltılı suları yararak rüzgâr yönünden saldırıya geçti. Jabril ile mürettebatı kapana kısılmamak için her ne yapmaya çalıştılarsa da yetmedi; suda düşmanca tezahüratlar yankılandı ve çok geçmeden küçük siyah benekler toplu hâlde *Ulak*'ın bordalarından yukarı tırmandı.

"Hayır!" diye bağırdı Locke. Jean asılarak onu alelacele yerine oturtana dek ayağa fırladığını fark etmemişti bile. "Sizi gidi piç kuruları! Sizi gidi ciğeri beş para etmez aşağılık piç kuruları! Kahrolası gemimi ne hakla elimden alırsınız!"

"Zaten alınmıştı," dedi Jean.

"O lanet olasıca elinizi sıkmak için bin beş yüz kilometre yol geldim," diye haykırdı Locke, "ve siz anca gemiden atılmamızdan *iki saat* sonra ortaya çıktınız!"

"Onun yarısı kadar bile değil," diye düzeltti Jean.

"Canları çıkasıca yumuşak çüklü akılsız tembel *korsanlar*!"

"Hırsızları refaha kavuştur," dedi Jean, kahkahalarla gülmemek için parmak boğumlarını ısırarak.

Çatışma (tabii buna öyle bir şey denebilirse) beş dakika bile sürmedi. Kıç güvertesindeki biri *Ulak*'ı döndürerek yönünü dosdoğru rüzgâra çevirdi ve böylelikle sahip olduğu azıcık hızı da kesmiş oldu. Geminin tüm yelkenleri indirildi ve kısa süre içinde denizde yavaşça sürüklenmeye başladı. Yağmacıların filikalarından biri yanına bağlanmıştı, başka bir filikaysa aceleyle kendisini doğuran gemiye geri döndü.

Korsan gemisi bir müddet sonra *Ulak'*ı yakalarken açtığından çok daha az sayıda yelken kullanarak bir sancak tiramolasıyla avının çevresinden dolaştı ve Locke ile Jean'ın bulunduğu tarafa doğru yaklaşmaya başladı. O hâliyle bir sonraki lokmasıyla oynayan meşum bir canavarı andırıyordu.

"Sanırım o 'iyi haber, kötü haber' durumlarından birisiyle karşı karşıyayız," dedi Jean, parmaklarını çıtlatarak.

“Kendimizi bordacıları geri püskürtmeye hazırlasak iyi olacak.”

“Neyle? Tek bir kama ve analarına edeceğimiz kırıcı hakaretlerle mi?” Locke yumruklarını sıktı; öfkesi heyecana dönüşmüştü. “Jean, o gemiye biner ve mürettebata katılmanın bir yolunu bulursak tanrıların izniyle oyuna kaldığımız yerden devam edebiliriz!”

“Niyetleri bizi öldürüp filikayı almak olabilir.”

“Göreceğiz,” dedi Locke. “Göreceğiz. Ama önce selâmlaşacağız. Diplomatik bir etkileşim bizi bekliyor.”

Güneş batıya doğru alçalır ve hem göğün hem de suyun renginin bir ton kararmasına sebep olurken korsan gemisi yavaşça yaklaştı. Gövdesi sahiden de siyah olan gemi cadıtahtasından yapılmıştı ve ilk bakışta bile *Kızıl Ulak*‘tan daha büyük olduğu anlaşılıyordu. Serenlerine ve güverte küpeştelerine denizciler üşüşmüştü; bu kadar büyük ve faal bir mürettebat görünce Locke’un içini bir kıskançlık duygusu kapladı. Korsan gemisi suları haşmetle yardı, sonra da kıç güvertesinden bağırdan emirler üzerine orsaladı. Yelkenler hızlı ve emin hareketlerle toplandı; gemi iyice yavaşlayarak *Kızıl Ulak*’ın görüntüsünü tamamen kapattı ve iskele bordasını yaklaşık yirmi metrelik bir mesafeden onlara takdim etti.

“Filikaya selam!” diye bağırdı küpeştedeki bir kadın. Locke kadının epeyce kısa boylu olduğunu görebiliyordu; siyah saçlı ve kısmen zırhlı olduğunu da. Arkasındaki bir düzine silahlı denizcinin yoğun ilgisi altında ürperdiğini hisseden Locke şen bir maske takındı.

“Briğe selam!” diye bağırdı. “Hava ne güzel, değil mi?”

“Söyleyecek neyiniz var?”

Locke ricacı, ihtiyatlı ve ukalaca yaklaşımların potansiyel avantajlarını hızla değerlendirdi. Nihayetinde akılda kalıcı bir izlenim bırakmak için en iyi şanslarının ukalaca bir yaklaşım

olduğuna karar verdi. “Ağır olun!” diye haykırdı, ayağa dikilip kamasını başının üstüne kaldırarak. “Rüzgâra göre avantajlı konumda olduğumuzu fark etmişsinizdir. Orsalamışken kaçma ümidiniz hiç yok! Geminiz bizimdir ve hepiniz tutsağımızsınız! Merhamet göstermeye hazırız ama sakın bizi sınamayın.”

Geminin güvertesinden kahkahalar yükselince Locke umutlandığını hissetti. Kahkahalar iyiydi; böyle kahkahalardan sonra nadiren kanlı bir katliam gelirdi. En azından tecrübelerine göre…

“Sen Kaptan Ravelle olmalısın!” diye bağırdı kadın. “Öyle değil mi?”

“Ben, ah, görüyorum da ünüm cümle âleme yayılmış!”

“Eski geminin eski mürettebatı senden bahsetti.”

“Hassiktir,” diye homurdandı Locke.

“Kurtarılmak ister misiniz?”

“Aslına bakarsan evet,” dedi Locke. “Öyle yaparak büyük bir nezaket göstermiş olursunuz.”

“Peki öyleyse. Dostuna söyle de ayağa kalksın. İkiniz de giysilerinizi çıkarın.”

“*Ne*?”

Bir ok havada ıslık çalarak başlarının bir-iki metre üstünden geçti ve Locke irkildi.

“Çıkarın giysilerinizi! Hayırseverlik istiyorsanız önce bizi eğlendirin! İriyarı dostunu ayağa kaldır ve ikiniz de soyunun!”

“Buna inanamıyorum,” dedi Jean, doğrularak.

“Bak,” diye seslendi Locke, tuniğini sıyırmaya başlarken, “giysilerimizi filikanın içine bıraksak olur mu? Herhalde onları denize atmamızı istemiyorsundur, değil mi?”

“Hayır,” dedi kadın. “Sizi değilse bile onları ve filikayı alacağız. Pantolonlar fora beyler! Hadi bakalım!”

Saniyeler sonra Locke ile Jean sallantılı filikalarında dengesizce ve çırılçıplak ayakta duruyorlar, artan ikindi esintisini sırtlarında açıkça hissedebiliyorlardı.

“Beyler,” diye bağırdı kadın, “bu da ne? Ben bir çift kılıç görmeyi beklerken siz bana bıçak çekiyorsunuz!”

Arkasındaki tayfalar kahkahalara boğuldular. *Madrabaz Bekçi aşkına!* diye düşündü Locke, iskele küpeştesi boyunca daha fazla adamın dizilmiş olduğunu fark ederek. Orada durarak parmağıyla onları gösteren ve uluyarak gülen denizcilerin sayısı *Kızıl Ulak*'ın tüm mürettebatından daha fazlaydı.

“Sorun ne çocuklar? Kurtarılma düşüncesi yeterince heyecan verici gelmedi mi? Sizin kuşları kaldırmak için daha ne lazım?”

Locke bu sözlere çocukken öğrendiği ve Therin dünyasındaki herhangi bir şehir devletinde kavga çıkarması garanti olan çift elli bir hareketle karşılık verdi. Korsan güruhu pek çok yaratıcı çeşitlemeyle hareketini ona iade etti.

“Peki o zaman!” diye seslendi kadın. “Tek ayağınızın üstünde durun. İkiniz de! Ayaklar havaya!”

“Ne?” Locke ellerini beline dayadı. “Hangi ayak?”

“Arkadaşın gibi ikisinden birini seç işte,” cevabını verdi kadın.

Locke sol ayağını kürek çekme oturağının hemen üstüne kadar kaldırdı ve dengesini kaybetmemek için kollarını iki yana açtı, ki bu her saniye giderek daha da zorlaşıyordu. Yanında duran Jean da aynı şeyi yapmıştı ve Locke hangi mesafeden bakılırsa bakılsın bir çift budala gibi göründüklerinden kesinlikle emindi.

“Daha yükseğe,” dedi kadın. “Bu çok acıklı. Daha iyisini yapabilirsiniz!”

Locke kadını meydan okurcasına süzerek dizini on beş santim daha kaldırdı. Bitkinliğinin ve teknenin dengesizliğinin neden olduğu sarsıntıları sağ bacağında hissedebiliyordu; iki kafadarın utançlarına utanç katmalarına sadece birkaç saniye kalmıştı.

“Aferin!” diye bağırdı kadın. “Şunları dans ettirin bakalım!”

Locke kirişlerin tınlamasını duymadan hemen önce okların koyu birer leke gibi görüş alanından hızla geçtiğini gördü. Oklar filikanın ortasına isabet ederken kendini sağına attı ve eti kemiği hedeflemediklerini yarım saniye geç anladı. Deniz genç adamı derhâl yuttu; suya hazırlıksız ve baş aşağı çarpan Locke tekrar yüzeye çıktığında derin bir nefes aldı ve burnuna kaçan tuzlu suyun yarattığı o nahoş his sebebiyle tekrar tekrar tükürmek zorunda kaldı.

Jean’ın da filikanın diğer tarafından yüzeye çıktığını ve kendisi gibi su tükürmekte olduğunu görmekten ziyade işitti. Korsanlar artık karınlarını tutarak ve kendilerini yerden yere atarak gülüyorlardı. Kısa boylu kadın bir şeyi tekmeledi ve küpeştedeki bir giriş lombarından dışarı düğümlü bir halat düştü.

“Buraya kadar yüzün!” diye bağırdı kadın. “Filikayı da çekerek getirin.”

Locke ile Jean filikanın kenarlarına tutunarak ve sarsakça kulaç atarak küçük tekneyi yanlarında sürüklemeyi becerdiler. Sonunda geminin gölgesine girdiler; düğümlü halatın bir ucu orada yüzüyordu. Jean halatı her an geri çekeceklerinden korkuyormuşçasına dostunu ona doğru sertçe itti.

Islak, çıplak ve asabi durumdaki Locke gövdenin siyaha boyanmış, pürüzlü yüzeyine dayanarak kendini yukarı çekti. Küpeşteye vardığında kaba eller onu kavrayıp gemiye aldı.

Genç adam kendini bir çift yıpranmış deri çizmeye bakarken buldu ve doğrulup oturdu.

“Umarım yeterince eğlenmişsindir,” dedi, “çünkü şimdi ben __”

Çizmelerden biri Locke’un göğsüne basarak onu tekrar güverteye yatırdı. Yüzünü ekşiten genç adam kalkmaktan vazgeçti ve bunun yerine çizmenin sahibini inceledi. Kadın yalnızca kısa boylu değildi, düpedüz minyondu. Hem de kelimenin tam anlamıyla ayağının altına aldığı birinin bakış açısından bile… Gök mavisi, aşınmış tuniğinin üstüne modadan çok kıl payı ıskalarla bir ilgisi olan kesiklerle bezeli siyah bir deri yelek geçirmişti. Üst üste yığılmış buklelerden oluşan koyu renkli saçları ensesinde sıkıca bağlanmıştı ve belindeki kemer küçük çaplı bir dövüş bıçağı ve meç silahlığını andırmaktaydı. Omuzlarındaki ve kollarındaki bariz kaslar Locke’da öfkesini söndüren bir kuvvet izlenimi bıraktı.

“Çünkü şimdi sen ne?”

“Çünkü şimdi güverteye uzanacağım,” dedi genç adam, “ve bu güzel ikindi güneşinin tadını çıkaracağım.”

Kadın bir kahkaha attı. Hemen sonra Jean da bordadan gemiye alınıp dostunun yanına atıldı. İriyarı adamın siyah saçları kafasına yapışmıştı ve sakalındaki kıllardan sular damlamaktaydı.

“Vay be,” dedi kadın. “Bir tosuncuk, bir de ufaklık. Tosuncuk başının çaresine biraz bakabilirmiş gibi gözüküyor. Sen Efendi Valora olmalısın.”

“Siz öyle diyorsanız herhalde öyleyimdir madam.”

“Madam mı? Madam bir kıyı sözcüğü. Buralarda senin gibiler bana *teğmen* der.”

“O hâlde bu geminin kaptanı sen değilsin?”

Kadın çizmesini Locke'un göğsünden çekerek onun doğrulup oturmasına izin verdi. "Değilim tabii."

"Ezri ikinci kaptanımdır," dedi bir ses, Locke'un arkasından. Genç adam konuşan kişiyi görebilmek için yavaşça ve dikkatle o tarafa döndü.

Bu kadın Ezri adındaki korsandan bile daha uzun boylu ve de geniş omuzluydu. Gemisinin gövdesinden sadece birkaç ton daha açık, siyahi bir tene sahipti. Çarpıcı bir görüntüsü olmasına rağmen genç değildi; gözlerinin ve ağzının etrafında kırkına yaklaştığını belli eden çizgiler vardı. O gözler soğuk, o ağız sertti; Ezri'nin güverteye su damlatan, çıplak esirler hakkındaki haylazca yaklaşımını paylaşmadığı açıkça belliydi.

Kırmızı ve gümüşi kurdelelerle bağlanmış, gece karası örgüleri bir yele hâlinde dört köşeli şapkasının altından sarkıyordu. Hava sıcak olmasına rağmen deniz şartlarının etkisiyle lekelenmiş ve iç kısımları parlak altın ipeğiyle astarlanmış, kahverengi bir frak ceket giyiyordu. En çarpıcı olanıysa ceketinin altında önü açık bir Atacam mozaikli yelek bulunmasıydı. Bu tür bir zırha kraliyet ailelerinin dışındaki kimselerin sahip olduğu nadiren görülürdü; insanlar Atacam'ı eritecek bir sanattan yoksun olduklarından her cam parçasının metal bir dantel örgüyle birbirine bağlanması gerekirdi. Yelek günışığını yansıtırken bir vitraylı camdan daha çapraşık gözüküyor ve gümüşle çevrelenmiş, tırnak ebadında binlerce küçük parça haşmetle ışıldıyordu.

"Orrin Ravelle," dedi kadın. "Adını hiç duymadım."

"Zaten duymamalıydın da," dedi Locke. "İsmini öğrenme şerefine nail olabilir miyiz?"

"Del," dedi kadın, iki esire sırtını dönüp Ezri'ye bakarak, "filikayı gemiye alın. Şu ikisinin kıyafetlerini gözden geçirin, ilginç ne varsa el koyun ve tekrar giyinmelerini sağlayın."

"Nasıl istersen Kaptan." Ezri arkasına dönüp etrafındaki denizcilere bir dizi talimat vermeye başladı.

“Size gelince,” dedi kaptan, bakışlarını yeniden iki ıslak hırsıza çevirerek, “adım Zamira Drakasha. Gemimin adı da *Zehirli Orkide.* Giyindikten sonra biri sizi aşağıya indirip sintine ambarına hapsedecek.”

Dokuzuncu Bölüm

ZEHİRLİ ORKİDE

1

Hapishaneleri *Zehirli Orkide*'nin en dibinde, ironik olarak zeminden tavana kadar olan üç metrelik mesafesiyle geminin en yüksek güvertesindeydi. Lâkin kompartımana doldurulmuş olan fıçı ve muşamba çuval yığınları, üzerlerindeki düzensiz yüzeyde tabut kadar karanlık bir boşluktan başka bir şey bırakmamaktaydı. Locke ile Jean başları tavana dayalı vaziyette işte bu konforsuz mal yığınının üstünde oturuyorlardı. Işıksız odaları çamura bulanmış tavlon halatlarının, küflenmiş çuval bezinin, bayat gıdaların ve yetersiz kalan simyasal koruyucu maddelerin leş gibi kokusuyla doluydu.

Bulundukları yer teknik olarak ön kargo yüklüğüydü; sintine alanı yaklaşık üç metre sollarındaki bir duvarın arkasında kalıyordu. Onun karşı istikametinde, altı metreyi bile bulmayan bir mesafedeyse geminin kıvrık siyah pruvası rüzgârla ve suyla buluşuyordu. Yumuşak dalgaların başlarının bir-bir buçuk metre yukarısında geminin yanlarına çarptığını duyabiliyorlardı.

"Pirinç Denizi'nde en dost canlısı insanlardan ve en rahat konaklama imkânlarından daha aşağısına rastlanmıyor doğrusu," dedi Locke.

"En azından karanlıkta kendimi fazlaca dezavantajlı hissetmiyorum," dedi Jean. "Suya atladığımda kahrolası gözlüğümü kaybettim."

“Bugün şu ana kadar bir gemiyi, küçük bir serveti, nacaklarını ve şimdi de gözlüklerini yitirdik.”

“Neyse ki başarısızlıklarımız kademeli olarak küçülüyor,” dedi Jean. Parmaklarını çıtlattığında çıkan ses karanlıkta tuhaf bir yankı yaptı. “Sence ne zamandır buradayız?”

“Herhâlde bir saat falandır.” İç geçirip kendini sancak duvarından ayıran Locke fıçıların ve sert, yamru yumru nesnelerle dolu çuvalların arasında yerleşebileceği nispeten rahat bir kuytuluk bulmak gibi zahmetli bir işe girişti. Madem ki can sıkıntısı kaçınılmazdı, bari canı yattığı yerde sıkılsındı. “Ama bizi burada temelli tutmaya niyetlilerse şaşırırım. Sanırım sadece bizi… demlendiriyorlar. Bundan sonra olacaklar için.”

“Rahat etmeye mi uğraşıyorsun?”

“Bir şeyler yapmaya çalışıyorum işte.” Locke karşısına çıkan bir çuvalı itti ve nihayet içine uzanabileceği kadar geniş bir boşluğa kavuştu. “Böylesi daha iyi.”

Birkaç saniye sonra hemen tepelerinden pek çok ayak çiftinin yürüme gıcırtıları geldi ve bunu bir metal gıcırtısı izledi. Biri yukarıdaki güverteye çıkan mazgalı (onları karanlığa hapsetmek için muşambaya sarılmıştı) açmıştı. İçinde bulundukları karanlığa donuk bir ışık sızdı ve Locke gözlerini kıstı.

“Bende de ne şans var ama,” diye söylendi.

“Yük teftişi,” diye geldi tanıdık bir ses yukarıdan. “Yersiz bir şey var mı diye bakıyoruz. Siz ikiniz o tanıma uyuyorsunuz.”

Jean soluk ışık karesine kadar emekleyip yukarı baktı. “Teğmen Ezri?”

“Delmastro,” dedi kadın. “Ezri Delmastro. Dolayısıyla da Teğmen Delmastro.”

“Kusuruma bakmayın Teğmen *Delmastro.”*

“Ha şöyle. Kamaranız hoşunuza gitti mi?”

“Daha kötü de kokabilirdi,” dedi Locke, “ama sanırım o raddeye varana kadar birkaç gün buradaki her şeyin üstüne işememiz gerekecek.”

“Erzakımız azalmaya başlayana kadar canlı kalırsanız,” dedi Delmastro, “bu kokuyu mutlu bir anı hâline getirecek şeyler içersiniz. Şimdi, normalde aşağıya bir merdiven sarkıtırdım ama mesafe altı üstü bir metre. Herhalde o kadarı sizin için sorun olmaz. Yavaşça çıkın; Kaptan Drakasha sizinle iki çift laf etmek için ani bir hevese kapıldı.”

“Bu teklife yemek de dahil mi?”

“Giysi dahilse kendini şanslı say Ravelle. Gel buraya. Önce en ufağınız.”

Locke dostunun yanından emekleyerek geçti ve kendini kaportadan yukarı çekerek tavlon güvertesinin nispeten daha ferah havasına çıktı. Teğmen Delmastro hepsi de silahlı ve zırhlı olan sekiz tayfasıyla birlikte başında bekliyordu. Locke koridorda doğrulurken irikıyım bir kadın onu arkadan kavradı. Az sonra Jean da üç denizcinin yardımıyla ayağa kaldırılıp sıkıca tutuldu.

“Tamamdır.” Delmastro Jean’ın bileklerini kavrayıp karartılmış çelikten bir kelepçe taktı. Ondan sonra sıra Locke’daydı; kadın nezaket göstermeden soğuk zincirleri yerine oturtup sabitledi. Locke hemen kelepçesini profesyonelce bir incelemeden geçirdi. Alet güzelce yağlanmış ve passızdı; başparmaklarında bazı acı verici değişiklikler yapacak kadar zaman bulsa bile içinden sıyrılamayacağı kadar sıkıydı.

“Kaptan nihayet eski mürettebatınızdan bazılarıyla uzun uzadıya konuşma fırsatı buldu,” dedi Delmastro. “Duydukları onu epey meraklandırdı.”

“Ah, ne harika,” dedi Locke. “Birisine açıklama yapmak için bir şans daha yakaladım. Açıklama yapmayı da ne *severim* ama…”

İhtiyatlı refakatçileri onları önlerine kattı ve çok geçmeden günbatımının son ışıklarının altında üst güverteye çıktılar. Batı ufkunu yeni yeni aşmakta olan güneş, gözkapağını andıran kızıl bulutların arkasında tembelce kapanan kan kırmızısı bir göze benziyordu. Locke temiz havayı şükranla içine çekti ve *Zehirli Orkide*’nin nüfusundan ister istemez bir kez daha etkilendi. Gemi hem erkek hem de kadınlardan oluşan, artan sayıdaki simyasal fenerlerin ışığında ya aşağıda ya da güvertede harıl harıl çalışan bir mürettebatla tıka basa doluydu.

Geminin orta kısmına ulaşmaları uzun sürmedi. Ana direğin biraz ötesinde yer alan karanlık bir kutudaki bir şey gıdaklayıp kanat çırptı. Locke bunun bir tavuk kümesi olduğunu anladı. Kuşlardan en az biri kafesinin tel örgüsünü asabice gagalamaktaydı.

“Hâlinden anlıyorum,” diye fısıldadı Locke.

Orkide’nin tayfaları onu Jean’ın birkaç adım önünde kıça kadar götürdü. Kıç güvertesinde, kıç kamaralarına inen merdivenin hemen başında Delmastro’nun sinyali üzerine bir grup denizci Jean’ı tekrardan zapt etti.

“Bu davet sadece Ravelle için,” dedi kadın. “Neler olacağı anlaşılana kadar Efendi Valora burada bekleyebilir.”

“Ah,” dedi Locke. “Burada rahat edebilecek misin Jerome?”

“’Soğuk duvarlar değildir bir hapishaneyi hapishane yapan,”’ diye ezberden okudu Jean gülümseyerek, “’bir esiri esir yapanın demir zincirler olmadığı gibi.’”

Teğmen Delmastro onu tuhaf tuhaf süzdü, birkaç saniye sonra da, “‘Cesurca sözler çıkar yeni zincire vurulanların

dilinden, çakmak taşının kıvılcımları kadar sıcak ve uzun ömürlü,”’ diye alıntıladı.

“Demek On *Dürüst Dönek’*i biliyorsun,” dedi Jean.

“Tıpkı senin gibi. Bak bu *çok* ilginç. Ve… konumuzla hiç ama hiç ilgisi yok.” Kadın Locke’u güverte merdivenine doğru hafifçe itti. “Burada kal Valora. Tek parmağını bile düşmanca bir hareketle kaldıracak olursan durduğun yerde ölürsün.”

“Parmaklarım çok uslu duracak.”

Güverte merdiveninden tökezleyerek inen Locke kendini *KızılUlak*’takinin neredeyse ikizi gibi gözüken, fakat ondan daha büyük ve karanlık bir boşlukta buldu. Tahminleri doğruysa *Zehirli Orkide* eski gemisinin bir buçuk katı uzunluğundaydı. Koridorun her iki yanında eşiklerine branda asılı, iki küçük kamara mevcuttu. Kıç kamarasının cadıtahtasından yapılma kapısıysa o sırada sıkıca kapalıydı. Ezri genç adamı sertçe kenara itti ve kapıyı üç kez çaldı.

“Ben Ezri. Soru işaretini getirdim!” diye bağırdı kadın.

Çok geçmeden kapının sürgüsü içeriden açıldı ve Delmastro genç adama önden buyurmasını işaret etti.

Kaptan Drakasha’nın kamarası ‘Ravelle’inkinin’ aksine uzun ve rahat bir ikâmete dair her türlü emareye sahipti. Altın çerçeveler içindeki façetalı simyasal pırlanta-fenerlerin yoğun ışığıyla aydınlanan mekâna kat kat goblenler ve ipek yastıklar yığılıydı. Birkaç adet deniz sandığı boş tabaklarla, katlı haritalarla ve kaliteli olduğu hemen anlaşılan seyir aletleriyle kaplı, lakeli bir masayı taşımaktaydı. Kendi sandığını Drakasha’nın sandalyesinin hemen yanında, kapağı açık bir vaziyette görünce Locke’un içi cız etti.

Kıç tarafındaki panjurlar açıktı. Ceketini ve zırhını çıkarmış olan Drakasha pencerelerin önünde oturuyor, kucağında üç-dört yaşlarında bir kız çocuğu taşıyordu. Locke pencereden dışarı baktığında kararan havanın yavaş yavaş yuttuğu *Kızıl*

Ulak'ı görebiliyordu. Gemi büyük ihtimalle onarım ekiplerine ait olan hareketli ışıklarla bezeliydi.

Genç adam kapıyı kendisine kimin açtığını görmek için başını soluna çevirdi, aşağı eğdi ve Zamira'nın kucağındaki kızdan taş çatlasa bir-iki yaş daha büyük olan kıvırcık saçlı bir oğlanla göz göze geldi. Her iki çocuk da kaptanın kömür karası saçlarına ve yüz hatlarının bir kısmına sahipti; fakat tenleri daha açık bir tondaydı ve gölgede kalmış çöl kumlarını andırıyordu. Ezri oğlanın saçlarını sevgiyle okşadı, sonra da kamaranın daha da içlerine ilerlesin diye Locke'u dürttü. Oğlan utangaççа geri çekildi.

"İşte," dedi Zamira, o an için misafirlerine aldırış etmeyip kıç pencerelerinden dışarıyı göstererek. "Şunu görüyor musun Cosetta? Onun ne olduğunu biliyor musun?"

"Gemi," dedi küçük kız.

"Doğru." Zamira tebessüm etti… *Hayır,* diye hatasını düzeltti Locke, *gururla gülümsedi.* "Annenin *yeni* gemisi. Annen orada güzel mi güzel, küçük bir altın yığını buldu."

"Altın," dedi kız, ellerini çırparak.

"Aynen öyle. Ama gemiye bak canım. Gemiye bak. O uzun şeylerin ne olduğunu annene söyleyebilir misin? Hani göğe yükselen o uzun şeylerin?"

"Onlar… şey… hah! Hayır."

"Bilmediğin için mi hayır, yoksa isyan ettiğin için mi?"

"İsi yaaan!"

"Annenin gemisinde öyle şey olmaz Cosetta. Tekrar bak. Annen onların ne olduğunu sana daha önce söyledi, değil mi? Hani göğe yükselirler, yelkenleri taşırlar ve adları…"

"Dilek," dedi kız.

"Direk. Yine de yeterince yaklaştın. Peki kaç taneler? Annenin yeni gemisinde kaç *direk* var? Onları annen için say

bakayım.”

“İki.”

“Ne kadar akıllısın! Evet, annenin yeni gemisinde iki direk var.” Zamira kızının yüzüne iyice sokularak burnunu onunkine değdirdi ve Cosetta kıkırdadı. “Şimdi,” dedi kaptan, “bana iki tane olan başka bir şey bul.”

“Iıı…”

“Kamaranın içinden Cosetta. Annene iki tane olan bir şey bul.”

“Iıı…”

Kız sol elinin büyük bölümünü ağzına sokarak etrafına bakındı, sonra da kıç penceresinin hemen altındaki duvara dayalı duran, kınlarının içindeki bir çift meçi gösterdi.

“Kılıç,” dedi Cosetta.

“Doğru!” Zamira kızı yanağından öptü. “Annenin *iki* kılıcı var. En azından görebildiğin kadarıyla canım. Şimdi uslu bir kız olup Ezri’yle birlikte yukarı çıkar mısın? Annenin bu adamla biraz baş başa konuşması lazım. Paolo da sizinle gelecek.”

Ezri kamarayı boydan boya katedip Cosetta’yı kucağına aldı ve küçük kız bariz bir zevkle ona sarıldı. Paolo teğmeni kendisi ile Locke’un arasında tutarak onu bir gölge gibi takip etti. Cesaret edebildiğinde de kadının bacaklarının arasından genç adama kaçamak bakışlar attı.

“Onunla yalnız kalmak istediğinden emin misin Kaptan?”

“Bir şey olmaz Del. Asıl çekinmen gereken Valora.”

“Elleri kelepçeli ve başında sekiz tayfa bekliyor.”

“Eh, herhalde yeterli olur. Peki ya *Kızıl Ulak*’ın adamları?”

“Hepsi de baş kasarasının altında. Treganne gözünü üzerlerinden ayırmıyor.”

“Güzel. Az sonra gelirim. Paolo ile Cosetta’yı Gwillem’e teslim et; bırakın kıç güvertesinde otursunlar. Ama küpeştelere yaklaşmadıklarından emin olun.”

“Hayhay.”

“Ve onlara yine sulandırılmamış bira vermeye kalkarsa Gwillem’in kalbini söküp o deliğe işeyeceğimi söyle.”

“Aynen iletirim Kaptan.”

“Hadi bakalım, artık gözümün önünden kaybolun. Ezri’ye ve Gwillem’e yaramazlık yaparsanız anneniz *çok* kızar canlarım.”

Teğmen Delmastro iki çocuğu da yanına alıp kamaradan çıktı ve kapıyı arkasından çekti. Locke bu görüşmeye nasıl yaklaşacağını düşündü. Drakasha hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordu; istifade edebileceği zayıf bir nokta, kullanabileceği bir önyargı yoktu. Arkasında çalıştığı çeşitli dalavere perdelerinden vazgeçmek büyük ihtimalle hata olurdu. En iyisi şimdilik Ravelle kimliğini tümüyle benimsemekti.

Kaptan Drakasha kınlarındaki meçleri aldı ve ilk kez tüm dikkatini Locke’a yöneltti. Genç adam konuşan ilk kişi olmaya ve arkadaş canlısı bir üslup kullanmaya karar verdi.

“Çocukların mı?”

“Kıdemli bir istihbarat subayının delici dikkatinden ne kadar da az şey kaçıyor.” Kadın meçlerinden birini metalik bir sürtünme sesiyle kınından çıkardı ve onu Locke’a doğrulttu. “Otur.”

Locke denileni yaptı. Kamaradaki diğer tek sandalye masanın yanındaydı; bu yüzden ona kuruldu ve kelepçeli ellerini kucağında kavuşturdu. Zamira sandalyesine rahatça kuruldu, yüzünü misafirine döndü ve meçini dizlerinin üstüne koydu.

“Benim geldiğim yerde,” dedi kaptan, “çekilmiş bir kılıç üzerinden sorulan sorularla ilgili bir âdetimiz vardır.” Locke’un çıkaramadığı belirgin ve ahenkli bir aksana sahipti. “O âdete aşina mısın?”

“Hayır,” dedi Locke, “ama sanırım ne anlama geldiği gayet açık.”

“Güzel. Öykünde bir terslik var.”

“Öykümün neredeyse *tamamında* terslik var Kaptan Drakasha. Bir gemiye, bir mürettebata ve bir yığın paraya sahiptim. Şimdiyse kendimi yıkanmamış bir bira maşrapasının dibi kadar kokan bir sintine ambarında patates çuvallarına sarılırken buluyorum.”

“Patateslerle uzun soluklu bir ilişki kurmayı ümit etme. *Ulak*’ın tayfalarından bazılarıyla konuşurken senin ayak altından çekilmeni istedim, hepsi bu.”

“Ah. Peki mürettebatım nasıl?”

“O mürettebatın sana ait olmadığını ikimiz de biliyoruz Ravelle.”

“Mürettebat nasıl?”

“Nispeten iyi; senin bunda bir payın olmasa da. Sayımızı gördükleri anda dövüşme heveslerini yitirdiler. Çoğu teslim olmaya can atar gibiydi. Biz de bazı morluklar ve birkaç kırık kalp dışında herhangi bir sorunla karşılaşmadan *Ulak*’ı ele geçirdik.”

“Teşekkürler.”

“Bunu senin hatırına yapmadık Ravelle. Hatta yakınlarda olduğumuz için şanslıydınız. Yaz sonu fırtınalarının peşinde gezmeyi severim. Genellikle konukseverliğimizi reddedecek durumda olmayan lezzetli lokmalar tükürürler.”

Drakasha elini genç adamın deniz sandığına soktu, içeriğini karıştırdı ve küçük bir evrak paketi çıkardı. “Şimdi,” dedi,

“Leocanto Kosta ile Jerome de Ferra’nın kim olduklarını bilmek istiyorum.”

“Sahte kimlikler,” dedi Locke. “Tal Verrar’da çalışırken kullandığımız birer maske.”

“Arhon’un hizmetindeyken mi?”

“Evet.”

“Buradaki hemen hemen her şey ‘Kosta’ adıyla imzalanmış. Küçük çaplı borç senetleri ve referans mektupları… bazı sandalyeler için sipariş emri… depoya kaldırılacak bazı kıyafetlerin faturası. Ravelle adını taşıyan tek belge, bir Verrar deniz subayı olarak aldığı görev emri. Sana Orrin mi demeliyim, yoksa Leocanto mu? Hangisi maske?”

“Bana sadece Ravelle desen de olur,” cevabını verdi Locke. “Yıllarca subay listelerinde o isimle yer aldım. Maaşımı onunla çektim.”

“Verrar doğumlu musun?”

“Anakaralıyım. Vo Sarmara adlı bir köyden.”

“Arhon’a hizmet etmeden önce ne yapardın?”

“Sizlerin sabırlı adam diye adlandırdığınız şeydim.”

“Ona artık bir meslek mi deniyor?”

“Bir tüccar sendikasında terazi ve tartı ustasıydım demek istiyorum. Ben *sabırlı adamdım,* çünkü *tartım* işlerini ben yapardım, anlatabildim mi?”

“Komik. Tal Verrar’daki bir sendikanın mı?”

“Evet.”

“O hâlde Priori için çalışıyordun.”

“Stragos’un adamlarının beni, ah, saflarına katmalarının asıl nedeni buydu. Sendikanın içinde onlar adına yaptığım casusluk bir duvara toslayınca beni başka görevlere atadılar.”

“Hımmm. Jabril’le uzun uzadıya konuştum. En azından bir gemiye atandığın iddiasının yalan olduğunu anlayacak kadar. *Herhangi* bir askeri eğitimin var mı?”

“Resmi bir askeri eğitimi kastediyorsan hayır.”

“Küçük de olsa bir savaş gemisini sahiplenecek yetkinin bulunması çok ilginç,” dedi Drakasha.

“Biz istihbarat subayları birilerini huylandırmaktan kaçınacak kadar yavaş hareket ettiğimizde geniş istimvali yetkilere sahibizdir. Daha doğrusu *sahiptik.* Yaptıklarım yüzünden geride kalan meslektaşlarımın istenmeyen denetimlere tâbi tutulacaklarını sanıyorum.”

“Ne kadar trajik. Yine de… ayağımın altında yatarken adımı sormak zorunda kalman ilginçti. Stragos’un hizmetindeki birinin beni hemen tanıyacağını sanıyordum. Onun yanında ne kadar çalıştın?”

“Beş sene.”

“Yani Özgür Filo yok edildikten sonra göreve başladın. Buna rağmen bir Verrarlı olarak—”

“Eşkalini az da olsa biliyordum,” dedi Locke. “Senin adını, geminin ismini ve biraz daha fazlasını. Ama seni temin ederim ki eğer Arhon işimizi kolaylaştırmak adına bir portreni yaptırsaydı onun hizmetindeki hiç kimse görünüşüne kayıtsız kalamazdı.”

“Ağzın iyi laf yapıyor. Ama beni yağcılığa karşı ölü kabul etsen iyi edersin.”

“Yazık. Yağcılıkta *çok* iyiyimdir.”

“Aklıma en az diğerleri kadar ilginç olan üçüncü bir şey geldi. Gemide çocuklarımı gördüğünde gerçekten şaşırmış gibiydin.”

“Ben, ah, onları buraya getirmeni biraz garip buldum, hepsi bu. Yani denize. Tüm bu… tehlikelerin arasına.”

“Başka nerede gözümü üzerlerinde tutabilirdim ki?” Zamira çekili meçinin kabzasını sıvazladı. “Paolo dört yaşında. Cosetta ise üç. İstihbaratın *sahiden de* onlardan bihaber olacak kadar eski mi?”

“Bak, benim işim Priori’ye ve diğer muhaliflere karşı şehir içi operasyonlardan ibaretti. Resmi maaşımı almanın haricinde donanma meselelerine fazla bir ilgi duymadım.”

“Kelleme beş bin solari ödül biçildi. Benim ve Öç Savaşı’ndan sağ kurtulan diğer her kaptanın kellesine. Benim ve ailemin doğru hazırlanmış tasvirlerinin geçen yıl Tal Verrar’da elden ele dolaştığını biliyorum; ilanlardan bazıları bana kadar ulaştı. Senin konumundaki birinin bu denli cahil olabileceğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Duygularını incitmek istemem Kaptan Drakasha, ama sana söyledim. Ben bir karacıydım—”

“Hâlâ da öylesin.”

“Öyleyim ve öyleydim. Ve gözlerim şehre dönüktü. *Ulak*’ı çalmaya hazırlanırken denizde yaşamanın temel ilkelerini çalışacak vakti bile zor buldum.”

“İyi de neden böyle bir işe kalkışasın ki? Bir gemi çalıp denize açılmak, açıkladığın tecrübelerinin *tamamen* dışında bir şey yapmak niye? Madem ki gözlerin karaya ve şehre çevriliydi, neden karayı veya şehri ilgilendiren bir şey yapmadın?”

Locke rahatsızlık verecek derecede kuruyan dudaklarını yaladı. Orrin Ravelle’in geçmişiyle ilgili bir dosya dolusu bilgi ezberlemişti ama canlandırdığı karakter asla böyle bir sorgu için tasarlanmamıştı. “Kulağa biraz tuhaf gelebilir,” dedi, “ama *yapabileceğimin* en iyisi buydu. Sahte deniz subayı kimliğim Arhon’a zarar verebilmek için elimdeki en iyi şanstı. Bir gemi çalmak, bir fayton çalmaktan çok daha dikkat çekici bir eylemdi.”

“Peki Stragos böylesine *dikkat çekici* bir eylemi hak edecek ne yaptı?”

“Bu konuyu asla konuşmamak için yemin ettim.”

“Ne kadar da münasip bir yemin.”

“Tam tersine,” dedi Locke. “Zira içini rahatlatmak isterdim.”

“İçimi rahatlatmak mı? Söylediklerin nasıl içimi rahatlatabilir ki? Yalan söylüyor, eski yalanları dallandırıyor, delice bir serüvene atılma sebeplerini konuşmaya yanaşmıyorsun. Bana cevap vermezsen bu gemi için tehlike teşkil ettiğini ve seni yanımda bulundurarak Maxilan Stragos’u kızdırma riskine girdiğimi farz etmekten başka bir seçeneğim kalmayacak. Böyle bir şeyin sonuçlarına katlanamam. Sanırım seni bulduğum yere gönderme zamanı geldi.”

“Ambara mı?”

“Açık denize.”

“Ah.” Locke kaşlarını çattı, sonra da gülmemek için sağ yanağının içini ısırdı. “Ah, Kaptan Drakasha, bak bu *çok* akıllıcaydı. Amatörce ama yaratıcı. Benim tecrübelerime sahip olmayan biri zokayı yutabilirdi.”

“Kahretsin.” Drakasha sıkı bir tebessüm etti. “Kış pencerelerinin perdesini çekmeliydim.”

“Evet. Biz konuşurken mürettebatının *Ulak*’ta dört döndüğünü görebiliyorum. Herhalde emekleyen bir bebekten daha hızlı gidebilsin diye geminin selviçeleri birbirinden ayırmaya uğraşıyorlardı. Arhon’u kızdırmaktan zerre kadar çekinseydin o gemiyi satmak için onarmakla uğraşmaz, hemen batırırdın.”

“Doğru,” dedi Drakasha.

“Bu da demek oluyor ki—”

“Bu da demek oluyor ki soruları hâlâ ben soruyorum Ravelle. Bana ortağın Efendi Valora’dan bahset. Yakın arkadaşın mı?”

“Eski bir tanıdığım. Tal Verrar’dayken bana bazı… uygunsuz işlerde yardımcı oldu.”

“Sadece bir tanıdığın mı?”

“Evet, ona iyi para öderim ve işlerimde güvenirim.”

“Merak uyandıracak derecede iyi eğitimli biri.” Zamira kamaranın tavanını işaret etti. Orada kıç güvertesinden hava girmesi için yarıkları hafifçe aralanmış dar bir tepe penceresi vardı. “Birkaç dakika önce onu ve Ezri’yi Lucarno’dan alıntı yaparlarken duydum.”

“*On Dürüst Döneğin Trajedisi,”* dedi Locke. “Jerome o kitaba… düşkündür.”

“Demek okuma biliyor. Jabril’e göre o da denizci değilmiş ama karmaşık aritmetik işlemleri yapabiliyormuş. Vadraca konuşabiliyor, ticaret terimlerini kullanabiliyor ve kargodan iyi anlıyormuş. O nedenle müreffeh bir tüccarlıktan geldiğini düşünüyorum.”

Locke hiçbir şey söylemedi.

“Arhon için çalışmaya başlamadan önce de seninleydi, değil mi?”

“Evet, Priori’nin hizmetindeydi.” Anlaşılan Jean’ı kaptanın varsayımlarına uydurmak Locke’un korktuğu kadar zor olmayacaktı. “Arhon’un hizmetine girerken onu da yanımda götürdüm.”

“Ama bir dost olarak değil.”

“Sadece çok iyi bir casus olarak.”

“Yani ahlaksız bir casus olduğun konusunda ısrarlısın,” diyen Drakasha ayağa kalktı, tepe penceresinin altına geçti ve sesini yükseltti. “Güvertedekiler!”

“Evet Kaptan?” Ses Ezri’ye aitti.

“Del, Valora’yı buraya getir.”

Birkaç dakika sonra kamaranın kapısı açıldı ve Jean peşinde Teğmen Delmastro’yla beraber içeri girdi. Kaptan Drakasha ansızın ikinci meçini de çekti. Boş kınlar güverteye düşüp takırdarken kadın yalımlardan birini Locke’a doğrulttu.

“O sandalyeden kalktığın anda ölürsün,” dedi.

“Neler olu—”

“Sus. Ezri, Valora’nın işini bitir.”

“Nasıl istersen Kaptan.”

Jean kılını bile kıpırdatamadan önce Ezri onun sağ dizinin arkasına bir tekme attı. Darbesi öyle hızlı ve isabetliydi ki Locke yüzünü ekşitti. Bunu sert bir itiş takip edince Jean elleriyle dizlerinin üstüne düştü.

“Sen hâlâ işime yarayabilirsin Ravelle. Ama casusunun yanında kalmasına izin veremem.” Drakasha sağ elindeki meçi kaldırarak Jean’a doğru bir adım attı.

Locke hiç düşünmeksizin sandalyesinden fırladı ve kendini kadının üstüne atarak kelepçesinin zincirini onun kollarına dolamaya çalıştı.

“Hayır!” diye haykırdı genç adam. Kamara etrafında fırıl fırıl dönmeye başladı, derken çenesinde donuk bir zonklama hissetti ve kendini yerde buldu. Olayların gidişatını bir-iki saniye geriden takip eden zihni kısa bir süre sonra Drakasha’nın meçlerinden biriyle çenesine vurmuş olduğu sonucuna vardı. Genç adam artık yerde sırtüstü yatıyor, Kaptan’ın meçi boğazının hemen üzerinde bekliyordu. Drakasha artık üç metre boyundaymış gibi görünüyordu.

“Lütfen,” dedi Locke tıknefes bir hâlde. “Jerome’a dokunmayın. Buna gerek yok.”

“Biliyorum,” dedi Drakasha. “Ezri?”

“Anlaşılan sana on solari borçluyum Kaptan.”

“İddiaya girmeden önce iyi düşünmeliydin,” dedi Drakasha, sırıtarak. “Jabril’in bu ikisi hakkında neler dediğini sen de duydun.”

“Duydum, duydum.” Ezri yüzünde samimi bir endişe ifadesiyle Jean’ın yanında diz çöktü. “Ravelle’in de ona aynı derecede düşkün olduğunu düşünmemiştim, hepsi bu.”

“Böyle şeyler nadiren tek taraflı gelişir.”

“Onu da akıl etmem gerekirdi.”

Locke ellerini kaldırıp kaptanın yalımını kenara itti. Drakasha ona direnmedi. Genç adam yuvarlandı, dizlerinin üstünde doğruldu ve çenesindeki zonklamaya aldırış etmeden Jean’ın bir kolunu kavradı. En azından hiçbir kemiğinin kırılmadığını biliyordu.

“İyi misin Jerome?”

“İyiyim,” dedi Jean. “Biraz ellerim soyuldu, o kadar.”

“Üzgünüm,” dedi Ezri.

“Sorun değil,” dedi Jean. “iyi vuruştu. Benim cüssemdeki birini devirmek için yapabileceğin fazla bir şey yoktu.” İriyarı adam Locke ve Ezri’nin yardımıyla ayağa kalktı. “Belki böbreğe atılan bir yumruk hariç.”

Ezri sağ elinin parmaklarına geçirdiği demir muştayı gösterdi. “Yedek planım oydu.”

“Vay be. Bak o yönteme başvurmadığına sevindim. Yine de… yeterince sert itmeseydin sırtüstü düşebilirdim. Bir ayağını arkadan kavalkemiğime taksaydın—”

“Düşünmedim değil. Veya koltukaltındaki hassas noktaya yapılacak şöyle sert bir dürtüş—”

“Ve de bir kol burkuşu. Evet. O da işe—”

“Ama bu denli iri birine karşı o harekete *pek* güvenmem; sıkıca destek almazsan—”

Drakasha yüksek sesle genzini temizledi ve Jean ile Ezri neredeyse mahcup bir edayla suspus oldular.

“Bana Jerome hakkında yalan söyledin Ravelle.” Kaptan kılıç kemerini tekrar eline aldı ve meçlerini bir çift sert şakırtıyla kınlarına soktu. “O kiralık bir casus değil. O bir dost. Hem de bir gemiden tek başına atılmana izin vermeyecek türden. *Ölümüne* sebep olacağını söylememe rağmen hayatını kurtarmaya çalışacağın türden.”

“Akıllıca,” dedi Locke, yanaklarının hafifçe kızardığını hissederek. “Demek tüm bunlar o yüzdendi.”

“Aşağı yukarı. Sana ne yapacağıma karar vermeden önce ne tür bir adam olduğunu anlamam gerekiyordu.”

“Peki nasıl bir karar verdin?”

“Pervasız, kibirli ve gereğinden fazla akıllısın,” dedi kadın. “Yalanlarının sevimli olduğuna dair bir yanılgı içindesin. Ve tıpkı Jerome gibi, bir dostunun hayatını kurtarmak için aptalca can vermeye razısın.”

“Evet,” dedi genç adam. “Eh… belki de yıllar geçtikçe bu çirkin çam yarmasına kanım ısınmıştır. Bu ambara mı, yoksa açık denize mi döneceğimiz anlamına geliyor?”

“İkisine de dönmeyeceksiniz,” dedi Drakasha. *“Kızıl Ulak*‘ın diğer tayfalarıyla beraber yiyip içeceğiniz ve uyuyacağınız baş kasarasına gidiyorsunuz. Canım istedikçe diğer yalanlarını da açığa çıkaracağım. Şimdilik, Jerome’a göz kulak olman gerektiğini düşündüğün sürece mantıklı davranacağına inanıyorum.”

“Bu durumda ne oluyoruz? Köle mi?”

“Bu gemideki hiç kimse köleliğe müsamaha göstermez,” dedi Drakasha, sesinde tehlikeli bir tınıyla. “Tabii ukalaları

idam etmekten geri durmayız, o ayrı.”

“Sevimli bir yalancı olduğumu sanıyordum.”

“Şunu kafana iyice sok,” dedi Kaptan. “Tüm dünyan sana bahşettiğim birkaç santimlik boş güverteden ibaret ve bu kadarına sahip olduğun için bile çok şanslısın. Ezri ve ben baş kasarasında durumu herkese açıklayacağız.”

“Peki ya eşyalarımız? Yani evraklarımız? Kişisel belgelerimiz? Altın sende kalabilir ama—”

“Bende kalabilir mi? *Ciddi* misin? Bu ne kadar da müşfik bir adam böyle Ezri.” Drakasha sağ çizmesiyle Locke’un deniz sandığının kapağını kapattı. “Şimdilik evraklarına uslu durman için alınmış birer esir gözüyle bakalım. Ne de olsa boş parşömen sıkıntısı çekiyorum ve kısa süre önce mürekkebin eğlencelerini keşfetmiş iki çocuğum var.”

“Mesaj alınmıştır.”

“Ezri, şunları güverteye götürüp kelepçelerini çıkar. Gidecek önemli bir yerimiz varmış gibi davranmaya kaldığımız yerden devam edelim.”

2

Kıç güvertesinde onları orta yaşlı, bezgin bakışlı, kısa boylu ve geniş omuzlu bir kadın karşıladı; dünyaya uzun yıllar boyunca kaş çatmaktan kırışıklarla dolduğu her hâlinden belli olan yüzünün etrafında parmak uzunluğundaki ak saçlardan oluşan bir hale vardı. Bıkkın mı yoksa aç mı olduğuna karar veremeyen bir baykuşunkileri andıran geniş ve yırtıcı gözleri sürekli hareket halindeydi.

“İstesen bunun kadar perişan bir grubu zor bulurdun,” dedi kadın, doğrudan konuya girerek.

“Herhalde son zamanlarda işlerin kesat olduğu gözünden kaçmamıştır.” Zamira kadının tavrına çok eski bir aşinalıktan kaynaklanıyor olması gereken bir rahatlıkla göğüs gerdi.

“Eh, bir halat örmek için aşınmış kenevir kullanırsan koptuğunda ipi suçlayamazsın.”

“Seni hiçbir şey için suçlamayacak kadar kafam çalışıyor Âlime. Öyle bir şey yapmak herkesi haftalarca perişan eder. Kaç kişiler?”

“Baş kasarasında yirmi sekiz,” dedi yaşlı kadın. “Sekiz kişiyi ganimetin güvertesinde bırakmak zorunda kaldık; hepsinin de kırık kemikleri var. Hareket ettirmek güvenli olmaz.”

“Hovarda Limanı’na kadar dayanabilirler mi?”

“Ancak gemi dayanırsa. Ve tabii sözümü dinlerlerse. Tabii İkincisi pek mümkün—”

“Onlar için elimizden gelenin en iyisinin bu olduğuna eminim. Peki ya diğer yirmi sekizinin durumu nedir?”

“Eminim ‘perişan’ dediğimi duymuşsundur. Bu bir perişanlık hâlinden ileri gelir. O da kişinin perişan olmasından kaynaklanır. Meseleyi izah etmek için çoğu tamamen uydurma olan daha bir sürü teknik terim kullana—”

“Treganne, tıpkı senin güzelliğin gibi benim sabrım da yiteli uzun yıllar oluyor.”

“Adamların çoğu hâlâ uzun zamandır hapis tutulmanın etkisinde. Yetersiz beslenme, kısıtlı egzersiz ve hâlsizlik. Tal Verrar’dan ayrıldıklarından beri daha iyi besleniyorlar ama yorgun ve hırpalanmış durumdalar. Birkaçının sıhhatli olduğunu söyleyebilirim. Bir o kadarıysa ben aksini söyleyene kadar hiçbir işe uygun değil. Bu konuda fikrimi değiştirmem… Kaptan.”

“Değiştirmeni isteyecek değilim. Ya hastalıklar?”

“Ateşli ve bulaşıcı olanları kastediyorsan mucizevi bir şekilde hiç yok. Zührevi olanlara da rastlamak pek mümkün değil. Aylarca kadınsız kalmışlar ve çoğu Doğu Therinli. O

yörenin erkekleri birbirleriyle yatma heveslisi değildir, anlarsın ya.”

“Kendi kayıpları. Eğer sana tekrar ihtiyaç duyarsam—”

“Tabii ki kamaramda olacağım. Ayrıca çocuklarına da bakanak ol. Son gördüğümde dümeni onlar idare ediyordu.”

Locke ayaklarını yere vura vura uzaklaşan kadının arkasından şaşkın gözlerle bakakaldı. Ayaklarından biri tahtanın o kof ve ağır sesini çıkarıyor, kadın üst üste istiflenmiş beyaz silindirlerden yapılma, garip bir bastonun yardımıyla yürüyordu. Fildişinden miydi? Hayır… talihsiz bir yaratığın parlak metal derzlerle birbirine kaynaklanmış omurgasından yapılmıştı.

Drakasha ile Delmastro dümeninin bulunduğu tarafa doğru döndüler. Tıpkı *Ulak*’ın güvertesinde olduğu gibi bu gemide de çift dümen tertibatı vardı ve o sırada başında keskin yüz hatlarına sahip, uzun boylu, genç bir adam bulunuyordu. Onun her iki yanında duran Paolo ile Cosetta dümene dokunmasalar da kıkır kıkır gülerek adamın hareketlerini taklit ediyorlardı.

“Tınmaz,” dedi Drakasha, adamın yanına kadar gidip Cosetta’yı dümenden uzaklaştırırken. “Gwillem nerede?”

“Helâ halatları.”

“Ona ufaklıklara bakıcılık etmesini söylemiştim,” dedi Ezri.

“O herifin kahrolası gözlerini oyacağım,” dedi Drakasha.

Tınmaz’ın telaşsız bir hâli vardı. “Adamın işemesi lazımdı Kaptan.”

“İşemesi lazımdı,” diye geveledi Cosetta.

“Şşşt.” Zamira kolunu Tınmaz’ın etrafından dolaştırıp Paolo’yu da dümenden geriye çekti. “Tın, çocukların dümene veya küpeşteye dokunmamaları gerektiğini gayet iyi biliyorsun.”

“Dümene dokunmuyorlardı Kaptan.”

“Ayağının altında gezmeleri, bacaklarına yapışmaları veya herhangi bir şekilde geminin idaresine karışmaları da yasak. Anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı.”

“Paolo,” dedi Drakasha, “kardeşinle birlikte kamaraya geri dönün ve beni orada bekleyin.”

“Peki,” dedi oğlan, birbirine sürten iki kâğıt parçası kadar alçak bir sesle. Cosetta’yı elinden tutup kıça doğru götürdü.

Yine tez adımlarla geminin ön tarafına yollanan Drakasha çalışan veya karnını doyuran küçük tayfa ekiplerinin yanından geçti; hepsi de saygılı baş ve el hareketleriyle kaptanlarını selamladı. Ezri de Locke ile Jean’ı itekleyerek onun peşinden götürdü.

Drakasha’nın yolu tavuk kümesinin yakınında kendisinden birkaç yaş daha büyük olan, tombul fakat hareketli bir Vadralıyla kesişti. Adam siyah renkli, kararmış pirinç tokalarla kaplı, süslü püslü bir ceket giyiyordu ve griye çalan sarı saçları pantolonunun kıçına kadar inen gevşek bir atkuyruğu hâlinde toplanmıştı. Drakasha sol eliyle adamı tuniğinin önünden kavradı.

“Gwillem, Ezri ‘birkaç dakikalığına çocuklara göz kulak ol’ sözünün nesini sana anlatamadı?”

“Onları Tın’ın yanında bıraktım Kap—”

“Onlar senin sorunundu, Tınmaz’ın değil.”

“Eh, gemiyi ona emanet ediyorsun. Neden çocukları da—”

“Çocuklarımı ona emanet etmeye bir itirazım yok Gwillem. Emirlerime uyulmasına karşı garip bir düşkünlüğüm var, hepsi bu.”

“Kaptan,” dedi Gwillem alçak sesle, “maviye biraz kahverengi atmam gerekiyordu, anlarsın ya? Çocukları hela

halatlarına götürebilirdim ama orada alacakları eğitimi takdir edeceğinden kuşkuluyum.”

“Iono aşkına, birkaç dakika daha tutamadın mı? Şimdi git eşyalarını topla.”

“Eşyalarımı mı?”

“Ulak’a giden son filikaya atla ve ganimet mürettebatına katıl.”

“Ganimet mürettebatı mı? Kaptan, biliyorsun o işlerde pek iyi—”

“O geminin cıvadradan morfidara kadar gözden geçirilmesini ve envanterinin çıkarılmasını istiyorum. Her şeyi hesaplayın. Onun için Gemibozan’la pazarlığa tutuştuğumda pezevengin beni tam olarak ne kadar dolandırmaya çalıştığını bilmeliyim.”

“Ama—”

“Hovarda Limanı’nda buluştuğumuz zaman yazılı bir çetele bekliyor olacağım. Bugün, uğruna kavgaya tutuşacak ve oturup uzun uzun sayacak kadar ganimet çıkmadığını ikimiz de biliyoruz. Oraya git ve kendi payını hak et.”

“Emredersin Kaptan.”

“Serdümenim,” dedi Zamira, Gwillem sövüp sayarak oradan ağır ağır uzaklaştıktan sonra. “Aslında fena biri değildir. Fırsatını buldukça işten kaytarmayı yeğler, hepsi bu.”

Geminin pruvasında, açık güverteden bir-bir buçuk metre yüksekte yer alan kasara güvertesinin her iki yanında geniş merdivenler mevcuttu. O merdivenlerin arasındaki üstü açık bir girişten geçilerek de baş kasarasının altında bulunan kompartımana benzer bir boşluğa giriliyordu. Locke’un tahmininee boşluk yedi veya sekiz metre uzunluğundaydı.

Kızıl Ulak’ın mürettebatının çoğu kasara güvertesine ve merdivenlere doluşmuştu. Zamira’nın silahlı tayfalarından

yarım düzinesi de başlarında üstünkörü nöbet tutuyordu. Kalabalığın önünde Aspel'le yan yana oturan Jabril, Locke ile Jean'ı tekrar görmekten epey keyiflenmişe benziyordu. Arkasındaki adamlarsa homurdanmaya başladılar.

"Kapayın çenenizi," dedi Ezri, Zamira ile yeni gelenlerin arasına konuşlanarak. Ne yapacağını bilemeyen Locke dostuyla beraber kenara çekilerek verilecek talimatları bekledi. Drakasha genzini temizledi.

"Bazılarınızla daha tanışmadık. Ben *Zehirli Orkide*'nin kaptanı Zamira Drakasha. Sözlerime kulak verin. Jabril bana Tal Verrar'dan denize açılırken niyetinizin korsanlık olduğunu söyledi. Aranızda fikrini değiştiren var mı?"

Ulak'ın adamlarından çoğu başlarını iki yana salladı veya usulca homurdanarak reddettiler.

"Güzel. Ben dostunuz Ravelle'in *taklidini* yaptığı şeyim," dedi Drakasha, uzanıp bir kolunu Locke'un omzuna atarak. Ardından abartılı bir tebessüm etti ve *Ulak*'ın nispeten daha az hırpalanmış adamlarından bazıları gevrek gevrek güldü. "Ne bir lordum ne de efendim var. Karnım açken kızıl bayrak, değilken de sahte bayrak açarım. Uğradığım tek bir liman vardır: Hayaletrüzgârı'ndaki Hovarda Limanı. Başka hiçbir yer beni kabul etmez. Başka hiçbir yer *güvenli* değil. Eğer bu güvertede yaşarsanız o tehlikeyi de paylaşırsınız. Bazılarınızın anlamadığını biliyorum. Dünyayı düşünün. O dünyadaki *her yeri* düşünün… cehennemin dibindeki ufacık bir sefalet zerresinden farksız olan bu gemi hariç. İşte vazgeçtiğiniz bu. Her şey. Herkes. Her yer."

Kadın Locke'u bıraktı ve *Ulak*'ın mürettebatının yüzlerindeki ciddi ifadeyi beğeniyle karşılar gibi gözüktü. Parmağını Ezri'ye doğrulttu.

"İkinci kaptanım, Ezri Delmastro. Biz ona 'teğmen' deriz ve siz de öyle diyeceksiniz. Ağzından çıkan her sözün arkasındayım. Sakın aksini farz etmeyin.

“Gemimizin hekimiyle tanıştınız. Âlime Treganne bana şimdiki hâlinizden hem daha iyi hem de daha kötü olabileceğinizi söyledi. İhtiyaç duyanlar istirahat edecekler. Çalışacak durumda olmadıkça işime yaramazsınız.”

“Mürettebatına mı davet ediliyoruz Kaptan Drakasha?” diye sordu Jabril.

“Size bir fırsat sunuluyor,” dedi Teğmen Delmastro. “Hepsi o kadar. Bu konuşmadan sonra esir tutulmayacaksınız ama özgür olduğunuzu da zannetmeyin. Sizin gibilere çaylak posta deriz. Burada, kasara altı dediğimiz yerde yatacaksınız. Burası geminin hemen hemen en kötü yeridir. Eğer yapılacak boktan bir iş varsa siz yapacaksınız. Battaniyelerimiz veya giysilerimiz kısıtlıysa onlar olmadan idare edeceksiniz. Yemeklerden ve içkilerden en son siz alacaksınız.”

“Mürettebatımın her üyesi size emir verebilir,” dedi Kaptan Drakasha, Ezri’nin kaldığı yerden devam ederek. Locke ikisinin bu rutini zamanla geliştirdiği gibi bir izlenime kapıldı. “Ve o emirlerin her birine uymanız beklenecek. Resmi bir ceza sistemimiz yoktur; ukalalık eder veya işten kaytarırsanız bir güzel dayak yersiniz. Ortalığı benim fark edeceğim kadar velveleye verdiğiniz takdirde de sizi denize atarım. Şaka yaptığımı mı sanıyorsunuz? Gidin bir süredir burada bulunanlara sorun.”

“Çaylak postada ne kadar kalacağız?” diye sordu kalabalığın arkalarındaki genç bir adam.

“Kendinizi ispatlayana kadar,” cevabını verdi Drakasha. “Birkaç dakika içinde demir alıp Hovarda Limanı’na yelken açacağız. Oraya vardığımızda gitmek isteyen olursa çeksin gitsin. Kimseye satılmayacaksınız; bu bir köle gemisi değil. Ama yiyip içtikleriniz haricinde bir ücret de almayacaksınız. Boş ceplerle yanımızdan ayrılacaksınız ve Hovarda’dayken kölelik bile ondan iyidir. En azından o zaman biri yaşayıp yaşamadığınıza ilgi duyar.

“Yolumuzun üstünde başka bir gemiye rastlarsak,” diye devam etti Kaptan, “onu ele geçirmeye karar verebilirim. Ve kızıl bayrak açtığımız takdirde size bir şans doğacak. Önden siz gidecek, ganimete hepimizden önce siz çıkacaksınız. Düşmanlarımız ateş, ok, dikenli ağ veya başka bir halt kullanırsa onu önce siz tadacak, ilk siz kanınızı akıtacaksınız. Hayatta kalırsanız ne âlâ. O zaman artık mürettebattansınız demektir. Yok eğer reddederseniz sizi Hovarda Limanı’nda başımızdan savarız. Çaylak postayı ancak mecbur olduğum sürece yanımda bulundururum.”

Başıyla Ezri’yi işaret etti.

“Şu andan itibaren,” dedi Delmastro, “ana direğe kadar baş kasarasında ve açık güvertede gezebilirsiniz. Talimat almadan aşağıya inmeyin veya bir alete el sürmeyin. Bir silaha dokunursanız veya tayfalardan birininkini almaya kalkışırsanız oracıkta can vereceğinizi garanti ederim. O konuda epey alınganızdır.

“Mürettebattan biriyle haşır neşir olmak isterseniz veya biri size haşır neşir olmayı teklif ederse canınızın istediğini yapabilirsiniz; tabii o sırada görevli olmamanız ve kahrolasıca açık güverteden uzak durmanız kaydıyla. Burada size ne veriliyorsa onu alırsınız. Bir şeyi zorla almaya kalkışırsanız denerken ölmek için dua etmeye bakın, çünkü o konuda da epey alınganızdır.”

Zamira tekrar söze girip Locke ile Jean’ı işaret etti. “Ravelle ve Valora da size katılacaklar.” Adamlardan bazıları homurdanınca Zamira ellerini meçlerinin kabzalarına attı. “Kahrolası davranışlarınıza çekidüzen verin. Onları gemiden attınız ve kaderlerini Iono’ya bıraktınız. Bir saat sonra ben çıkageldim. O konu kapanmıştır; Tamahkâr Suların Efendisi’nden daha iyi bildiğini düşüneniniz varsa küpeşteden aşağı atlayabilir ve derdini O’na anlatabilir.”

“Onlar da sizin gibi çaylak postada,” dedi Ezri.

Yine de adamlar hâlâ pek hevesli görünmüyorlardı. Zamira bunun üstüne genzini temizledi. “Bu gemide herkes eşit pay alır.”

İşte *bu* onların dikkatini çekmeye yetti.

“Geminin serdümeni Gwillem adıyla bilinir. Topladıklarımızı o sayar. Yüzde otuzu gemiye ayrılır ki çürümüş yelken bezleriyle ve halat takımlarıyla denizlerde sürünmeyelim. Geri kalanıysa atan her kalp için bir pay üzerinden eşit olarak dağıtılır.

“Eski geminizden aldıklarımızın tek bir sentirasına bile dokunmayacaksınız. Kusura bakmak yok. Ama Hovarda Limanına giderken bir fırsat yakalarsanız ve *Ulak*’ı Gemibozan’a sattığımızda mürettebattansanız işte o zaman pay alacaksınız ve o para cebinizi bir güzel dolduracak. *Eğer* mürettebattansanız.”

Locke bu sözleri sebebiyle kadını takdir etmeden geçemedi; uygulama makuldü ve Drakasha onu tam da nifakları ve endişeleri bastıracak bir anda konuya dahil etmişti. *Kızıl Ulak* artık bir ganimet mürettebatının elinde ufukta kaybolup giden mutsuz bir anıdan ibaret olmayacaktı; adamlar ona kendilerini bekleyen bir gümüş yığını gözüyle bakacaklardı.

Zamira dönüp kıça yollandı ve gösteriyi tamamlamayı Delmastro’ya bıraktı. Adamların arasında mırıldanmalar başlayınca minyon teğmen bağırdı. “Kapayın çenenizi! İşten güçten bu kadar. Az sonra biraz kendinize gelmeniz için size yemek ve yarım istihkak bira verilecek. Yarın belirli becerileri olanları ayırıp çeşitli işlere koşacağım.

“Kaptanın bahsetmediği son bir şey daha var.” Ezri herkesin dikkatle kendisini dinlediğinden emin olmak için birkaç saniye duraksadı. “Genç Drakashalar. Kaptan bir erkek bir de kız çocuğuna sahip, ikisi genelde onun kamarasında kalır ama bazen ortalıkta koşuşturdukları da olur. Onlara *kutsal* gözüyle bakın. Bu konuda bu gece söylediğim diğer her şeyden daha

ciddiyim. Onlara *tek bir ters laf* bile ederseniz sizi çükünüzden ön direğe çiviler ve susuzluktan ölmeye terk ederim. Mürettebat onları aileden sayar. Çocukları korumak için boynunuzu kırmanız gerekirse kahrolası boynunuzu kırmanız sizin yararınızadır."

Delmastro sessizliği sözlerinin anlaşıldığına yordu ve başını olumlu anlamda salladı. Derken kıç güvertesinden Drakasha'nın bir megafonla yükseltilmiş sesi duyuldu. "Demir al!"

Delmastro deri bir kordon yardımıyla boynuna asılı duran düdüğü eline aldı ve onu üç kez öttürdü. "Herkes bele!" diye bağırdı, inanılmayacak derecede yüksek bir sesle. "Bocurgat çubuklarının başına! Demir almaya hazırlanın! Çaylak posta bele!"

Ulak'ın eski mürettebatının büyük bir bölümü kadının teşvikiyle ayağa kalktı ve ayaklarını sürüyerek *Orkide*'nin beline doğru yürümeye başladı. Orada, ön direk ile tavuk kümesinin arasında çoktan büyük bir çalışma ekibi toplanmıştı bile. Ekip fener ışığında uzun bocurgat çubuklarını yerlerine oturtuyor, bir kadın elindeki kovayla güverteye kum saçıyordu. Locke ile Jean, alaycı bir tebessüm eden Jabril'le yan yana geldiler.

"İyi akşamlar Ravelle. Bakıyorum da biraz… rütbe kaybetmişsin."

"Ben hâlimden memnunum," dedi Locke. "Ama cidden Jabril, *Ulak*'ı sana altı üstü bir saatliğine teslim ettim ve bak neler oldu."

"Bu bile bir gelişme," dedi Locke'un arkasındaki biri.

"Ah, aynı fikirdeyim," dedi Locke, Ravelle'in kısa kaptanlık kariyerinden arta kalabilecek her türlü gururdan vazgeçmesi durumunda sonraki birkaç günün herkes için çok daha çekilir geçeceğine karar vererek. "Sana tüm kahrolasıca kalbimle katılıyorum."

Ezri toplanan kalabalığı ite kaka yardı, sonra da bocurgat fıçısının üstüne çıktı. Fıçı ufak tefek kadının üstünde bağdaş kurup oturabileceği kadar genişti, o da aynen öyle yaptı. Ardından düdüğünü iki kere daha öttürüp bağırdı. "Aşağısı tamam mı?"

"Aşağısı tamam!" diye bir bağırış geldi, kaportaların birinden cevaben.

"Yerlerinize geçin," dedi Ezri. Locke, Jean'ın yanına sıkıştı ve uzun tahta çubuklardan birine yaslandı. Bu bocurgat *Ulak*'takinden daha genişti ve işi daha hızlı halledebilmek için fazladan yirmi kadar denizci kolaylıkla onun başında toplanabiliyordu. Tüm boş yerler saniyeler içinde doldu.

"Pekâlâ," dedi Ezri, "itin! Ağırdan alın! İtin! Ağırdan alın! Ayaklar ve omuzlar! Şimdi daha hızlı; fıldır fıldır döndürün bu küçük kaltağı! Biliyorum siz de istiyorsunuz!"

Locke çubuğa yüklenirken altındaki zeminde kum tanelerinin çıtırdayıp kaydığını ve çıplak ayaklarının parmakları ile tarakları arasındaki hassas noktaları rahatsızca dürttüğünü hissetti. Fakat başka hiç kimse bundan şikayet eder gibi gözükmüyordu; o yüzden dudağını ısırıp bu duruma katlandı. Bocurgatın üstünde oturan Ezri sahiden de fıldır fıldır dönüyor, çapa palamarı takırtılar eşliğinde toplanıyordu. Bir ekip onu sabitlemek için iskele pruvasında toplandı. Birkaç dakikalık yüklenmenin ardından teğmen düdüğünü kısaca öttürerek bocurgat ekibini durdurdu.

"Var gücünüzle abanın!" diye haykırdı kadın. "İskele çapasını sabitleyin!"

"İskele tiramolası alarga!" diye geldi Drakasha'nın arttırılmış sesi. "Baş ve ana yelkenler fora!"

Daha fazla koşuşturma, öten düdükler ve patırtılar. Ezri tek bir sıçrayışla bocurgatın üstünde ayağa kalktı ve bağırarak bir dizi emir sıraladı. "Baş ve kıç gabya yelkenlerini gevşetin! İskele tiramolası için grandi sereni prasya! Tirinket sereni

prasya!" Daha fazlası da vardı ama Locke olup bitenlerden anlam çıkarmaya çalışırken gerisini dinlemedi. *Zehirli Orkide* az öncesine kadar durgun denizde kuzeydoğu kaynaklı hafif bir esintiyle tek çapayla sürükleniyor ve rüzgârı tam karşısına almış bir vaziyette seyrediyordu. Ezri'nin emirlerinden anladığı kadarıyla gemi artık biraz geriye kayacak, sonra da doğuya yönelerek rüzgârı iskele pruvasına alacaktı.

"Baş ve kıç gözcüleri küpeştelere! Tepe gözcüleri, uyanık olun!" Ezri güverteye atladı. Siyah şekiller iskalaryalara tutunarak yukarı tırmanıyor, palanga takımları koyulaşan karanlıkta gıcırdayıp duruyor, yine de hengâmeye katılmak için kaportalardan durmaksızın daha fazla tayfa çıkageliyordu. "Çaylak posta! Çaylak posta, kasara altına gidip ayak altından çekilin! Siz *ikiniz* ağır olun bakayım." Ezri *Ulak*'ın adamlarıyla beraber oradan ayrılmaya hazırlanan Locke ile Jean'ı tuttu ve onları kıça yönlendirdi. "Ana direğin arkasındaki sancak merdiveninin altında bir malzeme dolabı var. İki süpürge kapıp bu kumları tekrar kovalara doldurun. Tabii bocurgat çubuklarını çıkardıktan sonra."

Kendilerinden istenileni yaptılar. Dalgaların etkisiyle bir sağa bir sola sallanan simyasal fenerlerin ışığının altında yürütülen, zahmetli bir işti bu; çalışmaları meşgul ya da nezaketsiz tayfalar tarafından sık sık kesildi. Locke tüm bu süre boyunca kaşlarını çattı; ta ki Ezri onunla Jean'ın arasına girip, "Surat asma. Bu sayede eski mürettebatınla aran epeyce düzelecek," diye fısıldayana dek.

Haklı değilse ne olayım, diye düşündü Locke. Ravelle ile Valora'nın fazladan küçük düşürülmesi eski mürettebatlarının öfkesini dindirebilirdi.

"İyi düşünmüşsün," diye fısıldadı genç adam.

"Ben işimi bilirim," diye kestirip attı kadın. "Aldığınız eşyaları bulduğunuz yere bırakın, sonra da kasara altına dönüp orada kalın."

Teğmen bunun ardından yanlarından ayrıldı ve bir düzine hassas operasyon yürütmekte olan çalışma ekiplerinin arasına katıldı. Locke süpürgeleri malzeme dolabına geri götürdü, sonra da peşindeki Jean'la beraber kimseye çarpmamak için zikzaklar çizerek geminin ön kısmına yollandı. Yukarıda yelkenler dalgalanarak şaklıyor, gerilimleri arttırılan veya ayarlanan halatlar gıcırdıyor, altlarında metrelerce boşluktan başka bir şey olmayan erkeklerle kadınlar birbirlerine usulca seslenerek çalışıyorlardı.

Zehirli Orkide yavaş yavaş iskele tiramolasına geçti. Kayıp güneşin son halesini arkasına aldı ve bu manevrası altın sarısı renkli, hayaletimsi bir kapıdan çıkıyormuş gibi görünmesine neden oldu; ardından kapkara doğu göğünde giderek belirginleşen akşam yıldızlarının altında giderek hız kazandı.

Locke kasara altına varınca Jabril'in ona ve Jean'a bir yer ayırmış olduğunu görüp hoş bir şaşkınlık yaşadı. Girişin yakınındaki daha makbul yerlerden biri değildi belki ama en azından nispi karanlıkta iskele duvarına yaslanarak uzanılabilecek kadar genişti. İkili kâh emekleyip kâh sendeleyerek yerlerine geçerken kısa süreliğine rahatları bozulan adamlar buna öfkelenmiş gibi görünmüyordu. Hatta içlerinden birkaçı mırıldanarak onları selamladı. Maruz kaldıkları en sert tepki, Mazucca ve Aspel gibi birkaç kişiden gördükleri samimiyetsiz sessizlikti.

"Anlaşılan artık siz de bizim gibi birer kadırga kölesi olup çıktınız," dedi Jabril.

"Ravelle bizi Rüzgârüstü Kayası'ndan kurtarmasaydı asıl o zaman kadırga kölesi olacaktık," dedi Locke'un tanımadığı biri. "Herif ahmağın teki olabilir ama yaptıklarına karşılık ona biraz da olsa dostluk göstermeliyiz."

O *kadarını biz gemiden atılırken de akıl etseydin ya,* diye düşündü Locke.

"Bak ahmak kısmına katılıyorum," dedi Mazucca.

“Ve dostluk kısmını *hepimiz* önemsiyoruz,” dedi Jean, vurmamaya çalıştığı kişilerle konuşurken takındığı o yavaş ve dikkatli ses tonuyla. “Orrin bu konuda yalnız sayılmaz, değil mi?”

“Burası epey karanlık,” dedi Mazucca. “Bir sürü adam üst üste alt alta yığıldık. Sence yeteri kadar hızlı hareket edebilir misin Valora? Veya bir kıymeti olacak kadar uyanık kalabilir misin? Yirmi sekize karşı iki—”

“Eğer aramızda boş bir güverte olsaydı,” dedi Jean, “parmaklarımı çıtlattığım anda altına kaçırırdın.”

“Jerome,” dedi Locke, “sakin ol. Hepimiz—”

Karanlıkta itiş kakış sesleri, ardından da sert bir patırtı duyuldu. Mazucca boğuk bir sesle cıyakladı.

“Seni gidi aptal piç kurusu,” diye tısladı bir ses. “Onlara el kaldırırsan Drakasha seni gebertir, kaptın mı?”

“Hepimizin işini yokuşa süreceksin,” dedi Jabril. “Zamira Drakasha’yı hiç duymadın mı? Tepesini attırırsan mürettebatına katılma şansını kaybedebiliriz. Öyle bir şey olursa, Mazucca, yirmi sekize karşı *bir* kalmanın nasıl bir şey olduğunu anlarsın. Sözüm söz.”

Karanlıkta bu sözleri onaylayan mırıldanmalar duyuldu, ardından serbest bırakılan Mazucca’dan keskin bir nida çıkıverdi.

“Hemen dellenmeyin,” dedi adam nefes nefese. “İşi… işi berbat etmeyeceğim. Benden kimseye zarar gelmez.”

Gece sıcaktı ve kasara güvertesinin ortasındaki küçük havalandırma mazgalına rağmen dar bir alandaki otuz adamın ısısı havayı hızla boğucu hâle getirdi. Gözleri karanlığa alıştıkça Locke etrafındakilerin gölgeli siluetlerini daha net seçer oldu. Adamlar çiftlik hayvanları gibi yan yana yatıyor veya oturuyorlardı. Etraflarındaki gemide faaliyet sesleri yankılanıyor; üstlerindeki kasara güvertesinde ayaklar inip

kalkıyor; bir alt güvertedeki tayfalar etrafta geziniyor, gülüşüyor ve bağrışıyorlardı. Pruvanın yardığı dalgaların şapırtısı, ara vermeksizin yapılan işlerin gürültüsü ve kıçtan gelen emir bağırışları da cabasıydı.

Bir süre sonra salamura edilmiş soğuk domuz etinden ve birayla uzaktan akraba olan, yarım tulum dolusu pis kokulu bir içkiden oluşan üstünkörü bir yemek dağıtıldı. Yiyeceklerle içkiler sarsakça elden ele dolaştırıldı ve herkesin payı dağıtılana dek dizlerle dirsekler devamlı olarak karınlarla alınlara çarptı. Sonra içki tulumlarını ve teneke kâseleri tekrar elden ele dolaştırmanın bir o kadar meşakkatli angaryası yerine getirildi. Ardından adamlar helâ halatlarını kullanmak için birbirlerinin üstünde emeklediler. Sonunda Locke güvertedeki ufacık boşluğuna temelli yerleşip sırtını Jean'a dayadı ve ansızın aklında bir düşünce belirdi.

"Jabril, bugünün günlerden ne olduğunu öğrendiniz mi?"

"Festal'ın on ikisi," dedi Jabril. "Gemiye getirildiğimde Teğmen Delmastro'ya sormuştum."

"On iki gün," diye mırıldandı Jean.

"Evet," dedi Locke, iç geçirerek. On iki gün uçup gitmişti. Oradaki her adam ona ve Jean'a kahraman gözüyle bakarak denize açılalı neredeyse iki hafta olmuştu. Panzehir on iki gündür etkisini yitiriyordu. *Tanrılar aşkına, Arhon…* Locke gemiye olanları ona nasıl açıklayacaktı? Denizcilikle ilgili bir sürü terim uydurarak mı?

"Sağ çük sallandırıcıyı bir sancak bumbasıyla eğerttim," diye kendi kendine fısıldadı. "Hem de bir iskele bumbasıyla eğertmem gerekirken."

"Ne?" diye aynı anda mırıldandılar Jean ile Jabril.

"Yok bir şey."

Çok geçmeden bir Yangınyeri yetiminin eski içgüdüleri devreye girdi. Locke sol kolunu başının altına yastık yapıp

gözlerini kapadı. Saniyeler içinde etrafındakilerin gürültüsü, ısısı ve koşuşturması kadar bu yabancı geminin binlerce sesi de hafif fakat kesintisiz uykusuna anlamsız bir arka plan olup çıktı.

Onuncu Bölüm

TÜM CANLAR TEHLİKEDE

1

Festal'ın on yedisine girdiklerinde, Jean sirkenin görüntüsünden ve kokusundan ne kadar yıldıysa geminin teğmenini arada bir görmekten de o denli hoşlanır olmuştu.

Çoğu gün, sabah vazifesi iki kovadan birini o pis kokulu kırmızı sıvıyla, diğerini de deniz suyuyla doldurup ana güvertedeki tüm güverteleri ve duvarları (en azından erişebildiği kadarını) tek tek silmekti. Başta ve kıçta mürettebat kuşetleri adı verilen uzun kompartımanlar mevcuttu ve bunlardan biri hamaklarında uyuyan, horultuları kafese kapatılmış hayvan hırıltıları gibi birbirine karışan dört-beş düzine kişiyle sürekli dolu olurdu. Jean da o kuşetten dikkatle sakınıp onun yerine geminin depolarını (filelere sarılmış cam şişelerin bulunduğu raflarına istinaden mürettebatın 'narin oda' dediği yerleri), ana güverte ambarını, silahlığı ve boş mürettebat kuşetini silerek temizlerdi. Gerçi boş oldukları zamanlarda bile her kuşette yerlerinin güç bela değiştirilmesi gereken bir yığın fıçı, kasa ve ağ bulunurdu.

Sulandırılmış sirkenin ağır kokusu alt güvertelerdeki bayat gıdaların, ucuz içkilerin ve yıkanmamış türlü türlü şeyin rayihasıyla iyice karıştıktan sonra da genellikle en alt iki güverteye, yani tavlon ile sintineye iner ve sarı ışık veren, büyük bir simyasal feneri önünde sallayarak hastalıklara yol açabilecek mikroplu havanın dağıtılması işine koyulurdu. Drakasha mürettebatının sıhhatine çok düşkündü; tayfaların çoğu kataraktlardan korunmak için kulaklarını delerek bakır takıp takıştırmıştı ve karınları bozulmasın diye biralarına birer

tutam beyaz kum katıyorlardı. Aşağı güvertelerin günde en az iki defa aydınlatılması gemideki kedilerin pek hoşuna gitse de bu durum maalesef tırmanmayı, yerlerde emeklemeyi, hoplayıp zıplamayı ve meşgul tayfalar da dahil her türlü engeli aşmayı gerektiriyordu. Jean kibar davranmaya ve yanından geçtiği kişilere saygılı bir kafa selamı vermeye daima dikkat ediyordu.

Mürettebat hep faal, gemi hep hareketliydi. Jean *Zehirli Orkide*'de yapılanları görüp öğrendikçe *Kızıl Ulak*'ın ikinci kaptanı olarak hazırladığı bakım-onarım programının ne kadar acemice olduğunu daha iyi anlıyordu. Eğer vaziyeti kavrayacak kadar uzun yaşasaydı Caldris'in onu uyaracağına hiç şüphe yoktu.

Anlaşılan Kaptan Drakasha'ya göre denizdeki bir geminin yeterince bakımlı olması mümkün değildi. Bir vardiyada kontrol edilen veya denetlenen her şey bir sonrakinde tekrar kontrol ediliyor, ondan sonra yine kontrol ediliyor ve bu günbegün bu şekilde devam ediyordu. Sağlama alınan şeyler tekrar sağlama alınıyor, onarılabilenler tekrar onarılıyordu. Pompa ve bocurgat mekanizmaları tencerelerden kazınan yağlarla her gün yağlanıyor, yelken direkleri hava şartlarına karşı korunmaları için aynı kahverengi maddeyle baştan aşağı 'sıvaştırılıyordu.' Denizciler dikkatli ekipler hâlinde durmaksızın gemide gezinerek kalas armuzlarını inceliyor veya halatların birbirine sürtündüğü selviçelere yelken bezi sarıyorlardı.

Orkideliler, Kırmızı ve Mavi olmak üzere iki postaya ayrılmıştı. Altı saatlik vardiyalar hâlinde çalışıyor, bir posta gemiyle ilgilenirken diğeri istirahat ediyordu. Mesela Kırmızı Posta öğlen on ikiden akşamüstü altıya kadar görev yapar, gece yarısı tekrar göreve başlayıp sabahın altısına kadar çalışırdı. Tayfalar istirahat süreleri boyunca canları ne isterse yapabilirdi; tabii zahmetli veya tehlikeli bir iş için 'tekmil tayfa' komutuyla güverteye çağrılmadıkları sürece…

Çaylak postadakilere bu programda yer yoktu; *Kızıl Ulak*'ın eski mürettebatı gündoğumundan günbatımına kadar çalıştırılıyordu ve yemeklerini öğle civarında asıl mürettebatla beraber değil de işleri bittiğinde yiyorlardı.

Orkidelilerin tüm homurdanmalarına rağmen Jean yeni gemi arkadaşlarını sahiden de dışladıkları gibi bir hisse kapılmadı. Hatta angarya işlerin çoğunu *Ulak*'ın eski mürettebatına yıktıkları için uyumaya, kendi özel işleriyle ilgilenmeye, kumar oynamaya ve ister hamaklarında ister battaniyelerinin altında olsun en ufak bir utanma belirtisi göstermeden düzüşmeye daha çok zaman ayırabildiklerinden kuşkulanıyordu. Gemideki mahremiyet eksikliği Jean için hâlâ büyük bir şaşkınlık kaynağıydı. Kendisi ne iffet düşkünü ne de bakirdi; fakat ona göre *uygun yer* kavramı daima taş duvarlar ve sıkıca kilitlenmiş bir kapı içerirdi.

Çıkan çoğu sesin herkes tarafından işitildiği böyle bir gemide kilitlerin fazla bir anlamı yoktu. Mesela Mavi Posta'da ön kuşette düşüp kalktıkları zaman çıkardıkları sesler ta kıç küpeştesinden duyulan iki adam vardı. Kırmızı Posta'daki bir kadınsa ne zaman biriyle beraber olsa en olmadık Vadraca sözleri haykırırdı; genellikle de Jean bir üst güvertede uykuya dalmak üzereyken… Hem o hem de Locke kadının dilbilgisine kafa yormuş, sonunda da gerçekten Vadraca konuşmadığı sonucuna varmışlardı. Bazen kadının performansı alkışlarla karşılanırdı.

Bu tür şeylerin dışında, mürettebatın disiplinlerinden gurur duyar gibi bir hâlleri vardı. Jean birkaç ciddi tartışmanın dışında hiçbir kavgaya rastlamadı, aşırı sarhoşluğa da öyle… Bira yahut şarap her öğün makul bir ölçüde tüketiliyordu ve mürettebatın her üyesi, Jean'ın henüz idrak edemediği karmaşık bir program dahilinde, yaklaşık haftada bir kez Şen Vardiya adı verilen bir etkinliğe katılıyordu. Şen Vardiya ana güvertede düzenleniyor ve katılımcılarına geminin belinde bir miktar özgürlük tanınıyordu (özellikle de kusmak için).

Tayfalar canları istediği kadar içki içebiliyor ve kendilerini toparlayana dek tam tekmil çağrılarından bile muaf tutuluyorlardı.

"Pek de… beklediğim gibi çıkmadı," dedi Jean bir sabah. Ezri az ilerideki iskele küpeştesinin dibinde dikiliyor, gemideki en küçük filikanın altını biraz gri boyayla rötuşlayan Jean'a bakmıyormuş gibi davranıyordu. Kadının arada bir böyle yaptığı oluyordu. Acaba Jean kendini mi kandırıyordu? Yoksa sebebi Lucarno'dan alıntı yapmış olması mıydı? Eline fırsat geçtiği zamanlarda bile minyon kadının önünde başka bir kitaptan alıntı yapmamayı seçmişti. Genç adama göre dikkat çekmiş bir şeyin ucuz bir taklidini yapmaktansa varolan gizemi korumak daha iyiydi.

On üç tanrı aşkına, diye düşündü şaşırarak, yoksa *niyetim ona kur yapmak mı? Acaba—*

"Efendim?" dedi kadın.

Jean gülümsedi. Teğmenin söz vermeden konuşmasına kızmayacağını her nasılsa tahmin etmişti. "Geminiz. Pek de beklediğim gibi çıkmadı. Okuduklarımdan farklı."

"Okuduklarından mı?" Kadın bir kahkaha attı, kollarını göğsünde kavuşturdu ve hınzırca denebilecek bir ifadeyle onu süzdü. "Ne okudun ki?"

"Dur düşüneyim." Genç adam fırçasını gri renkli, simyasal bulamaca batırdı ve meşgul görünmeye gayret etti. *"Bora ile Kamçı Arasında Yedi Yıl."*

"Benedictus Montcalm," dedi teğmen. "Onu okumuştum. Çoğunlukla zırvadan ibaret. Sanırım yazar kotasını doldurana dek gerçek denizcilerle içkiye karşılık öykü değiş tokuş etmiş."

"Peki ya *Serkeş Kızıl Bayrağın Gerçek ve Doğru Tarihi*?"

"Suzette vela Ducasi! Onu tanıyorum!"

“Tanıyor musun?”

“Uzaktan. O ihtiyar kaçık kaltak Hovarda Limanı’na taşındı. Bakır karşılığı kâtiplik yapıyor ve kazandığı her sentirayı içkiye harcıyor. Artık Therince’yi bile doğru düzgün konuşamıyor. Sokaklarda sürtmekten ve eski yayıncılarına verip veriştirmekten başka bir şey yaptığı yok.”

“Hatırlayabildiğim tüm kitaplar bunlar,” dedi Jean. “Korkarım tarihe fazla düşkün değilim. Eee, sen onca kitabı okumayı nasıl becerdin?”

“Ahhh,” dedi Ezri, boynunun bir hareketiyle saçlarını arkaya savurarak. *Cılız değil,* diye aklından geçirdi Jean. Teğmenin vücudunda çıkıntılı bir nokta yoktu; baştan aşağı sağlıklı kıvrımlardan ve kaslardan oluşuyordu. Zaten bir punduna getirse bile Jean’ı o şekilde alaşağı edebilmek için zinde olmaya mecburdu. “Burada insanın mazisi para gibidir Jerome. Bazen elimizde olan tek şey odur.”

“Çok gizemlisin.”

“Akıllıyım.”

“İyi de sen benim hakkımda bir şeyler biliyorsun.”

“O kadarı da olsun artık, değil mi? Sonuçta ben bir gemi subayıyım, sense tehlikeli bir bilinmeyen.”

“Bak bu dediğin ümit vadediyor.”

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Kadın gülümsedi. “Daha da önemlisi ben bir gemi subayıyım, sense çaylak postadansın. Henüz gerçek bile sayılmazsın.” İriyarı adamı elleriyle çerçeveleyip gözlerini kıstı. “Ufuktaki bulanık bir şeyden ibaretsin, o kadar.”

“Şey,” dedi Jean, bir ahmak gibi konuştuğunun farkına vararak. “Ah, şey.”

“Ama meraklıydın.”

“Öyle miydim?”

“Gemi hakkında.”

“Ah, evet. Merak ediyorum da… artık onu epeyce gördüğüme göre—”

“Şarkı söyleyip serenlerde dans eden denizcilerin, baştaki ve kıçtaki bira fıçılarının, gündoğumundan günbatımına kadar içip içip kusanların nerede olduğunu mu merak ediyordun?”

“Sayılır. Sonuçta bu bir donanma gemisi değil, anlarsın ya?”

“Drakasha *eskiden* donanmadaydı. Syrune Donanması’nda. Kaptan bu konudan fazla bahsetmez ama artık aksanını gizlemeye de çalışmıyor. Eskiden çalışırdı.”

Syrune, diye düşündü Jean, *Jerem ile Jeresh’ten bile daha doğuda bulunan bir ada imparatorluğu.* Oranın mağrur ve kara derili halkı gemilerini çok ciddiye alırdı. Eğer Drakasha onlardan biriyse Therin İmparatorluğu kadar eski olduğu söylenen bir deniz subayları soyundan geliyor olması mümkündü.

“Syrune,” dedi Jean. “Bak bu bazı şeyleri açıklıyor. Burada mazinin para olduğunu söylediğini sanıyordum?”

“Drakasha bu kadarını bedavaya bilmene ses çıkarmaz,” dedi Ezri. “Güven bana, eğer mazi paraysa kaptan kahrolasıca bir servete sahip demektir.”

“Yani, şey, gemiyi eski alışkanlıklarına mı uyduruyor?”

“Buna biz müsaade ediyoruz demek daha doğru olur.” Ezri ona boyamayı sürdürmesini işaret etti, genç adam da işinin başına döndü. “Pirinç Denizi kaptanları özeldir. Hem denizde hem de karada prestij sahibidirler. Hovarda’da kaptanlardan kurulu bir konsey var. Ama her gemi mürettebatının kendince âdetleri bulunur. Bazı kaptanlar seçilerek başa geçer, bazılarıysa yalnızca savaşırken hükmeder. Drakasha ise… bize hükmeder çünkü en iyi şansımızın o olduğunu biliriz. Her konuda. Syrune’dan boş insan çıkmaz.”

“Yani donanmadaki gibi vardiyalar hâlinde çalışır, tedirgin kocalar gibi içer ve ölçülü davranırsınız, öyle mi?”

“Tasvip etmiyor musun?”

“Tanrıların kanı aşkına, hem de ne biçim ediyorum. Sadece düşündüğümden daha düzenlisiniz, o kadar.”

“Eğer gerçek bir savaş gemisinde görev alsaydın yaptığımız her şeyi *donanmaya* benzetmezdin. Mürettebatımızın çoğu o gemilerde görev aldı ve oraya kıyasla burası bir miskinler cennetinden farksızdır. Alışkanlıklarımıza bağlıyız, çünkü çoğumuz başka korsan gemilerinde de görev yaptık. Her gün biraz daha su sızdığını, mekanizmaların çürümeye terk edildiğini, selviçelerin yıpranıp gittiğini gördük. Gemi sen uyurken dağıldıktan sonra işten kaytarmanın ne yararı var ki?”

“Yani tedbirlisiniz.”

“Evet. Bak, deniz seni ya tedbirli kılar ya da öldürür. Drakasha’nın subayları ant içerler. Bu geminin ya savaşırken ya da tanrıların isteğiyle batacağına yemin ederiz. Eksik işten, yırtık bir yelkenden bezinden veya kopuk bir halattan dolayı değil. Bu kutsal bir yemindir.” Kadın gerindi. “Tabii boya eksikliğinden de öyle… O şeye bir kat daha at ve elini çabuk tut.”

Subaylar. Jean bir yandan çalışırken diğer yandan da Ezri’yi kafasına takmamak için *Orkide*’nin subaylarını gözden geçirdi. En tepede Kaptan Drakasha vardı elbette. Kadının belirli bir vardiyası yoktu ve canı istediğinde ortaya çıkıyordu. Günün en az yarısı boyunca güvertede görünüyor, ilginç bir olay yaşandığında da sanki sihir yoluyla ansızın beliriveriyordu. Onun hemen arkasından Ezri geliyordu… *Kahretsin, şimdilik Ezri’yi düşünmek yok.*

Seyir subayı Tınmaz ve güvenilir dümenci yamaklarından oluşan küçük bir ekip. Drakasha’nın sakin havalarda sıradan tayfaların dümeni kontrol etmelerine izin verdiği oluyordu ama yetenek gerektiren herhangi bir manevrada dümene Tın

ile adamlarından başka hiç kimse el süremezdi. O esnada *Kızıl Ulak*'ta görevli olan serdümen, Tın'ın hemen hemen dengiydi. Âlime Treganne ise adına bir tapınak dikilmemiş biriyle eşit olduğunu asla itiraf edecek türde biri değildi. En büyük kamara doğal olarak Drakasha'nındı. En yüksek rütbeli dört subayı ise tıpkı Jean'ın eski kamarası gibi güverte koridorunda yer alan dolaba benzer, branda duvarlı küçük odalarda kalmaktaydı.

Gemide bir marangoz, bir yelkenci, bir aşçı ve bir porsun vardı. Görünüşe bakılırsa astsubay olmanın tek ayrılacağı ara sıra diğer birkaç tayfaya patronluk taslayabilmekti. Onların yanı sıra bir çift… çavuş mevcuttu (Jean o ikisini başka nasıl adlandırabileceğini bilmiyordu). Ezri onlara vardiya şefleri diyordu ve kadın ortalarda olmadığı zaman yerine onlar bakıyorlardı. Utgar denen adam Kırmızı Posta'dan sorumluydu, Nasreen denen kadınsa Mavi Posta'dan. Lâkin Jean İkincisiyle henüz tanışmış değildi, zira kadın *Ulak*'ın ganimet mürettebatının başına geçirilmişti.

Görünüşe bakılırsa sağa sola koşuşturmayı gerektiren tüm angarya işler Jean'a ve çaylak postanın geri kalanına geminin yerleşimi kadar hiyerarşisini de öğrenme fırsatı sunuyordu. Jean bunun kasıtlı olduğunu tahmin ediyordu.

Yakalandıkları günden bu yana havanın durumu oldukça tutarlıydı. Kuzeydoğudan devamlı hafif bir meltem esiyor, bulutlar bir taverna dansçısının kaprisleri gibi gidip geliyor, sonu gelmez alçak dalgalar denizi milyonlarca façetası olan bir safir gibi ışıldatıyordu. Gündüzleri güneş ne kadar kavurucuysa geceleri de kasara altı o denli boğucuydu; fakat Jean artık buna alışmıştı. Şimdiden Paolo ve Cosetta kadar esmerdi. Locke da durumun üstesinden geliyormuş gibi görünüyordu; bronzlaşmıştı, sakalı uzamıştı ve ilk kez sıskadan ziyade sırım gibiydi. Cüssesine ve çevikliğine dair yaptığı akılsızca bir böbürlenme yüzünden her sabah baş ve ana direkleri sıvaştırma işi ona kalmıştı.

Her uzun günün ardından verilen yemekleri hâlâ geç geliyordu ve tatsız tuzsuz olmasına rağmen yeterince boldu. Üstelik içki istihkakları da tam tuluma çıkmıştı. Jean her ne kadar bunu kendisine dahi itiraf etmekten nefret etse de olayların gidişatındaki bu değişikliği fazla dert etmiyordu. Gemiyi yöneten insanların işlerini iyi bildiklerine güvenerek rahatça çalışıp uyuyabiliyordu; artık onun da Locke'un da her şeyi doğaçlamayla ve dualarla yürütmesi gerekmiyordu. Ah bir de günler acımasızca birbirini izlemese, panzehir her gün etkisini biraz daha yitirmese güzel vakit geçirmeleri (ve Teğmen Delmastro'ya rahat rahat kafa yorması) işten bile değildi.

Fakat ne o ne de Locke günleri saymaktan vazgeçebiliyordu.

2

Festal'ın on sekizinde Kel Mazucca zıvanadan çıktı.

O ana kadar hiçbir emare göstermemişti. Her gece kasara altında surat asmasına rağmen yorgun ve asabi pek çok adamdan biriydi sadece ve ne mürettebattan ne de çaylak postadan birine karşı herhangi bir tehditte bulunmuştu.

Vakit akşamüstüydü. Mavi Posta'nın mesaisi başlayalı iki ya da üç saat olmuştu ve gemi boyunca fenerler yakılıyordu. Tavuk kümeslerinin yanında oturan Jean eski bir halatı açarak bileşenlerine ayırıyordu. Locke da onları doğrayarak kahverengi bir lif yığını hâline getiriyordu. Bu madde ziftlenince üstüpü olup çıkacak ve kalafatlamaktan tutun da yastıkların içini doldurmaya kadar her işte kullanılacaktı. Son derece usandırıcı bir işti ama güneş neredeyse batmıştı ve o günkü görevlerinin sonuna gelmiş sayılırlardı.

Kasara altının yakınlarından bir yerden bir patırtı koptu, sonra da bunu küfürler ve kahkahalar takip etti. Kel Mazucca bir paspas ve kovayla paldır küldür görüş alanlarına girdi,

peşinde de Jean'ın tanımadığı bir tayfa vardı. Tayfa Jean'ın duyamadığı bir şey daha söyledi ve ne olduysa o anda oldu. Mazucca hızla arkasına döndü ve ağır kovayı adamın suratına sertçe geçirdi. Tayfa sersemlemiş bir hâlde kıç üstü yere yığıldı.

"Tanrılar cezanı versin!" diye haykırdı Mazucca. "Benim kahrolası bir çocuk olduğumu mu sanıyorsun?"

Tayfa elini kemerindeki silaha (Jean'ın gördüğü kadarıyla kısa bir sopaya) götürdü. Fakat Mazucca'nın tepesi atmıştı bir kere ve tayfa hâlâ darbenin etkisinden kurtulamamıştı. Mazucca adamı göğsünden tekmeleyip sopayı kendisi kaptı. Silahı başının üstüne kaldırdı; fakat başka bir şey yapamadı. Üç-dört tayfa aynı anda üzerine atlayarak onu güverteye yıktı ve sopayı elinden zorla aldı.

Kıç güvertesinden bele doğru ilerleyen, ağır ayak sesleri yükseldi. Kaptan Drakasha kendiliğinden çıkagelmişti.

Kadın uçarcasına yanından geçerken halat açma işini tamamen unutmuş olan Jean'ın içi pırpır etti. Drakasha'da *o* vardı. *Onu* bir pelerin gibi üstünde taşıyordu. Jean'ın bir keresinde Çapa Barsavi'de gördüğü, bir öfke veya ihtiyaç anına kadar içinde sessizce uyuyan ani ve feci halenin tıpatıp aynısıydı. Geminin kalaslarında ölümün ta kendisi kol geziyordu.

Drakasha'nın adamları Mazucca'yı kollarından tutup yere mıhlamıştı. Kafasına kova yiyen adam sopasını geri almıştı ve yakınlarda başını ovuşturmaktaydı. Zamira ansızın durup parmağını ona doğrulttu.

"Durumu izah et Tomas."

"Ben… üz… üzgünüm Kaptan. Sadece biraz eğleniyodum."

"Kahrolası tüm gün boyunca bana ızdırap oldu," dedi Mazucca, yatışmışsa da sakin bir hâli yoktu. "En ufak bir iş

yapmadı. Sadece peşimde gezip kovamı tekmeledi, aletlerimi aldı, yaptığım işi bombok etti, sonra da baştan yaptırdı."

"Bu doğru mu Tomas?"

"Ben sadece… eğleniyodum Kaptan. Çaylak postaya biraz sataşayım dedim. Kötü bir niyetim yoktu. Bi'daha yapmam."

Drakasha o kadar hızlı hareket etti ki Tomas kırık bir burunla güverteye yığılmadan önce irkilecek kadar bile zaman bulamadı. Kadının kolunun aşağıdan yukarıya zarifçe savrulması ve avucunu ne kadar isabetli kullandığı Jean'ın gözünden kaçmadı; kendisinin de hayatı boyunca en az iki defa o tür bir darbe yemişliği vardı. Tüm aptallığına rağmen Tomas'a acımadan edemedi.

"Ahhh," dedi Tomas, kan tükürerek.

"Çaylak postadakiler birer alet gibidir," dedi Drakasha. "Onların kullanışlı ve bakımlı bir hâlde tutulmalarını beklerim. İllâ eğlenmek istiyorsan ölçülü bir şekilde eğlenmeye bak. *Kızıl Ulak'*tan topladığımız ganimetteki ve satıştan elde edilecek gelirdeki payını yarıya indiriyorum." Tomas'ın arkasında duran kadınlara el etti. "Siz ikiniz. Şunu kıça götürüp Âlime Treganne'i bulun."

Tomas geminin hekimine yapılacak sürpriz bir ziyaret için kıç güvertesine doğru sürüklenirken Drakasha da dönüp Mazucca'ya baktı.

"Gemimde geçirdiğin ilk gece kurallarımı duydun."

"Biliyorum. Üzgünüm Kaptan Drakasha, ben sadece—"

"Kurallarımı duydun. Dediklerimi *duydun* ve anladın."

"Evet ama tepem atmıştı. Ben—"

"Bir silaha dokunmak ölüm demektir. Bunu bulutsuz bir gök kadar açık ettim ama sen yine de bildiğini okudun."

"Bak—"

“Artık işime yaramazsın,” dedi kaptan ve sağ eli hızla ileri fırlayıp Mazucca’nın gırtlağına yapıştı. Tayfaların bırakmasıyla birlikte Mazucca ellerini Drakasha’nın koluna attı ama bir sonuç alamadı. Kadın onu sancak küpeştesine doğru sürüklemeye başladı. “Buralarda kendine hâkim olamazsan, tek bir aptalca hata bile yaparsan bütün gemiyi batırabilirsin. Sonuçlarını bilmene rağmen aklını başında tutamıyorsan safradan başka bir şey değilsin demektir.”

Mazucca öğürüp tekmeler savurarak karşı koymaya çalıştı; lâkin Drakasha onu merhametsizce açık güvertenin yan tarafına taşımayı sürdürdü. Küpeşteye yaklaşık iki metre kala kadın dişlerini sıktı, sağ kolunu geriye çekti ve hem kalçasının hem de omzunun tüm kuvvetini kullanarak Mazucca’yı ileri fırlattı. Dengesini sağlamak için kollarını savuran adam hızla küpeşteye çarptı ve geriye doğru devrildi. Bir saniye sonra yüksek bir su şapırtısı duyuldu.

“Bu gemide yeterince safra var.”

Hem tayfalar hem de çaylak posta hemen sancak küpeştesine koştu. Jean ile Locke çok kısa bir anlığına birbirlerine baktıktan sonra ayağa kalkıp diğerlerine katıldılar. Kolları iki yanına düşen Drakasha olduğu yerde kalmış, ani hiddeti uçup gitmişti. Bu açıdan da tıpkı Barsavi gibiydi. Jean kadının geceyi surat asıp kös kös düşünerek, hatta belki de içki içerek geçirip geçirmeyeceğini merak etti.

Gemi saatte dört-beş deniz milini bulan, sabit bir hızla ilerliyordu. Ama Mazucca iyi bir yüzücüye benzemiyordu. Daha şimdiden geminin beş-altı metre açığında ve kıç güvertesinin on beş-yirmi metre gerisindeydi. Kolları ve başı dalgaların karanlık yüzeyine batıp çıkıyor, bağırarak yardım istiyordu.

Günbatımı. Jean ürperdi. Açık deniz için aç bir vakit. Gündüz vaktinin amansız ışığı pek çok şeyi dalgaların altına

kaçırarak suyu saatler boyunca neredeyse tamamen güvenli kılardı. Fakat alacakaranlıkta bu durum değişirdi.

“Onu çıkaralım mı Kaptan?” diye sordu kadının yanına gelen bir tayfa, ancak yakındakilerin duyabileceği kadar alçak bir sesle.

“Hayır,” dedi Drakasha. Dönüp yavaşça kıça doğru yürümeye başladı. “Yola devam. Nasılsa yakında bir şey onu almaya gelir.”

3

Ayın on dokuzunda, öğlen yarımda Drakasha kamarasına gelmesi için Locke’a seslendi. Tomas ile Mazucca’nın görüntüleri hafızasındaki tazeliğini koruyan Locke elinden geldiği kadar büyük bir hızla kıça koştu.

“Uğursuz cehennemler aşkına Ravelle, *bu da* ne böyle?”

Locke durup karşısındaki sahneyi inceledi. Drakasha masasını kamaranın ortasına çekmişti. Paolo ile Cosetta gözlerini genç adama dikmiş bir hâlde karşılıklı oturuyordu ve bir deste oyun kartı akıl sır ermez bir düzende ortalarına dizilmişti. Masanın ortasında devrilmiş bir gümüş bir kadeh vardı… küçük ellere çok büyük gelecek bir kadeh. Locke midesinin kaygıyla büzüştüğünü hissetse de daha yakından baktı.

Tıpkı düşündüğü gibiydi… kadehteki açık kahverengi sıvının bir ağız dolusu kadarı masaya dökülmüş ve kartlardan birine kadar yayılmıştı. Kart eriyerek bir birikinti hâline gelmiş, o birikinti de açık gri renkli ve yekpare bir maddeye dönüşmüştü.

“Sandığımdaki kartları almışsın,” dedi Locke. “Hani şu çift kat muşambayla paket yapılmış olanları.”

“Evet.”

“Ve yemeğinin yanında epeyce sert bir içki içiyormuşsun. Çocuklarından biri onu dökmüş.”

“Karamela brendisi ve onu ben döktüm.” Kadın bir hançer çıkarıp gri maddeyi dürttü. Sıvı gibi parlamasına rağmen sert ve katıydı; hançerin ucu granite sürtercesine üzerinden kaydı. “Bu ne *lan* böyle? Sanki… sanki simyasal beton gibi.”

“Zaten öyle. Kartların bir tuhaf koktuğunu fark etmedin mi?”

“Oyun kartlarını ne diye koklayayım ki?” Drakasha kaşlarını çattı. “Çocuklar, artık bunlara dokunmayın. Hatta anneniz ellerinizi yıkayana kadar gidip yatağınızda oturun.”

“Tehlikeli değiller,” dedi Locke.

“Umurumda değil,” dedi kadın. “Paolo, Cosetta, ellerini kucağınıza koyup annenizi bekleyin.

“Onlar gerçek birer kart değil,” dedi Locke. “Onlar simyasal bir reçineden hazırlanmış levhalar. Kâğıt inceliğinde ve esnekler. Üzerlerindeki kart tasarımları aslında bir resim. Ne kadar pahalı olduklarını tahmin edemezsin.”

“Etmek gibi bir niyetim de yok. Ne işe yararlar?”

“Belli değil mi? Birini sert bir içkiye batırırsan saniyeler içinde erir. Sen de ansızın biraz simyasal çimentoya kavuşursun. İhtiyaç duyduğun kadarını kullanırsın. Çimento yaklaşık bir dakika içinde kuruyup çelik gibi katılaşır.”

“Çelik gibi mi?” Kadın lüks lakeli masasındaki gri lekeyi süzdü. “Nasıl çıkar?”

“Şey… çıkmaz. Bir çözücüsü yoktur. En azından bir simyacının laboratuarı dışında.”

“Ne? Eh be Ravelle—”

“Kaptan, haksızlık ediyorsun. O kartlarla oynamanı ben söylemedim. Üzerlerine içki döken de ben değilim.”

“Haklısın,” dedi Drakasha, iç geçirerek. *Yorgun görünüyor,* diye düşündü Locke. Ağzının etrafındaki silik çizgiler kısa süre önce yoğun bir mesai yapmışa benziyordu. “Bunları toplayıp denize at.”

“Kaptan, lütfen. *Lütfen.”* Locke ellerini havaya kaldırdı. “Sadece pahalı değiller, aynı zamanda… kopyalanmaları neredeyse imkânsız. Öyle bir şey aylar sürer. İzin ver onları tekrar muşambaya sarıp sandığa koyayım. Lütfen o kartları evraklarımın bir parçası olarak düşün.”

“Onları nerede kullanıyorsun?”

“Sadece meslek hilelerimin birer parçasılar,” dedi genç adam. “Zaten geriye bir tek onlar kaldı, cidden. Son ve önemli bir hile işte. Sana veya gemine en ufak bir tehdit oluşturmadıklarına yemin ederim… Erimeleri için üzerlerine içki dökmen lazım ve o zaman bile sinir bozmaktan öteye geçmezler. Bak, onları benim adıma saklarsan ve keskin kenarlı bir bıçak bulursan tüm vaktimi o boku masandan temizlemeye harcarım. Yanlardan yavaş yavaş kazırım. Bütün hafta sürse bile. Ne olur.”

Sonradan anlaşılacağı üzere Locke’un baş kasarasında ameliyat yaparcasına sınırsız bir özenle gerçekleştirdiği kazıma işlemi on saat sürdü. Genç adam evvela günışığında, ardından çok sayıda fenerin parıltısında hiç dinlenmeden çalıştı; ta ki insanı çileden çıkaracak sertlikteki madde kazınana ve lakeli yüzeyde silik bir lekeden fazlası kalmayana dek.

Locke nihayet cüzi yatma yerine uzandığında ellerinin ve kollarının ertesi gün de sızlayacağını biliyordu.

Buna rağmen o kart destesini kurtarmak için emek verdiği her dakikaya değerdi.

4

Ayın yirmisinde Drakasha doğu yönündeki rotadan ayrıldı ve rüzgârı sancak kemeresine alarak gemiyi batı-kuzey istikametine yönlendirdi. Hava durumunda bir değişiklik olmadı; gündüzleri pişip geceleri terlediler ve gemi sıçrayan-tayfların suda bıraktığı hayaletimsi yeşil ışık kemerlerinin altında yoluna devam etti.

Yirmi birinci gün, şafağın vaadi doğu göğünü griye boyarken kendilerini ispatlamak için bir fırsat yakaladılar.

Locke kaburgalarına yediği bir dirsekle kısacık uykusundan uyandı. Gözlerini bir keşmekeşe açtı; etrafındaki çaylak posta mensupları kıpırdanıyor, birbirlerine takılıp tökezliyor ve mırıldanıyordu.

"Yelken görünmüş," dedi Jean.

"Daha bir dakika önce kolombirden duydum," dedi kapının yakınındaki biri. "Sancak omuzluğundan iki kerte beride. Yani epeyce doğumuzda ve biraz kuzeyimizde kalıyor. Sadece yelkenleri görülüyormuş."

"Bak bu iyi," dedi Jabril, esneyerek. "Şafak bakışı."

"Şafak mı?" İçerisi hâlâ karanlık gözüküyordu. Locke uyku mahmuru gözlerini ovuşturdu. "Şafak çoktan söktü mü? Artık ne bok yediğimi biliyormuş gibi davranmam gerekmediğine göre şafak bakışının ne olduğunu sorabilir miyim?"

"Güneş ufuktan doğuyor ya?" dedi Jabril, genç adama ders verme fırsatı bulduğu için heyecanlanmış görünerek. "O doğuda yükselirken biz burada, diğer geminin batısında hâlâ gölgedeyiz. Onların bizi görmesi zor ama biz direklerinin arkasındaki kısık ışık sayesinde onları güzelce görebiliriz, çaktın mı?"

"Anladım," dedi Locke. "Kulağa faydalı bir şeymiş gibi geliyor."

"O gemiyi gözümüze kestirdik," dedi Aspel. "Onu ele geçireceğiz. *Orkide* mürettebat dolu ve Drakasha işini iyi

biliyor.”

“Bize kavga fırsatı doğdu,” dedi Streva. “Önden biz gideceğiz.”

“Öyle. Kendimizi ispatlayacağız,” dedi Aspel. “Kendimizi ispatlayıp bu çaylak posta bokundan kurtulacağız.”

“Hemen çüklerinize gümüş kurdele bağlamayın,” dedi Jabril. “Daha o geminin ne rotasını ne hızını ne de rüzgâra göre yönünü biliyoruz. Bir savaş gemisi olabilir. Bir filonun parçası bile olabilir.”

“Siktir git Jabbi,” dedi birisi, sesinde gerçek bir garez taşımaksızın. “Çaylak postadan çıkmak istemiyor musun?”

“Hey, eğer onu bordalayacak olursak çıplak kürek çekip o pezevenklere bir tek yakışıklı tipimle bile saldırırım. Sadece bekleyip gerçekten bir av mı değil mi görelim diyorum, hepsi bu.”

Güverteden koşuşturmalar ve gürültüler geldi, emirler bağırıldı. Girişteki adamlar her şeyi duymak ve görmek için dikkat kesildiler.

“Delmastro halatlara adam çıkartıyor,” dedi içlerinden biri. “Anlaşılan birkaç kerte kuzeyden geliyoruz, işi şipşak halledecekler.”

“Hiçbir şey yelkenlerdeki ani bir değişimden daha şüphe uyandırıcı değildir, tabii bizi görürlerse,” dedi Jabril. “Drakasha fark edildiğimizde rotalarına yakın olalım ki her şeyi doğal gözüksün istiyor.”

Dakikalar geçti; Locke gözlerini kırpıştırdı ve tanıdık duvarına tekrar yaslandı. Hemen eyleme geçilmeyecekse birkaç dakika daha uyumak için daima zaman vardı. Etrafındaki homurdanmalara ve kıpırdanmalara bakılırsa bu düşüncesinde yalnız değildi.

Birkaç dakika sonra uyandığında (havalandırma kaportasından görünen gökyüzü daha açık griydi) Teğmen Delmastro'nun sesi kasara altının girişinden geliyordu.

"… buradan ayrılmayın. Sessiz olun ve kendinizi göstermeyin. Kırmızı Posta'dan Mavi'ye geçmeye yaklaşık beş dakika var ama çarpışma nedeniyle vardiyaları askıya alıyoruz. Kırmızı Posta'yı parça parça aşağı göndereceğiz ve Mavi'nin yarısı yukarı çıkıp onların yerine geçecek. Kalabalık mürettebatlı bir avcı gemisi olarak değil de ticari bir brik gibi gözükmek istiyoruz."

Locke etrafındaki gölgeli siluetlerin ötesini görebilmek için başını uzattı. Delmastro'nun hemen ardında, şafak öncesi alacakaranlığında, geminin belindeki tayfaların bazı büyük fıçıları iskele küpeştesine doğru götürmek için uğraştıklarını seçebildi.

"Duman fıçıları güvertede!" diye seslendi bir kadın.

"Güvertede ateş yakmak yasak!" diye bağırdı Ezri. "Sigara içmek de. Sadece simyasal fenerler kullanılacak. Herkese duyurun."

Dakikalar geçti ve şafağın ışığı giderek güçlendi. Locke yine de gözkapaklarının kendiliğinden indiğini fark etti. Gevşeyerek iç geçirdi ve—

"Güvertedekiler!" diye bir bağrış geldi, ön direğin tepesinden. "Kaptana haber verin. Üç direği var ve yönü kuzeybatı-batı. Gabyalar."

"Üç direk, kuzeybatı-batı, gabyalar!" diye bağırdı Ezri. "Yönü nasıl?"

"Sancak kemeresi apazda. Kıçı belki bir kerte dönük."

"Dikkati elden bırakmayın. Hâlâ bir tek yelkenleri mi gözüküyor?"

"Evet."

“Eteklerini o ufkun üstüne kaldırdığı anda altına bir göz at ve orada ne olduğunu söyle.” Ezri kasara altına döndü ve girişin yanındaki duvara yüksek sesle vurdu. “Çaylak posta, kalkın bakalım. Bacaklarınızı esnetin ve helâ halatlarını kullanın, sonra da buraya dönün. Elinizi çabuk tutun. Yakında dövüşecek veya kaçacağız. Bağırsaklarınızı düzene sokmanızda yarar var.”

Ondan sonrası bir kalabalıkla beraber hareket etmekten ziyade bir tüpten sıkılarak dışarı atılmaya benziyordu. Kendini güverteye itilmiş vaziyette bulan Locke sırtını esnetip uzun uzun gerindi. Jean da aynını yaptı, ardından Delmastro’nun yanına gitti. Locke bir kaşını kaldırdı; minyon teğmen onu ne kadar hor görüyorsa Jean’a da o kadar müsamaha gösterir gibiydi. Yine de içlerinden biri kadından bilgi aldığı sürece Locke için sorun yoktu.

“Sence gerçekten kaçacak mıyız?” diye sordu Jean.

“Kaçmamayı yeğlerim.” Delmastro gözlerini kısıp küpeştenin üstünden ufka baktı; fakat Locke’un bakış açısından bile yeni geminin güvertesi henüz seçilemiyordu.

“Biliyor musun,” dedi Jean, “o kadar aşağıdan bir şey görmeni kimse bekleyemez. Omuzlarıma çıkmaya ne dersin?”

“Bir *boy esprisi* ha?” dedi Delmastro. “Ne kadar da orijinal. Hayatım boyunca böylesini hiç duymamıştım. Bilgin olsun diye söylüyorum, kız kardeşlerimin arasında en uzun boylusu benim.”

“Kız kardeşlerin ha?” dedi Jean. “ilginç. Mazinin bedava kısımlarından mı?”

“Kahretsin,” dedi kadın, kaşlarını çatarak. “Beni rahat bırak Valora. Bu yoğun bir sabah olacak.”

Adamlar hela halatlarından dönüyorlardı. Kalabalığın baskısı artık iyice azaldığı için Locke merdiveni tırmandı ve kendi işini görmek için geminin ön tarafına doğru yollandı.

Şimdiye kadarki tatsız tecrübeleri (rüzgârlı havalarda poca helâ halatlarındakilerin başına türlü türlü talihsizlik gelebilirdi) ona karşısına çıkanları dirsekleyerek baş pikin bir-iki metre uzağından cıvadrayı enlemesine kesen küçük tahta desteğin kuytu tarafına geçmesi gerektiğini öğretmişti. Minyatür bir serene benzer desteğin altından iskalaryalar sarkmaktaydı ve Locke ayaklarını bunlara takıp pantolonunu açtı. Dalgalar pruvaya çarparak beyaz köpükler saçıyor, bacaklarının arkasına su sıçrıyordu.

"Tanrılar aşkına," dedi, "işemenin bu kadar maceralı olabileceğini kim bilebilirdi?"

"Güvertedekiler!" diye bir bağrış geldi hemen sonra ön direkten. "Gemi bir filinta. Yuvarlak ve tombul. Rotası ve yönü aynı."

"Bayrağı?"

"Görünürde yok Teğmen."

Bir filinta. Locke bu terimin ne anlama geldiğini hatırladı; kıvrık bir pruvaya sahip, yuvarlak kıçlı bir ticaret gemisi. Bu gemiler yük taşımaya elverişli olurdu ama *Orkide* gibi bir brik onların etrafında gönlünce dans edebilirdi. Hiçbir korsan veya askeri kuvvet öyle bir gemi kullanmazdı. Anlaşılan ona yetişir yetişmez aradıkları kavgaya kavuşacaklardı.

"Hah," diye mırıldandı genç adam. "Pantolonu inik yakalananın ben olduğumu sanmıştım."

5

Güneş eriyik bir hâlde hedeflerinin arkasında yükselerek basık siyah şekli kan kırmızısı bir yarım daireyle çerçeveledi. Locke baş kasarasının sancak küpeştesinde diz çökerek göze çarpmamaya çalışıyordu. Gözlerini kısıp bir elini ışığa karşı siper etti. Doğu göğü şenlik ateşini andıran pembe ve kırmızı

bir haleyle çevriliydi, deniz ise yükselen güneşten damlayarak bir leke hâlinde yayılan sıvı yakutu andırıyordu.

Zehirli Orkide'nin belinin rüzgâraltı tarafından birkaç metre genişliğinde, kirli siyah duman sütunları yükseliyor, açık şafak havasını meşumca ihlal ediyorlardı. Teğmen Delmastro duman fıçılarıyla bizzat ilgileniyordu. *Orkide* ana ve trinketa yelkenleri katlı olarak, gabya yelkenlerinin altında yol alıyordu. Bu hem böyle bir esinti için mantıklı bir seyir planıydı hem de eğer gemi gerçekten yanıyor olsaydı alacakları ilk önlem sahiden de bu olurdu.

"Hadi be sizi gidi sefil dangalaklar," dedi onun yanında oturan Jean. "Perelandro aşkına, dönüp solunuza bir bakın."

"Belki bizi çoktan görmüşlerdir," dedi Locke. "Belki de umurlarında değilizdir."

"Tek yelkenlerini bile değiştirmediler," dedi Jean, "yoksa gözcülerden duyardık. Bir direğe yelken germiş en meraksız, en miyop, en akılsız herifler bunlar olsa gerek."

"Güvertedekiler!" diye seslendi ön direk gözcüsü, heyecanlı bir sesle. "Kaptana haber verin, gemi iskeleye dönüyor!"

"Ne kadar uzakta?" diye sordu duman fıçılarının başından ayrılan Delmastro. "Yönünü bize doğru mu değiştiriyor?"

"Hayır, yaklaşık üç kerte döndü."

"Daha yakından bakmak istiyorlar," dedi Jean, "ama henüz bizimle aynı hamağa atlamaya niyetleri yok."

Kıç güvertesinden bir bağrış yükseldi, ardından Teğmen Delmastro düdüğünü üç defa öttürdü.

"Çaylak posta! Çaylak posta kıç güvertesine!"

Hep beraber aceleyle kıça yollanırlarken brandalardan iyi yağlanmış yaylar çıkaran ve onlara kiriş geren tayfaların yanından geçtiler. Teğmen Delmastro'nun söz verdiği gibi normal postanın yaklaşık yarısı güvertedeydi; silahları

hazırlamakla meşgul olanlar ya direklerin ve tavuk kümeslerinin arkasına diz çökmüştü ya da gizleniyorlardı. Kaptan Drakasha onları kıç güvertesinde bekliyordu ve geldikleri anda konuşmaya başladı.

"Hâlâ yönlerini değiştirebilecek kadar zamanları ve boş alanları var. Avımız bir filinta. Hava şartları ne olursa olsun bizden kaçabileceklerini sanmıyorum, ama bizi uğraştırabilirler. Eğer kaçmaya kalkışırlarsa tahminimce onlara yetişmek altı veya yedi saatimizi alır; fakat kim o kadar uzun süre sıkılmak ister ki? Alev almış ticari bir brik ayağına yatacağız ve onları yardımcı olmaya ikna edebilir miyiz diye bir bakacağız.

"Size kendinizi ispatlama fırsatı vadettim, o yüzden kapanın dişleri siz olacaksınız. Önce siz dövüşeceksiniz. Geri gelebilirseniz aferin. Eğer savaşmak istemiyorsanız kasara altına dönün ve yollarımız ayrılana kadar çaylak postada kalın.

"Bana gelince; ben bu sabah aç bir hâlde uyandım. O tombul ve küçük ganimeti elde etmeye kararlıyım. Aranızda kimler gemimde bir yer edinmek için dövüşecek?"

Locke ile Jean yanlarındaki herkesle beraber kollarını havaya kaldırdı. Locke etrafına çabucak göz gezdirdiğinde fırsatı reddeden hiç kimseyi görmedi.

"Güzel," dedi Drakasha. "Otuzar kişilik üç filikamız var. Onlara siz bineceksiniz. Göreviniz ilk başta masum görünmek; *Orkide'*nin yakınından ayrılmayın. Sinyal verilince hücum edecek ve güneyden saldıracaksınız."

"Kaptan," dedi Jabril, "ya o gemiyi kendi başımıza ele geçiremezsek?"

"Eğer sayı üstünlüğü veya şartlar sizden yana olmazsa güvertenin tutunabildiğiniz kadarını elinizde tutun. *Orkide'*yi yanınıza yanaştırıp kanca atacağız. O geminin taşıdığı hiçbir şey yüz yeni bordacıya karşı koyamaz."

Bunun çoktan ölmüş ya da ölmek üzere olanlarımıza öyle bir faydası dokunur ya, diye aklından geçirdi Locke. Yapmak üzere oldukları şey kafasına daha yeni dank etmişti ve midesinin kaygıyla büzüştüğünü hissetti.

"Kaptan!" diye seslendi grandi çanaklığındaki gözcülerden biri. "Gemi Talisham bayrağı açtı!"

"Bu bir yalan olabilir," diye mırıldandı Jabril. "iyi bir blöf. Eğer sahte bir bayrak açacaksan bunu sağlam bir donanmaya sahip olan Talisham'dan yana yapmakta fayda var. Üstelik şu an hiç kimseyle savaşta değiller."

"Yine de *pek* akıllıca sayılmaz," dedi Jean. "Görüş mesafesinde refakatçileri olsaydı bayrağını sürekli dalgalandırırdı. Yalnızca endişelenmek için bir sebebi olanlar bayrağını gizler."

"Doğru. Tabii bir de korsanlar." Jabril sırıttı.

"Del! Duman fıçılarından birini sancak küpeştesine gönder," diye seslendi Kaptan Drakasha, kalabalığın üstünden. "Kıç güvertesi merdiveninin hemen ilerisine."

"Açık güverteden de duman çıkmasını mı istiyorsun Kaptan?"

"Kıç güvertesini şöyle boylu boyunca kapla," dedi Drakasha. "Sinyal bayraklarıyla haberleşmek isterlerse onları tınlamamak için bir bahaneye ihtiyacımız olacak."

Kaptan Drakasha'nın birkaç adım gerisinde dümeni kontrol eden uzun boylu seyir subayı Tınmaz yüksek sesle genzini temizledi. Kadın gülümsedi, sonra da aklına bir fikir gelmiş gibi gözüktü ve solunda duran bir denizciye doğru döndü. "Bayrak sandığından üç işaret flaması al ve kıça tak. Sarı üstüne sarı üstüne sarı."

"Tüm *canlar tehlikede*," dedi Jean. "Bundan daha iyi bir davet zor bulursun."

“Ben onun sadece bir imdat sinyali olduğunu sanıyordum,” dedi Locke.

“Öyleyse kitabı daha iyi okumalıydın. Üç sarı flama, üzerimizde taşımadığımız her şeyin hakkını yasal olarak devredecek kadar çaresiz duruma düştüğümüzü söyler. Kurtardıkları her şey onların olur.”

Teğmen Delmastro ile tayfaları duman fiçılarından birini sancak küpeştesine yerleştirip bir bükmeli kibritle yaktılar. Çıkan gri duman demetleri önce kıç güvertesini kapladı, sonra da rüzgâraltı tarafından yükselen daha koyu renkli siyah buluta karışmaya başladı. Bir çift denizci de rüzgârda dalgalanan üç sarı flamayı kıç küpeştesindeki direğe çekmekle meşguldü.

“Tınmaz’a yardım etmeleri için yukarıya ve küpeştelere ilave gözcüler istiyorum!” diye seslendi Kaptan Drakasha. “Okçular teker teker yukarı çıksınlar. Çanaklıklardayken silahlarınızı saklı tutun; mümkünse kendinizi göstermeyin ve ben sinyal verene kadar uysal davranın.”

“Kaptan!” diye bağırdı ana direk gözcülerinden biri tekrardan. “Gemi bize doğru döndü, ilave yelkenler açıyorlar!”

“O sinyali görür görmez ne kadar yufka yürekli olup çıktılar,” dedi Drakasha. “Utgar!”

Örgülü siyah sakallarının üstündeki kazınmış kafası güneşte pişip kıpkırmızı kesilmiş, nispeten genç bir Vadralı hemen Teğmen Delmastro’nun yanında belirdi.

“Paolo ile Cosetta’yı tavlon güvertesine sakla,” dedi Zamira. “Bir çatışmaya girmek üzereyiz.”

“Hayhay kaptan,” diyen adam aceleyle kıç güvertesindeki merdivenlere doğru yollandı.

“Size gelince,” dedi Drakasha, dikkatini yeniden çaylak postaya yönelterek. “Ön direğin orada nacaklar ve meçler var. İstediğinizi alın ve filikaları indirmemize yardım etmek için hazırda bekleyin.”

“Kaptan Drakasha!”

“Ne var Ravelle?”

Locke genzini temizledi ve hayatının hatasını yapıyor olmamak için İsimsiz On Üçüncü’ye sessizce dua etti. Bir iyi niyet gösterisinde bulunmanın vakti gelmişti; eğer Ravelle’in prestijini onarmak için bir şeyler yapmazsa sıradan bir tayfa olup çıkacak, eski başarısızlıkları yüzünden dışlanacaktı. Görevinin herhangi bir kısmını başarıyla tamamlamak istiyorsa saygı görmesi lazımdı. Bu da büyük bir budalalık örneği sergilemesini gerektiriyordu.

“Bu adamların *Ulak*’tayken ölümün kıyısından dönmeleri benim suçum. Onlar benim mürettebatımdı ve onlara daha iyi göz kulak olmalıydım. Şimdi bunu yapmak için elime bir şans geçti. Ben… öncü teknedeki ilk yeri istiyorum.”

“Benden saldırıyı yönetmene izin vermemi mi bekliyorsun?”

“Yönetmeme değil,” dedi Locke. “Sadece bordaya tırmanan ilk kişi olmak istiyorum, hepsi bu. Madem kanımız akacak, bırak önce benimki aksın. Belki de böylece arkamdan gelen kişinin hayatını kurtarmış olacağım.”

“Aynı şey benim için de geçerli,” dedi Jean, bir elini biraz korumacı bir edayla dostunun omzuna koyarak. “O nereye giderse ben de giderim.”

Tanrılar senden razı olsun Jean, diye düşündü Locke.

“Bir arbalet okunu durdurmaya bu kadar hevesliyseniz size hayır diyecek hâlim yok,” karşılığını verdi Drakasha. Buna rağmen az da olsa şaşırmışa benziyordu ve kalabalık dağılarak silahlanmak için geminin önüne yollanırken belli belirsiz bir kafa sallamayla Locke’u takdir ettiğini gösterdi.

“Kaptan!” dedi Teğmen Delmastro, öne çıkarak. Minyon kadının elleriyle kolları duman fıçılarının isiyle kaplıydı.

Konuşurken Locke ile Jean'a göz attı. "Söz önden gitmekten açılmışken saldırı filikalarını *kim* yönetecek?"

"Herkes kendi başının çaresine bakacak Del. Onlara yol göstermeleri için filika başına bir *Orkide* tayfası göndereceğim. Gemiye çıktıktan sonra ne yapacakları çaylaklara kalmış."

"Filikaları ben yönetmek istiyorum."

Kaptan Drakasha hiçbir şey demeden onu birkaç saniye süzdü; belden aşağısı gri dumanlara gömülüydü.

"*Ulak*'ı ele geçirmemizde hiç payım olmadı Kaptan," dedi Delmastro aceleyle. "Hatta haftalardır hiçbir ganimetle doğru düzgün eğlenmedim."

Kaptan Drakasha bakışlarını Jean'a kaydırıp kaşlarını çattı. "Tutkularının seni yönlendirmesine izin veriyorsun."

"Evet ama faydalı bir tutkunun."

Drakasha iç geçirdi. "Filikalar senindir Del. Yine de Ravelle'in amacına ulaştığından emin ol."

Tercümesi: Bir başkasının yerine ok yiyecek olursa o kişinin sen olmasını sağla, diye düşündü Locke.

"Pişman olmayacaksın Kaptan. Çaylak posta! Silahlanın ve benimle belde buluşun!" Teğmen Delmastro kıç güvertesi merdivenine doğru koşturdu ve o sırada Drakasha'nın çocuklarını ellerinden sıkıca tutarak aşağı indirmekte olan Utgar'ın yanından geçti.

"Sen gözü pek ve aptal bir adamsın Ravelle," dedi Jabril. "Neredeyse senden yine hazzedeceğim."

"…en azından dövüşebildiğini biliyoruz," dediğini duydu Locke, diğer adamlardan birinin. "*Ulak*'ı kaçırdığımız gece o muhafızla nasıl başa çıktığını görmeliydiniz. Küt! Adamı tek yumrukta yere serdi. Bu sabah bize bir-iki şey daha gösterecek; şüpheniz olmasın."

Locke ansızın işeyebileceği her şeyi işemiş olduğuna çok sevindi.

Geminin belinde mürettebata mensup yaşlıca bir kadın vadedilen nacaklarla ve meçlerle tıka basa dolu küçük fıçıların başında nöbet tutuyordu. Jean bir çift nacak aldı, onları şöyle bir tarttı ve Locke fıçıların önünde tereddüt edince kaşlarını çattı.

"Ne yaptığına dair bir fikrin var mı?" diye fısıldadı.

"Hiç yok," dedi Locke.

"Bir meç al ve rahat görünmeye çalış."

Locke meçlerden birini çekti ve onu fazlasıyla memnun kalmışçasına süzdü.

"Kemeri olanlar yanlarına ikinci bir silah daha alıp bellerine sıkıştırsınlar!" diye bağırdı Jean. "Kendinizin veya bir başkasının ona ne zaman ihtiyaç duyabileceğini asla bilemezsiniz."

Adamlardan birkaçı bu tavsiyeye uyarken Jean da dostuna sokulup tekrar fısıldadı. "Yanımdan ayrılma. Sadece… bana ayak uydur ve dik dur. Belki yayları yoktur."

Teğmen Delmastro siyah deri yeleğinin ve bilekliklerinin yanı sıra bıçaklarla dolu silah kemerini kuşanmış bir hâlde aralarına döndü. Locke kadının meçlerindeki kıvrımlı el kundaklarının sivri Atacam kırıklarına benzer bir şeylerle bezeli olduğunu fark etti.

"Yakala Valora." Kadın deri bir dövüş boyunduruğunu Jean'a attı ve sıkıca atkuyruğu yapılmış saçlarını kaldırarak boynunu açığa çıkardı. "Bana yardım et."

Jean boyunduruğu teğmenin boynuna geçirip iki ucunu ensesinde birleştirdi. Ezri tasmaya bir kez asıldı, başını olumlu anlamda salladı ve kollarını havaya kaldırdı. "Dinleyin! Biz düşmanca bir harekette bulunana kadar kıymetli kıçlarınızı

kurtarmak için filikalarla gemiden ayrılmış zengin yolcular ve kara düşkünü züppelersiniz.”

O sırada bir çift tayfa çaylak postanın arasında gezerek kaliteli şapkalar, sırmalı ceketler ve buna benzer süslü püslü giysiler dağıtıyordu. Teğmen Delmastro ipek bir güneş şemsiyesi seçip Locke’un eline tutuşturdu. “Al bakalım Ravelle. Bununla bazı saldırıları geri püskürtebilirsin.”

Locke katlı şemsiyeyi başının üstünde abartılı bir saldırganlıkla salladı ve etrafındakilerin gergin kahkahalar atmasına neden oldu.

“Kaptanın dediği gibi, filikaları sizinle veya sizsiz geri getirebilmek için her grupta birer *Orkide* tayfası bulunacak,” dedi Delmastro. “Ben Ravelle ve Valora’yla beraber *Ulak*’tan bağışladığınız o küçük teknede olacağım. Bir de sen ve sen.” Kadın Streva ile Jabril’i işaret etti. “Ne olursa olsun gemiye ilk biz çıkacağız.”

Porsun Oscarl, vinç teçhizatını kurmaya başlamak için halat ve palanga taşıyan küçük bir yardımcı ekibiyle beraber çıkageldi.

“Bir şey daha var,” dedi Delmastro. “Merhamet dilerlerse bunu onlardan esirgemeyin. Silahlarını atarlarsa buna saygı gösterin. Yok dövüşmeyi sürdürürlerse onları durdukları yerde gebertin. Ve hâllerine üzülmeye başlarsanız yangın çıkmış bir gemiye yardım etmeleri için onlara hangi sinyali vermek zorunda kaldığımızı hatırlayın.”

6

Denizden bakıldığında yangın illüzyonu Locke’un gözünde olabildiğince gerçekçiydi. Artık tüm duman fıçıları yanıyor, kıç güvertesini tamamen kaplayan siyahımsı gri bir bulut geminin peşi sıra sürükleniyordu. Arada bir Zamira’nın silueti beliriyor, karanlıkların arasında tekrar kaybolmadan önce dürbünüyle kısa bir süreliğine güneşi yansıtıyordu. Bir tayfa

ekibi geminin orta kısmına (en iyi görülebilecekleri yer olan küpeşteye) küçük bir pompa ile bez hortum donanımı kurmuş, duman bulutuna su püskürtüyorlardı; ancak aslında tek yaptıkları güverteyi yıkamaktan ibaretti.

Küçük filikanın pruvasında oturan Locke elindeki güneş şemsiyesiyle ve bir pelerin gibi omuzlarına örttüğü gümüş kumaşlı ceketiyle kendini bir nebze gülünç hissediyordu. Jean ile Jabril ön kürek çekme oturağını paylaşıyorlardı, Streva ile Teğmen Delmastro da onların hemen arkasındaydı. Vitorre adlı çocukluktan henüz yeni çıkmış, ufak tefek bir tayfa, filintayı bordaladıklarında filikanın kontrolünü onlardan devralmak için kıça çökmüştü.

Gövdesinin yuvarlak ve hantal kıvrımları artık açıkça görülebilen geminin yönü onlara kıyasla biraz daha kuzeye dönüktü. Locke yaklaşık on dakika içinde yolunun *Zehirli Orkide'*yle kesişeceğini tahmin etti.

"Onlara doğru kürek çekmeye başlayalım," dedi Delmastro. "Artık böyle bir şeyi bekliyorlardır."

Bulundukları filika ve daha büyük iki tanesi o ana dek *Orkide*'nin aşağı yukarı yüz metre güneydoğusunda sabit beklemişti. Ön filikadaki dört kişi kuzey istikametinde kürek çekmeye başlayınca Locke diğerlerinin de onlara uyup peşlerine takıldığını gördü.

Adım boyu dalgalara bata çıka yol aldılar. Güneş yükselmişti ve sıcaklık artmaktaydı; gemiden ayrıldıklarında saat yedi buçuktu. Kürekler yuvalarında ritmik bir şekilde gıcırdıyordu; artık *Orkide'*yle yan yanaydılar ve yeni gemi yaklaşık bir buçuk kilometre kuzeydoğularındaydı. Filinta tuzağı fark eder ve kuzey yönüne doğru kaçmaya kalkışırsa *Orkide* yelken açıp onun peşine düşebilirdi. Yok eğer güneye kaçarsa yolunu kesmek filikalara düşerdi.

"Ravelle," dedi Delmastro, "ayağının dibinde ihlal makası olacak. Görüyor musun?"

Locke aşağı baktı. Oturağının altına çirkin görünümlü ve mafsallı bir alet sokuşturulmuştu. Aletin tahta sapları metal bir çeneyi açıp kapamaya yarıyordu.

“Galiba.”

“En büyük sorunumuz yaylar değil. Bordalamaya karşı dikenli ağlar sarkıtırlarsa işte o zaman başımızı ağrıtırlar; güverteye tırmanmaya çalışırken kendimizi parça pinçik ederiz. Eğer ağlar sarkıtılmışsa gemiye çıkabilmemiz için o makasla bize bir kesik açmak *sana* düşüyor.”

“Veya denerken can vermek,” dedi genç adam. “Sanırım anladım.”

“Neyse ki dikenli ağ sarkıtmak çok zahmetli bir iştir. Filika indirip gemiye yolcu almayı bekliyorlarsa öyle bir şey yapmakla uğraşmazlar. Niyetimizi belli etmeden önce yeteri kadar yaklaşabilirsek onları kullanacak kadar vakit bulamazlar.”

“Niyetimizi belli etmemiz için verilecek olan sinyal nedir?”

“Görür görmez anlayacaksın. Güven bana.”

7

Kıç güvertesinin sancak küpeştesinde duran Zamira Drakasha kısa bir süreliğine dumanların arasından çıktı. Yaklaşmakta olan filintayı dürbünüyle inceledi; güdük baş pikinde detaylı süslemeler mevcuttu ve yüksek bordaları altın sarısı-siyah renklere boyalıydı. Böylesi daha makbuldü; gemi bakımlı olduğuna göre muhtemelen yüklü bir kargo ve epeyce para taşıyor demekti.

Pruvada duran bir çift subay da kendi dürbünleriyle onun gemisini inceliyordu. Drakasha teşvik edici olduğunu umduğu bir edayla el salladı ama tepki almadı.

“Eh, öyle olsun,” diye mırıldandı kadın. “Nasılsa yakında hürmetlerinizi fazlasıyla sunacaksınız.”

Artık topu topu çeyrek deniz mili uzaklıktaki filintanın üstünde mürettebatın koyu renkli küçük şekilleri koşuşturuyordu. Geminin yelkenleri titreşiyor, gövdesi Zamira'nın görüş alanında uzadıkça uzuyordu. Yoksa dönüp kaçıyorlar mıydı? Hayır, sadece sancağa doğru bir-iki kerte dönerek ivmeyi kesiyor, yaklaşmayı amaçlıyor, ama *çok* yaklaşmaktan da kaçmıyorlardı. Kadın geminin ortasında pompalı ve hortumlu bir ekibin çalıştığını, filintanın alt yelkenlerini ıslatmak için yukarıya su püskürttüklerini görebiliyordu. Denizdeki bir yangına yaklaştıkları düşünülürse bu oldukça makul bir uygulamaydı.

"Sinyal ekibi," dedi kadın, "hazır olun."

"Hayhay Kaptan," diye geldi karşılık, kıç güvertesinin dumanla kaplı bölümünden koro hâlinde.

Drakasha'nın filikaları iki geminin arasındaki dalgaları yara yara ilerliyordu. Güneş şemsiyesiyle en önde oturan Ravelle beyaz bir başı olan, gümüş renkli, ince bir mantarı andınyordu. İşte Valcrra da oradaydı, onun da arkasında Ezri yer alıyordu… *Kahretsin.* Ezri'nin talebi ona kadının isteğini kabul etmekten veya çaylak postanın önünde küçük düşmekten başka bir seçenek bırakmamıştı. Drakasha o küçük kadına iki çift laf edecekti… Tabii tanrılar teğmenini sağ salim geri göndermeyi uygun bulurlarsa.

Kaptan filintanın pruvasından iskele küpeştesine geçen subayları inceledi. Şişman görünüşlüydüler, sıcağa rağmen biraz fazla giyinmişlerdi. Drakasha'nın gözleri yirmi beş sene önceki kadar keskin değildi… Yoksa birbirlerini dürterek dürbünlerinden daha dikkatli mi bakıyorlardı?

"Kaptan?" diye sordu sinyal ekibinden biri.

"Bekleyin," karşılığını verdi kadın. "Bekleyin…" Her geçen saniye *Orkide* ile kurbanının arasındaki mesafe daha da kapanıyordu. Filinta yavaşlayıp dönmüştü; fakat sürüklenme payı onları biraz daha yaklaştırıyordu… biraz daha.

Adamlardan biri parmağıyla bir yeri gösterdi, sonra da diğerini omzundan tutup hareketini tekrarladı. Dürbünleri aynı anda havaya kalktı.

"Hah!" diye haykırdı Zamira. Artık kaçma ihtimalleri yoktu. Kadın hissettiği şevkin her adımına ve hareketine yeni bir kuvvet aşıladığını, sanki yaşının yarısının omuzlarından akıp gittiğini duyumsadı. Tanrılar aşkına, boku ne kadar yediklerini fark ettikleri an hep çok tatlıydı. Drakasha dürbününü şak diye kapattı, güverteden megafonunu aldı ve gemi boyunca bağırdı.

"Çanaklıklardaki okçular, hazır olun! Tekmil tayfa güverteye! Sancak küpeştesine dizilin! Duman fıçılarını söndürün!"

Zehirli Orkide sarsıldı; yedi düzine el merdivenleri tutup tutup bırakıyor, silahlı ve zırhlı bir hâlde lombarlardan dışarı fırlıyor, bağıra çağıra koşturuyordu. Okçular direklerin arkasından çıktı, savaş platformlarında diz çöktü ve ışıltılı yaylarına ok sürdüler.

Filintanın güvertesinde panikle koşuşturan subayların ve tayfaların siluetlerini görmek için Zamira'nın dürbüne ihtiyacı yoktu.

"Hadi onlara sahiden altlarına kaçırtacak bir şey verelim!" diye bağırdı kadın, megafonu kullanmakla uğraşmadan. *"Bayrağımızı açın!"*

Kıç güvertesinin üzerinde dalgalanan üç sarı flama titreşti, sonra da dosdoğru aşağıdaki gri pusun içine alçaldı. Ardından fosur fosur yükselen son siyah dumanların arasından tıpkı bir fırtınanın üstüne çıkan sabah güneşi kadar göz kamaştırıcı bir kızıllığa sahip, geniş bir bayrak fırladı.

8

"Ha gayret!" diye bağırdı Teğmen Delmastro. "Ha gayret!" Kan kırmızısı bayrak *Orkide*'nin kıçındaki doruk noktasına

ulaşırken ve delice tezahürat eden tayfaların ilk üyeleri sancak küpeştesine yığılmaya başlarken dalgaların üstünde ilerleyen üç filika iyice hızlandı.

Locke epeyce para ettiklerini akıl edemeden önce güneş şemsiyesini ve ceketi denize attı. Heyecanlı ve kısa soluklar alarak omzunun üstünden filintanın hızla yaklaşan bordasına, yüzen bir kale gibi dimdik yükselen o ahşap yüzeye göz attı. *Tanrılar aşkına,* çatışmaya girecekti. Aklını peynir ekmekle mi yemişti?

Dikkatini toplamak için yanaklarının içini ısırdı ve bembeyaz parmak boğumlarıyla filikanın küpeştesine sıkıca tutundu. *Kahretsin,* bu büyük bir iyi niyet gösterisi falan değildi. Böyle bir şeye gücü yetmezdi. Kendini toparlamak için derin bir nefes aldı.

Locke Lamora küçücük olabilirdi; fakat Camorr'un Belası tüm bu olanlardan çok daha büyüktü. Belaya hiçbir silah, büyü veya tahkir dokunamazdı. Ayaklarının dibinde inim inim inleyen Şahinci'yi düşündü. Bıçağının altında can veren Gri Kral'ı düşündü. Parmaklarının arasından geçen servetleri düşündü. Ve gülümsedi.

Azimli ama dikkatli bir şekilde meçini çekti ve havada sağa sola sallamaya başladı. Üç filika artık neredeyse yan yanaydı, peşleri sıra beyaz üçgenlere benzer kuyruk dalgaları bırakıyorlardı ve hedefleriyle arasında sadece bir dakikalık mesafe kalmıştı. Locke hayatının en büyük yalanını bir kostüm gibi kuşanmış hâlde ona saldırmaya hazırdı. Birkaç dakika içinde ölebilirdi; ama tanrılar şahidi olsun ki son anına dek Camorr'un Belası olarak hareket edecekti. O *kahrolası* Kaptan Orrin Ravelle'di.

"Orkideliler! Orkideliler!" Filikanın pruvasında bir heykel gibi dikildi ve filintaya çarpıp kendi çabasıyla onda bir delik açmaya niyetliymiş gibi kılıcını sallamaya başladı. "Asılın küreklere! Ganimet için asılın! Kendiniz için asılın! Beni takip

edin Orkideliler! *Diğer herkesten daha zengin ve daha akıllı olmak için!"*

Kıç güvertesinden gri demetler yükselen *Zehirli Orkide,* sanki tanrısal bir varlığın hayaletimsi kavrayışından sakınırmışçasına arkasında bıraktığı son duman bulutunun içinden de sıyrıldı. Küpeştesinde kıpır kıpır bekleyen tayfalar tekrar tezahürat ettiler, sonra da hep birlikte sustular. Geminin yelkenleri dalgalanmaya başladı. Drakasha gemiyi çabucak sancağa döndürmek için alelacele tiramola ediyordu. Manevrayı başarırsa *Orkide* rakip gemiye iskele tiramolasında yanaşacak ve arada bıçakla dövüşebilecek kadar bir mesafe kalacaktı.

Orkidelilerin ani sessizliği Locke'un filintadan gelen sesleri ilk kez duymasına neden oldu: emirler, panik, tartışmalar ve yılgı. Derken megafondan konuşan tiz ve çaresiz bir ses diğerlerinin arasından sıyrıldı.

"Kurtarın bizi! Tanrılar aşkına, lütfen… lütfen buraya gelip kurtarın bizi!"

"Kahretsin. Genelde böyle karşılanmayız," dedi Delmastro.

Locke'un düşünecek zamanı yoktu; filintanın gövdesine varmışlardı. Geminin rüzgâraltı tarafındaki ıslak kalaslardan oluşan duvara sertçe çarptılar. Filinta hafifçe yan yattığı için üzerlerine devrilip onları ezecekmiş gibi bir illüzyon yaratıyordu. Mucizevi bir şekilde, kolayca erişebilecekleri bir mesafede çarmıklar ve bir tırmanma ağı mevcuttu. Locke ağa sıçradı ve kılıç tutan kolunu havaya kaldırdı.

"Orkideliler!" diye bağırdı sert ve ıslak kenevirlere tırmanırken, korkudan doğan bir coşkuyla. "Orkideliler! Beni izleyin!"

Kader anı gelip çatmıştı. Locke'un sol eli tırmanma ağının tepesindeki güverteyi buldu. Dişlerini sıktı, sonra da güvertenin kenarında bekleyen biri olabilir diye meçini beceriksiz ve acımasızca yukarı doğru savurdu. Ardından

kendini yukarı çekti, yuvarlanarak küpeştenin altından geçti (giriş lombarını birkaç metreyle ıskalamıştı) ve deli gibi bağırarak ayağa kalktı.

Güverte kargaşa içindeydi ama hiçbiri ona yönelik değildi. Ortada ne dikenli ağlar ne okçular ne de bordacıları bekleyen mızrak ya da kılıç duvarları vardı. Erkek ve kadın tayfalar panik hâlinde koşuşturuyorlardı. Terk edilmiş bir yangın hortumu kahverengi ve ölü bir yılan gibi Locke'un ayaklarının dibinde yatıyor, akıttığı deniz suyu bir birikinti hâlinde yayılıyordu.

Tayfalardan biri o su birikintisine basıp kaydı ve dengesini kaybederek ona çarptı. Locke meçini doğrultunca da hemen sindi ve boş olduklarını göstermek için ellerini kaldırdı.

"Teslim olmaya çalıştık," dedi tayfa nefes nefese. "Denedik! Bize izin vermediler! Tanrılar yardımcımız olsun!"

"Kim? *Kim* teslim olmanıza izin vermedi?"

Tayfa geminin yükseltilmiş kıç güvertesini işaret etti ve Locke orada ne olduğunu görmek için hızla o tarafa döndü.

"*Kahretsin*," diye fısıldadı.

En az yirmi kişilerdi, hepsi erkekti ve tamamen aynı kalıptan çıkmış gibiydiler: bronz tenli, tıknaz ve kaslı. Sakalları özenle kesilmişti; omuz hizasındaki saçları, birbirine çarptıkça tıkırdayan boncuklarla örülmüştü ve başlarına parlak yeşil çaputlar sarılıydı. Locke geçmiş tecrübeleri sayesinde adamların kollarını kaplayan koyu renkli yenlere benzer, ince şeylerin aslında siyah ve yeşil mürekkeple dövmelenmiş kutsal bir vahiy olduğunun farkındaydı. O kadar sık yazılmıştı ki altlarındaki deriden eser kalmamıştı.

Jeremli Kurtarıcılar. Ahlâksız adalarının günahlarını ancak kendi elleriyle temizleyebileceklerine inanan yobaz manyaklar. Kendilerini Jerem tanrılarına canlı birer kurban olarak adayan Kurtarıcılar sürgün grupları hâlinde dünyayı

gezerler, biri onları tehdit edene dek kibar keşişler olarak yaşarlardı.

Kutsal yeminleri şiddetle karşılaşınca ölmek veya öldürmek, Jerem adına onurlarıyla can vermek veya onlara el kaldıran herkesi acımasızca yok etmekti. Ve şu anda hepsi de çok ama çok büyük bir dikkatle Locke'a bakmaktaydı.

"Bu kâfir bize kızıl arınma imkânı sunuyor!" Grubun başındaki bir Kurtarıcı parmağıyla Locke'u gösterdi ve cadıtahtasından yapılma, pirinç çivilerle bezeli bir sopayı salladı. "Ruhlarımızı kâfir kanıyla yıkayalım! *Kutsal Jerem için öldürün!"*

Silahlarını havaya kaldırarak kıç güvertesinin merdivenlerine koştular ve gözlerini Locke'dan ayırmaksızın basamakları hızla indiler. Bu esnada *gerçek* delilerin nasıl bağırdığını göstermeyi de ihmal etmediler. Bir tayfa yollarından çekilmeye çalıştıysa da başaramadı ve liderin sopası kafasını bir karpuz gibi dağıttı. Diğerleri de hücum ederken onun cesedini çiğneyip geçti.

Locke kendine hâkim olamadı. Üzerine akın eden o gözü dönmüş, ölümcül savaşçıların manzarası tecrübelerinin öyle ötesindeydi ki ağzından şaşkınlık dolu bir kahkaha kaçtı. İliklerine kadar korkuyordu ve o korku beraberinde ani, mutlak bir özgürlük hissi getirmişti. Kendini rüzgâra yakalanmış bir toz zerresi kadar hafif hisseden genç adam işe yaramaz meçini havaya kaldırdı ve bağırarak karşı hücuma geçti. "Gelin bakalım! Ravelle'le yüzleşin! Tanrılar size sonunuzu gönderdi, *sizi gidi orospu çocukları!"*

Birkaç saniye sonra ölmesi işten bile değildi. Fakat her zamanki gibi Jean'ın başka planları vardı.

Jeremlilerin lideri ağırlığının iki katına eşdeğer, canice bir bağnazlıkla Locke'un üstüne atıldı. Havaya kaldırdığı sopasının çivileri kanla ve güneş ışığıyla parlıyordu. Derken eskiden suratının olduğu yerde bir nacak belirdi; sapı, bir

gözünün parçalanmış yuvasından çıkıntı yapıyordu. Locke sopanın değil de aniden gevşeyen cesedin kendisine çarpmasıyla birlikte güverteye yığıldı ve ciğerlerindeki tüm hava boşaldı. Yüzüne ve boynuna sıcak kanlar fışkırırken seğiren cesedin altından çıkmak için var gücüyle uğraştı. Etrafındaki güverte bir anda tekmeleyen, ezen, haykıran ve yığılan şekillerle dolmuştu.

Dünya dağılarak birbirinden bağımsız görüntüler ve duyular hâlini aldı. Her şey gözlerinin önünden hızla gelip geçerken Locke olanları algılayacak zamanı güçlükle buluyordu.

Kendisini hedefleyen ama Jeremli liderin cesedine saplanan baltalar ve mızraklar. Meçiyle yaptığı çaresizce bir hamle ve bir Kurtarıcının korumasız baldırına saplanan kılıcına yayılan vuruş hissi. Jean'ın onu tutup ayağa kaldırması. Jabril ile Streva'nın diğer Orkidelileri güverteye çekmeleri. Jean'ın yanında dövüşen Teğmen Delmastro'nun meçlerinden birinin cam parçalarıyla bezeli el kundağıyla bir Kurtarıcı'nın suratını kırmızı bir hamura dönüştürmesi. Gölgeler, hareketler, ahenksiz bağrışlar.

Jean'ın yanında kalmak imkânsızdı; Kurtarıcıların baskısı çok yoğun, gelen darbelerin sayısı çok fazlaydı. Locke üstüne düşen bir başka ceset yüzünden yeniden yere yapıştı ve meçini körü körüne savurarak panikle soluna yuvarlandı. Güverte ve gökyüzü etrafında fırıl fırıl döndü, sonra da kendini bir anda boşlukta buldu.

Ana kargo kaportasının mazgalı açık bırakılmıştı.

Genç adam kendini son anda durdurdu ve aşağı düşmeden önce sağına yuvarlanmayı becerdi. Ana güverte ambarına attığı kısa bir bakış orada da bir Kurtarıcı üçlüsü olduğunu görmesini sağladı. Locke yalpalayarak ayağa kalktı ve derhâl başka bir Jeremlinin saldırısına uğradı. Hamle üstüne hamleyi karşılayarak adım adım sola çekildi ve kargo kaportasının

kenarından uzaklaşmaya çalıştı. Ama nafile; kanla kaplı mızrağını hazırda tutan ikinci bir hasım dikildi karşısına.

Locke ayaklarının arkasında açık bir mazgal varken asla iki kişiyle birden dövüşemeyeceğini veya onlardan sakınamayacağını biliyordu. Hızlı düşündü. Saldırı başladığı sırada filintanın mürettebatı ağır bir fıçıyı ana güverte ambarından çıkarmakla meşgulmüş gibi görünüyordu. Çapı bir buçuk metreyi bulan o fıçı şu anda kargo kaportasının ağzının üstündeki bir ağda asılı duruyordu.

Locke hasımlarını geri püskürtmeyi umarak kılıcını hışımla savurdu, ardından gerisingeri döndü ve tüm kuvvetiyle yukarı sıçradı. Kafatasını sarsan bir şiddetle asılı fıçıya çarptı ve bacaklarını suda yüzen biri gibi çırparak ağa tutundu. O üstüne çıkarken fıçı bir sarkaç gibi sallandı.

Yeni konumundan aşağı baktığında kısa süreliğine de olsa aksiyonun güzel bir manzarasıyla karşılaştı. Geminin iskele tarafından güverteye daha fazla Orkideli çıkıyor ve son hızla çatışmaya katılıyorlardı. Delmastro ile Jean, Kurtarıcıların ana kuvvetini kıç güvertesindeki merdivene doğru geri püskürtüyordu. Güvertenin kendisinin de bulunduğu kısmı birbirine girmiş rakiplerle kaynıyor, her türden silahın üstünde yeşil çaputlar ve kel başlar göze çarpıyordu.

Aniden eli mızraklı bir Jeremli ona doğru hamle yaptı ve silahın karartılmış çelik başı bacağının birkaç santim uzağından tahtaya saplandı. Havaya asılı sığınağının umduğu kadar güvenli olmadığını fark eden Locke meçiyle karşılık verdi. Aşağıdan bağrışlar yükseldi; ambardaki Kurtarıcılar onun farkına varmıştı ve bu konuda bir şeyler yapmaya kararlıydılar.

Locke'un onlardan önce davranıp çılgınca bir şey yapması lazımdı.

Yukarı sıçrayıp fıçıyı taşıyan vinç palangasının halatlarından birine tutundu, sonra da bir başka mızrak

hamlesinden daha sakındı. Palangadan sarkan tüm halatları kesmeye çalışmanın bir faydası yoktu; öyle bir şey dakikalar sürerdi. Caldris'in ona iyice bellettiği halat ve makara düzenlerini hatırlamaya çalıştı. Bakışları vinç palangasından çıkıp kargo kaportasının bir köşesine kadar inen tek bir gergin halat üzerinde gezindi. Evet… o halat güverteyi katedip dövüşenlerin altında gözden kayboluyordu. Bocurgata kadar gidiyor olmalıydı ve eğer kesilirse…

Genç adam dişlerini sıkarak yalımının kabzaya yakın kısmıyla gergin halata sertçe vurdu ve meçin keneviri yardığını hissetti. Fırlatılan bir nacak onu kıl payıyla ıskaladı ve omzunun hemen yanından geçip gitti. Locke meçi tüm gücüyle savurarak halata tekrar tekrar vurdu. Dördüncü vuruşta halat bir şak sesiyle ayrıldı ve fıçının ağırlığı onu tamamen kopardı. Locke gözlerini sımsıkı yumarak fıçıyla birlikte ambarın içine düştü. Tam o esnada biri çığlık atarak onu öyle bir şey yapma zahmetinden kurtardı.

Fıçı büyük bir gürültüyle yere çakıldı. Locke'un ivmesi onu fıçının üst yüzeyine sertçe yapıştırdı. Çenesi tahtaya çarpınca yana savruldu ve hiç de zarif denemeyecek bir şekilde güverteye düştü. Üstü başı sıcak, kokulu bir sıvıyla kaplandı… bira. Fıçıdan dışarı oluk oluk içki fışkırıyordu.

Locke inleyerek doğruldu. Kurtarıcılardan biri yeterince hızlı hareket edememişti ve fıçının altında sere serpe yatan adamın öldüğü belliydi. Diğer ikisi çarpmanın şiddetiyle yana savrulmuştu ve silahlarını bulmak için sersemlemiş bir hâlde etrafı yüklüyorlardı.

Locke tökezleyerek yanlarına kadar gitti ve adamlar daha onun ayağa kalktığını bile fark etmeden ikisinin de gırtlağını kesti. Yaptığı şeyin dövüşmekle alakası yoktu, bu sadece bir hırsızın yapacağı türden bir şeydi ve Locke mekanik bir şekilde hareket ediyordu. Sonra gözlerini kırpıştırdı ve meçinin yalımını silebileceği bir şeye bakındı. Bu eski ve doğal hırsızlık alışkanlığı neredeyse ölümüne sebep olacaktı.

Yanındaki bira birikintisine koyu renkli, iri bir siluet indi. Yukarıda ona musallat olan Kurtarıcılardan biri, mızraklı olanı, bir buçuk-iki metre yükseklikten ambara atlamıştı. Fakat fıçıdan fışkıran bira zemini kayganlaştırmıştı; yere inen Kurtarıcı'nın ayağı kaydı ve adam sırtüstü yere düştü. Locke teslimiyetçi bir duygusuzlukla meçini adamın göğsüne sapladı, sonra da mızrağı onun hissizleşen ellerinden aldı.

"Sonunu içki getirdi," diye fısıldadı.

Yukarıdaki dövüş devam ediyordu. Locke o an için pespaye zaferiyle beraber ambarda yalnızdı.

Hile hurdayla dört kişi öldürmüştü ve göğüs göğse bir dövüşte başaramayacağı şeyleri yapmak için şanstan, şaşkınlıktan ve düpedüz dalavereden faydalanmıştı. Adamların asla merhamet göstermeyeceklerini veya kabul etmeyeceklerini bilmek içini *biraz* rahatlatmalıydı; fakat birkaç dakika önceki o çılgınca coşku tamamen geçmişti. En nihayetinde Orrin Ravelle bir düzmeceden ibaretti; oysa şu anda sadece Locke Lamora'ydı.

Öğürmeleri geçene kadar elindeki mızraktan destek alarak bir yelken bezi ve ağ örgüsü yığının arkasına kustu.

"Yukarıdaki *tanrılar aşkına!"*

Locke ağzını silerken Jabril ile bir çift Orkideli direkt kargo kaportasından içeri atlamaktansa güvertenin kenarına tutunup kendilerini aşağı sarkıttılar. Anlaşılan kustuğunu görmemişlerdi.

"Dört tane birden," diye devam etti Jabril. Tuniği göğsündeki sığ bir kesiğin üstünden biraz yırtılmıştı. "Vay anasını Ravelle. Bir de *Valora*'nın ödümü patlattığını sanırdım."

Locke kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Jerome iyi mi?"

“Bir dakika önce öyleydi. Onu ve Teğmen Delmastro’yu kıç güvertesinde dövüşürlerken gördüm.”

Locke kafa salladı, sonra da mızrağıyla pupayı işaret etti. “Kıç kamarası,” dedi. “Beni takip edin. Artık bu işi bitirelim.”

Önüne çıkan silahsız, ürkek tayfaları iterek adamları filintanın ana güvertesi boyunca koşturdu. Kıç kamarasının zırhlı kapısı kapalıydı ve Locke onun arkasından gelen hummalı bir faaliyetin seslerini duyabiliyordu. Kapıya sertçe vurdu.

“İçeride olduğunu biliyoruz!” diye bağırdı, sonra da bitkin bir sırıtışla Jabril’e doğru döndü. “Bu durum epey tanıdık geliyor, değil mi?”

“O kapıdan geçemezsiniz!” diye yükseldi boğuk bir bağrış içeriden.

“Şuna bir omuz atalım,” dedi Jabril.

“Durun önce feci derecede zekilik taslamayı bir deneyeyim,” dedi Locke. Sonra da sesini yükselterek, “Birincisi, bu kapı zırhlı olabilir ama kıç pencerelerin camdan. İkincisi, ya bu kahrolası kapıyı ben ona kadar sayınca açarsın ya da hayatta kalan tüm erkeklerle kadınları kıç güvertesinde idam ettiririm,” dedi. “Sen de orada ne halt yiyorsan bunu onların çığlıklarını dinleyerek yapmak zorunda kalırsın.”

Kısa bir duraksama yaşandı, ardından Locke saymaya başlamak için ağzını açtı. Ansızın ağır bir mekanizmanın tıkırtısıyla birlikte kapı aralandı ve siyah renkli uzun bir ceket giyen kısa boylu, orta yaşlı bir adam belirdi.

“Lütfen yapmayın,” dedi adam. “Teslim oluyorum. Daha önce olacaktım ama Kurtarıcılar müsaade etmediler. Beni buraya kadar kovaladılar, ben de kendimi içeri kilitledim. İsterseniz beni öldürün ama mürettebatımın canını bağışlayın.”

“Aptal aptal konuşma,” dedi Locke. “Bize karşı koymayan hiç kimseyi öldürmeyiz. Yine de tam bir götoş olmadığını

görmek güzel. Geminin kaptanı sen misin?”

“Antoro Nera. Hizmetinizdeyiz.”

Locke adamı klapalarından tuttu ve güverte merdivenine doğru sürüklemeye başladı. “Gel güverteye çıkalım Efendi Nera. Sanırım Kurtarıcıların hakkından geldik. Hem gemide ne işleri vardı ki? Yolcu muydular?”

“Güvenlik,” diye mırıldandı Nera. Locke olduğu yere çakıldı kaldı.

“Biri burunlarının dibinde bir kavga çıkarır çıkarmaz çılgına döneceklerini bilmeyecek kadar beyinsiz misin?”

“Onları ben istemedim! Geminin sahipleri ısrar etti. Kurtarıcılar çalışmak için yeme-içme ve yolculuktan başka hiçbir şey istemezler. Geminin sahipleri… bela arayanları korkutabileceklerini düşündü.”

“İyi bir teori. Tabii yalnızca Kurtarıcıların varlığını duyurursanız işe yarar, o ayrı. Herifler toplu hâlde üstümüze saldırana kadar burada olduklarından haberimiz bile yoktu.”

Locke kaptanı peşi şıra sürükleyerek Jabril ve diğerleriyle birlikte basamakları tırmandı. Hep beraber kıç güvertesine vuran sabah güneşinin parlak ışıklarına çıktılar. Adamlardan biri filintanın bayrağını indiriyordu ve dizlerine kadar cesede batmıştı.

Etrafta onlarca ceset vardı. Çoğu Kurtarıcılara aitti; başlarındaki yeşil çaputlar rüzgârda dalgalanıyordu ve suratlarında tuhaf bir hoşnutluk ifadesi mevcuttu. Fakat orada burada talihsiz tayfalar da yatıyor ve merdivenin başında tanıdık bir sima göze çarpıyordu: Göğsü kanlı bir harabeye dönmüş olan Aspel.

Locke çılgınca etrafına bakındı ve sancak küpeştesinin yakınında çömelen Jean’ı görünce rahatlayarak iç geçirdi. İriyarı adam yaralanmamışa benziyordu; fakat sağ kolundan aşağı kanlar akan Teğmen Delmastro saçları açık bir vaziyette

onun ayaklarının dibinde oturuyordu. Locke izlemeyi sürdürürken Jean kendi tuniğinin alt kısmından bir şerit yırttı ve kadının yaralarından birini sarmaya başladı.

Locke içinde yarı huzur yarı melankoli karışımı bir sızı hissetti. Genellikle bir kavganın sonunda Jean'ın kanlı parçalar hâlinde topladığı kişi *kendisi* olurdu. Çatışmanın şiddetinde anlık bir gereksinim sonucu dostunun yanından ayrılması gerekmişti. Jean'ın her zamanki gibi peşinden gelerek amansızca arkasını kollamaması onu nedense garip bir huzursuzluğa sevk ediyordu.

Eşeklik etme, diye aklından geçirdi Locke. *Jean'ın kendi sorunları vardı.*

"Jerome," dedi.

Jean başını hızla çevirdi ve kendini kontrol edemeden önce dudakları neredeyse bir 'L seslendirecek gibi oldu. "Orrin! Berbat hâldesin! Tanrılar aşkına, iyi misin?"

Berbat hâlde mi ? Locke aşağı baktığında giysilerinin neredeyse her santiminin kana bulanmış olduğunu keşfetti. Bir elini yüzünde gezdirdi. Ter yahut bira zannettiği şey avucunu kırmızıya boyadı.

"Hiçbiri benim değil," dedi. "Sanırım."

"Ben de tam seni aramaya başlayacaktım," dedi Jean. "Ezri… Teğmen Delmastro…"

"Ben iyiyim," diye homurdandı kadın. "Pezevenk bana resmen bir mizanayla vurmaya çalıştı. Nefesim kesildi, o kadar."

Locke kadının yakınında o pirinç çivili dev sopalardan birinin durduğunu fark etti. Sopanın az ilerisinde de gırtlağında Delmastro'nun karakteristik meçlerinden birini taşıyan, ölü bir Kurtarıcı yatıyordu.

“Teğmen Delmastro,” dedi Locke. “Geminin kaptanını getirdim. Antoro Nera’yı takdim ederim.”

Kadın Jean’ın ellerini itti ve daha iyi görebilmek için emekleyerek onun yanından geçti. Dudağındaki ve alnındaki kesiklerden ince çizgiler hâlinde kan sızıyordu.

“Efendi Nera. Tanıştığımıza sevindim. Ayakta kalan tarafı temsil ediyorum. Görünüşüm aksini söylese de…” Teğmen sırıtarak gözlerinin üstündeki kanı sildi. “Geminizi emniyete aldıktan sonra nelere el konulacağına ben karar vereceğim; o yüzden tepemi attırma. Gemi demişken, bunun adı ne?”

“Balıkçıl.”

“Yükü ve hedefi?”

“Tal Verrar. Baharatlar, şarap, terebentin ve lüks tahtalar.”

“Ve bir de bir sürü Jeremli Kurtarıcı. Hayır, kapa çeneni. Daha sonra açıklayabilirsin. Tanrılar aşkına Ravelle. Sahiden de elini çabuk tutmuşsun.”

“Hem de nasıl,” dedi Jabril, genç adamın sırtına bir şaplak atarak. “Ambarda o heriflerden dördünü birden öldürdü. Bir bira fıçısının üstüne atlayıp adamlardan birinin tepesine bindi. Diğer üçünü de tek başına hakladı.” Parmaklarını şıklattı. “İşte *böyle.”*

İç geçiren Locke yanaklarının kızardığını hissetti. Elini kaldırıp kanın bir kısmını bulduğu yere geri koydu.

“Eh,” dedi Delmastro, “şaşırmadım diyemem ama sevindim. Sana bir balıkçı teknesi bile emanet edilmez Ravelle; ama bordalama ekiplerini canın ne zaman isterse yönetebilirsin. Sanırım bugün Jerem’in yarısını kurtardık.”

“Teveccühün,” dedi Locke.

“Benim adıma bu gemiyi bir düzene sokabilir misin? Güverteleri tayfalardan arındırıp hepsini baş kasarasında toplar ve başlarına muhafız diker misin?”

“Yapabilirim. Teğmenimiz iyi olacak mı Jerome?”

“Biraz hırpalandı ve birkaç yarası var ama—”

“Daha kötüsünü de gördüm,” dedi kadın, “ve kesinlikle çok daha kötüsüne sebep oldum. İstersen Ravelle’e yardım edebilirsin.”

“Ben—”

“Beni sana vurmaya zorlama. İyi olacağım.”

Jean ayağa kalktı ve o sırada Nera’yı nazikçe Jabril’e doğru itmekte olan Locke’un yanına gitti.

“Jabril, Jerome’la ben mürettebatın geri kalanını toplarken sen de yeni dostumuza baş kasarasına kadar eşlik eder misin?”

“Tabii, memnuniyetle.”

Locke peşinde Jean’la beraber kıç güvertesinin merdiveninden aşağı inip geminin orta kısmına geçti. Ortalık ceset doluydu; daha fazla Kurtarıcı, daha fazla tayfa… ve üç hafta önce Rüzgârüstü Kayası’ndan çıkardığı adamlardan beşi ya da altısı. Sağ kurtulanların tümünün bakışlarını rahatsız edici bir şekilde üzerinde hissediyor, yaptıkları konuşmalar bölük pörçük kulağına çalınıyordu.

“… resmen gülüyordu…”

“Bordadan gemiye çıkarken gördüm. Üzerlerine tek başına hücum etti…”

“Hiç böylesini görmemiştim.” Bunu söyleyen sol kolu kırılmışa benzeyen Streva’ydı. “Kahkahalar atıyordu. Korku nedir bilmiyor.”

“… ‘tanrılar size sonunuzu gönderdi, sizi gidi orospu çocukları.’ Onlara aynen böyle dedi. Kulağımla duydum…”

“Biliyorsun, haklılar,” diye fısıldadı Jean. “Daha önce de cesurca ve delice haltlar yediğini gördüm ama bu seferki… bu seferki—”

“Cesurca değil tamamen deliceydi. Aklımı kaçırmıştım, anlıyor musun? Öyle çok korkmuştum ki ne yaptığımın farkında değildim.”

“Ama aşağıdaki ambarda—”

“Fıçıyı adamlardan birinin üstüne düşürdüm,” dedi Locke. “Diğer ikisi toparlanamadan gırtlaklarını kestim. Sonuncusu da birada kayıp düşecek ve işimi kolaylaştıracak kadar nazikti. Her zamanki gibi oldu Jean. Ben bir savaşçı falan değilim.”

“Ama artık öyle olduğunu sanıyorlar. Amacına ulaştın.”

Mal’ı ana direğe yaslanır hâlde, kıpırtısız buldular. Ellerini karnına saplanmış bir kılıcın etrafına dolamıştı, sanki onu güvende tutmak istermiş gibi bir görüntüsü vardı. Locke iç geçirdi.

“Deyim yerindeyse şu an karışık duygular içindeyim,” dedi.

Jean diz çöküp Mal’ın gözlerini kapadı. “Ne demek istediğini biliyorum.” Devam etmeden önce sözlerini tartarcasına duraksadı. “Ciddi bir sorunumuz var.”

“Sahi mi? Biz, sorunlar? Bunu da *nereden* çıkardın?”

“Bu insanlar bizden. Bu insanlar birer *hırsız.* Muhakkak sen de bunun farkındasındır. Onları Stragos’a satamayız.”

“Satmazsak ölürüz.”

“İkimiz de Stragos’un bizi her halükârda öldüreceğini biliyoruz.”

“Onu ne kadar çok oyalarsak, görevimizde ne kadar başarılı olursak gerçek bir panzehire de o kadar çok yaklaşırız,” dedi Locke, “Ne kadar çok zaman kazanırsak Stragos’un hata yapma şansı da o kadar artar… ve bizim de bir şeyler yapma şansımız.”

“Bizim gibilerle aynı tarafta yer alarak da bir şeyler yapabiliriz. Tanrılar aşkına, etrafına bir bak. *Tüm* bu insanlar

çalmak için yaşıyorlar. Bizden farkları yok. Uyduğumuz emirler—”

“Sakın bana adap dersi vereyim deme!”

“Niye vermeyecekmişim? Buna ihtiyacın var gibi—”

“Tal Verrar’dan getirdiğimiz adamlara karşı görevimi yerine getirdim Jean. Ama onlar da, *tüm* bu insanlar da birer yabancı. Yaptıkları için Stragos’u hüngür hüngür ağlatmaya niyetliyim ve bu insanlara zarar vermeden amacıma ulaşabilirsem ne âlâ. Ama eğer Stragos’u alaşağı etmek için hem bu gemiyi hem de bunun gibi onlarcasını batırmam gerekirse onu da yaparım.”

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı Jean. “Ağzından çıkanı kulağın duysun. Ben de *kendimi* Camorrlu sanırdım. Sen köküne kadar oralısın. Daha az önce bu insanlar için üzülüyordun. Şimdiyse intikamın uğruna hepsini suda boğmaya hazırsın!”

“İntikamımız uğruna,” dedi Locke. *“Hayatlarımız* uğruna.”

“Bunun başka bir yolu olmalı.”

“Ne öneriyorsun öyleyse? Burada mı kalalım? Hayaletrüzgârı’nda şen şakrak birkaç hafta geçirip kibarca *ölelim* mi?”

“Gerekirse evet,” cevabını verdi Jean.

Zehirli Orkide yelkenlerinin bir kısmını indirmiş bir vaziyette *Balıkçıl’*ın kıçına yaklaşarak kendisini filinta ile rüzgârın arasına soktu. *Orkide’*nin küpeştelerine dizili adamlarla kadınlar her biri bir öncekinden daha yüksek olan üç coşkulu tezahürat attılar.

“Duyuyor musun? Çaylak postaya tezahürat etmiyorlar,” dedi Jean. “Silah arkadaşlarına ediyorlar. Artık biz de onlardanız. Tüm bunların bir parçasıyız.”

“Onlar yaba—”

“Yabancı falan değiller!” dedi Jean.

“Eh.” Locke kıçtan tarafa, ayağa kalkıp *Balıkçıl’*ın dümenine geçmiş olan Teğmen Delmastro’ya göz attı. “Belki de senin için o kadar da yabancı değildir.”

“Bak bu hiç—”

“Burada vakit geçirmek için ne yapman gerekiyorsa yap,” dedi Locke, kaşlarını çatarak. “Ama nereden geldiğini unutma. Stragos bizim meselemiz. *Onu alt etmek* bizim meselemiz.”

“Vakit geçirmek mi? *Vakit* geçirmek ha?” Jean öfkeyle derin bir nefes alıp yumruklarını sıktı ve bir anlığına Locke’u tutup sarsacakmış gibi gözüktü. “Tanrılar aşkına, içini neyin kemirdiğini şimdi anladım. Bak, sen gönül vereceğin *yegâne* kadının yıllar öncesinde kaldığını kabul edebilirsin. Ama bu konunun üstünde o kadar uzun süredir öyle çok durdun ki dünyanın geri kalanının da seninle aynı alışkanlıklara sahip olduğunu düşünmeye başladın.”

Locke kendini bıçaklanmış gibi hissetti. “Jean, sakın bana —”

“Neden olmasın? *Neden* olmasın, ha? Kederini kahrolasıca bir kutsal emanet gibi yanımızda taşıyoruz. Yok Sabetha Belacoros’tan *bahsetme.* Yok dalaverelerden *bahsetme.* Yok Jasmer’den, Espara’dan veya yaptığımız diğer vurgunlardan *bahsetme.* Ben de senin gibi onunla beraber dokuz yıl yaşadım ve *sırf kafan bozulmasın diye* o hiç varolmamış gibi davrandım. Eh, ben sen değilim. Yeminli bir keşiş gibi yaşamaya niyetim yok. *Kahrolası gölgenin dışında da bir hayatım var.”*

Locke bir adım geri çekildi. “Jean, ben hiç… hiç öyle—”

“Ve bana *Jean* demekten vazgeç tanrılar aşkına”

“Elbette,” dedi Locke soğuk bir üslupla. “Elbette. Tartışmaya devam edersek rolümüzden temelli çıkacağız. Ben aşağıyı tek başıma kolaçan edebilirim. Sen Delmastro’nun yanına dön. Ayakta kalabilmek için dümene tutunuyor.”

“Ama—”

“Yürü,” dedi Locke.

“Peki.” Jean gitmek üzere döndü, ardından son bir kez durakladı. “Ama bir şeyi iyi anla; *ben bunu yapamam.* Senin peşinden her yere giderim ve bunu sen de biliyorsun. Ama kendi iyiliğimiz için bile olsa bu insanlara kazık atamam. Ve bunun kendi iyiliğimiz için olduğunu düşünüyorsan… senin de öyle bir şey yapmana göz yumamam.”

“Bu da ne demek?”

“Kafa yoracak çok şeyin var demek,” karşılığını verdi Jean, sonra da oradan hışımla uzaklaştı.

Orkide’deki denizciler küçük gruplar hâlinde karşıya geçmeye başlamışlardı. Utgar gemilerin yan yana durmasını kolaylaştırmak için halatlar ve sırıklar taşıyan bir tayfa ekibiyle beraber, heyecandan kıpkırmızı olmuş bir suratla Locke’un yanına koştu.

“İlikler aşkına Ravelle. Kurtarıcıları yeni öğrendik,” dedi adam. “Teğmen yaptıklarını anlattı. Vay be! Aferin sana!”

Locke önce ana direğe yaslanmış bir hâlde duran Mal’ın cesedine baktı, sonra da ona destek olmak için ellerini uzatarak Delmastro’ya yaklaşan Jean’ın sırtına. Kimin gördüğüne aldırış etmeksizin meçini güverte kalaslarına fırlattı ve silah oraya saplanarak sağa sola sallandı.

“Ya, ne demezsin,” dedi. “Görünüşe bakılırsa gene ben kazandım. *Hurra*.”

On Birinci Bölüm

GERİYE KALAN TÜM GERÇEKLER

1

“Esirleri getirin,” dedi Kaptan Drakasha.

Zehirli Orkide’nin güvertesine gece çökmüştü ve gemi yıldızlarla bezeli bir göğün altında demirli bekliyordu. Aylar henüz yükselmeye başlamamıştı. Simyasal fenerlerin arkadan aydınlattığı Kaptan Drakasha kıç güvertesinin küpeştesinde duruyordu ve omuzlarına pelerin niyetine bir branda örtülüydü. Saçları uzaktan da olsa bir Verrar yargıcının resmi perukasını andıran gülünç bir perukla kaplıydı. Güvertenin önü ve arkası gölgeler içindeki tayfalarla doluydu, esirlerse geminin ortasındaki küçük bir açıklıkta bekliyordu.

Sabahki çatışmadan *Kızıl Ulak*’ın on dokuz adamı sağ çıkmıştı. Şimdi hepsi de elleri ve ayakları bağlı olarak, şaşkın bir grup hâlinde geminin belinde dikilmekteydi. Locke ayaklarını sürüyerek Jean ile Jabril’in arkasından öne çıktı.

“Mübaşir,” dedi Drakasha, “bize *zavallı* bir grup getirmişsin.”

“Sahiden de öyleler Yargıç Hazretleri,” dedi Teğmen Delmastro, elinde dürülmüş bir tomarla kaptanın yanında belirerek. Onun kafasında da gülünç bir peruk vardı.

“Hiç bu kadar rezil ve sefil bir it sürüsüyle karşılaşmamıştım. Yine de sanırım onları yargılamak görevimiz.”

“Buna mecburuz hanımefendi.”

“Neyle suçlanıyorlar?”

“Duyanın kanını reçele çevirecek kadar çok suçla.” Teğmen Delmastro tomarı açtı ve yüksek sesle okumaya başladı. “Tal Verrar arhonunun müşfikçe konukseverliğini kasten reddetmek. Bahsi geçen arhonca temin edilen Rüzgârüstü Kayası’ndaki fevkalade barınma imkânından bilinçli olarak kaçmak. Korsanlık yapma niyetiyle bir donanma gemisi çalmak.”

“Utanç verici.”

“Aynen öyle Yargıç Hazretleri. Bundan sonraki kısım bir nebze kafa karıştırıcı. İçlerinden bazıları isyanla suçlanırken diğerleriyse kifayetsizlikle itham ediliyor.”

“Bir ondan bir bundan mı? Mübaşir, düzensizliğe *tahammül* edemeyiz. Herkesi her şeyle suçla gitsin.”

“Anlaşıldı. İsyankârlar artık kifayetsiz ve kifayetsizler de artık isyankâr.”

“Fevkalade. Pek fevkalade ve bir o kadar da hâkimane. Sözlerime kitaplarda yer verileceğine hiç kuşku yok.”

“Hem de çok önemli kitaplarda hanımefendi.”

“Bu rezillerin hesabını verecekleri başka ne var?”

“Kızıl bayrak altında saldırı ve soygun Yargıç Hazretleri. Tam da bu yılın Festal ayının yirmi birinci gününde, Pirinç Denizi’nde silahlı korsanlık.”

“Bu ne alçaklık! Bu ne rezalet! Bu ne yüzsüzlük!” diye bağırdı Drakasha. “Kendimi bayılacakmış gibi hissetmem kayıtlara geçsin. Söyle bana, esirlerin lehine konuşacak biri var mı?”

“Hiç yok hanımefendi, zira hepsi de beş parasız.”

“Ah. Öyleyse kimin yasaları altında hak veya koruma iddia ediyorlar?”

“Hiçbirisinin altında hanımefendi. Karadaki hiçbir güç onları sahiplenmez veya desteklemez.”

“Acıklı bir durum, ama beklenmedik değil. Lâkin büyüklerinin yönlendirmesi olmadan bu kemirgenlerin bulaşıcı bir hastalıkmış gibi fazilete sırt çevirmeleri *doğal* kabul edilebilir. Belki küçük de olsa hâlâ bir af şansı vardır.”

“Mümkün değil hanımefendi.”

“Geriye gerçek karakterlerini gün yüzüne çıkarabilecek küçük bir mesele kalıyor. Mübaşir, esirlerin kimlerle yakın ilişki içinde olduklarını açıklayabilir misin?”

“Hem de tüm çıplaklığıyla Yargıç Hazretleri. Esirler *Zehirli Orkide’*nin subaylarıyla ve tayfalarıyla kasıtlı bir ilişki içindedirler.”

“Yukarıdaki tanrılar aşkına!” diye haykırdı Drakasha. *“Zehirli Orkide* mi dedin?”

“Aynen öyle hanımefendi.”

“Hepsi suçlu! Her hususta, her ayrıntıda, insan kabahatinin izin verdiği en geniş ve nihai kapsamda suçlu! ” Drakasha peruğunu çıkarıp güverteye attı ve üstüne çıkıp tepinmeye başladı.

“Harika bir karar hanımefendi.”

“Bu mahkeme yasal otoritesiyle ve sarsılmaz azmiyle bir karara varmıştır,” dedi Drakasha. “Esirler denize karşı işledikleri suçlara istinaden yine denize teslim edileceklerdir. Onları aşağı atın! Tanrılar ruhlarına merhamet göstermekte acele etmesin.”

Tezahürata başlayan mürettebat her yönden hücum ederek esirlerin etrafını sardı. Locke kalabalıkla beraber iskele tarafındaki giriş lombarına doğru kâh itilip kâh çekildi.

Oradaki güverteye bir yelken, üstüne de bir kargo ağı serilmiş ve ikisi de kenarlarından birbirine bağlanmıştı. *Ulak*'ın eski mürettebatı ağın üstüne itilip orada durmaya zorlanırken Delmastro'nun talimat verdiği birkaç düzine denizci de bocurgata doğru yollandı.

"Cezayı uygulamaya hazırlanın," dedi Drakasha.

"Kaldırın!" diye bağırdı Delmastro.

Ön direk ile ana direğin alt serenlerinin arasına karmaşık bir makara ve palanga şebekesi kurulmuştu. Denizciler bocurgatı döndürürlerken ağın kenarları yukarı kalktı ve esirleri tutan Orkideliler geri çekildiler. *Ulak*'ın eski mürettebatı birkaç saniye içinde güverteden yükselmiş ve bir kapana yakalanmış hayvanlar gibi bir araya sıkışmışlardı. Locke uzuvlardan ve gövdelerden oluşan karmakarışık yumağının ortasına kaymamak için ağın sert iplerine sıkı sıkı tutundu. Ağ küpeşteyi aşar ve suyun beş metre üstündeki karanlıkta hafifçe sallanırken beyhude itişmeler ve küfürleşmeler yaşandı.

"Mübaşir, esirleri idam et," dedi Drakasha.

"Bırakın düşsünler!"

Yapamazlar, diye düşündü Locke, tam da yaptıkları sırada.

Esirlerle dolu ağ, *Balıkçıl*da yaşanan o kanlı savaş sırasında neredeyse gıklarını çıkarmayan adamların istem dışı çığlıklar ve cıyaklamalar atmalarına neden olarak hızla aşağı düştü. Düşerken ağın kenarları gevşedi ve böylece en azından suyun yüzeyine çarptıklarında hoplayıp yuvarlanacak daha fazla boşluk buldular. Ya da daha doğrusu altlarında kalan suyu tuhaf bir şekilde bir yastık gibi engelleyen ağ ve yelken bezinin üstünde…

Bir-iki saniye boyunca karmakarışık bir kütle hâlinde bağırıp çağırarak sağa sola savrulurlarken ağın kenarları dalgaların üzerine yayıldı, sonra da sıcak ve karanlık sular kapanın içine dolmaya başladı. Locke bir anlığına gerçek bir

paniğe kapıldı -ellerini ve ayaklarını bağlayan düğümler fazlasıyla gerçekken öyle bir şey yapmamak zordu- fakat kısa bir sonra ağ destekli yelken bezinin kenarları tekrar havaya kalktı ve bir kez daha okyanus yüzeyinin hemen üstünde sallanmaya başladılar. Esirlerle beraber kapana kısılı kalan su Locke'un beline kadar geliyordu ve artık yelken bezi ayakta durarak içinde debelenecekleri bir tür korunaklı havuz teşkil ediyordu.

"Herkes iyi mi?" Konuşan Jean'dı; Locke dostunun ağın tam karşı kenarına tutunduğunu gördü. Aralarında itişip çırpınan onlarca adam mevcuttu. Jean'ın bulunduğu yerden epeyce hoşnut olduğunu fark eden Locke kaşlarını çattı.

"Aman ne komik," diye homurdandı ağa tek eliyle tutunan Streva. Diğer kolu basit bir askıyla göğsüne bağlanmıştı. *Ulak*'ın eski mürettebatından bazılarında kırık kemikler, neredeyse hepsinde de kesikler ve morluklar vardı. Yine de hiçbiri yaraları gerekçesiyle bu törenden muaf tutulmamıştı.

"Sayın Yargıç!" Locke, Delmastro'nun sesini duyunca kafasını kaldırıp yukarı baktı. Teğmen elinde bir fenerle iskele tarafındaki giriş lombarından aşağı bakıyordu. Suyun üstündeki ağları *Orkide*'nin koyu renkli gövdesinden bir-bir buçuk metre kadar uzaktaydı. "Sayın Yargıç, boğulmuyorlar!"

"Ne?" Delmastro'nun yanında beliren Drakasha peruğunu öncekinden de eğri bir şekilde tekrar başına geçirmişti. "Sizi gidi saygısız *piç kuruları*! Ne cüretle idam edilmeyi reddederek bu mahkemenin zamanını harcarsınız! Mübaşir, şunların boğulmasına yardım et!"

"Hayhay hanımefendi, acil boğulma yardımı geliyor. Güverte pompaları hazırlansın! Güverte pompaları çalıştırılsın!"

Bir çift denizci, aralarında tuttukları bez bir hortumun ağzıyla beraber küpeştede belirdi ve Locke tam da başını öteye çevirdiği anda üzerlerine oluk oluk tuzlu sıcak su püskürtmeye

başladılar. Locke bu durumun o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlamıştı ki saniyeler sonra sudan daha sert bir şey ıslak ve yakıcı bir şapırtıyla başının arkasına çarptı.

Bu yeni aşağılama bombardımanı (Locke bunun yağlanmış üstüpü olduğunu çabucak fark etmişti) genel ve coşkuluydu.Küpeşteye sıralanmış tayfalar, ağın içindeki esirleri Locke'un pek çok sabah direkleri sıvamakta kullandığı maddenin o tanıdık kokusunu taşıyan bir paçavra ve ip tiftiği yağmuruna tutuyorlardı. Saldırı dakikalarca sürdü; ta ki Locke yağın nerede bitip giysilerinin nerede başladığını kestiremez olana ve küçük hapishanelerindeki su leş kokulu, kaygan bir tabakayla kaplanana dek…

"İnanılmaz!" diye bağırdı Delmastro. "Yargıç Hazretleri, hâlâ oradalar!"

"Boğulmadılar mı?"

Zamira bir kez daha küpeştede belirdi ve peruğunu ağırbaşlılıkla çıkardı. "Lanet olsun. Deniz onları reddediyor. Esirleri tekrar gemiye almamız gerekecek."

Birkaç saniye sonra tepelerindeki halatlar gerildi, sonra da ağ ve yelken bezi karışımından ibaret hapishaneleri yavaş yavaş yükselmeye başladı. Anlaşılan bu olay tam zamanında gerçekleşmişti; Locke büyük ve güçlü bir şeyin ayaklarının altındaki engele sürtündüğünü hissederek ürperdi. Neyse ki saniyeler içinde dalgaların uçlarına veda ettiler ve düzenli bir gıcırtıyla yükselmeyi sürdürdüler.

Fakat cezaları henüz sona ermemişti; içinde bulundukları ağ küpeşteyi aştıktan sonra güverteye indirilmeyip bir kez daha karanlıkta asılı bırakıldılar.

"Döner makarayı serbest bırakın!" diye seslendi Delmastro.

Locke ufak tefek bir kadının yukarılardaki karmakarışık halatlara tırmandığını, sonra da sabitleme pimini ağı taşıyan büyük tahta makaradan çekip çıkardığını gördü. Genç adam

makara dahilindeki o yuvarlak metal rulmanın ne işe yaradığını biliyordu; iyice yağlandığında biçimsiz ve ağır yüklerin bile kolayca döndürülmesini sağlardı. Mesela *onlar* gibi…

Tayfalar küpeşteye sıralanıp ağa asılmaya ve oradan oraya çekiştirmeye koyuldular. Esirler saniyeler içinde mide bulandırıcı bir hızla dönmeye, etraflarındaki dünyayı kısacık kesitler hâlinde görmeye başladılar. Karanlık sular… güvertedeki fenerler. .. karanlık sular… güvertedeki fenerler…

"Ah, tanrılar aşkına," dedi biri, gürültüyle kusmadan hemen önce. Zavallı adamın etrafındakiler hızla uzağa kaçmaya başlarken Locke da tekmelere, sarsıntılara ve fırıl fırıl dönen insan yığınına aldırış etmemeye çalışarak ağın kenarındaki yerine var gücüyle tutundu.

"Temizleyin şunları!" diye bağırdı Delmastro. "Güverte pompaları devreye!"

Üzerlerine tekrardan tuzlu su püskürttüler ve akıntının tazyiki daha da hızlı bir şekilde dönmelerine neden oldu. Ağın her bir turunda Locke püsküren suyla bir kez daha buluştu. Dakikalar geçtikçe genç adamın baş dönmesi arttıkça arttı ve fazlasıyla revaçta bir eylem hâline gelmesine karşın haysiyetinin her zerresiyle kusmamaya odaklandı.

Baş dönmesi o kadar yoğun, azatları o kadar aniydi ki Locke tutunduğu ağ boşalana dek yeniden güverteye indirildiklerini fark etmedi bile. Öne devrilerek bir kez daha sert kalasların üstüne yayılmış ağlara ve yelken bezine kapaklandı. Ağ dönmeyi kesmişti; fakat bu görevi onun yerine devralan dünya hepsi de birbirinden nahoş altı veya yedi yöne doğru aynı anda durmaksızın dönüyordu. Locke gözlerini kapadı fakat bunun bir faydası dokunmadı. Mide bulantısı azalmadığı gibi bir de üstüne üstlük kör olmuştu.

İnleyen ve küfreden denizciler sürünerek üstünden geçtiler. Bir çift tayfa uzanıp Locke'u ayağa kaldırdı. O noktada midesi

neredeyse teslim olacaktı; genç adam bulantıyı bastırmak için sertçe öksürdü. Sahte peruğunu ve pelerinini çıkarmış olan Kaptan Drakasha gruba yaklaştı; Locke kadını sanki komik bir açıyla yürüyormuş gibi görüyordu.

"Deniz sizi kabul etmiyor," dedi kadın. "Sular sizi yutmayı reddediyor. Henüz boğulma vaktiniz gelmemiş. Iono'ya şükredin. Ulcris'e şükredin!"

Therin topraklarında veya sularında pek sık duyulmayan *Ulcris* ismi denizler tanrısının Jeresh dilindeki karşılığıydı. *Gemide doğu adalarından gelenlerin sayısı düşündüğümden çok olmalı,* diye düşündü Locke.

"Tamahkâr Suların Efendisi bizi korusun," diye bağırdı mürettebat.

"Her şeyin arasındaki bu yerde, bizimle berabersiniz," dedi Drakasha. "Sizi ne toprak alıyor ne de deniz kabul ediyor. Siz de bizim gibi tahtaya ve yelken bezine sığındınız. Toprağınız bu güverte, semanız bu yelkenler. Sahip olduğunuz tek dünya bu. *İhtiyacınız olan* tek dünya bu."

Kadın çekili bir hançerle bir adım daha yaklaştı. "Dünyada bir yer edinmek için çizmelerimi yalar mısınız?"

"Hayır!" diye kükredi *Ulak*'ın eski mürettebatı, hep bir ağızdan. Törenin bu kısmı hakkında bilgilendirilmişlerdi.

"Önümde diz çöküp yüzüğümü öperek merhamet dilenir misiniz?"

"Hayır!"

"Toprağın, yasaların ve kralların hasretini çekerek onlara bir annenin memesi gibi yapışır mısınız?"

"Hayır!"

Kadın Locke'a yaklaşıp hançeri ona verdi.

"Öyleyse kendini özgür bırak kardeşim."

Kendini hâlâ sarsak hisseden ve yanındaki tayfaların desteğine minnet duyan Locke hançeri kullanarak ellerini bağlayan ipi kesti, sonra da ayak bileklerinin arasındakini kesmek üzere eğildi. O da bitince arkasına döndü ve *Ulak*'ın tüm eski mürettebatının üç aşağı beş yukarı ayakta durduğunu, çoğunun bir veya iki Orkideliden destek aldığını gördü. Yakınında birkaç tanıdık sima seçebiliyordu: Streva, Jabril, Alvaro denen bir adam… ve onların hemen arkasında onu huzursuz bakışlarla izleyen Jean.

Locke kısa bir tereddüdün ardından hançeri Jabril'e uzattı.

"Kendini özgür bırak kardeşim."

Jabril gülümsedi, hançeri aldı ve bir çırpıda iplerinden kurtuldu. Jean ona dik dik baktı. Dostuyla daha fazla göz teması kurmak istemeyen Locke gözlerini yumdu ve hançerin grupta elden ele dolaşmasını dinledi. "Kendini özgür bırak kardeşim," diye mırıldandılar birbirleri ardına. Sonunda iş bitti.

"Kendi elleriyle özgür kalan sizler bundan böyle Pirinç Denizi'nin kanunsuz kardeşlerisiniz," dedi Kaptan Drakasha, "ve de *Zehirli Orkide*'nin tayfaları."

2

Yeterince uzun yaşadığı takdirde tecrübeli bir hırsız bile yeni hileler öğrenme fırsatı bulur. Locke da o günün sabahı ve öğleden sonrası boyunca ele geçirilen bir geminin nasıl layıkıyla yağmalanacağını öğrenmişti.

Alt güverteleri son bir kez turlayıp yakalanacak başka *Balıkçıl* mürettebatı kalmadığından iyice emin olduktan sonra güverte merdivenini sert adımlarla tırmanarak kıç güvertesine çıktı. Kurtarıcıların cesetleri kenara çekilip morfidarda üst üste yığılmış, *Zehirli Orkide* mürettebatına ait ölülerse geminin beline taşınmıştı. Locke, Zamira'nın tayfalarından bazılarının

yelken bezi kullanarak onların üstünü saygıyla örttüğünü görebiliyordu.

Genç adam çabucak etrafına göz gezdirdi. *Balıkçıl*'a otuz-kırk kadar Orkideli çıkmıştı ve her yerde kontrolü devralmaktaydılar. Jean ile Delmastro dümende beklerlerken adamlar da iskalaryalara tırmanıyor, çapalarla ilgileniyor, kasara güvertesinin üstünde bekletilen otuz civarı *Balıkçıl* tayfasının başında nöbet tutuyorlardı. Yaralı *Balıkçıl* ile *Orkide* mürettebatı Utgar'ın gözetiminde sancak tarafındaki giriş lombarının yakınına taşınmıştı ve Kaptan Drakasha ile Âlime Treganne o sırada o taraftan gemiye çıkıyorlardı. Locke hemen ikiliye doğru yürüdü.

"Kolum çok fena ağrıyor Âlime." Sağlam koluyla yaralı uzvuna destek olan Streva, Treganne'in incelemesi için onu öne uzatırken yüzünü buruşturdu. "Galiba kırıldı."

"Tabii ki kırıldı, seni mankafa," diyen kadın onun yanından geçti ve tuniği baştan aşağı kanla kaplanmış bir Balıkçıl tayfasına doğru ilerledi. "Öyle sallamaya devam edersen hepten kopacak. Otur aşağı."

"Ama—"

"Ben en kötü durumdakinden başlayıp en iyilere doğru çalışırım," diye mırıldandı Treganne. Yaralı tayfanın yanına vardıktan sonra bastonundan destek alarak iki dizinin üstüne çöktü. Sonra bastonu iki eliyle tutup çevirdi, sapını gövdesinden ayırarak hançer ebatlarında bir bıçağı ortaya çıkardı ve denizcinin tuniğini kesti. "Kafana birkaç tekme atarak seni listemde üst sıralara çıkarabilirim. Hâlâ acil ilgi bekliyor musun?"

"Şey… hayır."

"Merak etme, yaşayacaksın. Şimdi çek git."

"İşte buradasın Ravelle." Kaptan Drakasha hekimin ve hastanın yanından geçip Locke'un omzunu kavradı. "Başının

çaresine iyi bakmışsın.”

“Öyle mi?”

“Sıra bir gemiyi idare etmeye gelince deliksiz bir göt kadar yararsızsın. Ama nasıl dövüştüğünle ilgili acayip şeyler duydum.”

“Kaynakların abartmış.”

“Eh, gemiyi ele geçirdik ve bize onun kaptanını teslim ettin. Artık çiçeğimizi kopardığımıza göre kötü hava koşulları veya başka bir gemi gelmeden nektarını içmeliyiz.”

“Balıkçıl’a bir ganimet olarak el koyacak mısın?”

“Hayır. Aynı anda birden fazla ganimet mürettebatı bulundurmaktan hoşlanmam. Geminin değerli eşyalarını ve işe yarar yükünü alacağız, o kadar.”

“Sonra da onu yakacak mısınız?”

“Tabii ki hayır. Mürettebata bir limana ulaşabilecekleri kadar erzak bırakacağız ve ufka doğru kaçıp gitmelerini seyredeceğiz. Şaşırmışa benziyorsun.”

“İtiraz ettiğimden değil Kaptan. Sadece… beklediğim kadar alçakça davranmıyoruz, hepsi bu.”

“Teslim olanlara sırf iyi kalpliliğimizden saygı gösterdiğimizi düşünmüyorsun herhâlde, değil mi Ravelle?” Drakasha sırıttı. “Açıklama yapacak fazla vaktim yok ama işin özü şu: O tanrıların cezası Kurtarıcılar olmasaydı bu insanlar —” Treganne’in tedavisini bekleyen yaralı *Balıkçıl* mürettebatını işaret etti. ”— ne bir çizik alır ne de verirlerdi. Dikenli ağlarını atacak veya yaylarını hazır edecek vakti bulamadıkları takdirde ele geçirdiğimiz beş gemiden dördü hiç düşünmeden yelkenleri suya indirir. Çünkü işimiz bittiğinde çekip gitmelerine izin vereceğimizi bilirler. Hem taşıdıkları yükün tek bir sentirası bile gemideki sıradan denizcilere ait

değildir. Niçin onun uğruna bir kılıç darbesi veya arbalet oku yesinler ki?"

"Sanırım bu dediğin kulağa mantıklı geliyor."

"Hem de pek çok kişi için. Şu rezalete bir bak. Kurtarıcıları muhafız olarak kullanmak ha? O manyaklar parasız çalışmaya razı olmasalardı bu gemide bir tane bile gerçek muhafız bulunmazdı. Sana garanti ediyorum. Gemi sahipleri öyle bir şeyle uğraşmazlardı bile. Dört-beş ay süren bu uzun deniz seferleri uzak doğudan Tal Verrar'a baharat, nadir metal ve tahta taşır. Bir gemi sahibi üç gemiden ikisini yitirse bile limana varan tek bir tanesi diğer ikisinin masrafını çıkarır, hatta kâra geçer. Bir de üstüne yüklerini kaybetmiş bile olsa gemilerini geri alırsa ne âlâ. O yüzden durduk yerde gemileri ne batırır ne de yakarız. Biraz ılımlı davrandığımız ve uygarlığa fazla yaklaşmadığımız sürece kesenin ağzını elinde tutanlar bizi hava şartları gibi doğal bir tehlike olarak görürler."

"Peki, ah, koparma ve nektarını içme işine nereden başlayacağız?"

"El altındaki en dişe dokunur şey geminin kesesidir," dedi Drakasha. "Kaptan onu masrafları karşılamak için bulundurur. Rüşvetler falan. Onu bulup çıkarmak hep baş ağrısıdır. Bazıları gemi ele geçirilince keseyi denize atar, bazılarıysa onu rutubetli ve olmadık bir yere saklar. Muhtemelen ağzından laf alana kadar şu Nera'yı birkaç saat itip kakmamız gerekecek."

"Kahretsin," dedi arkalarındaki Treganne, hastasının güverteye yığılmasına müsaade edip ellerindeki kanı onun pantolonuna silmeye başlayarak. "Bundan hayır gelmez Kaptan. Yaranın arkasında akciğerlerini görebiliyorum."

"Kesin ölecek mi?" diye sordu Locke.

"Ne bileyim ben be? Ben altı üstü canı çıkasıca bir hekimim. Ama bir keresinde meyhanede kafayı çekerken

ciğerlerin günışığına çıktı mı ölümünü *kabullenmen* gerektiğine dair bir şeyler duymuştum," dedi Treganne.

"Şey… evet. Aynısı benim de kulağıma çalınmıştı. Bak, burada derhâl tedavi etmediğin takdirde ölecek olan başka birileri var mı?"

"Pek sayılmaz."

"Kaptan Drakasha," dedi Locke, "Efendi Nera biraz yufka yürekli. Sakıncası yoksa bir plan önerebilir miyim…?"

Locke az sonra bir kolundan tuttuğu Antoro Nera'yla beraber geminin beline geri döndü. Adamın elleri arkadan bağlıydı. Locke onu meçlerinden birini kınından çıkarmış olan Zamira'ya doğru sertçe itti. Kadının arkasında duran Treganne, az önce can veren denizcinin cesediyle harıl harıl ilgileniyordu. Kesik ve kanlı tunik çıkarılıp atılmış, cesede temiz bir tane giydirilmişti. Ölümcül yaranın bulunduğu yerde artık yalnızca küçük bir kırmızı leke vardı ve Treganne kıpırtısız bedeni kurtarmak hâlâ elindeymiş gibi bir izlenim yaratmaktaydı.

Drakasha kaptanı yakaladı ve meçini adamın göğsüne dayadı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi kadın, silahın kıvrık ağzını Nera'nın korumasız boynuna doğru kaydırarak. Adam inledi. "Geminin trimi epey kaymış. Taşıdığınız altın çok fazla ağırlık yapıyor. Kaptan kesesini bir an önce bulup çıkarmalıyız."

"Ben, şey, kesenin yerini tam olarak bilmiyorum," dedi Nera.

"Tabii canım. Zaten ben de balıklara osurarak alev püskürtmeyi öğretebiliyorum," karşılığını verdi Drakasha. "Sana bir fırsat daha tanıyorum. Ondan sonra yaralıları denize atmaya başlayacağım."

"Ama… lütfen, bana dendi ki—"

“Sana kim ne dediyse desin o kişi *ben* değildim.”

“Ben… ben bilmi—”

“Âlime,” dedi Drakasha, “tedavi ettiğin adam için bir şeyler yapabilir misin?”

“Yakın bir zamanda dans edebilecek durumda değil,” cevabını verdi Treganne. “Ama evet, iyileşecek.”

Drakasha boştaki elinin yerini değiştirerek Nera’yı tuniğinin yakasından kavradı, sonra sağına iki adım attı ve aşağı bile bakmadan meçini ölü denizcinin gırtlağına sapladı. İrkilerek geri çekilen Treganne seğirmiş gibi göstermek için cesedin bacaklarını hafifçe itti. Nera’nın ağzından bir inilti kaçtı.

“Tıp öyle belirsiz bir alan ki,” dedi Drakasha.

“Kamaramda,” dedi Nera. “Yatağımın üstündeki pusulanın yanında bulunan gizli bir bölmede. Lütfen… lütfen diğer tayfalarımı öldürmeyin.”

“Aslına bakarsan hiçbirini öldürmedim,” diyen Drakasha meçini cesedin boğazından çekip çıkardı, Nera’nın pantolonuna sildi ve adamın yanağına bir öpücük kondurdu. “Adamın birkaç dakika önce ölmüştü. Ama baytarım diğer yaralıları zahmetsizce kurtarabileceğini söylüyor.”

Kadın Nera’yı gerisingeri çevirdi, ellerini bağlı tutan ipi kesti ve sırıtarak onu Locke’a doğru itti. “Şunu diğer tutsakların yanına geri götür Ravelle. Sonra da bir zahmet gizli bölmesini boşalt.”

“Nasıl istersen Kaptan.”

Bunun ardından, yakaladıkları ilk mahremiyet anında birbirlerinin düğün kıyafetlerini yırtıp atan yeni evli çiftlerden daha büyük bir hevesle *Balıkçıl’*ı talan etmeye koyuldular. Locke hayatı boyunca çaldığı her şeyden daha fazla cismani eşya içerdiği için esasen dev bir hırsızlık olan bu işe kendini kaptırınca yorgunluğunun geçtiğini hissetti. Gerçek bir neşeyle

gülüşüp şakalaşan, fakat her şeye rağmen hızlı ve sistemli bir şekilde çalışan Orkideliler onu görevden göreve koştular.

Öncelikle taşınabilir ve nispeten değerli ne varsa topladılar: şarap şişeleri, Efendi Nera'nın resmi gardırobu, mutfaktaki çay kahve çuvalları ve *Balıkçıl*'ın ufacık silahlığındaki birkaç arbalet… Geminin seyir aygıtlarına ve kum saatlerine bizzat değer biçen Drakasha, sadece Nera'nın güvenle limana ulaşmasını sağlayacak kadarını geride bıraktı.

Daha sonra Utgar ile porsun, filintayı baştan kıça gezerek denizcilikle ilgili tüm yükü ve teçhizatı sağ kalan çaylak posta mensuplarına taşıttılar: simyasal üstüpü, kaliteli yelken bezi, marangozluk aletleri, zift fıçıları ve kangal kangal yeni halat.

"İyiymiş be," dedi Utgar, Locke'un sırtına yaklaşık yirmi beş kilo halat ve bir kutu metal eğe yüklerken. "Bunlar Hovarda Limanı'nda çok pahalı. En iyisi bizim deyimimizle borda indirimiyle almak."

Bunun ardından geriye bir tek *Balıkçıl*'ın kargosu kaldı. Tüm ana güvertenin kaporta mazgalları çıkarıldı ve iki gemi arasında neredeyse akıl sır ermez bir halat ve makara şebekesi kuruldu. Öğleye doğru kasalar, fıçılar ve muşambaya sarılı bohçalar *Zehirli Orkide*'ye taşınıyordu. Nera'nın vadettiği her şey fazlasıyla çıkmıştı: terebentin, yağlanmış cadıtahtası, ipekler, koyun postlarıyla yastıklanmış kaliteli sarı şaraplar ve fıçılar dolusu dökme baharat. Hava kısa sürede karanfil, hindistancevizi ve zencefil kokularıyla doldu. Locke makaraların başında bir-iki saatlik işin ardından yarı ter yarı tarçın tozu olan kahverengi bir bulamaçla kaplandı.

Akşamüstü saat beşte Kaptan Drakasha bu cebri varlık naklini durdurdu. *Zehirli Orkide* ışıltılı sularda daha batık bir vaziyette dururken hafiflemiş filintaysa bir örümceğin çenelerinin arasından düşmek üzere olan bir böcek kabuğu gibi rahatça yüzüyordu. Drakasha'nın mürettebatı onu tamamen soymamıştı elbette. *Balıkçıl* mürettebatının su,

salamura et, ucuz bira ve pembesu fıçılarına dokunmamışlardı. Hatta Drakasha'ya göre fazla derin veya elverişsiz bir şekilde yüklenmiş, değerli mallarla dolu birkaç kasayı ve koliyi de geride bırakmışlardı. Yine de adamakıllı bir talan gerçekleştirilmişti. Karada iş yapan herhangi bir tüccar, limandaki bir geminin bu kadar çabuk boşaltılmasından fazlasıyla hoşnut kalırdı.

Balıkçıl'ın morfidarında kısa bir tören düzenlendi; Zamira bir Iono rahibesi olarak her iki geminin de ölülerini kutsadı. Sonra Kurtarıcıların silahlarıyla ağırlaştırılmış, eski yelken bezlerine sarılı naaşlar bordadan aşağı bırakıldı. Kurtarıcılar ise tek kelime edilmeden denize atıldı.

"Saygısızlık ettiğimiz yok," dedi Utgar, Locke bununla ilgili olarak onun kulağına fısıldadığında. "Onların inancına göre öldükleri anda kendi tanrıları tarafından kutsanır giderler. Bu kâfirleri öylece denize atarsan kimse kusuruna bakmaz. Onlardan bir kaçını daha öldürmen gerekirse bunu bilmek işine yarar, ne dersin?"

Sonunda o günkü uzun işleri sahiden de nihayete erdi ve Efendi Nera ile mürettebatı bir kez daha kendi başlarının çarelerine bakmaları için serbest bırakıldı. Drakasha'nın okçuları serenlerdeki tüneklerinde nöbet tutarken iki geminin arasındaki halat ve makara şebekesi toplandı. *Zehirli Orkide* filikalarını yukarı çekti ve yelkenlerini açtı. Dakikalar içinde güneybatıya doğru saatte yedi-sekiz deniz mili hız yapıyorlardı; *Balıkçıl* ise altüst edilmiş bir hâlde denizde sürükleniyordu.

Locke gün boyu Jean'ı çok az görmüştü ve her ikisi de ayrılıklarını muhafaza etmek için ellerinden geleni yapıyora benziyordu. Nasıl ki Locke bütün gün kendini ağır işe vermişse Jean da kıç güvertesinde Delmastro'ya refakat etmişti. Güneş ufkun ardında batana ve çaylak posta kabul töreni için bir araya toplanıp bağlanana dek tekrar konuşacak kadar birbirlerine yaklaşmadılar.

3

Tüm yeni üyeler ve geminin eski mürettebatının yarısı *Balıkçıl*'dan kaldırdıkları raflar dolusu kaliteli doğu şarabının coşturduğu Şen Vardiya'daydı. Locke markalardan ve mahsullerden bazılarını tanıdı. Camorr'da şişe başı yirmi şilinden daha düşüğe satılmayacak içkiler bira gibi lıkır lıkır içiliyor, kutlama yapan erkeklerle kadınların başlarından aşağı boca ediliyor ya da öylece güverteye dökülüyordu. Her erkek hem de kadın Orkideliler, *Ulak*'ın eski mürettebatıyla artık hiç çekinmeden kaynaşıyorlardı. Zar oyunları, güreş müsabakaları ve şarkı çemberleri kendiliğinden patlak vermişti. Dile getirilen ve getirilmeyen arkadaşlık teklifleri her yerdeydi. Jabril en az bir saat önce kadın bir tayfayla birlikte alt güvertelere girip gözden kaybolmuştu.

Locke tüm bunları sancak bordasından, yükseltilmiş kıç güvertesinin hemen altından seyretti. Sancak merdivenleri küpeşteye bitişik değildi; ince yapılı birinin ikisinin arasına rahatça sığabileceği kadar boşluk vardı. Güvertede dolaştığı süre boyunca 'Ravelle' yeteri kadar samimiyetle ve coşkuyla selamlanmıştı; fakat kuytu bir köşeye çekilmesinin ardından hiç kimse onu özlüyormuş gibi görünmüyordu. Locke ellerinde tuttuğu, ağırlığınca gümüş eden mavi şarap dolu büyük deri tulumu henüz ağzına sürmemişti.

Genç adam, kahkahalar atarak kafayı çeken koskoca denizci kalabalığının ötesine baktığında geminin karşı küpeştesinde duran Jean'ı seçebiliyordu. O seyretmeyi sürdürürken çok daha kısa boylu bir kadının silueti iriyarı adama arkadan yaklaştı ve elini uzattı. Locke başını çevirdi.

Hafiften fosforlu köpüklerle bezeli, siyah bir jöleyi andıran sular geminin yanından akıp gidiyordu. *Orkide* gecenin içinde hızlı bir seyir tutturmuştu. Yüklü hâliyle denizin çalkantısına daha az boyun eğiyor ve bu küçük dalgaları havaymışçasına yarıyordu.

“Henüz çömez bir teğmenken,” diye geldi Kaptan Drakasha’nın sesi kulağına, “bir subay kılıcıyla çıktığım ilk seferde bir şişe şarap çaldım ve bu konuda kaptanıma yalan söyledim.”

Kadın usulca konuşmuştu. İrkilen Locke etrafına bakındığında onun tam tepesinde, kıç küpeştesinin ön tırabzanında durduğunu fark etti.

“Üstelik sadece ben değil,” diye sözlerini sürdürdü Drakasha. “Çömezler kuşetindeki sekizimiz birden. Şişeyi kaptanın özel stokundan ‘ödünç aldım.’ Onu bitirdiğimizde denize atacak kadar akıllı davranmam gerekirdi.”

“Bu olay… Syrune donanmasındayken mi oldu?”

“Harikulâde Majestelerinin Ebedi Syrune Deniz Kuvvetleri’ndeyken.” Drakasha’nın tebessümü karanlığa karşı beyaz bir hilalden ibaretti ve dalgaların üstündeki köpükler kadar silikti. “Kaptan bizi kırbaçlatabilir, rütbemizi düşürebilir, hatta karaya çıktığımızda divan-ı harbe verebilirdi. Öyle bir şey yapmaktansa bize ana direğin babafingo serenini indirtti. Tabii ki yedeğimiz vardı. Ama bize indirdiğimiz serenin verniğini kazıttırdı. Bahsettiğim şey yekpare meşedendi, üç metre uzunluğundaydı ve bir bacak kadar kalındı. Kaptan bizden kılıçlarımızı aldı ve ancak babafingo serenini yersek onları geri vereceğini söyledi. Bir uçtan diğerine kadar, tüm kıymıklarıyla.”

“Yemek mi?”

“Kişi başı neredeyse kırk santim sapasağlam meşe,” dedi Drakasha. “Onu nasıl yiyeceğimiz bize kalmıştı. Bir ay sürdü. Her şeyi denedik. Onu kazıdık, sıyırdık, kaynattık, hamur yaptık. Yenilir hâle getirmek için yüz farklı yol denedik ve her gün kendimizi zorlaya zorlaya birkaç kaşık yahut parça yuttuk. Çoğumuz hasta oldu ama sereni yedik.”

“Tanrılar aşkına.”

“Bittiğinde kaptan bize gemi arkadaşları arasındaki sırların gemiyi azar azar parçaladığını, tıpkı bizim babafingo serenini çiğnememiz gibi onu çiğneyip tükettiğini söyledi.”

“Ah.” Locke iç geçirdi ve nihayet sıcak, leziz şarabından bir yudum içti. “Herhalde bu biraz daha tahlil edileceğim anlamına geliyor, değil mi?”

“Gel de morfidarda bana katıl.”

Bunun bir rica olmadığını bilen Locke ayağa kalktı.

4

“Adalet dağıtmanın bu kadar yorucu olduğunu asla tahmin edemezdim,” dedi Ezri, *Orkide*’nin iskele küpeştesinden denizi seyretmekte olan Jean’ın sağında belirerek. Aylardan biri güneyde daha yeni yeni yükselmeye başlamıştı; gece ufkunda çıkıntı yapan yarım bir gümüş sikke gibi görünüyordu ve doğmaya değip değmeyeceğini tembelce düşünürmüş gibi bir hâli vardı.

“Uzun bir gün geçirdin Teğmen.” Jean gülümsedi.

“Jerome,” dedi kadın, bir elini uzatıp genç adamın sağ koluna koyarak, “bana bu gece tekrar ‘teğmen’ dersen seni öldürürüm.”

“Nasıl istersen, Teğ… Ta… Teğ’-ile-başlayan-‘Teğmen’den’-başka-bir-şey. Hem zaten beni bu akşam bir kez idam etmeyi denedin. O girişiminin nasıl sonuçlandığına bir bak.”

“Olabilecek en iyi şekilde,” dedi, artık onunla beraber küpeşteye yaslanan Ezri. Üstünde zırhı yoktu; sadece ince bir tunik ile baldırlarına kadar inen bir pantolon giymişti. Ayaklarında ne pabuç ne de çorap vardı. Saçları açıktı ve omuzlarına dalga dalga inen koyu renkli bukleleri rüzgârda uçuşuyordu. Jean kadının ağırlığını küpeşteye verdiğini ve bunu belli etmemek için epey uğraştığını fark etti.

“Şey, bugün birkaç yalıma gereğinden fazla yaklaştın,” dedi genç adam.

“Daha fazla yaklaştığım da oldu. Ama sen… sen çok iyi bir dövüşçüsün, bunu biliyor musun?”

“Öyle olduğum söy—”

“Tanrılar aşkına, o ne kadar sefil bir sözdü öyle. *Tabii ki* iyi bir dövüşçüsün. Daha esprili bir şey söylemeye niyetliydim, cidden.”

“Öyleyse söyledin farz et.” Jean sakalını sıvazladı ve karın boşluğunda bir sıcaklık, tedirginlikten doğan hoş bir kıpırtı hissetti. “Hatta bunu ikimiz de yapabiliriz. Ben de, şey, ambardaki fıçıların üstündeyken günlerce pratiğini yaptığım tüm o esprili zırvaları unuttum gitti.”

“Pratik yaptın ha?”

“Evet, şey… Şu Jabril bayağı çekici biri, değil mi? Adamın dikkatini çekebilmek için onunla biraz laflamam gerekiyordu.”

“Ne?”

“Yoksa sadece erkeklerden hoşlandığımı sana söylemedim mi? *Uzun boylu* erkeklerden.”

“Aaaah! Seni bir kez güverteye yapıştırdım Valora. Aynı şeyi tekrar yapa—”

“Hah! Bu hâlinle mi?”

“Hâlim şu anda hayatını kurtaran tek şey.”

“Mürettebatın gözü önünde bana ağzını geleni söylemeye cüret edeme—”

“Tabii ki ederim.”

“Şey, evet. Doğru, edersin.”

“Şu sevimli gürültü patırtıya bir bak. Seni ateşe versem bile kimsenin fark edeceğini sanmam. Onu bırak, ana güverte ambarında silahlık dolaplarındaki mızraklardan çok daha sıkı

bir şekilde birbirine dolanıp iş bitiren çiftler var. Bu gece sessiz sedasız bir yer istiyorsan ancak pruvalardan birinin iki veya üç yüz metre uzağında bulabilirsin.”

“Yok, sağol. Köpekbalıklarının lisanında ‘lütfen beni yeme’ demeyi bilmiyorum.”

“Öyleyse burada bizimle beraber mahsur kaldın demektir. Ve biz de yeterince uzun zamandır sizin çaylak postadan çıkmanızı bekliyorduk.” Kadın ona sırıttı. “Bu gece herkes herkesi yakından tanıyacak.”

Şimdi ne diyeceğini veya yapacağını bilemeyen Jean ardına kadar açılmış gözlerle ona bakakaldı. Kadının sırıtışı kayboldu ve yerini çatık kaşlı bir ifade aldı.

“Jerome, ben… yanlış bir şey mi yapıyorum?”

“Yanlış mı?”

“Nedense geri çekilip duruyorsun. Sadece vücudunla değil, boynunla da. Sanki…”

“Ah, hayır hayır.” Jean güldü, uzanıp bir elini kadının omzuna koydu ve teğmen o eli orada tutmak için kolunu kaldırdığında yüzüne şapşalca bir sırıtışın yayıldığını hissetti. “Ezri, gemiye çıktığımız gün bizi… yüzdürdüğünde gözlüğümü kaybettim. Ben yakın kör dedikleri türden biriyim. Galiba farkında bile olmadan sana odaklanmaya uğraşıyordum.”

“Ah, tanrılar aşkına,” diye fısıldadı kadın. “Üzgünüm.”

“Üzülme. Sana odaklanmaya çalışmak tüm sıkıntılara değer.”

“Öyle demek is—”

“Biliyorum.” Jean karnında beliren tedirgin bir baskının yukarı göç ederek göğsünü doldurduğunu hissetti ve derin bir nefes aldı. “Bak, bugün neredeyse canımızdan olacaktık. Bu

oyunların canı cehenneme. Benimle bir şeyler içmek ister misin?”

5

“Seyret,” dedi Drakasha.

Morfidarda duran Locke iki kıç fenerinin ışığının arasından geminin fosforlu kuyruk dalgasına baktı. Her iki fener de başıyla aynı ebatlardaydı ve transparan yaprakları suya doğru zarifçe sarkan parlak cam orkideler biçimindeydiler.

“Tanrılar aşkına,” dedi ürperen Locke.

Kuyruk dalgasıyla fenerlerin arasındaki ışık, sudaki *şeyi* görmesine ancak ucu ucuna yetecek kadardı. O şey *Zehirli Orkide*’nin arkasındaki çalkantılı suyun altında yüzen, siyah renkli ve uzun bir gölgeydi. Dört-dört buçuk metre uzunluğundaki yılankavi ve sinsi yaratık kendini geminin kuyruk dalgasında saklıyordu. Bir çizmesini morfidara dayamış olan Kaptan Drakasha’nın yüzüne kayıtsızca bir memnuniyet ifadesi hâkimdi.

“Bu da ne böyle?”

“Beş veya altı ihtimal var,” dedi Drakasha. “Bir balina solucanı veya dev bir ahtapot olabilir.”

“Bizi *takip* mi ediyor?”

“Evet.”

“Peki… şey, tehlikeli mi?”

“Eh, içkini suya düşürürsen peşinden atlama.”

“Sence ona birkaç ok attırman gerekmez mi?”

“Bundan daha hızlı yüzemeyeceğinden emin olsaydım attırabilirdim.”

“İyi bir tespit.”

“Buralarda gördüğün her tuhaf şeye ok atarsan elinde hiç ok kalmaz Ravelle.” Kadın iç geçirdi ve büyük oranda yalnız kaldıklarından emin olmak için etrafına bakındı. En yakınlarındaki tayfa sekiz-dokuz metre önlerinde yer alan dümenin başındaydı. “Bugün oldukça iyi iş çıkardın.”

“Eh, tersini yapsaydım başıma gelebilecek şeyler pek hoş değildi.”

“Filikalara öncülük etmene izin verdiğimde intiharında parmağım olacağını sanıyordum.”

“Neredeyse oluyordu Kaptan. Ben… Bak, o dövüş boyunca felaketle aramda sadece birkaç santim vardı. Olanların yarısını hatırlamıyorum bile. Tanrılar altıma kaçırmama mâni olarak beni kutsadılar. Eminim nasıldır biliyorsundur.”

“Biliyorum. Bazen bu tür şeylerin tesadüf olmadığını da bildiğim gibi. Sen ve Efendi Valora o çatışmada yaptıklarınızla epey bir… heyecan uyandırdınız. Hünerlerin eski bir tartım ustasına göre sıradışı.”

“Tartıp ölçmek *sıkıcı* bir meslektir,” dedi Locke. “İnsan bir hobiye ihtiyaç duyuyor.”

“Arhon’un adamları seni tesadüfen işe almadılar, değil mi?”

“Ne?”

“Hikâye dediğin bu garip meyveyi soyacağımı söyledim Ravelle ve yavaş yavaş soyuyorum da. Hakkındaki ilk izlenimim olumlu değildi. Fakat zamanla… gözüme girdin. Ve sanırım cehaletine rağmen eski mürettebatını nasıl etkin altına aldığını anlıyorum. Doğaçlama sahtekârlığa gerçek bir yatkınlığın varmış gibi gözüküyor.”

“Tartıp ölçmek çok ama çok sıkıcı—”

“Yani sen sadece sakin bir mesleği olan ama aynı zamanda da *tesadüfen* casusluk yeteneklerine sahip bir adamdın, öyle mi? Ve de kılık değiştirme? Ve de kumanda etme? Silah

kullanmadaki becerinden veya hem yakın hem de fazlasıyla eğitimli dostun Jerome'dan bahsetmiyorum bile."

"Annelerimiz görse bizimle gurur duyardı."

"Arhon sizi Priori'den ayırıp kendi saflarına falan katmadı," dedi Drakasha. "Siz ikili ajanlarsınız. Arhon'un emrine girmesi *planlanmış* kışkırtıcılar. O gemiyi dile getiremeyeceğin bir hakaret sebebiyle çalmadın; onu çaldın, çünkü Arhon'un itibarına zarar vermen emredilmişti. Hem de büyük bir olay çıkararak."

"Şey…"

"Lütfen Ravelle. Bunun başka bir mantıklı açıklaması olamaz."

Tanrılar aşkına, amma cazip bir fırsat, diye aklından geçirdi Locke. *Bir hedef beni sorgusuz sualsiz kendi yanılgısına davet ediyor.* Fosforlu kuyruk dalgasına ve onun altında yüzen gizemli yaratığa baktı. Ne yapacaktı? Fırsattan istifade edip Ravelle ve Valora kimliklerini Drakasha'nın zihninde katmerleyip oradan hareket mi edecekti? Yoksa… Jean'ın azarı hafızasında canlanınca yanakları kızardı. Jean onu yalnızca dini sebeplerden veyahut Delmastro yüzünden kuramamıştı. Mesele olaya yaklaşımıyla ilgiliydi. Hangisi daha etkili olurdu?

Bu kadına bir hedef muamelesi mi yapacaktı, yoksa bir müttefik mi?

Vakti hızla azalıyordu. Bu sohbet bir karar anıydı. Ya içgüdülerini dinleyip kadını kandıracaktı ya da Jean'ın tavsiyesine uyacak ve… ona güvenmeyi deneyecekti. Harıl harıl düşündü. Kendi içgüdüleri… daima kusursuz mu olmuşlardı? Peki ya Jean'ın içgüdüleri… tüm didişmeler bir yana, Jean hiç onu korumaya çalışmaktan başka bir şey yapmış mıydı?

“Ben buna verecek bir cevap düşünürken,” dedi Locke çok yavaşça, “sen de bana başka bir şey söyle.”

“Neymiş?”

“Biz konuşurken bu geminin yarısı büyüklüğündeki bir şey muhtemelen bizi seyrediyor.”

“Evet.”

“Buna *nasıl* katlanıyorsun?”

“Böyle şeylerle yeterince sık karşılaşırsan zamanla—”

“Sadece ona değil. Her şeye. Hayatım boyunca topu topu altı ya da yedi hafta denizde bulundum. *Sen* ne zamandır buradasın?”

Drakasha hiçbir şey demeden onu süzmekle yetindi.

“Hakkımdaki bazı şeyleri sırf bu geminin kaptanı olduğun için sana söyleyecek değilim,” dedi Locke. “Beni tekrar ambara kapatsan veya denize atsan bile. Bazı şeyleri… Öncelikle *kiminle* konuştuğumu bilmek istiyorum. Kaptan Drakasha’yla değil, Zamira’yla konuşmak istiyorum.”

Kadın sessizliğini korudu.

“Çok mu şey istiyorum?”

“Otuz dokuz yaşındayım,” dedi kadın en sonunda, çok alçak bir sesle. “İlk kez on bir yaşımdayken denize açıldım.”

“Yani neredeyse otuz yıldır. Eh, dediğim gibi, ben hepi topu birkaç *haftadır* denizdeyim. Ve o zaman zarfında fırtınalarla, isyanlarla, deniz tutmasıyla, çatışmalarla, sıçrayan-tayflarla… orada burada pusuya yatarak birilerinin suya parmağını sokmasını bekleyen kahrolasıca *şeylerle* karşılaştım. Kimi zaman hoşça vakit geçirmedim değil, geçirdim. Pek çok şey öğrendim. Ama… otuz sene? Hem de çocuklarınla beraber? Tüm bunları biraz… riskli bulmuyor musun?”

“Çocuğun var mı Orrin?”

“Hayır.”

“Onlar konusunda bana nutuk çektiğine karar verdiğim an konuşmamız küpeşteden atılmanla ve aşağıdaki şeyle yakından tanışmanla sona erer.”

“Kesinlikle öyle bir niyetim yok. Ben yalnızca—”

“Karadaki insanlar ebediyen yaşamanın sırrını çözdüler mi? Kazaları ortadan kaldırdılar mı? Ben yokken *hava muhalefetlerine* son verdiler mi?”

“Tabii ki hayır.”

“Çocuklarım bir dükün savaşlarında çarpışmak için askere alınmış zavallı bir piç kurusuna kıyasla ne kadar tehlikede? Veya komşuları karantinaya alındıktan yahut yakılıp kül edildikten sonra vebadan can veren beş parasız bir aileye kıyasla? Savaşlar, hastalıklar, vergiler. Boyun eğmeler ve el etek öpmeler. Karada da kol gezen bir sürü aç *şey* var Orrin. Denizdekilerin tek farkı kafalarına taç takmamaları.”

“Ah…”

“Pirinç Denizi’nde yelken açmadan önce yaşamın bir cennetten farksız mıydı?”

“Hayır.”

“Tabii ki değildi. Beni iyi dinle. Liyakatin ve sadakatin tek başlarına hayattaki konumunu korumaya yeteceği bir hiyerarşide büyüdüğümü sanıyordum,” diye fısıldadı kadın. “Bir bağlılık yemini ettim ve o yeminin her iki yönde de bağlayıcı olduğunu zannettim. *Ahmağın* tekiydim. Ve o ahmaklığın sonuçlarından kaçmak için pek çok adamı ve kadını öldürmek zorunda kaldım. Sahiden de benden güvenimi ve Paolo ile Cosetta için beslediğim umutları daha önce neredeyse ölümüme sebep olan bir saçmalığa bağlamamı mı istiyorsun? Hangi yasal sisteme itaat etmeliyim Orrin? Hangi krala, düke veya imparatoriçeye öz annem gibi güvenmeliyim?

Hangileri hayatıma benden daha iyi değer biçebilir? Onları bana gösterip bir tavsiye mektubu yazabilir misin?"

"Zamira," dedi Locke, *"lütfen* beni inanmadığım şeylerin yandaşıymışım gibi gösterme. Tüm hayatımı bahsettiğin o şeylere inatla karşı çıkarak geçirdim ben. Sana kanunlara ve nizama bağlı biri gibi mi gözüküyorum?"

"Doğrusu hayır."

"Sadece merak ettim, hepsi bu. Benimle konuşmana minnettarım. Bir şey daha sorayım; Özgür Filo'dan ne haber? Şu sözüm ona Öç Savaşı'ndan? Madem buraya yasaları, vergileri ve tüm o diğer şeyleri getirmeyi amaçlıyordunuz, o hâlde neden onlardan bu kadar çok nefret ediyorsun?"

"Ah." Zamira iç geçirdi, dört köşeli şapkasını çıkardı ve parmaklarını esintiyle savrulan saçlarında gezdirdi. "Kötü şöhretli Ümitsiz Davamız. Tal Verrar'ın şanlı tarihine kişisel katkımız."

"O savaşı niçin çıkardınız?"

"Yanlış bir karar verdik. Umuyorduk ki… Eh, Kaptan Bonaire'in ikna kabiliyeti kuvvetliydi. Bir liderimiz ve bir planımız vardı. Yeni adalarda madenler açacak, tahta ve reçine için bazı güvenli ormanlardan yararlanacaktık. Pirinç Denizi'nin diğer güçleri ellerini ovuşturarak bizimle pazarlık masasına oturana kadar gönlümüzce talan edecek, sonra da ticaret ruhsatı koşuluyla canlarına okuyacaktık. Gümrük vergilerinin olmadığı bir diyarın hayalini kurduk. Montierre ile Hovarda Limanı'nın tüccarlarla ve onların ithal edilmiş servetleriyle dolduğu bir diyarın."

"Hırslıymışsınız. "

"Aptaldık. Buruk bir tâbiiyetten daha yeni kaçmıştım ve bir diğerine balıklama atladım. Stragos'un gelip de ciddi bir saldırı düzenleyebilecek kadar nüfuzu olmadığını söylediğinde Bonaire'e inandık."

“Ah. Kahretsin.”

“Bizi denizde karşıladılar. Hayatım boyunca gördüğüm en büyük ve en çabuk kaybedilen muharebeydi. Stragos denizcilerinin arkasını korumaları için gemilerini yüzlerce Verrar askeriyle doldurmuştu; yakın çatışmada en ufak bir şansımız olmadı. *Şahmeran’*ı ele geçirdikten sonra esir almayı bıraktılar. Bir gemiye çıktıklarında onu batırıyor ve bir sonrakine geçiyorlardı. Okçuları sudaki herkesi vuruyordu. En azından ahtapotlar gelene kadar…

“Yalnızca *Orkide*’yi oradan çıkarmak için bile bildiğim tüm hilelerden yararlandım. Birkaçımız haşat vaziyette Hovarda’ya doğru yelken açtık. Biz daha oraya varmadan Verrarlılar Montierre’i dümdüz ettiler. Tek bir günde beş yüz kişi öldü. Ondan sonra da evlerine döndüler. Herhalde orada bol bol dans etmiş, düzüşmüş ve konuşma yapmışlardır.”

“Sanırım,” dedi Locke, “Tal Verrar gibi bir şehre kafa tutabilirsin… ve onun kesesini veya gururunu tehdit edip paçayı kurtarabilirsin. Ama ikisini birden tehdit edersen işler değişir.”

“Haklısın. Belki de Bonaire şehirden ayrıldığında Stragos *sahiden* de acizdi. Ama öyle olsun veya olmasın Tal Verrar’ın çıkarlarını onun arkasında birleştirdik. Onu tıpkı masallardaki bir iblis gibi başımıza musallat ettik.” Kadın kollarını kavuşturup şapkasını göğsüne sabitledi ve öne eğilip dirseklerini morfidara yasladı. “Sonuçta kanun kaçağı olarak kaldık. Hayaletrüzgârı’na bolluk gelmedi. Hovarda Limanı anlı şanlı bir kadere kavuşmadı. Artık dünyamız bu gemiden ibaret ve onu sadece karnı avlanamayacak kadar dolu olduğu zamanlarda limana yanaştırıyorum.

“Kendimi yeterince izah edebildim mi Orrin? Şu son birkaç yılki yaşam biçimimden pişman değilim. Nereye istersem gidiyorum. Kimseye randevu vermiyorum. Hiçbir sınırı korumuyorum. Karadaki hangi kral bir gemi kaptanının

özgürlüğüne sahip? Pirinç Denizi her ihtiyacımızı karşılıyor. Sürat lazım olduğunda bana rüzgâr veriyor. Altına ihtiyaç duyduğumda bana kalyonlar gönderiyor.”

Hırsızları refaha kavuştur, diye düşündü Locke. *Zenginlerde hatırlasınlar.*

O anda kararını verdi ve titrememek için küpeşteyi kavradı.

“Yalnızca tanrıların cezası ahmaklar haritalara çizilmiş sınırlar uğruna can verirler,” dedi Zamira. “Ama hiç kimse gemimin etrafına sınır çizemez. Öyle bir şeye kalkışırlarsa kaçıp gitmek için tek yapmam gereken biraz daha yelken açmak.”

“Evet,” dedi Locke. “Ama… Zamira, ya sana artık durumun değiştiğini söylemek zorundaysam?”

6

“Sahiden de fıçıların üstünde pratik yaptın mı Jerome?”

Cümbüşçülerin kırıp açtıkları kasalardan birinden bir şişe Siyah Nar almış ve onu küpeştenin yanındaki yerlerine götürmüşlerdi.

“Fıçılar. Evet.” Jean damıtılmış gece kadar koyu renkli içkiden bir yudum aldı. Brendi, tatlılığının altında ısırgan otu gibi yakıcıydı. Sonra şişeyi kadına aktardı. “Asla gülmezler, asla alay etmezler ve dikkatini dağıtmazlar.”

“Dikkat dağıtmak mı?”

“Fıçıların göğüsleri yoktur.”

“Ah. Peki o fıçılara *neler* söyledin?”

“Bu brendi şişesi,” dedi Jean, “hâlâ kendimi o şekilde utandırmaya başlamayacağım kadar dolu.”

“Öyleyse beni bir fıçı farz et.”

“Fıçıların göğüsleri—”

“Biliyorum. Cesaretini topla bakalım Valora.”

“Yani fıçıları senin yerine koyduğumda onlara söylediğim şeyleri sana da söylemem için seni fıçıların yerine koymamı mı istiyorsun?”

“Aynen öyle.”

“Şey.” Genç adam brendi şişesinden uzun bir yudum daha aldı. “Daha önce hiçbir gemideki hiçbir fıçıda görmediğim kadar parlak kasnakların var. Yerlerine öyle güzel oturuyorlar ki—”

“Jerome—”

“Hele tahtaların!” Jean bunun bir yudum daha içmek için iyi bir zaman olduğuna karar verdi. “Tahtaların… *çok* güzel planyalanıp çok sıkı oturtulmuş. Senin gibisine hiçbir yerde rastlamadım, benim harikulade fıçım. Hele tapan yok mu—”

“Öhöm. Yani tatlı sözlerini paylaşmayacak mısın?”

“Hayır. Korkaklığım bana fazlasıyla cesaret veriyor.”

‘“Erkek! İki çift söz etmek onu nasıl da fareye çevirir,’” diye ezberden okudu Ezri. “‘Tanrıları hor görür, savaşa atılır ve bir genç kızın azarıyla irkilir! En ufak kızın en ufak kahkahası bir hançer gibi gelir ve bir hançer gibi göğsüne saplanır kalır. Kanı süte, cesareti silik bir anıya çevirir.’”

“Ahhhh, yine mi Lucarno?” Jean düşünceli bir edayla sakalını çekiştirdi. “’Kadın, kalbin haritasız bir labirenttir. Şaşkınlığı şişeleyip bin sene içsem bile senin uyanmakla kahvaltıya oturmak arasında olduğun kadar kafam karışmaz. Öyle kurnazsındır ki tanrılar onlara bir çift el verselerdi yılanlar bile seni alkışlardı.”’

“Bak bu hoşuma gitti,” dedi kadın. “*Yedi Gün İmparatorluğu’*ndan, değil mi?”

“Doğru. Ezri, sormamın kusuruna bakma ama bunları nereden—”

“Benim bunları biliyor olmam senin bilmenden daha garip değil.” Kadın şişeyi ondan aldı, uzun bir fırt çekti, sonra da boştaki elini havaya kaldırdı. “Farkındayım. Dur sana bir ipucu vereyim. ‘Dünyayı meridyenden meridyene keyfimce ellerimde tuttum. İmparatorlardan ikrar, büyücülerden hikmet, generallerden figan dinledim.’”

“Yani bir kütüphanen mi vardı? *Hâlâ* bir kütüphanen mi var?”

“Vardı,” dedi kadın. “Altı kızın en küçüğüydüm. Herhâlde ben doğduğumda ailemin çocuk hevesi geçmişti. Annem ve babam benden önceki kardeşlerim için dadı tutacak kadar paraya sahipmiş. Ama ben annemin kitaplarındaki cansız oyun arkadaşlarıyla yetinmek zorunda kaldım.” Kadın bir sonraki yudumunda içkiyi bitirdi ve sırıtarak şişeyi denize fırlattı. “Peki senin bahanen ne?”

“Eğitimim, ah, seçmeliydi. Senin hiç… Küçükken tahta bir çerçevedeki deliklere sokulmak üzere tasarlanmış çeşitli şekillerdeki tahta parçalarından oluşan bir oyuncağın var mıydı?”

“Evet,” dedi kadın. “Ablalarım sıkıldığında bana kalmıştı.”

“İşte benim yuvarlak bir deliğe girmek için eğitilmiş, kare şeklindeki bir profesyonel tahta parçası olduğumu söyleyebilirsin.”

“Sahi mi? Bu mesleğin bir loncası var mı?”

“Yıllardır bir tane kurmak için uğraşıyoruz.”

“Sizin de bir kütüphaneniz var mıydı?”

“Bir bakıma. Bazen… başka birinin kitaplarını onun bilgisi veya izni olmadan ödünç alırdık. Uzun hikâye. Ama bir sebebi daha var. Dur ben de sana bir ipucu vereyim. ‘Hava karardıktan sonra,’” diye ezberden okudu Jean, gösterişli bir üslupla, “’tek kişilik seyircisi olan bir hıyara koca, iki kişilik seyircisi olanaysa sanatçı denir.’”

“Sen… sahnedeydin,” dedi kadın. “Bir oyuncuydun! Profesyonel olarak mı?”

“Kısa bir süreliğine,” dedi Jean. “Hem de çok kısa. Ben… şey…” Kıçtan tarafa göz attı ve bunu yaptığına derhâl pişman oldu.

“Ravelle,” dedi Ezri, sonra da Jean’ı merakla süzdü. “Sen ve o… bir konuda anlaşamıyorsunuz, değil mi?”

“Şimdi ondan bahsetmesek olmaz mı?” Aynı anda kendini hem cesur hem de tedirgin hisseden Jean elini kadının koluna koydu. “Sadece bu gecelik onu yok sayabilir miyiz?”

“Sayabiliriz elbette,” karşılığını verdi kadın, ağırlığını küpeşteye değil de iriyarı adamın göğsüne vermek için biraz yana kayarak. “Bu gece,” dedi, “dünyada bizden başka kimse yok.”

Ansızın kendi kalp atışlarının net bir şekilde farkına varan Jean kadına uzun uzun baktı. Yükselen ayın gözlerindeki yansıması; tenine değen teninin sıcaklığı; Ezri’nin brendi, ter ve tuzlu su kokularına karışan kendi eşsiz rayihası. Jean ansızın, “Iıiıı…” dışında bir şey diyemez oldu.

“Jerome Valora,” dedi Ezri. “Seni gidi harikulâde salak. Niyetimi illâki resimlerle mi anlatmalıyım?”

“Tabii ki—”

“Beni kamarama götür.” Ezri adamın tuniğini sıkıca kavradı. “Duvarlar gibi bir ayrıcalığa sahibim ve ondan yararlanmaya niyetliyim. Hem de uzun uzadıya.”

“Ezri,” diye fısıldadı Jean, “yüz yıl da geçse, bin yıl da geçse böyle bir teklife hayır demem. Ama bugün neredeyse lime lime doğranıyordun ve ayakta zor—”

“Biliyorum,” dedi kadın. “Zaten o yüzden *pestilini* çıkarmayacağıma güveniyorum ya.”

“Ah, sana bunun hesabını—”

“Umarım sorarsın.” Teğmen kollarını iki yana açtı. “Ama önce beni oraya götür.”

Jean kadını kolayca kaldırdı; Ezri kendini onun kollarına bıraktı ve boynuna sarıldı. İriyarı adam küpeşteden uzaklaşıp kıç güvertesi merdivenine yollanırken yay şeklinde dizilmiş otuz-kırk Şen Vardiya cümbüşçüsüyle karşı karşıya geldi. Cümbüşçüler kollarını kaldırdılar ve çılgınca tezahürat ettiler.

“İsimlerinizi bir liste hâlinde tek tek yazın!” diye bağırdı Ezri. “Yazın ki sabahleyin hepinizi birden gebertebileyim!” Kadın gülümsedi ve bakışlarını tekrar Jean’a doğru çevirdi. “Tabii o iş akşamüstüne de kalabilir.”

7

“Bana kulak ver,” dedi Locke. “Lütfen mümkün olduğu kadar, önyargısızca beni dinle.”

“Elimden geleni yaparım.”

“Jerome ile benim hakkımda ulaştığın sonuç, ah, takdire değer. Tahminlerin mantıklı ama şimdiye kadar gizlediğim bazı kısımları hesaba katmadın. Onların en başında ben geliyorum. Ben eğitimli bir dövüşçü değilim. Hatta *beş para etmez* bir dövüşçüyüm. Öyle olmayı denedim ama tanrılar biliyor ya her seferinde işin sonu komediyle veya trajediyle bitti.”

“Bu hiç—”

“Zamira. Kulağını aç. O dört adamı yeteneklerim sayesinde öldürmedim. Yukarı bakmayacak kadar aptal olanın kafasına bir bira fıçısı düşürdüm. Fıçının sersemlettiği diğer ikisinin gırtlağını kestim. Dördüncüyüyse biraya basıp ayağı kaydığında hallettim. Diğerleri cesetleri bulduklarında da kendi tahminlerini yürütmelerine izin verdim.”

“Ama o Kurtarıcılara tek başına hücum ettiğini kesin olarak biliyorum ve—”

“Evet. Ölmek üzere olan insanlar sıklıkla akıllarını kaçırırlar. Dövüş başladıktan on saniye sonra ölmem gerekirdi Zamira. Beni kurtaran Jerome’du. Sadece ve sadece o.”

Tam o sırada geminin belindeki karnavala benzer kutlamadan bir tezahürat yükseldi. Locke ile Zamira dönüp baktıklarında Jean’ı kıç güvertesi merdivenlerinin başında gördüler. Genç adam Teğmen Delmastro’yu kollarında taşıyordu. Locke ile kaptana dönüp bakmadılar bile; birkaç saniye sonra güverte merdiveninden aşağı iniyorlardı.

“Eh,” dedi Zamira, “o kalbi bir geceliğine dahi kazanabildiğine göre dostun Jerome düşündüğümden de sıradışı biri olmalı.”

“Öyledir,” diye fısddadı Locke. “Hak etmediğimde bile hayatımı tekrar tekrar kurtarmaya devam ediyor.” Bakışlarını tekrar *Orkide*’nin çalkantılı, ışıltılı ve canavarlı kuyruk dalgasına çevirdi. “Ki çoğu kez hak etmiyorum.”

Zamira tek kelime etmedi. Locke az sonra sözlerini sürdürdü.

“Eh, bu sabah aynı şey tekrar olduğunda elim ayağıma dolandı ve dövüş bitene kadar kaçıp saklandım. Hepsi bu. Panik ve acemi şansı.”

“Yine de filikalara öncülük ettin. Sizi neyin beklediğini bilmemene rağmen gemiye ilk sen çıktın.”

“Hepsi de göz boyamaydı. Ben bir göz boyama sanatçısıyım Zamira. Bir sahtekâr. Bir oyuncu ve taklitçiyim. Senden o istekte bulunurken erdemli bir sebebim yoktu. Kaybettiğim saygının bir kısmını geri kazanmak için düpedüz delice bir şey yapmazsam hayatımın pek bir değeri kalmayacaktı. Bu sabah gözle görülen tüm metanetim uydurmaydı.”

“Öyle bir şeyi sıradışı kabul etmen, bana sadece bunun ilk gerçek çatışman olduğunu söylüyor.”

“Ama—”

“Ravelle, ölüm yakın olduğunda başkalarına komuta eden herkes rahatmış gibi davranır. Bunu etrafımızdakiler kadar kendimiz için de yaparız. Bunu yaparız çünkü tek alternatifi korku içinde ölmektir. Tecrübeli bir lider ile sınanmamış bir lider arasındaki fark *yalnızca* sınanmamış olanın mecbur kaldığında ne kadar iyi taklit yapabildiğine şaşırmasıdır.”

“Buna inanamıyorum,” dedi Locke. “Gemiye ilk geldiğimde suratıma tükürmeni sağlayacak kadar bile seni etkileyemedim. Şimdiyse benim adıma bahaneler buluyorsun. Jerome ve ben Priori hesabına hiç çalışmadık Zamira. Hatta Priori’den biriyle ancak tesadüfen tanıştım. İşin aslı şu ki biz hâlâ Maxilan Stragos için çalışıyoruz.”

“Ne?”

“Jerome ve ben hırsızız. Profesyonel, bağımsız hırsızlar. Tal Verrar’a kendi tasarımımız olan çok hassas bir iş için geldik. Arhon’un… istihbarat servisi kim ve ne olduğumuzu ortaya çıkardı. Stragos panzehirini yalnızca kendisinin temin edebileceği, durağan bir maddeyle bizi zehirledi. O panzehiri alana veya başka bir çare bulana kadar onun kuklalarıyız.”

“İyi de ne amaçla?”

“Stragos *Kızıl Ulak*’ı bize kendi elleriyle teslim etti, Rüzgârüstü Kayası’ndan bir mürettebat toplamamıza izin verdi ve Orrin Ravelle adında kafası bozuk, hayali bir subaya dair kayıtlar hazırlattı. Bize bir seyir subayı tahsis etti, hani fırtınaya yakalanmadan önce şu kalbi duran adam… ve işini halledelim diye bizi buraya gönderdi. Gemiyi o sayede alabildik. Stragos’un burnunu o sayede böyle sürtebildik. Hepsini bizzat planladı.”

“Stragos neyin peşinde? Hovarda Limanı’ndaki birinin mi?”

“Geçen sefer yollarınız kesiştiğinde ona verdiğin şeyin aynısını istiyor. Priori’yle neredeyse savaş hâlinde ve artık yaşlandığını hissediyor. Eğer rağbet görmek istiyorsa şimdi tam zamanı. Kara ve deniz kuvvetlerine tekrar saygı

duyulması için şehrin dışından bir düşmana ihtiyacı var. O düşman *sizsiniz* Zamira. Stragos için hiçbir şey önümüzdeki birkaç ay boyunca kentinin yakınlarında artan korsanlık faaliyetlerinden daha elverişli olamaz."

"Zaten Pirinç Denizi kaptanları o yüzden son yedi yıldır Tal Verrar'ın yakınından geçmiyorlar ya! Dersimizi en acı şekilde aldık. Stragos kavga çıkarmaya gelirse ona fırsat vermeden kaçıp saklanırız."

"Biliyorum. O da biliyor. Vazifemiz -*emirlerimiz*- her şeye rağmen buralarda sorun çıkarmak. Size Verrar halkının umumi tuvaletlerden bile görebileceği kadar yakınlarda kızıl bayrak açtırmak."

"Böyle bir şeyi başarabileceğini de nereden çıkardın?"

"Söylentiler yaymak, rüşvet dağıtmak için bazı yarım yamalak fikirlerim vardı. Eğer *Ulak*'a saldırmasaydın ortalığı kızıştırmaya çalışacaktım. Ama tüm bunlar buradaki gerçek duruma dair hiçbir fikrimiz yokkendi. Artık ikimizin de yardımınıza muhtaç olduğumuz belli."

"Ne yapmak için?"

"Zaman kazanmak. Stragos'u planını başarıyla yürüttüğümüze inandırmak."

"Eğer Arhon'a faydası olacak bir şey yapacağımı sanıyorsan __"

"Sanmıyorum," dedi Locke, "ve sen de eğer ona gerçekten yardım etmek gibi bir niyetim olduğunu sanıyorsan beni doğru düzgün dinlememişsin demektir. Stragos'un panzehiri sözde iki ay etkili. Bu da demek oluyor ki Jerome ve ben ondan bir doz daha alabilmek için en geç beş hafta sonra Tal Verrar'da olmalıyız. Ve eğer o zaman bir gelişme bildiremezsek Stragos bize yaptığı yatırımı geri çekmeye karar verebilir."

"Tal Verrar'a dönmek için yanımızdan ayrılmanız gerekiyorsa," dedi kadın, "bu üzücü bir durum. Ama Hovarda

Limanı'nda bağımsız bir tüccar bulabilirsiniz; asla birkaç günden fazla uzaklaşmazlar. Tal Verrar'a ve Vel Virazzo'ya uğrayanların çoğuyla anlaşmamız var. Paylarınızdan elde edeceğiniz parayla o gemilerden birine binebilirsiniz."

"Zamira, sen akıllı bir kadınsın. Dinle. Stragos'la birkaç defa yüz yüze görüştüm. Daha doğrusu ondan nutuk dinledim. Ve ona *inanıyorum.* Bunun Priori'yi ayağının altına almak ve Tal Verrar'ın hâkimiyetini gerçekten kazanmak için son fırsatı olduğuna inanıyorum. Stragos'un bir düşmana ihtiyacı var Zamira. Ezebileceğini bildiği bir düşmana."

"Öyleyse onu kışkırtarak planını gerçekleştirmek delilik olur."

"Niyetiniz ne olursa olsun bu savaş kapınıza dayanacak. *Stragos'un elinde sizden başka bir çare yok.* Amaçlarına uyan tek hasım sizsiniz. Stragos sırf Jerome'u ve beni oyuna sokabilmek için daha şimdiden bir gemiyi, tecrübeli bir seyir subayını, bir kadırgaya yetecek kadar mahkûmu ve prestijinin hatırı sayılır bir kısmını feda etti. Biz burada bulunduğumuz ve sen bize yardım ettiğin sürece Stragos'un planlarının hangi safhada olduğunu bileceksin; çünkü o planları buradan yürütüyor olacağız. Bizi göz ardı edersen Stragos'un bundan sonra neyi deneyeceğine dair hiçbir fikrin olmayacak. Tek bildiğim başka planlar da kuracağı ve sen onları öğrenemeyeceksin."

"Seninle işbirliği yapmak ve Stragos'un amaçlarına ulaşmasını sağlayacak kadar Tal Verrar'ı kışkırtmak bana ne fayda getirir?" dedi Zamira. "Yedi yıl önce filosunu alt edemedik. Üstelik sayımız şimdikinin iki katıydı."

"Silah sen değilsin ki," karşılığını verdi Locke. "Jerome ve benim. Stragos'a erişimimiz var. Tek ihtiyacımız olan şey zehre bir çözüm. Ondan sonra o pezevengi donunun içine kaçmış bir akrep gibi can evinden vuracağız."

“Bunun gerçekleşmesi için gemimi, mürettebatımı ve çocuklarımı gücümün çok ötesindeki bir düşmanın önüne atmam mı gerekiyor?”

“Pirinç Denizi’nden sürekli değişen bir masal krallığı gibi bahsediyorsun Zamira; fakat Hovarda Limanı’na göbeğinden bağlısın ve sen de bunu biliyor olmalısın. Dünyadaki herhangi bir limana gidip para kazanabileceğinden şüphem yok, ama burada yaşadığın gibi başka bir yerde de yaşayabilir misin? Mallarını ve ele geçirdiğin gemileri burada olduğu kadar kolayca satabilir misin? Mürettebatına bu kadar düzenli ödeme yapabilir misin? Suları ve diğer kanun kaçaklarını bu kadar iyi tanıyabilir misin? Herhangi bir devletin donanmasına buradakinin yarısı kadar uzak kalarak ticaret yollarında kol gezebilir misin?”

“Bu yıllardır yaptığım en tuhaf konuşma,” dedi Zamira, şapkasını tekrar başına geçirerek, “ve muhtemelen birinin benden istediği en tuhaf şey. Dediklerinden herhangi birinin doğru olup olmadığını bilmem mümkün değil. Ama Hovarda Limanı da dahil diğer her şey yok olsa bile bu gemiyi ve ne kadar hızlı kaçabildiğini iyi biliyorum.”

“Bu da bir seçenek elbette. Bana aldırış etme. Stragos bir savaş veya savaşa benzer bir şey çıkarmanın başka bir yolunu bulana kadar bekle. Sonra da kaç git. Başka bir denize, daha zor bir yaşantıya. Arhon’un donanmasını alt edemeyeceğini kendi ağzınla söyledin; silah kullanarak Stragos’la başa çıkamazsın. O yüzden şunu bir düşün; diğer her seçeneğin eninde sonunda geri çekilmekle ve ricatla sonuçlanacak. Jerome ve ben elde edebileceğin yegâne saldırı yöntemini temsil ediyoruz. Senin de yardımınla arhonluğu ebediyen yok edebiliriz.”

“Nasıl?”

“İşte o… henüz belli değil.”

“Bu muhtemelen şimdiye kadar söylediğin en az güven verici—”

“Elimizde başka hiçbir şey yoksa bile,” diye kadının sözünü kesti Locke, “Tal Verrar’da Arhon’a karşı çıkan güçlü çevreler olduğunu *biliyoruz*. Jerome ve ben onlarla temas kurabilir, onları da bir şekilde bu sürece dahil edebiliriz. Arhonluk ortadan kalkarsa Tal Verrar’ın kesesi tamamen Priori’nin eline geçer. Onların da isteyecekleri son şey başka bir popüler askeri kahraman yaratabilecek, lüzumsuz bir savaşa girmek olur.”

“Burada, gemimin kıçında, Tal Verrar’dan haftalarca uzaklıkta dururken nasıl oluyor da şehrin tüccarlarıyla ve siyasetçileriyle gizli kapaklı işler çevirebileceğinden bu kadar emin konuşabiliyorsun?”

“Sahtekârlıktan iyi anladığımı kendi ağzınla söyledin. Sıklıkla bunun kayda değer tek becerim olduğunu düşünmüşümdür.”

“Ama—”

“Drakasha, bu tahammül edilecek gibi değil!”

Locke ile Zamira aynı anda hızla sese doğru döndüklerinde Âlime Treganne’i güverte merdiveninin başında durduğunu gördüler. Bastonu yanında olmayan yaşlı kadın topallayarak onlara doğru yürüdü. Öne uzattığı kollarında kabuklu ve çok bacaklı bir şey kıpırdanıyordu. Fener ışığında parıldayan ve bir kâbusu andıran simsiyah yaratık kedi ebatlarında bir örümcekti. Hekim onu karnı öne bakacak şekilde ileri uzattı ve hayvanın ışıltılı dişleri hışımla oynadı.

“Tanrılar aşkına, sahiden de öyle,” dedi Locke.

“Zekassis kafesinin dışında ne arıyor Treganne?”

“Teğmenin olacak o kadın kamaralarımızı ayıran paravana bir saldırı başlattı,” diye tısladı Treganne. “Tahammül edilemeyecek bir gürültü ve patırtıyla! Tepinmeleri sırasında

kafeslerden sadece tekini kırdığı için çok şanslı. Bu masum hanımı zamanında zapt edebildiğim içinse daha da şanslı—”

“Yani… bir dakika, o şeyi kendi kamaranda mı tutuyorsun?” Yaratığın gemide özgürce gezinmediğini öğrenmek Locke’un içini rahatlattı. Ama sadece birazcık…

“Yaraipeğinin nereden geldiğini sanıyorsun Ravelle? Büzülmeyi bırak; Zekassis narin ve ürkek bir yaratıktır.”

“Treganne,” dedi Drakasha, “bir hekim olarak yetişkin bir kadının flört etme davranışlarına aşinasındır herhâlde.”

“Evet ama bunun kafamdan altı adım uzaklıkta gerçekleşmesi katlanılmaz bir ihlal—”

“Bence asıl Ezri’yi tam da şu anda rahatsız etmek katlanılmaz bir ihlal olacaktır Treganne. Koridorun karşısındaki serdümen kamarası kilitli değil. Marangoza Zek için geçici bir barınak yaptırt ve hamağını Gwillem’in odasına kur.”

“Bu rezaleti unutmayacağım Drakasha.”

“Evet, sadece on dakikalığına… Yani tüm dikkatini başka bir saygısızlığa verene dek.”

“Eğer Delmastro tepinmeleri sırasında kendini yaralayacak olursa,” dedi Treganne, burun kıvırarak, “onu tedavi edecek başka bir hekim bulsun. Ayrıca sargıları için gereken ipeği de kendi karnından—”

“Ezri’nin karnının şu an başka bir şeyle meşgul olduğundan eminim Âlime. Lütfen o şeye bu gece kalabileceği bir barınak yapacak birini bul. Durumun aciliyetini belirtmek için fazla bir şey söylemeye gerek duymayacaksın.”

Treganne, duruma itiraz edercesine bacaklarını oynatan yaratıkla beraber hışımla uzaklaşırken Locke da bir kaşı kalkık vaziyette kaptana doğru döndü.

“Böyle birini nereden bul—”

“Nicora kraliyet ailesine küstahlık etmenin cezası demir bir kafeste açlıktan ölmeye terk edilmektir. Biz Nicora’dan mal kaçırıyorduk; Treganne ise asılı bir kafeste ölüyordu. Çoğu zaman onu kurtardığım için pişmanlık duymam.”

“Eh. Neyse, asıl konumuza dönelim.”

“Delice teklifine mi?”

“Gemini Tal Verrar limanına yanaştırman gerekmiyor Zamira. Bana Stragos’tan birkaç aylık müsamaha kazanmamı sağlayacak bir şey ver yeter. Tal Verrar yakınlarında bir-iki gemiyi yağmala. Çabuk ve kolay şeyler. Bordadan yukarı tırmanacak ilk iki kişinin ben ve Jerome olacağını biliyorsun. Sadece… bırak şehre dönüp biraz panik yaratsınlar. Sonra da bir gece vakti bizi filikalardan biriyle yolcu et ve işimizi halletmemizi bekle. Biz de durumu lehimize çevirmek için daha iyi bir fikirle geri gelip—”

“Yani Verrar bayrağı taşıyan gemilere saldırayım, sonra da sen filikayla karaya çıkabilesin diye şehre yaklaşayım, öyle mi? Kelleme beş bin solari ödül biçilmişken demir atıp bekleyeyim ve—”

“Bak… şüphe çekmeme neden olacak diğer tüm hareketlerime rağmen şu anda bana çok büyük haksızlık ediyorsun Zamira. Madem Jerome ile benim tek arzumuz sadece Tal Verrar’a geri dönmekti, o hâlde neden bu sabahki çatışmada canımızı tehlikeye attık? Ve madem seni kandırmaya yahut gözetlemeye devam etmek istiyordum, o hâlde neden Priori casusları olduğumuza yönelik varsayımından yararlanmadım?

“Jerome ve ben bu sabah tartıştık. Eğer beni ambardan çıkarmadan önce Jabril’le yeteri kadar konuştuysan On Üçüncü’nün, yani Madrabaz Bekçi’nin bir rahibi olduğumu biliyorsundur. Siz üç aşağı beş yukarı… bizim insanlarımızsınız. Bizim türümüzdensiniz. Bu bizim için bir münasebet meselesi. Jerome size doğruyu söylememizde, size

birer enayi değil de müttefik gözüyle bakmamız konusunda ısrar etti. Maalesef o sırada onunla hemfikir olamayacak kadar öfkeliydim. Ama Jerome haklıydı ve bunu duygusal davrandığım için değil, doğru olduğu için söylüyorum. Bizden yardımını esirgediğin takdirde bu işin altından kalkabileceğimizi sanmıyorum. Eğer yardım etmek istemez ya da edemeyecek durumda olursan da sanırım başına bir sürü dert açılacak. Hem de çok yakında."

Drakasha sağ elini meçlerinden birinin kabzasına koyup gözlerini kapadı. Çok yorgun ve sıkkın bir hâli vardı.

"Diğer tüm meseleler bir yana," dedi en sonunda, "her şeyden evvel Hovarda Limanı'na yanaşmamız lazım. Satacak kargomuz, satın alacak ihtiyaçlarımız, elden çıkaracak bir ganimetimiz ve buluşacak bir mürettebatımız var. Oraya birkaç gün sonra ulaşacak ve orada birkaç gün geçireceğiz. Söylediklerini düşüneceğim. Oradaki işimiz bittikten sonra sana öyle veya böyle bir cevap vereceğim."

"Teşekkürler."

"Demek adın Leocanto?"

"Sen bana Ravelle demeyi sürdür," dedi Locke. "Böylesi herkes için daha kolay."

"Öyle olsun. Şu an Şen Vardiya'dasın ve yarın öğleden sonraya kadar görev vardiyalarına katılmayacaksın. Bu geceyi iyi değerlendirmeni öneririm."

"Eh." Locke mavi şarapla dolu deri tulumuna bir göz attı; ansızın birkaç tane daha yuvarlayabileceğini ve belki bir-iki saatliğine kendini bir zar oyununa kaptırabileceğini düşündü. "Tanrılar izin verdiyse zaten değerlendirdim, iyi geceler Kaptan Drakasha."

Locke bunun ardından *Orkide*'nin kuyruğunda gezen canavarı sessizce seyretsin diye kadını morfidarda yalnız bıraktı.

8

“Acıdı mı?” diye fısıldadı Ezri, bir parmağını Jean’ın terden yapış yapış göğsünde gezdirerek.

“Acımak mı? Yukarıdaki tanrılar aşkına kadın, hayır, bu çok —”

“Onu kastetmedim.” Ezri genç adamın karnından başlayıp sağ göğsünün altına dek uzanan, kıvrımlı yara izini dürttü. *“Bu.”*

“Ah, o. Hayır, harikaydı. Birileri bir çift Hırsız Dişi’yle üstüme yürüdü. Güzel bir bahar günündeki sıcak bir esinti gibiydi. Her saniyesine bayıl—oof! ”

“Göt herif!”

“Bu kadar sivri dirsekleri nereden buldun? O şeyleri bir bileğitaşına mı sürtüyorsun, yoksa—oof! ”

Ezri kamarasındaki boş alanın çoğunu işgal eden yarı-ipek hamakta, Jean’ın üstünde yatıyordu. Hamak genç adamın ancak ucu ucuna sığabileceği uzunlukta ve kollarını iki yana açarak rahatça kaplayabileceği genişlikteydi. Başının üstüne kaldırdığı kolu, geminin sancak tarafındaki duvara sürtüyordu. Sikke ebatlarındaki simyasal bir aygıt gümüş renkli, soluk bir ışık temin ediyordu. Ezri’nin cadı tahtası kadar kara bukleleri yer yer parıldıyor, dağınık saç telleri mehtaptaki örümcek ağları gibi ışıldıyordu. Jean ellerini o nemli ormanda gezdirerek tırnaklarıyla kadının kafa derisine masaj yaptı ve Ezri hoşnut bir gevşeme iniltisiyle kaslarını iyice serbest bıraktı.

Kamaradaki hareketsiz hava ter kokusuyla ve birlikte geçirdikleri o sonu gelmez, hummalı ilk saatten kalan ısıyla doluydu. Jean o anda içerisinin altüst durumda olduğunu ilk kez fark etti. İkisinin de giysileri karmakarışık bir hâlde etrafa saçılmıştı. Ezri’nin silahları ve az sayıdaki eşyası bir deniz yolculuğu karşısında karşınıza çıkabilecek tehlikeler misali

güverteye dağılmıştı. Tavan kirişine içinde birkaç kitap ve tomar barındıran bir file asılmıştı; kamaranın kapısına doğru eğik durması, tüm geminin hafifçe iskele tarafına yattığını gösteriyordu.

"Ezri," diye mırıldandı genç adam, sollarındaki 'duvarı' teşkil eden ve bir brandadan ibaret olan paravana bakarak. Bir çift iri, bir çift de ufak ayak onu epeyce göçertmişti. "Ezri, az evvel neredeyse tekmeleyerek içine daldığımız kamara kimindi?"

"Ah… Âlime Treganne'in. Sana saçlarıma masaj yapmaktan vazgeçmeni kim söyledi? Ah, işte bu daha iyi."

"Sence bize kızar mı?"

"Her zamankinden çok mu demek istiyorsun?" Ezri esneyip omuz silkti. "O da kendine bir sevgili bulup paravanı gerisingeri tekmelemekte serbest. Şu an diplomatik davranamayacak kadar meşgulüm." Kadın onun boynunu öpünce Jean hafifçe ürperdi. "Hem zaten gece henüz sona ermedi. Eğer her şey istediğim gibi giderse o kahrolası şeyi tekmeleye tekmeleye hepten yıkabiliriz."

"Öyleyse istediğin olacak," dedi Jean, kadının ağırlığını nazikçe kaydırarak yüz yüze bakacak şekilde yan yana yatmalarını sağlayarak. Ellerini olabildiğince dikkatli bir şekilde kadının kollarındaki sert sargılarda, yani çıkarmayı göze alamadığı yegâne şeyde gezdirdi. Sonra da yanaklarına ve saçlarına dokundu. Ardından dudakları henüz birbirleri için keşfedilmemiş birer bölge olan sevgililerin yapacağı şekilde, ebedi bir an boyunca öpüştüler.

"Jerome," diye fısıldadı kadın.

"Hayır. Bana bir iyilik yap Ezri. Baş başayken bana asla öyle deme."

"Niye?"

“Gerçek adımı kullan.” Jean teğmeni boynundan öptü ve dudaklarını onun kulağına dayayıp fısıldadı.

“Jean…” diye tekrarladı kadın.

“Tanrılar aşkına, evet. Tekrar söyle.”

“Jean Estevan Tannen. Bunu sevdim.”

“Yalnız ve yalnız senindir,” diye fısıldadı Jean.

“Karşılığında ben de sana bir şey vereyim,” dedi kadın. “Ezriane Dastiri de la Mastron. Nicora’nın Mastron Hanesi’nden Ezriane Hanım.”

“Sahi mi? Yoksa toprak sahibi misin?”

“Sanmam. Evden kaçan kız çocuklarına genelde miras bırakılmaz.” Jean’ı yeniden öptü, sonra da parmak uçlarıyla onun sakalını sıvazladı. “Hatta anneme ve babama bıraktığım o veda mektubundan sonra en kısa sürede evlatlıktan reddedildiğime eminim.”

“Tanrım. Üzgünüm.”

“Üzülme.” Ezri parmaklarını genç adamın göğsüne indirdi. “Olur böyle şeyler. Hayatına devam eder gidersin. Orada burada unutmana yardım edecek şeyler bulursun.”

“Aynen öyle,” diye fısıldadı Jean. Sonrasında uzunca bir süre konuşamayacak kadar meşgul oldular.

9

Locke’u gördüğü birbirinden canlı rüyalardan birkaç şey birden çıkardı: günün yükselen ısısı, üç maşrapa şarabın mesanesinde yarattığı basınç, etrafındaki akşamdan kalma adamların iniltileri ve ensesinde uyuyan küçük ama ağır yaratığın keskin pençeleri.

Âlime Treganne’in örümceğinin bulanık anısı aniden kafasında canlanınca korku dolu bir nida attı ve kendisine tutunan şeyi kavrayarak yerde yuvarlandı. Gözlerindeki

mahmurluğu geçirmek için onları birkaç defa kırpıştırdığında kendini bir örümcekle değil de dar suratlı ve siyah kürklü bir kediyle boğuşurken buldu.

“Bu da ne demek oluyor böyle?” diye söylendi.

“Miyav,” karşılığını verdi kedi yavrusu, gözlerini onunkilere kilitleyerek. Yaratığın yüzünde tüm kedi yavrularında rastlanan o ifade, vaktinin gelmesini bekleyen bir zorbanın bakışları vardı. *Keyfim yerindeydi ve sen kıpırdamaya cüret ettin,* diyordu o zümrüt yeşili gözler. *Bu yüzden öleceksin.* Bir-iki kiloluk kütlesinin sert bir darbeyle Locke’un boynunu kırmaya yetmeyeceğini anlayan kedi patilerini onun omuzlarına koydu ve salya kaplı burnunu genç adamın dudaklarına sürtmeye başladı. Locke irkildi.

“O Asil,” dedi solundaki biri.

“Asil mi? Soytarı demek daha doğru olur.” Locke kedi yavrusunu tehlikeli bir simyasal aygıtmışçasına koltukaltına kıstırdı. İnce ve ipeksi bir kürkü olan hayvan yüksek sesle mırıldamaya başladı. Az önce konuşan kişi Jabril’di; Locke onun çırılçıplak bir vaziyette, sırtüstü yattığını görünce kaşlarını kaldırdı.

“Adı,” dedi Jabril. “Asil. Boğazında beyaz bir leke var. Ve de ıslak bir burnu, değil mi?”

“Ta kendisi.”

“Asil. Anlaşılan seni sahiplendi Ravelle. Amma ironik bir durum, ne dersin?”

“Hayatımın amacı nihayet gerçekleşti.” Locke yarısı boş kasara altını gözden geçirdi. Yeni Orkidelilerden pek çoğu yüksek sesle horluyor, bir-ikisi emekleyerek ayağa kalkmaya uğraşıyor ve en az biri kendi kusmuğundan mışıl mışıl uyuyordu. Ya da en azından Locke uyuduğunu farz ediyordu. Jean görünürde yoktu.

“Gecen nasıl geçti Ravelle?” Jabril iki dirseğini birden kullanarak belini doğrulttu.

“Sanırım iffetliydi.”

“Taziyelerimi kabul et.” Jabril gülümsedi. “Mavi Posta’dan Malakasti’yle hiç tanıştın mı? Hani kızılımsı saçları ve parmaklarında hançer dövmeleri olan kadınla? Tanrılar aşkına, sanırım insan değil.”

“Kutlamadan erken ayrıldığınızı söyleyebilirim.”

“Evet. Malakasti’nin bazı talepleri vardı. Ve de bazı dostları.” Jabril sağ eliyle şakağını ovuşturdu. “Kırmızı Posta’daki porsun. Sol elinde hiç parmak bulunmayan şu herif. Tanrılardan korkan Ashmere delikanlılarına öyle numaralar öğrettiklerinden hiç haberim yoktu. Vay be.”

“Delikanlılar mı? Senin, ah, o tür avlar peşinde koştuğunu bilmiyordum.”

“Evet, şey, anlaşılan her şeyi bir kez denemekten yanayım.” Jabril sırıttı. “Veya görünen o ki beş-altı kez.” Karnını kaşıdı ve giysilerinin yokluğunu ilk defa fark eder gibi gözüktü. “Kahretsin. Daha düne kadar bir pantolonumun olduğunu hatırlar gibiyim…”

Locke birkaç dakika sonra koltukaltındaki Asil’le beraber günışığına çıktı. Genç adam gerinip esnerken kedi de aynını yapıp onun elinden kurtulmaya ve muhtemelen tekrar ensesine tırmanmaya çalıştı. Locke minik yaratığı havaya kaldırıp ona dik dik baktı.

“Sana bağlanmayacağım,” dedi. “Git salyalarını paylaşacak başka birini bul.” Küçük yaratığa karşı yapacağı en ufak bir kötü davranışta denize atılacağını iyi bilen Locke, onu yere bıraktı ve çıplak ayağıyla hafifçe dürttü.

“O kediye emir verme yetkin olduğundan emin misin?”

Locke dönüp baktığında baş kasarası merdiveninde duran Jean'la karşılaştı; iriyarı adam üstüne bir tunik geçirmeyi daha yeni tamamlamıştı. "Dikkatli davranmanda yarar var. Postalardan birine mensup olabilir."

"Eğer bir rütbe belirtebilseydi sanırım kendini Drakasha ile On İkili arasında bir yere koyardı." Locke dostunu bir müddet süzdü. "Selam."

"Merhaba…"

"Bak, eveleyip geveleyerek 'hıyarlık ettim' demenin bir sürü usandırıcı yolu var ve o mavi şarabın etkisini hâlâ üzerimde hissediyorum. O yüzden gel—"

"Üzgünüm," dedi Jean.

"Hayır, onu söylemek bana düşer."

"Sanırım… yine sivri dillerimizi bulup çıkardık, değil mi?"

"Çatışmaya girmenin insanda yaratmadığı tek bir etki varsa o da sinirleri yatıştırmaktır. Söylediklerin yüzünden seni… suçlamıyorum."

"Bir şeyler düşünebiliriz," dedi Jean, usulca ve ivedice. "Kafa kafaya veririz. Senin o tür biri olmadığını… Niyetim sana hakaret etmek—"

"Hak ettim. Ve haklıydın. Dün gece Drakasha'yla konuştum."

"Öyle mi?"

"Ona anlattım." Locke yüzünü buruşturdu, tekrar gerindi ve bu hareketini bir dizi el sinyalini saklamakta kullandı. Onu izleyen Jean'ın kaşları yavaş yavaş havaya kalktı.

Bağlıbüyücülerden, Günahane'den, Camorr'dan, gerçek adlardan bahsetmedim. Geriye kalan tüm gerçekleri anlattım.

"Cidden mi?" diye sordu Jean.

"Evet." Locke bakışlarını yere çevirdi. "Haklısın dedim ya."

“Peki Drakasha duyduklarını nasıl—”

Locke zar atarmış gibi yapıp omuz silkti. “Her şeyden önce Hovarda Limanı’na uğrayacağız,” dedi. “Halledecek angaryalarımız var. Onun ardından… Drakasha bize haber vereceğini söyledi.”

“Anlıyorum. Yani…”

“İyi bir gece geçirdin mi?”

“Tanrılar aşkına, evet.”

“Güzel. Şey, dün söylediklerim hakkında—”

“O konuyu açmana hiç gerek yok.”

“Var. Dün edebileceğim *en aptalca* lafı ettim. En aptalca ve haksızca. Çok uzun bir zamandır umutsuz olduğumun ve bunu… üzerimde bir zırh gibi taşıdığımın farkındayım. Yaşadığın mutlulukları kıskanmıyorum. Tadını çıkar.”

“Çıkarıyorum,” dedi Jean. “İnan bana çıkarıyorum.”

“İyi. Ben örnek almak isteyeceğin biri değilim.”

“Ah, şey—”

“Her şey yolunda Efendi Valora.” Locke gülümsedi ve dudaklarının kenarlarının kendiliğinden yukarı kıvrıldığını hissederek sevindi. “Ama bahsettiğim şu şarap var ya.

“Şarap mı? Yoksa—”

“Helâ halatları Jerome. Mesanem patlamadan önce işemem lazım. Merdivenin önünde duruyorsun.”

“Ah.” Jean aşağı inip dostunun sırtına bir şaplak attı. “Kusura bakma. Git ihtiyacını gider kardeşim.”

On İkinci Bölüm

HOVARDA LİMANI

1

Zehirli Orkide, bunaltıcı havada ve durgun denizlerde batı-güney yönünde ilerlemeyi sürdürdü. Günler Locke için bir angaryalar ritmi hâlinde geçip gitti.

O ve Jean, Nasreen'in yokluğunda Teğmen Delmastro'nun doğrudan gözetimine verilen Kırmızı Postaya yerleştirildiler. Anlı şanlı üyelik törenleri, geminin bakıma olan iştahını azaltacak hiçbir şey yapmamıştı. Hâlâ direklerin sıvanması, armuzların tekrar tekrar kontrol edilmesi, güvertelerin süpürülmesi ve selviçelerin düzenlenmesi gerekiyordu. Locke silah dolaplarındaki meçleri yağladı, daha iyi trim almak için bocurgatın başında ter dökerek yüklerin yerini değiştirdi, akşam yemeklerinde bira dağıttı ve üstüpü yapımı için parmakları kıpkırmızı kesilene kadar ip ayıkladı.

Karşılaştıklarında Drakasha ona kısa baş selamları verdiyse de onunla tek kelime bile etmedi ve baş başa görüşmek için tekrar yanına çağırmadı.

Mürettebata katılan *Ulak*'ın eski adamları, neredeyse canlarının istediği her yerde uyuma hakkı kazandılar. Bazıları (özellikle de Orkidelilerin arasında gönüllü hamak arkadaşları bulanlar) ana ambarı tercih ettiyse de Locke artık ferahlayan kasara altında yeterince rahat olduğuna kanaat etti. Bir zar oyununda yedek bir tunik kazandı ve bunu başının altına koyup yastık niyetine kullanmaya başladı; günlerce çıplak zeminde uyuduktan sonra bu ona çok büyük bir lüks gibi gelmişti. Şafağın kızıl ışıklarından hemen önce sona eren gece

vardiyalarına müteakiben her seferinde âdeta bir kütük gibi uyuyup kalıyordu.

Jean gece vardiyalarından sonra başka bir yerde kalıyordu elbette.

Rüzgârların yön değiştirdiği ve güneyden kuvvetle esmeye başladığı ayın yirmi beşine kadar hiçbir şeye rastlamadılar. Locke gündoğumunda kasara altının iskele duvarındaki alışılageldik yerine yığılıp kalmış, sonra da hâlinden ziyadesiyle hoşnut biri gibi saatlerce horul horul uyumuştu; ta ki bir patırtı onu uyandırana ve Asil'i ensesine yayılmış hâlde bulana kadar…

"Ah," dedi genç adam. Kedi yavrusu bunu bir sinyal kabul ederek ön patilerini onun yanaklarına dayadı ve ıslak burnunu iki gözünün tam arasına sürtmeye başladı. Locke kediyi kavradı, doğrulup oturdu ve gözlerini kırpıştırdı. Kafatası örümcek ağlarıyla doluymuş gibiydi; bir şey kesinlikle onu vaktinden önce uyandırmıştı.

"Sen miydin?" diye mırıldandı Locke, kaşlarını çatıp iki parmağıyla Asil'in kafasını okşayarak. "Bu şekilde buluşmaktan vazgeçmeliyiz çocuk. Sana bağlanmayacağımı söyledim."

"Kara göründü!" diyen boğuk bir bağrış geldi kasara altının dışından. "İskele pruvasından üç kerte beride!" Locke kediyi yere bıraktı, onu horuldayan başka bir uykucuya doğru kesin bir tavırla itti ve emekleyerek sabah ışığına çıktı.

Güvertedeki faaliyet normale benziyordu; etrafta koşuşturan, Drakasha'ya acilen haber götüren, hatta yaklaşan karayı seçebilmek için küpeşteye yığılan hiç kimse yoktu. O esnada biri Locke'un sırtına bir şaplak attı. Genç adam dönüp baktığında kendini omzuna bir kangal halat asmış olan Utgar'la karşı karşıya buldu. Vadralı dostane bir edayla onu selamladı.

"Şaşkın görünüyorsun Kırmızı Posta."

“Ben sadece… Bağrışı duydum da. Daha fazla heyecan olur sanmıştım. Hovarda Limanı’na mı geldik?”

“Yok be. Karşımızdakinin Hayaletrüzgârı Adaları olduğu doğru, ama henüz kenarlarında geziniyoruz. Buralar berbat yerlerdir. Engerek Adası, Piç Kayası, Opal Kumlar… Hiçbirine ayak basmak istemezsin. Hovarda’ya daha iki gün var ve rüzgâr böyle esmeye devam ederse istediğimiz güzergâhı kullanamayacağız.”

“O da ne demek?”

“Göreceksin.” Utgar gizli bir bilginin keyfini çıkararak sırıttı. “Hem de öyle bir göreceksin ki… Güzellik uykunu alabildin mi bari? İki saat sonra tekrar direklere tırmanıyorsun.”

2

Hayaletrüzgârı Adaları, kurbanlarına yavaşça yaklaşmanın zevkine varan bir gasp çetesi gibi *Orkide*’nin etrafına kademeli olarak doluştu. O güne dek hep açık olan ufuk artık sisli ormanlarla dolu adalarla kaplıydı. Dağların kara zirveleri aralıklarla gürlüyor, bulutlu gri göklere buhar veya duman sütunları püskürtüyordu. Fırtınalı açık denizlerin acımasızlığından ziyade tropik kuşağın kayıtsızlığıyla yağan sağanak yağmurlar kan kadar sıcaktı ve orman rüzgârlarıyla belli belirsiz savruluyorlardı.

Batıya ilerledikçe suların rengi önce derin denizlerin laciverdinden gök mavisine, sonra da yarısaydam camgöbeğine doğru açıldı. Etraf yaşam kaynıyordu; yukarıda kuşlar turluyor, balıklar gümüşi sürüler hâlinde sığlıklarda geziyor, onları insandan daha iri ve yılankavi siluetler takip ediyordu. Bu yaratıklar *Orkide*’nin kuyruk dalgasında da aheste aheste yüzüyordu: tırpan köpekbalıkları, mavi dullar, kötü şans resifçileri, hançeryüzgeçler. En ürkütücüsü de kum rengi sırtları sayesinde geminin altındaki soluk bulanıklıkta

kaybolan yerel kurt köpekbalıklarıydı. Geçişlerini ele veren hayaletimsi uyumsuzluğu fark etmek için keskin bir göz gerekiyordu ve helâ halatlarının altında turlamak gibi huzur kaçırıcı bir huyları vardı.

Locke sudan dışarı sıçrayamadıkları için tanrılara minnettardı.

Bir buçuk gün boyunca ara sıra karşılarına çıkan resiflerden veya küçükçe adacıklardan sakınmak için yön değiştirerek yollarına devam ettiler. Drakasha ile Delmastro bölgeyi avuçlarının içi gibi biliyora benziyorlar ve kaptanın haritalarının başında nadiren kafa kafaya verip mırıldanıyorlardı. Locke sığlıklarda ve kayalıklarda insan atıkları fark etmeye başladı: işte şurada yıpranmış bir gemi direği, burada da kumluk dibe çökmüş kadim bir omurganın iskeletimsi enkazı… Bir akşamüstü nöbetteyken köpek ebatlarındaki yüzlerce yengecimsi şeyin ters dönmüş bir gemi gövdesinin başına üşüştüğünü gördü. *Orkide* yanlarından geçerken yaratıklar etraflarındaki suyu bembeyaz köpüklerle doldurarak suni resiflerinden toplu hâlde kaçıştı. Saniyeler içinde tamamıyla gözden kaybolmuşlardı.

Locke birkaç saat sonra o nöbeti bırakırken mürettebatın giderek gerildiğinin farkındaydı. Bir şeyler değişmişti. Kaptan Drakasha kıç güvertesinde ara vermeksizin volta atıyor, kolombirlere ilave gözcüler çıkarıyor ve Delmastro ile Tınmaz'la fısıltılı konuşmalar yapıyordu.

"Neler döndüğünü bana söylemiyor," dedi Jean, Locke ona üstü kapalı olduğunu sandığı bir imâda bulunduğunda. "Şu anda Ezri değil, yalnızca geminin teğmeni."

"Bu da tek başına bize bir şey söylüyor," dedi Locke. "Neşemize gem vurmamızı."

Drakasha akşamki vardiya değişiminde tekmil tayfayı içtimaya çağırdı. Tüm Orkideliler (terli ve tedirgin adamlarla kadınlardan oluşan kocaman bir topluluk) gözlerini kıç

güvertesi küpeştesine dikip kaptanın konuşmasını beklediler. Güneş tam önlerindeki yüksek ormanları taçlandıran, akkor hâlindeki bakır bir diskten ibaretti; bulut katmanları birer birer ateşin renklerine boyanırken etraflarındaki adalarsa gölgelere bürünmekteydi.

"Pekâlâ," dedi Kaptan Drakasha, "durumuz şu: Rüzgâr şu son birkaç gündür boyuna güneyden esiyor. Bu gece Hovarda'ya demir atabiliriz ama Tüccar Kapısı'nı kullanamayız."

Kalabalıktan genel bir mırıldanma yükseldi. Bir adım öne çıkıp Kaptan'ın yanına gelen Teğmen Delmastro bir elini silah kemerine koyup bağırdı. "Susun! Perelandro'nun sidiği aşkına, çoğumuz aynı şeyi daha önce de yaptık."

"Evet, yaptık," dedi Drakasha. "Metin olun Orkideliler. Her zamanki gibi davranacağız. Kırmızı Posta, biraz dinlenin. Birkaç saat içinde tekmil tayfa çağrısı almaya hazır olun. Ondan sonra hepimiz güvenle eve varana kadar hiç kimse uyumayacak, içmeyecek ve düzüşmeyecek. Mavi Posta, görevinizin başına. Del, yenilerle ilgilen. Vaziyeti onlara da izah et."

"*Neyi* izah edecek?" diye sordu Locke, mürettebat dağılırken etrafına bakınarak.

"Hovarda Limanı'na ulaşmak için iki yol vardır," dedi Jabril. "İlki kasabanın kuzeyinde yer alan Tüccar Kapısı'dır. Aşağı yukarı yirmi kilometre uzunluğunda olduğunu söyleyebiliriz. Her tarafı dönemeçlerle ve sığlıklarla doludur. En iyi zamanlarda bile yavaş gitmek gerekir ama güneyden sert bir rüzgâr esiyorsa yanına bile yaklaşmazsın. O takdirde oradan geçmemiz günler sürer."

"Öyleyse ne bok yiyeceğiz?"

"İkinci yol batıdandır. Uzunluğu diğerinin yarısı kadardır. Yine dolambaçlıdır ama ilki kadar kötü değildir. Özellikle de

bu rüzgârda. Ama elden geldiği sürece kullanılmaz. Ona Salon Geçidi derler."

"Neden?"

"Çünkü orada bir şey var," dedi Teğmen Delmastro, Jabril'in etrafındaki küçük *Ulak* kalabalığını yararak. Locke kadının Jean'ın kolunu kısacık bir anlığına sıktığını gördü. "Orada bir şey… yaşar."

"Bir şey mi?" Locke gerginliğinin sesine yansımasına engel olamadı. "Gemi tehlikede mi?"

"Hayır," dedi Delmastro.

"Öyleyse bırak daha açık konuşayım. Gemideki *insanlar* tehlikede mi?"

"Bilmiyorum," dedi Delmastro, Jabril'le bakışarak. "Gemiye bir şey mi çıkacak? Kesinlikle hayır. Peki siz gemiyi… *terk etmek* isteyebilir misiniz? Bilemem. Mizacınıza bağlı."

"Bu sularda yüzen herhangi bir şeyin yakın ilgisinden hoşlanacağımı hiç sanmıyorum," dedi Locke.

"Güzel. Öyleyse muhtemelen endişelenecek bir şeyin yok." Delmastro iç geçirdi. "Kaptanın dediğine kulak verin. Biraz dinlenmek hepinize iyi gelir. Normal dinlenme sürenizin yarısında göreve çağrılacaksınız; o yüzden elinizdekinin tadını çıkarın." Ardından Jean'ın yanına sokuldu ve Locke kadının fısıldadığını duydu. "Şahsen ben kesinlikle öyle yapmaya niyetliyim."

"Ben, ah, seni daha sonra bulurum Jerome." Locke kendine hâkim olamayarak gülümsedi.

"Gidip biraz kestirecek misin?" diye sordu Jean.

"Yok be. Göreve çağrılana kadar tırnaklarımı yemeyi ve yavaş yavaş aklımı kaçırmayı planlıyorum. Belki kâğıt oynayacak birilerini bula—"

“Bak ondan şüpheliyim,” dedi Delmastro. “Ünün…”

“Açık talihime yönelik haksız bir suçlama,” dedi Locke.

“Evet, şey, belki de talihin bir müddet kötü gitse iyi olur. Aklında bulunsun.” Locke’a alaycı bir öpücük yolladı. “Tabii sende o kadar akıl varsa.”

“Ah, sen Jerome’u çal ve onunla ilgilenirken elinden geleni ardına koymamaya bak.” Locke kollarını göğsünde kavuşturup sırıttı; Delmastro’nun ona yönelik tavırlarındaki gelişme son birkaç gündür hoş bir değişiklik olmuştu. “Treganne’i bir dahaki görüşümüzde kafasının ne kadar bozuk olduğuna bakarak performansınızı değerlendireceğim. Hatta bunu bir eğlenceye bile dönüştürebilirim. Âlime Treganne’i ne kadar kızdırabileceğiniz üstüne bahis oynatıp—”

“Öyle bir şey yapmaya kalkışırsan,” dedi Delmastro, “seni en hassas yerinden bir çapaya zincirler ve bir resifin üstünde sürüklerim.”

“Aslında iyi fikir,” dedi Jean. “Kendimizin üstüne bahis oynayıp hile yapabilir ve—”

“Bu geminin *iki* çapası var Valora!”

3

Jean ile Ezri kıç güvertesine sessiz sedasız bir şekilde geri döndüklerinde akşam karanlığı çöküyordu. Morfidarın yakınında duran Drakasha sol koluyla Cosetta’yı taşırken sağ elindeyse küçük bir gümüş fincan tutuyordu.

“İçmen lazım aşkım,” diye fısıldadı Kaptan. “Bu korsan prensesler için özel bir gece içkisi.”

“Hayır,” diye homurdandı Cosetta.

“Sen bir korsan prensesi değil misin?”

“Hayır!”

“Bence öylesin. Şimdi uslu bir—”

“İstemiyorum!”

Jean’ın aklına Camorr’da geçirdiği günler ve bazen genç Centilmen Piçlerden biri huysuzluk ettiğinde Zincir’in onlara nasıl davrandığı geldi. Doğru, o sıralar Cos’dan çok daha büyüktüler; fakat çocuk daima çocuktu ve Drakasha’nın gözleri endişeden çukura kaçmıştı.

“Bak sen,” dedi genç adam yüksek sesle, Cosetta kendisini görebilsin diye Drakashalara yaklaşarak. “O elindeki *pek güzel* görünüyor Kaptan Drakasha.”

“Sahiden de öyle görünüyor,” dedi kadın. “Üstelik göründüğünden daha tatlı ve—”

“Öf,” dedi küçük kız. “Ahhhh! Hayır!”

“Ama içmelisin,” dedi annesi.

“Kaptan,” dedi Jean, gümüş fincan karşısında büyülenmiş gibi gözükerek, “o şey *öyle* güzel görünüyor ki… Cosetta istemiyorsa ben içerim.”

Drakasha önce ona dik dik baktı, sonra da gülümsedi. “Eh…” dedi, gönülsüz bir tavırla, “madem ki Cosetta istemiyor, sanırım başka seçeneğim yok.” Fincanı yavaşça kızından uzaklaştırarak Jean’a yaklaştırdı. Cosetta’nın gözleri ardına kadar açıldı.

“Hayır,” dedi kız. “Hayır!”

“Ama istemiyorsun ki,” dedi Drakasha katiyetle. “Jerome istiyor. Bu yüzden de o içecek Cosetta.”

“Mmmm,” dedi Jean. “Bir dikişte bitireceğim.”

“Hayır!” diye bağırdı Cosetta, fincana uzanarak. “Hayır, hayır, hayır!”

“Cosetta,” dedi Drakasha sert bir üslupla, “fincanı istiyorsan içindekini içmek zorundasın. Anladın mı?”

Küçük kız endişeden yusyuvarlak olmuş bir ağızla kafasını olumlu anlamda salladı ve parmaklarını onun için bir anda paha biçilmez hâle gelen ganimete doğru uzattı. Zamira gümüş fincanı kızının dudaklarına dayadı ve Cosetta onu ivedi bir açgözlülükle tüketti.

"Aferin," dedi Drakasha, kızını alnından öperek. "Kocaman bir aferin. Şimdi seni aşağıya indireceğim ki Paolo'yla beraber uyuyasın." Boş gümüş fincanı ceplerinden birine koydu, Cosetta'yı göğsüne yasladı ve Jean'a bir kafa selamı verdi. "Teşekkürler Valora. Güverte senindir Del. Birkaç dakika sonra dönerim."

"Bunu yapmaktan nefret eder," dedi Ezri usulca, Drakasha güverte merdiveninden inerek gözden kaybolduktan sonra.

"Cos'u geceleyin beslemekten mi?"

"O şey afyon sütüydü. Salon Geçidi'ni kullanırken çocukların ikisini de uyutur. Oradan geçerken onların uyanık olmalarını asla istemez."

"Orada neler—"

"Açıklaması zor," dedi Ezri. "Yaşayıp görmek daha kolay. Ama sana bir şey olmaz, bundan eminim." Bir elini adamın sırtında gezdirdi. "Ne de olsa huysuzluk ettiğim zamanlarda *benden* sağ kurtuldun."

"Ah," dedi Jean, "ama kalbini kaptıran bir kadın asla huysuzluk etmez. Yalnızca ilginç huyları olur… ve de *daha* ilginç huyları."

"Doğduğum yerde münasebetsiz yağcıları demir kafeslere tıkıp ölüme terk ederlerdi."

"Oradan neden kaçtığını anlıyorum. Karşındakine yağcılık yapması için öyle çok ilham veriyorsun ki seninle uzun uzadıya konuşan her adam kafese—"

"Sen *münasebetsizden* de betersin!"

“Karşılaşacağımız her neyse onu düşünmemek için aklımı meşgul edecek bir şeylere—”

“Ne yani, az önce aşağıda yaptıklarımız yetmedi mi?”

“Eh, sanırım ne zaman istersek tekrar aşağı inip—”

“Maalesef bu gemideki en büyük kaltak ne Drakasha ne de benim. Görev.” Kadın Jean’ı yanağından öptü. “Kendini meşgul edecek bir şey istiyorsan geçiş için hazırlıklara başlayabilirsin. Ön fener dolabına git ve bana simyasal fener getir.”

“Kaç tane?”

“Hepsini,” dedi Ezri. “Bulabildiğin her birini.”

4

Akşamın onuncu saati. Gece, Hayaletrüzgârı’nın üstüne bir pelerin gibi çökmüştü ve gabya yelkenleriyle seyreden *Zehirli Orkide,* beyaz ve kehribar sarısı ışıklarla yaldızlanmış bir vaziyette Salon Geçidi’nde ilerliyordu. Yüzlerce simyasal fener hızlı hızlı sallanarak yakılmış ve geminin gövdesi boyunca yerleştirilmişti. Birkaçı selviçelere asılı olmasına rağmen çoğu küpeştelerin altında duruyor, hemen aşağıdaki karanlık sulara sahte bir ateşin dalgalı façetalarını düşürüyorlardı.

“Altı kulaç!” diye seslendi Kaptan Drakasha’nın bordalara konuşlandırdığı iki denizciden biri; iskandil savloları kullanarak geminin gövdesi ile suyun dibi arasındaki mesafeyi ölçüyorlardı. Altı kulaç; yani on bir metre. *Orkide* bundan çok daha sığ boğazlardan da geçebilirdi.

Normalde derinlik ölçümleri arada bir yapılırdı ve tek bir iskandilci yeterdi. Fakat artık bu işi iki kişi, Drakasha’nın en eski ve tecrübeli iki adamı yapıyor, sürekli denize ip sarkıtıp sonucu duyuruyorlardı. Dahası adamlardan her birinin başında küçük bir… muhafız ekibi bekliyordu. Jean silahlı ve zırhlı

adamları tanımlayacak en iyi sözcüğün bu olduğuna karar vermişti.

Geminin dört bir yanında garip önlemler alınmıştı. Yelkenleri düzenlemek için yukarıda bekleyen küçük ve seçkin ekibin bellerine güvenlik halatları bağlanmıştı; düşmeleri hâlinde sarkaç gibi sallanmaları işten bile değildi ama en azından büyük ihtimalle hayatta kalırlardı. Gerçek ateşler söndürülmüş, tütün içmek kesinlikle yasaklanmıştı. Drakasha'nın çocukları, kadının kıç panjurları sıkıca kapatılan ve kapısına nöbetçi dikilen kamarasında uyumaktaydı. Kaptan o Atacam mozaikli yeleğini giymişti ve meçleri kınlarında hazır bekliyordu.

"Altıdan bir çeyrek eksiği!" diye seslendi iskandilcilerden biri.

"Sis bastırıyor," dedi Jean. O ve Locke kıç güvertesinin sancak küpeştesinde duruyorlardı. Drakasha yakınlarda volta atıyor, Tınmaz dümeni yönetiyor, Delmastro ise hassas kum saatlerinin dizili olduğu küçük bir çerçeveyle beraber pusula kutusunun yakınında dikiliyordu.

"Hep böyle başlar," dedi Tınmaz.

Orkide, yelken direklerinin yaklaşık yarı yüksekliğine kadar çıkan ve üzerleri gecenin karanlığına karışmış kara ormanlarla kaplı olan yamaçların arasındaki bir buçuk kilometre genişliğinde bir kanala giriyordu. O ormanlardan görünmeyen şeylerin hafif sesleri; ötüşler, çıtırtılar ve hışırtılar geliyordu. Geminin bir yay çizerek yan yana uzanan fenerleri etraflarındaki suları on beş-yirmi metreye kadar aydınlatıyordu ve o parlak halkanın kenarlarına bakan Jean gri sis demetlerinin kıvrılarak sudan yükselmeye başladığını görebiliyordu.

"Beş buçuk!" diye bağırdı sancak iskandilcisi.

"Kaptan Drakasha," dedi morfidarda bekleyen Utgar. Parmaklarının arasında bir parakete vardı. "Dört deniz mili."

“Tamam,” dedi Drakasha. “Dört deniz mili yapıyoruz ve kıçımız geçidin ağzıyla aynı hizada. Bana on dakika ver Del.”

Delmastro başını olumlu anlamda salladı, kum saatlerinden birini ters çevirdi ve üst hazneden alttakine akmaya başlayan kumları izlemeye devam etti. Drakasha kıç güvertesinin ön küpeştesine geçti.

“Beni iyi dinleyin,” dedi kadın, güvertede çalışan veya bekleyen tayfalara. “Kendinizi tuhaf hissetmeye başlarsanız küpeştelerden uzak durun. Güvertede beklemeye katlanamazsanız aşağı inin. Bu katlanmamız gereken bir angarya ve daha önce onu sağ salim atlattık. Gemide kaldığınız müddetçe size hiçbir şey zarar veremez. Bu düşünceyi kafanızdan çıkarmayın. *Gemiden ayrılmayın.”*

Sis artık kendi üstüne kat kat binerek yükseliyor, ötedeki yamaçların ve ormanın gölgeli dış hatları hızla gözden kayboluyordu. Önlerinde karanlıktan başka bir şey yoktu.

“On dakika doldu Kaptan,” dedi Delmastro sonunda.

“Beş kulaç!” diye bağırdı iskandilcilerden biri.

“Tın, dümen kır.” Drakasha uzun bir kömür parçası kullanarak katlı bir parşömene çabucak bir not karaladı. “Rüzgâraltına iki ispit.”

“Hayhay Kaptan. Rüzgâraltına iki ispit.”

Seyir subayının dümene verdiği ufak ayarla birlikte gemi iskeleye yattı. Yukarıdaki denizciler Drakasha’nın geçide girmeden önce onlara iyice bellettiği talimatlara uygun olarak yelkenlerde ve selviçelerde hafif değişiklikler yaptılar.

“Bana on iki dakika ver Del.”

“Hayhay Kaptan. On iki dakika.”

O on iki dakika geçerken sis tıpkı iyi beslenen bir ateşin dumanı gibi iyice yoğunlaştı. Geminin ışıklarını ve seslerini bir kabarcığa hapseden, dış dünyaya ait tüm belirtileri silip

atan çalkantılı gri bir duvar misali her iki yandan üzerlerine kapandı. Takaryaların ve selviçelerin gıcırtısı, gövdeye çarpan suların şapırtısı, seslerin mırıltısı… bu tanıdık şeylerin hepsi de pes bir sesle yankı yaparken ormanın gürültüleri kayboldu. Buna rağmen sis yaklaşmayı sürdürdü ve sonunda fenerlerin iyi aydınlatılmış suda yarattıkları geçici sınırı aştı. Artık her yönde görüş uzaklığı on iki metreyle sınırlıydı.

"On iki dakika Kaptan," dedi Delmastro.

"Tın, dümen kır," dedi Drakasha, gözünü kutusundaki pusuladan ayırmaksızın. "Rüzgârüstüne. Bizi kuzeybatı-batıya hizala." Bunun ardından beldeki tayfalara seslendi. "Serenleri çevirmeye hazırlanın! Kuzeybatı-batı! Rüzgârı iskele omuzluğuna alın!"

Gemi yavaşça yeni rotasına girer ve tayfalar serenleri prasya ederken birkaç dakikalık yoğun bir faaliyet yaşandı. O süre esnasında Jean sisin sesleri boğuklaştıran tabiatını hayal etmediğine daha çok inanır oldu. Faaliyetlerinin gürültüsü o perdeye değdiği anda kesiliveriyordu. Hatta sislerin ötesinde bir dünya bulunduğuna dair tek kanıt, kıç güvertesinde esen sıcak rüzgârın taşıdığı orman kokularıydı.

"Yedi kulaç!" diye seslendi iskandilcilerden biri.

"Yirmi iki dakika Del."

"Hayhay," dedi Delmastro, kum saatlerini otomatik bir mekanizma gibi çevirerek.

Sonraki yirmi iki dakika yer yer yelken bezlerinin dalgalanmasıyla ve iskandilcilerin bağrışlarıyla kesilen klostrofobik bir sessizlik içinde geçti. Dakikalar akıp gittikçe gerilim de arttı; ta ki…

"Zaman doldu Kaptan."

"Sağol Del. Tın, dümen kır. Bizi güneybatı-batıya hizala," dedi Drakasha, ardından sesini yükseltti. "Canlanın bakalım! Tiramolalar ve yelkenler! Güneybatı-batı iskele tiramolasına!"

Mürettebat küfrederek koşuşturur ve halatlara asılırken yelkenler sarsıldı, sonra da gemi tekrar iskele tiramolasına geçti. Onlar sisin kalbinde dönerken orman kokuları taşıyan esinti de rakibinin etrafında dans eden bir boksör gibi onların etrafında döndü. Sonunda Jean onu sol yanağında hissetti.

"Sabit kal Tın," dedi Drakasha. "Ezri, on beş dakika."

"On beş, hayhay."

"İşte başlıyor," diye mırıldandı Tın.

"Kes şu saçmalığı," dedi Drakasha. "Buradaki tek tehlikeli şey biziz, anladın mı?"

Jean alnında bir karıncalanma duyumsadı ve elini kaldırıp orada biriken teri sildi.

"Beşten bir çeyrek eksiği!" dedi bir iskandilci.

Jean, diye fısıldadı kısık bir ses.

"Ne var Orrin?"

"Ha?" Küpeşteye iki eliyle birden tutunan Locke dostuna dönüp bakmadı bile.

"Ne istiyorsun?"

"Bir şey demedim ki."

"Sen az önce—"

Jean Tanneri.

"Ah, tanrılar aşkına," dedi Locke.

"Sen de mi duydun?" diye sordu Jean, ona dik dik bakarak. "Bir ses—"

"Boşluktan gelmedi," diye fısıldadı Locke. "Daha çok… kimi hatırlattığını biliyorsun. Hani Camorr'daki gibi."

"Niye adımı söy—"

“Söylemiyor,” dedi Kaptan Drakasha, alçak ve ivedi bir sesle. “Hepimiz onu bize hitap ediyormuş gibi duyarız. Hepimiz kendi adımızı işitiriz. Sıkı durun.”

“Madrabaz Bekçi, hiçbir karanlıktan korkmayacağım, çünkü geceler senindir,” diye mırıldandı Locke, sol elinin ilk iki parmağını karanlığa doğrultarak. Bu işarete On Üçüncü’nün Hançeri denirdi ve hırsızlar tarafından kötülüğü defetmek için kullanılırdı. “Gecen pelerinim, kalkanım ve ilmiği beslemek için avlananlardan kaçışmadır. Hiçbir kötülükten korkmayacağım, çünkü sen geceyi dostum kıldın.”

“Velinimet’e hamdolsun,” dedi Jean, dostunun kolunu sıkarak. “Çocukları huzura ve kâra ersin.”

Jean… Estevan… Tannen.

Her nasılsa bunun kendi kendine oynadığı bir oyun, kulaklarındaki bir yankı olduğunu fark eden Jean ismini duymaktan çok *hissetti.* Teninde dolaşan bir böceğin bacakları misali bilincini ihlal ettiğini duyumsadı. Alnını tekrar sildiğinde sıcak bir gece için bile gereğinden fazla terlediğini fark etti.

Ön taraftaki biri hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“On iki,” diye fısıldadığını duydu Ezri’nin. “On iki dakika daha.”

Su pek serin Jean Tannen. Sense… terliyorsun. Giysilerin kaşındırıyor. Cildin… kaşınıyor. Ama su serin.

Drakasha omuzlarını kabarttı ve kararlı adımlarla kıç güvertesi basamaklarından geminin beline indi. Ağlayan tayfayı buldu, adamı nazikçe ayağa kaldırdı ve sırtını sıvazladı. “Metin olun Orkideliler. Bu şey etten kemikten oluşmuyor. Bir dövüşte değiliz. Metanetinizi koruyun.”

Drakasha’nın sesi gayet cesur çıkıyordu. Acaba tayfalardan kaçı kadının çocuklarına bu tecrübeyi yaşatmaktansa onları ilaçla uyutmayı yeğlediğini biliyordu?

Jean hayal mi görüyordu, yoksa sancak tarafındaki sis biraz kalkıyor muydu? Pus tabakası daha seyrek değildi; fakat arkasındaki karanlık azalır ve… iç kaldırıcı bir ışıltı kazanır gibiydi. Sudan yükselen fısıltılı bir tıslama giderek artarak nabız gibi atan, düzenli ve ritmik bir hâl aldı. Sığlıklara çarpıp dağılan dalgaların sesi çalındı kulaklarına. Küçük ışık halkasının kenarlarındaki karanlık sular çalkalandı.

"Resif," diye mırıldandı Tınmaz.

"Dört kulaç!" diye seslendi bir iskandilci.

Sislerin içinde bir kıpırdanma, zar zor fark edilen bir hareketlenme oldu. Jean gözlerini girdap gibi dönen bulanıklığa dikerek onu tekrar yakalamaya çalıştı. Sırılsıklam tuniğinin sinir bozucu bir şekilde kaşındırdığı tenini sıvazladı.

Suya *gel Jean Tannen. Su öyle serin ki. Gel. Tuniğinden kurtul, terden kurtul, kaşıntıdan kurtul. Kadını da getir… Onu da suya getir. Gel.*

"Tanrılar aşkına," diye fısıldadı Locke. "Oradaki şey her neyse gerçek adımı biliyor."

"Benimkini de," dedi Jean.

"Yani bana 'Locke' demiyor. *Gerçek* adımı kullanıyor."

"Hassiktir."

Jean gözünü karanlık sulara dikti ve görülmeyen resife çarptıklarını işitti. Suyun serin olması mümkün değildi… bu lanet olasıca yerdeki diğer her şey kadar sıcak olmalıydı. Fakat o ses… o dalgaların sesi hiç de nahoş çıkmıyordu. İriyarı adam uzun saniyeler boyunca kulak kesildi, sonra da uyuşuk bir edayla başını kaldırıp sislerin içine baktı.

Orada kısacık bir anlığına bir şey, pus perdelerinin arasında görülen koyu bir şekil belirip kayboldu. İnsan boyunda bir şey. Uzun, ince ve hareketsiz. Orada, resifin üstünde bekliyordu.

Jean şiddetle titredi ve şekil kayboldu. Genç adam bir rüyadan uyanırcasına gözlerini kırpıştırdı. Sis artık hiç olmadığı kadar koyu ve yoğundu. Hayali ışık kaybolmuş, sığlıklardan akan suyun tıslaması kulaklarına hoş gelmez olmuştu. Boynundan ve kollarından aşağı şıpır şıpır damlayan terler cildini kaşındırıyordu ve Jean bu hissin dikkatini dağıtmasına sevinerek hararetle kaşınmaya koyuldu.

"Dört… dörtten, ah… dörtten bir çeyrek fazlası…" diye mırıldandı bir iskandilci.

"Süre doldu," diyen Ezri'nin de yeni uyanmış gibi bir hâli vardı. "Süre doldu, süre doldu!"

"Mümkün değil," diye mırıldandı Locke. "Aradan sadece… birkaç dakika geçti."

"Aşağı baktığımda kumlar bitmişti. Nasıl oldu bilmiyorum." Kadın sesini ivedilikle yükseltti. "Kaptan! Süre doldu!"

"Uyanın, uyanın!" diye bağırdı Drakasha, gemi saldırıya uğramışçasına. "Tiramolalar ve yelkenler! Yönümüz batı-kuzey! Rüzgâr iskele omuzluğuna! Serenler prasya!"

"Batı-kuzey, tamam," dedi Tınmaz.

"Anlamıyorum," dedi Ezri, kum saatlerine bakarak. Jean kadının mavi tuniğinin ter içinde kalmış, saçlarının matlaşmış, yüzünün yapış yapış bir hâle gelmiş olduğunu fark etti. "Gözüm saatlerdeydi. Sanki… gözlerimi kırptım ve… zaman geçiverdi."

Güverte şevkli bir koşuşturmacayla kıpır kıpırdı. Esinti bir kez daha yön değiştirdi, sis etraflarında savruldu ve Tınmaz hassas, neredeyse zarif dümen hareketleriyle onları yeni rotalarına soktu.

"Tanrılar aşkına," dedi Ezri. "Bu kadar kötüsünü hatırlamıyorum."

"Daha önce hiç böyle olmamıştı," diye ekledi Tınmaz.

“Daha ne kadar yolumuz var?” diye sordu Jean, sesinin kaygılı çıkmasından zerre utanmadan.

“Bu son dönemecimizdi,” dedi Ezri. “Önümüzdeki birkaç dakika içinde karaya vurmamıza neden olacak kadar güneye kaymamışsak Hovarda Limanı’na dek batı-kuzey yönünde dümdüz gideceğiz.”

Karanlık sulardaki ilerleyişlerini sürdürdüler ve Jean’ın tenindeki o tuhaf his yavaş yavaş geçti. Sis geri çekilerek evvela geminin önündeki berrak bir karanlığa dönüştü, sonra da arkalarında dağıldı. Fenerlerin ışığı âdeta iplerini koparmışçasına karanlığa boşaldı ve kanalın her iki yanındaki ormanın huzur verici gürültüsü geri geldi.

“Sekiz kulaç!” diye yükseldi bir iskandilcinin bağrışı.

“Ana kanala vardık,” dedi Drakasha, bir kez daha kıç güvertesinin basamaklarını tırmanarak. “Herkese aferin.” Kadın dönüp bele baktı. “Fenerlerin çoğunu kaldırın. Birkaçını seyir amacıyla bırakın ki limana girerken kimseyi ürkütmeyelim, iskandil almaya devam edin.” Tınmaz ile Ezri’ye uzanıp omuzlarını hafifçe sıktı. “İçmek yasak dediğimi biliyorum ama sanırım bize de biraz prasya lazım.”

Kaptanın bakışları Locke ile Jean’a döndü. “Biraz iş yapmak size iyi gelecekmiş gibi gözüküyor. Bir bira fıçısı çıkarıp ana direğin orada servis edin,” dedi. Sonra da sesini yükselterek, “İsteyen herkese yarım maşrapa bira,” diye bağırdı.

Locke’la beraber aceleyle geminin ön tarafına ilerleyen Jean, az önceki gerginliğin geçtiğini hissetmekten memnundu. Tayfalar yeniden gülümsüyor, birbirleriyle gevezelik ediyor, hatta arada bir kahkaha atıyorlardı. Kollarını göğüslerinde kavuşturup boynunu büken ve tek başına dikilen birkaç kişi daha vardı ama onlar bile rahatlamışa benziyordu. Jean’a göre bu sahnedeki tek tuhaflık içlerinden çoğunun tüm dikkatlerini ısrarla gemiye ve etraflarındaki insanlara yöneltmesiydi.

Herhangi biri tekrar suya bakmayı göze alamadan önce aradan bir saat geçecekti.

5

Eğer bu gece yarısı Hovarda Limanı'nın üç yüz metre yukarısındaki boşlukta durabilseydiniz uçsuz bucaksız tropik bir karanlığın ortasına bir pırlanta gibi yerleştirilmiş titrek ışıklardan oluşan bir kurdele görürdünüz. Bulutlar ayları ve yıldızları örtüyor. Bazen uzak ufukları tutuşturan volkanik akıntıların kırmızı ince çizgileri bile kayıp; o karanlık dağlar bu gece görünür bir ateş olmadan tütüyor.

Hovarda, büyük ve tepelik bir adanın kuzey tarafındaki uzun bir kumsala kuruludur.

Kilometrelerce uzunluğundaki kadim yağmur ormanı onun arkasındaki geceye doğru uzanır gider; o kasvetli enginlikte tek bir ışık bile parlamaz.

Her tarafı çevrili geniş liman, o iki zorlu geçitten birinden geçerek çıkagelen gemilere karşı alışılmadık ölçüde konukseverdir. Körfezin kumlu beyaz dibini lekeleyen hiçbir resif, hiçbir adacık, hiçbir seyir engeli bulunmaz. Kasabanın doğu ucunda deniz yüksekliği bel seviyesine kadar sığlaşırken batıdaysa kıyıyı neredeyse öpen ağır gemilerin altında bile sekiz-dokuz kulaç boşluk kalır.

Yelken direklerinden oluşan bir orman o derinliklerin üstünde hafifçe salınır. Suda bakımsızlığın hemen her hâlindeki bir rıhtım, tekne, yük gemisi ve gövde karmaşası yüzer. Hovarda Limanı'na hizmet veren, yarım yamalak belirlenmiş iki ankraj vardır. Bunlardan ilki bir daha asla denize açılmayacak yüzlerce gövdenin ve enkazın yüzdüğü Mezarlık'tır. Onun doğusundaysa daha büyük, daha yeni rıhtımlara el koymuş Hastane bulunur. Ankraja bu ad verilmiştir, çünkü hastalarının hâlâ yaşama ihtimali vardır.

6

Zehirli Orkide, Salon Geçidi'nden çıkar çıkmaz bir çan çalmaya başladı ve yavaş çınlamaları suda yankılandı.

Locke geminin iskele küpeştesinden kentin ışıklarına ve körfezin dalgalı sularındaki yansımalarına baktı.

"Liman gözcüleri biz demir atana dek o kahrolası şeyi çalacaklar." Jabril genç adamın merakını fark etmiş ve yanına gelmişti. "İçki istihkaklarını almaya devam edebilmek için canla başla çalıştıklarını herkese duyurmaları lazım."

"Burada epeyce vakit geçirdin mi Jabril?"

"Burada doğdum. Diğer okyanusları da biraz görmeyi denediğim ilk seferde Tal Verrar'daki o hapishaneye düştüm."

Hovarda Limanı'na demirlemek, Locke'un başka yerlerde karşılaştığı âdetlerden hiçbirini içermiyordu; ortalıkta ne kıyı kılavuzları ne gümrük memurları ne de tek bir meraklı balıkçı vardı. Ayrıca Drakasha gemiyi rıhtıma kadar götürmeyerek onu şaşırttı. Kıyının yaklaşık bir kilometre açığına yerleşip yelkenlerini katladılar ve fenerlerini açık bıraktılar.

"İskele tarafından bir filika indirin," diye emretti Drakasha, dürbünüyle şehri ve ankrajlarını inceleyerek. "Sonra da sancak tarafına dikenli ağları asın. Fenerleri söndürmeyin. Mavi Posta aşağı inebilir ama meçleri direklerde hazır bulundurun. Del, git Malakasti, Dantierre, Koca Konar ve Rask'ı getir."

"Emredesin Kaptan."

Locke geminin büyükçe filikalarından birinin deniz indirilmesine yardım ettikten sonra kıç güvertesindeki Drakasha'nın yanına gitti ve kadını hâlâ dürbünüyle kasabayı incelerken buldu.

"Herhâlde tedbirli davranmak için iyi bir sebebin vardır Kaptan."

“Birkaç haftadır denizdeydik,” dedi Drakasha, “ve bazen işler değişir. Büyük bir mürettebata ve büyük bir gemiye sahibim; ama ikisi de buradakilerin en büyüğü değil.”

“Seni tedirgin eden bir şey mi gördün?”

“Tedirgin eden değil. Meraklandıran. Görünüşe bakılırsa çoğumuz aynı anda eve dönmüşüz. Doğu rıhtımlarındaki şu gemi sırasını görüyor musun, bize en yakın olanı? Konsey kaptanlarından dördü kasabada. Artık ben de geldiğime göre beşi.” Kadın dürbününü indirdi ve Locke’u göz ucuyla süzdü. “Görebildiğim kadarıyla iki veya üç bağımsız tüccar da cabası.”

“Umarım iş oraya varmaz,” dedi genç adam usulca.

Tam o esnada Teğmen Delmastro peşinde dört denizciyle beraber silahlı ve zırhlı bir hâlde kıç güvertesine geri döndü.

Dağarcığındaki kelimelerden çok daha fazla dövmesi bulunan Malakasti adlı ince kadın bir bıçak dövüşçüsü olarak gemi geneline ün salmıştı. Dantierre yırtık pırtık asilzade ipeklileri giymekten hoşlanan, sakallı ve kel bir Verrarlıydı; profesyonel bir düellocu olarak geçirdiği uzun bir kariyerin ardından kanun kaçaklığını seçmişti. Koca Konar adını hak edecek şekilde *Orkide*’deki en iri insan azmanıydı. Ve Rask… Eh, o Locke’un neredeyse derhâl tanıdığı türden bir adamdı… katillerin katili. Camorr’daki çoğu *garrista* gibi Drakasha da adamın dizginlerini sıkıca elinde tutuyor ve yalnızca kan akmasını, hem de *bol bol* akmasını istediği zamanlarda onu kendi hâline bırakıyor olmalıydı.

Bu acımasız grubun hiçbir mensubu genç veya Drakasha’nın komutasına yabancı değildi. Tekmil tayfa kısa bir süreliğine belde içtimaya çağrılırken Locke da buna kafa yoruyordu.

“Geminin kontrolü Utgar’da,” diye duyurdu kaptan. “Bu gece limana yanaşmıyoruz. Del’i ve bir kıyı ekibini de yanıma alıp kasabayı kolaçan edeceğim. Eğer her şey yolundaysa

önümüzdeki birkaç günü yoğun geçireceğiz… ve yarın akşam payları dağıtmaya başlayacağız. Daha elinize bile geçmeden paranızı kumarda posta arkadaşlarınıza kaybetmemeye çalışın, tamam mı?

"Kırmızı Posta, siz de bu sırada gemiye göz kulak olun. Biz geri gelene kadar sancak bordasındaki dikenli ağlar yerinde kalsın. Her direğe gözcü yerleştirin ve geminin etrafındaki suları iyice gözetleyin. Mavi Posta, yapabilirseniz birkaçınız silah dolaplarının yakınında uyusun. Hançerleri ve sopaları el altında bulundurun." Ardından Utgar'a dönüp daha usulca, "Gece boyunca kamaramın kapısındaki muhafızları iki katına çıkar," dedi.

"Hayhay Kaptan."

Kaptan Drakasha kısa bir süreliğine kamarasına indi. Geri geldiğinde Atacam mozaikli yeleği üstünde ve meçleri pırlantalarla bezeli kaliteli kınlardaydı. Kulaklarında ışıltılı zümrüt küpeler, ellerindeki siyah deri eldivenlerde altın yüzükler vardı. Locke ile Jean mümkün olduğunca göze batmadan onun karşısına çıktılar.

"Ravelle, şimdi hiç zamanım—"

"Kaptan," dedi Locke, "bir dayakçı ekibi topladın, çünkü başına dert açabilecek birilerini korkutmaya gidiyorsun, değil mi? Ve eğer akıllarını başlarına alacak kadar zeki değillerse yanında meseleyi çabucak halledebilecek birileri olsun istiyorsun. Jerome'un her iki konuda da sana çok yararı dokunacağını *şiddetle* hatırlatırım."

"Ben… hımmm." Kadın Jean'ı omuzlarının ve kollarının genişliğini daha yeni fark edercesine süzdü. "Bak bu dediğin ihtiyacım olan son rötuşu da ekleyebilir. Pekâlâ Valora, kısa bir gece gezintisine var mısın?"

"Varım," dedi Jean. "Ama ben en iyi randımanı bir takımın parçasıyken alırım. Orrin tam da bu iş için—"

“Siz ikiniz *çok* akıllı olduğunuzu zannediyorsunuz,” dedi Drakasha. “Ama—”

“Ciddiyim,” dedi Jean aceleyle. “Özürlerimi kabul et Kaptan ama onun neler yapabildiğini gördün. Nasılsa arkanda bileğine güvenebileceğin kimseler olacak; onu da… beklenmedik durumlar için yanına al.”

“Bu geceki hassas bir iş,” dedi Drakasha. “Hovarda Limanı’nda gece yarısından sonra yanlış yapmak kızgın bir yılanın üstüne işemek gibidir. Benim—”

“Öhöm,” dedi Locke. “Biz aslen Camorrluyuz.”

“Beş dakika sonra filikada olun,” dedi Drakasha.

7

Drakasha pruvaya, Delmastro kıça, diğer herkesse küreklere geçti. Ağırbaşlı bir tempoyla körfezin durgun yüzeyinde ilerlemeye koyuldular.

“En azından o lavuk çanı çalmayı kesti,” diye mırıldandı Jean. Ezri’yle laflayabilmek için son kürek çekme oturağına, Koca Konar’ın yanına oturmuştu. Kadın bir elini suda gezdiriyordu.

“Bu yaptığın akıllıca mı?” diye sordu Jean.

“Ne, suyla oynamam mı?” Ezri omzunun üstünden başparmağıyla Salon Geçidi’ne çıkan kanalı işaret etti. “Geceleyin onları göremezsin ama koyun girişlerinin dibine düzenli sıralar hâlinde kocaman beyaz kayalar döşelidir.”

“Ata taşları,” diye mırıldandı Konar.

“Bize rahatsızlık vermezler,” dedi Ezri, “ama başka hiçbir şey üzerlerinden geçemez. Bu körfezde tek bir canlı bile yaşamaz; hava karardıktan sonra ayaklarında kesiklerle yüzmeye çıksan bile hiçbir şey gelip tadına bakmaz.”

“Yine de rıhtımlara yaklaşmasan iyi edersin. Sidik yüzünden,” dedi Konar, neredeyse özür dilercesine.

“Vay canına,” dedi Jean. “Bak bu kulağa hoş geliyor.”

“Evet, sanırım öyle,” dedi Ezri. “Ama balık avlamayı da zorlaştırır. Küçük tekneler Tüccar Kapısı kanalına doluşup oradaki trafiği berbat eder. Berbat etmek demişken…”

“Hımmm?”

“Kızıl Ulak’ı hiçbir yerde göremiyorum.”

“Ah.”

“Ama zaten bir salyangoz kadar ağır hareket ediyordu,” dedi kadın. “Hem onun yerine daha başka ilginç misafirlerimiz var.”

“Ne gibi?”

“Şuradaki ilk gemi sırasını görüyor musun? Sancaktan iskeleye doğru, ilki Pierro Strozzi’nin alamanası *Balıkkartalı.* Mürettebatı ufacıktır, tıpkı Strozzi’nin hırsları gibi; fakat o herif bir fıçıyı bile koskoca bir fırtınada yüzdürebilir. Yanındaki *Vakur Kaltak.* Kaptanı Chavon Rance’dir. O kadın tam bir baş belasıdır; cinleri çabucak tepesine çıkıverir. Yanındaki Jacquelaine Colvard’ın briği *Gaddar.* Colvard makul bir kadındır ve herkesten daha uzun zamandır burada yaşar.

“En sondaki üç direkli koca gemi Jaffrim Rodanov’un hatunu *Korkunç Hükümdar.* Neresini tutsan elinde kalır. Son gördüğümde kumsalda karina etmişti ama şimdi denize açılmaya hazır gibi.”

Küreklere altı kişi asıldıklarından yolculukları çabucak sona erdi. Sadece birkaç dakika içinde yıkık dökük taş bir iskeleye yanaşmışlardı bile. Jean küreğini emniyete alırken suda yavaşça batıp çıkan bir ceset çarptı gözüne.

“Ah,” dedi Ezri. “Zavallı piç. Buralarda şen şakrak bir gecenin geçirildiğine işaret ediyor bu.”

Drakasha’nın kıyı ekibi filikayı iskelenin en ucuna bağladı, sonra da bir düşman gemisini istila edercesine ellerini silahlarına yakın tutarak ihtiyatla yürümeye başladı.

“Yüce tanrılar aşkına,” dedi iskelenin ortasında bir şarap tulumunu göğsüne bastıran, dişleri dökük bir ayyaş. “Sen Drakasha’sın, değil mi?”

“Öyleyim. Sen kimsin?”

“Banjital Vo.”

“Eh, Banjital Vo,” dedi Drakasha, “seni az önce bağladığımız filikanın güvenliğinden sorumlu kılıyorum.”

“Ama… ben—”

“Geri geldiğimizde onu burada bulursak sana bir Verrar gümüşü veririm. Yok ona bir şey olmuşsa seni sorup soruşturururum ve bulduğumda da kahrolası gözlerini oyarım.”

“Ona… ona kendi malımmış gibi bakacağım.”

“Hayır,” dedi Drakasha, *“benim* malımmış gibi bak.”

Kaptanlarının rehberliğinde iskeleden ayrılıp her iki yanında yelken bezinden çadırlar, damsız kütük kabinler ve kısmen çökmüş taş binalar bulunan hafif meyilli ve kumluk bir patikayı tırmanmaya koyuldular. Jean o harap yapılarda uyuyan insanların horlamalarını, sokak köpeklerinin hırıltılarını ve de tedirgin tavukların kanat çırpışlarını duyabiliyordu. Etrafta sönmeye yüz tutmuş birkaç yemek ateşi yanıyorsa da kasabanın bu tarafında asılı hiçbir fener yahut simyasal ışık yoktu.

Patikanın sağ tarafında pis kokulu bir sidik ve dışkı sızıntısı akıyordu. Jean hem ona hem de iskelenin yaklaşık elli metre yukarısında akıntıyı tıkayan bir cesede basmamak için adımlarını dikkatle attı. Arada bir çeşitli kuytulardan ve

gölgelerden bilinci yarı açık bir ayyaş yahut pipo içicisi onlara baksa bile bir yamacı tırmanana ve ayaklarının altında tekrar taş zemini hissedene kadar onlarla konuşan biri çıkmadı.

"Drakasha!" diye bağırdı karartılmış demirden dikenlerle bezeli, deri bir kıyafet giyen şişman bir adam. "Medeniyete hoşgeldin!" Bir elinde loş bir fener, diğerindeyse bronz halkalı bir sopa taşıyordu. Arkasında da silah niyetine meşeden yapılma uzun bir değnek taşıyan pejmürde, şiş göbekli ve daha uzun boylu bir adam vardı.

"Yakışıklı Marcus," dedi Drakasha. "Tanrılar aşkına, her geri gelişimde daha da çirkinleşmiş oluyorsun. Sanki birileri bir insan suratından yavaş yavaş bir kıç heykeli yapıyor. Bu yeni çocuk da kim?"

"Guthrin. Akıllı delikanlıdır. Denizciliği bırakıp bizimle birlikte sosyetik yaşamayı seçti."

"Öyle mi? Eh," dedi Drakasha, sıkılı yumruğunu öne uzatıp avucundaki sikkelerin şıngırdaması için sallayarak. "Bunları yolda buldum. Sana mı aitler?"

"Onlara mutlu bir ev temin edebilirim. Gördün mü Guthrin? İşte tarz diye ben buna derim. Bu hanıma biraz kıyak geçersen sana karşılığını verir. Bereketli bir yolculuk muydu Kaptan?"

"Karnımız o kadar şişti ki artık yüzemiyoruz."

"Tebrikler Kaptan. Öyleyse Gemibozan'la konuşmak istersin, değil mi?"

"Hiç kimse o kıç deliği israfıyla konuşmak istemez. Ama eğer kesesini açıp götünü dönmek istiyorsa koleksiyonu için yanımda tahtadan ve yelken bezinden yapılma küçük bir şey getirdim."

"Haberini yayarım. Geceyi burada mı geçireceksin?"

"Sadece şöyle bir uğradım. Bayrağı dalgalandırmaya geldim."

“İyi fikir.” Adam etrafına şöyle bir bakındı, sonra da ses tonu daha ciddi bir hâl aldı. “Chavon Rance, Bayrak’ta yüksek masaya kuruldu. Haberin olsun ki kapıdan girdiğinde şaşırmayasın.”

“Eyvallah.”

İki adam patikayı takip ederek iskeleye doğru yollandıktan sonra Jean dönüp Ezri’ye baktı. “Bir tür muhafız mı?”

“Bakıcılar,” dedi kadın. “Daha çok bir çete gibidirler. Sayıları altmış-yetmiş kişiyi bulur ve burada düzeni sağlarlar. Kaptanlar getirdikleri her yükten onlara biraz pay verirler. Geçimlerinin geri kalanınıysa umumi musibetleri döverek sağlarlar. Cesetleri sakladığın, bir yerleri yakmadığın veya şehrin yarısını uyandırmadığın sürece istediğin gibi davranabilirsin. Ama bu saydıklarımdan birini yaptığın takdirde Bakıcılar gelip sana biraz bakıcılık yaparlar.”

“Peki ‘bayrağı dalgalandırmak’ ne oluyor?”

“Bazen böyle oyunlar oynaman gerekir,” dedi Ezri. “Hovarda’daki herkese Zamira’nın döndüğünü, ambarlarının kaparozla dolup taştığını, ona yan bakan herkesin ağzını burnunu dağıtacağını duyurmak demek. Anlarsın ya? Özellikle de diğer kaptanlara.”

“Ah. Anladım.”

Sonunda kasabanın sınırlarına girdiler. En azından burası biraz aydınlıktı; körfezdeyken gördükleri ışıklar sokağın her iki yanındaki pencere ve kapılardan dışarı taşıyordu. Buradaki taştan yapılma binalar saygın evler ve dükkânlar olarak kullanıma açılmışsa da zaman ve hınzırlık onlarda iz bırakmıştı. Kırık pencereler gemilerden alınma kalaslarla veya yırtık pırtık yelken bezi parçalarıyla kapatılmıştı. Evlerin çoğu içinde yaşamak şöyle dursun, yaklaşmanın bile tehlikeli gözüktüğü tahta eklentiler türetmişti. Bazılarının eski damlarının üstüne kerpiç kullanılarak mantara benzer üçüncü yahut dördüncü katlar çıkılmıştı.

Jean istemeden de olsa ani bir nostalji dalgasına kapıldı. Sokak aralarında baygın yatan ayyaşlar. Onları gölgelerden seyreden hırsız çocuklar. Tekerlekleri olmayan bir at arabasının arkasında zavallı bir herifi evire çevire döven uzun pardösülü bakıcılar. Her bir açık pencereden ve kapıdan dışarı taşan küfür, tartışma, kahkaha ve bira bulantısı sesleri… Burası Camorr'la birinci dereceden akraba değilse bile en azından kuzeniydi.

"Orkideliler!" diye seslendi birisi, ikinci kat pencerelerinin birinden. "Orkideliler!"

Zamira bağıran sarhoşa üstünkörü bir şekilde el sallayarak karşılık verdi, sonra da çamurlu bir kavşaktan sağa döndü. Tam o esnada altında boklu bir pantolondan başka hiçbir şey olmayan, irikıyım bir adam sendeleyerek bir ara sokağın karanlık ağzından çıktı. Gözlerinde bir Jerem toz içicisinin donuk ve odaksız bakışı, sağ elindeyse Jean'ın önkoluyla aynı uzunluğa ve genişliğe sahip tırtıklı bir bıçak vardı.

"Ya paranız ya canınız," dedi çenesinden salyalar akan adam. "Hangisi olursa. İhtiyaçlarım var. Bana bir—"

Eğer sekiz rakiple yüzleştiğinin farkında değilse bile bıçağının Rask tarafından düşürüldüğünü ve boğazından tutularak ara sokağa doğru itildiğini pekâlâ fark etti. Bunun ardından yaşananlar sadece birkaç saniye sürdü; Jean ıslak bir gurultu duydu, sonra da Rask kendi bıçaklarından birini bir paçavraya silerek bulundukları sokağa geri döndü. İriyarı adam paçavrayı arkasındaki ara sokağa attı ve başparmaklarını kemerine taktı. Ezri ile Drakasha bu hadisenin lafını bile etmeye değmeyecek bir şey olduğunu düşünüyor gibiydiler ve Kefaret Günü sabahı tapınağa gidenlerin rahatlığıyla yollarına devam ettiler.

"İşte geldik," dedi Ezri, bir başka küçük tepenin zirvesine ulaştıklarında. Karşılarında çamurlu kısımları üst üste binmiş tekerlek izleriyle dolu olan, yarısı taş döşeli ve geniş bir

meydan vardı. Meydana eski bir geminin kesik kıç cephesinin etrafına inşa edilmiş bir revağa sahip, iki katlı ve büyük bir bina hâkimdi. Zaman, hava şartları ve hiç şüphe yok ki sayısız kavga geminin özenli süslemelerini aşındırıp yontmuştu. Ancak normalde büyük kamaranın yer alması gereken birinci kat pencerelerinin arkasında içki içen ve âlem yapan insanlar görülebiliyordu. Bir zamanlar dümenin takılı olduğu yerde artık iki yanında kıç fenerlerine benzer simyasal kürelerin (kırması neredeyse imkânsız olan o yuvarlak ve kalın cinsten) bulunduğu çift kanatlı ağır bir kapı vardı.

"Yırtık Bayrak," diye devem etti Ezri. "Burası bakış açına bağlı olarak ya Hovarda Limanı'nın kalbi ya da kıç deliğidir."

Girişin solunda ağır tahta payandalarla ve demir zincirlerle binaya tutturulmuş bir gemi şalupası mevcuttu. İçinden birkaç insan kolunun ve bacağının çıkıntı yaptığı görülebiliyordu. Jean seyrederken Yırtık Bayrak'ın kapıları dışa doğru savruldu ve dışarı aralarında hareketsiz bir adam taşıyan bir çift çam yarması çıktı. Ardından hiçbir nezaket yahut acıma belirtisi göstermeden adamı şalupanın içine attılar. Yeni yolcunun gelişi şalupada bazı anlaşılmaz bağrışlara ve debelenmelere yol açtı.

"Davranışlarına dikkat et," dedi Ezri, sırıtarak. "Ayakta duramayacak kadar sarhoş olursan seni gemiden atarlar. Bazı geceler o şalupanın içine on veya yirmi kişinin yığıldığı olur."

Jean birkaç saniye sonra çam yarmalarının arasından sıkışarak geçip şafağa akşam yemeğinden daha yakın bir saatteki işlek bir tavernanın o tanıdık kokularına adım attı. Ter, haşlanmış et, kusmuk, kan, duman ve onlarca farklı tür kalitesiz bira ile şarap. .. Medeni gece hayatından bir buket.

İçerisi yalnızca birbirlerine değil, bar tezgâhına ve kilere karşı da savaş açabilecek bir müşteri topluluğuna göre inşa edilmişe benziyordu. Odanın karşı tarafındaki bar tezgâhının önü demir panellerle tavana kadar kapatılmış, yalnızca

personelin kale mazgallarından atış yapan okçular misali yiyecek-içecekleri servis edebileceği üç dar pencere bırakılmıştı.

Mekânda Jeresh tarzına uygun olarak sadece yer masaları vardı; alçak yüzeylerinin etrafındaki adamlarla kadınlar eski püskü minderlerde oturuyor, diz çöküyor ya da yatıyorlardı. Loş odanın mağaramsı havasızlığında kâğıt oynuyor, zar atıyor, pipo tüttürüyor, içki içiyor, bilek güreşine tutuşuyor, tartışıyor ve dışarıdaki şalupaya atılacak aday arayışıyla ortalıkta gezinen fedailerin ilgisini gülerek savuşturmaya çalışıyorlardı.

Drakasha'nın grubu içeri girdiğinde sohbetler durakladı; "Orkideliler!" ve "Zamira geri döndü!" bağrışları duyuldu. Drakasha odanın geneline bir kafa selamı verdi ve bakışlarını yavaşça birinci kata çevirdi.

Ortak salonun her iki yanında yukarı çıkan merdivenler vardı. Bahsi geçen katın kenarları tırabzanlı bir yürüyüş platformundan çok da geniş değildi. Bar tezgâhının ve girişin üzerindeyse genişleyerek Therin tarzı masa ve sandalyeleri olan daha ferah balkonlara dönüşüyordu. Jean dışarıdan gördüğü o şeyin 'yüksek masa' olduğunu tahmin etti. Hemen sonra Drakasha tam da o taraftaki merdivene doğru yöneldi.

Havayı ani bir heyecan dalgası kapladı; pek çok sohbet sona erdi, pek çok göz onların geçişini seyretti. Jean parmaklarını çıtlatarak kendini işlerin ilginç bir hâl almasına hazırladı.

Merdivenin tepesinde tırabzanlı bir cumba, onun arkasında da az önce geçtikleri loş meydana tepeden bakan pencereler vardı. Önlerine kırmızı ipek sancaklar asılmış oyuklarda yer alan simyasal küreler hafiften meşuma kaçan, kısık ve gül pembesi bir ışık yayıyordu. İki geniş masa on iki kişilik bir grubu ağırlamak için birleştirilmişti. Jean gruptakilerin de tıpkı kendileri gibi açıkça denizci ve külhanbeyi olduğunu keyifle fark etti.

“Zamira Drakasha,” dedi masanın başındaki genç kadın, sandalyesinden kalkarak. Aşağı yukarı Jean’ın yaşlarındaydı; denizde uzun yıllar geçirdiğini gösteren iyice esmerleşmiş bir cilde ve göz kenarlarında hafif kırışıklıklara sahipti. Kum rengi saçları üç kuyrukta toplanmıştı ve Zamira’dan kısa boylu olmasına rağmen ondan en az on üç-on dört kilo daha ağıra benziyordu. Kemerinde, kullanılmaktan iyice yıpranmış bir meç kabzası hemen göze çarpıyordu. Kadın belli ki toplu olduğu kadar da çetin cevizdi.

“Rance,” dedi Drakasha. *“Chay.* Uzun bir geceydi canım ve masamda oturduğunu iyi biliyorsun.”

“Bak bu çok ilginç. Üstünde içkilerimiz, sandalyelerinde de kıçlarımız var. Madem senin olduğunu düşünüyorsun belki de kasabadan ayrılırken bu masayı da yanında götürme—”

“Herhalde işlerimle ilgilenirken demek istiyorsun. Gemimle çatışmalara girip kızıl bayrak açarken. Denizin nerede olduğunu biliyorsun, değil mi? Diğer kaptanların gelip gittiklerini mutlaka görmüşsün—”

“Her ay kendimi paralamama gerek yok Drakasha. Daha en başından zengin hedefler seçmem yetiyor.”

“Beni dinlemiyorsun Chay. Ben yokken ne tür bir köpeğin mekânımdaki kemikleri kemirdiği umurumda değil,” dedi Drakasha. “Ama geri geldiğimde o köpeğin ait olduğu yere, yani masanın altına girmesini beklerim.”

Rance’in adamları sandalyelerinden fırladılar. Kadın haşin bir sırıtışla elini havaya kaldırdı. “Çek silahını seni tozlu kaltak, böylece ben de seni şahitlerin önünde bileğimin hakkıyla geberteyim. Böylece Bakıcılar da tayfalarını kavga çıkarttıkları için rıhtımlara götürebilirler. O pis veletlerin de bundan böyle Ezri’nin memelerini em—”

“Lafı uzatma Rance. Bu masayı sahiplenmeye layık olduğunu mu sanıyorsun?”

“Nasıl bir imtihan istiyorsan söyle de seni hüngür hüngür ağlatayım.”

“Bu gidişle bardaki fedaileri başımıza—”diye Ezri’ye fısıldadı Jean.

“Hayır,” dedi minyon kadın, bir elini sallayıp onu susturarak. “Meydan okumak kavga çıkarmaya benzemez. Özellikle de kaptanlar arasında.”

“Masa için içki müsabakası yapacağız!” diye bağırdı Drakasha, elini yarısı boşalmış bir şişeye uzatarak. “Tüm Bayrak şahittir. Kıçının üstüne ilk oturan beş para etmez mürettebatını da alıp aşağı iner.”

“On dakikadan daha uzun sürecek bir şey umuyordum,” dedi Rance. “Ama kabul ediyorum. O şişeden başlayalım.”

Zamira etrafına bakındı, sonra da az öncesine kadar Rance’in adamları tarafından kullanılan masadan eşit boylarda iki küçük kil bardak kaptı. İçlerindeki sıvıyı masanın üstüne döktü ve onları şişedeki içkiyle tekrar doldurdu. Jean bunun terebentin kadar sert olan ve insanın ağzını fena yakan, beyaz renkli Kodari brendisi olduğunu gördü. Rance’in mürettebatı pencerelere doğru çekilirken kaptanları da masanın etrafından dolaşıp Zamira’nın yanına geldi. Tıknaz kadın bardaklardan birini havaya kaldırdı.

“Bir şey daha var,” dedi Zamira. “İlk bardağını Syrune tarzında içeceksin.”

“O neymiş lan?”

“Yani kahrolası gözlerinle.” Drakasha’nın sol kolu gözle takip edilemeyecek bir hızla hareket ederek bardağını masadan hızla kaptı ve içindeki sıvıyı Rance’in suratına boca etti. Tıknaz kadın daha çığlık bile atamadan önce Drakasha bu sefer de sağ kolunu aynı hızla kaldırdı. Eldivenli yumruğu yüzükleriyle beraber Rance’in çenesiyle buluştu ve bir kamçının şaklamasını andıran bir ses duyuldu. Genç kadın

yere o kadar sert bir şekilde devrildi ki masadaki tüm bardaklar takırdadı.

"Yerdeki kıçın mı yoksa başın mı canım? Aralarında bir fark olduğunu düşünen var mı?" Drakasha kadının tepesine dikilip ikinci bardağı dudaklarına götürdü, brendiyi azıcık bile zorlanmadan bir dikişte bitirdi ve bardağı omzunun üstünden geriye fırlattı.

"Demiştin ki—"

Rance'in öfkeli adamı (muhtemelen ikinci kaptanı) itirazını bitiremeden önce Locke ileri çıkıp bir elini havaya kaldırdı.

"Zamira sözünü tuttu. Müsabaka bir *içkiydi* ve kaptanın kıçının üstüne oturan ilk kişi oldu."

"Ama—"

"Kaptanının kafayı çalıştırıp kuralların daha belirgin olmasını talep etmesi gerekirdi," dedi Locke. "Sonuçta kaybetti. Onun adına *sözünden* mi döneceksin?"

Adam Locke'u tuniğinin önünden kavradı. İkisi kısa bir süreliğine itişirken Jean yerinden fırladı; fakat işler çığırından çıkmadan önce Rance'in adamı dostları tarafından gönülsüzce ama katiyetle geri çekildi.

"Sen de kim oluyorsun lan?" diye bağırdı adam.

"Orrin Ravelle," dedi Locke.

"Adını hiç duymadım."

"Ama sanırım bundan sonra beni hiç unutmayacaksın." Locke adamın önünde küçük bir deri kese sallandırdı. "Kesen bende, seni çüksüz."

"Seni gidi *oros*—"

Locke keseyi arkasına doğru fırlattı. Kese balkondaki çekişmeyi ardına kadar açılmış gözler ve ağızlarla seyreden yüz kadar müşterinin arasına düştü.

“Tüh,” dedi Locke. “Ama aşağıdaki namuslu arkadaşlarımızın ona göz kulak olacaklarına güvenebileceğinden eminim.”

“Yeter!” Zamira aşağı uzanıp Rance’i yakasından kavradı ve doğrultup oturttu. “Kaptanın bana kafa tuttu ve kaybetti. O *senin kaptanın mı?”*

“Evet,” dedi adam, kaşlarını çatarak.

“Öyleyse verdiği sözü tutun.” Zamira kadını yerde sürükleyerek merdivenin başına kadar götürdü, sonra da yanında diz çöktü. “O kadar da vakur bir kaltak değilmişsin, ha Chay?”

Rance onun yüzüne kan tükürmek için başını geriye çekti; fakat yaşça büyük olan kaptanın tokadı daha hızlıydı ve kanlı tükürük merdivenden aşağı uçup gitti.

“Bilmen gereken iki şey var,” dedi Zamira. “Birincisi, yarın konseyi toplayacağım. Seni de her zamanki yerde ve saatte görmeyi bekliyorum. Anladıysan o şapşal kafanı salla.”

Rance yavaşça kafa salladı.

“İkincisi, benim pis veletlerim yok. Bir kızım ve bir oğlum var. Ve bunu bir daha *unutacak* olursan o kahrolası kemiklerini oyup onlara oyuncak yaparım.”

Bunun ardından Rance’i merdivenden aşağı itti. O basamakların dibine kadar yuvarlanıp oraya yığılırken panik hâlindeki mürettebatı da Drakasha’nın grubunun muzaffer bakışları altında kaptanlarının peşinden koşturdu.

“Sonra görüşürüz… Orrin Ravelle,” dedi kesesini kaptıran denizci.

“Valterro,” dedi Zamira sertçe, “bu bir iş meselesiydi. Onu kişisel hâle getirme.”

Adam eskisinden mutlu gözükmese de Rance’in mürettebatının geri kalanıyla birlikte oradan uzaklaştı.

“Çocukların hakkındaki kısım epey kişisele benziyordu,” diye fısıldadı Jean.

“Demek ki ikiyüzlünün tekiyim,” diye homurdandı Drakasha. “Bir itirazın varsa Syrune tarzında bir tek atabilirsin.” Bunun ardından zemin kata tepeden bakan tırabzanın yanına kadar gitti ve sesini yükselterek bağırdı. “Zacorin! Orada bir yerde saklanıyor musun?”

“Saklanmak ne kelime Drakasha,” diye geldi bir ses, zırhlı bar tezgâhındaki pencerelerden birinin arkasından. “Savaş bitti mi?”

“Elinde tadı domuz terine benzemeyen bir fıçı içki varsa yukarı gönder. Ve biraz da et. Rance’in hesabını da yolla. Zavallıcığın bulabildiği her türlü yardıma ihtiyacı var.”

Aşağıda kahkahalar patlak verdi. Rance’i kollarından ve bacaklarından tutarak taşıyan tayfaları hiç de eğleniyor gibi görünmüyorlardı.

“İşte bu kadar,” dedi Zamira, Rance’den boşalan sandalyeye kurularak. “Keyfinize bakın. Yırtık Bayrak’ın yüksek masasına hoşgeldiniz.”

“Eh,” dedi Jean, Locke ile Ezri’nin arasına otururken, “olay umduğun gibi gelişti mi?”

“Hem de nasıl.” Ezri kaptanına bakarak alaycı bir tebessüm etti. “Bayrağımızın dalgalandığını gönül rahatlığıyla söyleyebilirim.”

8

Yaklaşık bir saat boyunca rahat ve keyifli görünmek için ellerinden geleni yaparak gerek Bayrak’ın orta kalite siyah birasının, gerekse de Rance’in mürettebatından kalan daha güzel içkilerin tadını çıkardılar. Akşam yemeğinde yağla kaplı ördek vardı; içlerinden çoğu ona süs muamelesinde

bulunduysa da Rask ile Konar hayvanı kemiklerine kadar yalayıp yuttular.

“Eee, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Locke.

“Geri geldiğimizin haberi her zamanki akbabaların kulağına kadar gidecek,” dedi Drakasha. “Bir-iki güne kalmaz bize yılışıyor olacaklar. Önce içkiler ve erzaklar elden çıkacak; satması en kolay olan onlardır. Denizcilikle ilgili yedek parçaları ve malzemeleri kendimize saklayacağız, ipekli kumaşlara ve kaliteli eşyalara gelince… Hastane rıhtımlarına demirli o bağımsız tüccarlara bu konuda dost gözüyle bakabiliriz. Tüm mallarımızı piyasa fiyatının yüzde on beş ila yirmisi arasında kapatmaya çalışacaklar ki bu bize yeter. Sonra da onları denizin ötesine geri götürüp suratlarında masumane tebessümlerle tam fiyatından satacaklar.”

“Peki ya *Ulak?”*

“Gemi çıkageldiğinde Gemibozan ziyaretimize uğrayacak. Bize onun karşılığında bir toprak çanak dolusu sidik teklif edecek ve biz de pazarlık ederek fiyatı bir tahta sürahi dolusu sidiğe çıkaracağız. Sonra da *Ulak* onun sorunu olacak. Selviçeleri sağlamken değeri belki altı bin solariyi bulurdu; Gemibozan’dan iki bine yakın bir şey kopartabilirsem şanslıyım. Gemiyi satın aldıktan sonra kendi mürettebatı onu doğuya götürecek ve yaklaşık dört bin solari karşılığında hevesli bir tüccara satacak.Böylece hem fiyat kırarak rakiplerinin önüne geçecek hem de sağlam bir kâr elde edecek.”

“Sen onu bırak,” dedi Teğmen Delmastro, “Pirinç Denizi rotalarındaki bazı gemilerin üç-dört kez kaçırılıp satıldığı olur.”

“Şu Gemibozan,” dedi Locke, kafasında bir planın şekillenmeye başladığını hissederek. “Mesleği ile ismi aynı olduğuna göre herhalde hiç rakibi yok, değil mi?”

“Hepsi de öldü,” dedi Delmastro. “Pis ve aleni yollardan.”

“Kaptan,” dedi Locke, “tüm bu işler ne kadar sürer? Neredeyse ayın sonuna geldik ve—”

“Bugünün günlerden ne olduğunun farkındayım Ravelle. İşlerimiz ne kadar gerekiyorsa o kadar sürecek. Belki üç gün, belki yedi, belki de sekiz. Ayrıca buradayken mürettebattaki herkes karada en az bir gün bir gece geçirme şansı yakalayacak.”

“Ben—”

“Kafanı kurcalayan meseleyi unutmadım,” dedi Drakasha. “Bu konuyu yarın konseye açacağım. Sonrasında neler olacağını hep beraber göreceğiz.”

“Mesele mi?” Delmastro’nun hakikaten şaşırmış gibi bir hâli vardı. Locke şimdiye kadar Jean’ın ona her şeyi anlatmış olabileceğini düşünmüştü; fakat anlaşılan baş başa geçirdikleri zamanı daha akıllıca ve eğlenceli bir şekilde değerlendirmişlerdi.

“Yarın öğrenirsin Del. Ne de olsa benimle beraber konseye katılacaksın. Konu kapanmıştır Ravelle.”

“Tamam.” Locke birasını yudumlayıp bir parmağını havaya kaldırdı. “O zaman başka bir şeyden bahsedelim. Şu Gemibozan çıkagelmeden önce izin ver özel olarak senden birkaç şey isteyeyim. Belki adamdan daha yüksek bir fiyat almanı sağlayabilirim.”

“O bir adam değil,” dedi Drakasha. “İrine bulanmış bir bok kadar kaypak ve bir o kadar da iticidir.”

“Bak bu çok daha iyi. Efendi Nera’yı hatırla; en azından bir denememe müsaade et.”

“Söz vermiyorum,” dedi Zamira. “Ama en azından seni dinlerim.”

“Orkideliler!” diye bağırdı gür sesli bir adam, merdivenlerin başında belirdiği sırada. “Kaptan Drakasha! Aşağıda hâlâ

Rance'in dişlerini duvarlardan söktüklerini biliyor musun?"

"Rance ani bir saygısızlık hastalığına yakalandı da," dedi Zamira. "Sonra da kendiliğinden düşüverdi. Merhaba Kaptan Rodanov."

Jaffrim Rodanov, Locke'un o güne dek gördüğü en irikıyım adamlardan biriydi; boyu iki metreden fazla olmalıydı. Zamira'nın yaşlarındaydı ve göbeği biraz yuvarlaktı. Fakat boğum boğum kaslarla kaplı, uzun kolları bir ayıyı bile boğabilirmiş gibi gözüküyordu ve silah taşımaya tenezzül etmemesi onun hakkında çok şey söylüyordu. Yüzü uzun, çenesi genişti. Sarı saçları yavaş yavaş dökülüyor, gözleri tüm dünyaya kafa tutabileceğini hisseden bir adamın hoşnut meşesiyle ışıldıyordu. Locke böylelerine Camorr'un daha hâili *garrista*ları arasında da rastlamıştı ama hiç bu kadar cüsselisine denk gelmemişti. Konar bile yalnızca genişlikte onunla yarışabilirdi.

Cüssesine aykırı olarak o koca ellerinde bir çift zarif şarap şişesi vardı. Safir renkli camdan yapılmış şişelerdeki tıpaların hemen altına gümüş kurdeleler bağlanmıştı. "Birkaç ay önce bir kalyondan yüz şişe Lashain Mavisi kaldırmıştım, geçen senenin mahsulü. Hoşuna gittiğini bildiğim için birkaçını sakladım. Aramıza hoşgeldin."

"Sen de masamıza hoşgeldin Kaptan." Drakasha'nın bir el hareketi üzerine Ezri, Jean, Locke ve Konar bir sandalye sola geçerek kaptanlarının yanındaki yeri boşalttılar. Jaffrim sandalyeye yerleşip şarap şişelerini kadına uzattı. Drakasha sağ elini uzattığında da onu öptü, sonra da dilini çıkardı.

"Mmmm," dedi Rodanov. "Chavon'un tadının nasıl olduğunu hep merak etmiştim."

Zamira bir kahkaha atarken Rodanov da kullanılmayan bir maşrapayı eline aldı. "Bira fıçısına en yakın oturan kim?"

"Müsaadenizle," dedi Locke.

“Çoğunuzu tanıyorum,” dedi Rodanov. “Hâlâ yaşıyor olman hayret verici Rask. Dantierre, Konar… sizi görmek güzel. Malakasti, hayatım, Zamira’da bende olmayan ne var? Dur, bilmek istediğimden emin değilim. Ve *sen.”* Kolunu Teğmen Delmastro’ya dolayıp onu hafifçe sıktı. “Zamira’nın hâlâ çocukların güvertede serbestçe koşuşturmalarına izin verdiğinden haberim yoktu. Sen ne zaman boy atacaksın bakayım?”

“Ben uygun kısımlarda boy attım zaten.” Minyon kadın sırıtarak adamın karnına yumruk atarmış gibi yaptı. “Biliyor musun, geminin üç direkli sanılmasının tek sebebi sürekli kıç güvertesinde dikiliyor olman.”

“Eğer pantolonumu çıkarırsam,” dedi Rodanov, *“dört* direkliymiş gibi de gözükür.”

“Gerçeği bilecek kadar çıplak Vadralı görmüş olmasaydık sana inanabilirdik,” dedi Drakasha.

“Eh, *ben* vatan toprağını utandıranlardan değilim,” dedi Rodanov, Locke birayla doldurduğu maşrapayı ona uzatırken. “Hem bakıyorum da yanınıza yeni simalar almışsınız.”

“Oradan buradan topluyoruz işte. Orrin Ravelle, Jerome Valora. Bu *Korkunç Hükümdar*’ın kaptanı Jaffrim Rodanov.”

“Sıhhatinizin ve açık talihinizin şerefine,” dedi Rodanov, maşrapasını kaldırarak. “Hasımlarınız silahsız, biranız taze olsun.”

“Tanrılar sana ahmak tüccarlar ve onları kovalayasın diye güçlü rüzgârlar bahşetsin,” dedi Zamira, adamdan aldığı şarap şişelerinden birini kaldırarak.

“Bu seferki yağma iyi miydi?”

“Ambarlar tıka basa doldu,” dedi Drakasha, “ve yaklaşık otuz metrelik küçük bir brik kaldırdık. Aslında şimdiye kadar buraya gelmiş olması lazımdı.”

“Kızıl Ulak’ı mı diyorsun?”

“Adını nereden—”

“Strozzi daha dün limana yanaştı. Bacakları sakat kalmış bir briğin yolunu kestiğini söyledi. Tam onu kapacağı sırada başında senin ganimet mürettebatını bulmuş. Bu olay Tüccar Kapısı’nın yüz kilometre kuzeyinde, Yanan Menzilin hemen dışında gerçekleşmiş. Belki de biz burada konuşurken Tüccar Kapısı’ndan geçiyor olabilirler.”

“Öyleyse işleri rast gitsin. Biz gelirken Salon’u kullandık.”

“İyi yapmamışsınız,” dedi Rodanov, geldiğinden beri ilk defa keyfi kaçarak. “Son zamanlarda Salonla ilgili garip şeyler duyuyorum. Ekselansları Şişko Pezevenk—”

“Gemibozan,” diye Locke’a fısıldadı Konar.

“—geçen ay doğuya bir alamana yollamıştı. Geminin bir fırtınada kaybolduğunu söyledi. Ama Salon’dan çıkamadığını güvenilir ağızlardan duydum.”

“Gelirken buraya ne kadar çabuk varırsak o kadar iyi olacağını düşünmüştüm,” dedi Drakasha, “ama bir dahaki sefere bir hafta bile sürse Kapı’yı kullanacağım. İsteyen istediğini desin.”

“Ben de aynı şeyi tavsiye ederim. Bu arada yarın konseyi toplamak istediğini duydum.”

“Beşimiz de kasabadayız. Tal Verrar’la ilgili… garip bir mesele çıktı. Ayrıca kapalı oturum istiyorum.”

“Bir kaptan, bir de ikinci kaptan,” dedi Rodanov. “Peki. Yarın Strozzi ile Colvard’a söylerim. Herhâlde Rance’in haberi vardır, değil mi?”

“Evet.”

“Toplantıda konuşamayabilir.”

“Konuşmasına gerek de yok,” dedi Drakasha. “Anlatacak bir öyküsü olan benim.”

“Öyle olsun,” dedi Rodanov. “‘Ellerimizin arkasından konuşalım ki dudaklarımız tasarılarımızın kitabı gibi okunmasın. Ve öyle bir yer bulalım ki sözlerimizi sadece tanrılar ve sıçanlar duysun.’”

Locke adama bakakaldı. Rodanov az önce Lucarno’nun bir kitabından alıntı yapmıştı. O kitabın adı—

“Suikastçının Düğünü,” dedi Delmastro.

“Evet, kolaydı,” dedi Rodanov, sırıtarak. “Aklıma daha zoru gelmedi.”

“Siz Pirinç Denizi yağmacıları tiyatroya amma da düşkünmüşsünüz,” dedi Jean. “Ezri’nin öyle şeyler okuduğunu biliyordum ama—”

“Sadece onun yanındayken Lucarno’dan alıntı yaparım,” dedi Rodanov. “Şahsen ben o piç kurusundan nefret ederim. Therin İmparatorluğunun en iyi giyimli zıpçıktıları insan içindeyken kendilerini muzip hissedebilsinler diye aşırıya kaçan bir duygusallık, bariz bir kibir ve düzüşmekle ilgili bir sürü küçük imâ. Hem de Bağlıbüyücüler ve atalarım imparatorluğu ilk kimin yakacağını kararlaştırmak için zar atarlarken.”

“Jerome da ben de Lucarno’ya çok düşkünüz,” dedi Delmastro.

“Çünkü daha iyisini görmemişsiniz,” karşılığını verdi Rodanov. “Çünkü imparatorluğun ilk çağlarındaki şairlerin piyesleri mankafalılar tarafından mahzenlerde saklı tutulurken kâtiplere ve ciltçilere saçacak parası olanlar Lucarno’nun en küçük bir kusmuk zerresini bile yere göğe sığdıramazlar. Onun piyesleri korunmaz; *ika edilir.* Mercallor Mentezzo—”

“Mentezzo fena değildir,” dedi Jean. “Beyitleri güzeldir ama kafiyeleri bir baston gibi kullanır ve herkesin sorunlarını

çözmek için şiirlerinin sonuna hep tanrıları karıştırıp—”

“Espardri’yi esas alarak Therin İmparatorluğu tiyatrosunu *yoktan* var edenler Mentezzo ve akranlarıydı,” dedi Rodanov. “Sıkıcı tapınak ayinlerini onlarla ilişkili siyasi temalarla canlandırdılar. Kullandıkları yapının sınırlamaları mazur görülmelidir; onlara kıyasla Lucarno’nun faydalanabileceği koca bir eserler bütünü vardı ve karışıma eklediği tek şey banal bir melodram—”

“Her ne eklediyse Therim Pel’in yok edilmesinden dört yüz sene sonra bile eserleri tümüyle korunan ve düzenli olarak yeni nüshalar hâlinde hazırlanan *tek* piyes yazarı o. Hayattayken Talathri’nin resmi himayesi altında bulunması da —”

“Sığ düşünenlerin zevkine hitap etmek, bahsi geçen eserlerin geçerli bir felsefi analizine eşdeğer değildir! Nicoralı Lucestra’nın mektuplarında yazdığı gibi—”

“Kusura bakmayın ama,” dedi Koca Konar, “başkaları söylediklerinizden hiçbir *bok* anlamazken münakaşa etmek hiç de kibarca değildir.”

“Konar’ın haklı olduğunu itiraf etmeliyim,” dedi Drakasha. “Birbirinize silah mı çekmek yoksa gizemli bir tarikat mı kurmak üzeresiniz kestiremiyorum.”

“Sen de kimin nesisin böyle?” diye sordu Rodanov, gözlerini Jean’dan ayırmadan. “Bunları yıllardır kimseyle konuşmamıştım.”

“Sıradışı bir çocukluk yaşadım,” dedi Jean. “Ya sen?”

“Ah, gençliğimin en büyük gurur kaynağı Therin Koleji’nin Rodanov adlı bir edebiyat ve hitabet ustasına ihtiyaç duymasıydı.”

“Neler oldu?”

“Eh, Gayretli Düşünme Salonu’nda bir bahis evi işletmenin kusursuz bir yolunu bulan bir profesörümüz vardı. Gladyatör dövüşleri, kolej tekne yarışları, o tür şeyler işte. Bahsettiğim profesör öğrencilerinden ulak olarak yararlanırdı ve kazandığımız parayla bira satın alabildiğimiz için ona kahramanımız gözüyle bakardık. O şehirden kaçmak zorunda kaldığı zaman bize de kırbaçlar ve zincirler gözüktü elbette. O yüzden ticari bir kalyonda boktan bir işe yazıldım ve—”

“Bu ne zaman oldu?” diye adamın sözünü kesti Locke.

“Tanrılar bile henüz gençken. Yirmi beş yıl önce olmalı.”

“Şu hitabet profesörü… Adı Barsavi miydi? Vencarlo Barsavi?”

“Nasıl oluyor da bunu bilebiliyorsun lan?”

“Onunla birkaç kez… yollarımız kesişmiş olabilir.” Locke sırıttı. “Doğuda seyahat ederken. Camorr civarında.”

“Söylentileri duymuştum,” dedi Rodanov. “Adı birkaç kez kulağıma çalındı ama yolum Camorr’a hiç düşmedi. Demek Barsavi’yle karşılaştın, öyle mi? Hâlâ orada mı?”

“Hayır,” dedi Jean. “Hayır, bir-iki yıl önce öldüğünü duymuştum.”

“Yazık.” Rodanov iç geçirdi. “Hem de çok yazık. Neyse… Asırlar önce ölmüş insanlar hakkında çok fazla çene çalarak sizi meşgul ettiğimin farkındayım. Beni fazla ciddiye alma Valora. Seninle tanışmak bir zevkti. Seninle de Ravelle.”

“Seni görmek güzeldi Jaffrim,” dedi Zamira, onunla birlikte yerinden kalkarak. “Yarın görüşüyor muyuz o hâlde?”

“İyi bir gösteri bekliyorum,” dedi adam. “Herkese iyi akşamlar.”

“O da senin gibi bir kaptan,” dedi Jean, Rodanov merdivenden inerken. “Çok ilginç. Neden masamızı istemedi?”

“Korkunç Hükümdar, Hovarda Limanı’ndaki gelmiş geçmiş en büyük gemidir,” dedi Zamira yavaşça. “Ayrıca açık ara farkla en kalabalık mürettebata sahiptir. Jaffrim’in bizim gibi oyun oynamasına gerek yok. Kendisi de bunun farkında.”

Birkaç dakika boyunca sessizce oturdular; ta ki Rask ansızın genzini temizleyip alçak ve hırıltılı bir sesle konuşana dek.

“Bir keresinde bir piyes görmüştüm,” dedi. “Herifin birini hayalarından ısıran bir köpek vardı. Sonra—”

“Evet,” dedi Malakasti. “Onu ben de gördüm. Köpek sosisi çok seviyor. Adam da köpeği hep sosisle besliyor. Sonra bir gün pantolonunu çıkarıyor ve—”

“Bu kadar yeter,” dedi Drakasha. “Piyeslerden bahseden bir sonraki kişi *Orkide*‘ye yüzerek dönecek. Gelin artık dostumuz Banjital Vo’nun gümüşünü ne kadar çok istediğine bakalım.”

9

Asil, ertesi gün Locke’u tam da öğlenki vardiya değişiminde uyandırdı. Genç adam başının üstüne çıkmış kedi yavrusunu kavradı, hayvanın küçük yeşil gözlerine baktı ve “Bu sözüm seni hayrete düşürebilir ama sana asla bağlanmayacağım, seni gidi uyku düşmanı haylaz seni,” dedi.

Locke esnedi, gerindi, sonra da bir bulut perdesiyle örtülü gökyüzünden düşen ılık bir yağmurun altına çıktı. “Ahhh,” dedi, pantolonuna kadar soyunup yağmurun Yırtık Bayrak’tan kalan kokuları teninden yıkamasına izin verirken. Biraz düşününce *Zehirli Orkide*’nin saymakla bitmeyecek kadar çok sayıdaki pis kokusu tanıdık hâle gelirken yıllarını geçirdiği yerlere ait kokuların nasıl rahatsız edici olup çıktığını garipsememek elinde değildi.

Kaptan Drakasha gemiyi Hastane ankrajındaki uzun taş iskelelerden birinin hemen yanına konuşlandırmıştı. Locke dönüp bakınca on kadar küçük teknenin iskele tarafına

yanaşmış olduğunu gördü. Silahlı hâldeki beş-altı Mavi Postalı giriş lombarını tutarken Utgar ile Zamira da ananaslarla dolu bir çatananın başında dikilen bir adamla kıyasıya pazarlık ediyordu.

Öğleden sonranın ilk saatleri boyunca pek çok tekne gidip geldi. Çeşit çeşit Hovardalı taze gıdadan simyasal ilaçlara kadar her türden şeyi satmak için gemiye uğrarken bağımsız tüccarların temsilcileri de ambardaki malları soruşturmak ve Drakasha'nın dikkatli bakışları altında numuneleri incelemek amacıyla çıkageldiler. *Orkide* geçici bir süreliğine yüzen bir pazaryeri oluverdi.

Öğleden sonra saat iki civarı, yağmur tam da dinmeye yüz tutmuş ve güneş yukarıdaki bulutların arasından yüzünü gösterirken *Kızıl Ulak* Tüccar Kapısı geçidinde gözüktü ve *Orkide*'nin yanına demirledi. Nasreen, Gwillem ve ganimet mürettebatı *Ulak*'ın etrafta gezinebilecek kadar kendini toparlamış eski tayfalarıyla beraber gemiye çıktılar.

"Onun burada ne işi var?" diye bağırdı içlerinden biri, Locke'u gördüğü zaman.

"Benimle gel," dedi, Jabril bir kolunu adamın omzuna atarak. "İzah edilemeyecek bir şey yok. Hazır laf açılmışken sana bir de çaylak posta adlı bir şeyden bahsedeyim.

Âlime Treganne, *Ulak*'a uğrayabilmek ve hâlâ gemide bulunan yaralıları muayene edebilmek için bir filika hazırlanmasını emretti. Locke küçük teknenin indirilmesine yardım ederken Treganne'in yolu giriş lombarında Gwillem'le kesişti.

"Seninle kamaraları değiştik," dedi kadın asık bir suratla. "Eski kompartımanın benim oldu. Sen de benimkine geçebilirsin."

"Ne? Ne? Niye ki?"

"Yakında öğrenirsin."

Vadralı daha başka bir soru soramadan önce Treganne bordadan aşağı inmiş, Zamira da adamı kolundan tutmuştu bile.

“Gemibozan başlangıç olarak ona ne kadar fiyat verdi?”

“İki gümüş ve bir kâse sığır boku,” dedi Gwillem.

“Evet ama onu makulen ne kadar ödemeye ikna edebilirim?”

“Bin yüz veya bin iki yüz solari. İki yeni babafingo direği taktırması gerekecek, çünkü öndeki de bel vermiş. Uğraştık ama onu bir türlü indiremedik. Yeni serenler, birkaç yeni yelken. Gemi kısa süre önce elden geçirilmiş ve bunun faydası olmuş; ama postalarına bakınca yaşını hemen gösteriyor. Olsa olsa on yıl daha kullanılabilir.”

“Kaptan Drakasha,” dedi Locke, Gwillem’in yanına gelerek, “diyorum ki—”

“Kurduğun şu dalavereden mi bahsediyorsun Ravelle?”

“Ondan en az birkaç yüz solari daha kopartabileceğime eminim.”

“Ravelle mi?” Gwillem kaşlarını çatarak genç adamı süzdü. *“Kızıl Ulak*’ın eski kaptanı Ravelle mi?”

“Tanıştığımıza çok sevindim,” dedi Locke. “Tek ihtiyacım daha düzgün birkaç parça giysi, birkaç deri çanta ve bir para yığını Kaptan.”

“Ne?”

“Sakin ol. Parayı harcamayacağım. Sadece göstermelik olarak lazım. Bir de Jerome’u yanıma versen hiç fena olmaz.”

“Kaptan,” dedi Gwillem, “Orrin Ravelle niye hâlâ yaşıyor? Niye mürettebatın bir üyesi? Ve niye senden para istiyor?”

“Del!” diye bağırdı Drakasha.

“Buradayım,” dedi az sonra yanlarında beliren kadın.

“Del, Gwillem’i alıp ona Orrin Ravelle’in niye hâlâ yaşadığını ve neden mürettebatın bir üyesi olduğunu açıkla.”

“İyi de niye senden para istiyor?” diye tekrarladı Gwillem. Ezri onu kolundan tutup oradan götürdü.

“Adamlarım *Ulak*’ın satışı karşılığında para kazanmayı bekliyor,” dedi Drakasha. “Planın her neyse işleri daha da zora sokmayacağından emin olmalıyım.”

“Kaptan, şu durumda ben de mürettebatının bir üyesiyim. Eğer unuttuysan *Ulak*’tan kazanacağımız parada benim de payım var.”

“Hımmm.” Drakasha etrafına bakındı ve parmaklarını meçlerinden birinin kabzasına vurdu. “Demek daha güzel kıyafetler istiyorsun ha?”

10

Gemibozan’ın bir gece önceki dedikodular sayesinde iyice şevke gelen adamları Hovarda Koyu’ndaki yeni gemiyi çabucak fark ettiler. Akşamüstü saat beşte sıra sıra kürekleri kölelerce çekilen süslü bir mavna *Kızıl Ulak*’ın yanına yanaştı.

Drakasha yanında Delmastro, Gwillem ve iki düzine silahlı tayfayla beraber mavnanın yolcularını karşılamak için bekliyordu. Bordadan yukarı ilk olarak haşlanmış kösele ve zincirden yapılma zırhlarının içinde şıpır şıpır terleyen bir muhafız takımı çıktı. Onlar güverteyi bakışlarıyla taradıktan sonra bir köle ekibi gemiye tırmandı ve bir asma koltuğu mavnadan gemiye kaldırmak amacıyla halatlar gerdi. Kan ter içindeki adamlar var güçleriyle çalışarak bahsi geçen koltuğu ve orada oturan kişiyi giriş lombarına kadar çektiler.

Gemibozan tam da Drakasha’nın hatırladığı gibiydi. Cildi parşömeni andıran yaşlı Therinli, yağ katmanlarıyla öyle çok şişmişti ki sanki armuzlarından patlak vermişti de akışkan etleri dışarı taşıyordu. Gıdıları boynunun altında bir yerde sona

eriyor, parmakları patlamış sosislere benziyordu ve sarkık gerdanı gözlerini kırptığında bile titriyordu. Her iki elinden tutan birer kölenin yardımıyla koltuğundan kalkmayı becerdi; fakat başka bir köle portatif masaya benzer, geniş ve lakeli bir oturak çıkarana değin hiç de rahat gözükmedi. Oturak onun önüne koyulduktan sonra adam hoşnut bir homurtuyla dev göbeğini geniş mobilyanın üstüne yerleştirdi.

"Aksak bir brik," dedi belirli bir kişiye hitap etmeksizin. "Babafingolarından biri kopmuş, diğerindense anca çıra olur. Epeyce de yaşlı. Kaybolan cazibesini yeni boyalarla ve yaldız katmanlarıyla kapatmaya çalışmış bir hanım gibi. *Ah.* Kusuruma bakma Zamira. Seni fark etmedim."

"Bense sen güverteye adım atar atmaz geminin yan yattığını hissettim," dedi kadın. "Bu gemi beceriksizlerin elindeyken bile bir yaz sonu fırtınasından sağ çıkacak kadar sağlam. Halatları temiz, babafingo direklerini ucuza yenilenebilir ve doğuya yolladığın o döküntülerin çoğundan çok daha iyi durumda."

"O döküntüleri senin gibi kaptanlardan aldım. Şimdi, bu kızın eteklerinin altına bakmak ve işe yarar bir vajinası var mı görmek istiyorum. Ondan sonra sana geçeceğim kıyağın boyutunu konuşabiliriz."

"İstediğin kadar rol yap ihtiyar. İyi bir gemiye iyi bir ücret alacağım, işte o kadar."

"Sahiden de iyi bir gemi," dedi Leocanto Kosta, güverte merdivenindeki saklanma yerinden çıkmayı tam da o anda seçerek. *Orkide*'nin kısıtlı kıyafet stoku ona varlıklı bir görünüm kazandırmıştı. Hardal kahverengisi paltosu gümüş manşetli, tuniği lekesiz ipektendi ve pantolonu da idare ederdi. Pabuçları cilalı, ama aynı zamanda da Jerome'un cüssesindeki birine yetecek kadar büyüktü; ancak Kosta içlerine paçavralar tıkıştırarak ayaklarına tam gelmelerini sağlamıştı. Ne de olsa insan her istediğini elde edemezdi. Kemerinden ödünç alınmış

bir meç sarkıyor, parmaklarında Zamira'nın yüzüklerinden bazıları ışıldıyordu.

Arkasından omuzlarına üç ağır deri çanta vurmuş olan, Alelade İtaatkâr Uşak rolündeki Jerome geliyordu. İkilinin rollerini benimsemede gösterdiği sürat, Zamira'da o rolleri daha önce de oynadıkları yönünde bir izlenim uyandırmıştı.

"Lordum," dedi Drakasha. "Teftişinizi tamamladınız mı?"

"Evet. Dediğim gibi, iyi bir gemi. Belki kusursuz değil ama bir ölüm kapanı olduğu da söylenemez. Biraz şansın yardımıyla on beş sene daha işe yarar."

"Sen de kimsin lan?" Gemibozan onu tam da bir solucanı kapmak üzereyken bir rakibinin gagasıyla karşılaşan bir kuşun gözleriyle süzdü.

"Tavrin Callas," dedi Kosta. "Lashain'den."

"Bir nazir mi?" diye sordu Gemibozan.

"Üçüncü'nün. Unvanımı kullanmana gerek yok."

"Kullanmayacaktım zaten. Bu gemide ne diye geziniyorsun?"

"Kafan göbeğinden de yumuşak galiba. Onu Kaptan Drakasha'dan satın almak istiyorum."

"Hovarda Koyu'nda gemileri *ben* satın alırım."

"Neye dayanarak? Tanrıların fermanına mı? Yeterli kaynağa sahibim ve önemli olan tek şey bu."

"Denize düştüğün zaman, çocuk, kaynaklarının sana—"

"*Yeter*!" dedi Drakasha. "İkinizden biri ücretini ödeyene kadar üstünde durduğunuz bu gemi bana ait."

"Evinden çok uzaklardasın enik. Bana kafa tutacak olursan —"

"Eğer bu gemiyi istiyorsan değerini hakkıyla ödersin," diye adamı azarladı Drakasha, hakiki bir öfkeyle. Gemibozan güçlü

ve faydalı biriydi ama bir güç çekişmesinde herhangi bir Pirinç Denizi kaptanı onu ayağının altında ezebilirdi. Rekabet noksanlığı sebebiyle başkalarından çok fazla sabır bekler olmuştu. "Lord Callas en iyi teklifi verirse kabul edeceğim. Bu kadar ahmaklık yeter mi?"

"Gemimi satın almaya hazırım," dedi Kosta.

"Bekle bir dakika Kaptan," dedi sırası gelen Delmastro. "Gemibozan'ın vaat ettiği kadar ödeme yapabileceğini biliyoruz. Ama henüz lord hazretlerinin parasını görmüş değiliz."

"Del haklı," dedi Drakasha. "Burada borç senetlerini kıçımızı silmek için kullanırız Lord Callas. O çantalarda ağır bir şey bulunsa iyi olur."

"Elbette," dedi Kosta, parmaklarını şıklatarak. Jerome hemen öne çıkıp çantalardan birini Drakasha'nın ayaklarının dibine attı. Yere çarpan çantadan şıngırtılar yükseldi.

"Gwillem," dedi Drakasha, adamına işaret vererek. Serdümen çantanın başına çöktü, tokalarını açtı ve bir altın sikke yığınını meydana çıkardı. Aslında Zamira'nın gemi kesesinin ve Leocanto ile Jerome'un denize açılırken yanlarına aldıkları sermayenin bir karışımıydı bu elbette. Gwillem sikkelerden birini havaya kaldırdı, günışığına tuttu, tırnağıyla kazıdı ve ısırdı. Ardından başını olumlu anlamda salladı.

"Para hakiki Kaptan. Tal Verrar solarisi."

"O çantada yedi yüz solari var," dedi Kosta. Bu sözü Jerome'un ikinci bir çantayı diğerinin yanına atması için işaretti. "Yedi yüz daha."

Gwillem ikinci çantayı da açtı ve hesapta tıka basa altınla dolu olan çantanın içeriğini Gemibozan'ın da görmesini sağladı. Aslında beş-altı kat solarinin altında içi gümüşlerle ve bakırlarla dolu olan ipek bir cep vardı. Üçüncü çanta da tıpkı

onun gibi bir göz boyamadan ibaretti ama Zamira bu kadar gösterinin yeteceğini umuyordu.

“Ve bunların arasından,” dedi Leocanto, “açılış fiyatı olarak bin solari veriyorum.”

“Sikkelerinin kenarları tıraşlanmış olabilir,” dedi Gemibozan. “Bu olacak iş değil Drakasha. Geminden tartı getirt. Ben de benimkini yukarı çektireyim.”

“Sikkelerim yepyeni,” dedi Kosta, dişlerini sıkarak. “Hem de her biri. Onları kontrol edeceğinizi biliyorum Kaptan. Tıpkı herhangi birini hileli bulursanız canımın kaç paralık değeri kalacağını da bildiğim gibi.”

“Ama—”

“Esenliğime duyduğun endişeyi takdir etmiyor değilim Gemibozan,” dedi Drakasha. “Fakat Lord Callas yerden göğe kadar haklı ve onu samimi buluyorum. O bana bin solari teklif ediyor. Bundan daha iyi bir teklifin var mı?”

“Bacaklar açık ihtiyar,” dedi Leocanto. “Kuşunu kaldırabilecek misin?”

“Bin on,” dedi Gemibozan.

“Bin *yüz”* dedi Kosta. “Tanrılar aşkına, kendimi seyislerimle kâğıt oynuyormuş gibi hissediyorum.”

“Bin yüz elli,” dedi Gemibozan, hırıltılı bir sesle.

“Bin iki yüz.”

“Daha geminin postalarını bile gözden geçirmedim ve—”

“Öyleyse buraya daha çabuk gelmeliydin. Bin iki yüz.”

“Bin üç yüz!”

“Ha şöyle,” dedi Kosta. “Bana ayak uydurabilecekmişsin gibi davranmaya devam et. Bin dört yüz.”

“Bin beş yüz,” dedi Gemibozan. “Seni uyarıyorum Callas. Fiyatı daha da yukarı çekersen sonuçlarına katlanırsın.”

“Zavallı ihtiyar donyağı kovası. Demek aşırı değil de sadece saçma bir kâr etmek zorunda kalacaksın, öyle mi? Bin altı yüz.”

“Buraya nasıl geldin Callas?”

“Bağımsız bir tüccarın gemisiyle.”

“Hangisi?”

“Seni ilgilendirmez. Bin altı yüz veriyorum. Ne—”

“Bin sekiz yüz,” diye tısladı Gemibozan. “Yoksa paran mı bitiyor Lashainli özenti?”

“Bin dokuz yüz,” dedi Kosta, ilk kez sesine bir endişe tınısı katarak.

“İki bin solari.”

Leocanto kısa bir süre için Jerome’a danışırmış gibi yaptı. Sonra gözlerini yere dikerek, “Canın cehenneme ihtiyar,” diye homurdandı ve çantaları güverteden toplaması için Jerome’a el etti.

“Gemibozan’a satıldı,” dedi Zamira, kocaman bir tebessüm etmemek için kendini zor tutarak. “İki bin solariye.”

“Hah!” Gemibozan’ın suratı neredeyse acı çekiyormuş gibi gözükmesine yol açan, muzafferane bir ifadeyle çarpıldı. “Elimi sallasam senin gibi on tanesini satın alabilirim enik. Tabii eğer aletimi yabancı ve lüzumsuz bir şeye sokmak istersem.”

“Eh, sen kazandın,” dedi Leocanto. “Tebrikler. Üzüntüden kan ağlıyorum.”

“Ağlamalısın da,” dedi Gemibozan. “Ne de olsa üstünde durduğun gemi artık bana ait. Şimdi seni bir ateşin üstüne yatırıp kızartmamam için bakalım bana ne kadar para—”

“Gemibozan,” dedi Drakasha, “o iki bin solari elime geçene kadar bu gemi *nah* senin.”

“Ah,” dedi yaşlı adam. “Teknik bir ayrıntı.” Ellerini çırpmasıyla birlikte köleleri muhtemelen altınla doldurulması için asma koltuğu aşağı yolladılar.

“Kaptan Drakasha,” dedi Kosta, “gösterdiğiniz hoşgörü için teşekkürler ama belli ki çekilme zamanım—”

“Del,” dedi Drakasha, “Lord Callas ile adamını filikalarımızdan birine bindir. Lord Callas, kamaramda akşam yemeğine kalabilirsiniz. Onun ardından sizi… ait olduğunuz yere geri göndeririz.”

“Size minnettarım Kaptan.” Kosta adabı muaşeret kurallarının gerektirdiğinden çok daha derin bir reverans yaparak onu selamladı, ardından Delmastro ve Jerome’la beraber giriş lombarında gözden kayboldu.

“Kıçı boklu yavşağı gebert gitsin,” dedi Gemibozan yüksek sesle. “Parası sende kalsın.”

“Seninki bana yeter,” dedi Zamira. “Ayrıca *gerçek* bir Lashain baronunun bana hayatını borçlu olduğunu düşünmesi hoşuma gidiyor.”

Gemibozan’ın köleleri çuvallar dolusu gümüş ve altın sikkeyi *Ulak*’ın güvertesine naklettiler. Sonunda mutabık kalınan meblağ Zamira’nın ayaklarının dibine yığıldı. Gwillem elbette ki fırsatını bulunca parayı sayacaktı ama Zamira’nın dolandırılmaktan çekindiği yoktu. ‘Tavrin Callas’ın’ birkaç dakika önce yürüttüğü mantığa uygun olarak, çuvallarda tam da vadedilen meblağın olması kaçınılmazdı. Gemibozan kasabanın sınırındaki müstahkem konağında bir düzine iyi donatılmış paralı asker bulunduruyor olsa da bir kaptanı aldatması hâlinde taburlar dolusu korsan peşine düşerdi ve koşarak kaçıp gidebileceği günler çok geride kalmıştı.

Drakasha *Ulak*’ı Gemibozan’ın muhafızlarına ve kölelerine teslim etti. Yarım saat sonra *Orkide*’ye geri döndüğünde ne zaman bir ganimet satılsa kapıldığı o memnuniyeti hissetmekteydi. Düşünülmesi gereken pürüzlerden biri

eksilmişti. Artık tüm mürettebatı tek bir gemide olacak, herkese hak ettiği pay dağıtılacak ve gemi kesesi hatırı sayılır ölçüde kabaracaktı. *Balıkçıl'ı* yağmaladıkları sırada yanlarında çarpışamayan yaralı *Ulak* mürettebatı küçük bir sorun teşkil etmişti ama sağlıksız bir hâlde Hovarda'da bırakılmaktansa hepsi birden çaylak postanın geçici rezilliğine katlanmayı yeğlemişti.

"Ravelle, Valora," dedi kadın, ikiliyi kasara altının gölgesinde Del ve bir düzine tayfayla beraber konuşup sırıtırken bulunca. "Beklediğimden daha iyi iş çıkardınız."

"Öteki türlü kazanacağımızdan yedi veya sekiz yüz solari fazlasını aldık," dedi Gwillem şaşkın bir hâlde.

"Herkesin payına pay katıldı," dedi Valora.

"Ama bu ancak o puşt biraz paraya kıyıp bağımsız tüccarların ağzından laf alana kadar sürer," dedi Del, takdir ve hayret karışımı bir duyguyla tek kaşını kaldırarak. "Son zamanlarda hiç kimsenin Hovarda'ya bir Lashain soylusu getirmediğini keşfedince—"

"Elbette eninde sonunda gerçeği anlayacak." Kosta bir elini boş ver dercesine salladı. "Zaten işin güzel tarafı da o ya. Onun gibi hırslı, kendini beğenmiş, tehditler savurmaya meraklı küçük zorbalar… eh, öyleleriyle oyuncak gibi oynayabilirsin. Aradan bin sene geçse bile onu bu kadar basit bir hileyle güpegündüz tongaya düşürdüğümüzü hiç kimseye anlatmaz. Ayrıca senden satın aldığı her geminin kâr marjı bu kadar yüksek olduğu sürece ileri geri konuşmaktan başka bir misillemede de bulunmaz."

"Bana diklenmeye niyetlense bile öyle bir şey yapacak kadar gücü yok," dedi Zamira. "Ben konuya kapandı gözüyle bakıyorum. Ama bu, tüm öğleden sonrayı o süslü püslü kıyafetler içinde keyif çatarak geçirebileceğiniz anlamına gelmiyor. Şunları yerine kaldırın."

"Tabii… Kaptan."

“Ayrıca Gemibozan tehdidinde ciddi olsun veya olmasın, burada bulunduğumuz süre boyunca siz ikinizi gözden uzak tutmakta yarar var. Gemiden ayrılmanız yasak.”

“Ne? Ama—”

“Bana kalırsa,” dedi Drakasha, keyifli fakat kararlı bir ses tonuyla, “sizin gibilerin dizginlerini sık sık boş bırakmak hiç iyi olmaz. Merak etmeyin, zahmetlerinize karşılık gemi kesesinden biraz daha fazla pay alacaksınız.”

“Ah, tamam o zaman.” Kosta kaliteli kıyafetinin narin parçalarını çıkarmaya başladı. “Zaten bir ara sokakta gırtlağımın kesilmesine hevesli değilim.”

“Akıllı çocuk.” Zamira ikinci kaptanına doğru döndü. “Del, bu akşamki Şen Vardiya için bir liste hazırlayalım. Biz ikimiz konsey toplantısına giderken onlar da bizimle beraber karaya çıkabilirler. Mesela… mürettebatın yarısı. Adamları âdilce seç.”

“Peki,” dedi Del, “ve biz o toplantıdan dönene kadar bir sorun çıkma ihtimaline karşı etrafı gözleyip filikalarda bekleyecekler, değil mi?”

“Aynen öyle,” karşılığını verdi Zamira. “Muhtemelen tüm diğer gemilerin mürettebatları gibi.”

“Kaptan,” diye fısıldadı Del, neredeyse Zamira’nın kulağının içine kadar eğilerek, “şu toplantı neyle ilgili?”

“Pis işler dönüyor Ezri.” Kadının ilgisinin farkında olmadan gülüşen ve şakalaşan Leocanto ile Jerome’a göz attı. “Doğruysa da yalansa da pis işler.”

Kolunu Ezri’nin, yani şımarık bir Nicora aristokratı olarak sürdürebileceği hayata sırt çevirmiş, çaylak postadan ikinci kaptanlığa kadar yükselmiş, Zamira’nın kıymetli *Orkide*’sini su üstünde tutabilmek için altı senede onlarca kez ölüm tehlikesi atlatmış genç kadının omzuna attı. “Bu akşam duyacağın bazı şeyler Valora’yla ilgili. İkinizin baş başayken

neler konuştuğunuzu bilemem… en azından *konuşarak* geçirdiğiniz o nadir aralarda—-”

Ezri başını dik tuttu, gülümsedi ve utanmaya tenezzül etmedi.

“—ama söyleyeceklerim seni memnun etmeyebilir.”

“Aramızda değinilmesi gereken bir mevzu varsa,” dedi minyon kadın usulca, “onun değineceğine güvenim tam. Ve hiçbir şeyi duymaktan korkmuyorum.”

“İşte benim Ezrim,” dedi Zamira. “Eh, öyleyse gidip giyinelim. Zırhlarımızı ve meçlerimizi kuşanalım. Kınlarını yağla ve bıçaklarını bileyle. Sohbetimiz kötü giderse ayrılma sebebi olarak kullanabileceğimiz bazı aletlere ihtiyaç duyabiliriz.”

On Üçüncü Bölüm

KARAR ANLARI

1

Hovarda Limanı'nı yıkık taş nöbetçisinden bir buçuk kilometrelik ıssız bir kumsal ayırır. O nöbetçinin adı Castana Voressa, yani Şanlı Hisar adlı kaledir.

Hayaletrüzgârı'nın selametindeki köklü bir değişim şehrin isminde kendisiyle eşdeğer bir değişiklik yaratmadan önce kendisine hizmet eden koyun kuzey tarafına hâkim olacak şekilde inşa edilen Şanlı Hisar artık bir düşman kuvvetinin oklarıyla kılıçları şöyle dursun, kaba saba bir dille yapılacak bir saldırıyı bile bertaraf etmekten acizdir.

Kalenin ucuza inşa edildiğini söylemek pinti taş ustalarına hakaret olur; yapımı için getirilen gemiler dolusu Verrar graniti bloğu, yurtlarından çok uzaktaki bezgin yetkililer tarafından şarap parası karşılığında ev inşaatlarının sürdüğü alanlara aktarılmıştır. Surlar ve kuleler için hazırlanan büyük planlar önce tek bir surun büyük planına, sonra da daha küçük bir sur ile bir kışlanın mütevazı planına dönüşmüştür. Tüm bunlar yetmezmiş gibi o kışlaya yerleştirilecek bir garnizon dolusu asker yolculuk sırasında bir yaz fırtınasında yitip gitmiştir.

Kalenin işe yarar tek kalıntısı kıyının yaklaşık elli metre açığında bulunan, daire şeklinde ve taştan yapılma bir çardaktır. Ana harabelere taş döşeli ve yükseltilmiş bir yolla bağlanır. Aslında bu yol mancınıklar için bir platform vazifesi görsün diye tasarlanmıştır ama o mancınıklardan hiçbiri gelmemiştir. Şimdilerdeyse Hovarda Limanı'nın korsan

kaptanları vaziyetteki gidişatı konuşmak için bir konsey topladıklarında toplantının yeri daima o çardak, zamanı da daima günbatımıdır. Kaptanlar burada, asla kurulmamış bir Verrar imparatorluğunun taşlarında, yedi yıl önce kendi hırslarını boşa çıkarmış bir şehir devletinin boşa çıkmış hırslarının üzerinde baş başa işlerini görürler.

2

Toplantı Zamira'nın hatırlayabildiği diğer tüm toplantılar gibi başladı: günbatımının mor-kızıl göğü altında, eski taşların üstüne konmuş fenerlerin ışığında, bir hayvanın nefesi kadar yoğun olan nemli bir havada ve toplu hâlde ava çıkmış böceklerin ısırıklarıyla.

Kaptanlar konseyinde ne şarap ne yemek ne de oturacak bir yer olurdu. Oturmak insanları vakit harcamaya daha yatkın kılmaktan başka bir işe yaramazdı. Rahatsızlık ise sözlerdeki duygusallığı alır ve sorunların özüne inmeyi hızlandırırdı.

Toplantıya katılan son kişilerin kendisiyle Ezri olduğunu görmek Zamira'yı şaşırttı. Bakışlarını diğer kaptanların üzerinde gezdirirken samimi bir kafa selamı vermeyi de ihmal etmedi.

En başta artık silahlı olan Jaffrim Rodanov vardı, yanında da Ezri'den sadece biraz daha uzun, ince yapılı ve sarışın bir kadın olan ikinci kaptanı Ydrena Koros duruyordu. Kadın profesyonel bir düellocunun duruşuna ve geniş yalındı Jeresh meçini kullanma konusunda yaygın bir şöhrete sahipti.

Onların yanında ellili yaşlarına merdiven dayamış, sevimli ve kel bir adam olan Pierro Strozzi duruyordu. Yanındaki teğmeninin adı Kulakçı Jack'ti. Adam bu lâkabı öldürdüğü hasımlarının kulaklarını kesmeye meraklı olduğu için kazanmıştı. Dedikodulara göre o kulakları tabaklayıp dikerek kamarasında kilitli tuttuğu süslü kolyelere dönüştürürdü.

Rance de oradaydı, alışıldığı üzere yanında da Valterro vardı. Kadının çenesinin sağ tarafında yüzünüzü birkaç ekşitmenize neden olacak derecede siyahımsı yeşil bir morluk görülüyordu; buna rağmen yine de kendi ayaklarının üstünde duruyordu ve en azından Zamira'nın ona baktığını düşündüğü anlarda ona dik dik karşılık vermeyecek kadar nezaket gösteriyordu.

Son olarak Jacquelaine Colvard, namı diğer'Hayaletrüzgârı'nın Yaşlı Kadını' geliyordu. Saçları griye çalmasına ve güneşten yanmış teni eski köseleye benzemesine rağmen altmışlı yaşlarının ortalarındaki kadın zarafetini hâlâ koruyordu. Şu anki çırağı ve dolayısıyla da sevgilisi Maressa Vicente'nin dövüş ve denizcilik yetenekleri henüz genel olarak bilinmiyordu. Buna rağmen genç kadının yeterince becerikli göründüğü kesindi.

İçlerinden biri çekip gidene kadar dünyanın geri kalanından fiilen ayrılmış durumdaydılar. Mürettebatlarından seçilmiş ekipler (her gemiden yaklaşık yarım düzine kişi) yükseltilmiş yolun sonunda huzursuzca kaynaşmaktaydı. Toplantı bitene kadar o yola başka birinin adım atması yasaktı.

Eee, diye düşündü Zamira, bunu *nasıl yapacağız?*

"Zamira," dedi Jaffrim Rodanov, "konseyi toplayan sensin. Derdin neymiş anlat bakalım."

Demek ki doğrudan konuya giriyoruz-

"Bahsedeceğim dert sadece beni değil, hepimizi ilgilendiriyor Jaffrim. Tal Verrar arhonunun yine bizi zora sokacak planları olduğuna dair kanıtım var."

"Yine mi?" Rodanov kocaman ellerini yumruk yaptı. "Bizi zora sokacak planları olan asıl kişi Bonaire'di, Zamira. Stragos'un yerinde olsak bize de aynen onun yaptığını—"

"O savaşın tek bir gününü bile unutmuş değilim Jaffrim." Zamira sabırlı olma yönündeki tüm kararlılığına rağmen

cinlerinin tepesine çıkmaya başladığını hissetti. “Zaman içinde ona bir hata gözüyle baktığım iyi bilinir.”

“Ümitsiz Dava,” dedi Rodanov alaycı bir üslupla. “Koduğumun Aptalca Fikri demek daha doğru olur. Keşke zamanında bunu görebilseydin!”

“Keşke sen de zamanında *konuşmaktan* fazlasını yapsaydın,” dedi Pierro Strozzi tatlı dille. “Sadece konuşup durdun ve Arhon’un filosu ufku kararttığında yelken açıp gittin.”

“Sizin o lanet olasıca filonuza hiç katılmamıştım ki Pierro. Arhon’un gemilerinden bazılarını üstüme çekmeyi denemeyi teklif ettim ve dediğimi de yaptım. Yardımım olmasaydı rüzgâr üstünlüğünüzü daha çabuk kaybeder ve kuzeyden kuşatılırdınız. Şimdi burada sadece Chavon ve ben duruyor olur—”

“Tartışmayı kesin!” diye bağırdı Zamira. “Konseyi toplayan benim ve daha anlatacaklarım var. Eski yaralara tuz basmak için toplanmadık.”

“Konuş öyleyse,” dedi Strozzi.

“Bir ay önce Tal Verrar’dan bir brik ayrıldı. Kaptanı onu Kılıç Marinası’ndan çaldı.”

Bunun üzerine genel bir mırıldanma koptu ve kafalar iki yana sallandı. Zamira sözlerini sürdürmeden önce gülümsedi. “Kaptan kendine bir mürettebat bulmak için Rüzgârüstü Kayası’na sızdı ve mahkûmlarla dolu bir koğuşu boşalttı. Hem onun hem de adamlarının niyeti güneye yelken açıp Hovarda Limanı’nda bize katılmaktı. Kızıl bayrağı dalgalandırmak üzere.”

“Arhon’un gemilerinden birini korunaklı bir limandan kim çalabilir?” diye sordu Rodanov, buna tam olarak inanmadığını belli eden bir ses tonuyla. “Onunla tanışmak isterdim doğrusu.”

“Tanıştın zaten,” dedi Zamira. “Adı Orrin Ravelle.”

O ana kadar Kaptan Rance’in arkasında sessizliğini koruyan Valterro hemen atıldı. “O aşağılık herif—”

“Kapa çeneni,” dedi Zamira. “Dün gece kesenden oldun, değil mi? Ravelle eli çabuk biridir. Hızlı elleri, kıvrak bir zekâsı, komuta yeteneği ve kılıç kullanmada hüneri var. Dört Jerem Kurtarıcısı’nı tek başına öldürerek mürettebatıma katılmaya hak kazandı.” Daha önce inandığı, fakat Kosta’nın onu bundan vazgeçirmek için dil döktüğü yarı doğrularla genç adamı böylesine şişirmek Zamira’yı ister istemez biraz keyiflendiriyordu.

“İyi de Ravelle’in kendine ait bir gemisi olduğunu söyledin,” dedi Rodanov.

“Evet. *Kızıl Ulak.* Daha bu öğleden sonra Gemibozan’a satıldı. Pierro, sen onu birkaç gün önce Yanan Menzil’de görmüşsün galiba, değil mi?”

“Evet.”

“Pirinç Denizi’nde masum masum işime bakıyor, orada burada karşılaştığım ganimetleri götürüyordum,” dedi Zamira. “Bir de baktım ki Ravelle’in *Ulak*’ına denk gelmişim. En hafif tabiriyle onun planlarını bozdum. Zaman içinde de hikâyesini parça parça ağzından aldım.”

“Peki neymiş o hikâye?” diye sordu Rance. Ağzı çakıl taşlarıyla doluymuş gibi konuşsa da en azından sözleri anlaşılıyordu.

“Bir düşün Rance. Kim bu Ravelle? Tek bir kişi, belli ki bir hırsız. Pek çok sıradışı şey yapmak üzere eğitilmiş. Ama tek bir kişi bir briği Kılıç Marinası’nın kapılı limanından dışarı çıkarabilir mi? Tek bir kişi Rüzgârüstü Kayası’na girip oradaki her muhafızı alt edebilir, bir koğuş dolusu mahkûmu serbest bırakabilir ve onları ne tesadüftür ki tam da o gece çaldığı briğine doldurabilir mi?”

“Şey,” dedi Rance. “Eh, belki—”

“Bunları yalnız başına yapmış olamaz,” dedi Jacquelaine Colvard, ilk kez söz alarak. Sesi alçak olmasına rağmen çardaktaki herkesin bakışlarını üzerine çekmeye yetti. “Stragos kaçmasına göz yummuş olmalı.”

“Aynen öyle,” dedi Zamira. “Stragos onun kaçmasına göz yumdu. Stragos ona her türlü özgürlüğe can atan bir mürettebat verdi. Stragos ona bir gemi verdi. Ve tüm bunları Ravelle’in güneye yelken açacağını bile bile yaptı. Buraya gelip mesleğimizde bize katılacağını bile bile.”

“Aramıza bir casus sokmak istedi,” dedi Pierro Strozzi, karakterine aykırı bir heyecan göstererek.

“Evet. Hatta daha da fazlası.” Zamira sözlerini sürdürmeden önce bakışlarını korsan çemberinde gezdirerek tüm dikkatleri üzerinde topladığından emin oldu. “Aramızda bir casus sokmayı *başardı* bile. Hem de benim gemimde. Orrin Ravelle ile dostu Jerome Valora şu anda Arhon’un emrindeler.”

Başını hızla çeviren Ezri ağzı bir karış açık vaziyette kaptanına bakakaldı. Zamira çaktırmadan onun kolunu sıktı.

“Öldür onları,” dedi Jacquelaine Colvard.

“Durum bundan daha karmaşık ve ciddi,” dedi Zamira.

“Bahsettiğin o iki adam için sahiden de öyle. Şahsen karmaşaları cesede dönüştürmeyi yeğlerim.”

“Dalaverelerini kendi başıma keşfetseydim işlerini çoktan bitirirdim. Ama Ravelle bunları bana kendi ağzıyla itiraf etti. İddiasına göre o ve Valora tamamen zoraki casuslarmış. Stragos güya onlara panzehirine sadece kendisinin sahip olduğu durağan bir zehir vermiş. Bir ay içinde panzehirin bir sonraki dozunu almaları gerekiyormuş.”

“Öyleyse ölüm onlara bir lütuf olur,” diye geveledi Rance. “Stragos denen o pezevenk kukladan başka bir şey olmalarına

asla müsaade etmez.”

Rodanov onu susturmak için elini salladı. “Görevleri neymiş, Ravelle sana ne anlattı? Herhâlde bizi gözetlemektir, değil mi?”

“Hayır Jaffrim.” Zamira ellerini arkasında kavuşturdu ve çardağın ortasında yavaşça volta atmaya başladı. “Stragos, Tal Verrar’ın yakınlarında bir kez daha kızıl bayrak açarak kendisine kıyak geçmemizi istiyormuş.”

“Bu *çok* saçma,” dedi Pierro Strozzi.

“Arhon’un ihtiyaçlarını düşündüğünde mantıklı,” dedi Jacquelaine Colvard.

“Nasıl?” diye sordu Rance ile Strozzi, aynı anda.

“Arhon ile Priori’nin arasının bozuk olduğunu duydum,” dedi Colvard. “Bir şey ortaya çıkıp Tal Verrar’ın dürüst vatandaşlarını korkutursa Priori’nin kara ve deniz kuvvetlerine saygısı artar.”

“Stragos’un Tal Verrar’ın dışından bir düşmana ihtiyacı var,” dedi Zamira. “Hem de en kısa zamanda. Ayrıca askerlerinin o düşmanı kolayca tepeleyebileceğinden de emin olmalı.” Kollarını iki yana, diğer kaptanlar ile onların muavinlerine doğru açtı. “Üstümüze okçuluk hedefi çizseler yeridir.”

“Bize bulaşarak elde edebileceği hiçbir kazanç yok,” dedi Pierro Strozzi.

“Kazancını parayla ölçenler için konuşursan haklısın. Ama Stragos’un gözünde bu her şey demek. Ravelle’in görevi için bir gemiyi, mahkûmlardan oluşan bir mürettebatı ve kendi itibarını tehlikeye attı. Ciddi olduğunu düşünmüyor musun? Bir ‘korsanın’ en güvenli limanından kaçmasına izin vererek kendini alay konusu etti. Sırf daha sonra bizi ezerek kendini aklamak için.” Zamira yumruklarını bir araya getirdi. “Ravelle’in görevi işte buydu: bizi ikna etmek, kandırmak,

bize yalan söylemek, rüşvet yedirmek… ve bizden istediğini alamazsa *Ulak*'ı kullanarak her şeyi kendi başına halletmek."

"Öyleyse izlememiz gereken yol belli," dedi Jaffrim Rodanov. "Stragos'a istediği hiçbir şeyi vermeyeceğiz. Kurduğu tuzağın etrafında gezinmeyeceğiz. Savaştan bu yana yaptığımız gibi Tal Verrar'la aramızda sekiz yüz kilometre bırakacağız." Uzanıp Strozzi'nin göbeğine coşkulu bir şaplak attı. "Kendi yağımızla kavruluruz olur biter."

"Kusura bakma Kaptan, ama belki de o kadarına bile gerek yoktur," dedi, ikinci kaptanı Ydrena Koros. "Kaptan Drakasha gösterdiğin kanıtın, o iki adamın anlattıklarının hiç de elle tutulur bir—"

"Yalnızca anlattıkları değil," dedi Zamira. "Bir düşün Koros. *Kızıl Ulak* ellerindeydi. Geminin mürettebatı -artık *benim* mürettebatım- sahiden de Rüzgârüstü Kayası'ndan alınan mahkûmlardan oluşuyordu. Onları kesinlikle Arhon'un gönderdiği çok açık."

"Aynı fikirdeyim," dedi Jacquelaine Colvard. "Lâkin izlenecek en akıllıca yolun Arhon'u kışkırtmamak olduğu konusunda Jaffrim'in görüşünü paylaşı—"

"Gerçekten de en akıllıca yol bu olurdu," diye yaşlı kadının sözünü kesti Zamira. "Tabii Stragos tüm bunları geçici bir hevesle yapsaydı. Ama yapmıyor, değil mi? O canı pahasına mücadele ediyor. Makamı sallantıda. Bize ihtiyacı var."

Drakasha tekrar çardağın ortasında volta atarken yıllar boyunca mürettebata kabul törenleri sırasında bir yargıç olarak öne sürdüğü 'savları' hatırladı. Şimdi ortaya koyduğu tavır onlardan inandırıcı mıydı? Öyle olması için tanrılara dua etti.

"Eğer Ravelle ile Valora'yı denize atıp onları görmezden gelirsek," diye devam etti, "veya Tal Verrar'dan uzak durursak Stragos başka bir şey dener. Ya bizi savaşa sokacak başka bir hileye başvurur ya da halkını onlara savaş açtığımıza dair kandırır. Lâkin gelecek sefere tanrılar Stragos'un planlarını

vakitlice öğrenmemizi uygun bulmayabilirler. Onunla körü körüne mücadele etmemiz gerekebilir.”

“Anlattıkların kolejdeyken duyduklarımdan daha çok varsayım içeriyor,” dedi Rodanov.

“*Kızıl Ulak* ve mahkûmlar sahiden de Stragos’un büyük bir risk aldığına işaret ediyor,” dedi Colvard. “Büyük bir risk alması da açık açık veya kendine güvenerek bir harekette bulunamadığını gösterir. Tal Verrar’daki durum hakkında bildiklerimize dayanarak… ben bu tehdidin gerçek olduğunu düşünüyorum. Eğer Stragos’un bir düşmana ihtiyacı varsa gereksinimlerini karşılayan tek aday biziz. Başka ne yapabilir ki? Balinel’e mi savaş açacak? Camorr’a mı? Lashain’e mi? *Karthain’e* mi? Hiç sanmam.”

“Bizden ne yapmamızı istiyorsun Zamira?” diye sordu Rodanov, kollarını kavuşturup kaşlarını çatarak.

“Arhon’a karşılık vermemizin bir yolu var.”

“Verrar donanmasıyla savaşamayız,” dedi Rodanov. “Ne de kahrolası kente baskın düzenleyebilir, gökyüzünden yıldırımlar yağdırabilir veya tanrılardan Stragos’u bizim yerimize haklamalarını rica edebiliriz. Nasıl ‘karşılık’ vereceğiz? Ahlaksız mektuplarla onun duygularını inciterek mi?”

“Ravelle ile Valora panzehiri almaya gittiklerinde ona doğrudan rapor vereceklermiş.”

“Yani Stragos’a erişimleri var,” dedi Colvard. “Bir suikast!”

“Öyle bir şey yaparlarsa suç onların üstüne kalır. Tabii canlı kurtulabilirlerse,” diye fikir yürüttü Strozzi.

“Ne hâlleri varsa görsünler,” dedi Rodanov. “Ne yani, onları Tal Verrar’a geri götürüp Arhon’un üstüne salmak için bizden izin mi istiyorsun? Durduğun kabahat. Onlara seve seve bir çift bıçak ödünç verebilirim.”

“Ravelle ile Valora’nın bakış açısına göre ortada ufak bir sorun var. Evvela temelli bir panzehir elde etmekten, *sonra* Stragos’un işini bitirmekten yanalar.”

“Heyhat,” dedi Rance, “hayatta tüm arzularımıza nadiren ulaşır—”

“Onlara elimizde bir panzehir olduğunu söyle,” dedi Colvard. “Onları bu durumdan kurtulmalarını sağlayabileceğimize ikna et. Sonra ikisini de Arhon’un üstüne sal… Böylece suikasttan canlı kurtulup kurtulmamalarının da bir önemi kalmaz.”

Ezri karşı çıkmak üzere ağzını açtıysa da Zamira ona çatık kaşlı ifadeler yelpazesindeki en sert bakışı attı.

“Fevkalade kurnazca bir fikir,” dedi Zamira, ikinci kaptanının çenesini tutacağından emin olduğunda. “Ama çok desteksiz. Onların yerinde olsanız böyle bir iddiaya inanır mıydınız?”

“Başım fıldır fıldır dönmeye başlıyor,” dedi Pierro Strozzi. “Ne yapmak istiyorsun onu söyle Zamira.”

“İsteğim,” dedi kadın, her bir sözcüğü dikkatle telaffuz ederek, “Tal Verrar civarında biraz patırtı koparmayı gerekli görürsem hiçbirinizin kaygılanmaması.”

“Felaketimize sebep olacaksın!” diye bağırdı Rodanov. “Hovarda Limanı’nın da Montierre gibi harabeye çevrilmesini mi istiyorsun? Dünyanın dört bir yanına dağılmamızı ve korunmasız ticaret yollarımızın öfkeli Verrar savaş gemileriyle dolmasını mı istiyorsun?”

“Bir şeyler yapmaya karar verirsem,” dedi Zamira, “ihtiyatlı davranmaya özen—”

“İmkânsız,” diye homurdandı Rodanov. “Bu dediğin Stragos’un Özgür Filo’yu ezerek başlattığı işi hepten bitirecek. Yaşam tarzımızı yok edeceksin!”

“Veya onu *koruyacağım*.” Zamira ellerini beline dayadı. “Stragos bizi kışkırtmakta kararlıysa bunu her halükârda yapacak. Durumu lehimize çevirmenin *yegâne* yolu şu an gemimde. Stragos devrilirse arhonluk da onunla beraber devrilir. Ve eğer Tal Verrar’ı Priori yönetmeye başlarsa öleceğimiz güne kadar bu denizi gönlümüzce talan edebiliriz.”

“İyi de,” dedi Strozzi, *“ihtiyatlı* davranacak olsan bile niçin Arhon’un planına uymak istiyorsun?”

“Ravelle ile Valora birer aziz değiller,” dedi Zamira. “Bizim iyiliğimiz için canlarını feda etmek gibi bir niyetleri yok. Yaşamak istiyorlar ve bunun için zamana ihtiyaçları var. Eğer Stragos onun adına var güçleriyle çalıştıklarına inanırsa bir çözüm bulmak için gereken haftaları ya da ayları onlara tanıyacaktır. Bu esnada da muhtemelen diğer planlarını devreye sokmayacaktır.”

“Ya da o haftaları ve ayları şehrini galeyana getirmek için kullanır,” diye belirtti Rodanov.

“Dikkatli davranacağıma güvenmelisiniz,” dedi Zamira. “Bir kaptan olarak siz kardeşlerimden bunu istiyorum. Tal Verrar cephesinden ne duyarsanız duyun muhakeme yeteneğime güvenin.”

“Bu büyük bir istek,” dedi Colvard. “Bizden bir yardım beklemiyor musun?”

“Bir sabah hep beraber Tal Verrar’da gözükmemizden *daha çok* ters tepecek bir şey düşünemiyorum, ya siz? Öyle bir şey yaparsak Arhon istediği savaşa on dakikada kavuşur. O yüzden bu işi bana bırakın. Yalnızca benim gemim riske girsin.”

“O risk hepimizin,” dedi Rodanov. “Bizden hem kendi kaderlerimizi ve hem de Hovarda Limanı’nınkini sana emanet etmemizi istiyorsun. Hem de hiçbir denetim olmaksızın.”

“Şu son yedi yıldır işler başka türlü mü yürüyordu sanki?” Drakasha çemberdeki her kaptanı teker teker süzdü. “Her

birimiz *daima* diğerlerinin insafına kaldık. Herhangi birimiz gereğinden fazla kuzeye gidebilir, birinin soylu kuzenini taşıyan bir gemiye saldırabilir, çok fazla denizci katledebilir veya göz ardı edilemeyecek kadar açgözlülük edebilirdi. Başından beri hep tehlike içinde olduk. Ben bu sefer durumu önceden açıklama nezaketini gösteriyorum, hepsi bu."

"Peki ya başaramazsan?" diye sordu Rance.

"Başaramazsam," dedi Zamira, "bir ceza kesmenize gerek kalmayacak. Çünkü çoktan ölmüş olacağım."

"Karışmama yemini," dedi Colvard. "Bizden istediğin bu, değil mi? Sen… birliğimizin en önemli kuralını kıç pencerenden dışarı atarken kılıçlarımızı kınlarında tutacağımıza söz vermemizi istiyorsun."

"Daha iyi bir alternatif olmadığı için," dedi Zamira, "evet. Tam olarak bunu istiyorum."

"Peki ya hayır dersek?" diye usulca sordu Rodanov. "Bire karşı dört oyla seni bundan menedersek?"

"O zaman hepimizin aşmaktan korktuğu bir çizgiye geldik demektir," dedi Zamira, adamın sert bakışlarına aynı şekilde karşılık vererek.

"*Ben* menetmiyorum," dedi Rance. "Sana el sürmeyeceğime yemin ederim Zamira. Benim kazancım için terlemeye niyetliysen canıma minnet. Denerken ölürsen de yasını tutacak değilim."

"Ben de yemin ederim," dedi Colvard. "Zamira haklı. Müşterek güvenliğimiz her an hangimizin bir delilik edeceğine bağlı. Eğer Maxilan'ı koltuğundan indirmemiz için bir şans varsa başarın için dua edeceğim."

"Zamira Drakasha'nın oyu tabii ki Zamira Drakasha'ya," dedi Zamira, bakışlarını Rodanov ile Strozzi'ye çevirerek.

“Duyduklarımın hiçbiri hoşuma gitmiyor,” dedi Strozzi. “Ama işler boka sararsa bu denizdeki hiçbir gemi benim *Balıkkartalım* gibi kaçamaz.” Gülümseyip parmaklarını çıtlattı. “İnceldiği yerden kopsun. Git Arhon’a eteklerini salla ve bak bakalım seni okşamaya yeltenecek mi? Nasılsa ben yakınlarda olmayacağım.”

“Anlaşılan,” dedi Rodanov, tüm gözler üstüne çevrildikten sonra, “muhalif davranmak için elime bir fırsat geçti.” İç geçirip alnını ovuşturdu. “Bunlardan hiçbirinin akıllıca olduğunu düşünmüyorum. Ama eğer ihtiyatlı davranma sözünün benim karışmama yeminim kadar bağlayıcı olduğunu kabul edersem… pekâlâ. Git şu delice planını uygula.”

“Teşekkürler,” dedi Zamira, sıcak bir huzurun tepeden tırnağa kadar içini kapladığını hissederek. “Böylesi birbirimizi doğramaktan daha kolay oldu, değil mi?”

“Bu meselenin aramızda kalması gerek,” dedi Colvard. “Kimseden yemin etmesini istemiyorum; o yemini *bekliyorum*. Stragos’un Hovarda’da daha fazla gözü kulağı olabilir. Konuştuklarımız burada bulunanlardan başka birileri tarafından öğrenilirse bu toplantıya harcadığımız zaman heba olur. Tabii Zamira’nın atıldığı görev de öyle.

“Doğru,” dedi Strozzi. “Sessizlik. Tüm tanrılar şahidimiz olsun.”

“Tüm tanrılar şahidimiz olsun,” diye tekrarladı diğerleri.

“Yola hemen mi çıkacaksın?” diye sordu Colvard.

“Mürettebatımın karada bir gece geçirmesi lazım. Bu kadarını bile çok görerek onları geri çağıramam. Adamlarımı iki grup hâlinde kıyı iznine yollayacağım ve kalan kaparozumu en kısa sürede satacağım. Herhâlde iki-üç gün içinde limandan ayrılmış olurum.”

“Tal Verrar’a kadar üç hafta,” dedi Rodanov.

“Evet,” dedi Zamira. “Delikanlılarımız yolda can verirlerse bu konuştuklarımızın hiçbir anlamı kalmaz. Elimi çabuk tutmaya niyetliyim.” Rodanov’a yaklaştı, bir elini adamın sağ yanağına koydu ve parmak uçlarında yükselerek diğer yanağını öptü. “Bugüne dek hiç yüzünü kara çıkardım mı Jaffrim?”

“Savaştan beri hiç,” dedi Rodanov. “Ah, hay aksi. O bile söylenecek laf değildi. Böyle üstüme varma Zamira. Yeter ki… bu işi berbat etme.”

“Hey,” dedi Colvard, “bu ilginin birazına nasıl hedef olabilirim?”

“Kendimi cömert hissediyorum ama ellerinin sende kalmasını istiyorsan onları kendine sakla.” Zamira gülümseyerek Colvard’ı kırışık alnının ortasından öptü ve yaşlı kadına sarıldı. Tabii bunu özenle yaptı, çünkü her ikisinin de üzerinden sarkan tüm kılıçlardan ve hançerlerden sakınmak kolay sayılmazdı.

Zaten hayat hep böyle değil mi? diye düşündü Zamira. *Hep böyle değil mi?*

3

Zamira ile Ezri *Zehirli Orkide*’ye döndüklerinde giriş lombarında onları karşılayıp gemiye çıkmalarına yardımcı olmak için elini uzatan Utgar’dı. Saat gecenin on buçuğunu geçiyordu.

“Hoşgeldin Kaptan. Nasılsın?”

“Günümü Gemibozan’la ve kaptanlar konseyiyle atışarak geçirdim,” diye homurdandı Zamira. “Çocuklarımı görmem ve bir içki içmem gerekiyor. Ezri—”

“Evet?”

“Sen, Ravelle, Valora. Derhâl kamarama.”

Zamira kamarasına döndüğünde ceketini, meçlerini, Atacam yeleğini ve şapkasını hamağının üstüne gelişigüzel bir şekilde attı. Sonra da bir mutluluk iniltisiyle en gözde sandalyesine kuruldu ve Paolo ile Cosetta'yı kucağına aldı. Kendini çocuklarının kıvırcık siyah saçlarının tanıdık kokusunda kaybederek pürüzlü ellerine aldığı küçük parmakları mutlak bir tatmin duygusuyla süzdü. Cosetta'nınkiler hâlâ o kadar küçük ve tereddütlüydü ki… Paolo'nunkilerse her hafta biraz daha uzayıp maharet kazanıyordu. Tanrılar aşkına, ne kadar da hızlı büyüyorlardı. Ne kadar da hızlı…

Tanıdık gevezelikleri Zamira'yı iliklerine kadar sakinleştirdi. Görünüşe göre Paolo tüm öğleden sonrayı annesinin deniz sandığında yaşayan canavarlarla dövüşerek geçirmişti. Cosetta ise büyüdüğünde Yedi İlik'in kralı olmaya karar vermişti. Zamira kısa süreliğine bir kral ile bir kraliçe arasındaki farkı kızına açıklamayı düşündü ama böyle bir şeyin uğraşmaya değmeyeceğine karar verdi. Cos'a karşı çıkmak, günler sürecek sonuçsuz bir tartışmaya yol açmaktan başka bir işe yaramazdı.

"Kral olcam! Yedi iğik!" dedi küçük kız. Zamira da vakurla kafa salladı.

"Tahta geçtiğinde zavallı aileni unutma canım."

Derken kapı açıldı ve Ezri yanında Kosta ile Valora'yla beraber eşikte belirdi… Yoksa de Ferra mıydı? Hay şu üst üste binmiş takma adlara lanet olsundu.

"Kapıyı kilitleyin," dedi Zamira. "Paolo, git annene dört bardak getir. Ezri, şu Lashain Mavisi şişelerinden birini açar mısın? Tam arkandalar."

Aldığı sorumluluğun huşusuna kapılan Paolo deniz sandıklarının üstündeki lakeli masaya dört küçük bardak koydu. Kosta ile de Ferra yerdeki minderlere otururlarken Ezri de şişenin ağzındaki balmumu tıpayı çabucak çıkardı. Kamaranın içi taze limon kokusuyla doldu ve Ezri derin

okyanuslarla aynı renkteki şarapla her bardağı ağzına kadar doldurdu.

"Heyhat, kadeh kaldırmak için bir bahanem yok," dedi Zamira. "İnsan bazen öylesine içmek ister. Buyurun." Cos'u sol koluyla tutarak şarabını tek dikişte bitirdi. Buzlu ısının genzinden aşağı aktığını hissederken birbirine karışan baharat ve narenciye tatlarının keyfini çıkardı.

"Ben de istiyom," dedi Cosetta.

"Bu bir anne içeceği Cos. Hem tadı hoşuna gitmez."

"İstiyom!"

"Dedim ki— ah, pekâlâ. Parmakların yanmadıkça ateşten korkamazsın." Zamira bardağına azıcık mavi şarap koydu ve onu dikkatle kızına uzattı. Cos bardağı azami bir ciddiyetle alıp ağzına götürdü, sonra da masanın üstüne düşürdü.

"Çiş gibi!" diye bağırdı, başını iki yana sallayarak.

"Çocuklarını denizcilerin arasında yetiştirmenin bazı sakıncaları yok değil," dedi Zamira, masanın kenarından düşmeden önce bardağı yakalayarak. "Ama kelime hâzinelerine en büyük katkıyı hiç şüphesiz ben yapıyorumdur."

"*Çiiiiiş!*" diye kıkırdayarak bağırdı Cosetta. Kendisiyle gurur duyduğu her hâlinden belliydi.

"Şşşt!," dedi Zamira.

"Benim kadeh kaldırmak için bir bahanem var," dedi Kosta, alaycı bir tebessümle bardağını havaya kaldırarak. "Gerçeğin şerefine. Bunca haftanın ardından bu geminin *gerçek* kaptanın kim olduğunu şimdi anladım."

Gevrek gevrek gülen de Ferra kadehini onunkiyle tokuşturdu. Lâkin Ezri ne hâlen masada duran şarabına dokunmuştu ne de bakışlarını ellerinden ayırıyordu. Zamira bu

işi çabucak bitirmeye karar verdi; belli ki Ezri'nin Jerome'la yalnız kalması gerekiyordu.

"Durum şöyle Ravelle," dedi Kaptan. "Kendimi planını savunurken bulana kadar böyle bir şey yapacağımdan haberim yoktu."

"Yani bizi Tal Verrar'a—"

"Evet, sizi Tal Verrar'a geri götüreceğim." Kadın kendine bir bardak daha şarap doldurdu ve bu sefer daha ölçülü bir yudum aldı. "Yapmak üzere olduğumuz muzırlıklarla ilgili kuzeyden bazı rivayetler aldıkları takdirde paniklememeleri için konseyi ikna ettim."

"Teşekkürler Kaptan. Ben—"

"Bana sözlerle teşekkür etme Ravelle." Zamira şarabından bir yudum daha aldı ve kadehi masaya bıraktı. "Bana pazarlığın kendi üstüne düşen kısmını yaparak teşekkür et. Maxilan Stragos'u öldürmenin bir yolunu bul."

"Elbette."

"İzin ver bir şeyi açıkça belirteyim." Zamira kucağındaki kızını dikkatle döndürerek dosdoğru masanın karşısına, yani Kosta'ya bakmasını sağladı. "Bu gemideki herkes planının başarıya ulaşması için canını tehlikeye atacak. Hem *de herkes*."

"An… anlıyorum."

"Stragos'un size kurduğu tuzağa bir çözüm bulamazsak… eh, ona olan erişiminiz ebediyen devam edemez. İş o noktaya varmadan önce size gücüm dahilindeki her türlü yardımı yapacağım. Fakat başka bir alternatif yoksa, vaktiniz dolar da onu ortadan kaldırabilmek için kendinizi feda etmekten başka bir yol bulamazsanız sizinle tekrar görüşmeyi beklemiyorum, anladın mı?"

“Eğer iş o noktaya varırsa,” dedi Kosta, “onu çıplak ellerimle tanrıların huzuruna çıkarırım. İkimiz birlikte gideriz.”

“Tanrılar,” dedi Cosetta. “Çıplak eller!”

“Çiş!” diye bağırdı Kosta, bardağını Cosetta’ya doğru kaldırarak. Küçük kız kıkır kıkır gülmekten yerinde duramıyordu.

“Bana bütün gece uyumayıp o kelimeyi tekrarlayacak bir kız hediye ettiğin için çok *teşekkürler* Ravelle…”

“Kusura bakma Kaptan. Eee, ne zaman gidiyoruz?”

“Mürettebatın yarısı bu akşam, diğer yarısı da yarın karaya çıkacak. Öbür gün bizimle kalmak isteyenleri adam etmemiz gerekecek. Yarın tüm kaparozu elden çıkarabilmeyi umuyorum. O yüzden… iki gün. Belki iki buçuk. Sonra da *Orkide*’nin nasıl yüzdüğünü göreceğiz.”

“Sağol Kaptan.”

“Hepsi bu kadar,” dedi Zamira. “Çocuklarım geç saate kaldılar ve siz kamaramı terk ettikten sonra horul horul uyumaya niyetliyim.”

Kadının imâsını ilk anlayan ve içkisini bitirip ayağa fırlayan Kosta oldu. Onu takip eden de Ferra tam dışarı çıkacakken, “Jerome, seninle kamaramda görüşebilir miyiz?” diye sordu Ezri, usulca. “Sadece birkaç dakikalığına?”

“Birkaç dakikalığına mı?” Jerome sırıttı. “Cık-cık. Ezri, ne zaman bu kadar karamsar olup çıktın?”

“Hemen,” dedi kadın, iriyarı adamın yüzündeki tebessümü silerek. Kırılan Jerome kadının ayağa kalkmasına yardım etti.

Az sonra kamaranın kapısı tıkırdayarak kapanıp Kaptan’ı nadiren bulabildiği o sessiz anlardan birinde ailesiyle baş başa bıraktı. Zamira her gece birkaç dakikalığına gemisinin tehlikeden tehlikeye atılmadığını, kendisinin de bir kaptandan

ziyade çocuklarının alelâde sorunlarıyla ilgilenen bir anne olduğunu hayal ederdi.

“Anneciğim,” dedi Paolo, ansızın. “Bir kılıçla nasıl dövüşüleceğini öğrenmek istiyorum.”

Zamira oğluna birkaç saniye bakakaldı, sonra da kendine hâkim olamadan kahkahalara boğuldu. Alelâde mi? Tanrılar aşkına, böyle bir yaşantı süren hangi çocuk alelâde olabilirdi?

“Kılıç!” diye bağırdı geleceğin muhtemel Yedi İlik kralı Cosetta. “Kılıç! Kılıç!”

4

“Ezri, ben—”

Jean tokadın gelişini gördüyse de onu engellemeyi aklından bile geçirmedi. Kadın darbesinin arkasına hafife alınamayacak tüm kuvvetini koymuştu. Jean’ın gözleri yaşlarla doldu.

“Neden bana *söylemedin*?”

“Sana neyi söy—”

Minyon kadın artık ağlıyordu; fakat genç adamın koluna inen yumruğu gücünden bir şey kaybetmemişti.

“Of!” dedi Jean. “Neyi? Neyi?”

“Neden bana söylemedin?”

Ezri artık neredeyse bağırıyordu; Jean onun yumruklarını yakalamak için ellerini açtı. Kaburgalarına veya karın boşluğuna yiyeceği bir darbeyi saatlerce hissederdi.

“Ezri, lütfen. Sana neyi söylemedim?” Kamaranın dar zeminine diz çöktü ve kadın ellerini geri çekmeye çalışırken onun parmak uçlarını öptü. Sonunda onu bıraktı ve kollarını indirerek öylece bekledi.

“Eğer bana vurman gerekiyorsa Ezri, o zaman tanrılar aşkına hiç durma. Eğer ihtiyacın olan buysa sana bir saniye

bile karşı koyacak değilim. Asla. Yeter ki… ne istediğini söyle.”

Minyon kadın yumruklarını sıktı ve Jean kendini bir sonraki darbeye hazırladı. Fakat Ezri dizlerinin üstüne düşüp kollarını onun boynuna doladı. Gözyaşları Jean’ın yanaklarından aktı.

“Nasıl bana söylemezsin?” diye fısıldadı kadın.

“Bilmek istediğin her neyse hemen söyleyeceğim. Sen sadece—”

“Zehirden bahsediyorum Jean.”

“Ah,” diye inledi Jean, kendini kamaranın arka duvarına bırakarak. Ezri de onunla beraber aşağı kaydı. “Hassiktir.”

“Seni gidi bencil piç kurusu seni. Nasıl olur da—”

“Drakasha kaptanlar konseyine tüm öykümüzü anlattı,” diye tahmin yürüttü Jean, hissizleşmiş bir şekilde. “Her şeyi öğrendin.”

“Senin değil, Drakasha’nın ağzından! Bunu bana nasıl yapabilirsin?”

“Ezri, lütfen, olay—”

“Sen,” diye fısıldadı kadın, Jean’a mengene gibi sıkı sarılarak, “sen bu kahrolası *okyanusta* benim olan tek şeysin Jean Tannen. Bu gemi bana ait değil. Hatta bu kamara bile. Kahrolasıca bir gömülü hâzinem yok. Ailemi ve unvanımı yitirdim. Ve tam da tüm bunların karşılığında bir şeye sahip olmuşken—”

“O şeyin… büyük bir kusuru olduğu anlaşıldı.”

“Bir şeyler yapabiliriz,” dedi kadın. “Birini bulabiliriz. Hekimler, simyacılar—”

“Denedik Ezri. Hem simyacıları hem de zehircileri. Stragos’tan o panzehiri almamız veya onu yaratmak için zehirden bir numune bulmamız gerek.”

“Peki benim bunu bilmeye hakkım yok muydu? Ya sen—”

“Bir gece yarısı düşüp ölüversem ne mi olurdu? Ezri, ya bir Kurtarıcı kılıcını kafama gömseydi veya tanıştığımız gün mürettebat beni öldürmüş olsaydı?”

“Olamaz,” dedi kadın. “Senin gibi biri o şekilde ölemez. Bunu biliyorum. Biliyorum işte.”

“Yara izlerimi gördün. Benim de herkes gibi—”

“Bu *farklı,”* dedi kadın. “Bu seferkiyle mücadele edemezsin.”

“Onunla mücadele *ediyorum* Ezri. Hem de Arhon o kahrolası şeyi içime koyduğu günden beri. Leocanto ve ben günleri sayıyoruz, anlıyor musun? İlk bir-iki hafta boyunca onu hissedebildiğimden, içimde bir şeyler yaptığından emin bir hâlde geceleri uyumadan yattım.” Genç adam sertçe yutkundu ve kendi gözyaşlarının da yüzünden aşağı aktığını hissetti. “Bak, buradayken zehir mehir olmuyor, anladın mı? Seninle beraberken onu hissetmiyorum. Onu *umursamıyorum.* Bu… bu sanki bambaşka bir dünya. Gerçeği sana nasıl söyleyebilirdim? Tüm bunları nasıl mahvedebilirdim? ”

“Onu hiç düşünmeden öldürürdüm,” diye fısıldadı Ezri. “Stragos’u. Tanrılar üstüne yemin ederim; eğer şimdi burada olsaydı o kahrolası gırtlağını kesip—”

“Ben de sana yardım ederdim. İnan bana.”

Kadın kollarını onun boynundan çekti ve yarı karanlıkta karşılıklı diz çökerek birbirlerine baktılar.

“Seni seviyorum Jean,” diye fısıldadı kadın en sonunda.

“Ben de seni seviyorum Ezri.” Bunu dile getirmek, kalbinin arkasındaki bir basıncın aniden boşalması gibiydi; sanki su altında yıllar geçirdikten sonra nihayet nefes alabiliyordu. “Bugüne dek tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun.”

“Ölmene izin verememem,” dedi kadın.

“Elinden bir şey gelmez. Yapamaz—”

“Canım ne isterse yapabilirim,” karşılığını verdi kadın. “Seni Tal Verrar’a götürebilirim. Stragos’tan ihtiyacın olan şeyi alabilmen için sana zaman kazandırabilirim. Ona dünyanın kaç bucak olduğunu göstermene yardım edebilirim.”

“Ezri,” dedi Jean, “Drakasha haklı. Ondan ihtiyacım olan şeyi alamazsam… Stragos’u devirmek daha önemli—”

“Aklından bile geçireyim deme.”

“Gerekirse bunu yaparım,” dedi genç adam. “En mantıklı yol bu. Tanrılar aşkına, öyle bir şey yapmak istemiyorum ama başka seçeneğim kalmazsa Stragos’u öldürmek için kendimi feda ederim.”

“Lanet olsun sana,” diye fısıldadı kadın. Sonra Jean’ın tepki verebileceğinden daha büyük bir süratle ayağa fırladı, onu tuniğinin önünden kavradı ve genç adamı sancak duvarına vurdu. “Yapmayacaksın! Onu alt edebiliriz Jean Tannen. Kazanabiliriz.”

“Ama eğer başka seçeneğim kalmazsa—”

“O zaman yeni bir seçenek yarat seni orospu çocuğu.” Ezri saf simyayı andıran bir öpücükle genç adamı duvara mıhladı. Jean’ın elleri kendiliğinden onun tuniğini katetti, pantolonuna indi ve silah kemerini çıkardı. Bunu yaparken de fırsatı değerlendirerek kemerin kaplamadığı alanları mümkün olduğunca okşadı.

Ezri kemeri onun ellerinden aldı, branda duvarlardan birine doğru sertçe fırlattı ve bir patırtı eşliğinde zemine kadar kaymasına neden oldu. “Bir yol yoksa yarat Jean Tannen. Acizler bu kabinde düzüşemezler.”

Jean kadını yerden kaldırdı ve kavuşturduğu kollarını ona koltuk yaptı. Ezri’yi çevirip duvara dayadı ve ayaklarını boşlukta sallandırdı. Tuniğinin üstünden onun göğüslerini öperken minyon kadının verdiği tepkiye sırıttı. Sonra durup

başını onun göğsüne dayadı ve sol yanağının altında atan hızlı nabzını hissetti.

“Sana eninde sonunda gerçeği söylerdim,” diye fısıldadı. “Bir şekilde.”

“Bir şekilde ha? ‘Erkek işte!’” dedi Ezri. “‘İki çift söz onu nasıl da fare—

“Ah, demek senin kahrını çekmem yetmiyor, şimdi bir de Lucarno’dan azar—”

“Jean,” diye sözünü kesti kadın, genç adamın başına daha sıkı sarılarak. “Benimle kal.”

“Ne?”

“Bu iyi bir yaşam,” diye fısıldadı Ezri. “Sana yakışıyor. *Bize* yakışıyor. Stragos’u hallettikten sonra… benimle kal.”

“Burası benim de hoşuma gidiyor,” dedi Jean. “Bazen sonsuza dek burada kalabilirmişim gibi hissediyorum. Ama… sana gösterebileceğim başka yerler de var. Ve yapabileceğimiz başka şeyler.”

“Karada geçecek bir hayata uyum sağlayabileceğimden emin—”

“Karanın da kendi korsanları var,” diye mırıldandı Jean, öpüşmelerinin arasında. “Ben onlardan biriyim. Sen de—”

“Kapatalım bu konuyu. Şimdilik hiçbir şeye karar vermek zorunda değiliz. Sadece… dediklerimi düşün. Seni buraya pazarlık etmek için getirmedim.”

“Ya ne için getirdin?”

“Gürültü,” diye fısıldadı Ezri, adamın tuniğini çıkarmaya başlayarak. “Bol bol gürültü yapmak için.”

5

Gece yarısındaki vardiya değişiminden hemen önce Gwillem yeni odasından fırlayıp geminin dört küçük kamarasının arasında yer alan dar koridora çıktı. Üstünde yalnızca peştamalı ile alelacele giyilmiş bir yelek bulunan adam kaşlarını çatarak eski kamarasının kapısına kadar gitti. Kulaklarını pazen paçavralarla tıkamıştı.

Kapıya birkaç kez vurdu. İçeriden cevap gelmeyince de tekrar vurarak bağırdı. "Treganne, seni kaltak! Sana bunun hesabını soracağım!"

6

"O hâlde hazırlıklar tamamlandı?"

İki adam şehir sınırlarının güneyindeki taş bir kulübenin damsız harabesinde buluşmuştu. Bulundukları yer ürkütücü ormana o kadar yakındı ki ayyaşlar ve Nazarcılar bile oraya sığınmazlardı. Vakit gece yarısına yakındı ve yağan sağanak yağmur tükürük kadar sıcaktı.

"Bu akşamüstü tüm ıvır zıvırı sattık. Deli gibi su ve bira alıyoruz. Gereğinden fazla erzak çoktan yüklendi bile. Yarın gönlü olan herkesi topladıktan sonra yelken açacağımızdan eminim."

Jaffrim Rodanov başını olumlu anlamda salladı ve yüzüncü defa bakışlarını yıkık ev ile onun gölgelerinde gezdirdi. Yağmurun gürültüsü arasında onları dinleyecek kadar yakın olan birinin göze çarpacak kadar da yakın olacağı kanısındaydı.

"Drakasha konseyi topladığında… endişe verici şeyler söyledi. Tekrar denize açıldıktan sonra neler yapacağından sana bahsetti mi?"

"Hiçbir şey demedi," cevabını verdi diğer adam. "Tuhaf. Genellikle kafalarımızı kırdırmamız ve keselerimizi

boşaltmamız için bize bir hafta süre tanırdı. Belli ki bu sefer etekleri tutuşmuş ve sebebini bizden saklıyor."

"Elbette," dedi Rodanov. "Yola çıkana kadar size hiçbir şey anlatmayacak. Ama Arhon'dan da mı bahsetmedi? Veya Tal Verrar'dan?"

"Hayır. Neyin peşinde olduğunu düşünüyor—"

"Neyin peşinde olduğunu tamı tamına biliyorum. Sadece bunun akıllıca bir fikir olduğundan emin değilim." Rodanov iç geçirdi. "Hayaletrüzgârı'ndaki herkesin başına bok sarabilir."

"Yani sen şimdi—"

"Evet." Rodanov ona bir kese uzattı ve içindeki sikkeler duyulabilsin diye birkaç kez salladı. "Tıpkı evvelden konuştuğumuz gibi. Gözünü açık tut. Gördüklerini aklına not et. İş bittikten sonra her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Peki ya diğer mevzu?"

"Yanımda," dedi Rodanov, içinde ağır bir şey bulunan muşamba bir bohçayı göstererek. "Bunu bulunamayacak bir yere saklayabileceğinden emin misin?"

"Deniz sandığım ne güne duruyor? Rütbeyle gelen bir diğer ayrıcalık da o. Dibinde gizli bir bölme var."

"Güzel." Rodanov bohçayı adama verdi.

"Eğer bunu… kullanmam gerekirse…"

"Yine evvelden konuştuğumuz gibi. İş bittikten sonra şimdi ödediğimin üç katını alacaksın."

"Daha fazlasını istiyorum," dedi adam. *"Hükümdar'da* bir yer istiyorum."

"Elbette." Rodanov elini uzattı ve birbirlerinin bileklerini kavrayarak geleneksel Vadra usulü tokalaştılar. "İyi bir adamın daima işime yarayabileceğini biliyorsun."

“Şimdi de yarıyor ya… Her şey o veya bu şekilde bittikten sonra bir yuvam olsun istiyorum, o kadar.”

Utgar’ın sırıtışı gölgeler arasında belli belirsiz görülen beyaz bir hilalden farksızdı.

7

Islak batı rüzgârını sancak omuzluğuna alan *Zehirli Orkide* kuzey istikametinde ilerliyor, nihayet kendi hâline bırakılmış bir yarış kısrağı gibi dalgaların üstünde âdeta uçuyordu. Tarih Aurim’in üçüydü.

Tüccar Kapısı denilen kayalıklarla dolu o dolambaçlı geçidi binbir zahmetle aşmak için bir, resiflerden ve adacıklardan sakınmak içinse iki gün harcamışlardı. Ama sonunda ormanla kaplı son kubbe ve Hayaletrüzgârı’nın son volkanik dumanı da ufkun gerisinde kalmıştı.

“Durumunuz şu,” dedi Drakasha, kıç güvertesinde topladığı gruba hitaben. Aralarında Teğmen Delmastro, Treganne, Gwillem, Utgar, Nasreen, Oscarl ve tüm mahir muavinler - marangozlar, yelkenciler, vb. -bulunuyordu. Tınmaz dümendeki yerinden, Locke ile Jean ise yarım düzine vardiya dışı denizciyle birlikte kıç güvertesi merdiveninden onu dinliyordu. Kaptan’ın küçük konuşmasına doğrudan davet edilmemişlerse bile hiçbiri dinlemekten menedilmemişti. Zaten haberlerin gemilerde bir yangından bile daha hızlı yayıldığı düşünüldüğünde öyle bir uygulama anlamsız olurdu.

“Tal Verrar’a gidiyoruz,” dedi Drakasha. “Yeni dostlarımız Ravelle ile Valora’nın karada bazı gizli kapaklı işler çevirmelerini sağlayacağız.”

“Ödül,” diye hatırlattı Tınmaz.

“Tın haklı,” dedi Gwillem. “Kusura bakma Kaptan ama Tal Verrar’a yaklaşırken kellene biçilen ödül—”

“Evet, *Zehirli Orkide* oralara demir atarsa epey para ederim. Ama güzel gemimin orasında burasında bazı ayarlamalar yapar, yelken düzeninde biraz oynar, kıç fenerlerini daha sadeleriyle değiştirir ve kıça kocaman harflerle sahte bir isim yazarsak..

“Gemiye ne diyeceğiz Kaptan?” diye sordu marangoz.

“Ben *Kimera*‘dan [14] yanayım.”

“Cesurca bir plan,” dedi Treganne. “Peki şu ‘gizli kapaklı işten’ bizim kazancımız ne olacak?”

“İşi halletmeden önce o kısmı konuşmak gibi bir niyetim yok,” dedi Drakasha. “Ama hepimizin kazancı büyük olacak. Bu serüvene tüm kaptanlar konseyinin onayıyla atıldığımızı söyleyebilirim.”

“Öyleyse neden bize yardım etmiyorlar?” diye sordu Nasreen.

“Çünkü içlerinde sadece tek bir kaptan işinin ehli.” Drakasha abartılı bir reverans yaptı. “Görevinize veya aylaklık etmeye kaldığınız yerden devam edebilirsiniz. Haberi herkese yayın.”

Jean birkaç dakika sonra dostunu iskele küpeştesinde düşünceleriyle baş başa aylaklık ederken buldu. Hem deniz hem de gök batan güneşin etrafında bronza çalıyor, her ne kadar sıcak olsa da okyanus havası Hayaletrüzgârı’nın terletici atmosferinden sonra canlandırıcı bir etki yaratıyordu.

“Garip bir şey hissediyor musun?” diye sordu Jean.

“Ne demek— ah, zehri kastediyorsun. Hayır. Bir süredir hissettiğimden daha iyi veya kötü olduğumu söyleyemem. Ama, ah, semender falan kusmaya başlarsam sana haber vermeyi denerim. Tabii gürültüden kamara kapısının çalındığını duyabilir misin bilemem.”

“Ah, tanrılar aşkına. Bir de sen başlama. Ezri, Gwillem’i neredeyse morfidardan aşağı atacaktı.”

“Eh, eğri oturup doğru konuşalım. Atlı Jerem Kurtarıcıları tarafından gemiye bir saldırı düzenleniyormuş gibi olduğunda —”

“Bu gidişle sen de *beklenmedik* bir kaza geçireceksin.”

“—insanlar çıkan patırtıyı illâ ki duyacaklardır. Bu kadar enerjiyi nereden buluyorsun?”

“Ezri’yle beraberken zor olmuyor,” dedi Jean.

“Ah.”

“Benden kalmamı istedi,” dedi Jean, gözünü ellerine dikerek.

“Gemide mi? Bu defter kapandıktan sonra bizden geriye bir şey kalırsa mı?”

Jean başıyla onayladı. “Sadece benim değil, senin de kalmanı istediğinden eminim.”

“Ah, tabii ki istemiştir,” dedi Locke, sesindeki alaycı tonu bastırmakta zorlanarak. “Ne cevap verdin?”

“Ona… belki bizimle gelebileceğini söyledim.”

“Onu seviyorsun.” Jean karşılık veremeden önce Locke kendi kendine kafa salladı. “Buradayken yalnızca vakit öldürmüyorsun. Ciddi ciddi abayı yaktın, değil mi?”

“Evet,” diye fısıldadı Jean.

“Ezri iyi biri,” dedi Locke. “Hem akıllı hem de yürekli. Başkalarının malını kılıç zoruyla onların elinden almaya hevesli, ki bu benim kitabımda bir artıdır. Ayrıca en azından dövüş sırasında arkanı koruyacağına güvenebilir—”

“Sana da hep güvendim.”

“Dövüş sırasında arkanda *olacağıma* güvenmişsindir elbet. Ama Ezri’nin iş bitmeden önce hiç kimseyi utandırmayacağına

da güvenebilirsin. *Balıkçıl*'ı siz ikiniz ele geçirdiniz, ben değil. Hem onun nasıl hırpalandığını gördüm; çoğu kimse öyle bir olaydan sonra birkaç gün hamağından kalkamazdı. Ezri'yse oturup beklemeyecek kadar inatçı. Sahiden de birbirinize yakışıyorsunuz."

"Sanki seninle onun arasında bir seçim yapmam gerekirmiş gibi konuşuyorsun."

"Öyle bir şey yapmana gerek yok elbette. Ama durum değişebilir."

"Evet, değişebilir. *Gelişebilir* de. Bu her şeyin sona ereceği anlamına gelmez."

"Ne yani, onu da yanımızda mı götüreceğiz? Üçümüz tüm dünyayı karşımıza mı alacağız? Her şeye baştan başlayıp yeni bir çete mi kuracağız? Bu konuşmayı daha önce de yapmadık mı?"

"Evet ama—"

"Biliyorum, o sırada sarhoş bir dallama gibi davranmak için var gücümle uğraşıyordum." Locke sol elini Jean'ın sağ elinin üstüne koydu. "Haklısın. Durum değişebilir ve gelişebilir. Aynı şeyin başkalarına olduğunu gördük; belki bize de olur. Günahane vurgununu tamamlayınca para içinde yüzüyor olacağız ve bir daha Tal Verrar sosyetesinde hoş karşılanmayacağız. Ezri bizimle gelebilir… veya sen onun yanında kalabilirsin."

"Henüz ne yapacağımı bilmiyorum," dedi Jean. "İkimiz de bilmiyoruz. Yolculuk boyunca bu soruyu göz ardı etmeye karar verdik."

"Harika bir fikir."

"Ama benim asıl istediğim—"

"Dinle. Zamanı gelince nasıl bir seçim yapman gerekiyorsa yap ve beni düşünme, anladın mı? Birbirinize yakışıyorsunuz,

işte o kadar. Belki o sana benden daha iyi gelir—”

Locke beynini patlatmasına gerek olmadığını göstermek için dostuna sırıttı.

“Ama onun senden iyisini bulamayacağını çok iyi biliyorum. Hem de asla.” Bunu söyledikten sonra Jean’ın elini sıktı. “Senin adına mutluyum. Stragos’un bizi içine ittiği tüm bu açmazdan iyi bir şey çıkardın. Ona sıkı sıkıya tutun.”

Söyleyecek başka bir şey yok gibiydi, o yüzden tepede tur atan martıların çığlıklarını dinleyerek ve ateşini denize akıtan güneşin karşı ufka batmasını seyrederek öylece durdular. Sonunda arkalarındaki kıç güvertesi merdiveninden ağır ayak sesleri geldi.

“Çocuklar,” dedi Kaptan Drakasha, arkalarında belirip kollarını onların omuzlarına atarak, “ben de sizinle konuşmak istiyordum. Sizi akşamüstü vardiyasından alıyorum.”

“Şey… teşekkürler,” dedi Locke.

“Hemen teşekkür etme. Bundan böyle öğleden sonraları marangozun insafına kalacaksınız. Tal Verrar’a sizin için gittiğimiz düşünülürse *Orkide*’de yapılacak değişikliklerin çoğu sizin sorumluluğunuzda olacak. Boyama, oyma ve halat çekme işleri sizi epey meşgul edecek.”

“Vay be,” dedi Locke. “Bu kulağa yolculuğu geçirmek için *harika* bir yol gibi geliyor.”

Ama değildi.

8

“Kara göründü!” diye bağırdı ön direkteki akşam gözcüsü. “Sancak pruvasından bir kerte beride kara ve ateş var!”

“Ateş mi?” Locke kasara altında başlattığı kâğıt oyunundan kafasını kaldırdı. “Hassiktir!” Kartlarını güverteye atarak o ele yatırdığı yedi solarilik pottan vazgeçti. Bu meblağ namuslu bir

Verrar işçisinin bir senelik ücretiydi; fakat paylar dağıtıldıktan sonra gemide oynanan bir oyunda sıradan bir pot hâline gelmişti. Hovarda Limanı'ndan alelacele ayrıldıkları için gemide bir sürü başıboş bozukluğa rastlamak mümkündü.

Genç adam kasara altından çıkarken neredeyse Delmastro'ya çarpacaktı.

"Teğmen, oradaki Tal Verrar mı?"

"Öyle olmalı."

"Peki ya ateş? O kesin mi?" Şehirde yangın çıkması bir tür felaket veya iç savaş anlamına gelebilirdi. Öyle bir kargaşada Stragos çoktan ölmüş veya kuşatılmış, hatta galip gelmiş bile olabilirdi. Bu da artık Locke ile Jean'a ihtiyacının kalmadığı anlamına gelirdi.

"Bugün ayın yirmi biri Ravelle."

"Günlerden ne olduğunu biliyorum, ben sadece— ah. Ah."

Aurim'in yirmi biri; *Festa Iono,* yani Tamahkâr Suların Efendisi'ne adanan büyük tören. Locke huzurla iç geçirdi. Şehrin olağan ritminden uzak kalınca bayramı unutmuştu. *Festa Iono*'da Verrarlılar şehrin bereketine yaptığı katkıdan dolayı eski gemileri törenlerle yakarak Iono'ya şükranlarını sunar, aynı anda binlerce sarhoş da sokakları ve kanalları berbat ederdi. Locke daha önce bayramı yalnızca Günahane'nin balkonlarından görmüşse bile coşkulu bir etkinlik olduğunu biliyordu. Hatta bu durum şehre sızmalarını kolaylaştırırdı; inzibatlar daha başka binlerce şeyle meşgul olsa gerekti.

"Tekmil tayfa!" diye bir bağrış yükseldi kıçtan. "Tekmil tayfa bele! Kaptan iki çift laf etmek istiyor!"

Locke sırıttı. Bir kâğıt oyunu sırasında tekmil tayfa çağrısı yapıldığı takdirde oyunun durması gerekirdi ve pota bahis koymuş herkes parasını geri alırdı. O yedi solari yakın bir zamanda cebine geri dönecekti.

Orkideliler gürültülü bir şekilde geminin belinde toplandı ve birkaç dakika sonra Drakasha ellerini sallayarak onları susturdu. Kaptan ana direğin yanına boş bir fıçı koydu ve geminin abiye giysi stokundan derli toplu bir palto giymiş olan Teğmen Delmastro o fıçının üstüne çıktı.

“Gecenin geri kalanı boyunca,” diye bağırdı minyon kadın, “adımız *Kimera* ve *Zehirli Orkide*’nin adını bile duymadık. Kaptan benim! Birinizin bir şeye ihtiyacı olursa beni kıç güvertesinde bulabilirsiniz. İşler boka sarmadıkça Drakasha kamarasında kalacak.

“Başka bir gemi bizi selamlarsa ona ben cevap vereceğim. Geri kalanınız Therince bilmiyormuş gibi davranacaksınız. Görevimiz hepimiz için önem taşıyan bir işi halletmeleri için iki yeni dostumuzu karaya çıkarmak. Ravelle, Valora… sizi haftalar önce gemimize bağışladığınız o filikayla yolcu edeceğiz.” Ezri mürettebatın arasında aniden patlak veren konuşmaların kesilmesini bekledi. “Önümüzdeki iki saat boyunca demir atacağız. Gündoğumuna kadar geri gelmezseniz bu gemiyi burada bulamayacaksınız ve bir daha bu şehrin sekiz yüz kilometre yakınına yaklaşmayacağız.”

“Anlıyoruz,” dedi Locke.

“Bir kez demir attıktan sonra,” diye sözlerini sürdürdü Teğmen Delmastro, “çanaklıklardaki gözcülerin iki katına çıkarılmasını istiyorum. Çabucak gerebilmek için her iki bordaya da dikenli ağlar takın ama daha kurmayın. Teberleri bordalarda ve küpeştelerde bekletin. Ayrıca her iki direkte de meçler hazır olsun. Bir gümrük teknesi veya üniformalı birini taşıyan herhangi bir şey ziyaretimize gelmek isterse onları gemiye buyur edip bir geceliğine alıkoyacağız. Yok daha fazlasıyla karşılaşırsak istilacıları geri püskürteceğiz, yelken açacağız ve çekip gideceğiz.”

Genel bir mırıldanmayla bu fikre onay verildi.

“Hepsi bu kadar. Hedefimiz Tal Verrar. Tınmaz, bizi Zümrüt Galerilerin yaklaşık bir buçuk kilometre açığına kadar götür. Ve morfidarda Ashmere gri bayrağını açın.”

Kendine ait ticari ya da askeri bir donanması olmamasına rağmen Ashmere kaçakçılara, ödül avcılarına ve vergilerden kaçan tüccarlara sağladığı kolaylıklar sayesinde yoğun bir iş trafiğine sahipti. Hiç kimse açacakları bayrağa dönüp iki kez bakmazdı. Daha da önemlisi hiç kimse evden çok uzaklardaki hemşerileriyle laflayabilmek için yanlarına yaklaşmazdı. Locke’a göre bu yerinde bir karardı. Ayrıca şehrin güneydoğusundaki sulara demirlemek Castellana’ya kolayca yaklaşmalarına, böylece kalabalık marinaların ya da ana ankrajın yakınından geçmeksizin Stragos’a uğramalarına imkân tanırdı.

“Hey,” dedi Utgar, Locke ile Jean’ın sırtlarına birer şaplak atarak, “siz ikiniz neye bulaştınız böyle? Yanınıza bir fedai lazım mı?”

“İhtiyacım olan tek fedai Ravelle,” dedi Jean, alaycı bir tebessümle.

“Haksız sayılmazsın. İyi de burnunuzu neye sokuyorsunuz, hıı? Tehlikeli bir şeye mi?”

“Muhtemelen hayır,” dedi Locke. “Bak, Drakasha nasılsa her şeyi anlatır. Hem de sandığından daha kısa sürede. Bu gecelik ayak işlerine çıkıyoruz diyelim yeter.”

“Ninemizin hâlini hatırını soracağız,” dedi Jean. “Amcamızın kumar borçlarını ödeyeceğiz. Gece Çarşısı’ndan üç somun ekmek ve bir kilo soğan alacağız.”

“Peki, peki. Sırlarınızı kendinize saklayın. Biz de geride kalıp can sıkıntısından geberelim, değil mi?”

“Bak o hiç belli olmaz,” dedi Locke. “Bu gemi küçük sürprizlerle dolu.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Utgar, gevrek gevrek gülerek. “Doğru söylüyorsun. Neyse, kendinize dikkat edin. Tanrıların gözü üzerinizde olsun falan filan.”

“Sağol.” Locke sakalını kaşıdı, ardından parmaklarını şıklattı. “Kahretsin, neredeyse unutuyordum. Jerome, Utgar… az sonra görüşürüz.”

Locke önüne çıkan Mavi Posta ekiplerinden ve silahların taşınmasına yardım eden bıkkın Kırmızılardan sakınarak kıça koştu. Kıç güvertesi merdivenini iki adımda aştı, merdiven tırabzanından aşağı kaydı ve Drakasha’nın kamara kapısını sertçe çaldı.

“Kapı açık!” diye seslendi kadın.

“Kaptan,” dedi Locke, kapıyı arkasından kapatarak, “deniz sandığımdaki parayı ödünç almam gerekiyor.”

Paolo ve Cosetta’yla beraber hamağına uzanmış olan Drakasha onlara *Akıllı Denizcinin Pratik Sözlüğü’ne* çok benzeyen kalın bir kitaptan parçalar okuyordu. “Teknik olarak o para paylara ayrıldı,” dedi kadın, “ama sana onun kadarını gemi kesesinden verebilirim. Hepsini mi istiyorsun?”

“İki yüz elli solari işimi görür. Ah. Para, şey, benimle beraber geri gelmeyecek.”

“Ne kadar ilginç,” dedi kadın. “’Ödünç almanın’ bu karşılığı beni hamağımdan kalkmaya teşvik etmiyor. Sen iyisi mi yoluna—”

“Stragos bu geceki işin sadece yarısı Kaptan. Requin’in de gönlünü hoş tutmalıyım. Eğer yapmazsam tüm bu dalavereyi bir böcek gibi ezebilecek güce sahip. Hem düşündüm de keyfini yerine getirirsem ondan yararlı bir şey daha koparabilirim.”

“Yani bir rüşvete ihtiyacın var.”

“Dostlar arasında biz ona hediye deriz. Hadi ama Drakasha. Bunu arzu ettiğimiz sonuca bir yatırım kabul et.”

“Pekâlâ. Ama bunu sırf sessizliğe ve huzura tekrar kavuşabilmek için yapıyorum. Gemiden ayrılırken para seni bekliyor olacak.”

“Çok nazik—”

“Azıcık bile değilim. Defol başımdan.”

9

Şehirden ayrı kaldıkları yedi hafta bir ömür gibiydi.

İskele küpeştesinde durarak bir kez daha Tal Verrar’ın adalarına ve kulelerine bakarken Locke kaygı ile melankolinin iki farklı içki misali birbirine karıştığını hissetti. Şehrin üstündeki alçak ve koyu bulutlar ana ankrajda yanan festival ateşinin turuncu ışığını yansıtmaktaydı.

“Hazır mısın?” diye sordu Jean.

“Hazır ve kan ter içindeyim,” dedi Locke.

Üzerlerinde ödünç alınmış süslü püslü kıyafetler, keten şapkalar ve pelerinler vardı. Pelerinleri fazlasıyla kalındı; ancak çoğu semtin sokaklarında nadiren rastlandıkları da söylenemezdi. Kalın bir pelerin, kullanıcısının muhtemelen silah taşıdığı ve onunla dalaşılmaması gerektiği anlamına gelirdi. İlave giysiler sayesinde onları tanıyabilecek sakıncalı birinin üstünkörü ilgisinden korunmayı umuyorlardı.

“İndirin!” diye bağırdı filikalarını denize indirmekle görevli ekibin başındaki Oscarl. Küçük tekne halat ve palanga gıcırtıları eşliğinde karanlığa doğru savruldu ve bir şapırtıyla suya indi. Utgar halatları çözmek ve kürekleri hazırlamak için borda ağına tutunarak aşağı indi. Locke giriş lombarına doğru ilerleyip filikaya inmeye hazırlanırken Delmastro onu kolundan yakaladı.

“Sonu nasıl biterse bitsin,” diye fısıldadı kadın, “onu bana geri getir.”

“Başarısız olmayacağım,” dedi Locke. “Jerome da öyle.”

“Zamira bunu sana vermemi istedi.” Delmastro ağzına kadar sikke dolu, ağır bir deri kese uzattı. Locke kafa sallayarak şükranını gösterdi ve keseyi pelerininin iç ceplerinden birine attı.

O filikaya inerken yukarı tırmanmakta olan Utgar yan yana geldiklerinde ona neşeli bir selam verdi ve yoluna devam etti. Locke filikaya atladı, fakat dik durabilmek için elini borda ağından çekmedi. Yukarı baktığında geminin fenerlerinin ışığında Jean ile Ezri’nin öpüşerek birbirlerine veda ettiklerini gördü. Ezri iriyarı adama bir şey fısıldadı, sonra da ayrıldılar.

“Böylesi bu filikaya son bindirilişimizden çok daha iyi,” dedi Jean, oturaklardan birine oturup kürekleri yuvarlarına yerleştirirlerken.

“Ona gerçek adını söyledin, değil mi?”

“Ne?” Jean gözlerini fal taşı gibi açtı, sonra da kaşlarını çattı. “Bu bir tahmin mi?”

“Dudak okumaktan pek anlamam ama Ezri’nin sana ettiği son laf iki değil tek heceliydi.”

“Ah.” Jean iç geçirdi. “Sen tam bir zeki küçük piçsin, değil mi?”

“Evet, hatta üç kelimenin de tam karşılığıyım.”

“Doğru, ona ismimi söyledim ve en ufak bir pişmanlık—”

“Tanrılar aşkına, sana kızmıyorum Jean. Sadece gösteriş yapıyorum.” Kürekleri sertçe asılarak filikayı karanlık ve dalgalı sularda Galezzo Semti ile Zümrüt Galeriler arasındaki kanala doğru yönlendirdiler.

Dakikalar boyunca tek bir kelime bile etmediler. Kürekler gıcırdadı, sular şapırdadı ve *Zehirli Orkide* hızla uzaklaştı.

Katlı yelkenlerinin beyazlığı karanlığa gitgide daha çok karıştı. Sonunda ondan geriye fener ışıklarının belli belirsiz takımyıldızından başka bir şey kalmadı.

“Simyacı,” dedi Locke, hiçbir uyarıda bulunmaksızın.

“Ha?”

“Stragos’un *simyacısı.* Bu karmaşanın anahtarı o.”

“‘Anahtarı’ kelimesiyle ‘sebebi’ demek istiyorsan—”

“Hayır, beni dinle. Stragos’un panzehiri vermek için kullandığı bardakları kazara bizde unutup gitme ihtimali nedir? Veya bir dozu cebinden düşürme ihtimali?”

“Kolay bir soru,” dedi Jean. “Bu kesinlikle imkânsız.”

“Doğru. Bu yüzden onun hata yapmasını beklemek faydasız. Bizim asıl o simyacıyla temas kurmamız lazım.”

“İyi de adam Arhon’un kişisel maiyetinden biri,” dedi Jean. “Hatta Stragos bu zehirleme işini sık sık yapıyorsa emrindeki en önemli kişi bile olabilir. Simyacının canımızın istediği zaman uğrayabileceğimiz şöyle güzel, pratik, kenarda köşede bir evi olduğunu hiç sanmıyorum. Büyük ihtimalle Mon Magisteria’da kalıyordur ”

“Ama yapabileceğimiz bir şey olmalı,” dedi Locke. “Adamın kabul edeceği bir ücret olmalı. Günahane’den alacağımız parayı veya Drakasha’nın yardımıyla elde edebileceklerimizi düşünsene.”

“Bunun şimdiye kadarki en iyi fikir olduğunu itiraf ediyorum,” dedi Jean. “Yine de elle tutulur başka bir fikrimiz olmadığı düşünülürse pek bir anlam ifade ettiği söylenemez.”

“Kulağını aç, gözünü arala, umudunu Madrabaz Bekçi’ye bağla,” diye mırıldandı Locke.

Tal Verrar’ın iç limanı şehrin bu yanında sefahat tekneleriyle, mavnalarla ve kiralık gondollarla doluydu. Zenginler (ve de ertesi gün tek bir sentiraları bile olmadan

uyanıp uyanmamayı umursamayanlar) meslek hilallerinden Zümrüt Galeriler'in meyhanelerine ve kahvehanelerine topyekûn göç halindeydiler. Locke ile Jean da kalabalığa karıştılar ve kâh daha büyük teknelerden kaçınarak kâh daha gürültücü mavnalardaki bağırıp çağıran, yan bakan, şişe fırlatan müşterilerle küfürleşerek hâkim akıntıya karşı kürek çektiler.

Maruz kaldıkları sövgülerden daha fazlasını sayıp dökmelerinin ardından nihayet Zanaatkârlar Hilali ile Simyacılar Hilali arasına girdiler ve simyacıların tahminen festivale iştirak etmek amacıyla (tabii bundan emin olmak pek mümkün değildi) özel rıhtımlarının on üç-on dört metre yukarısına kadar fırlattıkları parlak mavi ve yeşil alev toplarını seyrettiler. Baskın rüzgâr iki kafadara doğru estiği için kürek çekerken kendilerini kıvılcımlardan ve yanmış kâğıt parçalarından oluşan, kükürt kokulu bir yağmurun ortasında buldular.

Gittikleri yeri bulmak kolaydı; Arhon adına kaçırıldıkları o ilk gece Merrain'le beraber geçtikleri Atacam mağaraların girişi Castellana'nın kuzeybatı ucunda yer alıyordu.

Arhon'un özel iskelesindeki güvenlik arttırılmıştı. Locke ile Jean prizmatik cam kanaldaki son dönemeci aştıkları sırada bir düzine Göz arbaletlerini kaldırdı ve siper teşkil etmeleri için zemine yerleştirilmiş bir buçuk metre yüksekliğindeki kavisli demir kalkanların ardına diz çöktü. Nizami Verrar askerlerinden oluşan bir tim onların hemen arkasındaki bir balistanın, yani beş kiloluk okuyla filikalarını paramparça edebilecek ufak çaplı bir kuşatma silahının başında bekliyordu. Bir Göz subayı duvardaki bir oyukta kaybolan bir zincire asılarak muhtemelen yukarıya alarm verdi.

"Bu iskeleyi kullanmak yasaktır!" diye bağırdı subay.

"Lütfen dikkatle dinleyin!" diye yine bağırarak karşılık verdi Locke. Çok yukarılarında kalan şelalenin boğuk

kükreyişi mağara boyunca yankılanıyordu ve hataya yer yoktu. "Nedimeye bir mesajımız var."

Filikaları iskelenin kenarına çarptı. İrili ufaklı bu kadar çok arbaletin onlara gözdağı vermek için üzerlerine çevrilmesi Locke için huzur bozucu bir durumdu. Lâkin Göz subayı yanlarına kadar gelip diz çöktü ve sesi yüz hatlarından yoksun maskesinin konuşma deliklerinden metalik bir tınıyla yankılandı.

"Nedimenin bir işi için mi buradasınız?"

"Evet," dedi Locke. "Ona aynen şunu söyle: 'İki kıvılcım tutuşturuldu, iki parlak ateş geri döndü.'"

"Söylerim," dedi subay. "O esnada…"

Altı Göz arbaletlerini dikkatle yere bıraktıktan sonra kalkanlarının arkasından ayrıldı ve Locke ile Jean'ı filikalarından çıkardı. Zapt edilen ikilinin üstü arandı; çizmelerinde hançerleriyle birlikte Locke'un altın dolu kesesi de alındı. Bir Göz keseyi inceledi, ardından subaya verdi.

"Solari komutanım. El koyalım mı?"

"Hayır," dedi subay. "Onları nedimenin odasına götürün ve keselerini geri verin. Para tek başına Gözetici'yi öldürebilseydi Priori bunu çoktan yapardı, değil mi?"

10

"Kızıl Ulak'a ne yaptık dedin?"

Maxilan Stragos'un suratı şaraptan, yorgunluktan ve şaşkınlıktan dolayı iyice kızarmıştı. Sırtında altın sarısı dikey şeritlere sahip, deniz yeşili ipekten bir pelerin, üzerindeyse yine altın kumaşından yapılma bir ceketle pantolon bulunan Arhon, Locke'un onu şimdiye dek hiç görmediği kadar şatafatlı giyinmişti. On parmağının onunda da Tal Verrar renklerinin çok yakın birer taklidi olan yakut ve safir yüzükler vardı. Mon Magisteria'nın zemin katında, duvarları

goblenlerle kaplı bir odadaydılar ve adama bir çift Göz refakat ediyordu. İki kafadara oturmaları için birer sandalye verilmemesine rağmen en azından ne elleri bağlanmış ne de terleme odasına kapatılmışlardı.

"Onu, ah, korsanlarla başarılı bir temas kurmakta kullandık."

"Gemiyi onlara *kaptırarak."*

"Bir bakıma evet."

"Ve Caldris öldü, öyle mi?"

"Uzunca bir süre önce."

"Söyle bana Lamora. Bana bu haberleri getirirken nasıl bir tepkiyle karşılaşmayı umuyordun?"

"Eh, bir kalp krizi hiç fena olmazdı ama açıklamayı sürdürebilmem için biraz sabra da hayır demem."

"Peki," dedi Arhon. "Açıkla bakalım."

"Korsanlar *Ulak*'ı ele geçirdiklerinde gemideki herkesi esir aldılar." Locke yaralanan adamlara, çaylak postaya ve bunun gibi belli başlı ayrıntılara değinmemeye karar vermişti.

"Kim tarafından?"

"Drakasha."

"Zamira yaşıyor, öyle mi? Hâlâ *Zehirli Orkide* denen o eski gemiyi mi yönetiyor?"

"Evet," dedi Locke. "Gemi iyi durumda, aslına bakarsan şu anda ankrajda bekliyor. Üç kilometre kadar, ııı…" Parmağını güney olduğunu düşündüğü yöne doğrulttu, "…şu tarafta."

"Böyle bir şeye nasıl cesaret edebilir?"

'"Kılık değiştirme' adında az bilinir bir tekniğe başvuruyor."

"Yani artık… onun tayfalarısınız, öyle mi?"

“Evet. Drakasha’nın bir sonraki hedefine saldırarak niyetimizi belli etmemiz için bize bir fırsat verildi. *Ulak*’ı bir daha göremeyeceksin çünkü bir tür, şey, hurdacı barona satıldı. Ama en azından artık sana istediğini verebilecek bir konumdayız.”

“Öyle misiniz?” Stragos’un yüzündeki ifade göz açıp kapayıncaya dek asabiyetten apaçık açgözlülüğe dönüştü. “Küfredip yakınmak yerine böyle bir… rapor verdiğini duymak ne hoş.”

“Küfretmek ve yakınmak özel yeteneklerim arasındadır. Ama dinle, Drakasha istediğin şu göz korkutma planını kabul etti. Bu gece panzehirimizi alırsak hafta sonuna kadar pusuladaki her yönden yağma haberleri alacaksın. Vaziyet bir umumi hamama bir köpekbalığının girmesi gibi olacak.”

‘“Drakasha kabul etti’ derken tam olarak ne kastediyorsun?”

Zamira için kurgusal bir güdü uydurmak çocuk oyuncağıydı; Locke bunu uykusunda bile yapabilirdi. “Ona gerçeği söyledim,” dedi. “Gerisi kolay oldu. Belli ki bizimle işin bittikten sonra donanmanı güneye yollayıp bulabildiğin bütün Hayaletrüzgârı korsanlarına bokun on altı tonunu yedireceksin. Tabii tüm bu kargaşayı başlatan asıl korsan hariç… Şu tesadüfe bak ki Drakasha birkaç aylığına başka bir yerde avlanıyor olacak. Savaş sona erdiğinde de evine dönecek ve eski rakiplerini okyanusun dibinde bulacak. Çok yazık…”

“Anlıyorum,” dedi Stragos. “Yine de onun gerçek niyetimden haberdar olmamasını yeğler—”

“Hayaletrüzgârı Adaları’nda canlı kalan birileri olursa Drakasha’nın onlara bu olaydaki rolünden bahsedecek hâli yok, değil mi? Yok eğer kimse canlı kalmazsa… derdini kime anlatabilir ki?”

“Doğru,” diye mırıldandı Stragos.

“Lâkin,” dedi Jean, “kısa süre içinde geri dönmezsek *Orkide* açık denize yelken açacak ve ondan faydalanma şansını yitireceksin.”

“Ve o zaman da boş yere *Ulak*’ı heba etmiş, itibarımı zedelemiş ve ikinizin çenesini çekmiş olacağım. Evet Tannen, hiç şüphe yok ki anlamak için çok büyük bir zekâ gerektirdiğini düşündüğün ayrıntıların farkındayım.”

“Öyleyse panzehirimiz ne olacak?”

“Henüz nihai bir devayı hak etmediniz. Ama neticeyi biraz daha ertelemeyi başardınız.”

Stragos odadaki Gözlerden birine el etti, adam da onu eğilerek selamlayıp odadan dışarı çıktı. Az sonra geri döndüğünde kapıyı peşi sıra gelen iki kişi için açık tuttu. Bunlardan ilki Stragos’un özel simyacısıydı; elinde kubbe kapaklı, gümüş bir servis tepsisi taşıyordu. İkincisiyse Merrain.

“İki parlak ateşimiz *sahiden* de dönmüş,” dedi kadın. Stragos’un pelerinindeki deniz yeşili kısımlarla uyumlu, uzun kollu bir elbise giymiş ve ince beline altın kumaşından sıkı bir kuşak sarmıştı. Saçlarında kırmızı ve mavi gül goncalarından bir taç vardı.

“Kosta ve de Ferra bir diğer geçici yaşam yudumunu hak ettiler canım.” Arhon elini uzattığında Merrain onun yanına kadar gitti ve bir sevgiliden ziyade bir refakatçinin dostane tavrıyla adamın koluna girdi.

“Demek öyle.”

“Bahçelere geri döndüğümüzde sana her şeyi anlatırım.”

“Yoksa *Festa lono* şerefine bir davet mi düzenledin Stragos? Bana hiç de kutlama meraklısı biri gibi gelmemiştin,” dedi Locke.

“Subaylarımın hatırına,” karşılığını verdi Stragos. “Onların adına bir gala düzenlediğimde Priori müsrif olduğuma dair dedikodular yayıyor. Hiçbir şey yapmayınca da katı ve kalpsiz olduğumu fısıldıyor. Ama her halükârda subaylarım kıskanç rakiplerini dışlayabilecekleri özel davetlere katılamayınca toplum içinde çok daha fazla mağdur oluyorlar. O yüzden başka hiçbir şey yapmasam bile en azından bahçemi bu iş için kullanıyorum.”

“Çektiğin sıkıntılar karşısında yine gözlerim yaşardı,” dedi Locke. “Demek zalim şartlar seni bahçende davet vermeye zorladı.”

Stragos ince bir tebessüm edip simyacısına el etti. Adam gümüş tepsinin kubbeli kapağını kaldırarak soluk kehribar renkli o tanıdık sıvıyla dolu, buzlu camdan iki kristal kadehi meydana çıkardı.

“Bu akşam panzehirinizi armut şırasının içinde içeceksiniz,” dedi Arhon. “Eski günlerin hatırına.”

“Aman ne komik, seni ihtiyar piç kurusu.” Locke kadehlerden birini Jean’a verdi, kendininkini birkaç yudumda bitirdi, sonra da onu havaya attı.

“Tüh! Elimden kaydı.”

Kristal kadeh taş zemine çarptığında paramparça olacağına yüksek bir tınlama çıkardı ve yerden birkaç kez sektikten sonra hiç zarar görmeden bir köşeye kadar yuvarlandı.

“Usta simyacılardan küçük bir hediye,” dedi Stragos, olağanüstü keyiflenmiş bir hâlde. “Atacam değil belki ama kaba misafirleri şımarıkça tatminlerden mahrum bırakmak için birebir.”

Jean kendi şırasını bitirdikten sonra kadehini kel adamın servis tepsisine geri koydu. Gözlerden biri gidip diğer kadehi getirdi ve ikisi de gümüş kubbeyle tekrar kapandıktan sonra Stragos bir el hareketiyle simyacıyı gönderdi.

“Ben… şey…” dedi Locke. Fakat adam kapıdan çıkmıştı bile.

“Bu akşamki işimiz böylelikle tamamlanmış oluyor,” dedi Stragos. “Merrain ile benim dönmemiz gereken bir davetimiz var. Görevinizin en önemli kısmı sizi bekliyor. Beni hoşnut edin… belki o zaman emeklerinizin karşılığını alırsınız.”

Stragos kadını kapıya kadar götürürken yalnızca Gözlerden biriyle konuşmak için döndü. “Onları on dakika daha burada tutun, sonra da teknelerine götürün. Ardından silahlarını geri verip yolcu edin. En kısa sürede.”

“Ben… ama… *kahretsin*,” diye geveledi Locke, kapı iki Göz’ün arkasından çarparak kapanırken.

“Panzehir,” dedi Jean. “Şimdilik önemli olan tek şey o. Panzehir. ”

“Haklısın.” Locke başını odanın taş duvarlarından birine dayadı. “Tanrılar aşkına. Umarım Requin’e yapacağımız ziyaret bundan daha iyi geçer.”

11

“Burası servis girişi seni cahil piç!”

Günahane fedaisi bir anda ortaya çıkmıştı. Adam Locke’un karnına acımasızca diz atarak nefesini kesti ve onu kulenin arkasındaki fenerlerle aydınlanan çakıl kaplı avluya devirdi. Locke daha binadan içeri adımını bile atmamış, yalnızca Selendri’yle görüşmek için kolayca rüşvet verebileceği birine rastlamadığı için kapıya yaklaşmıştı.

“Off,” diye inledi genç adam, yerle yakından tanıştığı sırada.

Fedai Locke’u biraz daha pataklamak amacıyla üstüne yürüdüğü esnada mantıklı düşünme yetisinden ziyade sadakat refleksiyle hareket eden Jean olaya müdahil oldu. Fedai hırıldayarak iriyarı adama üstünkörü bir yumruk savurdu. Jean

yumruğu sağ eliyle yakaladı ve sol elinin ayasıyla fedainin birkaç kaburgasını birden kırdı. Locke henüz bir şey diyemeden önce de fedainin kasıklarına bir tekme atıp adamın ayaklarını yerden kesti.

"Aahhh-*uf*," dedi adam, o da yerle yakından tanıştığı sırada.

Kapıdan çıkan bir sonraki görevlinin elinde bir bıçak vardı. Jean o bıçağı tutan yumruğu kırdı ve görevliyi bir el topu misali Günahane'nin dış duvarından sektirdi. Maalesef etraflarını saran sonraki altı-yedi görevli kısa kılıçlar ve arbaletler taşıyordu.

"Sizin kime bulaştığınızdan haberiniz yok," dedi içlerinden biri.

"Aslına bakarsan," diye geldi sert bir kadın fısıltısı servis girişinden, "haberleri var."

Selendri yaldızlı bir fayton kadar değerli gözüken mavi ve kırmızı renkli, ipek bir gece elbisesi giymişti. Harabolmuş kolu pirinç eline kadar inen bir yenle kaplıyken diğer kolunun göze hoş görünen kasları ve pürüzsüz teni çıplak bırakılıp hem altın hem de Atacam bileziklerle süslenmişti.

"Bunları servis girişinden gizlice geçmeye çalışırlarken yakaladık hanımım," dedi görevlilerden biri.

"Bizi servis girişinin *yakınında* yakaladınız seni aptal piç kurusu." Locke dizlerinin üstünde doğruldu. "Selendri, hemen Requin'le görüşmemiz gerekiyor."

"Ona ne şüphe," dedi kadın. "Bırakın girsinler. Onlarla ben ilgilenirim. Hiçbir şey olmamış gibi davranın."

"Ama o… tanrım, galiba kaburgalarımı kırdı," dedi Jean'ın dövdüğü ilk adam, hırıltılı bir sesle. Diğeri hâlâ baygındı.

"Hiçbir şey olmadığını kabul edersen," dedi Selendri, "seni bir hekime gönderirim. Bir şey oldu mu?"

"Aaahhh…. Hayır. Hayır hanımım, hiçbir şey olmadı."

“Güzel.”

Kadın içeri girmek için dönerken Locke da karnını tutarak ayağa kalktı ve elini uzatarak vekilharcı nazikçe omzundan kavradı. Kadın hızla ona doğru döndü.

“Selendri,” diye fısıldadı genç adam, “oyun katlarında görülmemeliyiz. İçeride—”

“Rövanş fırsatı vermediğiniz için tepeleri atan bazı güçlü şahıslar mı var?” Vurarak Locke’un elini üstünden çekti.

“Affedersin. Ve evet, aynen öyle.”

“Durenna ile Corvaleur dördüncü kattalar. Sen ve ben üçüncü katta tırmanma dolabına binebiliriz.”

“Ya Jerome?”

“Servis bölümünde kal Valora.” Yerdeki yaralı adamları görmezden gelen eli tepsili görevliler şehrin en arsız insanlarından festival gecesi bahşişlerini kazanmaya devam edebilsinler diye Selendri ikiliyi peşi sıra içeri çekti.

“Teşekkürler,” dedi Jean, yıkanmamış tabaklarla dolu yüksek tahta rafların arkasındaki kuytu bir yere geçerek.

“Sana aldırış edilmemesi için talimat vereceğim,” dedi kadın. “Tabii sen de *benim* adamlarıma aldırış etmediğin sürece.”

“Bir aziz kadar uslu duracağım,” dedi Jean.

Selendri elinde tepsi bulunmayan bir görevliyi tutup kulağına birkaç kısa talimat fısıldadı. Locke’un kulağına “it baytarı” ve “maaşlarından kesin” sözleri çalındı. Sonra da kadının peşi sıra zemin katın kalabalığına karışarak peleriniyle kapüşonunun altında ufalıp gitmeye çalışırcasına kamburunu çıkardı ve kendisini tanıyacak bir sonraki kişinin Requin olması için dua etti.

12

“Yedi hafta,” dedi Günahane’nin efendisi. “Selendri seni bir daha görmeyeceğimizden adı gibi emindi.”

“Üç hafta gidiş, üç hafta dönüş,” dedi Locke. “Hovarda Limanı’nda bir hafta bile kalmadık.”

“Güvertede epey zaman geçirmiş gibi gözüktüğün kesin. Yatacak yer karşılığı çalışmış olmayasın?”

“Sıradan denizciler ücretli yolculardan çok daha az dikkat çekerler.”

“Öyle olsa gerek. Doğal saç rengin bu mu?”

“Sanırım. Benim kadar sık değiştirseydin sen de rengini unutmaya başlardın.”

Requin’in ofisinin doğu tarafındaki geniş balkon kapısının kanatları, böcekleri dışarıda tutmak için kullanılan ince bir sineklik teli haricinde açıktı. Locke oradan baktığı zaman hem limanda meşale gibi yanan iki gemiyi hem de daha küçük teknelerdeki yüzlerce seyircinin fener ışıklarını görebiliyordu.

“Bu yıl dört tane yakıyorlar,” dedi Requin, Locke’un manzaraya ilgi duyduğunu fark ederek. “Her mevsim için bir tane. Sanırım üçüncüyü yakmayı daha yeni bitirdiler. Yakında dördüncü de tutuşturulur ve her şey tamamlanır. Ondan sonra da sokaklarda daha az insan, şans evlerindeyse daha çok kişi olacak.”

Locke anladığını göstermek için başını olumlu anlamda salladı, sonra da dönüp Requin’e hediye ettiği sandalye takımının nasıl kullanıldığına bir baktı. Ardından yüzüne yayılan neşeli sırıtışı bastırmaya çalıştı ve karşılaştığı manzarayı yalnızca birazcık beğenmiş gibi görünmeyi başardı. Dört taklit sandalye, onlarla uyumlu bir tarzda üretilmiş ince bacaklı bir masanın etrafına dizilmişti. Masanın üstünde şarap şişeleri ve zevkli bir çiçek aranjmanı duruyordu.

“O da—”

“Bir taklit mi? Korkarım öyle. Hediyen beni öyle bir şey yaptırtmaya teşvik etti.”

“Hediye demişken…”

Locke elini pelerininin altına soktu ve oradan çıkardığı keseyi Requin’in çalışma masasının üstüne koydu.

“Bu ne?”

“Bir diğer hediye,” dedi Locke. “Hovarda Limanı’nda akıldan çok parası olan bir sürü denizci var.”

Requin keseyi açıp bir kaşını kaldırdı. “Epeyce yüklü,” dedi. “Sahiden de beni kızdırmamak için elinden geleni yapıyorsun, değil mi?”

“Burada çalışmak istiyorum,” dedi Locke. “Artık her zamankinden de fazla.”

“Öyleyse görevini konuşalım. Şu Calo Callas denen adam sahiden de gerçek mi?”

“Evet,” dedi Locke. “Orada yaşıyor.”

“Öyleyse ne halt yemeye onu yanında getirmedin?”

“Aklını kaçırmış da ondan,” cevabını verdi Locke.

“Yani yararsız bir adam—”

“Hayır. Yararsız falan değil. Kendini zulme uğramış gibi hissediyor Requin. Bir hayaller âleminde yaşıyor. Hovarda Limanı’nın her köşesinde, her gemide, her tavernada Priori ile Zanaatkarların casusları olduğunu hayal ediyor. Evinden neredeyse hiç çıkmıyor.” Locke hayali bir adam için hayali bir yaşantı uydurmadaki süratinin tadını çıkardı. “Ama o evin içinde yaptıkları… Orada tuttukları… Evinde yüzlerce kilit var. Mekanik aygıtlar. Özel bir demirci ocağı ve körük. Mesleği konusunda doyumsuz. Bu dünyada sahip olduğu tek şey o.”

“Bir delinin döküntüleri bizim için neden önemli olsun ki?” diye sordu Selendri. Kollarını göğsünde kavuşturmuş olan kadın, Requin’in pahalı yağlıboya tablolarından ikisinin arasındaki bir duvara yaslanmış duruyordu.

“Bu kulenin kasa odasını kırmak için bir şansım olduğunu düşündüğüm zamanlarda her türlü şey üzerinde deneyler yapmıştım. Asitler, yağlar, aşındırıcılar, farklı türde maymuncuklar ve aletler… Kilit açma işi kadar mekanizmalardan da iyi anladığımı söyleyebilirim. Ama o pezevengin yapabildikleri… Kaçık bir zihinle bile üretebildiği ve icat edebildiği tüm o şeyler…” Locke abartılı bir edayla ellerini iki yana açıp omuz silkti. “Neler yok ki!”

“Onu buraya getirmek için ne lazım?”

“Callas koruma istiyor,” dedi Locke. “Hovarda Limanı’ndan ayrılma fikrine karşı çıkmıyor. Hatta buna can atıyor. Ama attığı her adımda öleceğini düşünüyor. Güçlü birinin onu kanatlarının altına aldığını hissetmesi gerekiyor.”

“Veya kafasına vurarak onu bayıltabilir ve zincire vurup buraya getirebilirsin,” dedi Selendri.

“Öyle bir şey yaparak sağlayacağı işbirliğini ebediyen kayıp mı edeyim yani? Daha da kötüsü… uyanmasının ardından üç haftalık bir deniz yolculuğu boyunca onunla mı uğraşayım? Herifin zihni cam kadar kırılgan Selendri. Onu hor kullanmayı hiç tavsiye etmem.”

Locke parmaklarını çıtlattı. Biraz iştah açmanın zamanı gelmişti.

“Bak, bu adam Tal Verrar’a kendi rızasıyla bile gelse bile seni deli edecek. Hatta ona bir tür hemşire veya bakıcı tahsis etmek zorunda kalacaksın. Dahası onu mutlaka Zanaatkarlardan koruman gerekecek. Ama yapabildiği şeyler çabalarının karşılığını yüz kat fazlasıyla geri ödeyecek. Ondan daha iyi bir kilit açıcı görmedim. Tek ihtiyacı olan şey sahiden de seni temsil ettiğime inanması.”

“Ne önerirsin?”

“Defterlerinde ve borç senetlerinde kullandığın bir balmumu mühür var. Buraya para yatırırken onu gördüm. Eğer mührünü bir parşömene basarsan—”

“Öyle yapıp kendimi töhmet altında mı bırakayım?” dedi Requin. “Hayır.”

“Bunu çoktan düşündüm,” dedi Locke. “Parşömene bir isim yazma. Ne tarih ne imza ne de alışıldığı üzere ‘R’ parafını at. Sadece kulağa hoş gelen belirsiz bir şeyler yaz. ‘Seni ağırlamayı iple çekiyorum,’ gibi. Veya, ‘Burada her türlü konforu bulmayı bekleyebilirsin.’”

“Yani basmakalıp zırvalar. Anlıyorum,” diyen Requin masasındaki çekmecelerin birinden bir parşömen yaprağı çıkardı ve üstüne birkaç cümle karaladı. Mektuba simyasal bir kurutucu serpiştirdikten sonra bakışlarını tekrar Locke’a çevirdi. “Peki bu çocukça yöntem işe yarayacak mı?”

“Korkuları dikkate alındığında,” dedi Locke, “Callas *zaten* bir çocuk. Bir bebeğin memeye yapışması gibi yapışacaktır buna.”

“Veya yetişkin bir adamın,” diye mırıldandı Selendri.

Requin gülümsedi. Her zamanki gibi eldiven takılı olan elleriyle çalışma masasındaki küçük bir lambadan cam bir tüp çıkararak içinde bir mum olduğunu gözler önüne serdi. Bununla siyah renkli bir balmumu çubuğunu ısıttı ve onun parşömen yaprağına damlamasını sağladı. Yeterince eriyik balmumu biriktiğinde de ceketinin bir cebinden ağır bir mühür yüzüğü çıkardı ve onu balmumuna bastırdı.

“İşte sana bir yem Efendi Kosta.” Parşömeni genç adama verdi. “Servis girişinde sürtmen ve pelerininin altında saklanmaya çalışman şehirde fazla uzun kalmayacağını gösteriyor.”

“Hovarda Limanı’ndayken, ah, tamamıyla yasal ve ahlaka uygun yollardan elde edilmiş yükümüz gemi arkadaşlarım tarafından boşaltılır boşaltılmaz tekrar güneye döneceğiz. Herhalde bir-iki güne kadar gitmiş oluruz.” Bu güvenli bir yalandı; şehirde her gün düzinelerce gemi yük boşaltırken bunlardan en az birkaçının yasadışı yük taşıması işten bile değildi.

“Ve dönüşte Callas’ı da yanında getireceksin.”

“Evet.”

“Mühür yeterli olmazsa her türlü makul vaatte bulun. Para, uyuşturucu, içki, kadın. Erkek. Her ikisi. Bu da yetmezse Selendri’nin tavsiyesine uy ve bırak onun akıl sağlığıyla ben uğraşayım. Sakın elin boş dönme.”

“Nasıl istersen.”

“Peki ya sonrasında Arhon’la arandaki mesele ne olacak? Callas’ı elde edince muhtemelen kasa odamla ilgili planlarına geri döneceksin…”

“Bilmiyorum,” dedi Locke. “Ben Callas’la beraber geri gelene kadar en az altı-yedi hafta geçecek. Bu zaman zarfında sana en iyi nasıl hizmet edebileceğimi sen düşün. Hangi planı uygun bulursan onu uygularız. Eğer Callas’ı iki taraflı bir casus olarak Arhon’a teslim etmemi istersen ederim. Eğer Arhon’a onun öldüğünü falan söylememi istersen… bilmiyorum işte. Düşündükçe başıma ağrılar giriyor. Resmin tamamını görebilen sensin. Yeni emirlerimi sabırsızlıkla bekleyeceğim.”

“Böyle kibar davranmayı sürdürebilirsen,” dedi Requin, keseyi elinde tartarak, “Callas’ı bana getirebilirsen ve olayların gidişatındaki konumundan memnun kalmaya devam edersem… hizmetimde seni iyi bir gelecek bekliyor demektir.”

“Teşekkür ederim.”

“Git. Selendri seni geçirir. Önümde hâlâ uzun bir gece var.”

Locke hissettiği gerçek huzurun bir kısmını yüz ifadesine yansıttı. Ördüğü yalanlar ağı o kadar dolambaçlı, o kadar karmaşık, o kadar hassas bir hâl alıyordu ki bir güvenin osuruğu bile onu paramparça edebilirdi. Yine de o gece yaptığı iki görüşme kendisine ve Jean'a ihtiyaçları olan şeyleri kazandırmaya yetmişti.

Stragos'tan iki ay daha ömür, Requin'dense iki ay daha müsamaha elde etmişlerdi. Artık tek yapmaları gereken sorunsuzca filikalarına dönmek ve emniyete kadar kürek çekmekti.

13

"Takip ediliyoruz," dedi Jean, Günahane'nin hizmet avlusunu katederlerken. Geldikleri ara sokak ve çalı duvar labirentine, yani daha ufak çaplı şans evlerinin arkasındaki az kullanılan bahçe ve servis yolu bloğuna geri gidiyorlardı. Filikaları Büyük Galeri'nin iç rıhtımlarındaki bir iskeleye bağlıydı; binlerce pürüzün onları bekliyor olabileceği tahtırevanlardan ve sokaklardan sakınarak Altın Basamakların tepesine kadar o köhne merdivenleri kullanarak çıkmışlardı.

"Neredeler?"

"Sokağın karşısında. Bu avluyu gözlüyorlar. Biz hareket ettiğimizde onlar da etti."

"Hassiktir," diye mırıldandı Locke. "Keşke bu şehirdeki tüm sinsi götoşların tek bir çift hayası olsaydı da onu tekrar tekrar tekmeleyebilseydim. "

"Avlunun kenarına vardığımızda hızla koşmaya başlayalım," dedi Jean. "Sonra da bir yer bulup saklanalım. Peşimizden her kim koşarak gelirse—"

"Zor yoldan bazı açıklamalar yapması gerekir."

Avlunun sonunda Locke'un iki katı boyunda bir çalı çit vardı. Boş kasa ve fıçılarla çevrili bir kemer Altın

Basamaklar'ın karanlık ve az kullanılan arka kısmına çıkıyordu. Locke ile Jean işte o kemere yaklaşık üç metre kala birbirlerine herhangi bir işaret vermeksizin, aynı anda depara kalktılar.

Kemerden geçerek ötedeki gölgeli ara sokağa çıktılar. Locke saklanmak için sadece birkaç saniyeleri olduğunu biliyordu. Günahane görevlilerinin olası bir kavgaya tanık olmaması için avludan iyice uzaklaşmaları gerekiyordu. Bahçelerin arka kısımlarından ve duvarlarla çevrili çimenliklerden, yani Therin dünyasındaki en zengin insanların zevk olsun diye para kaybettikleri binaların yalnızca birkaç metre uzağından koşarak geçtiler. Nihayet ara sokağın her iki yanına dizilmiş iki boş fıçı yığınına rastladılar. Bundan daha bariz bir pusu yeri zor bulunurdu ama eğer rakipleri onların kaçmaktan başka bir dertlerinin olmadığını düşünüyorsa böyle bir ihtimali göz ardı edebilirlerdi.

Jean çoktan kendi yerine geçip gözden kaybolmuştu bile. Kalbinin davul gibi attığını hisseden Locke çizmesindeki hançeri çekti, kendi tarafında kalan fıçıların arkasına gizlendi ve pelerinli kolunu yüzüne kadar kaldırarak yalnızca gözleriyle alnını açıkta bıraktı.

Taşlara vuran köselelerin sık patırtıları duyuldu, derken iki kara şekil fıçı yığınlarının yanından hızla geçip gitti. Locke kasten yarım saniye ağırdan alarak önce dostunun saldırmasına izin verdi. Kendisine en yakın takipçileri Jean tarafından arkadaşına yapılan saldırının sesiyle irkilerek döndüğünde Locke da hançerini önünde tutarak yerinden ayrıldı ve içini nihayet bu meseleye dair bazı cevaplar bulacağına dair haşince bir sevinç kapıldı.

Saldırganı yakalayış şekli iyiydi; sol kolunu adamın boğazına doladı ve aynı anda hançerini de boyun ile çenenin birleştiği o yumuşak noktaya yasladı. Lâkin "Silahını bırak yoksa—" der demez adam yapabileceği en kötü şeyi yaptı. Belki de hançerin duruş şeklini fark etmeyerek Locke'un

elinden kurtulmak için tamamen refleks gereği öne yüklendi. İster olağanüstü bir iyimserlikten, ister akıl almaz bir aptallıktan olsun, adam kendi gırtlağını boydan boya yardı ve kanlar püskürterek oracıkta can verdi ve gevşeyen parmaklarının arasından kayan bir silah yerdeki taşlara düşüp takırdadı.

Locke hayretle ellerini kaldırarak cesedin yere yığılmasına izin verdi. Bunu yaparken de kendi rakibinin kıpırtısız silueti başında nefes nefese dikilen Jean'ı karşısında buldu.

"Dur bir dakika," dedi Locke. "Yoksa sen de mi—"

"Kazara oldu," dedi Jean. "Bıçağını yakaladım, biraz boğuştuk ve silah göğüs kafesinin altına saplandı."

"Hay tanrılar cezasını versin," diye söylendi Locke, sağ elindeki kanları yere savurarak. "Yavşakları canlı tutalım derken bak neler oldu."

"Arbaletler," dedi Jean, zemini işaret ederek. Locke'un karanlığa alışan gözleri iki küçük el arbaletinin loş şekillerini seçebildi. Sokakyayı da denilen silahlar on metreden fazla mesafelerde kullanışsızdı. "Kap birini. Peşimizde başkaları da olabilir."

"Kahretsin." Locke arbaletlerden birini kendine alıp diğerini dikkatle Jean'a verdi. Küçük oklar zehirli olabilirdi; yabancı birinin zehre bulanmış silahına dokunma düşüncesi Locke'un tüylerini ürpertiyordu. Fakat dostu haklıydı; başka takipçileri de varsa her türlü avantaj işlerine yarardı.

"Bence artık gizlilik başkalarına uygun bir uğraş," dedi Locke. "Gel pergelleri açalım."

Altın Basamakların unutulmuş mekânlarında depar atarak engin Atacam platonun kuzey kenarına kadar gittiler, mide bulandıracak kadar sallantılı tahta basamakları paldır küldür inmeye koyuldular ve bu esnada da bir takibe yahut pusuya karşı sık sık bir yukarı bir aşağı telaşla bakınıp durdular.

Merdivenin ortalarına geldiklerinde tüm dünya Locke için alevin ve yabancı camın gerçeküstü renklerine boyalı, baş döndürücü bir girdap olup çıkmıştı. Limanda festivalin dördüncü ve son gemisi de yanıyor, tahtadan ve zifttten oluşan bu adağı rahiplerle ve cümbüşçülerle dolu yüzlerce küçük tekne seyrediyordu.

Nihayet son basamaklardan da apar topar indiler ve iç rıhtımların tahta platformlarından koşarak geçtiler. Arada bir karşılarına bir ayyaş ya da dilenci çıktığında hançerlerini ve arbaletlerini çılgınca salladılar. Sonunda uzun ve boş duran, üstünde yüksek bir kasa yığınından başka bir şey bulunmayan kendi iskelelerine ulaştılar. Etrafta ne dilenci vardı ne de ayyaş. Gemi yangınıyla gündüz gibi aydınlanan filikaları topu topu otuz metre ileride, dalgaların üstünde onları karşılamasına sallanıyordu.

Kasa yığını, diye düşündü Locke. Ama çok geç kalmıştı.

İki kafadar oradan geçtiği sırada olabilecek en bariz pusu yerinin gölgelerinden iki adam çıktı.

Locke ile Jean aynı anda döndüler. Çalıntı arbaletlerini zamanında kaldırabilmelerinin tek nedeni onları ellerinde taşıyor olmalarıydı. Dört kol hızla kalktı; dört adam el ele tutuşabilecek kadar yakın mesafedeki hedeflerine nişan aldı. Tek bir ter damlasından daha geniş olmayan bir mesafeyle tetiklerden ayrı duran dört parmak titreşti.

Locke Lamora sırtında yanan bir geminin sıcak rüzgârı, boğazındaysa fırlatılmaya hazır bir arbalet okunun soğuk ısırığıyla Tal Verrar'daki iskelede kalakaldı.

14

Soluk soluğa kalmış vaziyetteki genç adam sırıtarak kendi arbaletini rakibinin sol gözüyle aynı hizada tutmaya yoğunlaştı. Birbirlerine o kadar yakınlardı ki parmakları aynı

anda tetiğe basacak olsa fışkıran kanın çoğu üzerlerine sıçrardı.

“Makul davranın,” dedi karşısındaki adam. Ter damlaları kirli yanaklarından ve alnından aşağı akarken gözle görülür izler bırakıyordu. “Durumunuzun dezavantajlarını düşünün.”

Locke alaycı bir homurtu çıkardı. “Göz yuvarların demirden yapılmadıysa dezavantaj karşılıklı demektir. Sence de öyle değil mi Jean?”

Locke ile Jean tıpkı saldırganları gibi iskelede yan yana duruyorlardı. Göklerin üstündeki ve altındaki tüm tanrılar aksini isteseler bile bu mesafeden ıskalamalarına imkân yoktu.

“Görünüşe bakılırsa dördümüz de taşaklarımıza kadar çamura batmış durumdayız,” dedi Jean.

Kükreyen alevler tarafından yakıp kül edilen eski kalyon arkalarındaki sularda inleyip gıcırdıyor, yüzlerce metrelik bir alanda geceyi gündüze çeviriyordu. Ayrılmakta olan armuzlarının arasından taşan beyaz-turuncu çizgiler gövdesini çaprazlama kesiyor, o cehennemsi yarıklardan küçük siyah patlamalar hâlinde duman fışkırıyor ve çıkan ses ızdırap içinde can veren dev bir tahta hayvanın son titrek nefeslerini andırıyordu. Ne gariptir ki, iskelenin en ucunda duran bu dört adam bütün şehrin dikkatini oraya çeken ışığın ve gürültünün ortasında yapayalnızdı. Teknelerdeki hiç kimse onlara aldırış etmiyordu.

“Tanrılar aşkına, silahlarınızı indirin,” dedi Locke’un rakibi. “Mecbur kalmadıkça sizin öldürmememiz emredildi.”

“Tam tersi emredilseydi bile böyle söyleyeceğinden eminim,” dedi Locke. Tebessümü genişledi. “Soluk boruma silah dayamış insanlara güvenmemek gibi bir huyum vardır. Kusura bakma.”

“Elin benimkinden çok daha önce titremeye başlayacak.”

“Merak etme, yorulduğumda okumun ucunu burnuna dayarım. Sizi kim gönderdi? Ne kadar para ödüyorlar? Biz de çulsuz sayılmayız; aramızda tatmin edici bir anlaşmaya varılabilir.”

“Aslına bakarsan,” dedi Jean, “onları kimin gönderdiğini biliyorum.”

“Ne? Sahi mi?” Locke dostuna çabucak göz attıktan sonra bakışlarını tekrar düşmanına sabitledi.

“Ayrıca bir anlaşmaya varıldı da; fakat tatmin edici denebilir mi bilmiyorum.”

“Ah… Ne demek istediğini anladığımı sanmıyorum Jean. Korkarım az önce beni kaybettin.”

“Hayır.” Jean bir elini avucu ileri bakacak şekilde karşısındaki adama doğru kaldırdı, sonra da arbaletini yavaşça sola kaydırdı… ta ki okunun ucu Locke’un kafasıyla aynı hizaya gelene dek. Az öncesine kadar öldürmekle tehdit ettiği adam şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. “Sen *beni* kaybettin Locke.”

“Jean,” dedi Locke, suratındaki sırıtış kaybolurken, “bu hiç komik değil.”

“Bence de. Silahını bana ver.”

“Jean—”

“Silahını bana ver dedim. Yavaşça. Hey sen, salak mısın nesin? Şu şeyi suratımdan çekip ona çevirsene.”

Jean’ın eski rakibi dudaklarını tedirginlikle yaladıysa da kıpırdamadı. Genç adam dişlerini sıktı. “Bana bak seni gidi sünger beyinli liman maymunu, burada senin işini yapıyorum. Arbaletini tanrıların cezası ortağıma doğrult ki bu iskeleden defolup gidebilelim!”

“Jean, bu gelişmeyi hiç de faydalı bulmuyorum,” dedi Locke. Aslında daha fazlasını da söyleyecekti ama Jean’ın

rakibi o anda kendisine söylenileni yapmayı seçti.

Locke artık yüzünden aşağı oluk oluk ter boşalıyormuş gibi hissediyordu. Sanki vücudundaki kalleş nem daha kötü bir şey olmadan önce çekip gitmeye karar vermiş gibiydi.

"İşte. Üçe karşı bir." Jean iskeleye tükürdü ve boştaki elini iki saldırgana doğru salladı. "Bana denize açılmadan önce bu beylerin işvereniyle anlaşma yapmaktan başka bir seçenek bırakmadın… Kahretsin, resmen *beni* buna mecbur ettin. Üzgünüm. Karşımıza dikilmeden önce iletişim kuracaklarını sanmıştım. Ver artık şu silahını."

"Jean, sen ne *halt* yediğini—"

"Sus. *Tek* bir kahrolasıca kelime bile etme. Kanıma girmeye çalışma; seni konuşmana izin vermemem gerektiğini bilecek kadar iyi tanıyorum. Sus Locke. Parmağını tetikten çek ve *silahını uzat."*

Hayretten ağzı bir karış açılan Locke, dostunun çelik uçlu okuna bakakaldı. Sanki etrafındaki dünya arkasındaki ankrajda yanan alevlerin turuncu ışığını yansıtan o ufacık, parıltılı noktaya indirgenmiş gibiydi. Eğer yalan söylüyor olsaydı Jean ona bir el işareti yapardı… O işaret hangi cehennemdeydi?

"İnanamıyorum," diye fısıldadı. "Bu imkânsız."

"Bunu son kez söyleyeceğim, Locke." Jean çenesini sıktı ve Locke'un iki kaşının arasına nişan aldı. "Parmağını tetikten çek ve tanrıların cezası silahını teslim et. *Derhâl.*"

III

MASADAKİ KARTLAR

"Sağ kanadım sıkıntıda; merkezim dağılıyor; durum harika. Saldırıya geçiyorum."

General Ferdinand Foch

On Dördüncü Bölüm

PİRİNÇ DENİZİNDE TERÖR ESTİRİRKEN

1

Jaffrim Rodanov ters dönmüş bir balıkçı teknesinin yanındaki sığlıklarda bata çıka volta atıyor, bir yandan da ayak bileklerini yalayan dalgaların teknedeki kırık kalaslara çarpmasını dinliyordu. Kasabanın bu kadar uzağında Hovarda Koyu'nun kumları ve suları pırıl pırıldı. Ne suya kat kat insan atığı veya paslı metal parçaları karışıyor ne de çanak çömlek kırıkları dibe saçılmış duruyordu. Aynı şekilde çığlık atan kuşlara üzerinde durabilecekleri ürkütücü birer sal teşkil eden cesetlere de rastlanmıyordu.

Alacakaranlık, Aurim'in yedisi. Drakasha gideli bir hafta olmuştu. Jaffrim bin altı yüz kilometre uzakta bir hata yapıldığını düşünüyordu.

İkinci kaptanı Ydrena ıslık çaldı. Terk edilmiş balıkçı teknesinin gövdesine yaslanan kadın ona ne çok uzak ne de çok yakındı ve varlığıyla sadece Rodanov'un yalnız olmadığını, bu görüşmeye katılmasının mürettebatınca bilindiğini vurguluyordu.

Jacquelaine Colvard gelmişti.

Yaşlı kadın ikinci kaptanını Ydrena'nın yanında bıraktı, eski çizmelerini çıkardı ve pantolonunun paçalarını sıyırmadan suya girdi. Rodanov daha burnunu küflü tomarlara gömen bir çocukken, henüz parşömen sayfalarına çizilmemiş bir gemi

dahi görmemişken, ihtiyarlamasına karşın beli bükülmemiş olan Colvard bu sularda gemiler yağmalamıştı.

“Jaffrim,” dedi kadın. “Davetimi kabul ettiğin için sağol.”

“Böyle bir zamanda konuşmak isteyeceğin tek bir şey olabilir,” dedi Rodanov.

“Evet. Aynı şey senin de aklını kurcalıyor, değil mi?”

“Drakasha’ya söz vermemiz bir hataydı.”

“Öyle mi?”

Rodanov başparmaklarını kılıç kemerine taktı ve karanlık suya, solgun ayak bileklerinin kaybolduğu dalgacıklara baktı. “Alaycı davranmam gereken yerde cömertçe davrandım.”

“Yani Drakasha’yı men edecek gücü yalnızca kendinde mi görüyorsun?”

“Yemin etmeye yanaşmayabilirdim.”

“Ama o zaman dörde karşı tek kalırdın,” dedi Colvard, “ve Drakasha kuzeye giderken yol boyunca arkasını kollardı.”

Rodanov içini soğuk bir heyecanın kapladığını hissetti.

“Şu son birkaç gündür ilginç şeyler fark ediyorum,” diye devam etti yaşlı kadın. “Mürettebatın kasabada giderek daha az zaman geçiriyor. Gemine bol bol su yükletiyorsun. Ve seni kıç güvertende aletlerini sınarken gördüm. Oktantını kontrol ediyordun.”

Rodanov’un heyecanı arttı. Colvard buraya onunla yüzleşmek için mi, yoksa işbirliği yapmak için mi gelmişti? Eğer ilki doğruysa bu denli yakınına sokulacak kadar deli olabilir miydi?

“Demek gerçeği biliyorsun,” dedi adam en sonunda.

“Evet.”

“Niyetin konuşarak beni vazgeçirmek mi?”

“Niyetim işin doğru düzgün halledilmesini sağlamak.”

“Ah.”

“Zehirli Orkide’de bir adamın var, değil mi?”

Rodanov her ne kadar şaşırmışsa da içinden kadını yalanlamak gelmedi.

“Bunu nasıl bildiğini söylersen,” dedi, “ithamını reddederek sana hakaret etmem.”

“Tecrübeye dayalı bir tahmindi. Sonuçta bir keresinde benim gemime de birini sokmaya çalışmıştın.”

“Ah,” dedi irikıyım adam, sıkılı dişleri arasından derin bir nefes alarak. “Demek Riela bir filika kazasında ölmedi.”

“Hem evet hem de hayır,” karşılığını verdi Colvard. “En azından olayın bir filikada gerçekleştiği doğru.”

“Peki şimdi—”

“Seni suçluyor muyum? Hayır. Sen ihtiyatlı bir adamsın Jaffrim, tıpkı esasen benim de olduğum gibi. Bizi bu akşam buraya getiren de o ortak ihtiyatımız.”

“Benimle mi gelmek istiyorsun?”

“Hayır,” dedi Colvard, “ve bunun için geçerli sebeplerim var. Öncelikle senin *Hükümdar*’ın yelken açmaya hazır ama benim *Gaddar*’ım değil. İkincisi, ikimiz birden limandan ayrılırsak Drakasha geri dönmediğinde bazı… sakıncalı tahminler yürütülebilir.”

“Her hâlükârda tahmin yürütülecek. O tahminler doğrulanacak da. Mürettebatım ebediyen çenesini tutmaz.”

“Ama açık denizlerde her şey mümkündür,” dedi Colvard. “Filo hâlinde yola çıkarsak danışıklı dövüşten başka akla yatkın bir ihtimal kalmaz.”

“Öyleyse hazırlıklarımı fark etmenden yedi gün sonra bile *Gaddar*’ın denize açılmaya hazır olmaması sadece bir tesadüf,

ha?” dedi Jaffim.

“Eh—”

“Nefesini boşuna tüketme Jacquelaine. Bu gece buraya gelmeden önce de bu işi yapmaya hazırdım. Aklımı çelip beni senin yerine gitmeye ikna ettiğini sakın düşünme.”

“Hemen kızma Jaffim. Ok hedefini vurduğu sürece kirişi kimin gerdiğinin hiçbir önemi yok.” Kadın gri saçlarını açtı ve bunaltıcı esintide serbestçe dalgalanmalarına izin verdi. “Niyetin ne?”

“O kadarı belli değil mi? Drakasha’yı bulacağım. Stragos’u amacına kavuşturacak kadar zarara yol açmadan önce.

“Peki onu bulursan ne olacak? Bordadan bordaya kibarca mesajlaşacak mısınız?”

“Bir uyarıda bulunacağım. Ona son bir şans tanıyacağım.”

“Drakasha’ya bir ültimatom mu vereceksin?” Kaşlarını çatınca Corvaleur’un yüzündeki her çizgi neredeyse dikey bir hâl aldı. “Jaffrim, onun tehditlere nasıl tepki gösterdiğini iyi biliyorsun. Ağa yakalanmış bir köpekbalığı gibi. O durumdaki bir yaratığa fazla yaklaşırken elini kaptırırsın.”

“Öyleyse çatışacağız. Sanırım ikimiz de işin o noktaya varacağının farkındayız.”

“Peki ya o çatışmanın sonucu ne olacak?”

“Gemim onunkinden daha güçlü ve fazladan seksen adamım var. Hoş bir kavga olmayacak ama onu matematikle kazanacağım.”

“Yani Zamira ölecek.”

“Çatışmaların sonunda genellikle birileri—”

“Tabii onun savaşarak ölmesine müsaade edersen.”

“Müsaade etmek mi?”

“Bir düşün,” dedi Colvard. “Zamira’nın davranış biçimi hazmedilemeyecek kadar tehlikeli olsa bile yürüttüğü mantık bir açıdan kusursuzdu.”

“Hangi açıdanmış?”

“Hem onu hem de şu Ravelle ve Valora denilen adamları öldürmek çoktan iltihaplanmış bir yarayı sarmaktan farksız olur, iltihap daha da derine iner. Maxilan Stragos’un hırsını sadece geçici bir süre için bastırmaya değil, temelli tatmin etmeye mecburuz.”

“Aynı fikirdeyim. Fakat üstü kapalı konuşma hevesim hızla tükeniyor Colvard. Drakasha’dan sözümü sakınmayacağım. Aynı nezaketi sen de bana göster.”

“Stragos’un yalnızca kendi gururunu tatmin etmek için değil, halkını coşturmak için de bir zafere ihtiyacı var. Eğer o zafer Tal Verrar’ın *yakınındaki* sularda geziniyorsa ve yeterince renkli olursa Stragos ne diye buralara kadar gelmekle uğraşsın ki?”

“Yani sunağa bir adak koyacağız,” diye fısıldadı Rodanov. “Zamira’yı.”

“Zamira biraz hasar verdikten ve şehirde yeterince panik yarattıktan sonra. Eğer kellesine beş bin solari ödül biçilmiş meşhur korsan, adı çıkmış haydut Zamira Drakasha zincire vurulup Tal Verrar sokaklarında gezdirilirse… şehre bir kez daha budalaca kafa tuttuktan hemen sonra yaptıklarının hesabını verirse.

“Stragos galip gelir. Tal Verrar ona duyduğu hayranlığın çatısı altında birleşir.” Rodanov iç geçirdi. “Zamira bir kafese kapatılıp Mezbele Derinlikleri’nin üstünde ölüme terk edilir.”

“Sonuçta herkes dileğine kavuşur,” dedi Colvard.

“Ama onu canlı ele geçiremeyebilirim.”

“Arhon’a ne verirsen ver fark etmez. Zamira ister canlı ister ölü olsun Stragos ödülüne kavuşacak ve Verrarlılar onu görmek için sokaklara dökülecekler. Bence *Zehirli Orkide*’den geriye kalanı da Stragos’a teslim etmek yerinde olacaktır.”

“Yani işin zor kısmını ben halledeceğim, sonra da galibiyetin şanını ona bırakacağım.”

“Ve böylece Hayaletrüzgârı’na zarar gelmeyecek.”

Rodanov tekrar konuşmadan önce bir müddet koyun sularını seyretti. “Ya da biz öyle umuyoruz. Yine de daha iyi bir fikrimiz yok.”

“Ne zaman yola çıkıyorsun?”

“Sabah gelgitiyle.”

“Hükümdar’ı Tüccar Kapısı’ndan geçirmen kolay olmayacak. Sana imrendiğimi söyleyemem.”

“Ben de kendime imrenmiyorum. Salon Geçidi’ni kullanacağım.”

“Gündüz gözüyle olsa bile mi Jaffrim?”

“Saatler geçip gidiyor. Daha fazlasını heba etmeyi reddediyorum.” Adam çizmelerini alıp yola çıkmak için sahile doğru döndü. “Vakitlice gidip bir sandalye kapmazsan oyunun son eline katılamazsın.”

2

Gözleri ansızın beliren sıcak yaşlarla yanan Locke parmağını sokakyayının tetiğinden çekti ve silahı yavaşça havaya kaldırdı.

“En azından sebebini söyleyecek misin?” diye sordu.

“Daha sonra,” dedi Jean, silahını indirmeden. “Arbaleti bana ver. Yavaş ol. *Yavaş*!”

Locke'un kolu titriyordu; hissettiği tedirginlik, hareketlerine istenmeyen bir sarsaklık katmıştı. Dikkatini toplayarak ve duygularını kontrol altında tutmaya çalışarak arbaleti Jean'a aktardı.

"Güzel," dedi iriyarı adam. "Ellerin havada kalsın. Siz ikiniz yanınızda ip getirdiniz, değil mi?"

"Evet."

"Ben onu kolluyorum. Siz de ellerini ve ayaklarını sıkıca bağlayın."

Pusuculardan biri kendi arbaletini havaya doğrulttu ve ceket cebinden bir ip çıkarmak için uğraştı. Diğeriyse silahını indirip bir bıçak çekti. Bakışları tam Locke'dan ortağına çevrilmişti ki Jean bir sonraki hamlesini yaptı.

Bir elinde kendi yayını, diğerinde Locke'unkini tutan iriyarı adam soğukkanlılıkla döndü ve her bir saldırganın kafasına birer ok attı.

Locke çifte atışın sert *tak-tak* sesini duyduysa da gördüklerini idrak etmesi birkaç saniye sürdü. O orada, ağzı bir karış açık vaziyette tir tir titreyerek dururken iki yabancı kanlar fışkırttı, seğirdi ve öldü. Birinin parmağı refleks icabı silahının tetiğine bastı. Son bir ok daha Locke'u yerinden hoplatan bir tınlamayla karanlığa uçup gitti.

"Jean, sen—"

"Kahrolası silahı bana vermen *neden bu kadar zordu?"*

"Ama sen… dedin ki—"

"Dedim ki…" Jean onu klapalarından tutup sarstı. "'Dedin ki' de ne demek Locke? Söylediklerimi niçin ciddiye aldın?"

"Ama sen—"

"Tanrılar aşkına, sen titriyorsun. Bana inandın mı? Bana *nasıl* inanırsın?" Jean dostunu bıraktı ve onu şaşkın gözlerle süzdü. "Bana ayak uydurduğunu sanıyordum!"

“Bana bir el işareti vermedin Jean! Ya ne düşünecektim?”

“Sana el işareti vermedim mi? Şu yanan gemi kadar açık bir ‘yalan’ işareti verdim ya.”

“Hiç de öyle bir şey—”

“Verdim tabii! Sanki unutabilirmişim gibi! Buna inanamıyorum! Böyle bir şeyi nasıl… Başka biriyle anlaşmaya varacak zamanı nereden bulduğumu sandın ki? İki aydır aynı kahrolası gemideyiz!”

“Jean, işaret olmayınca—”

“İşareti verdim seni ahmak! Kalpsiz bir hain rolü yaparken verdim! ‘Aslına bakarsan onları kimin gönderdiğini biliyorum.’ Hatırladın mı?”

“Evet ama—”

“Sonra da el işaretini verdim! Hani şu ‘Ah, baksanıza, Jean Tannen bir çift Verrarlı kiralık katil uğruna tüm dünyadaki en yakın dostuna ihanet edermiş gibi davranıyor’ işaretini! Yoksa daha sık pratiğini mi yapsak? Öyle bir şeye ihtiyacımız var mı?”

“İşaret *falan* görmedim Jean. Tanrılar üstüne yemin ederim.”

“Gözden kaçırdın demek.”

“Kaçırmak mı? Ben— evet, bak, tamam. Gözden kaçırdım. Hava karanlıktı, her yerde arbaletler vardı ve gerçeği bilmem gerekirdi. Öyle bir el işaretine ihtiyacımız bile olmamalıydı. Özür dilerim.”

Genç adam iç geçirdi ve kıpırtısız kafalarından mide bulandırıcı bir şekilde tüylü ok sapları çıkan iki cesede baktı.

“Şu pezevenklerden birini cidden sorgulamamız gerekiyordu, değil mi?”

“Evet,” dedi Jean.

“Yine de… güzel atıştı.”

“Evet.”

“Jean?”

“Mm?”

“Artık *sahiden de* tabana kuvvet koşmalıyız.”

“Ah. Evet. Haydi.”

3

“Gemiye selam!” diye bağırdı Locke, filika *Zehirli Orkide*’nin bordasına dayandığında. Kürekleri büyük bir huzurla bıraktı. Caldris yaşıyor olsaydı Tal Verrar’dan kaçmak için gri dumanlarla dolu bir havada kürek çekerek bir rahip heyetleri ile ayyaşlar filosunun, cayır cayır yanan kalyonun ve de önceki adaklara ait kararmış gövdelerin arasından geçerlerken sergiledikleri performanstan gurur duyardı.

“Tanrılar aşkına,” dedi Teğmen Delmastro, ikilinin giriş lombarından çıkmasına yardım ederken, “neler oldu? Yaralı mısınız?”

“Hislerim incindi,” dedi Jean, “ama tüm bu kanı başkalarından ödünç aldık.”

Locke bakışlarını aşağı çevirerek saldırganlarından en az ikisinin kanına bulanmış kıyafetini gözden geçirdi. O ve Jean sarhoş olmuş amatör kasaplara benziyorlardı.

“İhtiyacınız olan şeyi alabildiniz mi bari?” diye sordu Delmastro.

“İhtiyacımız olanı mı? Evet. Peki ya istediğimizi? Hayır. Yoksa kentte bize rahat yüzü göstermeyen o canı çıkasıca gizemli saldırganları mı soruyorsun? Bak onlardan gına geldi işte.”

“Size kim saldırdı?”

“Hiçbir fikrimiz yok,” dedi Locke. “Piç kuruları kim veya nerede olduğumuzu nasıl biliyorlardı? Aradan iki ay geçti! Nerede patavatsızlık ettik ki?”

“Günahane,” dedi Jean, biraz mahcupça.

“Öyleyse bizi nasıl rıhtımda bekliyorlardı? Amma da beceriklilermiş!”

“Gemiye gelirken takip edildiniz mi?” diye sordu Delmastro.

“Bildiğimiz kadarıyla hayır,” dedi Jean, “ama bence oyalanmak aptallık olur.”

Delmastro kafa salladı, düdüğünü çıkardı ve o üç tanıdık notayı öttürdü. “Herkes bele! Bocurgat çubuklarına! Demir almaya hazırlanın! Porsun ekibi, filikayı yukarı çekin!”

“Epey keyifsiz gözüküyorsunuz,” dedi kadın Locke ile Jean’a, gemideki faaliyet artarken.

“Niye gözükmeyecekmişiz ki?” Locke karnını ovuşturdu; Günahane fedaisinin vurduğu yerde hâlâ donuk bir sızı hissediyordu. “Evet, paçayı kurtardık ama birileri başımıza bir sürü bela açtı.”

“Kafam bozuk olduğunda ne yapmaktan hoşlanırım biliyor musun?” dedi Ezri, tatlı bir dille. “Gemi yağmalamaktan.” Parmağını kaldırıp yavaşça güvertenin karşısına, harıl harıl çalışan tayfaların ötesindeki denize, güneydeki karanlığa karşı kıç fenerleriyle aydınlanan başka bir gemiye doğrulttu. “Ah, bakın… işte orada bir tane var!”

Az sonra Drakasha’nın kamara kapısını çalıyorlardı.

“Eğer o kan size ait olsaydı ayaklarınızın üstünde duruyor olamazdınız,” dedi kadın, onları içeri buyur ederken. “Stragos’a ait olduğunu ummak çok mu iyimserce olur?”

“Evet.”

“Yazık. Eh, en azından geri geldiniz. O bile güven verici.”

Paolo ile Cosetta küçük yataklarında birbirlerine sarılmış bir vaziyette, huzur içinde uyuyorlardı. Drakasha çocuklarının yanındayken fısıldamaya gerek duyar gibi gözükmüyordu. Onların yaşındayken kendisinin de epey gürültülü ortamlarda uyumayı öğrendiğini hatırlayan Locke sırıttı.

"Kayda değer bir ilerleme kaydettiniz mi bari?" diye sordu Drakasha.

"Zaman kazandık," dedi Locke, "ve şehirden çıkabildik. İşin o kısmı muallaktaydı."

"Kaptan," dedi Delmastro, "planın bir sonraki aşamasına biraz erken başlayabilir miyiz diye merak ediyorduk. Mesela hemen şimdi."

"Biraz yağma yapıp yeni arkadaşlar edinmek mi istiyorsunuz?"

"Yaklaşık üç kilometre güneybatıda muhtemel bir talip var. Şehirden uzakta, resiflerin dışında—"

"Ayrıca şehir de şu anda kendini festivale biraz kaptırmış durumda," diye ekledi Locke.

"Tıpkı daha önceden konuştuğumuz gibi hızlı bir ziyaret olacak," dedi Ezri. "Onları uyandıracağız, altlarına kaçırtacağız, keselerini ve taşınır mallarını yağmalayacağız, denize bir şeyler atacağız, birkaç zincir kesip selviçeleri dağıtacağız—"

"Eh, herhalde işe bir yerden başlamamız gerek," dedi Drakasha. "Del, Utgar'ı aşağıya yolla da ipeklerimden ve minderlerimden biraz ödünç alsın. Çocuklar için halat dolabında geçici bir yatak hazırlanmasını istiyorum. Saklanmaları için onları uyandıracaksam bari o kadarı olsun."

"Tamam," dedi Delmastro.

"Rüzgâr ne durumda?"

"Kuzeydoğudan esiyor."

“Yönümüzü güneye çevirip onu iskele omuzluğuna alın. Gabya yelkenlerini mayna edin. Oscarl’a filikalarımızı indirmesini söyle. Gövdenin arkasında kalsınlar ki dostlarımıza gözükmesinler.”

“Hayhay Kaptan.” Delmastro omuzlarını silkerek paltosunu çıkardı, onu Drakasha’nın masasına bıraktı ve kamaradan koşarak ayrıldı. Birkaç saniye sonra Locke’un kulağına güverteden gelen bağrışmalar çalındı. Oscarl filikayı daha şimdi gemiye çektiklerinden yakınıyor, Delmastro ise hımbıl ve aklı bir karış havada aylaklara dair bir şeyler bağırıyordu.

“Berbat görünüyorsunuz,” dedi Zamira. “Kanlı kıyafetleri temizlerden ayırmak için yeni bir deniz sandığı bulmam gerekecek. Bir daha ki sefere yalnızca kırmızı ve kahverengi giymeye bakın.”

“Biliyor musun Kaptan,” dedi Locke, gözünü ceketinin kanlı yenlerinden ayırmaksızın, “aklıma bir fikir geldi. Sahiden de *komik* bir fikir…”

4

Sabahın ikinci saatinden hemen sonra, Tal Verrar nihayet sarhoş bir uykuya dalar ve festival yangınları sönerken *Kimera* kılığındaki *Zehirli Orkide* sessizce *Mutlu Sardalye’*nin yanından geçti. Asgari sayıda seyir feneri yakan *Orkide* hırpani, uykulu küçük keç[15] ile arasında iki yüz metre bıraktı ve onu selamlamadı. Yedi yıldan uzun bir süredir tek bir korsanlık olayının bile yaşanmadığı sularda böyle bir şey pek de sıradışı sayılmazdı.

Karanlıkta *Orkide’*nin güvertelerinde hiç filika bulunmadığını görmek imkânsızdı.

O filikalar geminin iskele tarafındaki gölgelerden yavaşça çıktı ve kürekçileri sessiz bir sinyalle derhâl faaliyete geçtiler. Geçişlerinin acelesiyle karanlık deniz beyaza çaldı ve üç silik, köpüklü çizgi *Orkide’*den *Sardalye’*ye kadar uzandı. Keçin

kıçındaki yalnız nöbetçi bir şey fark ettiğindeyse artık çok geçti.

“Ravelle!” diye haykırdı keçin bordasına ilk tırmanan Jean. “Ravelle!” Hâlâ kanlı kıyafetlerini giymekte olan iriyarı adam başının etrafına kırmızı bir keten kumaş sarmıştı, elindeyse *Orkide’*nin silah dolaplarının birinden ödünç aldığı demir uçlu bir değnek vardı. Diğer Orkideliler hemen peşinden güverteye tırmandılar: Jabril ile Malakasti, Streva ile Rask… Hepsi de kılıçlarını kınlarında bırakıp ellerine sopalar ve odunlar almıştı.

Üç filika dolusu korsan üç farklı yönden gemiye çıktı; keçin kısıtlı mürettebatı bağırıp çağıran, ellerindeki sopaları sağa sola sallayan, kendilerine anlamsız gelen bir isim haykıran kaçıklarca geminin beline toplandı. Sonunda korsanlar seslerini kestiler ve reisleri galibiyetin tadını çıkarmak için gemiye çıktı.

“Adım Ravelle!”

Locke korkudan büzülen on üç tayfanın ve mavi bir cüppeye bürünmüş tuhaf yolcularının karşısına geçip güvertede volta atmaya başladı. O da Jean gibi kanlı giysilerini çıkarmayıp beline kırmızı bir kuşak bağlamış, saçlarını kızıl bir bandanayla kapatmış ve gösteriş olsun diye Zamira’dan ödünç aldığı çeşitli mücevherleri takıp takıştırmıştı. “Orrin Ravelle! Buraya Tal Verrar’a hürmetlerimi sunmak için geldim!”

“Bizi öldürmeyin efendim,” diye yalvardı küçük geminin kaptanı. Otuz yaşlarındaki cılız adam denizde geçen bir ömrün bronz tenine sahipti. “Biz Tal Verrarlı bile değiliz. Sadece geçerken buraya uğra—”

“Kritik hidrografik deneylere mâni oluyorsunuz!” diye bağırdı mavi cüppeli adam, ayağa kalkmaya çalışarak. Pis pis sırıtan Orkideliler onu iterek tekrar yerine oturttular. “Bu

bilgiler tüm denizciler için hayati önem taşıyor! Eğer bizi engellerseniz kendi başınızı yakmış—”

“Kritik hidrografik deneyler de ne ihtiyar?”

“Deniz tabanının bileşimini inceleyerek—”

“Deniz tabanının bileşimi mi? Onu yiyebilir miyim? Onu harcayabilir miyim? Onu kamarama götürüp bir güzel düzebilir miyim?”

“Hayır, hayır ve *kesinlikle* hayır!”

“Tabii ya,” dedi Locke. “Şu hergeleyi denize atın.”

“Sizi cahil piç kuruları! Sizi riyakâr maymunlar! Bırakın, *bırakın* beni!” Locke cüppeli âlimi güverteden atma işini Jean’ın üstlenmesine sevindi. Böylece adamın korkudan ödü bokuna karışmakla kalmayacak, aynı zamanda Jean durumu kontrol altında tutarak onun gerçekten yaralanmasını önleyecekti.

“Ah, lütfen efendim. Bunu yapmayın,” dedi *Sardalye*’nin kaptanı. “Efendi Donatti zararsızdır bayım. Lütfen—”

“Bana bakın,” dedi Locke. “Bu gemide benim haricimdeki herkes salak mı? İstediğim bir şeye sahip olmasaydınız bu utanç abidesine çıkıp çizmelerimin tabanlarını kirletir miydim sanıyorsunuz?”

“Şey, hidrografik deneyleri mi istiyorsunuz?” diye sordu kaptan.

“Para!” Locke onu tuniğinin önünden kavradı ve sertçe ayağa kaldırdı. “Bu fazla büyük *sandaldaki* tüm değerli eşyaları, yiyip içilebilecek her şeyi istiyorum! Al sana hidrografik deney!”

5

Öylesine küçük bir gemi için topladıkları ganimet hiç de fena değildi doğrusu; anlaşılan Donatti deneylerini yürütebilmek

adına oradan oraya götürülmek için iyi para ödemiş ve evindeki pek çok konfordan mahrum kalmaya yanaşmamıştı. İçkilerle, kaliteli tütünle, ipek yastıklarla, kitaplarla, zanaatkârlık aletleriyle, simyasal ilaçlarla ve gümüş sikkelerle tıka basa dolu bir filikanın *Orkide*'ye gönderilmesi uzun sürmedi. O esnada 'Ravelle'in' korsanları da küçük geminin sabotajını bitirdiler.

"Dümen halatları devre dışı bırakıldı Kaptan," dedi Jean, gemiye çıkmalarından yaklaşık yarım saat sonra.

"Abliler kesildi! Prasyalar kesildi!" diye bağırdı Delmastro. Bu saldırıda sıradan bir korsan gibi davranmaktan zevk aldığı her hâlinden belliydi. Kadın elinde bir nacakla iskele küpeştesi boyunca gezinerek önüne çıkan ne varsa gönlünce kesmekteydi. "O şey her neyse o da kesildi!"

"Efendim, lütfen," diye yalvardı kaptan tekrardan. "Tüm bunları tamir etmek çok uzun zaman alır. Zaten değerli ne varsa topladınız…"

"Burada ölüp gitmenizi istemiyorum," dedi Locke, kaptanın yakarışları karşısında sahte bir bıkkınlıkla esneyerek. "Sadece bu olayın haberi Tal Verrar'a ulaşmadan önce sessiz sedasız birkaç saat geçirmek istiyorum."

"Ah, efendim, ne isterseniz yapmaya hazırız. Her ne isterseniz. Merak etmeyin, bundan kimseye bahsetmeyiz."

"Lütfen," dedi Locke, "İtibarını az da olsa koru Efendi Sardalye. Bundan bahsetmeni *istiyorum.* Gittiğin her yerde. Bu olayı kullanarak fahişelerden sempati topla. Ya da tavernalarda kendine birkaç içki ısmarlattır. Ama en önemlisi adımı tekrarla. Orrin Ravelle."

"O-orrin Ravelle, efendim."

"Kaptan Orrin Ravelle," dedi Locke, bir hançer çekip onu kaptanın gırtlağına dayayarak. *"Tal Verrar Boku Yedi*

gemisinin kaptanı! Oraya git ve civarda gezindiğimi haber ver!"

"Ben, şey, veririm efendim."

"Güzel." Locke adamı güverteye fırlatıp hançerini kınına soktu. "Öyleyse veda zamanı. Oyuncak gemin sende kalabilir."

Locke ile Jean *Orkide*'ye dönecek son filikaya binmeden evvel kısa bir süreliğine kıçta buluştular.

"Vay be," dedi Jean, "Arhon buna bayılacak."

"Eh, ona yalan söylemedik, öyle değil mi? Pusulanın her noktasında korsan saldırıları sözü verdik. Ama hepsinde de Zamira'nın başrol oynayacağını iddia etmedik." Locke kuzey ufkunu kaplayan şehre bir öpücük yolladı. "İyi festivaller dilerim Gözetici."

6

"Hayatımda bir daha asla yapmak istemediğim bir şey varsa," dedi Locke, "o da tüm gün boyunca burada asılı kalarak bu kahrolası geminin kıçını boyamak."

Ertesi günün öğleden sonraki üçüncü saatinde, Locke ile Jean *Zehirli Orkide*'nin morfidarına bağlı basit ip salıncaklarda oturuyorlardı. Geçen gece *Kimera* isminin üstüne alelacele çekilen siyah boyayı kazımışlardı ve şimdi de yerine geminin yeni lâkabı olan *Sevinç*'i yazmakla uğraşıyorlardı. Elleri ve tunikleri gümüş renkli boya lekeleriyle benek benekti.

Şimdiye kadar ancak *Sevi* yazabilmişlerdi ve Paolo ile Cosetta annelerinin kamarasının kıç pencerelerinden onlara nanik yapmakla meşguldüler.

"Bence korsanlık biraz da olsa içki içmeye benziyor," dedi Jean. "Bütün gece boyunca başka bir şey yapmak

istemiyorsun, ama ertesi gün bedelini ödemek zorunda kalıyorsun.”

Orkide o sabah kuzeye yönelerek şehirden yetmiş-seksen kilometre uzaklaşmıştı; Drakasha *Sardalye*’yi yağmaladıkları bölgeyi hızla terk etmiş ve ertesi günü ıssız bir yerde geçirerek eski gemisinin yeni kılığını tazelemeye karar vermişti. Daha doğrusu o görevi Locke ile Jean’a devretmişti.

Nihayet akşamüstü saat dört civarı Sevinç’in “nç” harflerini de yazmayı bitirdiler. Susamış ve güneşte pişmiş bir hâlde Delmastro, Drakasha ve Nasreen tarafından kıç güvertesine çekildiler. Maşrapalarla ikram edilen ılık fıçı suyunu kana kana içtikten sonra Drakasha kamarasına kadar peşinden gelmelerini işaret etti.

“Geçen gece iyi iş çıkardınız,” dedi kadın, “iyi ve kafa karıştırıcı bir iş. Arhon’un epeyce zora düşeceğinden şüphem yok.”

“Önümüzdeki birkaç gün Tal Verrar’daki bir tavernanın duvarında sinek olabilmek için neler feda etmezdim neler,” dedi Locke.

“Ama bu bana genel stratejimiz hakkında bir fikir verdi.”

“Neymiş o?”

“Bana keçin kaptanıyla mürettebatının Verrarlı olmadığını söylediniz. Bu durum öykülerinin etkisini azaltacak. Güvenirliklerine şüpheyle bakılacak. Söylediklerinin cahilce dedikodular ve zırvalar olduğu düşünülecek.”

“Doğru…”

“Yani dün yaptıklarımızın kokusu çıkacak,” dedi Zamira. “Yorumlara, tahminlere ve Stragos’un eleştirilmesine sebep olacak. Fakat ne panik yaratacak ne de Verrarlıları sokaklara döküp Stragos’tan yardım istemelerine yol açacak. Bir açıdan Stragos adına yaptığımız bu ilk korsanlık eylemini yüzümüze gözümüze bulaştırdığımızı söyleyebiliriz. ”

“Böyle konuşarak mesleki gururumuzu incitiyorsun,” dedi Jean.

“Benimki de inciniyor! Ama bir de şöyle düşünün… belki de asıl ihtiyacımız olan benzer şekilde yüzümüze gözümüze bulaştıracağımız bir dizi eylemdir.”

“İçimden bir ses planının çok eğlenceli bir açıklaması olacağını söylüyor,” dedi Locke.

“Del bu öğleden sonra bana tüm umutlarınızı Stragos’un özel simyacısına bağladığınızı anlattı. Adama gizli bir teklifte bulunarak bir şekilde ondan yardım almayı planlıyormuşsunuz.”

“Doğru,” dedi Locke. “Zaten dün gece Mon Magisteria’ya yaptığımız ziyaretin iyi gitmeyen yönlerinden biri de oydu.”

“Öyleyse izlememiz gereken yol belli,” dedi Drakasha. “Size şu simyacıyla görüşmeniz için bir fırsat daha yaratmalıyız. Yakın bir zamanda Mon Magisteria’ya uğramanız için inandırıcı bir sebep olmalı. Efendilerinin gidişat hakkındaki fikirlerini öğrenmeye can atan sadık uşaklar gibi.”

“Ahhh,” dedi Locke. “Ve eğer Stragos’un bağırıp çağırası gelirse bizi içeri buyur edeceğinden emin olabiliriz.”

“Aynen öyle. Yani yapmamız gereken… renkli bir şey.Stragos’un adına yürüttüğümüz çabaların *reddedilemeyecek* kadar içten ve çarpıcı bir örneği. Lâkin Tal Verrar’ı doğrudan tehdit ederek Stragos’un emellerine hizmet edecek bir şey olmamalı.”

“Hımmm,” dedi Jean. “Çarpıcı. Renkli. Tehdit teşkil etmeyen. Bu kavramların gerçek yaşamda güzelce harmanlanabileceğinden emin değilim.”

“Kosta,” dedi Drakasha, “bana bir tuhaf bakıyorsun. Aklına bir fikir mi geldi, yoksa bugün seni güneşin altında çok fazla mı bıraktım?”

“Çarpıcı, renkli ve Tal Verrar’a *doğrudan* tehdit teşkil etmeyen bir şey,” diye fısıldadı Locke. “Tanrılar aşkına! Kaptan Drakasha, müsaadenle mütevazı bir önerim olacak…”

7

O sabah, yani Aurim’in yirmi beşinde, Azar Dağı sakindi. Salon Corbeau’nun üstündeki gökyüzü yaşlı volkanın gri dumanlarından yoksun ve bir nehrin derinlikleri kadar maviydi. Verrar mekanizmalarından daha güvenilir bir iklime sahip olan Kuzey Pirinç Sahili’nde bir diğer ılık kış mevsimi yaşanıyordu.

“Yeni bir dalga geliyor,” dedi sabah vardiyasının liman şefi Zoran.

“E zaten sürekli gelmiyor mu?” karşılığını verdi daha genç mevkidaşı Giatti, samimiyetle limanın karşısındaki denize bakarak.

“Onu demek istemedim salak. Misafirler geliyor. Yani asiller.” Zoran bir yandan zeytin yeşili tabardına çekidüzen verip onu eliyle parlatırken diğer yandan da Leydi Saljesca’nın kahrolasıca şapkasını takmıyor olmayı diledi. Şapka onu daha uzun boylu gösteriyordu göstermesine ama daha çok terlemesine neden oluyor ve o teri gözlerinden uzak tutamıyordu.

Salon Corbeau limanının doğal kaya duvarlarının ötesinde koyu renkli cadıtahtasından bir gövdeye sahip, çift direkli ve görkemli bir brik durgun denizdeki ankrajda bekleyen iki Lashain felukkasına[16] katılmıştı. Yeni gemiden indirilen şalupada dört-beş asilzadeye ilaveten bir düzine kürekçi vardı.

Şalupa rıhtıma yanaşırken Giatti eğildi ve iskele babalarından birine dolanmış bir kangal halatı çözmeye başladı. Teknenin pruvası sabitlendikten sonra Zoran ona yaklaştı, eğilerek içindekilere selam verdi ve yerinden kalkan ilk genç kadına elini uzattı.

“Salon Corbeau’ya hoşgeldiniz,” dedi adam. “İsminiz nedir ve sizi ne şekilde takdim etmemi istersiniz?”

Onun mevkiindeki biri için fazlasıyla bronz bir teni olan kısa boylu ve genç kadın Zoran’ın elini tutarken şirin bir tebessüm etti. Kadının üstündeki orman yeşili ceket fırfırlı eteğiyle uyumluydu; bu ton onun kestane rengi, kıvırcık saçlarını daha da çarpıcı bir hâle getiriyordu. Lâkin genç kadın beklenenden daha az makyaj yapmışa ve takıp takıştırmışa benziyordu. Yoksa geminin sahibinin daha fakir bir akrabası mıydı?

“Beni affedin madam, ama kimi takdim ettiğimi bilmek zorundayım.” Kadın güvenle iskeleye çıktığında Zoran onun elini bıraktı, fakat genç kadının onun elini bırakmadığını görünce şaşırdı. Minyon kadın akıcı bir hareketle ona yaslanıp karartılmış çelikten bir hançeri kasığının kıvrımına dayadı. Zoran panikle nefesini tuttu.

“Tepeden tırnağa silahlı doksan sekiz kişilik bir korsan grubuyuz,” dedi kadın. “Bağırır ya da karşı koyarsan hadım olursun.”

8

“Sakin ol,” dedi Delmastro. Locke o sırada peşinde Jean, Streva, Jabril ve Koca Konarla birlikte rıhtıma çıkıyordu. “Burada hepimiz arkadaşız. Şirin köyünüzü, şehrinizi ya da her neyse onu ziyarete gelmiş bir diğer zengin aileyiz sadece.” Bıçağı kendisi ile yaşça büyük rıhtım görevlisinin arasında tutuyordu ki bir-iki metreyi aşkın bir mesafeden silahın görülme şansı olmasın. Konar daha genç rıhtım görevlisine yaklaşıp birbirlerini tanıyorlarmışçasına bir kolunu onun omzuna attı, sonra da kulağına bir şeyler fısıldayarak zavallı delikanlının yüzünün bembeyaz kesilmesine neden oldu.

Orkidelilerin tümü yavaşça ve dikkatle rıhtıma çıktı. Kat kat abiye kıyafetler giyenler grubun ortasında kalarak fazla

gürültü çıkarmamaya çalıştılar; ne de olsa pelerinlerinin ve eteklerinin altında birbirine çarptıkça takırdayan silahların oluşturduğu küçük çaplı bir silahlık vardı. Kürekçilerin kemerlerindeki meçlerin ve nacakların rıhtım görevlileri tarafından fark edilmeyeceğine güvenmek çok büyük bir risk olurdu.

"İşte geldik," dedi Locke.

"Güzel bir yere benziyor," dedi Jean.

"Dış görünüş daima yanıltıcıdır. Şimdi tek yapmamız gereken kaptanın fitili ateşlemesini beklemek."

9

"Affedersiniz. Bayım, çok affedersiniz."

Orkide'nin en küçük filikasında tek başına oturan Zamira Drakasha, gemisine en yakın yatın süslü küpeştesinin arkasında bekleyen bezgin görünüşlü muhafıza bakıyordu. Aşağı yukarı on beş metre uzunluğundaki yat tek bir direğe ve her iki tarafta dörder küreğe sahipti. Kürekler o sırada içi doldurulup duvara asılmış bir kuşun kanatları gibi yukarı kalkıktı. Yelken direğinin hemen gerisindeyse ipek duvarları hafifçe dalgalanan, çadır benzeri, süslü bir tente mevcuttu ve muhafız ile anakaranın tam arasında duruyordu.

Muhafız gözlerini kısarak aşağıya, filikada oturmakta olan kadına baktı. Zamira neredeyse kaftan denebilecek sarı renkli, kalın ve biçimsiz bir elbise giyiyordu. Şapkasını kamarasında bırakmış, saçlarındaki halkaları ve kurdeleleri çıkarmıştı.

"Ne istiyorsun?"

"Hanımım kıyıda keyfine bakarken beni gemideki işleri halletmem için burada bıraktı," dedi Zamira. "Taşımam gereken ağır eşyalar var ve sizden yardım alabilmeyi umuyordum."

“Yani oraya gelip senin için hamallık yapmamı mı istiyorsun?”

“Eğer zahmet olmazsa.”

“Peki, ah, karşılığında ne vereceksin?”

“İyi kalpliliğiniz için tanrılara en içten şükürlerimi sunacağım,” dedi Zamira. “Veya isterseniz biraz çay ikram edebilirim.”

“Orada bir kamaran var mı?”

“Evet. Hanımım sagolsun bana bir—”

“Seninle ve ağzınla birkaç dakika yalnız kalabileceksem ıvır zıvırını seve seve taşırım.”

“Bu ne… bu ne *densizlik*! Hanımım bunun hesabını—”

“Hanımın kimmiş?”

“Kraliçe Nedimesi Ezriane de la Mastron. Nicora’nın—”

“Nicora mı? Hah! Sanki orayı takan vardı. Git başımdan.”

Muhafız gevrek gevrek gülerek arkasına döndü.

“Peki,” dedi Zamira. “Öyle olsun. İstenmediğim zaman bunu anlarım.” Kadın ileri uzandı ve filikanın dibinde, ayaklarının hemen önünde duran boz renkli muşambayı kaldırdı. Altında *Zehirli Orkide*’nin silahlığındaki en ağır arbalet vardı ve silaha neredeyse Zamira’nın kolu uzunluğunda, çelikten yapılma ve dikenli bir ok sürülüydü. “Ama *umursamam.”*

İki saniye sonra göğsünden bir arbalet oku çıkan muhafızın buna şaşırdığına hiç şüphe yoktu. Zamira omuriliğinin üst ve alt yarıları birbirinden ayrılan adamın yere yığılmadan önce okun geri kalanının konumuna dair bir tahmin yürütüp yürütemediğini merak etti.

Kadın sarı elbiseyi başının üstünden sıyırıp filikanın dibine attı. Onun altına Atacam yeleğine ilaveten ince bir tunik, bir

pantolon, çizmeler ve bir çift deri bileklik giymişti. Belindeki kılıç kemerleri boştu; kürek çekme oturağının arkasına uzandı ve meçlerini çıkarıp kınlarına soktu. Ardından küçük filikayı yatın bordasına yanaştırdı, sonra da *Orkide*'nin pruvasında bekleyen Nasreen'e el salladı. Bunun üzerine iki Orkideli briğin yanından suya atladı.

Yüzücüler bir dakika sonra yata ulaştılar. Zamira sudan çıkmalarına yardım etti ve her birini bir küreğin başına gönderdi. Ardından yatın çapa zincirini tutan pimi çıkardı; onu yukarı çekerek vakit kaybetmenin gereği yoktu. İki denizcinin küreklerine asıldığı ve Zamira'nın dümenini kumanda ettiği yat sadece birkaç dakika sonra *Zehirli Orkide*'nin arkasına yanaştı.

Mürettebatı silahlı ve zırhlı bir hâlde, sessiz sedasız yata binmeye koyuldu. Süslemelerle kaplı narin tekneye yığılırlarken bulundukları ortama hiç uymuyorlardı. Zamira teknenin daha fazla insan alamayacağını hissedene kadar kırk iki kişi saydı; tayfalar güverteye çökmüş, kamaraya doluşmuş ve tüm küreklerin başına geçmişlerdi. Bu kadarı yeterliydi; mürettebatının neredeyse üçte ikisi kıyıda asıl saldırıyla uğraşacak, *Orkide*'de kalanlarsa limandaki gemileri hedef alacaktı.

Zamira son görevi, yani deniz saldırılarını yönetecek olan Utgar'a el salladı. Sırıtan adam hazırlıklarını tamamlamak için giriş lombarından ayrıldı.

Zamira'nın kürekçileri yatı *Orkide*'nin etrafından dolaştırdılar, geminin kıçını geçer geçmez iskeleye döndüler ve burunlarını dosdoğru kıyıya çevirdiler. Kıyının ötesindeki küçük ama zengin vadinin binaları ve taraçalı bahçeleri sanki bir şölendeki yemekler gibi önlerine serilmiş vaziyette onları bekliyordu.

"Son rötuş kimde?" diye sordu Zamira.

Tayfalardan biri kırmızı renkli, ipek bir sancak açtı ve onu yatın direğinden sarkan kandilisaya bağlamaya başladı.

“Tamamdır.” Zamira yatın pruvasında diz çöktü ve alışkanlık icabı kılıç kemerini düzeltti. “Asılın küreklere! Bizi o sahile çıkarın!”

Yat koyun geçici bir süreliğine durgunlaşmış sularında hızla ilerlerken Zamira yakınlardaki bazı tepelerin üstünde nihayet telaşa kapılan birkaç ufak siluet fark etti. İçlerinden bir-iki tanesi kasabaya doğru koşmaya başladı; görünüşe bakılırsa Zamira’nın karaya ayak basmayı beklediği sırada oraya ulaşacaklardı.

“Hah şöyle!” diye bağırdı kadın. “Bayrağı açın. Biraz da müzik yapın!”

Kızıl bayrak kandilisanın tepesine tırmanıp rüzgârla dolarken yattaki her Orkideliden vahşice ve çılgınca bir uluma koptu. Bağrışları limanda yankılanırken kılık değiştirmiş arkadaşları da silahları elden ele dolaştırmaya başladılar. Artık tepelerdeki herkes kasabaya kaçıyordu. Zamira’nın kınlarından çektiği meçleri güneşte parıldadı.

Güzel bir sabah diye buna denirdi işte.

10

“Salon Corbeau’nun altını üstüne getirmeye *sahiden de mecbur muydunuz*?” diye sordu Stragos.

Locke ile Jean binlerce mekanik böceğin belli belirsiz kıpırtılarıyla çevrili hâlde Arhon’un makamında oturuyorlardı. Buna sebep olan şey loş odanın gölgeleri de olabilirdi elbette ama Locke’a onu son görüşlerinden beri Stragos’un suratındaki çizgiler derinleşmiş gibi geliyordu.

“Çok eğlenceliydi. Yoksa oraya belirli bir düşkünlüğün mü vardı?”

“Kendim için sormuyorum Lamora. Faaliyetlerinizi Tal Verrar civarında yoğunlaştırmanızı bekliyordum, hepsi bu.”

“Salon Corbeau genellikle Tal Verrar’ın civarında—”

“Orası bir *gemi* mi Lamora?”

“Limanda gemiler de—”

“Casuslarımdan kahrolası rakamları aldım,” dedi Stragos, iki parmağıyla bir parşömen parçasına sertçe vururken. “İki felukka batırılmış. Kırk altı yat, sefahat mavnası ve daha küçük tekne ya yakılmış ya da batırılmış. Yüz on sekiz köle kaçırılmış. Kontes Saljesca’nın şahsi muhafızlarından on dokuzu öldürülmüş, on altısı da yaralanmış. Salon Corbeau’daki konutların ve misafir villalarının büyük çoğunluğu yakılmış, bahçeler neredeyse tamamen yok edilmiş. Taklit stadyumu dümdüz edilmiş. İlk tahminlere göre muhtelif hasarların ve kayıpların tutarı doksan beş bin solariden fazlaymış. Gözden kaçırdığınız tek şey birkaç dükkân ve Leydi Saljesca’nın kendi konutuymuş!”

Locke alaycı bir tebessüm etti. Oralara mahsus zarar vermemişlerdi. Saljesca’nın en önemli konukları kontesin kaleye benzer köşküne kaçtıktan ve muhafızların geri kalanıyla beraber oraya kapandıktan sonra köşke düzenlenecek bir saldırı sonuçsuz kalır, Orkideliler surların önünde katledilirdi. Fakat karşılarındaki yegâne direniş gücünün vadinin tepesine kapanması Drakasha’nın tayfalarına bir saati aşkın bir süre boyunca ortalıkta koşturma ve vadiyi gönüllerince yakıp yağmalama özgürlüğü vermişti. Saldırıda sadece dört tayfa kaybetmişlerdi.

Dükkânlara gelince… Eh, Locke Baumondain ailesinin işyerinin ve etrafındaki bölgenin rahat bırakılmasını bilhassa rica etmişti.

“Her yeri yakacak kadar zamanımız olmadı,” dedi genç adam. “Hem artık Salon Corbeau büyük ölçüde mahvolduğuna

göre oradaki esnaflardan bazıları Tal Verrar'a taşınabilir. Sen ve ordun varken burada daha güvende olurlar, değil mi?"

"Nasıl oluyor da çabaların asıl gayeme bu kadar uzakken böylesine etkili bir yağma gerçekleştirebiliyorsun?" dedi Stragos.

"Bir saniye, buna itiraz—"

"Orrin Ravelle festival gecesi deli bir eksantriğin kiraladığı bir Iridain keçine karşı tek bir saldırı düzenledi; hazır lafı açılmışken, bunun için *teşekkürler*. Daha sonra biri Ravelle, diğeriyse 'Kaptan de la Mastron' diye ne idüğü belirsiz biri tarafından Salon Corbeau civarlarında iki saldırı daha rapor edildi. Yoksa Drakasha kendi eserlerini sahiplenmekten korkuyor mu?"

"Amacımız çok sayıda korsanın iş başında olduğuna dair bir izlenim—"

"Sizin asıl amacınız sabrımı zorlamak. Ne ciddi bir yük çaldınız ne denizde bir gemi yaktınız ne de bir tayfa öldürdünüz. Para ve taşınabilir eşyalarla yetiniyor, esirlerinizi küçük düşürüp korkutuyor, gemilerini biraz tahrip etmekten fazlasını yapmıyor, sonra da ortadan kayboluyorsunuz."

"Daha ağır yüklerle uğraşıp gemimizi yavaşlatamayız; gitmemiz gereken pek çok yer var."

"Bence asıl *öldürmeniz* gereken pek çok kişi var," dedi Stragos. "Şehre endişeden ziyade şaşkınlık hâkim. Ravelle olayı yüzünden halkın önünde küçük düşmeye devam ediyorum; fakat çok az kişi şu… holiganlık silsilesinin Verrar ticaretine zarar vereceğinden korkuyor.

"Salon Corbeau'nun talanı bile kaygı yaratmayı başaramadı. Son saldırılarınız artık şehre yaklaşmaktan korkuyormuşsunuz, bu sular hâlâ güvenliymiş gibi bir izlenim yarattı." Stragos sözlerini sürdürmeden önce ikiliyi ters ters süzdü. "Eğer birer

tüccar olsaydınız şu anda yaptığınız satıştan hiç memnun kalmazdım.”

“Arada bir fark var,” dedi Locke. “Mesela ben yeni bir ceket diktirtmek istediğimde yenlerin boyunu tutturuncaya kadar terzimi zehirlemezdim.”

“Burada hayatım ve istikbalim mevzubahis,” dedi Stragos, sandalyesinden kalkarak. “Tabii başarınıza bağlı olarak sizinkiler de. Bana kasap lazım, soytarı değil. Şehrimin görüş mesafesindeki gemilere saldırın. Mürettebatlarını kılıçtan geçirin. Yüklerini çalın veya yakın. *Ciddi* davranma vakti gelip çattı. Ancak ve ancak bu tür olaylar şehri temellerinden sarsar.

“Bu sularda kan döküp terör estirene kadar geri gelmeyin,” dedi Arhon, her sözcüğü vurgulayarak.

“Öyle olsun,” dedi Locke. “Şimdi panzehirden bir yudum daha—”

“Hayır.”

“Gönül rahatlığıyla çalışmamızı istiyorsan—”

“Merak etmeyin,” dedi Stragos. “Turp gibisiniz. Son dozdan bu yana iki hafta bile geçmedi. Altı hafta daha tehlikede değilsiniz.”

“Ama— Arhon, bekle biraz,” dedi Jean, adam gitmek üzere dönerken onu durdurarak. “Bir şey daha var. Festival gecesi şehre geldiğimizde tekrar saldırıya uğradık.”

Stragos gözlerini kıstı. “Öncekilerle aynı suikastçılar mıydı?”

“Aynı gizemi kastediyorsan evet, öyle sanıyoruz,” dedi Jean. “Requin’in yanından ayrıldıktan sonra rıhtımda bizi bekleyen birileriyle karşılaştık. Eğer şehirdeki varlığımıza dair bir tüyo aldılarsa ellerini çok çabuk tuttukları kesin.”

“Üstelik Altın Basamaklar’a gitmeden önce uğradığımız tek yer *burasıydı*,” diye ekledi Locke.

“Adamlarımın bu işle bir ilgisi yok,” dedi Stragos. “Hatta bu meseleyi ilk kez şimdi duyuyorum.”

“Arkamızda dört ceset bıraktık,” dedi Jean.

“Önemsiz. İnzibatlar festival günü şehir genelinde yaklaşık otuz ceset buldular; öyle zamanlarda kavgalar ve soygunlar hiç eksik olmaz.” Stragos iç geçirdi. “Bu olayda benim parmağım yok ve konuyla ilgili başka bir şey söyleyecek değilim. Herhalde artık buradan çıkınca dosdoğru geminize gidersiniz.”

“Hem de süratle,” dedi Locke. “Adalardan mümkün olduğunca uzak durarak.”

“Belli ki eski bir suçunuzun ceremesini çekiyorsunuz,” dedi Stragos. “Şimdi gidin. Ne daha fazla panzehir ne de akıl danışma var. Ne zaman ki bu limanların ötesinde ölüm kol gezdiği için benden yardım dilenen panik içindeki tüccarlar kapılarıma dayanacak, işte o zaman sıhhatinize koyulan ipotek uzayacak. Artık gidin ve işinizi *yapın.”*

Arhon hızla döndü ve tek kelime daha etmeden çekip gitti. Hemen sonra ana kapıdan içeri bir Göz timi girdi ve sabırla bekledi.

“Kahretsin,” dedi Jean.

11

“O pezevengi haklayacağız,” dedi Ezri, o gece Jean’la beraber kamarasında yatarlarken. Artık kendine *Dönek* diyen *Zehirli Orkide* Tal Verrar’ın yaklaşık otuz kilometre güneybatısındaki dalgalı denizlerde yol alıyor, ikili hamağın üstünde ileri geri sallanırken birbirlerine sarılıyordu.

“Bak o biraz zor,” dedi Jean. “Artık onun adına kayda değer bir şeyler yapmadıkça bizimle görüşmeyecek… ve öyle bir şey yaptığımız takdirde de bize ihtiyacı kalmayabilir. Panzehir

ararken karşımızda hançer bulabiliriz. Ya da… iş o noktaya varırsa hançeri bulan o olabilir.”

“Jean, böyle konuştuğunu duymak istemiyorum,” dedi Ezri. “Bundan bahsetme.”

“Gerçeklerle yüzleşmemiz gerek aşkım.”

“Öyle bir şey olacağına inanmıyorum,” dedi kadın. “İnanmıyorum işte. Saldırmanın veya kaçmanın *daima* bir yolu vardır. Burada işler böyle yürür.” Yana yuvarlanarak genç adamın üstüne çıktı ve onu öptü. “Sana ümidini kesmemeni söyledim Jean Tannen ve ben ne dersem o olur.”

“Tanrılar aşkına,” diye fısıldadı Jean, “seninle tanışmadan önce nasıl yaşıyordum ben?”

“Acınası, sefil ve perişan bir hâlde,” dedi Ezri. “Ben her şeyi daha çekilir hâle getiririm. Tanrılar o yüzden beni buraya getirdiler. Şimdi surat asmayı bırak ve bana güzel bir şey söyle!”

“Güzel bir şey mi?”

“Evet kuş beyinli. Diğer âşıkların yalnız kaldıklarında bazen birbirlerine güzel şeyler söylediklerini duymuştum.”

“Evet ama söz konusu sen olduğunda o tür bir davranışın sonu ölümle biter.”

“Olabilir. Dur gidip bir meç getireyim.”

“Ezri,” dedi Jean, ani bir ciddiyetle. “Bak… bu konu kapandığında, Stragos falan geride kaldığında Leocanto ve ben… çok zengin adamlar olup çıkabiliriz. Tabii Tal Verrar’daki işlerimiz yolunda giderse.”

“Giderse değil,” dedi kadın. “Gittiğinde.”

“Pekâlâ,” dedi Jean. “İşlerimiz yolunda *gittiğinde*... bizimle gelebilirsin, cidden. Leo ve ben bu konuyu biraz konuştuk. İki hayattan birini seçmek zorunda değilsin Ezri. Bir süreliğine… izne ayrılabilirsin. Hepimiz öyle yapabiliriz.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Bir yat satın alırız,” dedi Jean. “Vel Virazzo’da bir yer var, tüm soyluların teknelerini ve mavnalarını tuttukları özel bir marina. Teknelerden birkaçı genellikle satılıktır; tabii cebinde birkaç yüz solari varsa, ki bizim cebimizde ondan fazlası olacak. Hem zaten Vel Virazzo’ya illâ ki gitmemiz gerekiyor. Orada… bitirilmemiş bir işimiz var. Bir tekneyi birkaç günlüğüne donatıp… biraz gönül eğlendirebiliriz! Denizde amaçsızca geziniriz. Keyfimize bakarız. Bir müddet o işe yaramaz asilzadeler gibi davranırız.”

“Sonra da tüm bunlara geri dönebiliriz, öyle mi?”

“Sen ne zaman istersen,” dedi Jean. “Gönlünden nasıl geçerse. Hem zaten sen ne dersen o olur, öyle değil mi?”

“Bir süre seninle ve Leocanto’yla beraber bir yatta yaşamak ha?” dedi kadın. “Kusura bakma Jean, sen bir karacı için idare edersin ama kendisinin de itiraf ettiği gibi Leocanto bir pabucu bile bir sidik birikintisinin ötesine yüzdü—”

“Seni niye yanımıza alıyoruz sanıyorsun, ha?”

“Eh, asıl sebebin *bu* olabileceğini düşünmüştüm,” diyen kadın ellerini stratejik olarak daha ilginç bir noktaya kaydırdı.

“Ah,” dedi Jean. “O da var tabii. Ama ayrıca teknenin onursal kaptanı da olabilirsin.”

“Tekneye ismini verebilir miyim?”

“Sanki başka birinin vermesine müsaade edermişsin gibi!”

“Peki,” diye fısıldadı Ezri. “Plan buysa bu. Ben varım.”

“Sen ciddi—”

“Yahu,” dedi kadın, “Hayaletrüzgârı’na döndüğümüzde sadece Salon Corbeau’dan kaldırdığımız kaparozla bile mürettebattaki herkes aylarca sarhoş kalabilir. Zamira bir süre beni özlemez.” Öpüştüler. “Yarım sene.” Tekrar öpüştüler. “Hatta belki bir ya da iki yıl.”

“Saldırmanın bir yolu daima vardır,” diye sesli düşündü Jean, öpücükler arasında. “Kaçmanın da.”

“Tabii ya,” dedi Ezri. “Sıkı durursan eninde sonunda aradığın şeye kavuşursun.”

12

Jaffrim Rodanov sabahın ilk saatlerinin gümüşi-turuncu ışığında *Korkunç Hükümdar*’ın kıç güvertesinde volta atıyordu. Sancak omuzluğuna aldıkları rüzgârla kuzeybatı yönünde ilerliyorlardı ve Tal Verrar’la aralarında yaklaşık altmış beş kilometre vardı. Dalgalar bir buçuk-iki metre yüksekliğindeydi.

Tal Verrar. Şu son yedi yıldır şehre sanki bir deridüştü kolonisiymiş gibi davranmış ve gemiyle yarım günlük mesafeden daha fazla yaklaşmamışlardı. Orası kızdırıldığı takdirde güçlü *Hükümdar*’ı bile ezebilecek bir donanmaya ev sahipliği yapıyordu. Bu sularda gerçek bir özgürlük yoktu, sadece muğlak bir yanılsama mevcuttu. Asla dokumayacağı tıka basa tüccar gemileri, asla yağmalayamayacağı zengin bir şehir… yine de buna katlanabilirdi. Hatta güney denizlerindeki özgürlük ve yağma devam ettiği sürece hiç önemi yoktu.

“Kaptan,” dedi Ydrena, her zamanki gibi sabah çayına brendi katılmış çatlak bir kil fincanla güvertede belirerek. “Güzel bir sabahı berbat etmek istemem ama—”

“Gemimin sağ salim yüzmesinden çok kıçımın öpülmesine ihtiyaç duysaydım ikinci kaptanım olmazdın.”

“Bir haftadır buralardayız ve en ufak bir ipucuna bile rastlamadık Kaptan.”

“Şu son iki gündür ticari gemilere, alamanalara ve sefahat kadırgalarına ait iki düzineden fazla yelken gördük,” dedi Rodanov. “Ama daha tek bir donanma sancağına bile rastlamadık. Drakasha’yı bulmak için hâlâ vaktimiz var.”

“Yürüttüğün mantığa karşı çıkacak değilim Kaptan. Ama işin Drakasha’yı bulma kısmı—”

“Tam bir baş ağrısı. Biliyorum.”

“Ortalıkta gezinirken kendini *Zehirli Orkide*’nin kaptanı Zamira Drakasha diye tanıtacak hâli yok,” dedi Ydrena, çayından bir yudum alarak. “‘Merhaba. Biz Hayaletrüzgârı’nın kötü şöhretli korsanlarıyız. Sakıncası yoksa yanınıza yanaşabilir miyiz?’”

“Drakasha istediği adı kullanabilir,” dedi Rodanov. “Gemisinin kıçına istediğini yazabilir. Hatta bir balıkçı teknesine benzeyene kadar yelken düzenini bile değiştirebilir. Ama tek bir gövdeye sahip. Koyu cadıtahtasından yapılma bir gövdeye. Ve onu yıllarca görmüşlüğümüz var.”

“İyice yaklaşana kadar tüm gövdeler koyudur Kaptan.”

“Eğer daha iyi bir fikrim olsaydı inan bana onu uygulardık Ydrena.” Gerinen Rodanov kollarındaki kalın kasların hoşça esnediğini hissetti. “Kulağımıza çalınan tek haber birkaç geminin saldırıya uğradığı. Ve son olarak da Salon Corbeau’nun yağmalandığı. Drakasha batıda bir yerde daireler çiziyor. Ben olsam öyle yapardım; böylece daha geniş bir manevra sahasına kavuşurdum.”

“Doğru,” dedi Ydrena. “Hem de *çok* geniş bir manevra sahasına.”

“Ydrena,” dedi adam usulca, “yeminimi bozup bir dostumu öldürmek için çok uzun bir yol teptim. Gerekiyorsa bir o kadar yol daha teper ve Drakasha’nın peşinden koşarım. Birimiz diğerini bulana dek bu denizde dört döneceğiz.”

“Veya mürettebatın canına tak edecek ve—”

“Bahsettiğin çizgiyi aşmamıza daha çok var. O zamana kadar geceleri tüm çanaklık gözcülerimizi iki katına çıkar. Gündüzleriyse üç katına. Gerekirse kahrolası mürettebatın yarısını direklere yerleştireceğiz.”

“Yeni yelken göründü! ” diye geldi bir ses, ön direğin tepesinden. Bağrış güverte boyunca tekrarlanırken Rodanov kendine hâkim olamayarak ileriye koştu. O hafta aynı ikazı belki elli defa duymuşlardı ama bu sefer belki de *o* seferdi.

“Nerede?”

“Sancak pruvasından üç kerte beride!”

“Ydrena!” diye bağırdı Rodanov. “Yelkenler fora! Dosdoğru temas noktasına! Dümen, yönümüzü iskele tiramolasına göre kuzey-kuzeydoğuya çevir!”

Gördükleri her neyse *Korkunç Hükümdar* bunun gibi rüzgârlarda ve sulardayken evinde sayılırdı; ebatları ve ağırlığı, daha hafif gemilerin hızını çalacak dalgaları yarıp geçmesine imkân tanırdı. Hedefleriyle aralarını çok kısa bir sürede kapatacaklardı.

Yine de dakikalar geçmek bilmedi. Yeni rotalarına girmeleriyle birlikte artık sancak kemerelerine arkadan vuran rüzgârın gücünü yakaladılar. Rodanov baş kasarasında volta atarak bekledi ve—

“Kaptan Rodanov! Gemi çift direkli! Tekrar ediyorum, çift direkli!”

“Çok güzel!” diye bağırdı Rodanov. “Ydrena! İkinci kaptan baş kasarasına!”

Açık sarı saçları rüzgârda dalgalanan kadın bir dakika içinde oradaydı. Kasaraya vardığı sırada sabah çayından geriye kalanı fırlatıp attı.

“En iyi dürbünümü alıp pruva çanaklığına git,” dedi Rodanov. “Bir şey görür görmez bana haber ver.”

“Hayhay,” dedi kadın. “En azından yapacak bir iş çıktı.”

Dakikalar işkence benzeri bir yavaşlıkla geçip gitti, ama en azından hava bulutsuzdu. Gözetleme yapmak için şartlar iyiydi. Güneşin yüksekliği ve parlaklığı arttıkça arttı; ta ki—

“Kaptan!” diye seslendi Ydrena. “Cadıtahtası gövde! Cadıtahtası gövdeye sahip çift direkli bir brik!”

Rodanov daha fazla boş oturamadı. “Oraya geliyorum!” diye bağırdı.

İriyarı adam zahmetle ön direğin çarmıklarına tırmandı ve grandi çanaklığındaki gözlem platformuna, yani uzun yıllardır daha ufak tefek ve genç denizcilere bıraktığı yere çıktı. Ydrena kaptana yer açmak için yana çekilmiş bir tayfayla beraber oradaydı. Rodanov dürbünü alıp ufuktaki gemiye çevirdi ve ruhunun en ihtiyatlı kısmının bile gördüğünü reddedemeyeceği kadar uzun bir süre ona baktı.

“Bu o,” dedi. “Zamira yelkenleri elden geçirmiş ama bu *Orkide.”*

“Şimdi ne yapacağız?”

“Açabileceğimiz her yelkeni açın,” dedi Rodanov. “Tanınmadan önce bu okyanusu ondan çalabildiğiniz kadar çalın.”

“Sinyal vererek onu durdurmaya çalışmamızı ister misin? Önce müzakere isteyip sonra saldırırız?”

‘“Ellerimizin arkasından konuşalım ki dudaklarımız tasarılarımızın kitabı gibi okunmasın,’” dedi adam.

“Yine mi şiir?”

“Şiir değil, dize. Ve hayır. Zamira bizi eninde sonunda tanır ve tanıdığında da burada ne aradığımızı *tamı tamına* anlar.”

Rodanov dürbünü ikinci kaptanına geri verdi ve çarmıklara tutunarak tekrar aşağı inmeye hazırlandı.

“Dosdoğru üstüne gidin. Herkesin silahı elinde olsun. Gireceği son savaşta ondan en azından bu lütfü esirgemeyelim.”

On Beşinci Bölüm

DOSTLAR ARASINDA

1

“Jerome benden böyle bir şey istediğini biliyor mu?”

“Hayır.”

Locke ile Kaptan Drakasha morfidarda yan yana dikiliyor, konuştuklarının hiç kimse tarafından duyulmaması için birbirlerine yakın duruyorlardı. Saat neredeyse sabahın yedisiydi ve güneş bulutsuz mavi gökyüzünde yükseliyordu. Rüzgâr doğudan, sancak kemeresinin biraz arkasından esiyor ve dalgalar gittikçe kabarıyordu.

“Ona rağmen ikinizin adına—”

“Evet, ikimizin adına konuşabileceğimi düşünüyorum,” dedi Locke. “Başka bir seçenek yok. Sen istediklerini yapana dek Stragos’la tekrar görüşemeyeceğiz. Ve dürüst olmak gerekirse istediklerini yaptığın takdirde ona olan faydamızın sona ereceğini düşünüyorum. Arhon’a yaklaşmak için tek bir şansımız kaldı. O namussuza Camorr’da işleri nasıl hallettiğimizi göstermenin zamanı geldi.”

“Uzmanlığının sahtekârca kurnazlık olduğunu sanıyordum.”

“İnsanların gırtlaklarına bıçak saplama ve onlara bağırıp çağırma işinde de iyiyimdir,” dedi Locke.

“Ama onun adına birkaç gemi daha batırdıktan sonra bir başka görüşme talep ederseniz Stragos ihanete karşı bir önlem almaz mı dersin? Özellikle de askerlerle dolu bir saraydayken?”

“Tek yapmam gereken ona yaklaşmak,” dedi Locke. “Bir muhafız ordusuyla başa çıkabileceğimi iddia etmiyorum; fakat elimde iyi bir kamayla yarım metreden Aza Guilla’nın elçisi olup çıkarım.”

“Yani Stragos’u rehin mi alacaksın?”

“Basit. Dolambaçsız. Ve şansım yaver giderse etkili. Madem ondan bir panzehir koparamıyor veya eczacısıyla anlaşmaya varamıyorum, o hâlde ben de korkudan ödünü patlatmayı denerim.”

“Ve bu konuyu enine boyuna düşündüğüne inanıyorsun, öyle mi?”

“Kaptan Drakasha, düşünmekten neredeyse gözüme uyku girmiyor. Neden seni bulmak için buraya geldiğimi sanıyorsun?”

“Ben—”

“Kaptan!” diye seslendi ana direk gözcüsü güverteye. “Arkamızda hareket var!”

“Ne demek istiyorsun?”

“Ufukta, iskele omuzluğundan belki üç kerte beride yelken görünüyor. Ansızın arkamızda beliriverdi. Biraz batıdan tarafa dönüp yönünü dosdoğru bize çevirdi.”

“Aferin,” dedi Drakasha. “Beni bilgilendirmeye devam et. Utgar!”

“Evet Kaptan?”

“Her bir direkteki gözcüleri iki katına çıkar. Güvertedekiler! Rota değişikliğine hazırlanın! Tiramolaların ve prasyaların başına geçin! Benden emir bekleyin!”

“Sorun mu var Kaptan?”

“Herhalde yoktur,” dedi Drakasha. “Stragos dünden itibaren fikrini değiştirmiş ve bizi avlamaya karar vermiş olsa bile o

yönden gelen bir gemi Verrarlı olamaz.”

“Öyle umalım.”

“Şimdi biz de kendi rotamızı yavaşça değiştireceğiz. Eğer az önce yaptıkları rota değişimi masumcaysa yanımızdan geçip gidecekler.” Drakasha genzini temizledi. “Dümen, kuzeybatı-kuzeye kır! Utgar! Serenleri prasya et ve rüzgârı sancak omuzluğuna al.”

“Hayhay Kaptan!”

Zehirli Orkide neredeyse tamamen kuzeybatıya dönene dek yavaşça iskele tarafına yattı. Sert rüzgâr artık kıç güvertesinden eserek Locke’un yüzüne çarpmaya başlamıştı. Genç adam güneyde ufacık yelkenler seçer gibi oldu. Güverte seviyesinden bakıldığında diğer geminin başka hiçbir yeri görünmüyordu.

Birkaç dakika sonra yine bir bağrış duyuldu. “Kaptan! Gemi beş-altı kerte iskeleye döndü! Yönünü yine bize çevirdi!”

“Bizi sancak pruvasına aldı,” dedi Drakasha. “Arayı kapatmaya çalışıyor. Ama bu hiç mantıklı değil.” Parmaklarını şıklattı. “Durun. Bu belki bir ödül avcısıdır.”

“Bizi nasıl tanıyabilirler ki?”

“Herhâlde ziyaret ettiğin o keçin mürettebatından *Orkide*’nin bir tarifini almışlardır. Bak, kızımı ancak bir yere kadar gizleyebiliriz. Bu güzelim cadıtahtası kalaslar çok belirgin.”

“Peki… bu ne kadar büyük bir sorun?”

“Kimin daha hızlı olduğuna bağlı. Peşimizdeki bir ödül avcısıysa bu bizim için kârsız bir dövüş olur, çünkü içi tehlikeli adamlarla doludur ve hiç kaparoz yoktur. O yüzden daha hızlıysak ona kıçımızı göstermeye ve el sallayıp gitmeye niyetliyim.”

“Peki ya değilsek?”

“Kârsız bir dövüşe gireriz.”

“Kaptan!” diye bağırdı çanaklık gözcülerinden biri. “Gemi üç direkli!”

“Bu iş gitgide daha çok karışıyor,” dedi Drakasha. “Git Ezri ile Jerome’u uyandır. ”

2

“Kötü şans,” dedi Delmastro. “Bu kahrolası kötü şanstan başka bir şey değil.”

“Eğer her şey istediğim gibi giderse sadece onların şansı kötü olacak,” dedi Zamira.

Kaptan ile teğmeni morfidarda durmuş, takipçilerinin ufuktaki konumunu gösteren silik beyaz kareye bakıyorlardı. Locke ve Jean ise birkaç adım uzakta, iskele küpeştesinin yanında bekliyorlardı. Drakasha gemiyi birkaç kerte güneye yönlendirdiğinden artık batı-kuzeybatı yönünde ilerliyorlardı ve rüzgârı sancak omuzluğuna almışlardı; Kaptan’ın dediğine göre *Orkide*’nin en iyi yol alma şekli buydu. Locke bunun bir bakıma riskli olduğunun farkındaydı; eğer rakipleri daha hızlıysa onlarınkiyle kesişen bir güzergâh belirleyebilir ve *Orkide*’yi bir kıç takibiyle yapabileceğinden çok daha çabuk yakalayabilirdi. Sorun şuydu ki kuzeye yapılacak o tür bir takip fazla uzun süremezdi; sınırsız manevra alanı yalnızca batılarında mevcuttu.

“Arayı açabildiğimizden emin değilim Kaptan,” dedi Delmastro, sessiz geçen birkaç dakikanın ardından.

“Ben de. Hay bu dalgalı denize lanet olsun. Peşimizdeki üç direkli bir gemiyse dalgaları daha iyi yaracak ağırlığa sahip olabilir.”

“Kaptan!” Ana direğin tepesinden gelen bağrış her zamankinden daha ivediydi. “Kaptan, diğer gemi geride

kalmıyor ve… kusura bakma ama gelip bunu kendin görsen daha iyi olacak.”

“Neyi görecekmişim?”

“Eğer aklımı kaçırmadıysam o gemiyi daha önce de gördüğüme eminim!” diye bağırdı gözcü kadın. “Yemin ederim. Ama bir çift göz daha baksa iyi olur.”

“Ben gider bakarım,” dedi Delmastro. “En sevdiğin dürbününü alsam olur mu?”

“Aşağıya düşürürsen kamaranı Paolo ile Cosetta’ya veririm.”

Delmastro birkaç dakika sonra Zamira’nın gurur kaynağı dürbünüyle beraber ana direğe tırmandı. Simyasal yoldan tabaklanmış deriye sarılı dürbün bir Verrar optik şaheseriydi. Minyon kadının güverteye seslenmesi yine birkaç dakikayı buldu.

“Kaptan, peşimizdeki *Korkunç Hükümdar*!”

“Ne? Del, kesinlikle emin misin?”

“Onu yeterince görmüşlüğüm var, değil mi?”

“Oraya geliyorum!”

Locke yanındaki Jean’la bakışırken Zamira da ana direk çarmıklarına atladı. Güvertedeki mürettebat arasında homurdanmalar ve sövüp saymalar başlamıştı. Tayfalardan yaklaşık bir düzinesi işini gücünü bırakıp kıça gitti ve güneydeki yelkenleri seçebilmek için boynunu uzattı. Drakasha ile Delmastro asık suratlarla kıç güvertesine döndüklerindeyse panikle kaçıştılar.

“O muymuş?” diye sordu Locke.

“O,” dedi Drakasha, “ve bizi bir süredir arıyorsa bizden kısa süre sonra denize açılmış demektir.”

“Yani… bir mesaj falan getirmiş olabilir, değil mi?”

“Hayır.” Drakasha şapkasını çıkardı ve diğer elini tedirgin denebilecek bir edayla örgülerinde gezdirdi. “Jaffrim kaptanlar konseyinde bu plana herkesten çok karşı çıktı. Sırf bir mesaj getirmek için bizim kadar yol tepip Tal Verrar’ın tükürme mesafesine kadar gelerek gemisini tehlikeye atmazdı.

“Korkarım az önceki konuşmamızı ertelememiz gerekecek Ravelle. Günün sonunda bu geminin yüzmeye devam ettiğinden emin olana kadar tartışmanın bir anlamı yok.”

3

Locke köpüklü dalgaların üstünden artık ufku fazlasıyla aşmış olan ve bir mıknatıs taşının çektiği bir iğne misali dosdoğru üzerlerine gelen *Korkunç Hükümdar*’a bakıyordu. Saat sabahın onuydu ve Rodanov’un arayı kapatıyor olduğu apaçık ortadaydı.

Zamira dürbününü çarparak katladı ve bir süredir aynı gidişatı incelediği morfidara sırtını döndü.

“Kaptan,” dedi Delmastro, “yapabileceğimiz bir şey olmalı. *Hükümdar*’ı hava kararana kadar uzak tutabilirsek—”

“Evet, o zaman önümüzde seçenekler belirir. Ama yalnızca dümdüz bir kıç takibi bize o kadar vakit kazandırabilir ve kuzeye gidersek alacakaranlıktan çok daha önce sahile varırız. Üstelik *Hükümdar* daha yeni kalafatlanmışken bizim vaktimiz geldi de geçiyor bile. İşin doğrusu şu ki yarışı çoktan kaybettik.”

Drakasha ile Delmastro bir süre hiçbir şey söylemediler. Sonunda Teğmen genzini temizledi.

“Bari, şey, hazırlıklara başlayayım, değil mi?”

“Başlasan iyi olur. Bırak Kırmızı Posta uyuyabildiği kadar uyusun; tabii aralarında hâlâ uyuyan biri kaldıysa.”

Delmastro kafa salladı, Jean’ı tuniğinin kolundan kavradı ve onu ana güverte kargo kaportasına doğru peşi sıra sürükledi.

“Dövüşmeye niyetlisin,” dedi Locke.

“Başka bir *seçeneğim* yok ki. Akşam yemeğine kadar yaşamak istiyorsan senin de yok. Rodanov’un mürettebatı bizimkinin neredeyse iki katı. Ne tür bir belaya bulaştığımızı anlıyorsundur.”

“Üstelik benim yüzümden. Özür dilerim Kap—”

“Saçmalamayı kes Ravelle. Sana yardım etme kararımı sorgulayacak değilim; o yüzden aynı şey bir başkasına da düşmez. Suç senin değil, Stragos’un. Planları öyle veya böyle bizi zor durumda bırakacaktı.”

“Böyle söylediğin için teşekkürler Kaptan Drakasha. Şimdi… dövüşteki yeteneklerimin gerçek çapı hakkında daha önce de konuştuğumuzu biliyorum; ama herhâlde mürettebatının çoğu benim hâlâ üstün bir savaşçı olduğumu düşünüyordur. Sanırım. .. sanırım anlatmak istediğim—”

“Dövüşün tam ortasında mı yer almak istiyorsun?”

“Evet.”

“Bunu isteyebileceğini tahmin etmiştim. Sana çoktan bir yer ayarladım,” dedi kadın. “İşinin kolay olacağını sanma.”

Drakasha bir süreliğine onun yanından ayrılıp geminin ön tarafına doğru bağırdı. “Utgar!”

“Evet Kaptan?”

“Derin deniz iskandilini al ve bana bir ölçüm yap!”

Locke soru mahiyetinde kaşlarını kaldırdı.

“Ayaklarımızın atlında ne kadar su olduğunu öğrenmem lazım,” dedi Kaptan. “O zaman çapanın dibe ulaşmasının ne kadar süreceğini bilirim.”

“Niye demir atmak isteyesin ki?”

“Gördüğünde şaşıracaksın. Umarım Rodanov da… Ama o kadarını ummak biraz fazla olur.”

“Kaptan!” diye bağırdı Utgar, birkaç dakika sonra. “Altımızda yaklaşık doksan kulaç var!”

“Tamam,” dedi kadın. “Ravelle, daha vardiyanın başlamadığını biliyorum ama buraya gelip dikkatleri üstüne çekecek kadar akılsızlık ettin. Mavilerden bir-iki kişiyi yanına al ve aşağıdan birkaç bira fıçısı getirin. Hâlâ uyuyan Kırmızıların hatırına gürültü yapmamaya çalışın. Yaklaşık bir saat sonra tüm mürettebatı güverteye toplayacağım ve insanları kuru boğazlarla böyle bir dövüşe sokmak asla iyi bir fikir değildir.”

“Hayhay Kaptan. Öyleyse bir saatimiz mi var? Sence ne zaman—”

“Kapışmayı öğleden evvel başlatmaya niyetliyim. Daha iri ve çetin biri tarafından kovalanırken kazanmanın tek bir yolu vardır. Gerisingeri dönüp onun suratına bir tane patlatırsın ve tanrıların senden yana olmalarını umarsın.”

4

“Tam tekmil!” diye son kez bağırdı Ezri. “Tam tekmil bele! Aylaklar ve tembel yavşaklar güverteye! Aşağıda hâlen vardiya arkadaşlarınız varsa kulaklarından tutup getirin!”

Jean geminin orta kısmındaki kalabalığın en önünde durmuş, Drakasha’nın konuşmaya başlamasını bekliyordu. Kaptan arkasında Ezri, Nasreen, Utgar, Tınmaz, Gwillem ve Treganne’le beraber küpeştedeydi. Âlime, gündelik alışkanlıklarının gemiler arası ölümüne bir dövüş kadar önemsiz bir meseleyle sekteye uğramasından epey rahatsız olmuşa benziyordu.

“Beni iyi dinleyin!” diye bağırdı Drakasha. “Üstümüze gelen gemi *Korkunç Hükümdar*. Kaptan Rodanov bu sulardaki faaliyetlerimizden hoşlanmadı ve bizi pataklamak için uzun bir yol tepti.”

“O kadar kişinin üstesinden gelemeyiz!” diye bağırdı kalabalıktan biri.

“Başka seçeneğimiz olduğunu sanmıyorum. Hoşumuza gitse de gitmese de gemimize çıkacaklar,” dedi Drakasha.

“Peki ya sadece senin peşindeyseler?” Konuşan Jean’ın tanımadığı bir tayfaydı. Adam kalabalığın önünde, Drakasha ile tüm subaylarının onu görebilecekleri bir yerde duruyordu. “Seni ona verirsek kendimizi berbat bir dövüşten kurtarabiliriz. Bu askeri bir donanma değil ve benim canım tat __”

Jabril adamın arkasındaki kalabalığı yararak öne çıktı ve beline bir yumruk attı. Tayfa güverteye yığılıp kıvranmaya başladı.

“Sadece Drakasha’nın peşinde olup olmadığını *bilmiyoruz*!” diye bağırdı Jabril. “Ben biri gelip çükümü öpsün diye küpeştede pantolonum inik bekleyecek değilim! Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz; kaptan kaptanla dövüştüğü zaman Hovarda Limanı’nda iki farklı hikâye anlatılması kimsenin işine gelmez!”

“Bekle Jabril,” dedi Zamira. Hızla kıç güvertesi merdiveninden indi, işgüzar tayfanın yanına kadar gitti ve onun doğrulup oturmasına yardım etti. Sonra da mürettebatın ilk sırasının erişebileceği bir mesafede dimdik doğruldu. “Basryn bir konuda haklı. Bu askeri bir donanma değil; o yüzden hepiniz canınızın tatlı olduğunu düşünmek gibi bir hakka sahipsiniz. Ben sizin kahrolası imparatoriçeniz değilim. Beni Rodanov’a teslim etmek isteyen birileri varsa karşınızdayım. İşte size fırsat.”

Kalabalığın arasından hiç kimse öne çıkmayınca Drakasha yerdeki adamı ayağa kaldırdı ve gözünün içine baktı. “En küçük filikayı alabilirsin,” dedi ona. “Gitmek isteyen başka biri varsa sana yardım edebilir. Veya burada bizimle kalabilirsin.”

“Ah, kahretsin,” dedi adam, inleyerek. “Üzgünüm Kaptan.Sanırım… sanırım bir aptal gibi ölmektense bir korkak gibi yaşamayı yeğlerim.”

“Oscarl,” dedi Drakasha, “burada işimiz bitince bir ekip topla ve küçük filikayı çabucak suya indir. Basryn’le gitmek isteyen başka biri varsa size teklifim bu. Eğer Rodanov kazanırsa onunla şansınızı deneyin. Yok ben kazanırsam… karadan en az seksen kilometre uzakta olduğumuzu ve bir daha bu gemiye dönemeyeceğinizi bilin.”

Basryn kafa salladı ve konu orada kapandı. Drakasha onu bırakınca da belini tutarak ve etrafındakilerin dik bakışlarına aldırış etmeyerek kalabalığın arasına döndü.

“Dinleyin!” diye bağırdı Drakasha. “Deniz bugün dostumuz değil; o orospu çocuğu bizden daha hızlı. Herhangi bir yöne doğru yapılacak bir kovalamaca bize birkaç saatten fazla zaman kazandırmaz. Bu işi öpüşme mesafesinde halledeceksek flörtün şartlarını ben belirleyeceğim.

“Dövüşün sonunda ayakta kalabilmek için bire karşı iki öldürmemiz lazım; o yüzden daha bile iyisini yapmak zorundayız. Bordalarımızdan birini onun pruvasına dayayabilirsek yanaşma noktasına doluşabilir ve önemi olan tek yerde sayıca üstün gelebiliriz. Adamlarını dişlerimizin arasından tek tek yollaması gerekirse Rodanov’un o koca mürettebatının hiçbir kıymeti kalmaz.

“O yüzden sizi belde eski Therin İmparatorluğu lejyonları gibi saflara ayıracağım. Kılıçlar ve kalkanlar öne, mızraklar ve teberler arkaya. Sakın ağırdan almayın. Birini öldüremezseniz suya itin gitsin. Yeter ki onu kahrolası dövüşten çıkarın!

“Del en iyi on okçumuzu seçip en bariz işi yapmaları için onları yukarı gönderecek. Direk başına beşer kişi. Daha fazlasını yollayabilmek isterdim ama güvertede kılıç tutan her ele ihtiyacımız olacak.

“Ravelle, Valora, gezgin timimiz olun diye size küçük bir ekip vereceğim. İşiniz *Hükümdar*’ın filikaları. Beldeki kapışma başladıktan sonra bize pusulanın her noktasından çıkmaya çalışacaklar; o yüzden onlar nereye giderse siz de oraya gideceksiniz. Güvertedeki bir kişi filikadaki beş kişiyle başa çıkabilir; tabii hızlı davranabilirseniz.

“Nasreen, üç kişilik bir ekip seç ve sancak çapasında emrimi bekle, işaretimle birlikte pruvayı filikalara karşı koru ki Ravelle’in ekibi başka yerlerde kapışabilsin.

“Utgar, sen yanımda arbaletleri kuracaksın. Baş kasarasında bira var ve işe girişmeden önce fıçıların boşalmasını istiyorum. İçebildiğiniz kadar için, sonra da gidip hazırlanın. Sakladığınız bir örgü veya deri zırh varsa üstünüze geçirin. Ne kadar terlediğiniz umurumda değil; o zırhlara bir daha asla bugünkü kadar ihtiyaç duymayacaksınız.”

Drakasha arkasına dönerek ve kıç güvertesi merdivenlerine yönelerek mürettebatı azletti. Geminin belinde kızılca kıyamet koptu; tayfalar itişip kakışarak her yöne dağıldılar. Bazıları zırhlarını ve silahlarını almaya giderken diğerleriyse belki de ömürleri boyunca içecekleri son içkiye yollandı.

Ezri kıç güvertesi küpeştesine çıktı ve hızlı adımlarla kargaşaya doğru yürürken avazı çıktığı kadar bağırdı. “Yangın nöbetçileri kum kovalarını iki katına çıkarsınlar! İskele dikenli ağını gerin! Jerome, o tembel kıçını kıç güvertesine çıkar! Gezgin timi orada kurun!”

Jean el salladı ve Drakasha’nın peşinden geminin kıçına gitti. Tedirgin görünen Utgar orada kaptanı bekliyordu. Âlime Treganne ‘yük oranları’ hakkında bir şeyler mırıldanarak güverte merdiveninden inmeye başlamıştı.

Tam o anda merdivenden yukarıya doğru koyu tenli bir siluet fırladı ve dosdoğru Drakasha’ya koştu. Kaptan pantolonunun çekiştirilmesine tepki olarak aşağı baktığında Paolo’nun utangaçlık etmeden kendisine yapıştığını gördü.

“Anne, çok gürültü var!”

Gülümseyen Zamira oğlunu kucağına aldı. Ardından rüzgâra doğru dönerek saçlarının yüzünden geriye savrulmasını sağladı. Jean çocuğun gözlerinin *Korkunç Hükümdar*’da olduğunu fark etti. Gemi bulutsuz göğün altında aralarındaki mesafeyi amansızca katetmekteydi.

“Paolo, canım, annene seni ve kız kardeşini tavlon güvertesindeki halat dolabına saklamasına yardım eder misin?”

Küçük çocuk başını olumlu anlamda salladı. Zamira gözlerini kapattı ve burnunu oğlunun koyu renkli, kısa buklelerinin arasına gömerek onu alnından öptü.

“Güzel,” dedi kadın. “Çünkü annenin gidip zırhını ve meçlerini alması, sonra da o yalancı dürzünün gemisine çıkıp onu bir taş gibi batırması gerekiyor.”

5

Jaffrim Rodanov dürbününü *Zehirli Orkide*’nin üstünden ayırmaksızın gemisinin pruvasında dikiliyordu. Derken Drakasha’nın gemisi ansızın iskele tarafına döndü ve yönünü bir ok gibi dosdoğru *Hükümdar*’a çevirdi. Geminin yelkenleri önce titreşti, sonra da yaklaşan çatışma için mürettebat tarafından toplanırken gözden kaybolmaya başladı.

“Ah,” dedi adam. “İşte böyle Zamira. Nihayet yapabileceğin tek mantıklı şeyi yapıyorsun.”

Dövüşe uygun giyinmiş olan Rodanov her zamanki gibi sırtı ve klapaları örgü zırhlarla güçlendirilmiş deri bir paltoya bürünmüştü. Eski ve yıpranmış şeyin üstündeki kesikler ve kırışıklıklar, insanların uzun yıllardır onu öldürmeye çalışıp da başaramadıklarını hatırlatarak ona daima huzur verirdi.

Rodanov karartılmış çelikten yapılma, en gözde eklemli eldivenlerini takmıştı. Onların sayesinde bir yakın dövüşün

hengâmesinde yalımları yakalayabilir ve kafaları kırabilirdi. *Orkide'*ye çıkmak gibi daha az kişisel bir iş söz konusu olduğundaysa bel yüksekliğindeki demir çivili bir sopadan yararlanacaktı. Rodanov dürbününü dikkatle katladı ve geçen seferkinin aksine dövüş başlamadan evvel onu pusula kutusuna geri koyma niyetiyle ceplerinden birine kaldırdı.

"Emirlerin nedir Kaptan?"

Baş kasarası merdivenlerinde bekleyen Ydrena'nın kendi kıvrık kılıcı sırtında, mürettebatın çoğu da arkasındaydı.

"Orkide ayağımıza geliyor!" diye gürledi Rodanov. "Bunun kolay olmadığını biliyorum ama Drakasha, Verrar sularında korsanlık yapıyor. Tadını çıkardığımız yaşantının içine sıçacak; tabii onu şimdi durdurmazsak.

"Planladığımız gibi sancak tarafında toplanın. Kalkanlar öne, arbaletler arkaya. Unutmayın, ilk salvonun ardından onları yere atıp kılıçlarınızı çekin. Filika ekipleri; *Orkide*'ye yanaştıktan sonra sancaktan aşın. Belde ve pruvada kancalar hazır olsun.Dümen! Emirlerini biliyorsun; onları mükemmelen uygula veya çatışmada ölmek için dua et.

"Bugün kızıla boyanacak! Drakasha hatırı sayılır bir düşman. Ama Pirinç Denizi'nin rüzgârlarında ve sularında bize ne derler?"

"Hükümdar!" diye bağırdı mürettebat hep bir ağızdan.

"Asla bordalanmamış ve yenilmemiş olan kim?"

"Hükümdar!"

"Düşmanlarımız tanrıların huzurunda kimin tarafından öldüklerini anlatırlarken ne diye bağırırlar?"

"Hükümdar!"

"Biz buyuz!" Rodanov sopasını havaya kaldırdı, "ve Zamira Drakasha için bazı sürprizlerimiz var! Kafesleri getirin!"

Altışar denizciden oluşan üç ekip baş kasarası güvertesine brandayla kaplı birer kafes getirdi. Kafeslerin tahtadan yapılma taşıma sapları, çelik örgülerinden çok öteye uzanmaktaydı. Her biri yaklaşık iki metre uzunluğunda ve onun yarı genişliğindeydi.

"Dünden beri hiç yiyecek verilmedi, değil mi?"

"Hayır," dedi Ydrena.

"Güzel." Rodanov sancak küpeştesinin marangoz tarafından zayıflatılan kısımlarını kontrol etti. Aşağı yukarı üçer metreydiler ve sağlam bir itişle devrilebilirlerdi. Güzelim *Hükümdar'*ına böyle bir zarar vermek Rodanov'un hoşuna gitmese de yakın bir zamanda kolayca giderilebilecek bir kusurdu bu. "Kafesleri şuraya bırakıp birkaç kez tekmeleyin. Şunları bir güzel kızdıralım."

6

İki gemi birbirine doğru dalgaları yara yara ilerliyordu. Locke Lamora ikinci kez kendini bir deniz muharebesine çok yakından iştirak etmek üzereyken buldu.

"Dümdüz devam et Tın!" diye seslendi kıç güvertesinin iskele küpeştesinden ileriye bakan Drakasha. Locke ile Jean nacaklarla ve meçlerle silahlanmış olarak onun yakınında bekliyorlardı. Jean ek olarak Basryn'in eşyalarının arasından aldığı bir çift deri bilekliği de kuşanmıştı. Korkak denizci tek başına o küçük filikaya binip gittiğinden beri ortalarda görünmemişti. *Benim filikama,* diye aklından geçirdi Locke, hafif buruk bir edayla.

Locke ile Jean 'gezgin timleri' için Malakasti, Jabril ve Streva'ya ilaveten Gwillem'i seçmişlerdi. Sonuncusu hariç hepsinin ellerinde kalkanlar ve mızraklar vardı. Ürkek görünümlü serdümen ise sol elinde taşıdığı sapan için ağır kurşun bilyelerle dolu, deri bir önlük takmıştı.

Mürettebatın çoğu Drakasha'nın emrettiği şekilde saflara ayrılmış olarak geminin orta kısmında bekliyordu. Büyük kalkanlarla ve saplamalı kılıçlarla silahlananlar önde, teberlilerse arkadaydı. Ana yelken toplanmış, yangın kovaları çıkarılmış, iskele giriş lombarına Delmastro'nun 'deri yüzücü ağ' diye adlandırdığı şey gerilmişti. *Zehirli Orkide,* sevdiğinden uzun zaman ayrı kalmış bir âşık misali *Korkunç Hükümdar*'ın kollarına koşmaktaydı.

Delmastro beldeki kalabalığın arasından çıktı. Minyon kadın deri zırhıyla ve dövüş için topladığı saçlarıyla tıpkı Locke'un onu ilk gördüğü zamanki gibi görünüyordu. Ezri kemerlerinde taşıdıkları silahlara hiç aldırış etmeden Jean'ın üstüne atladı ve kollarıyla bacaklarını ona doladı. Jean da kendi kollarını onun sırtına götürdü ve Locke yüksek bir kahkaha atana kadar öpüştüler. Genç adam çoğu çatışmadan önce böyle bir olaya rastlanmadığı fikrindeydi.

"Gün bizim günümüz," dedi kadın, nihayet ayrıldıklarında.

"Ben savaşa karışmadan önce oradaki herkesi öldürmemeye çalış, tamam mı?" dedi Jean, sırıtarak. Ezri ona küçük bir ipek kese uzattı.

"Bu ne?"

"Saçımdan bir tutam," dedi kadın. "Günler önce verecektim ama yağmalarla çok meşguldük. Biliyorsun ya. Korsanlık yoğun bir yaşam şekli."

"Teşekkürler aşkım," dedi Jean.

"Nereye gidersen git, eğer başın belaya girerse o keseyi seni rahatsız edenlere gösterip, 'Kiminle dalaştığınızdan haberiniz yok. Ben duyduğu hoşnutluğun bir ifadesi olarak bana bu nesneyi veren kadının koruması altındayım,' diyebilirsin."

"Peki öyle yaparsam çekip giderler mi?"

"Yok be. Sadece kafaları karışır. Öyle aval aval bakarlarken sen de onları öldürürsün."

İkili birbirlerine tekrar sarılınca Kaptan Drakasha genzini temizledi.

“Del, sana çok fazla zahmet olmayacaksa karşımızdaki şu gemiye saldırmayı planlıyoruz. O yüzden acaba—”

“Ah, tabii… canımız pahasına dövüşecektik, değil mi? Sanırım sana birkaç dakika yardımcı olabilirim Kaptan.”

“İyi şanslar Del.”

“İyi şanslar Zamira.”

“Kaptan,” dedi Tınmaz, “Şimdi…”

“Nasreen!” diye gürledi Drakasha, hiç de hafife alınamayacak sesinin yettiği kadar. *“Sancak çapası fundo!”*

“Çarpmaya hazırlanın!” diye bağırdı Delmastro hemen sonra. “Herkes sıkı tutunsun! Yukarıdakiler! Bir direğe, bir halata yapışın!”

Biri ön direk çanını delicesine çalmaya başladı. İki geminin arası hayret verici bir süratle kapanmaktaydı. Locke ile Jean iskele tarafındaki kıç güvertesi merdivenlerine çöküp iç tırabzana sıkıca tutundular. Locke dönüp Drakasha’ya göz attığında kaptanın bir şey saydığını, her rakamı sessizce mırıldandığını fark etti. Meraklanan genç adam rakamları çıkarmaya çalıştıysa da kaptanın Therince saymadığı sonucuna vardı.

“Kaptan,” dedi Tınmaz, kahve sipariş eden birinin soğukkanlılığıyla, “diğer gemi…”

“İskele alabanda!” diye bağırdı Drakasha. Tınmaz ile yardımcısı geminin dümenini var güçleriyle sola çevirmeye başladılar. Ansızın pruvadan bir gıcırtı ve çatırtı yükseldi; gemi bir uçtan ötekine kadar sarsıldı ve bir kasırgaya yakalanmışçasına sancağa doğru savruldu. Midesinin itiraz edercesine kabardığını hisseden Locke tüm gücüyle tırabzana tutundu.

“Çapa ekibi!” diye seslendi Drakasha. “Palamarı kesin!”

Locke topu topu yüz metre uzaktan hızla üzerlerine gelen *Korkunç Hükümdar’*ı apaçık görebiliyordu. O ağır geminin cıvadrasının bir mızrak gibi *Orkide*’ye ve onun bir araya toplanmış mürettebatına saplandığını düşünmek bile kanını dondurmaya yetiyordu. Fakat genç adam seyretmeyi sürdürürken üç direkli gemi iskeleye yatarak kendi dönüşünü gerçekleştirmeye başladı.

Rodanov kafa kafaya çarpışmaktan kaçınmıştı ve Locke’un tahminine göre bunu kasıtlı olarak yapmıştı; öyle bir olay *Orkide’*ye ağır hasar vermesine verirdi ama aynı zamanda adamın gemisini tam da Zamira’nın istilacılara en iyi direnebileceği bir konuma sabitler ve muhtemelen her iki geminin de eninde sonunda batmasına yol açardı.

Yine de yaşananlar fazlasıyla inanılmazdı; iki geminin arasındaki deniz köpüğe çaldı ve Locke dalgaların tıpkı sıcak kömürlere sıçrayıp da buharlaşan su misali, itiraz edercesine tısladığını duydu. *Hükümdar’*ın yahut *Orkide’*nin tüm ileri ivmelerini kesmesi mümkün olmamasına rağmen aralarında çalkantılı sulardan bir yastıkla birbirlerine boylu boyunca sürtündüler. Onlar buluşurken sanki tüm dünyayı bir sarsıntı aldı; postalar çatırdadı, direkler titredi ve yukarılardaki bir Orkideli tutunduğu yerden düştü. Kadın tayfa *Hükümdar*’ın güvertesine çarparak muharebenin ilk kaybı oldu.

“Randa! Randa!” diye haykırdı Zamira. Kıç güvertesindeki herkes aynı anda kafasını kaldırarak *Orkide’*nin randa yelkeninin ona tahsis edilmiş küçük ekip tarafından denizciliğe hiç yakışmayan bir tarzda açılmasını seyretti. Yelken tümüyle açıldıktan sonra hummalı bir hızla yerine prasya edildi. Normalde yan yelken asla rüzgâra karşı yanlamasına gerilmezdi; fakat bu durumda doğudan gelen sert esintinin ona yüklenmesi sağlanacak ve *Orkide’*nin kıçı *Korkunç Hükümdar’*dan öteye çevrilerek düşman gemisiyle temas

etmeyecekti. Tınmaz sürece katkıda bulunmak için dümeni sancağa kırdı.

Ön taraftan bir dizi çığlık ve çatırtı geldi; *Korkunç Hükümdar'*ın cıvadrası ön selviçelerin büyük bölümünü parçalayıp kopartıyordu. Fakat Drakasha'nın planı işe yaramış gibi gözüküyordu. *Hükümdar'*ın cıvadrası gövdede bir delik açmamıştı ve *Orkide'*nin iskele tarafına temas eden tek yeri sancak pruvasıydı. Locke çok yukarıdan bakıldığında tanrıların iki gemiyi cıvadralarını çakıştıran, fakat birbirlerine nispeten az hasar veren sarhoş eskrimcilere benzetebileceklerini düşündü.

Görünmeyen şeyler yılanımsı bir ıslıkla havayı yarmaya başladı ve Locke etrafına ok yağdığını fark etti. Çatışma artık adamakıllı başlamıştı.

7

"Uyanık Syrune kaltağı," diye homurdandı Rodanov, çarpışmanın ardından ayağa kalkarak. Drakasha randa yelkenini kullanarak bordalarının bütünüyle temas etmesini engelliyordu. Varsın olsundu; Rodanov'un da kullanmaya hazır kendince avantajları vardı.

"Şunları serbest bırakın!" diye bağırdı.

Üç kafesin epeyce arkasında duran (ve her iki yanında bekleyen kalkanlı adamlar tarafından korunan) bir tayfa kapakları açacak olan ipe asıldı. Kafesler küpeştenin hasarlı kısımlarından sadece birkaç santim geriye yerleştirilmişti ve gemiler çarpıştığında o kısımlar kendiliğinden devrilmişti.

Aç bırakılmış, sarsılmış ve öfkeden gözü dönmüş yetişkin bir *valcona* üçlüsü intikam peşindeki hortlaklar gibi haykırarak kapalı kaldıkları yerden fırladı. Gözlerine kestirdikleri ilk şey de karşı tarafa sıralanmış bir grup Orkideli oldu. Zamira'nın adamları ağır silahlı ve zırhlı olmalarına rağmen hiç şüphe yok ki ilk başta insan istilacıları geri püskürtmeyi beklemişlerdi.

Havaya fırlayan üç saldırı kuşu kalkanların ve teberlerin arasına dalıp gagalarıyla ve hançer uzunluğundaki pençeleriyle etraflarındakilere saldırmaya başladı. Haykıran, birbirini itekleyen panik hâlindeki Orkideliler azılı hayvanlara vurma veya onlardan kaçma çabasıyla tam bir kargaşaya kapıldılar.

Rodanov acımasızca sırıttı. Hovarda'dayken satın aldığı kuşlar çok pahalıya patlamalarına, ambarı leş gibi kokutmalarına, hatta çok yakında ölecek olmalarına rağmen harcadığı paraya değmişti. Sakatlanan her Orkideli, adamlarının karşısına bir kişinin eksik çıkması demekti ve düşmanlarınızı korkudan altlarına kaçırtmak paha biçilmezdi.

"Filikalar yola çıksın!" diye bağırdı Rodanov. "Hükümdarlılar! Peşimden gelin!"

8

Ön taraftan gelen çığlıklar bir insana ait olamazdı. Locke kıç güvertesi merdivenini emekleyerek tırmandı ve neler olduğunu görmeye çalıştı. Zamira'nın iskele tarafı boyunca sıralanmış 'lejyonlarının' arasında kahverengi şekiller debeleniyordu. Bu da neydi böyle? Drakasha çifte meçlerini çekmiş vaziyette kargaşanın en yoğun olduğu noktaya doğru koşarak geçip gitti.

Rodanov'un gemisindeki çok sayıdaki denizci iki geminin arasındaki boşluktan borda kancaları fırlattı. Drakasha'nın bunu bekleyen ekiplerinden biri kanca halatlarını nacaklarla kesmek üzere iskele küpeştesine koştu. Biri boğazına saplanan bir okla yere devrildi, diğerleriyse Locke'un görebildiği tüm halatları kısa sürede halletti.

Sert bir *tak* sesi yakınlarına saplanan bir oku haber verdi. Jean dostunu tuniğinin yakasından tuttu ve kıç güvertesine çekti. Locke'un 'gezgin timi' iki küçük kalkanın arkasına sığınmıştı. Malakasti kendi kalkanıyla çömelmiş hâlde dümeni idare eden Tınmaz'ı de koruyordu. Biri çığlık atarak *Hükümdar*'ın selviçelerinden aşağı düştü. Bir saniye sonra

başının hemen yanındaki morfidara saplanan bir ok etrafa kıymıklar sıçratınca Jabril'in ağzından bir bağrış koptu.

Gwillem tüm bunların arasında ansızın ayağa kalkarak Locke'u şaşırttı ve yüzünde sakin bir ifadeyle beşiğine bir bilye koyulmuş sapanını döndürmeye başladı. Kolu tekrar yukarı kalktığında sapanın kordonlarından birini serbest bıraktı ve bir saniye sonra *Hükümdar*'ın kıç güvertesindeki bir okçu sırtüstü yere çakıldı. Vadralı bir diğer bilyeye uzanırken Jean onu güverteye geri çekti.

"Filikalar!" diye bağırdı Streva. "Arkasından filikalar çıkıyor!"

Her biri yaklaşık yirmi denizci taşıyan iki filika hızla *Korkunç Hükümdar*'ın arkasından çıkıyor ve geminin etrafından dolaşarak *Orkide*'nin kıçına yaklaşıyordu. Locke geçişlerinin birkaç okla renklendirilmesini çok isterdi ama yukarıdaki okçulara denizdeki tehlikeyi görmezden gelmeleri emredilmişti. Filikalar sadece ve sadece düşen bira fıçısının efsanevi kahramanı Orrin Ravelle'in işiydi.

Bu eksikliğe rağmen Locke büyük bir avantaja sahipti ve onun adı da her zamanki gibi Jean Tannen'dı. Geminin safrasından güçlükle taşınmış çok sayıda büyük ve yuvarlak kaya uyumsuz bir şekilde güvertenin cilalı cadıtahtası kalaslarının üstünde bekliyordu.

"Göster gücünü Jerome!" diye bağırdı Locke.

Hükümdarlılarla dolu ilk filika morfidara yaklaşırken arbaletli bir çift denizci, borda kancasını hazırlamakta olan bir kadını korumak amacıyla ayağa kalktı. Gwillem sapanını savurup bilyelerinden birini aşağıya fırlattı, bir okçunun kafasını patlattı ve cesedinin hevesli istilacıların arasına düşmesine sebep oldu. Hemen ardından Jean sıradan bir adamın göğsü ebatlarında, elli kiloluk bir kayayı başının üstüne kaldırmış bir hâlde morfidara yanaştı ve sözsüz bir bağrışla kayayı filikaya attı. Kaya yalnızca iki kürekçinin

bacaklarını değil, küçük teknenin güvertesini de parçaladı. Delikten su dolmaya başlarken istilacıların arasında panik patlak verdi.

O esnada ikinci filikadan arbalet okları fırlatıldı. İlkinin içine düştüğü durumu seyretmeye dalan Streva oklardan birini kaburgalarına yiyip arkasındaki Locke'un üstüne devrildi. Locke talihsiz genci üstünden iterken onun için elinden hiçbir şey gelmeyeceğinin çoktan farkındaydı; etraflarındaki güverte daha şimdiden kandan kıpkırmızı kesilmişti bile. Hemen ardından sırtına *Hükümdar*'ın üst serenlerinden atılan bir ok saplanan Malakasti acıyla inledi, morfidara yığıldı ve kalkanı suya düştü.

Jabril kadının mızrağını yana iterek uzaklaştırdı ve onu güverteye geri çekti. Locke okun Malakasti'nin ciğerlerinden birini deldiğini görebiliyordu; güçlükle aldığı ıslak nefesler sayılıydı. Jabril yüzünde elemli bir ifadeyle kendi vücudunu kadına siper etti; ta ki Locke ona bağırana dek. "Dahası fazlası geliyor! Dikkati elden bırakma!"

İkiyüzlü herif, diye kendi kendini azarladı sonra da, kalbi hızla çarparken.

Batmakta olan filikadaki denizcilerden biri kancasını havada savurarak fırlatmaya hazırlandı. Gwillem yine bir atış yaparak adamın kolunu kırdı. Bunu Jean'dan gelen ikinci bir kaya izledi. Geriye kalan Hükümdarlılar daha fazla dayanamadılar; içine cesetler saçılı filika batarken hayatta kalanlar yanlardan denize atladılar. Birkaç dakika sonra yine sorun çıkarabilirlerdi ama şimdilik dövüş dışında kalmışlardı.

Tabii aynı şey Locke'un 'timinin' üçte biri için de geçerliydi.İkinci düşman filikası hâlâ üzerlerine geliyordu. Filika kayalardan çekindiği için kıçın etrafından dolandı ve yaralı bir avı gözüne kestirmiş bir köpekbalığı misali sancak tarafından hızla ileri atıldı.

9

Zamira meçini son *valcona*'nın leşinden çekip çıkardı ve iskele tarafındaki denizcilere bağırdı. "Toplanın! Toplanın! Şu kahrolası boşluğu doldurun!"

Valcona! Kahrolasıca Rodanov az uyanık değildi. Zamira'nın adamlarından en az beşi o canı çıkasıca şeyler yüzünden ölmüştü ve daha kaç tanesinin yaralandığını yahut sarsıldığını ancak tanrılar bilirdi. Rodanov düşmanının bordaya-pruva türünden bir manevra yapacağını *tahmin etmişti*; hayvanlar kurulu birer tuzak gibi onları beklemişti.

İşte kendisi de oradaydı. Neredeyse iki adam cüssesindeki Rodanov'u koyu renkli paltosuyla ve o lanet olasıca eldivenleriyle gözden kaçırmak imkânsızdı. Elindeki sopa on kilo ağırlığında olmalıydı. Adamları etrafında tezahürat ediyorlar ve her nasılsa iskele küpeştesinde açtığı bir boşluktan Zamira'nın en ön safına saldırıyorlardı. Çarpışma noktası tam da Zamira'nın beklediği gibiydi: saplanan mızraklar, savrulan kalkanlar, yanlardan bastıran kalabalık sebebiyle aşağıdan başka gidecek hiçbir yeri olmayan yaşayan ve ölü dövüşçüler. Bazıları gemilerin arasında bir daralıp bir genişleyen boşluktan aşağı kayarak ya suda boğuluyor ya da ahşap gövdeler tekrar birbirine sürttüğünde hamur gibi eziliyordu.

"Arbaletler!" diye bağırdı Zamira. "Arbaletler!"

Gemideki hemen hemen her arbalet kurulup mızraklı adamların arkasına yerleştirilmişti. Orkidelilerin en gerideki safı onları kaptı ve ön safların ilerisine düzensiz bir salvo attı. Rodanov'un adamlarından sekiz-dokuzu devrildi; fakat kendisi bir zarar görmüşe benzemiyordu. Az sonra *Hükümdar*'ın güvertesinden bir karşılık salvosu geldi; anlaşılan aynı şeyi Rodanov da akıl etmişti. Zamira'nın saflarındaki adamlarla kadınlar kâh kafalarında kâh göğüslerinde tüylü ok saplarıyla

haykırarak yere yığıldılar. Üstelik Zamira birini bile kaybetmeyi göze alamayacak olmasına rağmen…

Hükümdarlılar aradaki geniş boşluğu sıçrayarak aşıp ana dövüşün sağındaki güverteye ulaşmaya çalıştılar; bazıları bunu başardı ve küpeşteye ısrarla tutunarak kendilerini yukarı çekmeye çalıştı. Drakasha suratlarını biçerek ve meçlerinin kabzalarıyla kafalarını kırarak bu sorunu bizzat çözdü. Üç, dört… daha fazlası geliyordu. Drakasha daha şimdiden nefes nefese kalmıştı. *Artık eskisi gibi yorulmak bilmeyen bir savaşçı değilim,* diye düşündü esefle. Oklar havayı yararak yanından geçti, Rodanov'un birkaç adamı daha karşıya sıçradı. Sanki Pirinç Denizi'ndeki canı çıkasıca her korsan *Korkunç Hükümdar*'a doluşup sıraya girmişti de kadının gemisine hücum etmeyi beklemekteydi.

10

Locke'un 'gezgin timi' artık kıç güvertesinin sancak küpeştesinde çarpışıyordu. Tınmaz ile yardımcılarından biri diğer yönlerden gelebilecek yüzücüleri uzak tutmak için mızraklara sarılmışken Locke, Jean, Jabril ve Gwillem de ikinci filikayı defetmeye çalışıyorlardı.

İkinci filika ilkinden çok daha sağlam çıkmıştı; Jean'ın fırlattığı iki kaya en az beş kişiyi öldürmüş veya yaralamıştı ancak tahtada delikler açmayı başaramamıştı. Rodanov'un tayfaları onlara filika kancalarıyla saldırıyor, aralarında sarsakça bir düello gerçekleşiyordu. Bacağına bir kanca saplanan Jabril acıyla haykırdı ve mızrağını bir Hükümdarlının boynuna saplayarak karşılık verdi.

Gwillem ayağa kalkıp filikaya bir bilye fırlattı ve çabasının karşılığını yüksek bir haykırışla aldı. O bir diğer bilye için elini kesesine götürürken bir ok âdeta sihir yoluyla sırtında beliriverdi. Adam ileriye sendeleyerek sancak küpeştesine yığıldı ve sapan bilyeleri takırtılarla güverteye saçıldı.

“Kahretsin!” diye bağırdı Locke. “Kayalarımız bitti mi?”

“Hepsini kullandım,” dedi Jean. O sırada dişlerinin arasında hançer tutan bir kadın akrobatik bir hareketle küpeşteye atladı. Eğer Jean suratına kalkanıyla bir tane patlatmasaydı neredeyse güverteye çıkıyordu da… Kadın darbenin etkisiyle gerisingeri suya çakıldı.

Aynı anda dört-beş Hükümdarlı birden ellerini küpeşteye attı ve Jabril mızrağını çılgınca savurdu. Düşmanlardan ikisi küpeşteyi bıraktı; fakat saniyeler içinde diğer ikisi ellerinde meçlerle güverteye yuvarlanıyordu bile. Sırtüstü düşen Jabril birini karnından şişledi. Jean hemen Gwillem’in sapanını aldı ve tıpkı Camorr’daki eski günlerde olduğu gibi silahı diğer adamın boğazına dolayarak onu boğdu. Başka bir denizci başını yukarı çıkardı ve küpeşte parmaklıklarının arasına bir arbalet sokup Jean’a nişan aldı. Locke adamın suratına tekmeyi basarken düşen bira fıçısının efsanevi kahramanı gibi hissetmekten kendini alıkoyamadı.

Sudan yükselen çığlıklar yeni bir gelişmeyi haber veriyordu. Locke ihtiyatla kenardan aşağı baktı. Çalkantılı ve jelatinsi bir kütle yarısaydam bir battaniye gibi filikanın yanında yüzüyor, gündüz bile görülebilen hafif bir içsel parıltıyla yanıp sönüyordu. Sudaki adamlardan biri Locke’un gözlerinin önünde haykırarak o kütlenin içine çekildi. Saniyeler içinde bacaklarının etrafındaki jelatinsi madde kırmızıya boyandı ve adam şiddetle kasılmaya başladı. Yaratık tıpkı posalı bir meyvenin suyunu emen bir insan gibi adamın kanını gözeneklerinden emiyordu.

Bir ölüm feneriydi bu; her zamanki gibi sudaki kanın kokusuna gelmişti. Bu Locke’un bilfiil öldürmeye uğraştığı insanlar için bile can vermenin feci bir yoluydu; fakat en azından sudaki yaratıklar yüzücülerin işini bitirecekti. Bordalardan tırmanan başka bir Hükümdarlı yoktu; aşağıdaki filikada kalan birkaç kişiyse yanlarındaki suda yüzen şeyden kaçmak için var gücüyle uğraşıyordu. Locke mızrağını bıraktı

ve feci derecede ihtiyaç duyduğu birkaç derin nefes aldı. Hemen ardından bir ok başının yarım metre üstündeki küpeşteye saplandı; bir diğeri ıslık çalarak geçip gitti ve bir üçüncüsü dümene isabet etti. "Siper alın!" diye bağıran genç adam telaşla bir kalkan bakındı. O sırada Jean onu tutup sağa, Gwillem'in cesedini kendine siper ettiği yere çekti. Jabril pusula kutusunun arkasına emeklerken Tınmaz ile yardımcısı da Streva'nın cesedini kullanarak Jean'ın taktiğini uyguladı. Oklardan en az biri serdümenin cesedine saplanırken Locke darbeyi hissetti.

"Ölüleri bu şekilde kullandığımız için daha sonra suçluluk duyabiliriz!" diye bağırdı Jean. "Ama nasılsa çevrede onlardan bol bol var."

11

Küpeştenin üstünden atlayan Ydrena Koros neredeyse palasının ilk hamlesiyle Zamira'yı öldürecekti. Kılıcı Atacam yeleğe çarpıp sekti; Zamira buna rağmen gardını düşürdüğü fikriyle kahroldu. Kadın her iki meçiyle birden karşılık verdi; fakat ufak tefek ve çevik Ydrena kılıçlardan birini karşılayacak ve diğerinden sakınacak kadar alana sahipti. Manevraları öyle hızlı ve zahmetsizdi ki… Zamira dişlerini sıktı. İkiye karşı tek kılıç olmasına rağmen Koros aralarındaki boşluğu ölümcül bir gümüşi bulanıklıkla doldurdu. Zamira şapkasını kaybetti. Neredeyse kellesini de kaybedecekti ama son saniyede hamleyi karşıladı. Başka bir hamle havada ıslık çalarak yeleğinin önünden geçti ve bir İkincisi bilekliklerinden birini kesti. *Kahretsin!* Zamira'nın sırtı kendi denizcilerinden birine dayandı. Güvertede gidecek yer kalmamıştı.

Koros sol eline kıvrık, geniş yalımlı bir hançer aldı. Onunla bir aldatma hamlesi yaptı, sonra da palasını Zamira'nın dizlerine doğru savurdu. Meçlerini bırakan Zamira hasmının gardına girerek onunla göğüs göğse geldi. Kendi kollarıyla Ydrena'nınkileri tutup tüm gücüyle onları yanlara ve aşağıya

itti. En azından kuvvet söz konusu olduğunda avantaj ondaydı. Tabii bir avantajı daha vardı: adice dövüşmek genellikle ustaca dövüşmeye baskın gelirdi.

Zamira sol dizini Ydrena'nın karnına gömdü ve hasmının dizlerinin bağı çözüldü. Zamira bu sefer de onu saçından tutup çenesine bir tane daha patlattı. Ufak tefek kadının dişleri birbirine çarpan bilardo toplarına benzer bir ses çıkardı. Zamira onu doğrulttu ve tam arkasındaki Hükümdarlının kılıcına fırlattı. Ufak tefek kadının kanlı yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra da kendisiyle beraber öldü. Zamira zaferden ziyade rahatlama hissetti.

Meçlerini güverteye düştükleri yerden aldı. Artık önünde duran denizci, kılıcını Ydrena'dan çekip cesedi düşmeye bıraktığı sırada Zamira'nın kılıçlarından birini ansızın göğsünde buldu. Çatışma uzayıp gitti ve Zamira'nın hareketleri mekanik bir hâl aldı; meçleri avaz avaz bağıran düşman seline karşı durmaksızın inip kalktı ve ölümler birbirine karışarak kızıl bir kakofoniye dönüştü. Oklar uçtu, güverte kanla kaplandı ve gemiler denizde bir o yana bir bu yana savrularak her şeye kâbus gibi değişken bir hava kattı.

Belki dakikalar, belki de asırlar sonra Ezri onu kolundan tutarak küpeşteden geriye çekti. Rodanov'un adamları yeniden gruplanmak için geri çekiliyorlardı. Güverte ölülerle ve yaralılarla doluydu; Drakasha'nın sağ kalan adamları birbirlerine çarpa çarpa gerilerken âdeta cesetlerin üstünde duruyorlardı.

"Del," dedi Zamira nefes nefese, "yaralı mısın?"

"Hayır." Ezri'nin üstü kanla kaplıydı; deri zırhında kesikler vardı ve saçları kısmen dağılmıştı, fakat bunların haricinde sağlam gözüküyordu.

"Gezgin timden ne haber?"

"Hiçbir fikrim yok Kaptan."

“Ya Nasreen? Utgar?”

“Nasreen öldü. Dövüş başladığından beri Utgar’ı görmedim.”

“Drakasha!” diye bir ses yükseldi, her iki taraftaki iniltilerin ve homurtuların arasından. Ses Rodanov’a aitti. “Drakasha! Dövüşmeyi kes! Herkes dursun! Drakasha, beni dinle!”

12

Rodanov sağ kolunun üst kısmına saplı oka bir göz attı. Canı yansa da okun kemiğe değdiğini söyleyen o derin, sürtünmeli ızdırap yoktu. Yüzünü buruşturarak sol eliyle ok başını sabitledi, sonra da sağ elini kaldırıp başın hemen üzerinden sapı kırdı. Ağzından acı dolu bir nida kaçmasına rağmen yarasıyla doğru düzgün ilgilenene kadar ancak bu kadarını yapabilirdi. Sopasını tekrar eline aldı ve üstündeki kanları *Hükümdar*’ın güvertesine silkti.

Ydrena ölmüştü. *Kahretsin!* Beş yıllık ikinci kaptanı kanla kaplı güvertede cansız yatıyordu. Onun yanına ulaşabilmek için sopasını savura savura ilerlemiş, kalkanları kırıp mızrakları önünden çekmişti. En az yarım düzine Orkideli üstüne çullanmasına rağmen onlarla başa çıkabilmişti; hatta Dantierre’i bile dosdoğru yandan denize atmıştı. Fakat dövüş alanı fazla dar, gemilerin sallantısı kestirilemez, etrafındaki tayfaların sayısı azdı. Zamira ağır kayıplar vermişti vermesine ama Rodanov da bu kısıtlı temas noktasına takılıp kalmıştı. *Orkide*’nin kıçında bir dövüşün yaşanmıyor olması, muhtemelen filikalarının da aynı sorunla karşılaştığının belirtisiydi. *Lanet olsun.* Mürettebatının en az yarısını kaybetmişti. Artık ikinci sürprizini devreye sokmanın zamanıydı. Çatışmayı durdurması, o sürprizi başlatmak için verilmiş bir sinyaldi. Artık her şey masadaydı; son oyun, son el, açılan son kartlar.

“Zamira, beni gemini yok etmeye zorlama!”

13

“Cehenneme kadar yolun var, seni gidi yemin bozan yavşak! Hâlâ kendini feda etmek isteyen tayfalarının kaldığını sanıyorsan gel tekrar dene!”

Locke ekibinden Jabril’i, Tınmaz’ı ve yardımcısını (ve de tahminen ölüm fenerlerini) geminin kıçını korumaları için geride bırakmıştı. O ve Jean ise ansızın oklardan mahrum kalan havanın tuhaflığında aceleyle ilerleyerek ölü ve yaralı yığınlarını aşıyorlardı. Takma bacağı güvertede yüksek sesle takırdayan Âlime Treganne, Rask’ı tek başına sürükleyerek yanlarından geçti. Utgar geminin belinde bir kancayla ana güvertedeki kargo kaportasını kaldırıyordu. Ayaklarının dibinde deri bir çanta vardı; Locke adamın kaptan adına bir iş yaptığını varsayarak yoluna devam etti.

Drakasha ile Delmastro’yu pruvada buldular. İki kadın sağ kalmış yirmi civarı Orkideliyle beraber karşılarında dikilen ve kendilerinden iki kat daha kalabalık olan Hükümdarlılar grubuna bakıyordu. Ezri dönüp Jean’a sıkıca sarıldı; minyon kadın epey kan dökmüşe, fakat henüz hiç kaybetmemişe benziyordu. Bulundukları yerde *Orkide*’nin güvertesinden eser kalmamıştı; yüzey ölülerle ve ölmek üzere olanlarla kaplıydı. Kan akıntılar hâlinde yanlardan denize boşalıyordu.

“Ben bir şey yapmayacağım!” diye bağırdı Rodanov.

“Ben yapacağım!” diye seslendi *Orkide*’nin belindeki Utgar. “Buradayım Drakasha!”

Locke dönüp o tarafa baktığında ellerinde yaklaşık yirmi santim çapında, yüzeyi tuhaf bir yağ tabakasıyla kaplıymış gibi görünen, gri renkli bir küre tutmakta olan Utgar’ı gördü. Adam onu sol eline alarak açık kargo kaportasının üstünde tuttu ve diğer eliyle kürenin tepesinden çıkıntı yapan bir şeyi kavradı.

“Utgar,” dedi Drakasha, “sen ne halt yediğini—”

“Sakın kıpırdama, tamam mı? Yoksa bu şeyle ne yapabileceğimi biliyorsun.”

“Yukarıdaki tanrılar aşkına,” diye fısıldadı Ezri. “Buna inanamıyorum.”

“O da ne öyle?” diye sordu Locke.

“Kötü haber,” cevabını verdi Ezri. “Hem de en kötüsünden. O bir gemi âfeti küresi.”

14

Ezri çabucak açıklarken Jean da onu dikkatle dinledi.

“Simya ürünüdür, kara simya. Çok da pahalıdır. Onlardan birini denize getirmek için kaçığın teki olman gerekir. Çoğu kaptan ondan köşe bucak kaçar, tıpkı ateş yağından kaçtıkları gibi… Ama bu daha beterdir. Bir kere tutuşturuldu mu akkor hâline gelir. Ona dokunamazsın, hatta yanına bile yaklaşamazsın. Güvertede bırakırsan ta geminin en iç kısımlarına kadar altında ne varsa yakıp geçer. Üstelik dokunduğu *her şeyi* tutuşturur. Kahretsin, herhâlde suyu bile tutuşturuyordur. Üstüne su döktüğünde sönmediği kesin.”

“Utgar,” dedi Drakasha, “seni gidi orospu çocuğu! Seni gidi hain! Bunu nasıl—”

“Hain mi? Hayır. Ben Rodanov’un adamıyım. Sana katılmadan önce bile öyleydim. Buraya gelmem onun fikriydi, anlarsın ya? Eğer sana iyi hizmet ettiysem Drakasha, bu sadece işimi yaptığım içindi.”

“Vurun şu herifi,” dedi Jean.

“Öbür elinde tuttuğu şey bir bükmeli kibrit fünyesi,” dedi Ezri. “Sağ elini oynatırsa veya onu öldürüp de o şeyi düşürmesine neden olursak alev alır. Gemi âfeti küreleri işte *bunun* içindir, çaktın mı? Tek bir adam bile doğru yerde durursa yüz kişiyi esir alabilir.”

“Utgar,” dedi Drakasha. “Utgar, dövüşü kazanıyoruz.”

“Öyle görünüyor. Niye işe el attım sanıyorsun?”

“Utgar, lütfen. Bu gemi yaralılarla dolu. Çocuklarım aşağıda!”

“Evet, biliyorum. O yüzden en iyisi silahlarınızı bırakın, ha? Sancak küpeştesine doğru gerileyin. Okçular direklerden insin. Herkes sakin olsun. Senden başka herkesle mutlu bir anlaşmaya varılabileceğinden eminim Drakasha.”

“Gırtlağımız kesilip denize atılacağız!” diye bağırdı Âlime Treganne, ellerinde bir arbaletle güverte merdiveninin tepesinde belirerek. “Mutlu anlaşma dediğin bu, değil mi Utgar?” Kadın sendeleyerek kıç güvertesine çıktı ve arbaleti omzuna dayadı. “Bu gemi sahiden de yaralılarla dolu ve onlar benim sorumluluğumda, seni pezevenk!”

“Treganne,*yapma*!” diye haykırdı Drakasha.

Fakat Âlime çoktan tetiğe basmıştı. Oku beline yiyen Utgar âdeta durduğu yerde sıçrayıp titredi. Gri küre öne doğru yuvarlanıp sol elinden düştü. Sağ eliyse geri çekilerek beyaz bir sicime asıldı. Adam güverteye yığıldı ve küre aşağıdaki ambara girerek gözden kayboldu.

“Hassiktir,” dedi Jean.

“Hayır, hayır, hayır,” dedi fısıldadı Ezri.

“Çocuklar,” dedi Jean hiç düşünmeden. “Onları kurtarabilirim—”

Ezri ağzı bir karış açık vaziyette kargo kaportasına bakıyordu. Dönüp sevgilisine baktı, sonra başını tekrar kaportadan tarafa çevirdi.

“Sadece onlar değil,” dedi kadın. “Tüm gemi tehlikede.”

“Gidiyorum,” dedi Jean.

Ezri kollarını onun boynuna öyle sıkı doladı ki Jean'ın nefesi kesildi. "Tanrılar cezanı versin Jean Tannen," diye kulağına fısıldadı kadın. "Bunu… öyle zor bir hâle getiriyorsun ki."

Sonra da sevgilisinin karnına bir yumruk attı. Darbesi Jean'ın ihtimal verebileceğinden çok daha sertti. Acı içinde iki büklüm olan iriyarı adam sırtüstü düşerken kadının niyetini anladı. Boğazından sözsüz bir hiddet ve inkâr haykırışı koptuğu sırada elini ondan tarafa uzattı. Fakat Ezri çoktan kaportaya doğru koşmaya başlamıştı bile.

15

Ezri yumruğunu sıkar sıkmaz Locke kadının niyetini anladı. Fakat aynı şeyin refleksleri aşk, bitkinlik yahut her ikisi tarafından köreltilmiş olan Jean için geçerli olmadığı belliydi. Locke henüz bir tepki veremeden önce minyon kadın Jean'a vurup onu geriye itti ki genç adam dostuna takılıp düşsün. Locke başını kaldırdığında Ezri'yi kargo ambarından aşağı atlarken gördü. Hemen sonra ambarın karanlıklarından doğal olmayan, turuncu bir ışık yükseldi.

"Ah, Madrabaz Bekçi, lütfen buna izin verme," diye fısıldadı ve her şey soğuyan bir şurup gibi yavaşladı.

Kıç güvertesi küpeştesinde afallayıp kalan, az önceki iyi niyetli davranışının nelere yol açtığının daha farkında olmayan Âlime Treganne.

Ellerinde meçleriyle sendeleyerek ilerleyen, Ezri'yi durduramayacak veya ona katılamayacak kadar yavaş hareket eden Drakasha.

Zar zor kıpırdayabilmesine rağmen kendisine kuvvet verebilecek her kası çalıştırarak yerde emekleyen, bir elini çoktan çekip gitmiş sevgilisinin arkasından uzatan Jean.

Silahlarına ve birbirlerine dayanarak aval aval bakan, dövüşü şimdilik unutmuş olan her iki geminin mürettebatları.

Elini beline uzatarak o bölgeyi nahifçe yoklayan Utgar.

Ezri yük ambarına atlayalı ancak beş saniye geçmişti. Derken yepyeni bir çığlık yükseldi.

16

Ezri ana güverte merdiveninden çıkarken küreyi ellerinde tutuyordu. *Hayır, kucağında,* diye dehşet içinde fark etti Locke; genç kadın ellerinin uzun süre dayanmayacağını düşünmüş ve tam da bu yüzden küreyi bağrına basmış olmalıydı.

Akkor hâlindeki küre minyatür bir güneşi andırıyor, eriyik gümüş ve altının canlı renkleriyle yanıyordu. Isısını on metre uzaktan hisseden, ışığından irkilen Locke'un burnuna derhâl kavruk metalin o tuhaf kokusu çalındı. Ezri koşabildiğince koştu. Küpeşteye doğru ilerlerken adımları önce yavaşladı, sonra çaresiz sıçramalar hâlini aldı. Yol boyunca yanıyor, yol boyunca haykırıyor, yol boyunca durdurulamıyordu.

Sonunda iskele küpeştesine ulaştı. Kollarından geriye kalanlar kadar sırtının ve bacaklarının kasılmayı andıran son bir çabasıyla gemi âfeti küresini boşluğun karşısındaki *Korkunç Hükümdar*'a fırlattı. Küre havada uçarken bile parlaklığını arttırdı; eriyik metalden bir kuyrukluyıldızdı âdeta. Güverteye çarptığında Rodanov'un adamları çil yavrusu gibi dağıldılar.

Ezri öyle bir şeye dokunulamayacağını söylemişti. Eh, belli ki dokunulabiliyordu. Fakat Locke ona dokunup da canlı kalınamayacağının farkındaydı. Hemen sonra kadının karnına isabet eden ok, onun fırlatışını bozamayacak ve bir işe yaramayacak kadar geç kalmıştı. Ezri üstünden dumanlar tüterek güverteye yığıldı ve o sabah son bir kez daha kızılca kıyamet koptu.

“Rodanov!” diye bağırdı Drakasha. “Rodanov!”

Korkunç Hükümdar’ın belinde bir ışık ve ateş patlaması oldu; akkor hâlinde ileri geri yuvarlanan küre nihayet infilak etmişti. Göz kamaştırıcı bir parlaklığa sahip simyasal madde kaportalardan aşağı yağdı, yelkenlere sıçradı, tayfaları tutuşturdu ve saniyeler içinde gemiyi neredeyse ikiye böldü.

“Madem *Hükümdar*’ı yakacaklar,” diye bağırdı Rodanov, “o zaman biz de *Orkide*’yi ele geçiririz!”

“Geri püskürtün!” diye haykırdı Drakasha. “İstilacıları geri püskürtün! İskele alabanda Tın! İskele alabanda!”

Locke sağ yanağında git gide artan yeni bir ısı hissedebiliyordu. *Hükümdar’*ın sonu çoktan gelmişti ve eğer *Orkide* onun çarmıklarından, cıvadrasından ve muhtelif döküntülerinden bir an önce ayrılamazsa yangın her iki gemiyi de yakıp yok edebilirdi. Jean yavaşça Ezri’ye doğru emekledi. Locke arkalarında patlak veren yeni bir çatışmanın gürültüsünü işitti ve bir an için dikkatini oraya çevirmeyi düşündü. Fakat Jean’ı böyle bir anda yalnız bırakırsa kendini asla affetmeyeceğini -veya affedilmeyi hak etmeyeceğini- anladı.

“Sevgili tanrılar,” diye fısıldadı Jean, kadını gördüğünde. “Lütfen, hayır. Ah, tanrılar aşkına.” Hıçkıra hıçkıra ağlayan iri-yarı adam ellerini Ezri’nin biraz üzerinde tutarak inledi. Onun yerinde Locke olsa o da kadının neresine dokunacağını bilemezdi. Ondan geriye o kadar *az* şey kalmıştı ki… teni, giysileri ve saçları yanarak birbirine karışmıştı. Ezri yine de hareket ediyor, nahifçe doğrulmaya çalışıyordu. Hâlâ nefesi andıran bir şey almak için çabalıyordu.

“Valora,” dedi Âlime Treganne, onlara doğru topallayarak. “Valora, dur. Ona sakın dokun—”

Jean güverteyi yumruklayarak haykırdı. Treganne genç kadından geriye kalanların yanına diz çöktü ve kemerindeki

kından bir hançer çekti. Locke hekimin yanaklarından aşağı akan gözyaşlarını gördüğünde irkildi.

"Valora," dedi Treganne. "Al şunu. O çoktan öldü. Sana ihtiyacı var."

"Hayır," dedi Jean, ağlayarak. "Hayır, hayır, ha—"

"Valora, kahretsin, *ona bir bak.* Kimse ona yardım edemez. Geçen her saniye onun için bir saate bedel ve bu hançerin bahşedeceği lütuf için *dua ediyor."*

Jean hançeri Treganne'in elinden kaptı, tuniğinin yeniyle gözlerini sildi ve baştan aşağı titredi. Havada kalan korkunç yanık kokusuna rağmen derin nefesler alarak hançeri sevgilisine doğru yaklaştırdı; attığı her hıçkırıkta felç geçiren bir adam gibi seğiriyordu. Treganne ellerini onunkilerin üstüne koyarak sabitledi. Locke gözlerini yumdu.

Sonra her şey olup bitti.

"Üzgünüm," dedi Treganne. "Beni affet Valora. Bilmiyordum… Utgar'ın elindekinin ne olduğunu bilmiyordum. Beni affet."

Jean hiçbir şey demedi. Locke gözlerini tekrar açtığında dostunun trans hâlindeymiş gibi ayağa kalktığını gördü; hıçkırıkları dinmişti ve hançeri hâlâ gevşekçe elinde tutmaktaydı. İriyarı adam arkalarında süregiden çatışmayı görmüyormuşçasına güvertenin karşısındaki Utgar'a doğru yürüdü.

17

Zamira'nın emirlerine itaat eden; mızraklar, filika kancaları ve teberler kullanarak *Hükümdar*'ı var güçleriyle iten Orkidelilerin on tanesi daha gemiyi kurtarırken can verdi. Onlar diğer geminin cıvadrasını ve selviçelerini *Orkide*'den uzaklaştırmaya çalışırken Rodanov'un hayatta kalan tayfaları da kaçmak için birer iblis gibi dövüşüyorlardı. Fakat

Orkideliler Tınmaz'ın da yardımlarıyla amaçlarına ulaştılar ve perişan hâldeki iki gemi nihayet birbirinden ayrıldı.

"Tekmil tayfa!" diye bağırdı Zamira, sesini yükseltmek için harcaması gereken çabanın fazlalığı karşısında sersemleyerek. "Tekmil tayfa! Tiramolaların ve prasyaların başına! Bizi rüzgârın önüne katıp batıya döndürün! Yangın ekibi ana ambara! Yaralıları kıçtaki Treganne'e götürün!" *Tabii Treganne hâlâ yaşıyorsa,* diye aklından geçirdi. *Tabii eğer…* Neyse, şimdi keder duymanın zamanı değildi. Daha yapılacak çok iş vardı.

Rodanov *Orkide'*ye çıkmak için verilen son savaşa katılmamıştı. Zamira onu son gördüğünde yangına karşı koyarak *Hükümdar*'ın dümenine doğru koşuyordu. İster kendi gemisini kurtarmak, ister Zamira'nınkini batırmak için olsun, ümitsizce harcadığı son çaba da boşa çıkmıştı.

18

"Yardım edin," diye fısıldadı Utgar. "Yardım edin. Çıkarın şunu. Yetişemiyorum."

Adamın hareketleri yavaştı ve gözleri giderek donuklaşmaktaydı. Jean yanına diz çöktü, ona uzun uzun baktı, sonra da elindeki hançeri sırtına sapladı. Utgar titrek bir nefes aldı. Locke seyrederken Jean hançeri tekrar tekrar kaldırıp indirdi; ta ki Utgar'ın öldüğü kesinleşene dek. Ta ki sırtı yaralarla kaplanana dek. Ta ki Locke nihayet uzanıp dostunun bileğini kavrayana dek.

"Jean—"

"Faydası olmuyor," dedi Jean, inanmakta güçlük çekerek. "Tanrılar aşkına, hiç faydası olmuyor."

"Biliyorum," dedi Locke. "Biliyorum."

"Neden onu durdurmadın?" Jean dostunun üstüne çullanıp onu güverteye mıhladı ve bir eliyle boğazını sıktı. Locke

öğürerek direndiyse de çabaları ancak beklediği kadar işe yaradı. *"Ezri'yi neden durdurmadın?"*

"Denedim," dedi Locke. "Seni üstüme itti. Ne yapacağımızı biliyordu Jean. Biliyordu. Lütfen—"

Jean onu bıraktı ve saldırdığı kadar büyük bir süratle geri çekilip yere oturdu. Ellerine bakarak başını iki yana salladı. "Ah, tanrılar aşkına. Beni affet. Beni affet Locke."

"Her zaman," dedi Locke. "Jean, çok ama çok üzgünüm. Dünyaları verseler yine de böyle bir şey olmasına asla izin vermezdim. *Dünyaları* verseler; beni anlıyor musun?"

"Evet," dedi Jean usulca. Yüzünü ellerine gömdü ve başka bir şey söylemedi.

Güneydoğularındaki *Korkunç Hükümdar'*da süren yangın denizi kızıla boyuyordu. Alevler kükreyerek direklere ve yelkenlere tırmandı, kömürleşmiş yelken bezi parçalarını volkanik küller misali dalgaların üzerine yağdırdı, gövdeyi yalayıp yuttu ve nihayet geminin kömür olmuş enkazı sulara gömülürken fosur fosur yükselen bir duman ile buhar bulutu hâlini aldı.

"Ravelle," dedi Drakasha, bir elini Locke'un omzuna koyup onu daldığı düşüncelerden çıkararak. "Yardım edebilecek durumdaysan—"

"Ben iyiyim," diyen Locke ayağa kalktı. "Yardım edebilirim. Ama belki… Jerome'u rahat bıraksak daha iyi—"

"Elbette," dedi kadın. "Ravelle, bir an önce—"

"Zamira, artık yeter. Ravelle şu, Kosta bu… Mürettebatın yanındayken tamam. Ama dostlarım bana Locke derler."

"Locke," dedi kadın.

"Locke Lamora. Sen yine de kimseye… Ahh, zaten kime söyleyeceksin ki?" Bir elini kaldırıp onunkilerin üstüne koydu ve göz açıp kapayıncaya dek kendilerini birbirlerine sarılırken

buldular. “Üzgünüm,” diye fısıldadı genç adam. “Ezri, Nasreen, Malakasti, Gwillem…”

“Gwillem de mi?”

“Evet, o… Rodanov’un okçularından biri. Üzgünüm.”

“Tanrılar aşkına,” dedi kadın. *“Orkide*’yi çaldığımda Gwillem geminin tayfalarından biriydi. Asıl mürettebattan geriye bir tek o kalmıştı. Ra— Locke. Tın dümenin başında ve şimdilik güvendeyiz. Benim… benim aşağı inip çocuklarımı görmem lazım. Sen… Ezri’yle ilgilen. Çocuklar onu bu hâlde görmemeliler.”

“Ben hallederim,” dedi Locke. “Sen aşağı in. Ben güvertedeki işlerle ilgilenirim. Geri kalan yaralıları Treganne’e götürürüz. Tüm cesetlerin üstünü örteriz.”

“Pekâlâ,” dedi Zamira usulca. “Güverte sende Efendi Lamora. Az sonra dönerim.”

Güverte bende, diye düşündü Locke, çatışmadan geriye kalan enkaza, serbestçe savrulan selviçelere, hasar görmüş çarmıklara, kırık küpeştelere ve neredeyse her yere saplanmış oklara göz gezdirerek. Belin ve baş kasarasının neredeyse her köşesi ceset doluydu. Kurtulanlar onların arasında hayalet gibi geziniyor, içlerinden çoğu mızraklarını ve yaylarını birer baston gibi kullanarak topallıyordu.

Tanrılar aşkına. Demek komutanlık böyle bir şey. Verdiğin kararların sonuçlarıyla yüzleşmek ve kendini irkilmekten alıkoymak.

“Jean,” diye fısıldadı, güvertede oturan iriyarı adamın yanına çökerek. “Jean, burada kal. İstediğin kadar otur. Ben yakınlarda olacağım. Halletmem gereken işler var, tamam mı?”

Jean belli belirsiz kafa salladı.

“Pekâlâ,” dedi Locke, tekrar etrafına bakınıp bu sefer en az yaralananları saptamaya çalışarak. “Konar!” diye seslendi. “Koca Konar! Çalışan bir pompa bulup kur. Şu kargo kaportasına hortumla su püskürt ve ana güverte ambarını güzelce ıslat. Aşağıda bir şeyler hâlâ tütüyor olabilir. Oscarl! Buraya gel! Bana yelken bezi ve birkaç tane bıçak bul. Tüm bu… tüm bu insanlar için bir şeyler yapmamız gerek.”

Güvertede can veren bunca insan için bir şeyler yapmamız gerek, diye aklından geçirdi Locke. *Sonra da Tal Verrar’a gidip onlar için bir şey daha yapacağım. Son bir şey.*

On Altıncı Bölüm

HESAPLARI KAPATMAK

1

“Madrabaz Bekçi, Sessiz On Üçüncü, hizmetkârın sana sesleniyor. Gözlerini bu kadına, Ezri Delmastro’ya, lono’nun ve senin hizmetkârına çevir. O ki senin sevdiğin bir adam tarafından sevilirdi.” Sesi çatlayan Locke kendini hâkim olmaya çalıştı. “O ki benim kardeşim tarafından sevilirdi. Bu kadının kaybı için sana… sana hınç duyuyoruz tanrım ve bunu söylemekten çekinmiyorum.”

Otuz sekiz kişi hayatta kalmıştı. Elli kişiyi geminin yan tarafından denize atmışlardı, geri kalanlarsa çatışma sırasında kaybolmuştu. Locke ile Zamira cenazeleri kaldırma görevini paylaşıyorlardı. Locke her naaşta aynı sözleri tekrar ede ede biraz uyuşmuştu; fakat şimdi, gecenin bu son töreninde, Madrabaz Bekçi’nin bir rahibi olarak seçildiği güne, yani Yetim Ay’ın altındaki sözüm ona on üçüncü yaş gününe lanet ediyordu. O zamanlar ne kadar büyük bir güç ve ne kadar büyük bir sihir gibi gözükmüştü bu gözüne. Cenaze söylevleri verebilmek de öyle… Locke kaşlarını çatarak alaycı düşüncelerini Ezri’nin hatırına kafasından çıkardı ve sözlerini sürdürdü.

“Bu kadın ki hepimizi kurtardı. Bu kadın ki Jaffrim Rodanov’u alt etti. Onu hem bedeni hem de ruhuyla kardeşin lono’nun, denizlerin kudretli efendisinin âlemine teslim ediyoruz. Ona yardımcı ol. Ruhunu Hepimizi Tartan’a kadar taşı. Bunu umut dolu kalplerle diliyoruz.”

Jean yelken bezinden yapılma kefene doğru eğildi ve üstüne bir tutam koyu kahverengi saç bıraktı. “Vücudum,” diye fısıldadı. Parmağına bir hançer batırıp bir damla kırmızı kan damlattı. “Kanım.” Brandanın altındaki kıpırtısız başa yaklaştı ve uzun bir öpücük kondurdu. “Nefesim ve aşkım.”

“Bunlarla sözünü bağlamış oluyorsun,” dedi Locke.

“Sözüm,” dedi Jean, ayağa kalkarak. “Bir ölüm adağı Ezri. Tanrılar onu layıkıyla yerine getirmeme yardım etsin. Yapabilir miyim bilmiyorum ama tanrılar yardımcım olsun.”

Yakınlarında bekleyen Zamira yanlarına gelip Ezri’nin branda kaplı naşını taşıyan kalasın bir yanını tuttu, Locke da diğer tarafa geçti. Jean törenden evvel dostunu uyardığı üzere onlara yardımcı olabilecek durumda değildi. İriyarı adam ellerini ovuşturarak başını öteye çevirdi. Her şey kısa sürede olup bitti; Locke ile Zamira kalası eğdiler ve yelken bezinden yapılma kefen giriş lombarından kayıp aşağıdaki karanlık dalgalara düştü. Güneş batalı bir saat olmuştu ve nihayet işleri tamamen bitmişti.

Çoğu yaralı tayfalardan oluşan suskun, yorgun insan çemberi ya Treganne’e tedavi olmak ya da nöbet tutmak üzere dağıldı. Rask şimdilik Ezri’nin, Nasreen’in ve Utgar’ın yerine geçmişti; başı kalın bir keten bezle sarılı olan adam nispeten sağlam denebilecek denizcileri seçmeye ve onlara görev vermeye koyuldu.

“Ya şimdi?” diye sordu Locke.

“Şimdi, rüzgâr karşımızdan estiğine göre, ağır aksak Tal Verrar’a döneceğiz.” Zamira’nın sesi bitkin çıksa da bakışları sertti. “Bu olaydan önce bir anlaşmaya varmıştık. Göze aldığımdan çok daha fazlasını kaybettim; hem dostlarımı hem de tayfalarımı. .. Şu an bir balıkçı teknesini bile ele geçirebilecek güçten yoksunuz; o yüzden korkarım her şey size kalıyor.”

“Söz verdiğimiz gibi,” dedi Locke. “Stragos. Evet. Bizi oraya götür. Ben… bir şeyler düşünürüm.”

“Düşünmene gerek yok,” dedi Jean. “Beni kıyıya bırakın yeter.” Gözlerini ayaklarına dikti. “Sonra da gidin.”

“Hayır,” dedi Locke. “Öylece bekleyecek hâlim—”

“Aklımdakini gerçekleştirmek için tek kişi yeter.”

“Daha az önce bir ölüm adağı vaat ettin.”

“Ezri o adağı alacak. Adak *ben* olsam bile alacak.”

“Karşısında sadece birimizi görünce Stragos’un şüphelenmeyeceğini mi sanıyorsun?”

“Ona senin öldüğünü söylerim. Denizde bir çatışmaya girdik derim. Zaten o kadarı doğru. İşte o zaman benimle görüşür.”

“Yalnız başına gitmene müsaade etmeyeceğim.”

“Ben de yanımda gelmene müsaade etmeyeceğim. Ne yapabileceğini sanıyorsun; benimle dövüşebileceğini mi?”

“İkiniz de kapayın çenenizi,” dedi Zamira. “Tanrılar aşkına. Jerome, arkadaşın şu an planladığın şeyi yapmasına izin vermem için daha bu sabah beni ikna etmeye çalıştı.”

“Ne?” Jean dostuna dik dik bakarak dişlerini sıktı. “Seni gidi sinsi herif. Bunu nasıl yapar—”

“Ne? *Senin* bana yapacağın şeyin aynısını yapmama mı kızıyorsun? Seni gidi kendini beğenmiş, götü kalkık herif. Seni çok fena—”

“Beni çok fena ne yapacaksın, ha?” diye bağırdı Jean.

“Üstüne atlayacağım ve beni evire çevire döveceksin,” dedi Locke. “Sonra da kendini berbat hissedeceksin! Buna ne dersin, ha?”

“Zaten kendimi berbat hissediyorum,” dedi Jean. “Tanrılar aşkına, neden bunu yapmama izin vermiyorsun? Niye bana bu

kadarını çok görüyorsun? En azından sen hayatta kalacaksın; başka bir simyacı, başka bir zehirci bulmaya çalışabilirsin. Benden daha fazla şansın olacak."

"Çok beklersin," dedi Locke. "Bu bizim kitabımızda yazmaz ve aksini gerçekten isteseydin beni Camorr'da kan kaybından ölmeye terk ederdin. Hatırlıyorum da o sırada kararım kesindi."

"Evet ama—"

"Sen söz konusu olduğunda işler değişiyor, öyle mi?"

"Ben—"

"Baylar," dedi Zamira, "veya her neyseniz. Diğer her şey bir yana, bu öğleden sonra küçük filikamı Basryn'e verdim ki piç kurusu gemimde değil de dalgalarda ölsün. Diğer filikalardan birini Tal Verrar'a kadar yalnız başına biraz zor götürürsün Jerome. Uçmayı teklif etmiyorsan *Orkide'*yi dalgakıran resiflerine bir ok atımlık mesafeden daha fazla yaklaştıracak değilim."

"Gerekirse oraya kadar yüzerim!"

"Öfkenin seni kör etmesine izin verme Jerome." Drakasha onu omuzlarından tuttu. *"Soğukkanlı* ol. Mürettebatıma -ikinci kaptanıma- yaptıklarınızın karşılığını ödemek istiyorsan işe yarayacak tek şey soğukkanlı olmandır."

"Kahretsin," diye mırıldandı Jean.

"Bu işi birlikte yapacağız," dedi Locke. "Camorr'da veya Vel Virazzo'dayken beni terk edip gitmedin. Ben de seni burada bırakıp gitmeyeceğim."

Jean kaşlarını çattı, küpeşteyi kavradı ve sulara baktı. "Çok yazık," dedi en sonunda. "Günahane'deki onca para öylece duruyor. Onu asla alamayacak olmamız ne kötü. Ve diğer şeyleri."

Locke konudaki bu ani değişim karşısında sırıttı; inadından dönen Jean'ın incinmiş gururunu onarma yöntemiydi bu.

"Günahane mi?" dedi Zamira.

"Hikâyemizin bazı kısımlarını anlatmadık Zamira. Bizi affet. Bazen bu entrikalar peşinde sürükleyemeyeceğin kadar ağırlaşabiliyor. Bizim, ah, Günahane'nin defterlerinde birkaç bin solarimiz var. Kahretsin, onu alabilmenin bir yolu olsaydı payımı sana verirdim ama öyle bir şey mümkün değil."

"Keşke şehirde paranın bir kısmını bizim adımıza saklayacak birini bulabilseydik," dedi Jean.

"Dökülen biranın arkasından ağlamanın bir anlamı yok," dedi Locke. "Tal Verrar'da para ödemeden ya da bahşiş vermeden tek bir arkadaş bile edinebileceğimizden şüpheliyim. Oysa şimdi kahrolasıca bir arkadaş ne de çok işimize yarardı." Küpeşteye yaslanmakta olan Jean'ın yanına gidip iriyarı adam gibi kendini denize kaptırmaya çalıştı, ama tek düşünebildiği suya düşen kefenli cesetler oldu.

Suya düşen cesetler… Tıpkı onun ve Jean'ın da birer halat kullanarak güvenle aşağı—

"Dur bir dakika," dedi Locke. "Bir arkadaş. Bir arkadaş. Bize lazım olan şey işte bu. Stragos ile Requin'i birer tabak gibi parmağımızda oynattık. Son iki yıldır kimlerle irtibat kurmaya zahmet etmedik peki? Kimleri yok saydık?"

"Tapınakları mı?"

"İyi bir tahmin ama hayır. Bu keşmekeşten direkt etkilenen başka kim var?"

"Priori mi?"

"Priori," dedi Locke. "Gizli saklı işler çeviren o şişko, kurnaz piç kuruları." Locke parmaklarıyla küpeştede tempo tutarak duyduğu kederi düşüncelerinden uzaklaştırmaya ve onlarca üstünkörü, olasılıksız planı tek bir tutarlı komplo

hâline getirmeye çalıştı. “Bir düşün. Kimlerle kumar oynadık? Günahane’de kimleri gördük?”

“Ulena Pascalis.”

“Hayır. O kadın masaya ancak ucundan kıyısından oturuyor.”

“De Morella—”

“Hayır. Tanrılar aşkına, onu kimse ciddiye almıyor. Kim Priori’nin alelacele bir hamle yapmasını sağlayabilir? Kim böyle bir şeyi zorla yaptıracak kadar saygıya veya nüfuza sahip? Bize Dahili Yedi’den biri lazım. Diğer herkesin canı cehenneme.”

Priori’nin siyasi yapısını anlamaya çalışmak, tavuk kemikleriyle fal bakmaktan farksız, diye düşündü Locke. Ticaret konseyinde yedişer kişiden oluşan üç kademe vardı. En alt iki kademedeki koltuklarda oturanların amaçları herkes tarafından bilinirdi. Dahili Yedi’dekilerse yalnızca ismen tanınırdı; hiyerarşideki yerleri ve ne tür vazifeler üstlendikleri yabancılar için bir gizemdi.

“Cordo,” dedi Jean.

“İhtiyar Cordo mu, yoksa Lyonin mi?”

“İkisi de. Hiç fark etmez. Marius, Dahili Yedi’den biri; Lyonin ise oraya dahil olmak üzere. Ayrıca Marius, Perelandro’nun taşaklarından bile daha yaşlı. Eğer kafanda canlandırdığın delice bir şey için Priori’yi harekete geçirebilecek biri varsa—”

“Kısmen delice demek daha doğru olur.”

“Suratındaki o kahrolasıca ifadeyi iyi tanıyorum! Herhangi bir Cordo’nun işini göreceğinden eminim. Keşke o pezevenklerle tanışmış olsaydık.” Jean dostunu ihtiyatlı gözlerle süzdü.“Sahiden de suratında *o* ifade var. Niyetin ne?”

“Ya… hepsini birden yapmaya niyetliysem? Niye ilk seçenek olarak intiharı düşünüyoruz? Niye önce *başka* bir şey denemiyoruz? Requin’e gidelim. Vurgunu gerçekleştirelim. Stragos’a gidelim. Ondan bir cevap veya panzehir koparalım. Sonra da o veya bu şekilde ona haddini bildirelim.” Locke bir hançeri Tal Verrar’ın görünmez arhonuna saplarmış gibi yaptı. Hareket o kadar tatmin ediciydi ki onu tekrarlamadan duramadı.

“Peki tüm bunların altından nasıl kalkacağız?”

“İşte asıl soru o,” dedi Locke. “Şimdiye kadar sorduğun en iyi soru. Birkaç şeye ihtiyacımız olduğunu biliyorum. Öncelikle son zamanlarda başımıza gelenleri düşünürsen Tal Verrar’daki herkesin şu anda bizi arbaletlerle ve meşalelerle limanda beklediğini farz edebiliriz. Daha iyi sahte kılıklara ihtiyacımız var. On İkili’nin en hırpani tarikatı hangisi?”

“Callo Androno,” dedi Jean.

“Callo bizi affetsin ama haklısın,” dedi Locke.

Callo Androno; Kavşaktaki Gözler; seyahat, lisan ve irfan tanrısı. O’na inanan gezgin rahipler kadar yerleşik âlimleri de şıklığa dudak büker, giysilerinin bayağılığından gurur duyarlardı.

“Zamira,” dedi Locke, “eğer hâlâ gemide iğne-iplik kullanabilen biri varsa bize iki cüppe lazım. İster yelken bezinden olsun, ister fazla giysilerden; hiç fark etmez. Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama artık etrafta bol bol fazla giysi olmalı.”

“Hayatta kalanlar diğerlerinin eşyaları için zar atacaklar ve parayı aralarında bölüştüreceğim,” dedi kadın. “Ama ondan önce birkaç şeyi sahiplenebilirim.”

“Bize bir de mavi bir şey lazım,” dedi Locke. “Androno rahiplerinin taktığı saç bantları gibi bir şey. Onları giydiğimiz

sürece sadece kötü giyimli birer berduş değil, kutsal birer adam gibi görülürüz.”

“Ezri’nin mavi tuniği,” dedi Jean. “Onu… kamarasında bırakmıştı. Rengi biraz soluk ama—”

“Mükemmel,” dedi Locke. “Şimdi, Zamira, Tal Verrar’a yaptığımız ilk ziyaretten döndüğümüzde sana bir mektup emanet etmiştim. Hani üstünde Requin’in mührü olan. Jerome, onun üstünde Zincir’in bize gösterdiği gibi oynamanı istiyorum. Bu konuda benden daha beceriklisin ve inandırıcı bir şeye ihtiyacımız var.”

“Sanırım deneyebilirim. Ama… yani şu an herhangi bir konuda ne kadar becerikli olabileceğimden emin değilim.”

“Yapabileceğinin en iyisini yap. Benim için. Ve de Ezri için.”

“Mührün nereye aktarılmasını istiyorsun?”

“Temiz bir parşömene. Kâğıda. Ne olursa. Elinde hiç buna benzer bir şey var mı Zamira?”

“Bütün bir yaprağı mı kastediyorsun? Muhtemelen Paolo ile Cosetta’nın elinden kurtulan olmamıştır. Ama pek çoğunu sadece kısmen karaladılar; belki birini ortadan ikiye ayırabilirim.”

“Öyle yap. Jerome, ihtiyacın olan aletlerin bir kısmını Zamira’nın kamarasındaki eski deniz sandığımda bulabilirsin. Kamarayı ve fenerlerden bazılarını kullanabilir miyiz Kaptan?”

“Çocuklar halat dolabından çıkmayı reddediyorlar,” dedi Zamira. “Çok korktular. Oraya yataklık birkaç şey ve simyasal fenerler götürdüm. Kamara sizindir.”

“Kartlarını da kullanman gerekecek,” dedi Jean. “Yani öyle tahmin ediyorum.”

“Evet, iyi bildin, onları da kullanmaya niyetliyim. Hem onlara hem de kısa süre içinde toplayabileceğimiz en iyi teçhizatlara ihtiyacımız var. Hançerler. Tercihen yarı-ipekten yapılma kısa sicimler. Tabii bir de para. Zamira, parayla çözmemiz gereken bir sorun çıkabilir diye elli veya altmış solariyle dolu küçük keseler gerekiyor. Ve de coplar. Eğer gemide hiç yoksa kum ve yelken bezi kullanarak—”

“Bir çift de nacak,” dedi Jean.

“Kamaramda iki tane var. Aslına bakarsan onları senin sandığından almıştım.”

“Ne?” Jean’ın yüzünde gerçek bir heyecan ifadesi belirdi. “Onlar sende mi?”

“Bir çift nacağa ihtiyacım vardı. Senin için özel olduklarını bilmiyordum, yoksa çaylak postadan çıktığında onları sana geri—”

“Özel mi? Onlar silahtan çok birer aile ferdi gibidir,” dedi Locke.

“Peki tüm bunları nasıl yoluna koyacağız?” diye sordu Jean.

“Dediğim gibi, bu mükemmel bir soru ve ben de ona uzun uzadıya kafa yormaya—”

“Hava şartları değişmezse Tal Verrar’a yarın geceden önce ulaşmayacağız,” dedi Zamira. “Uzun uzadıya kafa yormak için bol bol zamanın olacağını sana garanti ederim. Üstelik büyük bir bölümünü baş direği tepe gözcüsü olarak geçireceksin. Hâlâ gemideki bazı işleri üstlenmeniz gerekiyor.”

“Elbette,” dedi Locke. “Elbette Kaptan. Tal Verrar’a ulaştığımızda mümkünse bizi şehre kuzeyden yaklaştır. Ne yaparsak yapalım evvela Tüccarlar Semti’ne uğramamız lazım.”

“Cordo için mi?” diye sordu Jean.

“Cordo için,” cevabını verdi. “İster genci ister yaşlısı olsun umurumda değil. Kahrolasıca pencerelerinden girmemiz gerekse bile onlarla görüşeceğiz.”

2

“Bu da ne—” dedi köşeyi dönüp de Locke ile Jean’ın az evvel içeri girmek için kullandıkları dördüncü kat penceresinin önünden geçecek kadar şanssız olan şişman ve iyi giyimli uşak.

“Hey,” dedi Locke. “Tebrikler! Bizler zıt-hırsızlarız ve sana elli altın solari vermek için buradayız!” Ardından para kesesini uşağa doğru attı. Adam keseyi bir eliyle yakaladı ve ağırlığı karşısında ağzı bir karış açıldı. Alarm vermeden geçirdiği o bir buçuk saniyede de Jean onu coplayarak bayılttı.

Cordo aile malikânesine en üst katın kuzeybatı köşesinden sızmışlardı, zira surlar ve demir kazıklar çatıya tırmanmayı itici kılmıştı. Pirinç Denizi’ndeki bu kusursuz Aurim ortası gecesinde saat neredeyse gecenin onuydu. Locke ile Jean bu noktaya kadar ulaşabilmek için daha şimdiden dikenli bir çalı çitten geçmiş, üç muhafız ve bahçıvan ekibinden sakınmış, Cordo Malikânesi’nin nemli ve düzgün taşlarına tırmanmaya yirmi dakika harcamışlardı.

Eğreti Callo Androno rahip cüppelerini, ihtiyaç duydukları diğer malzemelerle birlikte Jabril’in alelacele diktiği sırt çantalarına tıkıştırmışlardı. Muhtemelen Verrar topraklarına ayak bastıklarından beri üzerlerine tek bir arbalet oku bile fırlatılmamış olmasını o cüppelere borçluydular. *Ama gece daha erken,* diye düşündü Locke. *Hem de çok, çok erken.*

Jean baygın uşağı pencere nişine sürükleyip başka bir pürüz var mı diye etrafı kolaçan ederken Locke da o esnada çift kat buzlu cam pencereyi kapatıp mandalı çevirdi. Mandalı açması için dikkatle eğriltilmiş, incecik bir metal parçası kullanması yetmişti; Camorr’un Dürüst Vatandaşları bu alete “sofra

donatan" derlerdi, çünkü mandallı pencerelere sahip olabilecek kadar zengin bir eve başarıyla girip çıkabilirseniz akşam yemeğinizi sağlama almışsınız demektir.

Ne tesadüftür ki Locke ile Jean o güne dek buna çok benzeyen (ama hiçbiri böylesine büyük olmayan) pek çok eve sızdıkları için avlarını nerede arayacaklarını az çok biliyorlardı. Ana yatak odaları genellikle pipo, çalışma ve oturma odaları gibi lükslere komşu olurdu. Tabii bir de—

"Kütüphane," diye mırıldandı Jean, ikili sessizce sağlarındaki koridora girerlerken. Zevkli bir tarzda perdelenmiş nişlerdeki simyasal fenerler mekâna altın sarısı-turuncu renkli, hoş bir parıltı katıyordu. Koridorun ortasındaki bir çift açık kapı kanadından soluna bakan Locke kitaplarla ve tomarlarla dolu raflar seçebiliyordu. Görünürde başka bir uşak yoktu.

Kütüphane ufak çaplı bir mucize sayılabilirdi; içeride binlerce kitaba ek olarak sıra sıra raflara ve kutulara yerleştirilmiş yüzlerce tomar vardı. Duvarlardaki birkaç boş yer simyasal yollarla tabaklanmış köselelere çizili takımyıldızı haritalarıyla süslüydü. Biri sollarında, diğeriyse önlerinde yer alan iki kapalı kapı öteki dahili odalara çıkıyordu.

Locke sol taraftaki kapıya yapışıp kulak kesildi. Birkaç hafif mırıltı duyunca Jean'a doğru döndü ve onu kitap raflarından birinin önüne çakılıp kalmış hâlde buldu. İriyarı adam elini uzatıp yaklaşık on beş santim uzunluğunda, ince bir kitabı istiflerin arasından aldı ve çabucak sırt çantasına soktu.

Locke sırıttı. Tam o sırada sol tarafındaki kapı dosdoğru üstüne açılarak başının arkasına zararsız fakat acı verici bir darbe indirdi. Hızla o tarafa döndüğünde kendini boş bir gümüş tepsi taşıyan genç bir kadınla karşı karşıya buldu. Kadın çığlık atmak için ağzını açtı, fakat sesini çıkaramadı; Locke'un sol eli ileri atılıp o ağzı kapatmış, sağ eliyse hançerine gitmişti bile. Hizmetçiyi çıktığı odaya geri itti ve

eşiği geçince ayaklarının iki buçuk santim kalınlığındaki pelüş bir halıya battığını hissetti.

Onun hemen arkasından içeri giren Jean kapıyı çarparak kapattı. Hizmetçinin tepsisi halıya düştü ve Locke kadını yana itti. Kadın şaşkın bir, "Oooof!" sesiyle Jean'ın kollarına düşerken Locke da karşısında kenarları kabaca üç metre uzunluğunda, üzeri büyükçe bir yata yelken olabilecek kadar ipek kumaşla kaplı bir yatak buldu.

Yatağın karşı ucundaki yastıklarda yüzü gözü kırışmış bir adam oturuyordu. Cılız bedeni bu kadar geniş ve şaşaalı bir boşlukla çevriliyken hâlinin gülünç olduğu söylenebilirdi. Deniz köpüğü rengindeki saçları, üstündeki yeşil renkli ipek kaftanın omuzlarına serbestçe dökülmüştü. Locke, Jean ve gönülsüz hizmetçi hep beraber odasına daldıkları sırada ihtiyar adam da simyasal fenerlerin ışığında bir kâğıt yığınını gözden geçirmekteydi.

"Herhalde Marius Cordo'yla görüşüyorum," dedi Locke. "İleride pencere mandallarına mekanik bir aksam taktırmanı önerebilir miyim?"

Yaşlı adamın gözleri fal taşı gibi açıldı ve ellerindeki kâğıtlar etrafa saçıldı. "Ah, tanrılar aşkına!" diye bağırdı. "Ah, tanrılar beni korusun! Sensin!"

3

"Tabii ki benim," dedi Locke. "Sadece henüz kim olduğumu bilmiyorsun, hepsi bu."

"Efendi Kosta, bu konuyu konuşabiliriz. Makul ve son derece varlıklı bir adam olduğumu bilmelisin. Ben—"

"Pekâlâ, anlaşılan kim olduğumu *gayet* iyi biliyorsun," dedi Locke, biraz kaygılanarak. "Ayrıca paran umurumda değil. Buraya—"

“Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın,” dedi Cordo. “Her şey iş icabıydı. Evet, iş icabı. Canımı bağışla. Bırak bu da ticari bir karar olsun. Altınlara, mücevherlere, simyasal maddelere dayanan bir ticari—”

“Efendi Cordo,” dedi Locke, “bak, ben—” Kaşlarını çatarak hizmetçiye doğru döndü. “Bu adam, ah, bunak mı?”

“Aklı tamamen yerindedir,” diye cevap verdi kadın, soğuk bir üslupla.

“Seni temin ederim ki öyleyim!” diye gürledi Cordo. Kapıldığı öfke çehresini tamamen değiştirmişti. “Ve kendi yatak odamdaki suikastçılar tarafından aşağılanacak değilim! Şimdi ya beni derhâl öldür ya da salıverilmemin fiyatını belirle!”

“Efendi Cordo,” dedi Locke, “bana iki şey söyle ve her ikisinde de son derece açık konuş. Öncelikle kim olduğumu nasıl biliyorsun? İkincisi, neden seni öldürmek için buraya geldiğimi düşünüyorsun?”

“Bana yüzleriniz gösterildi,” dedi Cordo. “Bir su birikintisinde.”

“Bir su—” Locke midesinin büzüldüğünü hissetti. “Lanet olsun! Bunu sana gösteren bir—”

“Karthainli bir Bağlıbüyücü’ydü. Özel bir meseleyle ilgili olarak loncasını temsil ediyordu. Herhâlde artık—”

“*Sen*!” dedi Locke. “Yerinde olsam aynı şeyi yapacağımı söyledin. O tanrıların cezası suikastçıları peşimize takan sendin! Rıhtımdaki o yavşaklar, zehirli içki dağıtan barmen, festival gecesi bize saldıran o grup—”

“Tabii ki bendim,” dedi Cordo. “Ama maalesef her seferinde paçayı kurtardınız. Sanırım bir parça da olsa Maxilan Stragos’un yardımlarıyla.”

“Maalesef mi? Maalesef mi? Cordo, o herifler amaçlarına ulaşamadıkları için ne kadar şanslı bir orospu çocuğu olduğunu hayal bile edemezsin! Bağlıbüyücüler sana ne anlattı?”

“Hadi ama. Muhakkak kendi planlarını herkesten iyi—”

“Anlattıklarını aynen aktar, yoksa seni *sahiden* öldürürüm!”

“Senin Priori için tehdit oluşturduğunu ve önceki hizmetlerine ödediğimiz bedellerin ışığında seninle ilgili bir uyarıda bulunma gereği duyduklarını söylediler.”

“Önceki hizmetleri derken Dahili Yedi’ye hizmetlerini kastediyor olmalısın.”

“Evet.”

“Sizi gidi *kuş beyinli* piç kuruları,” dedi Locke. “Bağlıbüyücüler sizi kullandı Cordo. Bir dahaki sefere onlara para vermeden önce bunu bir düşün. Biz, Efendi de Ferra ile ben, onların belalılar listesindeyiz ve sırf zevk olsun diye ikimizi sizinle Stragos arasında oyuncak yaptılar. Hepsi bu! Biz buraya Priori’ye zarar verme amacıyla gelmedik.”

“Sözüne güvenmem için—”

“Madem öyle, neden seni buracıkta öldürmüyorum?”

“Bak bu hem hoş hem de düşündürücü bir husus,” dedi Cordo, dudağını ısırarak.

“İşin aslı şu ki,” dedi Locke, “ebediyen idrak kabiliyetinin dışında kalacak bazı sebeplerden dolayı tek bir amaç uğruna malikânene geldim: sana Maxilan Stragos’un kellesini gümüş bir tepside sunmak için.”

“*Ne*?”

“Tam anlamıyla değil. Aslına bakarsan o kelleye yönelik başka planlarım var. Ama arhonluğun bir karınca yuvası gibi dağıtılmasından ne kadar hoşnut kalacağını biliyorum. O yüzden bunu sadece bir kez söyleyeceğim: Maxilan Stragos’u

koltuğundan temelli indirmeye ve işi bu gece halletmeye niyetliyim. Bunun için *yardımın* gerekiyor.”

“Ama… siz Arhon’un bir tür casususunuz.”

“Jerome ve ben mecburi casuslarız,” dedi Locke. “Stragos’un özel simyacısı bize durağan bir zehir verdi. Stragos panzehiri kontrol ettiği sürece ya ona hizmet edeceğiz ya da korkunç bir şekilde can vereceğiz. Ama pezevenk herif çok üstümüze geldi ve çizgiyi aştı.”

“Siz… siz birer provokatör olabilirsiniz. Stragos’un şey yapmak için yolladığı—”

“Ne yapmak için, sadakatini sınamak mı? Hangi mahkemede, hangi yemin altında, hangi kanunun önünde? Gerçekten Stragos’a hizmet ettiğimize yönelik aptalca çıkarımına istinaden aynı soruyu tekrarlıyorum: seni niye buracıkta öldürmüyorum?”

“Bak bu… mantıklı bir soru.”

“İşte,” diyen Locke yatağın etrafından dolanıp Cordo’nun yanına oturdu. “Al şu hançeri.” Bıçağını yaşlı adamın kucağına attı. Tam o sırada kapı sertçe çalındı.

“Baba! Baba, hizmetkarlardan biri yaralanmış! Sen iyi misin? Baba, içeri giriyorum!”

“Oğlumun anahtarı var,” dedi baba Cordo, kapı kilidi tıkırdarken.

“Ah,” dedi Locke. “Öyleyse buna yine ihtiyacım olacak.” Hançeri kapıp ayağa kalktı ve silahı çok da tehditkârca olmayan bir edayla yaşlı adama doğrulttu. “Kıpırdama. Bu iş bir dakika bile sürmeyecek.”

Otuzlu yaşlarının ortalarındaki yapılı bir adam ellerinde süslü bir meçle odaya daldı. İkinci kademeden Priori olan Lyonis Cordo babasının yegâne varisiydi ve birkaç sene önce dul kalmıştı. Belki de tüm Tal Verrar’ın en gözde bekârıydı ve

Günahane'ye nadiren uğraması onu daha da dikkat çekici kılmaktaydı.

"Baba! Alacyn!" Lyonis silahını sallayarak bir adım ilerledi ve kapıyı bloke etmek maksadıyla kollarını iki yana açtı. "Bırakın onları aşağılık herifler! Hane muhafızlarına haber verildi. Buradan asla çıkama—"

"Of, Perelandro aşkına. Rol yapmakla falan uğraşmayacağım," diyen Locke hançeri tekrar baba Cordo'ya verdi. Yaşlı adam silahı sanki bir böcek yakalamışçasına iki parmağının arasında tuttu. "Bak. Gördün mü? Ben ne biçim bir suikastçıyım ki böyle bir şey yapıyorum? Kılıcım kınına sok, kapıyı ört ve kulaklarını aç. Konuşacak çok şeyimiz var."

"Ben… ama—"

"Lyonis," dedi baba Cordo, "bu adam aklını oynatmış olabilir ama dediği gibi ne kendisi ne de ortağı birer suikastçı. Silahını kaldır ve muhafızlara de ki…" Bu noktada şüpheyle Locke'a doğru döndü. "İçeri sızarken *ağır* yaraladığın bir adamım oldu mu Kosta?"

"Birinin kafasına hafifçe vurdum," dedi Locke. "Bunu sık sık yaparım. Kısa zamanda kendine gelir. Artık o her kimse…"

"Pekâlâ." Marius iç geçirdi ve tuttuğu hançeri çekinerek Locke'a geri verdi. Genç adam da silahı tekrar kemerine taktı. "Lyonis, muhafızlara geri çekilmelerini söyle. Sonra da kapıyı kilitle ve otur."

"Bu odada herhangi bir suikast olmayacaksa gidebilir miyim?" diye sordu Alacyn.

"Hayır. Kusura bakma. Daha şimdiden çok şey duydun. Bir sandalye çek ve geri kalanını da dinlerken rahatına bak." Locke, baba Cordo'ya doğru döndü. "Bak, bariz sebeplerden dolayı bu geceki işimiz bitene kadar hizmetçin bu evden ayrılamaz, tamam mı?"

"Bir dakika—"

“Hayır Alacyn, misafirimiz haklı,” dedi baba Cordo, ellerini gönül alırcasına sallayarak. “Çok fazla şey risk altında ve eğer bana sadıksan bunu sen de biliyorsun demektir. Değilsen de, bunu söylediğim için beni affet, ama bu daha da çok şey bildiğin anlamına gelir. Seni çalışma odamda bekleteceğim; orada rahat edersin. Ve çektiğin sıkıntıyı fazlasıyla tazmin edeceğim, sözüm söz.”

Jean’ın bıraktığı kadın bir köşeye oturdu ve somurtarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Kendi akıl sağlığından şüphe duyarmış gibi gözüken Lyonis az sonra paldır küldür kütüphaneye dalan bıçkın görünümlü çam yarmalarını yolcu etti, meçini kınına soktu ve yatak odasının kapısını örttü. Sırtını kapıya yaslarken çatık kaşlı ifadesi Alacyn’inkiyle uyumluydu.

“Şimdi,” dedi Locke, “az önce de söylediğim gibi bu gece ne olursa olsun ben ve ortağım Maxilan Stragos’un yakınında bulunacağız. O veya bu şekilde onu koltuğundan etmeye kararlıyız.Belki canından da… tabii eğer başka bir seçeneğimiz kalmazsa. Ama o noktaya kendi istediğimiz şekilde ulaşabilmek için sizden bazı taleplerimiz olacak. Ve başlamadan önce bir şeyi anlamanız gerekiyor: Bu iş ciddi. Şehri Stragos’tan devralmak için planlar kurduysanız o planları devreye sokmaya hazırlanın. Maaşlarını kimin ödediğini hatırlatana dek Arhon’un kara ve deniz kuvvetlerinin elini kolunu bağlamak için nasıl önlemler aldıysanız onları kullanma zamanı geldi.”

“Stragos’u koltuğundan etmek mi?” Lyonis aynı anda hem huşuya hem de paniğe kapılır gibi gözüktü. “Baba, bu adamlar akıllarını kaç—”

“Sus Lyo,” dedi baba Cordo, elini kaldırarak. “Bu adamlar arzuladığımız değişimi gerçekleştirebilecekleri eşsiz bir konumda bulunuyorlar. Üstelik kendilerine karşı düzenlenen bazı… faaliyetlere rağmen bana zarar vermeyi reddettiler. Onları sonuna kadar dinleyeceğiz.”

“Güzel,” dedi Locke. “Bilmeniz gereken ilk şey şu: Bir-iki saat içinde Efendi de Ferra ile ben Günahane’den ayrılırken Arhon’un Gözleri tarafından tutuklanacağız ve—”

“Tutuklanmak mı?” dedi Lyonis. “Bunu nasıl bili—”

“Çünkü bir randevu ayarlayacağım,” dedi Locke, “ve Stragos’tan bizi tutuklamasını kendim isteyeceğim.”

4

“Sizi ne Gözetici ne de nedimesi görecek. Emirlerimiz kesin.” Locke aradaki maskeye rağmen Göz subayının aşağılayıcı bakışlarını üstünde hissedebildiğinden emindi.

“İşler değişti,” dedi Locke. O ve Jean baba Cordo’yu ikna ederek aldıkları daha küçük ve çevik kayıkla Arhon’un iskelesine yanaşmışlardı. “Arhon’a son görüşmemizde bizden istediklerini yaptığımızı ve bu konuda *cidden* konuşmamız gerektiğini iletin.”

Subay birkaç saniye düşündü, sonra da işaret zincirine asıldı. Locke ile Jean bir karar verilmesini beklerken tüm silahlarını ve teçhizatlarını çıkarıp çantalarına doldurdular ve onları kayığın içine bıraktılar. Sonunda Merrain iskele merdiveninin tepesinde belirip eliyle ikiliyi yanına çağırdı. Her zamanki özenle üzerleri aranan Locke ile Jean’a Arhon’un çalışma odasına kadar refakat edildi.

Masasının arkasında duran Stragos’u görünce Jean’ı bir titreme aldı. Locke dostunun yumruklarını açıp kapattığını fark etti ve onun kolunu sertçe sıktı.

“Haberler iyi mi?” dedi Arhon.

“Dün öğle civarı şehrin batısındaki bir deniz yangınını haber veren oldu mu?” diye sordu Locke.

“İki ticari gemi batı ufkunda büyük bir duman bulutu gördüklerini rapor etti,” dedi Stragos. “Bildiğim kadarıyla

başka bir haber gelmedi ve hiçbir kooperatif kayıp iddiasında bulunmadı.”

“Yakında bulunurlar,” dedi Locke. “Bir gemiyi yakıp batırdık. Tek bir kişiyi bile sağ bırakmadık. Gemi şehre geliyordu ve tepeleme yüklüydü; kaybının zaman içinde anlaşılacağından eminim.”

“Demek zaman içinde,” karşılığını verdi Stragos. “Peki şimdi ne istiyorsunuz? Yanağınıza bir öpücük ve bir tabak dolusu şekerleme mi? Bu iş bitene kadar beni rahatsız etmemenizi—”

“İlk gemi batırma eylemimizi bir kaparo olarak düşün,” dedi Locke. “Artık çabalarımızın mükâfatını görme vaktimizin geldiğine karar verdik.”

“O da ne demek?”

“Günahane planımızın meyvesini yemek istiyoruz,” dedi Locke. “Uğruna iki yılımızı harcadığımız şeyi istiyoruz. Ve onu bu gece, başka bir şey yapmadan önce istiyoruz.”

“Eh, o biraz zor. Ne yani, size bir tür ferman vereceğimi ya da vurgununuzu tamamlamanıza izin vermesi için Requin’e ricada bulunacağımı falan mı sandınız?”

“Hayır,” dedi Locke, “ama hemen şimdi oraya gidip vurgunu tamamlayacağız. Kaparozumuzla beraber sağ salim kaçana kadar da *Zehirli Orkide* bu sularda tek bir gemi bile batırmayacak.”

“Çalışma şartlarınızı bana dayatabileceğinizi sanıyorsanız —”

“Aslına bakarsan sanıyoruz. Sana olan esaretimiz sona erdiğinde bize yaşamlarımızı geri vereceğine güvensek bile sen amacına ulaştıktan sonra bu şehirdeki koşulların Günahane planımıza imkân tanıyacağından emin değiliz. Bir düşün Stragos.Çünkü biz uzun uzadıya düşündük. Priori’yi tümüyle kontrolün altına almaya niyetliysen kargaşa çıkabilir. Kan

dökülebilir ve tutuklamalar olabilir. Requin ile Priori'nin arasından su sızmıyor; onu servetinden mahrum bırakacaksak Requin'in o servete sahip olması gerekir. O yüzden senin verdiğin işi halletmeden önce hakkımızı almak istiyoruz."

"Seni gidi küstah—"

"Evet!" diye bağırdı Locke. "Küstahım, tamam mı? O koduğumun panzehirine hâlâ ihtiyacımız var Stragos. Ve onu ancak senden alabiliriz. Başka hiçbir şey vermeyeceksen bile en azından yeni bir ek süre *talep ediyoruz*. Bu gece. Bir-iki saat sonra buraya döndüğümüzde simyacını yanında görmek istiyorum."

"Bu da nereden— buraya döndüğümüzde de ne demek?"

"Requin işletildiğini anladıktan sonra Günahane'den güvenle ayrılmamızın tek bir yolu var," dedi Locke. "Oradan çıkar çıkmaz bizi tutuklamak için bekleyen Gözlerinin eline düşmek."

"Tanrılar aşkına, niye onlara böyle bir şey yapmalarını emredeyim ki?"

"Çünkü sağ salim geri geldikten sonra," dedi Locke, "usulca *Zehirli Orkide*'ye geri döneceğiz ve bu gecenin geç saatlerinde dosdoğru Gümüş Marina'ya saldıracağız. Drakasha'nın yüz elli tayfası var, ayrıca bu akşamüstü ele geçirdiğimiz iki balıkçı teknesini de yangın kayığı hâline getirdik. Şehrinin görüş mesafesinde kızıl bayrak açılmasını mı istiyordun? O bayrağı *limanda* açacağız. Elimizden geldiği kadar yakıp yıkacağız ve giderken yolumuza çıkan ne varsa saldıracağız. Priori para çuvallarıyla kapına dayanıp bir kurtarıcı dileyecek. Halk isyan edecek. Bu senin için yeterince hızlı mı? Bizden istediğin şeyi yapabiliriz. Hem de *bu gece*. Hayaletrüzgârı Adaları'na karşı düzenlenecek saldırıya gelirsek… Eh, deniz sandığını ne kadar çabuk hazırlayabilirsin Gözetici?"

"Requin'den çalacağınız şey nedir?" diye sordu Stragos, uzun bir müddet boyunca sessizce düşündükten sonra.

“Acelesi olan tek bir kişinin taşıyabileceğinden fazlası değil.”

“Requin’in kasa odasına girilemez.”

“Biliyoruz,” dedi Locke. “Zaten öyle bir niyetimiz de yok.”

“Bunu yaparken kendinizi boş yere öldürtmeyeceğinizi nereden bileceğim?”

“Öldürteceğimize emin olabilirsin,” dedi Locke, “tabii eğer iş biter bitmez Gözlerinin umumi ve yasal gözetimi altına alınmazsak. Adamların Verrar devletine karşı işlediğimiz suçlardan dolayı bizi tutuklayıp götürecekler ve bu tümüyle arhonluğu ilgilendiren bir mesele hâline gelecek. Üstelik çok yakında o meseleden bahsederek gönlünce böbürlenebileceksin. Hadi ama, bunun harika bir plan olduğunu kabul et.”

“Aldıklarınızı burada bırakacaksınız,” dedi Arhon. “Hırsızlık mı yapmak istiyorsunuz? Peki. Çaldıklarınızı buraya getirin. Ama zaten panzehire ihtiyaç duyacağınız için yollarımız ayrılana kadar onları sizin için ben saklayacağım.”

“Ama bu—”

“Bu, içimi rahat tutmam için gereken bir zaruret,” dedi Stragos, tehditkâr bir ses tonuyla. “Ölümlerinin yakın olduğunu bilen iki kişi ansızın bol miktarda paraya kavuşursa son birkaç haftalarını yiyip içerek ve gönül eğlendirerek geçirmek için kaçabilir, öyle değil mi?”

“Sanırım haklısın,” dedi Locke, bozulmuş gibi yaparak. “Sana bırakacağımız her şeye—”

“Çok iyi bakılacak. İki yıllık yatırımınız veda anında sizi bekliyor olacak.”

“Galiba başka seçeneğimiz yok. Kabul.”

“Öyleyse Leocanto Kosta ile Jerome de Ferra’nın tutuklanması için hemen bir ferman çıkaracağım,” dedi

Stragos. “isteğinizi yerine getireceğim. Ama sonrasında siz ve o Syrune kaltağı sözünüzü tutsanız iyi edersiniz.”

“Tutacağız,” dedi Locke. “Hem de elimizden gelen en iyi şekilde. Bir yemin edildi.”

“Askerlerim—”

“Gözlerin,” dedi Locke. “Askerlerini değil, Gözlerini yolla. Muvazzafların arasında Priori casusları olabilir; deyim yerindeyse gözünü Gözlerinin üstünde tutacağına güvenerek hayatımı ortaya koyuyorum. Üstelik Gözler herkesin ödünü koparıyorlar. Bu bir şok operasyonu.”

“Hımmm,” dedi Stragos. “Makul bir öneri.”

“Öyleyse lütfen iyi dinle,” dedi Locke.

5

Soyunup çırılçıplak kalmak güzel bir histi.

Uzun bir süre boyunca kullanılan sahte bir kimliği çıkarıp atmak, boğulmak üzereyken yüzeye ulaşıp derin bir nefes almak gibi, diye düşündü Locke. Ve şimdi, Altın Basamaklar’a son bir kez çıkarlarken, çok katmanlı yalanlarının ve sahte kimliklerinin yükünü üzerlerinden atıyor, onları birer birer arkalarında bırakıyorlardı. Artık gizemli suikastçılarının kaynağını bildikleri için rahip kılığına bürünüp gizlice dolaşmalarına gerek yoktu; şehrin güçlerini peşlerine takmış sıradan hırsızlar gibi hareket edebilirlerdi.

Zaten oldukları şey de tam olarak buydu.

Aslında bu durumun tadını çıkarmaları, birlikte katıla katıla gülmeleri, kendilerini iyi uygulanmış bir suçun soluksuz neşesine kaptırmaları gerekirdi. Ne de olsa diğer herkesten daha zengin ve daha akıllıydılar, değil mi? Ama bu gece konuşan sadece Locke’du; bu gece Jean soğukkanlılığını kaybetmemek için mücadele ediyor, harekete geçebileceği

anın gelmesini bekliyordu. İşte o zaman tanrılar onun önüne çıkanların yardımcısı olsundu.

Calo, Galdo, ve Böcek, diye düşündü Locke. *Ezri.* Hem onun hem de Jean'ın tek niyetleri taşıyabilecekleri kadar çok şey çalmak ve kahkahalarla gülerek güvenli bir mesafeye çekilmekti. Neden sevdikleri bunca insanı kaybetmişlerdi? Neden *her seferinde* ahmak bir orospu çocuğu iki Camorrluya bulaşıp da bunun yanına kâr kalacağını zannediyordu?

Çünkü kalmaz, diye aklından geçirdi Locke, karanlık gökyüzüne mavi-kırmızı ışıklar saçan Günahane önlerinde yükselirken sıkılı dişleri arasından nefes alarak. *Kalmaz. Bunu bir kere ispatladık ve tanrılar şahidimiz olsun ki bu gece tekrar ispatlayacağız.*

6

"Hizmet girişinden uzak du— ah, tanrılar aşkına, gene siz! İmdat!"

Önceki karşılaşmalarında Jean tarafından kaburgaları kırılan fedai, iki kafadar servis avlusu boyunca ona doğru koşarken irkildi. Locke adamın ince tuniğinin altında bir tür sert korse olduğunu gördü.

"Sana zarar vermeye gelmedik," dedi Locke soluk soluğa. "Git… Selendri'yi getir. Hemen."

"Kıyafetleriniz onunla konuşmaya uygun de—"

"Ya hemen gidip onun getirir ve para kazanırsın," dedi Locke, alnındaki teri silerek, "ya da burada iki saniye daha beklersin ve kahrolası kaburgaların gene kırılır."

Yarım düzine Günahane görevlisi bir sorun çıkması ihtimaline karşı etraflarına toplandıysa da hiç kimse düşmanca bir harekette bulunmadı. Yaralı fedainin kuleye girmesinden birkaç dakika sonra Selendri dışarı çıktı.

"Sizin denizde olma—"

“Açıklayacak vakit yok Selendri. Arhon tutuklanmamızı emretti. Biz konuşurken bir Göz müfrezesi buraya geliyor. Birkaç dakika içinde varmış olurlar.”

“Ne?”

“Stragos her nasılsa gerçeği öğrendi,” dedi Locke. “Sizinle beraber ona karşı komplo kurduğumuzu biliyor ve—”

“Burada o konudan bahsetmeyin,” diye tısladı kadın.

“Sakla bizi. Lütfen sakla bizi!”

Locke kadının yüzünün sağlam yanında paniğin, hüsranın ve yapılan hesapların birbiriyle çatıştığını görebiliyordu. Onları burada kaderlerine terk edip bildikleri her şeyi Arhon’un işkencecilerine anlatmalarına izin mi vermeliydi? Yoksa onları avluda, tanıkların gözü önünde, ‘kazara’ düşmek gibi inandırıcı bir açıklama olmaksızın öldürmeli miydi? Hayır. Onları içeri almalıydı. Şimdilik.

“Gelin,” dedi Selendri. “Acele edin. Sen ve sen; şunların üstünü arayın.”

Günahane görevlileri Locke ile Jean’ın üzerlerini aradıklarında hançerlerini ve para keselerini buldular. Eşyaları Selendri aldı.

“Bunun üzerinde bir deste de kart var,” dedi bir görevli, Locke’un tunik ceplerini yokladıktan sonra.

“Olmasa şaşardım,” dedi Selendri. “Umurumda değil. Sekizinci kata çıkıyoruz.”

Requin’in tamah mabedinin ihtişamına son kez girdiler. Kalabalıkların ve huzursuz ruhlar gibi havada asılı duran duman tabakalarının arasından geçtiler, geniş döner merdiveni tırmanarak her biri bir öncekinden daha çok lüks ve risk içeren katları geride bıraktılar.

Yukarı çıkarlarken Locke etrafına bakındı. Acaba hayal mi görüyordu, yoksa bu gece burada vakit öldüren hiçbir Priori

mensubu yok muydu? Üçüncü kata vardılar, sonra dördüncüye… ve Locke orada neredeyse Maracosa Durenna'ya çarpıyordu. Selendri ile muhafızlar Locke ile Jean'ı sürükleyerek onun yanından geçirirlerken elinde bir içki kadehi tutan kadın, gruba ağzı bir karış açık bakakaldı. Locke kadının yüzünde şaşkınlıktan veya rahatsızlıktan fazlasını gördü… Durenna'nın tepesi *fena* atmıştı.

Locke kendisinin ve Jean'ın ona nasıl göründüğünü ancak tahmin edebilirdi; eskisinden daha kıllı, daha sıska ve daha yanık. Üstüne üstlük kötü giyimliydiler, terliydiler ve belli ki kumarhaneyle başları dertteydi. Genç adam sırıttı ve merdivenleri çıkarlarken Durenna'ya el salladı. Sonra kadın gözden kayboldu.

Kumarhanenin en seçkin son katlarından da geçtiler. Ortalıkta hâlâ bir Priorili yoktu. Bu bir tesadüf müydü, yoksa cesaret verici bir işaret mi?

Requin'in ofisine vardıklarında Günahane'nin efendisi bir aynanın önünde durmuş, üstündeki uzun kuyruklu siyah gece ceketine çekidüzen veriyordu. Adam Locke ile Jean'ı fark edince dişlerini gösterdi. Gözlerindeki habis bakış, gözlüğünün ateşli simyasal parıltısıyla kolayca boy ölçüşebilecek cinstendi.

"Arhon'un Gözleri," dedi Selendri. "Kosta ile de Ferra'yı tutuklamaya geliyorlar."

Homurdanan Requin bir eskrimci gibi ileri atıldı ve elinin tersiyle Locke'a bir tokat attı. Uyguladığı kuvvet hayret vericiydi; Locke yerde kıç üstü kaydı ve Requin'in çalışma masasına çarptı. Tepesindeki ufak tefek eşyalar endişe verici bir şekilde takırdadı ve metal bir tabak gürültüyle karoların üstüne düştü.

Jean hemen ileri atıldı; fakat iri cüsseli iki Günahane görevlisi onu kollarından tuttu ve Selendri onu caydırmak için

iyi yağlanmış bir tıkırtıyla pençeli elindeki gizli bıçakları çıkardı.

"Ne yaptın Kosta?" diye kükredi Requin. Locke'un karnına bir tekme atarak genç adamın tekrardan masaya yapışmasına neden oldu. Masadan düşen bir şarap kadehi yere çarpıp kırıldı.

"Hiçbir şey," dedi Locke nefes nefese. "Hiçbir şey yapmadım. Stragos *biliyordu* Requin, ona karşı komplo kurduğumuzu biliyordu. Kaçmak zorunda kaldık. Gözler peşimizde."

"Demek Gözler Günahaneme geliyorlar," diye homurdandı Requin. "Altın Basamaklar'ın önemli bir geleneğini çiğnemek üzere olabilirler. Beni çok zor bir duruma düşürdün Kosta. Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdın, değil mi?"

"Üzgünüm," dedi Locke, elleriyle dizlerinin üstünde doğrularak. "Çok üzgünüm. Gidecek başka yerimiz yoktu. Eğer Stragos bizi yakalarsa—"

"Kapa çeneni," dedi Requin. "Aşağı inip peşinizdekilerle ilgileneceğim. Siz ikiniz burada kalacaksınız. Geri geldiğim zaman meseleyi enine boyuna konuşacağız."

Geri geldiğin zaman, diye aklından geçirdi Locke, *yanında daha fazla görevli olacak. Sonra da Jean ile ben 'kazara' balkondan düşeceğiz.*

Harekete geçme vakti gelmişti.

Aşağı inen Requin'in ayak sesleri önce karolarda, ardından küçük demir basamaklarda yankılandı. Jean'ı tutan görevliler onu bıraksalar da gözlerini üstünden ayırmadılar. Selendri ise bıçaklarını gizlemeden Requin'in çalışma masasına yaslandı ve Locke yüzünü ekşiterek ayağa kalkarken onu soğuk gözlerle süzdü.

"Kulağıma fısıldayacak tatlı sözün kalmadı mı Kosta?"

“Selendri, ben—”

“Dostunun seni öldürmeyi planladığından haberin var mıydı Efendi de Ferra? Son birkaç aydır bizimle yaptığı pazarlıklarda buna *izin* vermemizi şart koştuğundan?”

“Selendri, dinle, lütfen—”

“Senin kötü bir yatırım olduğunu biliyordum,” dedi kadın. “Ama durumun bu kadar çabuk değişebileceğini hiç tahmin etmemiştim.”

“Evet, haklıydın. Kötü bir yatırımdım ve Requin’in gelecekte sana daha çok kulak vereceğinden hiç şüphem yok. Çünkü Jerome de Ferra’yı öldürmeyi hiç istemedim. Zaten Jerome de Ferra diye biri yok. Tabii Calo Callas diye biri de.

“Hatta,” dedi genişçe sırıtarak, “seni ve patronunu *donunuza* kadar soyarak iki yıllık sıkı çalışmamızın emeğini alabilmemiz için bizi *tam da* istediğimiz yere getirdin.”

Odada duyulan bir sonraki ses Günahane görevlilerinden birinin duvara çarpması oldu. Adamın yüzünün bir yanının tamamı Jean’ın yumruk iziyle kaplıydı.

Selendri takdire şayan bir süratle tepki verdi ama Locke çoktan hazırdı. Onunla dövüşmek için değil; sadece ondan ve bıçaklı elinden sakınmak için. Genç adam kâğıtları etrafa saçarak masanın üstünden atladı ve ikisi bir o yana bir bu yana atılarak masanın koruyucu kütlesini ilk kimin aşabileceğini görmek için dans ederken kahkahalarla güldü.

“Öyleyse öleceksin Kosta,” dedi kadın.

“Ah, sanki canımızı bağışlamayı planlıyordun da. Hadi oradan. Bu arada Leocanto Kosta da gerçek değil. *Bilmediğin* amma çok şey varmış, değil mi?”

Onların arkasında ikinci görevliyle boğuşmakta olan Jean, adamın suratına bir kafa atarak hasmının burnunu kırdı ve acıyla haykıran görevli dizlerinin üstüne düştü. Jean onun

arkasına geçti ve gövdesinin tüm gücüyle dirseğini rakibinin ensesine indirdi. Locke o sırada tüm dikkatini Selendri'den sakınmaya vermiş olsa da görevlinin kafası yere çarptığında çıkan ses yüzünü buruşturmasına neden oldu.

Jean hemen sonra Selendri'nin arkasına dikildi. Görevlinin burnundan fışkıran kanlar yüzünden aşağı damlıyordu. Kadın bıçaklarını ona doğru savurduysa da duyduğu öfke Jean'a müthiş bir kuvvet veriyordu. Genç adam Selendri'nin pirinç önkolunu yakaladı, karnına indirdiği bir yumrukla hasmını iki büklüm etti ve onu gerisingeri çevirip kollarını tuttu. Selendri kıvranarak soluklanmaya çalıştı.

"Bu ofis de pek güzelmiş," dedi Jean usulca, sanki az önce Selendri ile adamlarını pataklamamış da onlarla el sıkışmış gibi. Locke kaşlarını çattıysa da planı uygulamaya devam etti. Kaybedecek vakitleri yoktu.

"İyi izle Selendri, çünkü bu numarayı sadece bir kez yapabilirim," diyen genç adam hileli oyun kartlarını çıkardı ve desteyi abartılı bir edayla kardı. "Burada hiç içki var mı? Oldukça sert bir içki, hani insanın gözünü yaşartıp boğazını yakan cinsten?" Requin'in çalışma masasının arkasındaki rafta, çiçeklerle dolu gümüş bir kâsenin yanında bir şişe brendi bulunca buna çok şaşırmış gibi yaptı.

Locke kâseyi kaptı, çiçekleri yere attı ve boş kabı masanın üstüne koydu. Sonra da brendi şişesini açıp kahverengi sıvıyla kâseyi yaklaşık üç parmak doldurdu.

"Şimdi, gördüğün gibi ellerimde son derece sıradan kartlardan oluşan son derece normal ve son derece alelâde bir deste tutuyorum. Yoksa öyle değiller mi?" Desteyi son bir kez kardı, sonra da kâsenin içine attı. Simyasal kartlar yumuşadı, esnedi ve fokurdamaya başladı. Üzerlerindeki resimler ile semboller çözünerek önce renklerle bezeli beyaz bir bulamaca, sonra da griye çalan yağlı bir çamura dönüştü. Locke masanın köşesindeki küçük bir tabakta yuvarlak uçlu bir tereyağı bıçağı

buldu ve onu kullanarak gri çamuru hızla karıştırdı. Bir süre sonra oyun kartlarından eser kalmadı.

“Sen ne halt yiyorsun?” diye sordu Selendri.

“Simyasal çimento hazırlıyorum,” dedi Locke. “Kart gibi gözükecek şekilde boyanmış, sert içkilere tepki vermek üzere tasarlanmış küçük reçine levhalarla. Tanrılar aşkına, bu destenin bana ne kadara mâl olduğunu tahmin bile edemezsin. Hatta onu yaptırdıktan sonra gelip sizi soymaktan başka bir seçeneğim kalmadı diyebilirim.”

“Senin niyetin—”

“Kişisel tecrübelerime dayanarak,” diye devam etti Locke, “bu bokun katılaştığında çelikten daha sert hâle geldiğini biliyorum.” Tırmanma dolabının duvardaki konumuna kadar koştu ve gri çamuru kapının yerini belli eden ince çizgilere sürmeye koyuldu. “O nedenle ben bu şeyle gizli girişi sıvadıktan ve onu ana kapının kilidine döktükten sonra bu akşam ofisini tekrar görmek isterse Requin’in bir koçbaşı getirtmesi gerekecek.”

Selendri bağırarak yardım istemeye çalıştı ama boğazındaki hasar çok fazlaydı; çıkan ses yüksek ve ürkütücü olmasına rağmen aşağı katlara ulaşacak kadar güçlü değildi. Locke hemen demir basamaklardan aşağı indi, ofisin ana kapısını kapattı ve daha şimdiden sertleşmeye başlamış çimentonun bir topağını kilit mekanizmasına soktu.

“Ve şimdi,” dedi genç adam, ofisin ortasına geri döndükten sonra, “akşamın bir sonraki gösterisi, ev sahibimize önceden armağan ettiğim bu güzelim sandalye takımını içeriyor. Meğer Talathri Baroğu’ndan anlıyormuşum ve aklı başında birinin bu kadar güzel bir eşyayı kırkımayça kadar zayıf bir tahtadan yaptırmasının geçerli bir sebebi varmış.”

Locke sandalyelerden birini kavradı, sonra da çıplak elleriyle oturak minderini ve altındaki paneli sökerek içi aletlerle ve teçhizatlarla dolu sığ bir bölmeyi açığa çıkardı.

Bölmede muhtelif edevatların yanı sıra bıçaklar, deriden yapılma bir tırmanma kemeri, kıskaçlar ve indiriciler vardı. Locke mobilyayı sallayarak bunları takırtılar eşliğinde yere döktü, ardından sırıtarak sandalyeyi başının üstüne kadar kaldırdı.

"Hem böylece çok daha kolay kırılıyorlar."

Elindeki sandalyeyi ofisin zeminine sertçe çarparak dediğini de yaptı. Sandalye ek yerlerinden parçalanmasına karşın dağılmadı, çünkü kırık parçalar bacaklarındaki ve arkalığındaki boşluklardan geçirilmiş bir şey tarafından bir arada tutulmaktaydı. Locke enkazla birkaç saniye cebelleştikten sonra birkaç tane yarı-ipek halatı başarıyla dışarı çıkardı.

Bunlardan birini aldı ve Jean'ın da yardımıyla Selendri'yi Requin'in çalışma masasının arkasındaki sandalyeye bağladı. Kadın tekmeler attı, tükürdü, hatta onları ısırmaya çalıştı; fakat çabaları sonuçsuz kaldı.

Selendri'nin etkisiz hâle getirilmesinin ardından Locke yerdeki alet yığınından bir bıçak seçerken Jean da diğer üç sandalyeyi kırmakla ve gizli içeriklerini dışarı çıkarmakla uğraştı. Locke elinde bıçakla Selendri'ye yaklaşırken kadın ona aşağılayıcı bir bakış attı.

"Size işinize yarayacak bir şey söyleyemem," dedi vekilharç. "Kasa odası kulenin altında ve az önce kendinizi buraya hapsettiniz. O yüzden beni istediğin kadar korkut Kosta, ama ne yaptığınıza dair hiçbir fikrim yok."

"Ah, bunu üzerinde kullanacağımı mı sandın?" Locke gülümsedi. "Selendri, birbirimizi bundan daha iyi tanıdığımızı sanıyordum. Kasa odasına gelince, onun bahsini kim açtı ki?"

"Oraya sızma çabaların—"

"Yalan söyledim Selendri. Arada bir öyle yaparım. Mekanik kilitler üstünde deneyler yaptığıma ve Maxilan Stragos için

not tuttuğuma sahiden inandın mı? Hiç de bile. Zemin ve birinci katlarınızda brendi yudumluyor, neredeyse lime lime doğranmama neden olan bir olaydan kalma yaralarımın iyileşmesini bekliyordum. Kasa odanıza girmek mümkün değil tatlım. Ona yaklaşmak gibi bir niyetim hiç olmadı."

Locke odayı ilk kez görüyormuş gibi davranarak etrafına bakındı.

"Yine de Requin'in duvarlarında birbirinden pahalı bir sürü tablo var, öyle değil mi?"

Locke yüzünde kocaman bir sırıtışla en yakınındaki tabloya kadar gitti ve büyük bir dikkatle keserek resmi çerçevesinden çıkarmaya başladı.

7

Locke ile Jean on dakika sonra kendilerini Requin'in balkonundan geriye doğru attılar. Deri kemerlerine tutturulmuş yarı-ipek halatlar kusursuz birer çapa ilmiğiyle balkonun tırabzanına bağlıydı. Sandalyelerde yedek halatlara yetecek kadar boşluk olmamıştı ama bazen biraz riske girmeden hayatta hiçbir yere varamazdınız.

Gece havasında hızla aşağı kayarak balkonları teker teker arkalarında bırakırlarken ve bıkkın, hoşnut, ilgisiz veya bezgin oyuncuları görebildikleri pencereler birer birer geride kalırken Locke coşkuyla bağırdı. Neşesi geçici bir süreliğine kederini bastırmıştı. O ve Jean kurşun gibi yere çakılmamak için demir indiricilerini kullanarak yirmi saniye boyunca aşağı düştüler ve Madrabaz Bekçi'ye şükürler olsun ki o yirmi saniye boyunca her şey yolundaydı. Requin'in çerçevelerinden özenle ayrılıp dürülmüş ve muşambadan taşıma tüplerine sokulmuş değerli tablolardan on tanesi iki kafadarın omuzlarına asılıydı. Locke taşıma kılıfı eksikliği sebebiyle tablolardan ikisini duvarda bırakmak zorunda kalmıştı; bunun sebebi yine sandalyelerin içindeki kısıtlı alandı.

Locke, Requin'in nispeten iyi bilinen sanat koleksiyonunu çalma planını ortaya attıktan sonra çeşitli kentlerdeki antika ve hediyelik eşya tüccarları arasında potansiyel bir alıcı aramıştı. Sonunda 'sanat eserlerinin' farazi edinimi karşılığında en hafif tabiriyle tatmin edici denebilecek bir teklif almayı başarmıştı.

İnişleri Requin'in avlusunda, halatların yerden sekiz santim yukarıda asılı kaldığı meydanda son buldu. Ortaya çıkışları avlunun çevresinde gezinen birkaç sarhoş çifti ürküttü. Halatlarını ve koşumlarını daha çıkarmamışlardı ki kalın çizmeli ayakların patırtısını ve silahlarla zırhların takırtısını duydular. Sekiz Göz'den oluşan bir tim, Günahane'nin sokak tarafından onlara doğru koşuyordu.

"Olduğunuz yerde kalın!" diye gürledi en öndeki Göz. "Arhon'un ve Konsey'in bir subayı olarak sizi Tal Verrar'a karşı işlediğiniz suçlardan dolayı gözaltına alıyorum. Direniş gösterirseniz gözünüzün yaşına bakılmayacak."

8

Uzun sığ su kayığı Arhon'un özel iskelesine yanaşırken Locke kalbinin hızla çarptığını fark etti. Sıra işin hassas kısmına gelmişti. En hassas kısmına…

O ve Jean çevrelerindeki Gözler tarafından kayıktan çıkarıldılar. Elleri arkalarından bağlandı ve tablolarına el kondu. Kayığı terk eden son Göz tabloları yanına alarak büyük bir dikkatle taşıdı.

Onları tutuklayan subay rıhtımdan sorumlu Göz'e yaklaşıp asker selamı verdi. "Mahkûmları derhâl Gözetici'ye götürmemiz emredildi Kılıç Beyi."

"Biliyorum," dedi rıhtım subayı, duyduğu hoşnutluğu açıkça belli eden bir ses tonuyla. "Aferin Çavuş."

"Sağolun komutanım. Bahçelere mi götürelim?"

"Evet."

Locke ile Jean apar topar Mon Magisteria'ya sokulup boş koridorlardan ve sessiz balo salonlarından, silah yağı kokularından ve tozlu köşelerden geçirildiler. Sonunda Arhon'un bahçelerine çıktılar.

Ayaklarının altındaki çakılları gıcırdatarak ağır kokularla dolu gecenin içinde yürüdüler. Gümüş yapraklı sarmaşıkların hafif ışıltısını ve fener böceklerinin titrek parıltısını geride bıraktılar.

Maxilan Stragos kayıkhanesinin yakınında, sırf bu görüşme için oraya getirilmiş bir sandalyede oturarak onları bekliyordu. Yanında Merrain'e ve -ah, Locke'un kalp atışları nasıl da hızlanıvermişti ama- kel simyacıya ilaveten iki Göz daha vardı. Çavuşlarının liderliğindeki Göz timi Arhon'u selamladı.

"Diz çöktürün," dedi Stragos istifini bozmadan. Locke ile Jean onun önündeki çakıllara çökmeye zorlandılar. Yüzünü buruşturan Locke karşısındaki sahnenin ayrıntılarını saptamaya çalıştı. Merrain uzun kollu bir tunik ve koyu renkli bir etek giymişti; Locke bulunduğu açıdan kadının çizmelerinin süslü püslü saray pabuçları değil de koşmak ve dövüşmek için ideal olan siyah, düz tabanlı saha çizmeleri olduğunu görebiliyordu. İlginç. Elinde gri renkli, büyükçe bir çuval tutan Stragos'un simyacısı kaygılı görünüyordu. O çuvalda neyin olabileceğini düşününce Locke'un nabzı tekrar hızlandı.

"Stragos," dedi Locke, Arhon'un aklından tam olarak neyin geçtiğini bilmiyormuş gibi davranarak, "bir bahçe partisi daha mı? Şu zırhlı yalakalarına söyle de artık ellerimizi çözsünler; ağaçların arasında Priori casuslarının saklandığını sanmıyorum."

"Kimi zaman sana haddini bildirmek için ne yapılabileceğini merak ettim," dedi Stragos, sağ tarafındaki Göz'e işaret vererek. "Maalesef öyle bir şeyin muhtemelen imkânsız olduğu sonucuna vardım."

Göz dizlerinin üstündeki Locke'u göğsünden tekmeleyerek sırtüstü devrilmesine neden oldu. Genç adam kıvranarak geri çekilmeye çalışırken altındaki çakıllar kayıp gitti. Göz elini uzattı ve onu tuniğinin yakasından kavrayarak tekrar doğrulttu.

"Simyacımı görüyor musun? Onu tam istediğin gibi yanımda getirmiş miyim?" dedi Stragos.

"Evet," dedi Locke.

"Benden alıp alabileceğin işte bu kadar. Sözümü tuttum. Onu görmek istemiştin, buyur gör."

"Stragos, seni yavşak, hâlâ yapacak işlerimiz—"

"Hiç sanmıyorum," dedi Arhon. "Bence işiniz artık bitti. Ve sanırım Bağlıbüyücüleri nasıl bu denli çileden çıkardığınızı artık anlıyorum."

"Stragos, eğer hemen *Zehirli Orkide'*ye dönmezsek—"

"Gözcülerim o tarife uyan bir geminin şehrin kuzeyinde demirli olduğunu bildirdiler. Çok yakında filomdaki kadırgaların yarısıyla beraber gidip onu ele geçireceğim. Böylece sokaklarda teşhir edebileceğim başka bir korsana ve Tal Verrar bana tezahürat ederken teker teker Mezbele Derinlikleri'ne atacağım başka bir mürettebata kavuşacağım."

"Ama biz—"

"Niyetlendiğiniz yoldan olmasa da bana ihtiyacım olanı verdiniz," dedi Stragos. "Çavuş, bu mahkûmları tutuklarken Günahane'de herhangi bir zorlukla karşılaştınız mı?"

"Requin binaya girmemize izin vermedi Gözetici."

"Demek binaya girmenize izin vermedi," diye tekrarladı Stragos, belli ki her sözcüğün tadını çıkararak. "Böylece gayriresmi bir geleneği benim yasal otoritemin üstünde tuttu. Dolayısıyla da bana askerlerimi müfrezeler hâlinde oraya yollamam ve o satılmış inzibatların yapmayacaklarını yapmam için bir sebep verdi. Yani o piç kurusunu bir hücreye tıkmak…

Bakalım Priori'deki sevgili dostlarının faaliyetleri hakkında ne kadar sessiz kalabilecek? Nihayet elime bir mücadele şansı geçti. Artık sularımda daha fazla karışıklık çıkarmanıza gerek kalmadı."

"Stragos, seni orospu ço—"

"Hatta," dedi Arhon, "size de gerek kalmadı."

"Bir anlaşma yapmıştık!"

"İtaatsizlik kaldırmayacak tek bir konuda beni hor görmeseydiniz o anlaşmaya uyacaktım da!" Stragos öfkeden titreyerek ayağa kalktı. "Size Rüzgârüstü Kayası'ndaki adamlarla kadınları sağ bırakmanızı söylemiştim!"

"Ama biz—" diye başladı Locke, sonra da şaşkınlıkla kalakaldı. "Akılayazı kullandık ve onları canlı—"

"Askerlerimin boğazını kestiniz," dedi Stragos. "Sadece çatıdaki ikisi hayatta kaldı; herhalde yukarı tırmanıp işlerini bitiremeyecek kadar tembeldiniz."

"Biz öyle bir şey yapma—"

"O gece adama başka kim baskın düzenledi Kosta? Orası hacılar için bir mabet sayılmaz, değil mi? Siz yapmadıysanız tutsakların yapmasına izin verdiniz. Her halükârda suç sizin."

"Stragos, neden bahsettiğin hakkında sahiden de hiçbir fikrim yok."

"Fikrinin olmaması dört adamla kadını geri getirmeyecek, değil mi?" Arhon ellerini arkasında kavuşturdu. "Böylece işimiz bitti. Konuşma şeklin, sesindeki kibirli ton, dilindeki hayasızlık. .. Kulak zarlarımı âdeta zımparalıyorsun Efendi Kosta. Tal Verrar'a sadık askerleri katlettin. Sana ne rahip ne tören ne de bir mezar tahsis edilecek. Çavuş, kılıcını ver."

Gözlerin çavuşu öne çıkıp kılıcını çekti ve silahın kabzasını Arhon'a doğru çevirdi.

"Stragos," dedi Jean. "Son bir şey daha var."

Locke dostuna doğru döndüğünde onun hafif bir tebessüm ettiğini gördü. “Bu anı kahrolası ömrümün sonuna kadar hatırlayacağım.”

“Sen ne—”

Stragos cümlesini asla tamamlayamadı, zira Göz çavuşu kılıç tutan kolunu ansızın geri çekti ve silahın kabzasını Arhon’un suratına çarptı.

9

Olay şöyle gelişti:

Gözler Locke ile Jean’ı Requin’in avlusundan alıp demir parmaklıklı pencereleri olan ağır bir faytona bindirdiler, içlerinden üçü onlarla beraber kabine girdi, ikisi atlarla ilgilenmek üzere yukarı çıktı ve üçü eskort olarak yanlara geçti.

Altın Basamaklar’ın en yüksek taraçasındaki sokağın sonunda, faytonun bir alt kata inen dönemeçli rampaya girmek için sola sapması gereken yerde başka bir fayton ansızın yollarını kesti. Gözler bağırarak tehditler savurdular; diğer faytonun sürücüsü bol bol özür dileyip atlarının son derece inatçı olduğunu söyledi.

Sonra arbalet kirişleri tınlamaya başladı ve ok yağmuruna hazırlıksız yakalanan sürücüler ile eskortlar bulundukları yere yığıldılar. Sokağın her iki yanında beliren üniformalı inzibat timleri değneklerini ve kalkanlarını çevredekilere doğru salladı.

“Yürüyün!” diye bağırdı adamlar, en akıllıları çoktan saklanacak bir yer bulmuş şaşkın görgü tanıklarına. “Görecek bir şey yok. Bu sadece Arhon’u ve Konsey’i ilgilendiren bir mesele.”

Arabanın dışındaki cesetler yere düşüp parke taşlarına çarparken faytonun kapıları savrularak açıldı ve içerideki üç

asker vurulan silah arkadaşlarına yardım etmek amacıyla nafile bir uğraş verdi. İki inzibat timi daha, *tesadüfen* olaya müdahale eden sivil kıyafetli vatandaşların da yardımıyla hücuma geçti ve üç Gözü de zapt etti. İçlerinden biri o kadar büyük bir hışımla karşı koydu ki kazara öldürüldü; diğer ikisineyse kısa sürede faytonun yanında diz çöktürüldü ve maskeleri çıkarıldı.

Derken Lyonis Cordo maske hariç son ayrıntısına kadar eksiksiz bir Göz üniformasıyla ortaya çıktı. Peşinden neredeyse eksiksiz kostümler içinde yedi adam ve kadın daha geldi. Yanlarında Locke'un tanımadığı genç bir kadın vardı. Genç kadın esir alınmış iki Göz'ün önünde diz çöktü.

"Seni tanımıyorum," dedi kadın sağdaki Göz'e. Adam daha neler olduğunu bile anlayamadan inzibatlardan biri onun boğazını kesti ve cansız bedenini yere itti. O sırada diğer inzibatlar da sokaktaki cesetleri çabucak saklamakla meşguldüler.

"Sen," dedi genç kadın, hayatta kalan yegâne Göz'ü süzerek. "Lucius Caulus. Seni tanıyorum."

"Beni hemen öldür," dedi adam. "Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

"Elbette," dedi genç kadın. "Ama bir annen var. Ve Siyaheller Hilali'nde çalışan bir kız kardeşin. Ayrıca balıkçı teknelerinde bir enişten ve iki yeğenin—"

"Canın cehenneme," dedi Caulus. "Buna cesaret edemezsin!"

"Ederim. Hem de gözlerinin önünde. *Edeceğim.* Her birini seninle aynı odaya sokup teker teker geberteceğim. Sen de onları sadece birkaç kelimeyle kurtarabileceğini bilerek ölmelerini seyredeceksin."

Caulus boynunu büküp ağlamaya başladı. "Lütfen," dedi. "Bu mesele aramızda kal—"

“Tal Verrar hâlâ ayakta Caulus. Tal Verrar, Arhon’dan ibaret değil. Ama seninle oyun oynayacak vaktim yok. Sorumlarıma cevap ver, yoksa aileni buluruz.”

“Tanrılar beni affetsin,” dedi Caulus, başının olumlu anlamda sallayarak.

“Mon Magisteria’ya döndüğünüz zaman kullanmanız için size özel bir şifre veya prosedür öğretildi mi?”

“H-hayır…”

“Çavuşuna tam olarak hangi emirlerin verildiğini duydun?”

Kısa sorgu tamamlandıktan ve Caulus cesetlerle beraber arabaya bindirilip oradan götürüldükten sonra (yalan söylediği takdirde karşılaşacağı sonuçlardan korkmaya devam etmesi için onu hayatta bıraktılar) sahte Gözler gerçeklerin silahlarını ve koşumlarını kuşanıp pirinç maskelerini taktılar. Sonra fayton tekrar yola çıktı ve Stragos’un casuslarından biri onlardan önce koyu geçip gördüklerini anlatır korkusuyla iç rıhtımlarda bekleyen tekneye doğru ilerlerken giderek hızlandılar.

“Pusu umabileceğimiz kadar iyi geçti,” dedi Lyonis, faytonun içinde ikiliyle beraber oturarak.

“Bu sahte üniformalar ne kadar inandırıcı olur?” diye sordu Locke.

“Sahte mi? Yanlış anlamışsın. İşin zor kısmı bu üniformaları elde etmek değildi; Stragos’un kuvvetlerinin arasındaki sempatizanlarımız bize bunları bir süre evvel temin ettiler. Asıl zor olan şey kahrolasıca maskeler. Her Göz’ün tek bir maskesi vardır ve yedeği verilmez; onlara aile yadigârı gibi muamele ederler. Ayrıca onlara bakarak öyle çok zaman harcıyorlar ki yakın bir kopyası bile hemen fark edilir.” Cordo maskesini gösterip sırıttı. “Bu geceden sonra bu lanet şeyleri bir daha asla görmemeyi umuyoruz. Bu arada o muşamba tüplerin içinde ne var?”

“Requin’den bir hediye,” dedi Locke. “Konu dışı özel bir meseleye istinaden.”

“Requin’i iyi tanır mısınız?”

“Therin İmparatorluğu’nun son dönemlerine ait sanat eserleri konusunda ortak zevklere sahibiz,” dedi Locke, gülümseyerek. “Hatta kısa bir süre önce değiş tokuş ettiğimiz bazı eserler bile oldu.”

10

Lyonis, Arhon’u yere sererken diğer sahte Gözler de maskelerini çıkarıp attılar ve harekete geçtiler. Bu esnada Locke ile Jean da bir saniyeden kısa bir sürede bileklerindeki göstermelik bağlardan kurtulmuştu.

Lyonis’in adamlarından biri karşısındaki gerçek Göz’ün maharetini hafife aldı ve gövdesinin sol tarafı yarılmış vaziyette dizlerinin üstüne düştü. İki Priorili hemen Göz’ün üstüne yürüdü ve gardı düşene dek ona saldırdı. Sonunda askeri devirip kılıçlarını birkaç kez ona sapladılar. Diğeri koşup yardım getirmeye çalıştıysa da daha beş adım bile atamadan öldürüldü.

Merrain ile simyacı etraflarına bakındılar (simyacı bunu kadından çok daha tedirgin bir şekilde yapıyordu); fakat Lyonis’in adamlarından ikisi kılıç zoruyla onları alıkoydu.

“Eh, Stragos,” dedi Lyonis, Arhon’u dizlerinin üstünde doğrultarak, “Cordo Hanesi sana en iyi dileklerini sunuyor.” Vurmak üzere kılıcını havaya kaldırdı ve sırıttı.

Jean onu arkadan yakaladı, yere çaldı ve burnundan soluyarak başında dikildi. “Anlaşmıştık Cordo!”

“Evet,” dedi Lyonis, düştüğü yerden gülümseyerek. “Eh, bize büyük bir hizmette bulundunuz. Ama arkamızda tanık bırakırsak içimiz rahat etmez. Hem artık biz yedi kişiyken siz sadece iki—”

“Sizi gidi *amatör* dolandırıcılar,” dedi Locke. “Bizim gibi profesyonellerin adını kötüye çıkarıyorsunuz. Çok akıllı olduğunu sanıyorsun, değil mi? Böyle yapacağını yüz kilometre öteden anlamıştım; o yüzden ortak bir dostumuzdan konu hakkındaki görüşlerini aldım.”

Locke elini çizmesine atıp biraz buruşmuş, kısmen terle ıslanmış, yarım bir parşömen yaprağı çıkardı ve gülümseyerek bunu Lyonis’e verdi. Notta ne yazdığını gayet iyi biliyordu.

Bu notu taşıyan kişiler ortak bir çıkar doğrultusunda hareket ettiklerinden herhangi bir şekilde zarar görür veya engellenirlerse bunu şahsıma yapılmış bir hakaret addedeceğim. Onlara gösterilen her türlü kolaylık şahsıma gösterilmişçesine dikkate alınıp misliyle iade edilecektir. Kendileri tam ve mutlak güvenime sahiptir.

R

Hepsinin altında da Requin’in özel mührü yer alıyordu elbette.

“Onun kumarhanesinden şahsen hazzetmediğini biliyorum,” dedi Locke. “Ama aynı şeyin çoğu Priorili için geçerli olmadığını itiraf etmelisin. Üstelik akranlarından çoğu onun kasa odasında hatırı sayılır bir servet—”

“Yeter. Demek istediğini anladım.” Cordo ayağa kalktı ve mektubu neredeyse Locke’un suratına çarptı. “Ne istiyorsunuz?”

“Sadece iki şey,” cevabını verdi Locke. “Arhon ile simyacısı. Bu tanrıların cezası kentle ne yapacağınız umurumuzda değil.”

“Arhon mutlaka—”

“Az önce bir balık gibi onun karnını yaracaktın. Arhon artık benim meselem. Onun başına geleceklerin sizi zor duruma düşürmeyeceğini bil yeter.”

Bahçelerin diğer yanından bağrışlar yükseldi. *Hayır,* diye kendi kendini düzeltti Locke, *kalenin diğer yanından.*

“Bu da ne?” diye sordu genç adam.

“Mon Magisteria’nın kapılarında sempatizanlarımız var,” dedi Cordo. “Kimse dışarı çıkamasın diye adam getirttik. Herhalde varlıklarını belli ettiler.”

“Eğer kaleye saldırırsanız—”

“Mon Magisteria’ya saldıracak değiliz. Sadece kuşatıyoruz. İçerideki askerler yeni durumu idrak ettiklerinde Konsey’in otoritesini kabul edeceklerine kuşkumuz yok.”

“Dua edin de Tal Verrar genelinde öyle olsun,” dedi Locke. “Ama bu konu yeterince uzadı. Hey, Stragos, gel gidip evcil simyacınla iki çift laflayalım.”

Jean hâlâ şok geçirdiği açıkça anlaşılan Arhon’u ayağa kaldırdı ve Merrain ile simyacının koruma altında tutuldukları yere doğru sürükledi.

“Sen,” dedi Locke, parmağını kel adama doğrultarak. “Eğer canın tatlıysa açıklayacak çok şeyin var.”

Simyacı başını iki yana salladı. “Ah, ama ben… ben…”

“Beni iyi dinle,” dedi Locke. “Arhonluğun sonu geldi, anladın mı? Bütün kurum bu gece limanın sularına temelli gömülecek. Bugünden sonra Tal Verrar’daki tüm altınları verse dahi Maxilan Stragos’un bir fincan sıcak sidik alacak kadar bile gücü olmayacak. Yani kısa ve sefil hayatının geri kalanını zehirlediğin iki adama hesap vererek geçirirken yanına sığınabileceğin kimse kalmayacak. Elinde *kalıcı* bir panzehir var mı?”

“E-evet. Arhon’un… Arhon’un hizmetinde kullandığım her zehrin bir panzehirini taşırım… tedbir olsun diye.”

“Xandrin, sakın yapma,” dedi Stragos. Jean onun karnına bir yumruk indirdi.

“Ah, hiç de bile. Yap Xandrin, yap,” dedi Locke.

Kel adam elini çantasına soktu ve transparan bir sıvıyla dolu cam bir tüp çıkardı. “Üstümde sadece bir doz taşırım. Bu tek bir kişiye yeter, onu kesinlikle paylaşmayın. Zehirli maddeyi vücudun özlerinden ve kanallarından temizleyecektir.”

Locke titreyen bir elle tüpü adamdan aldı. “Peki… başka bir simyacının daha fazlasını üretmesi kaça patlar?”

“Mümkün değil,” dedi Xandrin. “Panzehiri her türlü reaktif analizi boşa çıkaracak şekilde tasarladım. Simyasal incelemeye tâbi tutulacak bir numune mahvolur. Zehir kadar panzehir de tescilli formülümdür.”

“Ya notlar?” dedi Locke. “Tarifler? Formül ya da o kahrolası şeylere her ne deniyorsa bir yerlerde yazıyor mu?”

“Sadece kafamda,” dedi simyacı. “Kâğıt iyi bir sır saklayıcı değildir.”

“Eh, madem öyle,” dedi Locke, “anlaşılan başka bir doz hazırlayana kadar bizimle geliyorsun. Denizden hoşlanır mısın?”

11

Merrain o anda kararını verdi. Panzehir taklit edilemezse ve tüpü kırabilirse adlarına Kosta ve de Ferra denilen baş belası anomaliler ölmüş sayılırdı. Böylece geriye yalnızca Stragos ile Xandrin kalırdı.

Onların hakkından da geldiği takdirde Tal Verrar’ın ötesindeki bir efendiye hizmet ettiğine dair tüm doğrudan bilgiler silinirdi.

Kadın sağ kolunu hafifçe oynatarak zehirli hançerinin kabzasını avucuna düşürdü ve derin bir nefes aldı.

Merrain o kadar hızlı hareket etti ki yanında duran sahte Göz kılıcını kaldıracak zamanı bile bulamadı. Kadının herhangi bir bakışla veya atılışla önceden belli etmediği yanlamasına hamlesi adamın boynunun yanına denk geldi. Zehir görevini yerine getirmekte belki birkaç saniye geç kalabilir diye Merrain yalımı çıkarırken yana çekerek o bölgeyi elinden geldiğince yırtmayı da ihmal etmedi.

12

İlk kurban daha bir şaşkınlık nidası bile atmadan Merrain tekrar harekete geçti ve âdeta yoktan var ettiği bıçakla Xandrin'in ensesini kesti. İrkilen Locke bir saniye kalakaldı. Kendini hızlı zannederdi ama eğer kadın ilk başta onu hedefleseydi darbenin gelişini asla vaktinde göremezdi.

Haykıran Xandrin ileriye sendelerken Merrain de karşısındaki Locke'a sertten ziyade hızlı bir tekme attı. Darbe genç adamın koluna isabet etti ve tüp parmaklarının arasından uçtu. "Hassiktir!" diye bağırdı Locke, kollarındaki deriyi soymak üzere olan çakıllara veya kadından gelebilecek başka bir saldırıya aldırış etmeksizin tüpün peşinden atılarak. Hâlâ sağlam durumdaki tüpü yerden aldı, bir şükür duası fısıldadı, sonra da kollarını ileri uzatmış olan Jean ona çarparak yanından geçerken bir tarafa savruldu.

Göğsüne bastırdığı tüple beraber tekrar yere düştüğü sırada Merrain'in kolunu geriye çekip bıçağı fırlattığını gördü. Jean tam fırlatış anında Merrain'e çarptı ve böylece bıçak kadının açıkça niyetlendiği gibi Stragos'un boynuna veya göğsüne saplanacağı yerde ayaklarının dibindeki çakıllara çarpıp sekti. Yine de Arhon kendini irkilmekten alıkoyamadı.

Merrain beklenmedik bir şekilde Jean'a karşı etkili bir mücadele verdi. Bir kolunu her nasılsa çekip kurtardı ve iriyarı

adamın kaburgalarını dirsekledi. Çevik ve hiç şüphesiz çaresiz durumda olan kadın Jean'ın sol ayağına bir tekme attı, kendini ondan kurtardı ve kaçmaya çalışarak tökezledi. Jean onun tuniğini sıkıca tuttuğu için giysinin sol yeni omzuna kadar yırtıldı. Yen tamamen kopunca dengesi bozulan iriyarı adam yere düştü.

Locke kadının üst kolunun solgun derisinde karmaşık, koyu renkli bir dövme, kılıca dolanmış asmaya benzer bir şey görür gibi oldu. Sonra Merrain bir arbalet oku gibi fırlayarak geceye karıştı. Jean ile sahte Göz onu bir müddet boş yere kovaladıktan sonra vazgeçtiler ve peşinden küfrettiler.

"Bu da ne— ah, kahretsin," dedi Locke, Merrain'in bıçakladığı sahte Göz'ü ve Xandrin'i ilk kez o zaman fark ederek. Ağızlarının kenarından köpüklü salyalar sızan adamlar yerde kıvranıyorlardı. "Hassiktir, hassiktir, *hassiktir'."* diye bağırdı Locke, ölmek üzere olan simyacının yanında çaresizce diz çökerek. Kel adamın kasılmaları sadece birkaç saniye sonra dindi ve Locke içini kaplayan bir boşluk hissiyle ellerindeki tek panzehir tüpüne bakakaldı.

"Hayır," dedi Jean onun arkasından. "Ah, tanrılar aşkına, o kadın niye böyle bir şey yaptı ki?"

"Bilmiyorum," dedi Locke.

"Şimdi ne bok yiyeceğiz?"

"Önce… kahretsin. Biliyorsam ne olayım."

"Panzehiri içmen—"

"Hiç kimse bununla bir şey yapmayacak," dedi Locke. "Tüpü güvende tutacağım. Bu iş bittikten sonra karşılıklı oturacağız, güzel bir akşam yemeği yiyeceğiz ve her şeyi enine boyuna konuşacağız. Nasılsa bir şey düşünürüz."

"Ama sen—"

“Gitme zamanı,” dedi Locke, sesini ivedi bir fısıltıya indirerek. “Durum daha büyük bir çıkmaza girmeden önce almak için geldiğimiz şeyi alıp gidelim.” *Arhon’a sadık askerler komutanlarının kötü bir gece geçirdiğini fark etmeden önce. Lyonis aslında Requin’in peşimizde olduğunu öğrenmeden önce. Tanrıların cezası başka bir sürpriz çıkıp bizi kıçımızdan ısırmadan önce.*

“Cordo!” diye bağırdı genç adam. “Söz verdiğin o çuval nerede?”

Lyonis hayatta kalan sahte Gözlerinden birine el etti ve kadın Locke’a kalın bir bez çuval verdi. Locke çuvalı silkerek açtı; kendisinden daha genişti ve boyu neredeyse iki metre vardı.

“Eh, Maxilan,” dedi Locke, “sana tüm bunları unutman, bizi bırakman ve elindekiyle yetinmen için bir şans tanıdım. Ama sen illâ bir götoşluk yapmak zorundaydın, değil mi?”

“Kosta,” dedi nihayet sesini geri kazanmışa benzeyen Stragos, “sana… sana çok şey verebilirim..

“Bana hiçbir halt veremezsin.” Stragos yerde duran Merrain’in hançerini almaya niyetliymiş gibi gözükünce Locke silaha sert bir tekme attı. Hançer çakılların üstünden kaydı ve bahçelerin karanlığında kayboldu. “Mesleğimizi icra edenlerin, Madrabaz Bekçi’ye bağlı olanların bir yakınları öldüğü zaman uyguladıkları bir âdet vardır. Tabii bu durumda ölen kişi senin saçma sapan planın yüzünden öldü, o başka.”

“Kosta, teklif edebileceklerimi hiçe saya—”

“Ona ölüm adağı deriz,” diye devam etti Locke. “Yani yitirdiğimiz cana eşdeğer bir şey çalarız. Ama bu sefer dünyada o kadar değerli bir şey olduğunu sanmıyorum. Yine de elimizden gelenin en iyisini yapacağız.”

Jean, Arhon’un başına dikilip parmaklarını çıtlattı.

“Ezri Delmastro,” dedi çok alçak bir sesle, “sana Tal Verrar arhonunu veriyorum.”

Stragos’a o kadar sert bir yumruk attı ki Arhon’un ayakları yerden kesildi. Hemen ardından da yaşlı adamı bez çuvala tıktı. Çok geçmeden çuvalın ağzı bağlanmış ve bir patates heybesi gibi Jean’ın omzuna vurulmuştu.

“Eh, Lyonis,” dedi Locke, “devriminizde size iyi şanslar… veya ona her ne bok diyorsanız. Durum bizim için daha ilginç bir hâl almadan önce buradan sıvışıyoruz.”

“Ya Stragos—”

“Onu bir daha asla görmeyeceksin,” dedi Locke.

“Bu da bana yeter. Şehirden ayrılacak mısınız?”

“Hem de en kısa sürede.”

13

Jean, Arhon’u Zamira’nın ve sağ kalmış tüm mürettebatın gözleri önünde kıç güvertesine attı. Dönüş yolculuğu uzun ve çetin geçmişti. Önce sırt çantalarını Cordo’nun küçük kayığından geri almış, ardından Drakasha’nın filikasına dönmüş, sonra da neredeyse denize kadar kürek çekmişlerdi; ama her şeye değmişti. Locke sırf Zamira’yı karşısında görünce Stragos’un yüzünde beliren ifadeye tanık olmak için bile *bütün gecenin* çilesine değdiği kanaatindeydi.

“Dr… r… akasha,” diye geveledi Arhon, sonra da dişlerinden birini güverteye tükürdü. Çenesinden aşağı kanlar aktı.

“Tal Verrar’ın eski Arhon’u Maxilan Stragos,” dedi kadın. “Daha doğrusu son Arhon’u. Geçen seferki karşılaşmamızda sana bakış açım çok daha farklıydı.”

“Benimki de.” Adam iç geçirdi. “Şimdi ne olacak?”

“Bize ölümün affetmeyeceği kadar çok şey borçlusun,” dedi Zamira. “Bu konuyu uzun uzadıya düşündük ve seni mümkün olduğu kadar yanımızda tutmaya karar verdik.”

Kaptan parmaklarını şıklatınca Jabril paslı ama sağlam bir zincir ve kelepçe yığınıyla öne çıktı. Adam onları Stragos’un yanına bıraktı ve Arhon’un irkilmesi üzerine güldü. Diğer tayfalar esiri zapt ettiler ve hem kolları hem de bacakları zincire vurulurken Stragos gördüklerine inanmak istemezcesine ağlamaya başladı.

“Tavlon güvertesine iniyorsun Stragos. Karanlıkta kalacaksın. Ve gittiğimiz her yere seni de götürmeye özel bir ayrıcalık gözüyle bakacağız. Hangi havada ve sıcaklıkta, hangi denize gidersek gidelim. Seni çok uzun bir zaman yanımızda gezdireceğiz. Seni ve zincirlerini. Giysilerin eskiyip döküldükten sonra bile onları üzerinde taşıyacağını sana garanti ederim.”

“Drakasha, lütfen…”

“Bu herifi olabildiğince aşağıya atın,” dedi kaptan ve yarım düzine tayfa Stragos’u ana güverte kaportasına doğru sürükledi. “Onu duvara zincirleyin. Sonra da kendi hâline bırakın.”

“Drakasha!” diye haykırdı Arhon. “Bunu yapamazsın! Yapamazsın! Orada aklımı kaçırırım!”

“Biliyorum,” karşılığını verdi kadın. “Kaçıracaksın. Ve bas bas bağıracaksın. Tanrılar aşkına, aşağıda nasıl da feryat edeceksin. Ama sorun değil. Denizde biraz müzik dinlemek hiç fena olmaz.”

Stragos bunun ardından ömrünün geri kalanını geçireceği *Zehirli Orkide*’nin alt güvertelerine götürüldü.

“Eh,” dedi Drakasha, Locke ile Jean’a doğru dönerek. “Dediğinizi yaptınız. İnanasım gelmiyor ama isteğinize kavuştunuz.”

“Hayır Kaptan,” dedi Jean. “Amaçlarımızın çoğuna ulaştık. Ama isteğimize kavuşmadık. Hem de hiç.”

“Üzgünüm Jerome,” dedi kadın.

“Umarım bir daha hiç kimse bana öyle hitap etmez,” dedi iriyarı adam. “İsmim Jean.”

“Locke ve Jean,” dedi Drakasha. “Peki öyleyse. Sizi götürmemi istediğiniz bir yer var mı?”

“Zahmet olmazsa Vel Virazzo,” dedi Locke. “Orada yapacağımız bir satış var.”

“Yapınca zengin mi olacaksınız?”

“Evet, elimiz para görecek. Zahmetlerine karşılık sen de—”

“Hayır,” dedi kadın. “Tal Verrar’a gidip hırsızlığı yapan sizsiniz. Çaldığınız sizin olsun. Zaten Salon Corbeau’dan yeterince kaparoz götürdük ve onu bölüşecek çok az kişi kaldı. O bize yeter de artar bile. Peki sonra ne yapacaksınız?”

“Bir planımız vardı,” dedi Locke. “O gece küpeştede bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Hani biri geminin etrafına sınır çizmeye kalkışırsa tek yapman gereken… biraz daha yelken açmak demiştin.”

Drakasha kafa salladı.

“Sanırım biz de aynını deneyeceğiz,” dedi Locke.

“Başka bir şey lazım mı?”

“Eh,” dedi Locke, “başımıza gelenler düşünülürse tedbir amacıyla… gemideki kedilerden birini ödünç vermeye ne dersin?”

14

Ertesi gün Requin’in daveti üzerine adamın ancak bir enkaz olarak tarif edilebilecek ofisinde toplandılar. Ana kapı menteşelerinden kırılmıştı, sandalye takımı yerde paramparça

duruyordu ve duvarlardaki hemen hemen tüm resimler kesilerek çerçevelerinden çıkartılmıştı. Requin misafirlerini bu kargaşanın ortasına koydurttuğu şık sandalyelerde otururken görmekten ve her şey normalmiş gibi davranmaktan sapkınca bir zevk alır gibiydi. Selendri ise Priori mensuplarının arkasında volta atmaktaydı.

"Geçen geceden bu yana her şey siz bayanlar ve baylar için yolunda gitti mi?" diye sordu Requin.

"Kılıç Marinası'ndaki çatışma sona erdi," dedi Dahili Yedi'nin en genci Jacantha Tiga. "Donanma kontrolümüzde."

"Mon Magisteria'yı ele geçirdik," dedi babasını temsil eden Lyonis Cordo. "İki istihbarat subayı hariç Stragos'un tüm kaptanları gözaltında ve—"

"İkinci bir Ravelle vakasına göz yumamayız," dedi orta yaşlı bir Priorili.

"Adamlarımdan bazılarını o meseleyle ilgilenmeleri için görevlendirdim," dedi Requin. "Şehrin içinde saklanabilecekleri bir yer olmadığını garanti edebilirim."

"Talisham, Espara ve Yedi İlik Krallığı elçileri konseyin liderliğine duydukları güveni alenen ifade ettiler," dedi Tiga.

"Biliyorum," dedi Requin, gülümseyerek. "Dün gece hatırı sayılır miktarda borçlarını affettim ve yeni yönetime faydalı olmalarını salık verdim. Peki Gözlerden ne haber?"

"Yaklaşık yarısı öldü," dedi Cordo. "Geri kalanların çoğu hayatta ve tutuklu. Direniş göstermeye çalışan sadece birkaç kişinin kaldığı düşünülüyor."

"Fazla dayanamazlar," dedi Tiga. "Eski arhonluğa sadakatle yiyecek veya bira satın alamazlar. Muvazzafları yeterince kızdırdıkları zaman onları sağda solda ölü bulacağımızı tahmin ediyorum."

“Diğerlerini de önümüzdeki birkaç gün içinde sessiz sedasız temizleriz,” dedi Cordo.

“Bunun akıllıca bir fikir olup olmadığını merak ediyorum,” dedi Requin. “Arhon’un Gözleri iyi eğitimli ve görevine bağlı bir asker havuzu teşkil ediyor. Mezarları doldurmaktan daha iyi bir kullanım alanları muhakkak vardır.”

“Gözler yalnız ve yalnız Stragos’a sadıktılar.”

“Belki kendilerine sorarsak sadakatlerinin Tal Verrar’a olduğunu söylerler.” Requin bir elini kalbine götürdü. “Duyduğum vatanseverlik icabı bu hususu belirtmek istedim.”

Cordo alaycı bir edayla güldü. “Onlar Stragos’un hücum kıtaları, fedaileri ve işkencecileriydi. Bilfiil isyankârlık yapmasalar bile hiçbir işimize yaramazlar.”

“Belki de müteveffa Arhon’umuz yere göğe sığdırılamayan askeri yeteneklerine rağmen Gözleri etkisizce kullanmıştı,” dedi Requin. “Belki de o yüzsüz maskelere hiç gerek yoktu. Gözler onun infazcıları olarak halkı korkutacaklarına sivil kıyafetlerle istihbarat teşkilatında görev yapsalardı daha çok işe yarayabilirlerdi.”

“Belki o zaman Arhon’un istihbarat teşkilatı dünkü teşebbüsümüzü boşa çıkarabilirdi,” dedi Tiga. “Mücadeleyi ucu ucuna kazandık.”

“Yine de,” dedi Cordo, “tahtta bir kral olmadıktan sonra krallığı ayakta tutmak kolay değildir.”

“Evet,” dedi Tiga. “Bizi fevkalade etkiledin Cordo. Lütfen katkılarını sık sık dile getirmekten çekinme.”

“En azından ben—”

“Kralın geride bıraktığı sapasağlam aletleri bir kenara atarsan,” diye araya girdi Requin, “krallığı ayakta tutman daha da güçleşir.”

“Kalın kafalılığımızı bağışla,” dedi neredeyse Marius Cordo kadar yaşlı olan Saravelle Fioran, “ama kastettiğin nedir Requin?”

“Adamakıllı araştırıldıktan ve yeniden eğitildikten sonra Gözlerin Tal Verrar için muazzam bir değer hâline gelebileceğini kastediyorum, hepsi bu,” dedi Requin, kadına. “Mesela hücum kıtaları olarak değil de… gizli bir inzibat olarak.”

“Bunu söyleyen öyle bir kuvvetin avlamakla görevlendirileceği kişilerin başındaki adamın ta kendisi,” diye dalga geçti Cordo.

“Genç Cordo,” dedi Requin, “bahsettiğin o ‘kişiler’ benim sayemde ailenin ticari faaliyetlerine asgari düzeyde müdahale ediyorlar. Ayrıca o kişiler dünkü zaferimizde önemli bir rol oynadılar. Mesajlarınızı taşıdılar, sokakları doldurup ordunun takviye birliklerini geciktirdiler ve içinizden bazıları tüm bu olaya çimenlik bovlingi oynayan amatörlerin havasıyla yaklaşırken Stragos’un en sadık subaylarının dikkatini dağıttılar.”

“Ben hiç de amatörce—” diye başladı Cordo.

“Hayır, sen amatörce davranmadın. Sen eline kılıç alıp dövüştün. Ama ikiyüzlülüğümü suratımda bir tebessümle sergiliyorum Lyonis. Böylesine mahrem bir ortamdayken sakın bana hor gözle bakarak benim gibilerle hiçbir alışverişin yokmuş gibi davranma. Yasadışı faaliyetleri benim gibiler tarafından *düzenlenmeyen* bir şehri hayal bile etmek istemezsin! Gözlere gelince, sizden ricada bulunmuyorum… size ne yapacağınızı söylüyorum. Stragos’a fanatiklik derecesinde bağlı olan birkaç kişinin kazara tökezleyip kılıçların üstüne düşmesine itirazım yok. Ama geri kalanlar elden çıkarılamayacak kadar faydalı.”

“Neye dayanarak,” dedi Tiga, “bize böyle bir dayatmada bulunabiliyorsun?”

“Burada oturan yedi kişiden altısının Günahane’nin kasa odasında çeşitli kaynaklar saklamış olmayı uygun bulmasına dayanarak. Gelin eğri oturup doğru konuşalım; eğer aramızdaki ilişkiden kaygı duymaya başlarsam o kaynaklar bir daha asla ortaya çıkmayabilir.

“Sizin gibi ben de bu kente yatırım yaptım. Yabancı bir gücün işime karışmasını hiç hoş karşılamam. Stragos’a hakkını vermek lazım; Priori’nin bizi yönettiği son savaşın nasıl sonuçlandığını düşünürsek kontrolünüzdeki bir kara ve deniz kuvvetinin düşmanlarımıza korku salacağını hiç sanmam. O nedenle seçeneklerimizi arttırmaktan yanayım.”

“Bunları birkaç gün sonra da konuşabiliriz,” dedi Lyonis.

“Hiç sanmıyorum. Sağ kalan Gözler gibi külfetlerin tartışma genişletilemeden önce yitip gitmek gibi bir huyu vardır, değil mi? Yoğun bir dönemden geçiyoruz. Mesajlar hedefine ulaşmadan kaybolabilir veya yanlış anlaşılabilir. Ve eminim ki olup biten her şeye makul bir kılıf uydurulabilir.”

“Peki ne istiyorsun?” diye sordu Fioran.

“Mon Magisteria’yı yepyeni iktidarımızın idari merkezi olarak kullanacaksanız orada bir ofis süitinin iyi bir başlangıç olacağı görüşündeyim. En iyileri kapışılmadan önce şöyle güzel ve prestijli bir tane. İlaveten hafta sonuna kadar kabataslak bir faaliyet bütçesi bekliyorum; bütçenin hesabını kitabını ben yaparım. Ayrıca gelecek seneki maaşlar. Maaş demişken, bu yeni kuruluşun hiyerarşisi dahilinde en az üç veya dört makamın bütünüyle benim takdirime bırakılmasını istiyorum. Yıllık maaşları on ila on beş bin solari olmak kaydıyla.”

“Emrindeki hırsızlara peşkeş çekmek için, değil mi?” dedi Lyonis.

“Evet, saygıdeğer vatandaşlar ve Tal Verrar’ın savunucuları olarak yeni yaşamlarına geçişlerinde işlerini kolaylaştırmak için,” cevabını verdi Requin.

“Peki *sen de* saygıdeğer vatandaşlığa geçiş yapacak mısın?” diye sordu Tiga.

“Zaten öyle olduğumu sanıyordum,” dedi Requin. “Tanrılar aşkına, hayır. Şu an tadını çıkardığım sorumluluklara sırt çevirmek gibi bir arzum yok. Ama şu tesadüfe bakın ki yeni teşkilatımız için aklımda ideal bir aday var. Stragos’un Gözlerini kullanma şekline yönelik çekincelerimi paylaşan ve eskiden kendisi de öyle olduğu için daha da ciddiye alınması gereken biri.”

Priorililer ona bakmak için oturdukları yerde dönerken Selendri kendini gülümsemekten alıkoyamadı.

“Dur bakalım Requin,” dedi Cordo.

“Durmak için bir sebep görmüyorum,” dedi Requin. “Siz yedinizin bu çok ufak ve çok vatanseverce isteğimi reddedeceğinizi hiç sanmıyorum, öyle değil mi?”

Selendri, etrafına bakınan Cordo’nun diğer Priorililerin yüzlerinde ne gördüğünü biliyordu. Eğer Cordo bu duruma resmen engel olmaya çalışırsa yalnız kalacaktı ve sadece babasının sallantıdaki mevkiini değil, kendi beklentilerini de riske atacaktı.

“Bana kalırsa Selendri’nin başlangıçtaki ücreti epeyce yüklü olmalı,” dedi Requin neşeyle. “Resmi faytonlara ve mavnalara da ihtiyacı olacak elbette. Bir de resmi konut… nasılsa Stragos’un emrinde düzinelerce ev ve köşk vardı. Ah, bir de Mon Magisteria’daki ofisi oradakilerin en güzeli ve prestijlisi olmalı. Sizce de öyle değil mi?”

Priorililer çeşitli şaşkınlık, kaygı ve öfke hâlleriyle çekip gittikten sonra odada yalnız kalan ikili çok uzun bir süre öpüştü. Requin sıkça yaptığı gibi eldivenlerini çıkarıp ellerinin kahverengi, kabarcıklı derisini kadının hem sol tarafındaki uyumlu yara dokusunda hem de sağındaki sağlıklı tende gezdirdi.

“Gördün mü canım,” dedi adam. “Bir süredir bu kulenin basamaklarında yukarı aşağı koşturmaktan ve zengin ayyaşlar için getir götür işleri yapmaktan hiç hazzetmediğinin farkındaydım.”

“Yine de başarısızlığımdan dolayı özür—”

“Başarısızlığımız tümüyle ortaktı,” dedi Requin. “Hatta ben Kosta ile de Ferra’nın zırvalarını senden daha çok yuttum. Sense şüphelerini sonuna kadar korudun. Kendi hâline bırakılsaydın daha en başında onları balkondan atar ve bu rezaleti engellerdin.”

Kadın gülümsedi.

“Ve o ukala Priorililer son bir kıyak geçerek yeni makamını sana peşkeş çektiğimi sanıyorlar.” Requin parmaklarını kadının saçlarında gezdirdi. “Dur bakalım, şaşkınlıktan küçük dillerini yutacaklar. Seni iş başındayken görmeleri için sabırsızlanıyorum. Benim küçük *felantozzi* çetelerimi solda sıfır bırakacak bir şey inşa edeceksin.”

Selendri ofisteki enkazı gözden geçirdi. Requin bir kahkaha attı. “Her şeye rağmen o puştları takdir etmeliyim. İki senelerini böyle bir şey planlamaya harcadılar. Sonra bu sandalye meselesi… üstüne bir de kendi mührüm! Lyonis gerçeği öğrenince nasıl da çılgına döndü! ”

“Öfkeden köpüreceğini sanıyordum,” dedi Selendri.

“Sanırım öfkeli olmasına öfkeliyim. Sandalye takımı çok hoşuma gitmişti.”

“O resimleri elde etmek için ne kadar uzun süre uğraştığını biliyorum ve—”

“Ah, resimler… evet.” Requin hınzırca gülümsedi. “Eh, tabii bir de o mesele var. Duvarlar böyle çok çıplak kaldı, değil mi? Benimle kasa odasına inip gerçeklerini çıkarmaya ne dersin?”

“Gerçekleri de ne demek?”

Bitiş

KIZIL GÖKLER ALTINDA KIZIL DENİZLER

1

‘“Bunlar taklit’ de ne demek?”

Locke, Acastus Krell’in yani Vel Virazzo’daki Lüks Eğlencelikler dükkânının sahibinin çalışma odasındaki rahat, yüksek arkalıklı bir tahta sandalyede oturuyordu. Genç adam ılık çayını dökmemek için ince bardağını iki eliyle birden tuttu.

“Bu terime yabancı olmadığınıza eminim Efendi Fehrwight,” dedi Krell. Hareketlerindeki zarafet olmasa yaşlı adam bir çıtaya benzetilebilirdi; çalışma odasında sahne prodüksiyonundaki bir dansçı misali volta atıyor, poz alan bir düellocu edasıyla büyüteç lenslerini kurcalıyordu. İpek kumaştan dikilmiş, alacakaranlık mavisi, bol ve sırmalı bir kaftan giyen adam başını kaldırdığında saçsız kafasındaki ışıltı, bakışlarının ürkütücü ve delici doğasını daha da vurguluyordu. Bulundukları çalışma odası Krell’in yuvası, varlığının merkeziydi. Oda ona otoriter bir hava katmaktaydı.

“Mobilyalar konusunda değilim,” dedi Locke. “Fakat tablolar söz konusu olduğunda—”

“Evet, tablolarda taklide daha az rastlanır ama buna hiç şüphe yok. Bu on resmin orijinallerini kendi gözlerimle hiç görmedim baylar; fakat pigmentlerde, fırça darbelerinde ve yüzeylerindeki genel yıpranmışlıkta *kritik* uyuşmazlıklar

mevcut. Bunlar Talathri Baroğu'na ait hakiki sanat objeleri değil."

Çayını görmezden gelerek ellerini önünde kavuşturmuş olan Jean hiçbir şey demeksizin bu haberi asık bir suratla karşıladı. Locke genzinde safra tadı aldı.

"Açıklayın," dedi genç adam, hiddetini kontrol altında tutmakta zorlanarak.

Krell iç geçirdi. Belli ki misafirlerinin durumuna duyduğu sempati, kendi hüsranına baskın gelmişti. "Bakın," dedi, çalıntı tablolardan birini dikkatle havaya kaldırarak. Tabloda bir gladyatör oyununu seyreden ve ölümcül yaralanmış bir dövüşçünün selamına karşılık veren Therin İmparatorluğu soyluları resmedilmişti. "Bunu her kim yapmışsa gerçek bir usta, olağanüstü sabırlı ve hünerli bir kişiymiş. Böyle bir şey her bir resim başına yüzlerce saatlik bir çaba gerektirmiştir. Ayrıca işi yapanın orijinallere tam erişiminin olduğundan eminim. Anlaşılan bu nesneleri elinden… aldığınız beyefendinin asıl resimleri tehlikeye atmaktan çekincesi varmış. Evimin ve tüm bahçelerimin üstüne bahse girerim ki gerçek tablolar hâlâ onun kasa odasındadır."

"İyi de… uyuşmazlıklar dediniz. Bunu nasıl bilebilirsiniz?"

"Therin İmparatorluğu'nun son erkânı tarafından himaye edilen usta ressamlar eserlerini daha düşük seviyeli hamilere hizmet eden meslektaşlarınınkilerden ayrı tutmanın gizli bir yöntemine sahiptiler. Bu husus ancak imparatorluğun çöküşünden yıllar sonra imparatorluk erkânının dışındakilerce öğrenildi. Talathri'nin seçkin ustaları ve yardımcıları hem boyutu hem de yönü yakın çevrelerindekilerle çakışan fırça darbeleri kullanarak eserlerinin bir köşesinde kasten çok ufak bir görsel kusur yaratırlardı. İşte bu kusur deyim yerindeyse kusursuzluğu belli eder. Bazı Vardalı erkeklerin eşlerinde görmekten hoşlandıkları güzellik lekeleri gibi."

"Yani bunu ilk bakışta fark ettiniz, öyle mi?"

“Bu on eserin hiçbir yerinde o tür bir kusura rastlamamam bana yetti.”

“Kahretsin,” dedi Locke.

“Tahminimce,” diye devam etti Krell, “bunları yaratan ressam ya da işvereni asıl eserlere öyle büyük bir hayranlık duyuyormuş ki gizli ayırım işaretlerini taklit etmeye yanaşmamış.”

“Aman ne hoş.”

“Başka bir kanıta daha ihtiyaç duyduğunuzu görebiliyorum Efendi Fehrwight. Neyse ki elimizde yeterince var. Öncelikle simyanın dört asır önceki durumu düşünüldüğünde bu pigmentlerin parlaklığı imkânsız. Renk tonlarının canlılığı modern bir kökeni işaret ediyor. Son ve en belirgin ipucuysa bu eserlerde yılların eskimişliğinin bulunmaması. Ne pigmentlerde ufacık çatlaklara ne küf yahut günışığı kaynaklı solmalara ne de vernik kaplamada bir duman izine rastlamak mümkün. On yaşındaki bir çocuğun yüzü benimkinden ne kadar farklıysa bu eserler de asıllarından o kadar farklı.” Krell kederli bir tebessüm etti. “Ben yaşlanıp gittim. Aynı şey bunlar için geçerli değil.”

“Peki bu durum anlaşmamızı nasıl etkileyecek?”

“Birer taklit olmalarına rağmen,” dedi Krell, çalışma masasının arkasına oturup resmi elinden bırakarak, “bunları Tal Verrar’daki beyefendiden… alırken olağanüstü sıkıntılar çekmiş olmanız gerektiğinin bilincindeyim. Size teşekkürlerimi ve hayranlığımı sunmama izin verin.”

Jean alaycı bir homurtu çıkarıp gözünü duvara dikti.

“Ne kadar içten olursa olsun,” diye başladı Locke, “teşekkürleriniz ve hayranlığınız—”

“Para yerine geçmez,” dedi Krell. “Ben bir ahmak değilim Efendi Fehrwight. Bu on tablo karşılığında size hâlâ iki bin solari teklif edebilirim.”

“İki mi?” Locke sandalyenin kolçaklarını sıkıca kavrayıp öne eğildi. “Daha önce konuştuğumuz meblağ *otuz bindi* Efendi Krell!”

“Orijinaller karşılığında o meblağı seve seve öderdim,” dedi Krell. “Son Filizlenme’den kalma hakiki eserler için uzak yerlerden alıcılar bulabilirdim. Tal Verrar’daki beyefendinin potansiyel… hoşnutsuzluğunu umursamayacak alıcılar.”

“Demek iki,” diye homurdandı Locke. “Tanrılar aşkına, çok daha fazlasını Günahane’de bıraktık. İki yıllık emeğimiz karşılığında bize iki bin solari teklif ediyorsunuz.”

“Hayır.” Krell ince parmaklarını çattı. “On tablo karşılığında iki bin solari teklif ediyorum. Bu nesneleri elde ederken çektiğiniz sıkıntılara üzülsem de anlaşmamızda zorluklarla ilgili bir ibare yoktu. Ben mallara para ödüyorum; onları elde etme sürecine değil.”

“Üç bin,” dedi Locke.

“İki bin beş yüzden bir sentira fazlası olmaz,” dedi Krell. “Bunlara alıcı bulabilirim; durumlarına rağmen her biri sahip olmaya veya sergilemeye layık, yüzlerce solari değerinde eşsiz birer obje. Hatta belirli bir zaman geçtikten sonra mecbur kalırsam onları uzak bir şehirde edindiğimi iddia ederek Tal Verrar’daki beyefendiye geri satmak gibi bir girişimde bile bulunabilirim. Cömertçe davranacağına şüphem yok. Lâkin teklifimi kabul etmiyorsanız onları bir pazaryerine veya belki de bir tavernaya götürmekte serbestsiniz.”

“İki bin beş yüz,” dedi Locke. “Hay böyle işin canı cehenneme.”

“Vademiz dolunca hepimizin oraya gideceği kanaatindeyim Efendi Fehrwight. Ama artık bir karar verdiğinizi duymak istiyorum. Teklifimi kabul ediyor musunuz?”

2

“İki bin beş yüz,” diye on beşinci kez tekrarladı Locke, faytonları Vel Virazzo’nun marinasına doğru tıngır mıngır ilerlerken. “Buna inanamıyorum.”

“Yine de çoğu kimsenin sahip olduğundan fazla,” diye mırıldandı Jean.

“Ama bize vadedilenden az,” dedi Locke. “Üzgünüm Jean. Yine her şeyi berbat ettim. On binler demiştim. Bizi zirveye çıkaracak koca bir vurgun. Lashain soyluları. Tanrılar aşkına.” Başını ellerinin arasına aldı. “Madrabaz Bekçi, niye bana kulak verirsin ki?”

“Senin suçun değil,” dedi Jean. “Amacımıza ulaştık. Planladığımız her şeyle beraber paçayı sıyırdık. Sadece o her şey… bozuk çıktı. Böyle olacağını tahmin etmemiz mümkün değildi.”

“Kahretsin,” dedi Locke.

Faytonları yavaşladı, sonra da gıcırdayarak durdu. Sürücüleri dışarıya bir tahta basamak yerleştirirken bir takırtı ve gıcırtı yükseldi, ardından kapı günışığına açıldı. Kabin deniz kokusuyla ve martıların çığlıklarıyla doldu.

“Hâlâ bunu… yapmak istiyor musun?” Locke iriyarı dostunun tepkisizliği karşısında dudağını ısırdı. “Onun da… bizimle gelmek istediğini biliyorum. Her şeyi unutabiliriz. Bu işi burada bırakabilir ve faytonla—”

“Önemli değil,” diyen Jean dostunun yanındaki bez çuvalı işaret etti. Çuval, içinde hareketli bir kuvvet barındırırcasına kıpır kıpırdı. “Hem bu sefer yanımızda bir kedi getirme zahmetine katlandık.”

“Öyle tabii.” Locke çuvalı dürttü ve cevaben içeriden gelen saldırı karşısında zayıf bir tebessüm etti. “Yine de sen—”

Jean faytondan inmeye başlamıştı bile.

3

“Efendi Fehrwight! Sizinle nihayet tanıştığıma çok sevindim. Tabii sizinle de Efendi—”

“Callas,” dedi Locke. “Tavrin Callas. Dostumun kusuruna bakmayın, zor bir gün geçirdi. Aramızdaki işle ben ilgileneceğim.”

“Elbette,” dedi Vel Virazzo’nun özel yat limanının amiri. Şehrin önde gelen ailelerinin (sayıları iki elin parmaklarını geçmezdi) sefahat mavnaları ve gezinti tekneleri burada sürekli bir koruma altında tutulurdu.

Liman amiri onları iskelelerden birinin sonuna, tek direkli zarif bir teknenin alçak dalgalar üstünde hafif hafif sallandığı yere kadar götürdü. On iki metre uzunluğundaki tekne, lakeli tik ve cadıtahtası ağaçlarından yapılmaydı; yüzeyi pirinç ve gümüşle süslenmişti. Selviçeleri en kalitelisinden yeni yarı-ipekti ve katlı yelkenleri temiz bir sahilin kumları kadar beyazdı.

“Her şey yolladığınız mektuplara uygun olarak hazırlandı Efendi Fehrwight,” dedi liman amiri. “Hazırlıklar üç yerine dört gün sürdüğü için özür—”

“Sorun değil,” dedi Locke, adama faytondayken saydığı solarilerle dolu olan deri bir çanta uzatarak. “Ücreti ve çalışma ekibinizin üç günlük teşvik primini eksiksiz olarak burada bulabilirsiniz. Pintilik etmek için bir sebebim yok.”

“Çok ama çok naziksiniz,” dedi liman amiri, ağır çantayı alırken yerlere kadar eğilerek. Paralarının neredeyse sekiz yüz solarisi daha şimdiden harcanmıştı.

“Peki ya erzaklar?” diye sordu Locke.

“Belirtildiği şekilde yüklendi,” dedi liman amiri. “Bir hafta yetecek kadar gıda ve su. Şaraplar, muşambalar ve diğer acil durum teçhizatı da bütünüyle orada. Hepsini bizzat kontrol ettim.”

“Ya akşam yemeğimiz?”

“Geliyor,” dedi liman amiri. “Bir ulağın birkaç dakika önce burada olması gerekiyordu. Bekleyin… işte orada.”

Locke faytondan tarafa göz attı. Kucağında kendi göğsünden bile daha büyük bir sepet taşıyan küçük bir oğlan arabanın arkasından koştura koştura çıktı. Locke gülümsedi.

“Akşam yemeği de geldiğine göre alışverişimiz tamamlanmış demektir,” dedi, oğlan yaklaşıp sepeti Jean’a teslim ederken.

“Pekâlâ Efendi Fehrwight. Acaba ne zaman denize açıl—”

“Derhâl,” dedi Locke. “Geride… bırakacak çok şeyimiz var.”

“Herhangi bir konuda yardım istiyor musunuz?”

“Yanımızda üçüncü bir kişi daha olacaktı,” dedi Locke usulca. “Ama ikimizle yetinmemiz gerekecek.” Genç adam yeni teknelerine baktı ve bir zamanlar kendisine yabancı gelen yelken, selviçe, direk ve yeke düzenini gözden geçirdi. “Biz hep birbirimize yetmişizdir.”

Bavullarını faytondan indirip tekneye yüklemeleri beş dakikadan kısa sürdü; zaten çok fazla bir şeyleri de yoktu. Birkaç yedek giysi, iş tunikleri ve pantolonları, silahlar ve ufak tefek hırsızlık aletleri…

Jean tekneyi iskeleden çözdüğü sırada güneş batıda alçalmaya başlamıştı. Locke yükseltilmiş küpeştelerle çevrili, küçük bir oda ebatlarındaki kıç güvertesine atladı ve limandan ayrılmadan önce yaptığı son şey bez çuvalı açıp içindekini tekneye salmak oldu.

Siyah kedi yavrusu Asil kafasını kaldırıp ona baktı, gerindi ve yüksek sesle mırıldayarak Locke’un sağ bacağına sürtünmeye koyuldu.

“Yeni evimize hoşgeldin çocuk. Gördüğün her şey senindir,” dedi Locke. “Ama bu sana bağlanacağım anlamına

gelmez.”

4

Vel Virazzo’nun fener kulelerinin sonuncusundan yaklaşık yüz metre açığa demirlediler ve fenerlerin yakut kırmızısı ışığında Locke’un vadettiği akşam yemeğine oturdular.

Aralarında küçük bir sehpayla kıç güvertesinde bağdaş kurdular. Her ikisi de ekmeğe ve tavuğa, köpekbalığı yüzgecine ve sirkeye, üzümlere ve siyah zeytinlere kendini kaptırmış gibi davrandı. Asil, birkaç kez yemeklerine savaş açmaya kalkıştı ve ancak Locke ona kendisi kadar büyük bir tavuk kanadını rüşvet olarak verdikten sonra onurlu bir şekilde barış yapmaya yanaştı.

Bir şişe şarabı, yemeğin merkezine durmaksızın lokmalarınızı kolaylıkla yutmanıza yardımcı olan türden alelade bir Camorr beyazını devirdiler. Locke boşalan şişeyi denize fırlattı, sonra da bir tane daha açıp bu sefer daha yavaş içtiler.

“Vakit geldi,” dedi Jean nihayet. Güneş batıda o denli alçalmıştı ki sancak küpeştesine batarmış gibi gözüküyordu. Kızıl bir andı. Denizden semaya kadar tüm dünya bir gülün kararan taçyaprağının, henüz kurumamış bir damla kanın rengindeydi. Deniz sakin, hava durgundu; en ufak bir uğraşları, sorumlulukları, planları yahut randevuları yoktu.

Locke iç geçirdi, ceketinin iç cebinden berrak bir sıvıyla dolu cam bir tüp çıkardı ve onu sehpanın üstüne bıraktı.

“Bunu bölüşmeyi konuştuk,” dedi.

“Evet, konuştuk,” karşılığını verdi Jean. “Ama öyle bir şey yapmayacağız.”

“Ya?”

“Onu sen içeceksin.” Jean avuçlarını sehpaya koydu. “Hepsini.”

“Hayır,” dedi Locke.

“Seçme şansın yok,” dedi Jean.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?”

“Onu bölüşmek gibi bir riske giremeyiz,” dedi Jean. Sesi her an harekete geçmeye hazır olduğunu Locke’a belli eden o makul ve kontrollü tarzda çıkıyordu. “Birimizin kesinlikle iyileşmesi, ikimizin birden sürünerek can vermesinden iyidir.”

“Ben şansımı sürünmekten yana kullanmayı yeğlerim,” dedi Locke.

“Ben yeğlemem,” dedi Jean. “Lütfen iç şunu Locke.”

“Yoksa ne yaparsın?”

“Ne yapacağımı biliyorsun,” dedi Jean. “Bana baskın gelemezsin. Ama ben sana pekâlâ gelebilirim.”

“Yani bunu zorla—”

“İster ayık ister baygın ol panzehir senin,” dedi Jean. “Hangisini seçeceğin umurumda değil. Madrabaz Bekçi aşkına, iş şu lanet olası panzehiri.”

“İçemem,” dedi Locke.

“Öyleyse beni buna mecbur—”

“Anlamıyorsun,” dedi Locke. “’İçmem’ demedim. *‘İçemem’* dedim.”

“Sen ne—”

“Bu altı üstü kasabadan aldığım bir tüp su.” Locke tekrar cebine uzandı, boş bir cam tüp çıkardı ve onu yavaşça sahtesinin yanına koydu. “Beni bu kadar iyi tanıyorken şarabını benim doldurmama izin vermen beni oldukça şaşırttı doğrusu.”

5

“Seni piç!” diye kükredi Jean, ayağa fırlayarak.

“Onun doğrusu Centilmen Piç.”

“Seni gidi sefil *orospu* çocuğu!” Jean o kadar hızlı hareket etti ki irkilen Locke telaşla geriye sıçradı. Jean sehpayı kaptığı gibi denize atarken akşam yemeğinden geriye kalanlar teknenin güvertesine saçıldı. “Bunu nasıl yaparsın? Bunu bana nasıl yaparsın?”

“Ölmeni seyredemem,” dedi Locke. “Yapamam. Benden öyle bir şey isteyemez—”

“Bana seçme şansı bile bırakmadın!”

“Panzehiri bana zorla içirecektin!” Locke tuniğindeki kırıntıları ve tavuk kemiği parçacıklarını silkerek ayağa kalktı. “Öyle bir şey deneyeceğini *biliyordum.* Senden önce davrandığım için beni suçlayabilir misin?”

“Yani şimdi ben senin ölmeni seyredeceğim, öyle mi? Önce Ezri, şimdi de sen. Ve bu bir *lütuf,* ha?”

Jean kendini güverteye bıraktı, yüzünü ellerinin arasına gömdü ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Locke onun yanına diz çöktü ve kollarını dostunun omuzlarına sardı.

“Bu bir lütuf,” dedi Locke. “Bana yapılan bir lütuf. Aptalın teki olduğun ve kafan çalışmadığı için sürekli hayatımı kurtarıyorsun. Bırak… bırak bir kerecik olsun aynı şeyi ben sana yapayım. Çünkü bunu gerçekten hak ediyorsun.”

“Bu işten hiçbir şey anlamadım,” diye fısıldadı Jean. “Seni gidi orospu çocuğu, bunu nasıl yaparsın? Aynı anda hem sana sarılmak hem de tanrıların cezası kafanı koparmak istiyorum.”

“Ah,” dedi Locke. “Bu sözlerinle ‘aile’ kavramını tanımlamış oldun.”

“Ama öleceksin,” diye fısıldadı Jean.

“İllâ ki bir gün olacaktı,” dedi Locke. “İllâ ki olacaktı ve şimdiye kadar olmamasının tek sebebi… aslında sensin.”

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Jean.

“Ben de. Ama artık oldu bitti. Sanırım durumu kabullenmekten başka çaremiz yok.”

Kendimi sakin hissediyorum, diye aklından geçirdi. *Sanırım bu kadarını söyleyebilirim. Kendimi sakin hissediyorum.*

“Peki şimdi ne yapacağız?”

“Ne planladıysak onu,” dedi Locke. “Olabilecek en tembelce süratle bir yerlere gideceğiz. Kıyı boyunca öylesine dolaşacağız. Ne peşimizden gelen biri var ne de yolumuzu kesmek isteyen. Soyacağımız birileri de kalmadı. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadık.” Locke sırıttı. “Ne yalan söyleyeyim, bu konuda iyi olup olmadığımızı bile bilmiyorum.”

“Peki ya sen—”

“Ölürsem ölürüm,” dedi Locke. “Beni affet.”

“Evet,” dedi Jean. “Ve hayır. Asla.”

“Sanırım anlıyorum,” dedi Locke. “Şimdi kalk ve benimle beraber şu çapaya bir el at, olur mu?”

“Aklından ne geçiyor?”

“Bu sahil öyle yaşlı ki,” dedi Locke. “Her tarafı dökülüyor. Onun gibi bir sürü yer gördük. Bakalım bu şeyin yönünü başka bir yere çevirebilecek miyiz.”

Genç adam bir elini Jean’ın omzundan ayırmadan ayağa kalktı.

“Şöyle yeni bir yere.”

SON SÖZ

Gerek koltuklarından kalkmadan, gerekse de daha uygulamalı bir yaklaşım izleyen denizcilik meraklıları *Kızıl Gökler Altında Kızıl Denizler*'de meslek jargonunun büyük bir kıyımdan geçtiğini mutlaka fark edeceklerdir.

Bazı durumlarda makul bahaneler öne sürebilir, okuyucunun daha iyi anlaması için kavramları soyutladığımı ya da Locke'un dünyasındaki kültürel ve teknolojik farklılıkların böyle gerektirdiğini iddia edebilirim. Diğer durumlardaysa ancak yazarların en geleneksel sancısıyla, yani bir yerlerde hata yaptığımı ve neden bahsettiğime dair hiçbir fikrimin olmadığını açıklayabilirim. Sen aradaki farkı anlamadıkça işler her ikimiz için de daima en iyi şekilde sonuçlanır sevgili okuyucum. İşte bu amaç doğrultusunda dua ediyorum.

Böylece Centilmen Piçler serisinin ikinci kitabı tamamlanmış oluyor.

Scott Lynch

New Richmond, Wisconsin

26 Ocak 2007

TEŞEKKÜR

Yıllar boyunca pek çok şey, sevgili, en iyi arkadaş, ilk okuyucu, yapıcı eleştirmen ve nihayetinde eş olduğu için bir kez daha harikulâde Jenny'e.

Yalnızca genel ve belirli bir biçimde zeki oldukları için değil, beni öldürmedikleri için de Anne Groell, Gillian Redfearn ve Simon Spanton'a.

Yine beni öldürmediği için Jo Fletcher'a. Sağol!

İngiltere'ye düzenlediğim ilk seyahati neşe içinde geçirmemi sağlayan ve berbat bir hastalığa yakalanmama rağmen bana anlayış gösteren Orion Books'taki herkese; özellikle de sadık zorbam ve kılavuzum Jon Weir'e.

Daha yeni doğmuş bir bebek kitap olmasına, iki ayağı üstünde bile duramamasına rağmen *Locke Lamora'nın Yalanları*'nı tanıtmak ve övmek için kırk takla atan İngiltere'deki tüm kitapçılara.

Desiree, Jeff ve Cleo'ya.

Deanna Hoak, Lisa Rogers, Josh Pasternak, John Joseph Adams, Elizabeth Bear, Sarah Monette, Jason McCray, Joe Abercrombie, Tom Lloyd,Jay Lake, GRRM ve daha pek çoğuna.

Gelmiş geçmiş en iyi ev hayvanları topluluğu olan Loki, Valkyrie, Peepit, Artemis ve Thor'a.

[←]

1.(Ltn.)Ne olursa olsun asla vazgeçme,-yhn

[←]

2.Genellikle karantina veya bekletme amacıyla gemilerin demir atması için liman dışında ayrılan bir alan, -çn

[←]

3.Orj.doublet;Ortaçağ'da gövdeyi tamamen saracak şekilde üretilen, uzun kollu ve dar yakalı bir tür ceket,-çn

[←]

4.Kare şeklinde yelkenlere sahip, iki direkli bir gemi tipi,-çn

[←]

5.Orj.scale armor; Pula benzer ufak metal levhaların birbirine tutturulmasıyla üretilen ve tek parça zırhlardan daha geniş bir hareket serbestisi sağlayan eski bir zırh türü,-çn

[←]

6.Orj.cockatrice; Yumurtadan çıktığına inanılan, horoz başlı ve kanatlı bir mitolojik hayvan,-çn

[←]

7.Tabard: Sert kumaştan dikilen ve genellikle zırhın üstüne giyilen kolsuz bir giysi,-çn

[←]

8.Tavlon: Yelkenli gemilerde alt güverte,-yhn

[←]

9.Futa: Uzun, dar, hafif bir kayık türü, -yhn

[←]

10. Porsun: Gemilerin mürettebatından ve her tür donanımından sorumlu astsubay. -yhn

[←]

11. Gabyer: Gemilerde yelkenler ve serenlerle ilgili her tür işi yapan tayfa, -yhn

[←]

12.Uçları kıvrık olduğu için gerildiği zaman daha çok enerji depolayan ve oku daha hızlı fırlatan bir yay türü,-çn

[←]

13. Gemileri dengede tutmak ve istenilen su düzeyine kadar batırabilmek için dip bölümlerine konulan ağırlık, -yhn

[←]

14. Orj. chimera; Bir aslanın başına, bir keçinin gövdesine ve bir ejderhanın kuyruğuna sahip, ateş kusan mitolojik bir canavar, -çn

[←]

15.İki direkli küçük bir gemi, -çn

[←]

16.Üçgen yelkenlere sahip dar ve küçük bir gemi türü, -çn